CASSANDRA CLARE

Regina Aerului
şi a întunericului

UNELTIRI ÎNTUNECATE
Colecţie coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

CASSANDRA CLARE

Regina Aerului şi a întunericului

CARTEA A TREIA

UNELTIRI ÎNTUNECATE

Traducere din limba engleză de ROXANA OLTEANU

CORINT BOOKS

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda

■ ISBN 978-606-793-578-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Clare, Cassandra
Uneltiri întunecate / Cassandra Clare ; trad.: Roxana Olteanu. – Bucureşti: Corint Books, 2or6~2or9 3 voi.
ISBN 978-606-793-068-9 **Voi. 3 : Regina Aerului şi a întunericului – 2019.**

PENTRU SARAH.
ŞTIE EA CE A FĂCUT.

Priviţi! Moartea un tron ţi-a durat

- ISBN 978-606-793-578-3 I. Olteanu, Roxana (trad.)Într-o
cetate din acel îndepărtat;
Singur şi întunecos Apus,
Unde cei răi şi cei buni, cei de jos, cei de sus
Odihnei de veci demult s-au supus.
Acolo turnuri, altare, palate,
(Roase de vremuri, dar neclătinate/)

Nu mai aduc cu nimic de la noi.
De jur împrejur, într-un vast convoi,
Părăsite de vânturile diabolice,
Calme pac apele, melancolice.

Nicio râpă din sacrul cer nu pătrunde
Nopţile lungi ale cetăţii din unde;
Doar transparenţa lugubrei mări
Se scurge livid peste depărtări,
Vumineapă turnuri şi palate Regeşti,
Temple ce dau babilonice veşti,
Bolţi de piatră demult părăsite
În iederă cioplită şişflori împietrite,
Atâtea şi-atâtea altare-minuni
Cu fripe, sub care în văgăuni
Violeta cu viţa împletesc cununi.
Şi, posomorâte sub cer,
Apele resemnate nu se tem de mister.
Turnuri şi umbre din acelaşi caier
Par toarse, căci totul penduleapă în aer,
Iar, între timp, dintr-un turn trufaş
Moartea giganticprriveşte-n oraş. Templele-acolo, cu morminte căscate,
Stau chiar la nivelul apelor damnate;
Dar nici diamantele ce stau închise
În ochii idolilor ascunşi în abise,
Nici morţii gătiţi cu vechi giuvaiere
Nu atrag apele; căci nicio adiere
Nu se iveşte – un cât de mic val
De-a lungul vastului deşert de cristal!
Nicio hulă nu spune că vântul
Pe mări mai fericite ar atinge pământul,
Că mai sunt pe lume şi mări uitate
De-o atât de hidoasă seninătate.

Dar iată, e o părere în aer!
Valul e o mişcare, un vaier!
Ca şi cum turnurile arfi dat deoparte,
încet cufundându-se în apele moarte,
Cu vă furile lor ce-aufost scoase
Din vidul cerurilor membranoase.
Au valurile-acum o mai roşie faţă,
Orele respiră jos, fără mâţă,
Iar când, în subpământeştile pvonuri,
Oraşul se va cufunda lent, în cadenţă,
Infernul se va ridica din o mie de tronuri,

Şi-i vaface o reverenţă.**Edgar Allan Poe,** *Cetatea din mare*[1]

PARTEA ÎNTÂI

Nu simt nici tristeţe

Pe Tărâmul Elfilor,
muritorii nu simt nici tristeţe, nici bucurie.

[1] Traducere în limba română de Emil Gulian (n. red.).

Proverb elf

MOARTEA PRIVEŞTE-N ORAŞ

ERA SÂNGE PE PODIUMUL DIN SALA CONSILIULUI, SÂNGE PE SCĂRI, SÂNGE pe pereţi şi pe podea şi pe bucăţile rupte din Sabia Mortală. Mai târziu, Emma îşi va aminti de toate acestea ca de un soi de ceaţă roşie. În minte îi revenea mereu un fragment dintr-o poezie, ceva legat de cum nu îţi poţi imagina cât sânge au în ei oamenii.

Se spune că şocul te amorţeşte în faţa unei mari lovituri, dar Emma nu se simţea deloc amorţită. Vedea şi auzea totul foarte bine: Sala Consiliului plină de gardieni. Ţipetele. încercase să ajungă până la Julian. Gardienii se aliniaseră în faţa ei ca un zid. Auzea şi alte strigăte: „Emma Carstairs a sfărâmat Sabia Mortală! A distrus un Instrument Mortal! Arestaţi-o!”

Nu-i păsa ce voiau să-i facă; trebuia să ajungă la Julian. Era tot pe podea, cu Liwy la piept, rezistând în faţa tuturor eforturilor pe care le făceau gardienii să-i ia trupul mort din braţe.

— Lăsaţi-mă să trec, a

spus ea. Este *parabatai-ul* meu, lăsaţi-mă să trec!

— Dă-mi sabia!

Era vocea Consulului.

Dă-mi Cortana, Emma, şi poţi să te duci să-l ajuţi pe Julian.Ea a icnit şi a simţit gust de sânge în gură. Acum pe podium era Alee, îngenuncheat lângă cadavrul tatălui său. Toată sala era plină de lume care se mişca în grabă; printre ei, Emma l-a zărit pe Mark, care ieşea cu Ty pe braţe, inconştient, îmbrâncindu-i pe nefîlimii întâlniţi pe drum. Arăta mai sumbru decât îl văzuse vreodată.

Kit era cu el; unde era Dru? Acolo — singură, pe podea; nu, era Diana cu ea, o ţinea în braţe, plângând, şi dincolo era Elelen, care se lupta să ajungă pe podium.

Emma a făcut un pas în spate şi a fost gata să cadă. Podeaua de lemn era alunecoasă din cauza sângelui. Consulul Jia Penhallow era tot în faţa ei, cu mâna ei subţire întinsă spre Cortana. *Cortana.* Sabia facea parte din familia Emmei, facea parte din memoria ei dintotdeauna. îşi amintea şi acum cum Julian i-o pusese în braţe după ce părinţii ei muriseră, îşi amintea cum ţinuse sabia în braţe ca pe un copil, fără să conştientizeze tăietura adâncă pe care lama i-o facea pe braţ.

Jia îi cerea să îi dea o parte din ea.

Dar Julian era acolo,

singur, copleşit de durere, scăldat în sânge. Iar el facea parte din ea mai mult decât Cortana. Emma a predat sabia; când a simţit că îi este luată din mână, tot corpul i s-a încordat, I s-a părut că sabia ţipă când e despărţită de ea.

— Du-te! a spus Jia.

Emma auzea şi alte voci, inclusiv vocea lui Elorace Dearborn, care striga să fie oprită, să plătească pentru distrugerea Săbiei Mortale şi pentru dispariţia lui Annabel Blackthorn. Jia ţipa la gardieni, le spunea să-i scoată pe toţi din sală: era vremea durerii, nu vremea răzbunării — Annabel va fi găsită — *pleacă demn, Horace, altfel vei fi escortat afară, nu e momentul acum* — Aline le ajuta pe Dru şi pe Diana să se ridice, le ajuta să iasă afară din sală...

Emma a căzut în genunchi lângă Julian. Mirosul metalic de sânge era peste tot. Liwy era un trup mototolit în braţele lui, cu pielea alb-albăstruie. Acum nu îi mai spunea să se întoarcă, ci o legăna ca pe un copil, cu bărbia lipită de creştetul ei.

Jules, a şoptit Emma, dar cuvântul a sunat nepotrivit din gura ei: era numele pe care îl folosea când erau copii, iar el era acum adult, era un părinte îndurerat.Liwy nu fusese numai sora lui. Ani de zile o crescuse ca pe fiica lui.

— Julian. Ea atins obrazul rece, apoi a atins obrazul lui Liwy, şi mai rece. Julian, iubirea mea, te rog, lasă-mă să te ajut...

El a ridicat încet capul.

Arăta de parcă cineva aruncase peste el o găleată plină cu sânge.
Sângele îi acoperea pieptul şi gâtul şi îi stropise bărbia şi obrajii.

— Emma.

Vocea lui abia dacă era o şoaptă.

— Am desenat atâtea *iratpe...*

Dar Liwy era deja moartă când se prăbuşise pe podiumul de lemn. înainte cajulian s-o ia în braţe. Nicio rună, nicio *irateqe* n-ar mai fi putut s-o ajute.

— Jules!

Helen reuşise, în sfârşit, să-şi facă loc printre gardieni; s-a aruncat şi ea la pământ, lângă Emma şi Julian, fără să-i pese de sângele de pe jos. Emma s-a uitat, amorţită, cum Elelen a scos cu delicateţe fragmentul de lamă din Sabia Mortală care era înfipt în trupul lui Liwy şi cum l-a pus jos. îi murdărise mâinile de sânge. Cu buzele albite de durere, i-a luat în braţe pe Julian şi pe Liwy, şoptind cuvinte duioase.

încăperea se golea în jurul lor.

Intrase şi Magnus, şi mergea încet, arătând foarte palid. în spatele lui înainta un şir întreg de Fraţi Tăcuţi. Magnus a urcat pe podium şi Alee s-a ridicat în picioare, aruncându-se în braţele lui. Au rămas aşa, îmbrăţişaţi, fără niciun cuvânt, în timp ce patru dintre Fraţi s-au aplecat şi au luat trupul lui Robert Lightwood. Îi

puseseră braţele pe piept şi îi înebiseseră ochii. Cuvintele *„ave atque vale,* Robert Lightwood”, murmurate de Fraţii Tăcuţi, pluteau în încăpere, în timp ce ieşeau din sală.

Consulul s-a apropiat de ei. Lângă ea erau gardieni. Fraţii Tăcuţi veneau în urma lor ca nişte umbre fantomatice, ceţoase.

— Trebuie să-i dai drumul, Jules, a spus Helen cu voce blândă. Trebuie să fie dusă în Oraşul Tăcut.

— Julian s-a uitat la Emma. Ochii lui erau înneguraţi ca cerul de iarnă, dar ea putea să citească în ei.Lăsaţi-i pe el să facă asta, a spus Emma. Vrea să fie ultima persoană care o duce pe Liwy în braţe.

Elelen Ea mângâiat uşor pe păr şi l-a sărutat pe frunte, apoi s-a ridicat. A spus:

— Jia, te rog!

Consulul a încuviinţat din cap. Julian s-a ridicat încet în picioare, strângând-o pe Liwy la piept. A pornit spre scări, să coboare de pe podium, cu Elelen alături şi cu Fraţii Tăcuţi în urma lui, dar când s-a ridicat şi Emma, Jia a ridicat mâna s-o oprească.

— Doar familia, Emma, a spus

Eu fac parte din familie. Lasă~mă să mă duc cu ei. Lasă~mă să mă duc cu Eivvy, a ţipat Emma în sinea ei, dar a strâns ferm din buze: nu putea să mai

adauge şi tristeţea ei la această oroare. Iar regulile Oraşului Tăcut erau implacabile. *Legea e dură, dar e lege.*

Mica procesiune se îndrepta spre uşă. Cohorta plecase, dar în cameră mai erau câţiva gardieni şi vânători de umbre: grupul a fost însoţit de murmurele lor: „Adio şi odihneşte-te în pace, Liwy Blackthorn!”

Consulul s-a întors, cu Cortana care sclipea în mâna ei, a coborât scările şi s-a dus la Aline, care se uita cum era dusă Liwy afară. Emma a început să tremure din tot corpul, scuturată de fiori care porniseră chiar din măduva oaselor. Niciodată nu se simţise atât de singură — Julian pleca de lângă ea, ceilalţi fraţi Blackthorn i se părea că sunt la milioane de kilometri distanţă, ca nişte stele îndepărtate, iar ea îşi dorea părinţii cu o intensitate dureroasă, aproape umilitoare, şi îl voia pe Jem, şi voia să aibă din nou Cortana în braţe şi voia s-o uite pe Liwy plină de sânge, moartă şi prăbuşită la pământ ca o păpuşă stricată, în timp ce fereastra de la Sala Consiliului exploda şi coroana sfărâmată o lua pe Annabel — nu mai văzuse nimeni asta în afară de ea?

— Emma.

Nişte braţe au cuprins-o de umeri, braţe familiare, delicate, care au ridicat-o în picioare. Era Cristina, care probabil o aşteptase pe ea în

tot haosul acela, rezistând cu încăpăţânare acolo, în timp ce gardienii ţipau să iasă toată lumea afară, dar ea rămăsese, ca să fie alături de Emma.

Emma, vino cu mine, nu sta aici! O să am eu grijă de tine. Ştiu unde ne putem duce. Emma. *Cora^oncita.* Vino cu mineîEmma a lăsat-o s-o ridice în picioare. Magnus şi Alee veneau spre ele. Chipul lui Alee era împietrit şi avea ochii roşii.

Emma a rămas în picioare, cu mâna în mâna Cristinei, şi s-a uitat în sală, care părea să fie acum o încăpere complet diferită. Poate pentru că atunci când veniseră aici era soare, s-a gândit ea, auzindu-i ca prin ceaţă pe Magnus şi pe Alee spunându-i Cristinei s-o ducă pe Emma în casa pregătită pentru familia Blackthorn. Poate pentru că sala era întunecată acum, iar prin colţuri umbrele se îngroşaseră ca o vopsea.

Sau poate pentru că totul se schimbase acum. Poate pentru că nimic nu avea să mai fie la fel vreodată.

— Dru? Helen a bătut încet la uşa închisă. Dru, pot să vorbesc cu tine?

Cel puţin, aşa credea, că era camera lui Dru. Casa de pe canal, aflată lângă reşedinţa Consulului, pe strada Princewater, fusese pregătită pentru familia Blackthorn înainte de întrunire, pentru că se presupunea că vor petrece în Idris mai multe nopţi. Diana le prezentase mai înainte

casa lui Helen şi lui Aline, şi Helen chiar apreciase micile detalii în care se cunoştea mâna afectuoasă a Dianei: la bucătărie erau flori, şi numele fiecăruia era scris pe uşa camerei — camera cu două paturi înguste era pentru gemeni, camera lui Tawy era plină de cărţi şi de jucării pe care Diana le adusese din casa ei de deasupra magazinului de arme.

Helen se oprise în faţa unei camere mici, cu tapet floral.

— Pentru Dru, poate? a întrebat ea. E frumoasă.

Diana păruse să se îndoiască.

— A, Dru nu e genul ăsta, spusese ea. Poate dacă tapetul era cu lilieci sau cu schelete.

Helen clipise din ochi nedumerită.

Aline o luase de mână.

— Nu-ţi face griji, îi şoptise ea. O să ajungi să-i cunoşti din nou. O să fie floare la ureche.

Şi poate aşa ar fi fost, s-a gândit Helen, uitându-se la uşa cu bileţelul pe care scria *Drusilla.*

Poate, dacă totul ar fi mers bine.

O durere ascuţită i-a înţepat pieptul — se simţea aşa cum îşi imagina că se simte un peşte prins în cârlig, răsucindu-se şi zbătându-se să scape de acul dureros înfipt în carnea lui.îşi amintea de durerea aceasta de la moartea tatălui ei, când doar gândul că va trebui să aibă grijă de familia ei, că va trebui să aibă grijă de copii, a facut-o să treacă peste ea. încerca să facă şi acum la fel, dar copiii — dacă mai puteau

fi numiţi aşa; numai Tawy era cu adevărat copil, iar el era în casa Inchizitorului, şi nu văzuse, din fericire, ororile petrecute în Sala de Consiliu —, era limpede, nu se simţeau în largul lor lângă ea. Ca şi cum ar fi fost o străină.

Ceea ce facea ca durerea din piept să fie şi mai ascuţită. Şi-ar fi dorit să fie şi Aline alături de ea, dar aceasta se dusese la părinţii ei pentru câteva ore.

— Dru, a spus din nou Helen, bătând mai tare în uşă.

Te rog, la- să-mă să intru.

Uşa s-a dat de perete şi Helen şi-a tras repede mâna, ca să n-o lovească din inerţie pe Dru. Sora sa stătea în faţa ei şi se uita urât la ea, îmbrăcată în hainele negre de întrunire, care nu i se potriveau, prea strâmte în talie şi la piept. Pleoapele îi erau atât de roşii, de parcă ar fi fost acoperite cu machiaj stacojiu.

— Ştiu că probabil vrei să fii singură, a spus Helen. Dar voiam să ştiu dacă...

— Dacă sunt bine? a completat Dru, cu vocea cam ridicată.

Sensul era clar: Cum as putea să jiu Unei

— Dacă supravieţuieşti.

Dru s-a uitat o clipă în altă parte; buzele ei strânse cu putere tremurau. Helen ar fi vrut s-o ia în braţe pe surioara ei, s-o strângă pe Dru la pieptul ei, aşa cum facea cu mulţi ani în urmă, când ea era doar un copil încăpăţânat.

— Vreau să ştiu ce face Ty.

— Doarme, a spus Helen. Fraţii Tăcuţi i-au dat un sedativ, şi Mark stă cu el. Vrei să stai şi tu cu el?

— Vreau...

Dru a şovăit, iar Helen încerca să spună ceva liniştitor despre Ty. Era îngrozită de ce se va întâmpla când se va trezi. Leşinase în Sala de Consiliu, iar Mark îl dusese în braţe la Fraţii Tăcuţi, care deja veniseră la Citadelă. Aceştia îl examinaseră într-o muţenie stranie şi spuseseră că fizic era sănătos, dar că îi vor da nişte ierburi să-l adoarmă. Căuneori mintea noastră ştie când să se închidă, ca să se poată vindeca. Deşi Helen nu înţelegea cum o noapte de somn, sau chiar un an de somn, ar putea să-l pregătească pe Ty pentru pierderea surorii gemene.

— îl vreau pe Jules, a spus Dru, în cele din urmă. E aici?

— Nu, a răspuns Helen. E tot cu Liwy în Oraşul Tăcut.

Ar fi vrut să-i spună că trebuia să apară dintro clipă în alta — Aline o anunţase că ceremonia de depunere a defunctului în oraş, în vederea incinerării, era una scurtă —, dar nu voia să-i

ce ar putea s;

spună lui Dru ă nu fie

adevărat.

— Dar Emma?

Dru vorbea politicos, dar clar: îi vreau pe oamenii pe care îi cunosc, nu pe tine.

— Mă duc să o caut, a spus Helen.

Nici nu s-a întors bine, că uşa de la camera lui Dru s-a închis în urma ei cu un bufnet surd, dar hotărât. A clipit, încercând să-şi alunge lacrimile — şi ba văzut pe Mark, stând pe hol, la doar câţiva metri de ea. Avea în mână un cocoloş de hârtie, care părea să fie un mesaj de foc.

— Helen, a spus el.

Vocea îi era răguşită. După atâţia ani petrecuţi cu vânătorii sălbatici, îşi manifesta oare durerea precum elfii? Părea boţit la faţă şi obosit: sub ochi avea nişte riduri foarte umane, ca şi în jurul gurii.

— Ty nu e singur, sunt cu el Diana şi Kit — pe urmă, doarme în continuare. Vreau să vorbesc cu tine.

— Trebuie s-o găsesc pe Emma, a spus Helen. Dru vrea să stea cu ea.

— Camera ei este chiar acolo; cu siguranţă vom avea timp s-o chemăm înainte de a pleca, a spus Mark, arătând spre capătul coridorului.

Casa avea lambriuri de lemn în culoarea mierii, iar lămpile- vriji- toarei dădeau o lumină caldă; în oricare altă zi, ar fi fost un loc foarte plăcut.

— înainte de a pleca? a întrebat Helen, nedumerită.

Am primit un mesaj de la Magnus şi Alee, din casa Inchizitorului. Trebuie să mă duc acolo să-l iau pe Tawy şi să-i spun că sora noastră a murit.

Mark a întins mâna spre ea, cu faţa schimonosită de durere. Te rog, Helen! Vino cu mine!Când fusese tânără, Diana vizitase un muzeu din Londra în care atracţia principală era o Frumoasă Adormită făcută din ceară. Pielea ei avea culoarea palidă a unturii şi pieptul i se ridica şi cobora, în timp ce „respira” cu ajutorul unui motoraş implantat în trup.

Nemişcarea şi paloarea lui Ty aveau ceva care îi aminteau acum de fata de ceară. Stătea întins pe pat, pe jumătate acoperit de pătură, şi singura mişcare a lui era respiraţia.

Mâinile erau desfăcute şi inerte; Diana ar fi dat orice să-i vadă degetele în mişcare, jucându-se cu vreo creaţie de-ale lui Julian sau cu firele de la căşti.

— O să-şi revină? a întrebat Kit, cu voce şoptită.

Camera avea un tapet galben, vesel, şi paturile gemenilor erau acoperite cu cuverturi. Kit ar fi putut să se aşeze pe patul gol, care îi fusese destinat lui Liwy, dar nu o făcuse. Se aşezase pe vine întrun colţ, cu spatele lipit de perete şi cu genunchii la gură. Se uita fix la Ty

Diana i-a pus mâna pe frunte; era rece. Se simţea amorţită.

— E bine, Kit, a spus ea.

L-a acoperit mai bine cu pătura; Ty s-a mişcat, a murmurat ceva şi a dat-o la o parte. Ferestrele erau deschise — se gândiseră că aerul îi va face bine —, dar acum Diana a traversat încăperea şi le-a închis.
Mama ei fusese întotdeauna obsedată de ideea că cel mai rău lucru care i se poate întâmpla cuiva e sa raceasca, şi se pare ca niciodată nu uiţi ce ţi-au spus părinţii.

Pe fereastră se vedeau conturul oraşului, profilat pe lumina apusului, şi luna care se ridica. S-a gândit la o siluetă călare, în imensitatea cerului. Se întreba dacă Gwyn ştia de evenimentele petrecute în această după-amiază, sau dacă n-ar fi trebuit să-i trimită un mesaj. Şi ce ar face el, sau ce ar spune când l-ar primi? Mai venise o dată la ea, când Liwy, Ty şi Kit erau în pericol, dar atunci fusese chemat de Mark. Nici acum nu ştia sigur dacă făcuse asta fiindcă întradevăr ţinea la copii sau dacă, pur şi simplu, îşi achita o datorie.
S-a oprit cu mâna pe draperie. în realitate, ştia foarte puţine despre Gwyn. Fiind căpetenie a Vânătorii Sălbatice, era mai degrabă o fiinţă mitică decât una umană. Se întreba ce emoţii puteau simţi nişte persoane atât de puternice şi de vârstnice, încât deveniseră personajede mituri şi de poveşti. Cum ar putea să-i pese de viaţa unui muritor,

având în vedere experienţa lui imensă?

Şi totuşi o ţinuse de mână şi o alinase în vechiul ei dormitor, în vreme ce îi povestea lucruri pe care nu i le povestise până atunci decât Catarinei şi părinţilor ei, iar părinţii ei erau acum morţi. Fusese drăguţ cu ea, nu?

Termină! S-a întors în cameră; nu era acum momentul să se gândească la Gwyn, chiar dacă o parte din ea spera că el va veni să o aline iar. Nu când Ty s-ar putea trezi în orice clipă întro lume plină de o durere nouă şi teribilă. Nu când Kit stătea chircit lângă perete, de parcă abia fusese scos din mare pe o plajă pustie, după un naufragiu.

Tocmai voia să-i pună mâna pe umăr, când Kit a ridicat capul spre ea. Nu erau urme de lacrimi pe faţa lui. Ochii lui rămăseseră uscaţi şi după ce îi murise tatăl, şi-a amintit ea, atunci când deschisese pentru prima oară uşa Institutului şi aflase că e vânător de umbre.

— Lui Ty îi plac obiectele familiare, a spus Kit. N-o să-şi dea seama unde se află când se va trezi. Ar trebui să-i punem aici geanta şi lucrurile pe care le-a adus de la Londra.

— Sunt acolo.

Diana a arătat spre patul lui Liwy, sub care fusese băgat rucsacul lui Ty. Fără să se uite la ea, Kit s-a ridicat în

picioare şi s-a apropiat de pat. A desfăcut rucsacul şi a scos din el o carte — o carte groasă, legată ca pe vremuri. Fără un cuvânt, a aşezat cartea pe pat, lângă palma stângă, deschisă, a lui Ty, şi Diana a zărit titlul scris cu litere aurii pe cotorul cărţii şi şi-a dat seama că până şi inima ei amorţită poate să tresară de durere.

întoarcerea lui Sherlock Holmes.

Luna începuse să se ridice, iar turnurile demonilor din Alicante străluceau.

Trecuseră mulţi ani de când Mark fusese în Alicante.
Zburase peste oraş cu Vânătoarea Sălbatică, şi îşi amintea cum se vedea întinzându-se sub el Idrisul, în timp ce vânătorii chiuiau şi urlau, amuzaţi că zboară deasupra tărâmului nefilimilor.
Dar inima lui Mark bătea întotdeauna mai repede când vedea ţara natală a vânătorilor de umbre; pătratul argintiu strălucitor al Lacului Lyn, verdele Pădurii Brocelind, conacelede piatră de la ţară şi sclipirea oraşului Alicante, pe deal. Şi Kieran era lângă el, uitându-se gânditor la Mark, în timp ce Mark se uita la Idris.

Ţara mea, poporul meu. Casa mea, se gândea el. Dar de la nivelul solului părea altfel: mai prozaic, plin de mirosul apei de canal în

timpul verii, cu străzile luminate de strălucirea puternică a lămpilor-vrăjitoarei.

Nu mai era mult până la casa Inchizitorului, dar ei mergeau încet. Au trecut multe minute înainte ca Helen să spună ceva.

— Ai văzut-o pe mătuşa noastră pe Tărâmul Elfilor, a spus ea. Pe Nene. Numai pe Nene, nu?

— Era la Curtea Elfilor Luminii. Mark a dat din cap, bucuros că s-a spart tăcerea. Câte surori a avut mama noastră?

— Şase sau şapte, cred, a răspuns Helen. Nene e singura mai bună.

— Credeam că nu ştii unde se află Nene.

— Nu mi-a spus niciodată precis unde se află, dar a comunicat cu mine de mai multe ori de când am ajuns pe Insula Wrangel, a spus Helen.

Cred că în inima ei îi părea rău pentru mine.

— Ne-a ajutat să ne ascundem şi l-a vindecat pe Kieran, a spus Mark. Mi-a povestit de numele noastre de elfi.

S-a uitat în jur. Ajunseseră la casa Inchizitorului, cea mai mare casă din zonă, cu balcoane care se ridicau deasupra canalului.

— Nu m-am gândit niciodată că o să mai vin aici. Nu în Alicante. Nu ca vânător de umbre.

Helen l-a strâns de umăr

şi s-au apropiat împreună de uşă; a bătut, iar Simon Lewis le-a deschis, cu un aer crispat. Trecuseră ani buni de când Mark nu-i mai văzuse, şi acum arăta mai în vârstă: umerii lui erau mai laţi, părul castaniu era mai lung, iar obrazul neras.

I-a zâmbit strâmb lui Helen.

— Ultima oară când am fost amândoi aici, eu eram beat şi urlam la geamul lui Isabelle. S-a întors spre Mark: Şi ultima oară când te-am văzut pe tine, erai întno cuşcă, pe Tărâmul Elfilor.

— Mark şi-a amintit: cum se uita Simon la el printre gratiile de fier ale cuştii, cum Mark îi spunea: Eu nu sunt elf.

Sunt Mark Blackthorn, de la Institutul din Los Angeles. Nu contează ce spun ei sau ce vor să-mifacă. Tot o să-mi amintesc cine sunt.Da, a încuviinţat Mark. Mi-ai povestit de fraţii şi de surorile mele, de căsătoria lui Helen. Ţi-am fost recunoscător.

A făcut o mică plecăciune, din obişnuinţă, şi a văzut că Helen îl privea surprinsă.

— Mi-ar fi plăcut să-ţi spun mai multe, a zis Simon, pe un ton mai grav Şi îmi pare atât de rău! De Liwy. Şi noi suntem trişti aici.

Simon a deschis uşa mai larg. Mark a văzut înăuntru un hol vast, cu un candelabru mare care atârna din tavan; în partea stângă era o sufragerie, unde Rafe, Max

şi Tawy stăteau în faţa unui şemineu stins, jucându-se cu nişte jucării.

Isabelle şi Alee stăteau pe canapea; ea îl ţinea de gât şi plângea încet la pieptul lui. Un plâns înăbuşit, disperat, care stârnea ecouri în propria lui inimă, răspunzând durerii lui.

— Te rog, spune-le lui Isabelle şi lui Alee cât de rău ne pare de pierderea tatălui lor, a spus Helen. Nu vrem să deranjăm. Am venit pentru Octavian.

În clipa aceea, Magnus şi-a făcut apariţia pe hol. I-a salutat din cap, apoi s-a dus la copii şi l-a luat pe Tawy în braţe. Deşi Tawy era destul de mare ca să mai fie purtat în braţe, şi-a spus Mark, dar, în multe privinţe, era mic pentru vârsta lui, ca şi cum durerile suferite din fragedă pruncie îl păstraseră copilăros.

Când Magnus s-a apropiat, Helen a întins braţele spre el, dar Tawy s-a întins spre Mark.

Cumva surprins, Mark Da luat în braţe pe frăţiorul său. Tawy s-a foit în braţele lui, obosit dar vioi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. Toată lumea plânge.

Magnus şi-a trecut mâna prin păr. Părea extrem de obosit.

— Nu i-am spus nimic, a spus el. Am crezut că e mai bine să-i spuneţi voi.

Mark s-a îndepărtat cu câţiva paşi de uşă, Helen l-a urmat, şi au rămas amândoi în pătratul de lumină din mijlocul holului. L-a pus pe Tawy jos. Aşa dădeau veştile

proaste cei de pe Tărâmul Elfilor, faţă în faţă.

— Liwy s-a dus, copile, i-a spus el.

Tawy părea nedumerit.

— Unde s-a dus?

A trecut în Lumea Umbrelor, a răspuns Mark. Se chinuia să-şi găsească cuvintele; pe Tărâmul Elfilor, moartea era percepută complet diferit faţă de lumea oamenilor.

Ochii albaştri-verzi ai lui Tawy se făcuseră mari.

------Atunci putem să ne ducem s-o salvăm, a spus el. Putem să ne ducem după ea, nu? Aşa cum te-am adus pe tine de pe Tărâmul Elfilor. Aşa cum te-ai dus tu după Kieran.

Helen a suspinat.

— Of, Octavian!

— E *moartă,* a spus Mark, neputincios, şi a văzut cum Tawy a strâns din ochi când i-a auzit cuvintele. Viaţa muritorilor e scurtă şi... fragilă în faţa eternităţii.

Ochii lui Tawy s-au umplut de lacrimi.

— *Mark*, a zis Helen şi a îngenuncheat pe podea, întinzând mâinile spre Tawy A murit cu atâta eroism! i-a spus ea. Apărându-i pe Julian şi pe Emma. Sora noastră... a fost foarte curajoasă.

Lacrimile au început să curgă pe obrajii lui Tawy

— Unde e Julian? a întrebat el. Unde s-a dus?

Helen a lăsat braţele jos.

— E cu Livvy în Oraşul Tăcut... o să se întoarcă repede... dă-ne voie să te ducem acasă, la conacul de pe canal...

— Acasă? a făcut Tawy, dispreţuitor. Nimic de aici nu e *acasă.*

Mark a simţit că Simon se oprise lângă el.

— Dumnezeule, bietul copil, a spus el. Ascultă, Mark...

— Octavian.

Era vocea lui Magnus. Stătea nemişcat în cadrul uşii, uitându-se în jos la băieţelul înlăcrimat, în ochii lui se vedea o mare oboseală, dar şi o compasiune imensă: genul acela de compasiune care vine odată cu înaintarea în vârstă.

Părea că ar fi vrut să mai spună ceva, dar între timp veniseră lângă el Rafe şi Max. în tăcere, copiii au coborât scările şi s-au dus la Tawy; Rafe era aproape la fel de înalt ca el, deşi avea doar cinci ani. L-a îmbrăţişat pe Tawy, apoi Ea îmbrăţişat şi Max, şi — spre surprinderea lui Mark — Tawy a părut să se mai relaxeze, Ea lăsat să-l îmbrăţişeze şi a dat uşor din cap când Max Ea spus ceva cu voce scăzută.EIelen s-a ridicat în picioare, iar Mark s-a întrebat dacă şi pe faţa lui era aceeaşi expresie ca pe a ei, de durere şi de ruşine. Ruşine că nu puteau face mai multe să-l aline pe fratele mai mic, care abia dacă îi cunoştea.

— E în regulă, a spus Simon. Voi v-aţi străduit.

— Dar nu am reuşit, a replicat Mark.

— Nu poţi vindeca durerea, a spus Simon. Mi-a spus asta un rabin, când a murit tata. Singurele lucruri care vindecă durerea sunt timpul şi dragostea celor apropiaţi, iar Tawy are toate astea. L-a

strâns uşor de umăr pe Mark. Aveţi grijă de voi. *Shelo ted'u od t^a'ar,* Mark Blackthorn.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Mark.

E o binecuvântare, a spus Simon. încă o chestie care m-a învăţat rabinul acela. „Fie să nu mai aveţi parte de alte suferinţe.”

Mark a înclinat capul, mulţ

urni
n
du-i;
elfii
cuno
stea
u va
loa
rea
bine
cuvâ
ntări
lor
date

din
inim
v
a.
Dar
tot
A •
ISI
.>
simt
ea
piep
t
ul
apăs
at.

Nu-
şi
pute
a
imaa
ina
v
ca
sufe
r

Intele familiei lui vor încet a prea curând.[2]

APELE MELANCOLICE

Cristina stătea în picioare în bucătăria extrem de

CURATĂ DIN casa de pe canal, pe strada Princewater, şi îşi dorea cu disperare să mai fie ceva de curăţat.

Spălase vase care nu aveau nevoie de spălat. Dăduse cu mopul pe podea, aranjase şi rearanjase masa. Pusese nişte flori în vază, după care le aruncase, apoi le scosese iar din coşul de gunoi şi le pusese la loc în vază. Voia să facă bucătăria frumoasă, să facă toată casa frumoasă, dar chiar era cineva căruia să-i pese că bucătăria şi casa arată frumos?

Ştia că nu. Dar trebuia să facă ceva. Ar fi vrut să stea cu Emma, s-o consoleze pe Emma, dar Emma era cu Drusilla, care adormise plângând, ţinând-o de mână. Ar fi vrut să stea cu Mark, să-l consoleze pe Mark, dar Mark plecase cu Elelen, iar ea nu putea decât să se bucure că măcar putea să petreacă puţin timp cu sora lui, care îi lipsise atât de mult.

Uşa de la intrare s-a deschis cu zgomot, speriind-o şi făcând-o să răstoarne o farfurie de pe masă. Farfuria a căzut pe podea şi s-a spart. Tocmai se pregătea să adune cioburile, când ba văzut pe Julian că intră în casă şi închide uşa după el — runele de încuiere erau în Idris maifolosite decât cheile, dar el nu şi-a scos

stela, rămăsese doar în hol, uitându-se spre scări cu o privire goală.

Cristina îl privea îngheţată. Arăta ca o stafie din piesele lui Shakespeare. Era limpede că nu îşi schimbase hainele cu care
fusese în Sala de Consiliu; cămaşa şi jacheta erau ţepene din cauza sângelui uscat.

Oricum, niciodată nu prea ştiuse cum să vorbească cu Julian; ştia prea multe lucruri despre el, de la Emma, ca să se simtă confortabil în preajma lui.
Ştia că o iubea cu disperare pe prietena ei; se vedea clar din felul în care se uita la Emma, din felul în care îi vorbea, din cele mai mici gesturi, cum ar fi să-i întindă o farfurie. Nu îşi dădea seama cum ceilalţi nu vedeau lucrul acesta. Văzuse şi alţi *parabatai,* dar nu se uitau aşa unul la altul.

E ciudat, în cel mai bun caz, să deţii astfel de informaţii despre cineva. Iar acesta nu era cel mai bun caz. Julian avea o expresie impenetrabilă; a făcut câţiva paşi pe hol şi, în timp ce mergea, fragmente din sângele uscat al surorii lui cădeau pe podea.

Dacă ar sta perfect nemişcată, şi-a spus Cristina, poate n-ar observa-o şi s-ar duce sus, scăpând amândoi, în felul acesta, de un moment aiurea.
Dar chiar când îşi spunea asta, expresia lui goală i-a

înmuiat inima. S-a trezit în uşă, înainte să-şi dea seama că se mişcase.

— Julian, a spus ea încet.

El n-a părut surprins. S-a întors spre ea încet, ca un robot.

— Cum se simt?

Ce să răspunzi la întrebarea asta?

— Sunt bine îngrijiţi, a spus ea în cele din urmă. Au fost aici şi Helen, şi Diana, şi Mark.

-Ty...

— încă doarme.

S-a tras de fustă cu un gest neliniştit. îşi schimbase toate hainele cu care fusese îmbrăcată în Sala de Consiliu, doar ca să se simtă curată.

Pentru prima oară, el a privit-o în ochi. Ai lui erau roşii, deşi nu-şi amintea să-l fi văzut plângând. Sau poate plânsese când o ţinuse în braţe pe Liwy — nu voia să-şi mai amintească de asta.

— Emma, a spus el. Se simte bine? Tu trebuie să ştii. Ţie... ţi-ar spune.E cu DrusiUa. Dar sunt sigură că s-ar bucura să te vadă.

— Dar se simte bine?

— Nu, a spus Cristina. Cum ar putea să se simtă bine?

El a aruncat o privire spre scări, ca şi cum nu-i venea să creadă că ar putea face efortul să le urce.

— Robert urma să ne ajute, a spus el. Pe Emma şi pe mine.

Tu cunoşti povestea noastră, ştiu că o cunoşti, că ştii ce sentimente avem.

Cristina a şovăit, de uimire. Nu-şi închipuise că Julian va vorbi vreodată cu ea despre

asta.

— Poate că următorul Inchizitor...

— Am trecut pe la Citadelă când m-am întors, a spus Julian.

Deja s-au întrunit. O mare parte din Cohortă şi jumătate din Consiliu. Să stabilească cine va fi noul Inchizitor. Mă îndoiesc că va fi cineva care să ne ajute.

Nu după ziua de azi. Ar trebui să-mi pese, a spus el. Dar în clipa asta nu îmi pasă.

în capul scărilor s-a deschis o uşă şi lumina din cameră s-a împrăştiat pe palier.

— Julian? a strigat Emma. Julian, tu eşti?

Când i~a auzit vocea, el şi-a îndreptat puţin spatele, cu un gest inconştient.

— Vin imediat.

Nu s-a mai uitat la Cristina când s-a îndreptat către scări, dar a dat din cap spre ea, un gest scurt de salut.

Ea a ascultat cum dispare zgomotul paşilor lui şi cum se amestecă vocea lui cu a Emmei. S-a uitat din nou spre bucătărie. Farfuria spartă era întrun colţ. Putea să măture cioburile. Ar fi un lucru mai practic de făcut, iar Cristina se considerase întotdeauna o persoană practică.

O clipă mai târziu îşi aruncase pe ea jacheta de uniformă peste haine. După ce şi-a pus la centură câteva pumnale serafice, s-a

strecurat fără zgomot pe uşă şi a pornit pe străzile dinAlicante.

Emma a ascultat sunetul familiar al paşilor lui Julian pe scări. Sunetul acestor paşi era ca o melodie pe care o ştia dintotdeauna, atât de cunoscută, încât aproape încetase să mai fie muzică.S-a abţinut cu greu să mri strige din nou — era în camera lui Dru, care abia adormise, epuizată, îmbrăcată în aceleaşi haine cu care fusese la şedinţa de Consiliu. Emma a auzit paşii lui Julian pe hol, apoi zgomotul unei uşi care se deschide şi se închide.

Cu grijă să n-o trezească pe Dru, s-a strecurat afară din cameră. Ştia unde e Julian, fără
să se gândească prea mult: în capătul holului, peste câteva uşi, era dormitorul lui Ty

înăuntru era o lumină slabă. Diana stătea pe un fotoliu aşezat la căpătâiul lui Ty, cu chipul încordat de durere şi de oboseală. Kit dormea rezemat de perete, cu mâinile în poală.

Julian stătea în picioare lângă patul lui Ty şi se uita în jos, spre el, cu mâinile pe lângă trup. Ty dormea nemişcat, un somn provocat de sedative, şi părul lui negru contrasta cu pernele albe.
Dar şi în somn se poziţionase pe partea stângă a patului, de parcă ar fi vrut să-i lase loc lui Liwy lângă el.

— ... are obrajii îmbujoraţi, spunea Julian. Ca şi cum ar avea febră.

— Nu are, a spus Diana, ferm. Are nevoie de asta, Jules.
Somnul vindecă.

Emma a văzut scepticismul neascuns de pe faţa lui Julian. Ştia la ce se gândeşte: Somnul pe mine nu m~a vindecat când a murit mama, sau tata, şi nu va vindeca nici de data asta. Rana va rămâne pentru totdeauna.

Diana s-a uitat la Emma.

— Dru? a întrebat ea.

Jules a ridicat capul auzind-o, şi ochii lui s-au întâlnit cu ochii Emmei. Ea a simţit durerea din privirea lui ca pe o lovitură în piept. Dintrodată îi era greu să respire.

— Doarme, a spus ea, aproape în şoaptă. A durat ceva timp, dar până la urmă a adormit.

— Am fost în Oraşul Tăcut, a spus el. Am dus-o pe Liwy acolo. I-am ajutat să îi depună trupul.

Diana i-a pus mâna pe braţ.

— Jules, a zis ea încet.
Trebuie să te duci să te speli
şi să te odihneşti puţin.

— Trebuie să stau aici, a spus Julian cu voce scăzută. DacăTy se trezeşte şi eu nu sunt aici...N-o să se trezească, a răspuns Diana. Fraţii Tăcuţi ştiu cu precizie ce doze administrează.

— Dacă se trezeşte şi tu eşti aici, acoperit de sângele lui Liwy, Julian, mri vei ajuta

cu nimic, a spus Emma.

Diana s-a uitat la ea, în mod clar surprinsă de duritatea cuvintelor ei, dar Julian a început să clipească des din ochi, ca şi cum s-ar fi trezit dintrun vis.

Emma Ea întins mâna.

— Vino! i-a spus ea.

Cerul era un amestec de bleumarin şi negru, deasupra munţilor din depărtare, acolo unde se adunaseră norii de furtună. Din fericire, drumul până la Citadelă era luminat de lampa-vrăjitoarei. Cristina s-a furişat pe lângă drum, rămânând în umbre. În aer se simţea mirosul de ozon al furtunii iminente, miros care îi aducea aminte de mirosul amărui de sânge.

Tocmai când a ajuns în faţa Citadelei, uşile s-au deschis şi a ieşit afară un grup de Fraţi Tăcuţi. Pe robele lor de culoarea fildeşului păreau că sclipesc stropi de ploaie.

Cristina s-a lipit cu spatele de zid. Nu facea nimic rău — orice vânător de umbre putea veni la Citadelă când dorea —, dar, instinctiv, nu voia să fie văzută. Când Fraţii Tăcuţi au trecut prin faţa ei, a văzut că sclipirile robelor lor nu veneau de la picături de ploaie, ci de la un praf fin de sticlă.

Probabil fuseseră în Sala de Consiliu. îşi amintea cum geamul se spărsese spre interior atunci când Annabel

dispăruse, îşi amintea un zgomot difuz şi nişte scânteieri de lumină: Cristina era atunci concentrată pe fraţii Blackthorn. Pe Emma, pe expresia ei devastată. Pe Mark, al cărui corp se aplecase în faţă, ca şi cum ar fi resimţit o lovitură fizică.

În interiorul Citadelei era linişte. Cu capul în piept, a înaintat repede pe coridoare, după sunetul vocilor care se auzeau din sală. A luat-o spre scările care duceau la etaj, acolo unde scaunele erau aşezate într un fel de balcon deasupra sălii.

Jos, pe podium, mişunau o mulţime de nefilimi. Cineva (Fraţii Tăcuţi?) curăţase sala de cioburi şi de sânge. Fereastra era acum intact ^*..Distrugeţi probele cât vreţi,* şi-a spus Cristina, lăsându-se în genunchi ca să se uite printre stâlpii de la balustrada balconului. *Tot s~a întâmplat.*

Putea să-l vadă pe Horace Dearborn, aşezat pe un scaun înalt. Era un bărbat mare, ciolănos, nu foarte musculos, deşi pe braţe şi pe gât tendoanele ieşeau în evidenţă ca nişte funii. Fiica lui, Zara Dearborn — cu o coadă împletită fixată în jurul capului, cu uniforma impecabilă —, stătea în picioare în spatele lui. Nu semăna prea mult cu tatăl ei, poate doar la furia care li se citea pe faţă şi la pasiunea comună pentru Cohortă, facţiunea aceea din Conclav

ai cărei membri credeau că vânătorii de umbre trebuie să primeze în faţa repudiaţilor, chiar şi când era vorba de încălcarea Legii.

în jurul lor se înghesuiau alţi vânători de umbre, tineri şi bătrâni. Cristina a recunoscut câţiva Centurioni — printre care Manuel Casales Villalobos, Jessica Beausejours şi Samantha Larkspear —, dar şi pe alţi nefilimi care la şedinţă purtaseră pancartele Cohortei. Erau, totuşi, câţiva care, din câte ştia ea, nu făceau parte din Cohortă. Ca Lazlo Balogh, asprul director al Institutului din Budapesta, care fusese unul dintre principalii arhitecţi ai Păcii Reci, cu măsurile ei punitive pentru repudiaţi. Pe Josiane Pontmercy o cunoştea de la Institutul din Marsilia. Delaney Scarsbury era profesor la Academie. Pe vreo doi îi ştia pentru că fuseseră prieteni cu mama ei — Trini Castel, de la Conclavul din Barcelona, şi Luana Carvalho, care conducea Institutul din São Paulo, o cunoşteau de când era mică.

Toţi erau membri în Consiliu. Cristina a spus în gând o rugăciune de mulţumire că nu era acolo şi mama ei; mult prea ocupată cu atacurile demonilor *halphas* în Alameda Central, îi încredinţase lui Diego sarcina s-o reprezinte.

— Nu e timp de pierdut, a

spus Horace. Avea un fel de gravitate intensă, la fel ca fiica lui. Am rămas fără Inchizitor acum, când suntem ameninţaţi şi din exteriorul, şi din interiorul Conclavului. S-a uitat în sală. Sperăm că după evenimentele de azi, cei care au avut îndoieli legate de cauza noastră vor ajunge să ne susţină.

— Cristina a simţit că se răceşte în tot corpul. Nu era doar o întrunire a Cohortei. Era o recrutare pentru Cohortă. În Sala de Consiliu pustie, acolo unde murise Liwy. I se făcea greaţă.Ce crezi tu că ştii, mai exact, Horace? ha întrebat o femeie cu accent australian. Vorbeşte clar cu noi, ca să înţelegem cu toţii acelaşi *t* lucru.

El a rânjit uşor.

— Andrea Sedgewick, a spus el. Tu ai fost în favoarea Păcii Reci, dacă îmi amintesc bine.

Ea a pălit.

— Nu mă interesează prea mult repudiaţii. Dar ceea ce s-a întâmplat azi aici...

— Am fost atacaţi, a spus Dearborn. Trădaţi şi atacaţi, din afară şi dinăuntru. Sunt convins că toată lumea a văzut ce am văzut eu...

i sigiliul de la Curtea Elfilor întunericului?

Cristina şi-a adus aminte. Când Annabel dispăruse, scoasă pe fereastra spartă a Sălii de Consiliu, ca şi cum ar fi fost trasă de o mână nevăzută, în aer se conturase o imagine: o coroană sfărâmată.

Mulţimea a murmurat aprobator. Frica plutea în aer ca o miasmă.

Era limpede că Dearborn se simţea încântat, numai că nu-şi lingea buzele când se uita în jur.

— Regele Elfilor întunericului loveşte chiar în

—

inima patriei noastre. Mârâie la Pacea Rece. Ştie că suntcm^^H. Râde că suntem incapabili să adoptăm că nu facem nimic prin care să controlăm poporul elfilor...

suntcm^^n.
Râdi
1 c

—

1

Nimeni nu poate controla poporul elfilor, £ Sears!) ury.

— Exact atitudinea asta a slăbit Conclavul în toţi aceşti ani, s-a răstit Zara.

Tatăl ei i-a zâmbit indulgent.

— Fiica mea are dreptate, a spus el. Poporul elfilor are slăbiciunile lui, ca toţi repudiaţii. Ei nu au fost creaţi de Dumnezeu sau de îngerul nostru. Au defecte, şi noi nu le-am exploatat niciodată, dar ei ne exploatează mila şi râd de noi în pumni.

— Ce propui? a întrebat Trini. Să construim un zid în jurul Tărâmului Elfilor?

S-au auzit câteva râsete amuzate. Tărâmul Elfilor era peste tot şi nicăieri: era un alt plan al existenţei. Nu putea fi încercuit de un zid. Elorace a îngustat ochii.

— mRâdeţi, a spus el, dar nişte porţi de fier la intrările şi ieşirile din Tărâmul Elfilor ar fi foarte utile pentru prevenirea incursiunilor în lumea noastră.

— Acesta e scopul? a întrebat Manuel pe un ton indiferent, ca şi cum nu bar fi interesat prea tare răspunsul. Să închidem Tărâmul Elfilor?

— Nu avem un singur scop, ştii prea bine, băiete, a răspuns Dearborn, apoi a zâmbit pe neaşteptate, ca şi cum tocmai îi venise o idee. Ştii multe despre

pârjol, Manuel. Poate ar trebui să ne împărtăşeşti şi nouă cunoştinţele

— tale, din moment ce Consulul nu a facut-o. Poate că aceşti oameni buni ar trebui să afle ce se întâmplă când uşile care despart Tărâmul Elfilor de lume se deschid larg.

Ţinându-şi lănţişorul în mână, Cristina clocotea de furie cât timp Manuel a descris porţiunile de pământ pârjolit din Pădurea Brocelind, faptul că rezistau în faţa magiei vânătorilor de umbre, faptul că aceleaşi petice de pământ pârjolit se găseau şi pe Tărâmul întunericului. De unde ştia el asta?

Cristina se frământa în tăcere. Era ceea ce Kieran urma să spună celor din Consiliu, dar nu mai apucase.

Cum de ştia Manuel?

Se bucura numai de faptul că Diego făcuse ce îl rugase ea şi îl dusese pe Kieran la Şcoala de Solomonie. Era limpede că aici un elf pursânge n-ar fi fost deloc în siguranţă.

— Regele Elfilor întunericului a creat o otravă pe care a început s-o împrăştie în lumea noastră, o otravă care îi va face pe vânătorii de umbre neputincioşi în faţa lui. Trebuie să ne mişcăm acum, să ne arătăm puterea, a spus Zara, întrerupându-i pe Manuel înainte ca acesta să poată termina.

— Aşa cum v-aţi mişcat împotriva lui Malcolm? a întrebat Lazlo.

S-au auzit chicoteli, iar Zara s-a îmbujorat — se lăudase cu mândrie că îl nimicise pe Malcolm Fade, puternicul magician, dar mai târziu se dovedise că minţise. Cristina şi ceilalţi speraseră că acest lucru o va discredita — dar acum,

după ce se întâmplase cu Annabel, minciuna Zarei devenise un simplu subiect de glumă.

Dearborn s-a ridicat în picioare.

— Nu asta e discuţia, Balogh. în familia Blackthorn e sânge de elf. Au adus o creatură în Alicante... un fel de mort-viu necromantic, care ha ucis pe Inchizitorul nostru şi a umplut sala de sânge şi teroare.Şi sora lor a fost ucisă, a spus Luana. Am văzut cu toţii durerea lor. Nu au plănuit să se întâmple asta.

Cristina parcă vedea calculele pe care le făcea Dearborn în minte — i-ar fi plăcut tare mult să dea vina pe fraţii Blackthorn şi să-i vadă aruncaţi pe toţi în temniţele din Oraşul Tăcut, dar imaginea lui Julian, ţinând în braţe trupul surorii lui muribunde, era prea vie şi prea cruntă, astfel că nici cei din Cohortă nu o puteau ignora.

— Şi ei sunt victime ale prinţului elf în care au crezut, a spus el, şi posibil victime ale propriului neam. Poate ar trebui să-i aducem aici să le cunoaştem punctul de vedere. La urma urmelor, sunt vânători de umbre, iar Cohorta asta îşi propune, să-i protejeze pe vânătorii de umbre. Să-i protejeze pe-ai noştri. Dearborn pus mâna pe umărul Zarei. Când Sabia Mortală va fi refăcută, sunt convins că Zara va fi bucuroasă să vă spulbere orice dubii aţi avea în legătură cu realizările ei.

Zara a roşit şi a dat din cap. Cristina a avut impresia că pare vinovată până peste poate, dar

ceilalţi participanţi la întrunire erau distraşi de referirea la Sabie.

— Să fie refăcută Sabia Mortală? a întrebat Trini. Ea credea mult în înger şi în puterea lui, ca şi familia Cristinei, iar acum părea neliniştită şi îşi frământa mâinile subţiri în poală. Legătura noastră nepreţuită cu îngerul Raziei… tu crezi că ne va fi dată din nou?

— Va fi refăcută, a spus Dearborn liniştitor. Jia se va întâlni mâine cu Surorile de Fier. Aşa cum a fost făurită, va putea fi refaurită.

— Dar a fost făurită în Ceruri, a protestat Trini. Nu în Citadela de Adamant.

— Şi Cerurile au îngăduit să fie sfărâmată, a spus Dearborn, iar Cristina şi-a înăbuşit o exclamaţie de uimire.

Cum putea afirma un lucru atât de neruşinat? Şi totuşi era limpede că ceilalţi îl credeau.

— Nimic nu poate distruge Sabia Mortală, în afară de voinţa lui Raziei. El şi-a îndreptat privirea spre noi şi a văzut că suntem nedemni. A văzut că ne-am întors cu spatele la mesajul lui, la servirea îngerilor, a văzut că îi servim în schimb pe repudiaţi. El a sfărâmat Sabia ca să ne avertizeze.

— Ochii îi străluceau de o sclipire fanatică.Dacă ne vom dovedi iar demni de el, Raziei va permite ca Sabia să fie refăcută. Nu am niciun dubiu.

Cum îndrăzneşte să vorbească în numele lui Raziei? Cum îndrăzneşte să vorbească de-parcă arji Ttumnezeu?

Cristina s-a cutremurat de furie, dar ceilalţi păreau să se uite la el ca şi cum le-ar fi oferit o lumină în întuneric. Ca şi cum el ar fi fost singura lor speranţă.

— Şi cum vom demonstra că suntem demni? a întrebat Balogh cu voce gravă.

— Nu trebuie să uităm că vânătorii de umbre sunt aleşii, a spus Elorace. Nu trebuie să uităm că noi avem un mandat. Noi stăm cei dintâi în faţa răului, şi de aceea trebuie să avem grijă mai întâi *de noi.*

Să-i lăsăm pe repudiaţi să-şi poarte singuri de grijă. Dacă lucrăm cot la cot, cu o conducere puternică...

— Dar nu avem o conducere puternică, a spus Jessica Beausejours, una dintre prietenele- Centurion ale Zarei. O avem pe Jia Penhallow, iar ea poartă pecetea asocierii fiicei sale cu elfii şi cu corciturile.

S-au auzit exclamaţii înăbuşite şi chicoteli. Toate privirile s-au întors spre Horace, dar el s-a mulţumit să clatine din cap.

— Nu voi rosti niciun cuvânt împotriva Consulului nostru, a rostit el cu afectare.

Alte murmure. Era limpede că pretinsa lui loialitate câştigase sprijinul unor membri. Cristina a încercat să nu scrâşnească din dinţi.

— Loialitatea ei faţă de familie este de înţeles, chiar dacă ar putea s-o orbească, a continuat Elorace.

Ceea ce contează acum sunt legile adoptate de Conclav. Trebuie să impunem reguli

stricte repudiaţilor, şi reguli şi mai stricte poporului elfilor, care nu se comportă deloc corect.

— Asta nu-i va opri pe Regele Elfilor întunericului, a remarcat Jessica, iar Cristina a avut impresia că spunea acest lucru nu pentru că se îndoia de spusele lui Elorace, ci pentru că voia să-l îndemne să meargă mai departe.

— Problema este să-i împiedicăm pe elfi şi pe alţi repudiaţi să se alăture Regelui, a replicat Elorace. De aceea trebuie să fie supravegheaţi,
şi, dacă e necesar, să fie încarceraţi înainte să aibă ocazia să ne trădeze.

— încarceraţi? a repetat Trini.
Dar cum...Ah, sunt mai multe posibilităţi, a spus Elorace. Pe Insula Wran- gel, de exemplu, ar putea sta o mulţime de repudiaţi. Lucrul cel mai important e să începem să~i controlăm. Să aplicăm Acordurile.
Să-i înregistrăm pe toţi repudiaţii, cu nume şi locaţie. Vom începe cu elfii, desigur.

S-au auzit murmure de aprobare.

— Vom avea nevoie, desigur, de un Inchizitor puternic care să adopte şi să aplice aceste legi, a adăugat Horace.

— Atunci fii tu acela! a strigat Trini. Am pierdut în seara aceasta o Sabie Mortală şi un Inchizitor; cel puţin, unul să fie înlocuit. Avem cvorum... sunt aici destui vânători de umbre care să îl susţină pe Horace pentru funcţia de Inchizitor.
Putem vota mâine-dimineaţă. Cine e de acord cu mine?

Scandările „Dearborn!

Dearborn!” au umplut sala. Cristina se ţinea cu mâinile de balustradă şi simţea că îi vuiesc urechile. Aşa ceva nu se putea întâmpla. Era imposibil.
Trini nu era aşa. Prietenii mamei ei nu erau aşa. Nu putea fi aceasta adevărata faţă a Consiliului.

S-a ridicat greoi în picioare, simţind că nu mai poate rămâne nicio secundă acolo, după care a ieşit în goană din balcon.

Camera Emmei era mică, văruită ciudat într-o nuanţă de galben intens. Un pat cu patru stâlpi, vopsit alb, domina tot spaţiul. Emma Ea tras pe Julian spre pat, Ea silit să se aşeze pe el, cu delicateţe, apoi s-a dus să tragă zăvorul la uşă.

— De ce încui?

Julian a ridicat capul. Era primul lucru pe care îl spusese de când plecaseră din camera lui Ty.

— Ai nevoie de puţină intimitate, Julian.

S-a întors spre el; Dumnezeule, felul în care arăta îi sfâşia inima. Sângele se închegase în stropi pe faţa lui, îi înnegrise hainele şi i le întărise, se uscase în pete mari pe ghete.
Sângele lui Liwy. Emma îşi dorea să fi fost mai aproape de ea în acele ultime clipe, să-i fi acordat mai multă atenţie ei, în loc să se preocupe de Cohortă, de Manuel, de Zara şi de Jessica, de Robert Light- wood şi de exil, de propria ei inimă sfâşiată, dată peste cap. îşi dorească o fi strâns în braţe încă o dată pe Liwy, să se mire iar cât de înaltă şi de subţire era, cum se transformase ea din copilul

acela dolofan pe care Emma şi-l amintea de pe vremuri.

— N-o face! a spus Julian răguşit.

Emma s-a apropiat de el; nu se putea abţine. El a trebuit să ridice capul ca s-o privească în ochi.

— Ce să nu fac?

— Să te învinovăţeşti, a spus el. Simt că te gândeşti că ai fi putut face lucrurile altfel. Nu pot să las **prăbuşi.**
gânduri de genul ăsta în mine, m-aş

Stătea chiar pe marginea patului, ca şi cum n-ar fi suportat ideea că s-ar putea întinde pe el. Cu multă delicateţe, Emma i-a atins faţa, lăsându-şi palma să-i alunece pe obraz. El s-a cutremurat şi a strâns-o cu putere de încheietura mâinii.

— Emma, a spus el şi, pentru prima oară în viaţa ei, ea nu i-a putut citi vocea — era joasă şi sumbră, aspră, fără să fie furioasă, voia ceva, dar ea nu ştia ce.

— Ce pot să fac, a şoptit ea. Ce pot să fac eu, sunt *parabatarvX* tău,
Julian, simt nevoia să te ajut.

El o ţinea în continuare de

încheietură; pupilele lui erau ca nişte discuri mari, care transformau albastruhverzui al irisului întnun halou.

— îmi fac planurile pe rând, a spus el. Când mi se pare că sunt copleşit, mă întreb care dintre probleme trebuie să fie rezolvată prima. Când se rezolvă aceea, trec la următoarea. Dar aici nici nu pot să încep.

— Julian, a spus ea. Eu sunt partenera ta de luptă. Ascultă-mă.

Acesta e primul pas. Ridică-te.

El s-a uitat o clipă la ea cu ochii îngustaţi, apoi a ascultat-o şi s-a ridicat. Stăteau în picioare, foarte aproape unul de altul; Emma îi simţea vigoarea şi căldura trupului.

Ea tras jacheta de pe umeri, apoi a întins mâinile şi Ea prins de tricou.

Materialul părea o muşama acum, îmbibat cu sânge. A tras de tricou şi l-a rupt, lăsându-i atârnat de braţele lui.

Julian a privit-o cu ochii mari, dar nu a făcut nicio mişcare s-o

— Chiar ai de gând să-mi rupi şi pantalonii? a întrebat-o.

I

oprească. Ea a tras de tricoul sfâşiat şi ba aruncat pe podea. S-a aplecat şi i-a scos ghetele însângerate. Când s-a ridicat, el se uita la ea cu sprâncenele ridicate. >

Sunt plini de sângele ei, a răspuns ea, aproape înecându-se cu

Ea atins pieptul şi a simţit

Kici când o ţinuse în braţe.

— Trebuie să faci un duş, i-a spus. Te aştept.

El i-a atins uşor maxilarul, cu vârful degetelor.

— Emma, a zis. Amândoi trebuie să ne spălăm.

cum el respiră adânc. îşi imagina că poate să simtă sub muşchi conturul inimii lui sfâşiate. Avea sânge şi pe piele: pete de sânge uscat pe gât, pe umăr. În locurile în care Liwy îl atinsese,

S-a întors şi a intrat în baie, lăsând uşa larg deschisă. După o clipă,
Emma ba urmat.

Îşi lăsase restul hainelor grămadă pe podea. Stătea în picioare sub duş, numai în chiloţi, lăsând să-i cadă apa pe faţă şi pe păr.

Emma a înghiţit în sec, şi-a scos hainele, rămânând doar în chiloţi şi în maiou, apoi a intrat sub duş lângă el. Apa era foarte fierbinte şi umpluse mica încăpere de piatră cu aburi. El stătea nemişcat sub apa aceea, care îi înroşea pielea.

Emma a întins mâna pe lângă el şi a scăzut temperatura apei. Julian, fără să spună un cuvânt, s-a uitat la ea cum ia săpunul şi îl freacă în palme. Când şi-a pus mâinile pline de clăbuc pe trupul lui, el a inspirat adânc, ca şi cum l-ar fi durut, dar nu s-a mişcat niciun milimetru.

Emma i-a curăţat pielea, aproape zgâriindu-i în încercarea de a îndepărta sângele. Apa care se scurgea era roşiatică. Săpunul mirosea puternic a lămâie. Trupul lui era tare sub palmele ei, plin de cicatrice şi musculos, nu era deloc trupul unui băiat. Nu mai era. Când se schimbase? Nu-şi amintea ziua, ora, momentul.

El şi-a aplecat capul când a început să-i săpunească părul, trecându-şi degetele prin buclele lui. După ce a terminat, i-a ridicat capul şi au stat aşa, cu duşul curgând peste ei, până când apa care se scurgea a fost limpede. Era udă până la piele şi maioul se lipise de ea. A întins mâna pe lângă Julian să închidă

apa şi a simţit cum el întoarce capul spre ea şi îşi lipeşte buzele de obrazul ei.Emma a îngheţat. Duşul nu mai curgea, dar aburul încă mai plutea în jurul lor.
Pieptul lui Julian se ridica şi cobora repede, ca şi cum era gata să se prăbuşească după o cursă teribilă. Hohote fără lacrimi, şi-a dat ea seama. El nu plângea — nu-şi amintea când îl văzuse ultima oară plângând. Avea nevoie să se elibereze prin plâns, şi-a spus ea, dar el uitase mecanismul plânsului, după atâţia ani în care şi-l înăbuşise.

L-a luat în braţe.

— E-n regulă, i-a spus.

Apa continua să curgă peste ei, şi pielea lui era fierbinte, lipită de pielea ei. Ea a înghiţit sarea propriilor lacrimi.

— Julian...

El s-a retras puţin când ea a ridicat capul, şi buzele lor s-au atins — şi a fost ca o prăbuşire întno prăpastie, instantanee, disperată. Buzele lor s-au ciocnit, buzele, dinţii, limba, căldura lor, iar Emma s-a cutremurat la acea atingere.

— Emma. Părea şocat, şi ţinea strâns în pumni materialul maioului ei. Pot...?

Ea a dat din cap şi a simţit cum muşchii lui se încordează când o ridică în braţe. A închis ochii, agăţată de el, de umerii lui, de părul lui, şi mâinile îi alunecau din cauza apei, iar el a dus-o în braţe în dormitor şi a aşezat-o pe pat. În clipa următoare era deasupra ei, sprijinit în coate, devorându-i febril gura. Fiecare mişcare era violentă, disperată, şi Emma a

înţeles: erau lacrimile care nu puteau curge, cuvintele de durere pe care nu le putea rosti. Era singura descărcare emoţională pe care şi-o putea permite, după suprimarea dorinţelor lor.

Cu gesturi înnebunite, şi-au scos hainele. Ea şi Julian erau acum goi,

lipiţi unul de celălalt: ea îl ţinea strâns lângă trupul ei, lângă inima ei.

Mâna lui a alunecat încet, cu degete tremurătoare, pe şoldul ei.

— Lasă-măsă...

Ştia ce voia să spună: Lasă-mă să te bucur, lasă-mă să te fac să te simţi bine.

Dar nu asta voia ea, nu acum.

— Vino mai aproape, a şoptit ea. Mai aproape. Şi-a lipit palmele de omoplaţii lui. El a sărutat-o pe gât, pe claviculă. L-a simţit cum tresare

puternic şi a şoptit:

Ce...El deja se îndepărtase. S-a ridicat şi s-a întins după haine cu mâinile tremur ânde.

— Nu putem, a spus el cu voce înăbuşită. Emma, nu putem.

— Bine... dar, Julián... S-a ridicat în fund şi şi-a tras pătura peste ea. Nu trebuie să pleci...

El s-a aplecat peste marginea patului să-şi ia tricoul rupt şi plin de sânge. S-a uitat la ea, cumva sălbatic.

— Ba trebuie, a spus. Chiar trebuie.

— Julián, nu...

Dar el era deja în picioare, adunându-şi restul hainelor şi punându-şi-le cu gesturi smucite, în timp ce ea îl privea. A plecat fără să-şi mai încalţe ghetele, aproape trântind uşa în urma lui. Emma a rămas privind fix în întuneric, şocată şi dezorientată, de parcă ar fi căzut de la mare înălţime.

Ty s-a trezit brusc, la fel cum ar exploda cineva la suprafaţa apei, disperat să respire. Zgomotul Ea trezit pe Kit din moţăială — dormise în reprize şi îl visase pe tatăl său plimbându-se prin Piaţa Umbrelor cu o rană imensă în burtă, din care curgea sânge.

„Asta e, Kit”, îi spunea el. „Aşa e viaţa cu nefilimii.”

încă adormit, Kit s-a ridicat, sprijinindtrse cu mâna de perete. Ty era doar o umbră nemişcată pe pat. Diana nu mai era acolo — probabil încerca să prindă câteva minute de somn în camera ei. Era singur cu Ty.

A avut dintnodată revelaţia că era complet nepregătit pentru asta. Pentru moartea lui Liwy, da, deşi îşi văzuse propriul tată murind, şi ştia că încă mai sunt anumite lucruri legate de

moartea lui pe care nu le înfruntase. Dacă nu putuse să treacă niciodată peste pierderea aceea, cum putea să treacă peste asta? Şi dacă până acum nu a ştiut cum să ajute pe cineva, cum să consoleze acum, aşa cum se face în mod normal, cum săd ajute pe Ty?

Ar fi vrut săd strige pe Julian, dar ceva din mintea lui i-a spus să nu o facă — strigătul acela bar alarma pe Ty Când ochii lui Kit s-au obişnuit cu întunericul, ba văzut mai clar pe băiat: Ty arăta... „decuplat”, poate ar fi fost cuvântul potrivit, ca şi cum nu revenise cu totulla realitate. Părul lui moale şi negru părea încreţit, ca o lână neagră, iar sub ochi avea umbre.

— Jules? a spus el cu voce joasă.

Kit s-a ridicat în picioare, simţind că inima îi bate neregulat.

— Eu sunt, a spus el. Kit.

Era pregătit pentru dezamăgirea lui Ty, dar Ty s-a uitat doar la el cu ochii lui mari şi cenuşii.

— Geanta mea, a spus el. Unde e? E acolo?

Kit era prea şocat ca să poată vorbi. Oare Ty îşi amintea ce se întâmplase? Ce era mai rău — să-şi amintească sau să nu-şi amintească?

— Rucsacul meu, a spus Ty.

în vocea lui acum se simţea clar o crispare.

— Acolo... am nevoie de el.

Rucsacul era sub celălalt pat. Când s-a dus să ia rucsacul, privirea lui Kit s-a îndreptat fugar spre fereastră — vârfurile ascuţite de cristal ale turnurilor demonilor care se înălţau până la cer, apa din canal, care sclipea ca gheaţa, zidurile oraşului şi câmpurile din depărtare.

Nu fusese niciodată întrun loc

atât de frumos, atât de ireal.

I-a dus rucsacul lui Ty, care stătea cu picioarele atârnate la marginea patului. Ty ha luat şi a început să răscolească în el.

— Vrei să-l chem pe Julian? l-a întrebat Kit.

— Nu chiar acum, a spus Ty

Kit habar n-avea ce să facă. De fapt, niciodată în viaţa lui nu fusese în situaţia asta, să nu aibă habar ce să facă. Nici atunci când găsise la ora patru dimineaţa un golem examinând îngheţata din frigider, când avea zece ani. Nici când avea doisprezece ani şi o sirenă stătuse săptămâni în şir pe canapeaua lui şi nu făcea altceva toată ziua decât să mănânce biscuiţi în formă de peştişori.

Nici măcar când fusese atacat de demonii mantizi. Atunci fusese ceva instinctiv, un instinct de vânător de umbre care se trezise şi îl făcuse să treacă la acţiune.

Acum nimic nu îl făcea să treacă la acţiune. Era copleşit de dorinţa de a se arunca la picioarele lui Ty şi de a-i lua mâinile în mâinile lui, de a-i îmbrăţişa, aşa cum făcuse la Londra, pe acoperiş, când Livvy fusese rănită. În acelaşi timp, era la fel de copleşit de vocea aceea din capullui, care îi spunea că ar fi o idee groaznic de proastă, că n-are nici cea mai vagă idee ce i-ar trebui lui Ty în clipa aceea.

Ty încă mai căuta în rucsac. Probabil că nu-şi aminteşte, şi-a spus Kit, simţind că intră în panică.

Probabil că mintea lui a blocat toate evenimentele care

avuseseră loc în Sala de Consiliu. Kit nu fusese acolo când muriseră Robert şi Liwy, dar auzise destule de la Diana ca să înţeleagă ce văzuse Ty Oamenii uită uneori lucrurile groaznice, ştia el, creierul lor refuză, pur şi simplu, să proceseze şi să păstreze ce au văzut.

— Mă duc s-o chem pe Helen, a spus el în cele din urmă. Ea poate să-ţi spună... ce s-a întâmplat...

— Ştiu ce s-a întâmplat, a spus Ty.

îşi găsise telefonul, în fundul rucsacului.

Corpul lui nu mai era tensionat; se vedea limpede că se relaxase. Kit era nedumerit. Nu era semnal nicăieri în Idris; telefonul era inutil.

— Acum mă culc la loc, a spus Ty. încă mai am droguri în organism.
Le simt.

Nu părea mulţumit.

— Vrei să mai stau? ba întrebat Kit.

Ty aruncase rucsacul pe jos şi se culcase pe perne. Ţinea telefonul în mâna dreaptă, atât de strâns, încât i se albiseră degetele, dar altfel nu dădea semne evidente de tulburare.

S-a uitat la Kit. Ochii lui păreau argintii în lumina lunii şi plaţi ca două monede. Kit nu putea să-şi dea seama la ce se gândeşte.

— Da, aş vrea să mai stai, a spus Ty Şi culcă-te, dacă vrei. E în regulă.

A închis ochii. După un lung moment, Kit s-a aşezat pe patul de alături, patul pregătit pentru Liwy Şi-a adus aminte de ultima oară când fusese singur cu ea, când o ajutase să-şi prindă lănţişorul, înainte de marea întrunire a Consiliului, şi-a adus aminte cum zâmbea, şi-a adus aminte de

culoarea şi de viaţa chipului ei. I se părea absolut cu neputinţă să nu mai fie. Poate că nu Ty se purta ciudat — poate că ei erau cei care nu înţelegeau, acceptând faptul că e moartă.

Parcă dormitorul Emmei şi camera lui erau la sute de kilometri, şi-a spus Julian. O mie. A înaintat pe holurile casei de pe canal ca prin vis.

Umărul îl durea şi îl ardea.Emma era singura fată pe care o dorise vreodată, şi forţa acelei dorinţe uneori îl şocase. Dar niciodată mai mult ca în seara asta. Se pierduse din nou total în ea, în ei, pentru un timp; îşi simţise doar trupul şi partea aceea din inimă care iubea şi care rămăsese nevătămată. Emma era singurul lucru bun din el, singura lumină, şi-a spus el.

Dar apoi durerea apăruse din nou, sentimentul că ceva nu era în regulă, şi atunci *ştiuse.* în timp ce se grăbea să ajungă în camera lui, frica a început să bată la uşa conştientului său, urlând să i se dea drumul şi să fie băgată în seamă, precum un schelet care zgârie fereastra cu degetele osoase. Era frica de propria lui disperare. Ştia că acum era încă protejat de şoc, că atinsese doar vârful aisbergului de durere şi suferinţă, întunericul şi teroarea abia urmau să vină: mai trecuse prin asta, după pierderea tatălui lor.

Iar acum — cu Liwy — avea să fie şi mai rău. Nu-şi putea controla suferinţa. Nu-şi putea controla sentimentele pentru Emma. Toată viaţa lui fusese

construită în jurul autocontrolului, în jurul construirii unei măşti pe care s-o arate lumii, iar acum toate astea începeau să se dezintegreze.

— Jules?

Ajunsese la dormitorul lui, dar nu

scăpase. N

rezemat de uşă. Părea obosit mort, părul îi era ciufulit şi hainele şifonate. Nu că Julian ar fi arătat mai bine, cu hainele lui rupte şi pline de sânge şi cu picioarele goale.

Julian s-a oprit brusc.

— E totul în regulă? îşi vor pune multă vreme întrebarea asta, s-a gândit el. Şi niciodată nu va fi cu adevărat în regulă, dar se vor linişti unul pe altul cu lucruri mărunte, măsura victoriilor minuscule: da, Dru a dormit un pic; da, Ty a mâncat puţin; da, toată lumea încă mai respiră. Julian a ascultat mecanic cum Mark i-a povestit că el şi Elelen l-au luat pe Tawy, că Tawy ştie acum de Liwy, că nu e bine, dar că o să fie în regulă şi Tawy acum doarme.

Nu voiam să te deranjez în miez de noapte, a spus Mark, dar Elelen a insistat. A spus că dacă nu vin la tine, primul lucru care se vaîntâmpla când te vei trezi dimineaţă va fi să te panichezi în legătură cu T awy

— Bine, a zis Julian, uimit şi el de normalitatea răspunsului său. Mulţumesc că mi-ai spus.

Mark s-a uitat lung la el.

— Erai foarte mic când am pierdut-o pe mama ta, Eleanor, a spus el. Ea mi-a spus odată că în inima părinţilor e un ceas. În cea mai mare parte a timpului e tăcut, dar poţi să-l auzi ticăind atunci când copilul nu e lângă tine şi când nu ştii unde e, sau când se trezeşte noaptea şi vrea să stea cu tine. Ceasul va ticăi până când vei fi din nou lângă copil.

— Tawy nu e copilul meu, a replicat Julian. Eu nu sunt părinte.

Mark a atins obrazul fratelui său. Era mai degrabă o atingere de elf decât una umană, deşi mâna lui era caldă, aspră şi reală. De fapt, parcă nici n-a fost o atingere, s-a gândit Julian. Parcă a fost o binecuvântare.

— Ştii bine că eşti, a spus Mark. Trebuie să-ţi cer iertare, Julian. I-am povestit lui Helen despre sacrificiul tău.

— Sacrificiul meu?

Mintea lui Julian parcă se golise.

— De anii în care ai condus în secret Institutul, a spus Mark. Cum ai avut grijă de copii. Cum se bizuie pe tine, şi cum i-ai iubit tu. Ştiu că era un secret, dar am crezut că ea trebuie să ştie.

— E-n regulă, a spus Julian.

Nu conta. Nimic nu mai conta.

— S-a supărat?

Mark a părut uimit.

— A spus că e atât de mândră de tine, încât i se rupe inima.

Era ca un mic punct de lumină care se zăreşte prin întuneric.

— Aşa a spus?

Mark părea că e gata să-i răspundă, când prin umărul lui Julian a trecut o săgeată fierbinte de durere, timp de o secundă. Ştia exact locul de unde venea durerea. Inima a început să-i bată mai tare; i-a spus lui Mark ceva, că se vor vedea mai târziu, sau cel puţin a crezut că i-a spus, apoi a intrat în dormitor şi a încuiat uşa. Intro clipă a fost în baie, a aprins lampa-vrăjitoarei şi s-a uitat în oglindă.

Şi-a dat la o parte marginea tricoului, să vadă mai bine — şi a rămas cu privirea aţintită acolo.

Era runa lui de *parabatai.* Se vedea clar pe piele — dar nu mai era neagră. În interiorul conturului trasat cu linii groase a văzut ceva ce părea o flacără roşie, strălucitoare, ca şi cum runa ar fi început să ardă din interior.

S-a prins cu mâinile de marginea chiuvetei, pentru că îl cuprinsese un val de ameţeală. Se chinuise să nu se gândească la semnificaţia pe care o avea moartea lui Robert, la năruirea planurilor lor de exil. La blestemul care se va abate asupra oricărei persoane care se îndrăgosteşte de *parabatai-nl* său. Un blestem al puterii şi al distrugerii. Se gândise doar la cât de disperat şi-o dorea pe Emma, şi nu se gândise deloc la motivele pentru care nu o putea avea, şi care rămăseseră aceleaşi.

Uitaseră de asta când se apropiaseră unul de celălalt în abisul durerii, aşa cum se apropiaseră întotdeauna unul de celălalt toată viaţa. Dar asta nu se putea întâmpla, şi-a spus Julian, muşcându-şi buzele cu putere şi simţindu-şi propriul sânge. Mai multă distrugere nu putea fi.

Afară începuse să plouă. Auzea răpăitul ploii pe acoperişul casei. S-a aplecat şi a

rupt o fâşie de material din tricoul pe care îl purtase la şedinţa Consiliului. Era ţeapănă şi
neagră de sângele închegat al surorii lui.

Şi-a legat-o în jurul încheieturii de la mâna dreaptă. Va rămâne acolo până se va răzbuna. Până când îi va face dreptate lui Liwy. Până când tot haosul acesta nenorocit se va limpezi. Până când toţi cei pe care îi iubea vor fi în siguranţă.

A trecut din nou în dormitor şi a început să-şi caute haine şi încălţăminte curate. Ştia precis unde trebuia să se ducă.

Julian alerga pe străzile pustii din Idris. Ploaia caldă de vară îi lipea părul de frunte şi îi uda tricoul şi jacheta.

Inima îi bubuia: deja îi era dor de Emma, deja regreta că pleca de lângă ea. Dar nu se putea opri, ca şi cum ar fi putut fugi de durerea provocată de moartea lui Liwy Era aproape o surpriză că putea să sufere pentru Liwy şi s-o iubească pe Emma în acelaşi timp, şi să i se pară că niciunul dintre aceste sentimente nu îl punea în umbră pe celălalt: şi Liwy o iubise pe Emma.Putea să-şi imagineze cât de încântată ar fi fost Liwy să ştie că el şi Emma erau împreună; dacă ar fi fost posibil să se căsătorească, Liwy ar fi fost înnebunită de plăcere la gândul că ar putea să-i ajute să planifice o nuntă. Gândul ăsta a fost ca o lovitură în burtă, ca un cuţit răsucit în măruntaiele lui.

Ploaia cădea în stropi mari pe canale, transformând oraşul întro lume de neguri şi ape. Casa Inchizitorului se zărea prin ceaţă ca o umbră, şi Julian a urcat în fugă treptele, cu atâta viteză, încât aproape că s-a izbit de uşă. A bătut

şi Magnus a deschis uşa, părând mai slab şi mai palid ca de obicei. Era îmbrăcat întrun tricou negru şi în blugi, iar pe deasupra avea un halat de mătase albastră. Pe degete nu mai avea inelele pe care le purta de obicei.

Când Ea văzut pe Julian, s-a rezemat uşor de cadrul uşii. Nu s-a mişcat şi nu a vorbit, doar s-a uitat la el, de parcă nu la Julian s-ar fi uitat, ci la altceva sau la altcineva.

— Magnus, a spus Julian, puţin alarmat.

Şi-a amintit că Magnus nu se
simţea bine. Aproape că uitase.

Magnus i se păruse întotdeauna la fel: etern, neschimbat, invulnerabil.

— Eu...

— *Am venit pe cont propriu, a spus Magnus, cu o voce joasă şi rece. Am*
nevoie ie ajutorul tău. Nu e absolut nimeni altcineva căruia să~i pot cere ajutorul

— Nu asta... Julian şi-a dat din ochi părul ud şi nu a mai continuat fraza, după ce şi-a dat seama. Îţi aminteşti de cineva.

Magnus a părut că se scutură un pic, la fel
ca un căţel care iese din apă

— O altă noapte, un alt băiat cu ochi albaştri. O vreme umedă la Londra, dar când a fost altfel la Londra?

Julian nu a mai insistat.

— În fine, ai dreptate. Chiar am nevoie de ajutorul tău. Şi nu am la cine să apelez.

Magnus a oftat.

— Intră, atunci. Dar nu face zgomot. Toată lumea doarme, şi asta e o mare realizare, având în vedere situaţia.
şi-a spus Julian,

Evident,
urmându-i pe Magnus într-o sufragerie aflată în mijlocul casei. Şi

aceasta era o casă a suferinţei. Interiorul casei fusese construit special să arate măreţ, cu plafoanele acelea înalte şi o mobilă care părea grea şi scumpă. Se pare că Robert nu se preocupase prea mult de personalizarea casei şi de decoraţiuni. Nu existau fotografii de familie, iar puţinele tablouri de pe pereţi înfăţişau peisaje generice.

— Nu l-am mai văzut pe Alee plângând de mult timp, a spus Magnus, după ce s-a aşezat pe o canapea şi a început să se uite în gol.

Julian rămăsese în picioare, cu apa picurându-i din haine pe covor.

— Sau pe Isabelle. înţeleg cum e să ai un tată ticălos. E totuşi ticălosul tău. Iar el chiar i-a iubit, şi chiar a încercat să repare situaţia.
Ceea ce nu se poate spune despre tatăl meu. A aruncat o privire spre Julian. Sper că nu te superi că nu-ţi fac o vrajă de uscare. încerc să-mi conserv energia. E o pătură pe fotoliul ăla.

Julian a ignorat pătura şi fotoliul.

— N-ar trebui să fiu aici, a spus.

Ochii lui Magnus s-au oprit asupra cârpei însângerate de la încheietura lui Julian. Chipul i s-a îmblânzit.

— E-n ordine, a zis el. Pentru prima oară după mult timp, simt disperare. Asta mă irită. Alee al meu şi-a pierdut tatăl, iar Conclavul a pierdut un Inchizitor decent. Dar tu, tu ţi-ai pierdut speranţa în salvare. Să nu crezi că nu înţeleg.

— Runa mea a început să ardă, a spus Julian. În seara asta. Ca şi cum ar fi desenată cu foc

pe pielea mea.

Magnus s-a aplecat în faţă şi şi-a frecat faţa, obosit. În jurul gurii, durerea şi epuizarea săpaseră riduri.
Ochii păreau înfundaţi în orbite.

— Mi-aş dori să ştiu mai multe despre asta, a spus el. Ce fel de distrugere va aduce asta pentru tine şi pentru Emma. Pentru ceilalţi. A făcut o pauză, apoi: Ar trebui să fiu mai blând cu tine. Ai pierdut un copil.

— Am crezut că asta le va şterge pe toate celelalte, a spus Julian, cu voce răguşită. Am crezut că în inima mea nu va mai fi altceva decât durere, dar acolo e loc şi de groaza pentru Ty, şi de panica pentru Dru, şi e loc pentru mai multă ură decât am crezut că poate simţi cineva.

Durerea venită din runa de *parabatai* a explodat, şi a simţit că i se înmoaie picioarele. S-a clătinat şi a căzut în genunchi în faţa lui Magnus. Acesta nu părea surprins că îngenunchează. S-a uitat doar la Julian, cu o răbdare tăcută, senină, ca un preot care ascultă o confesiune.

— Ce doare mai tare, ba întrebat Magnus, iubirea sau ura?

— Nu ştiu, a spus Julian.

Degetele lui ude s-au încleştat în covor, lângă genunchi. Simţea că îi e greu să respire.

— încă o iubesc pe Emma mai mult decât credeam că e posibil. O iubesc mai mult cu fiecare zi, o iubesc şi mai mult de fiecare dată când încerc să mă opresc. O iubesc ca şi cum aş fi rupt în două. Şi vreau să le tai gâtul tuturor celor din Cohortă.

— E un discurs de iubire foarte neconvenţional, a

remarcat Magnus, aplecându-se spre el. Şi Annabel?

— Şi pe ea o urăsc, a spus Julian, fără emoţie. E loc destul în mine să-i urăsc pe toţi.

Ochii de pisică ai lui Magnus au sclipit.

— Să nu crezi că nu ştiu ce simţi, i-a spus el. Şi e ceva ce pot să fac. Ar fi o măsură provizorie. Una dură. Şi n-o s-o fac cu mănuşi.

— Te rog.

îngenuncheat în faţa magicianului, Julian a ridicat capul spre el; niciodată în viaţa lui nu se rugase de cineva; dar acum nu-i păsa.

— Ştiu că eşti bolnav, ştiu că nici n-ar trebui să-ţi cer asta, dar nu am ce să fac şi nu am la cine să mă duc.

Magnus a oftat.

— Vor exista urmări. Ai auzit expresia „somnul raţiunii naşte monştri"?

— Da, a spus Julian. Dar oricum voi fi un monstru.

Magnus s-a ridicat în picioare. O clipă, a părut că-i copleşeşte pe Julian, aşa înalt şi întunecat, la fel cum apare moartea în coşmarurile copiilor.

— Te rog, a spus Julian din nou. Nu mai am nimic de pierdut.

— Ba da, ai, a spus Magnus.

A ridicat mâna stângă şi s-a uitat la ea, cumva sceptic. Din vârful fiecărui deget au început să apară scântei de cobalt.

O, da, mai ai.

Camera s-a luminat de flăcări albastre, şi Julian a închi

3

ODIHNA DE VECI

FUNERALIILE ERAU PROGRAMATE LA AMIAZĂ, DAR EMMA SE ZVÂRCOLEA de la trei sau patru dimineaţa. Simţea mâncărimi în ochii uscaţi, iar mâna îi tremura când şi-a pieptănat părul şi Fa strâns într un coc la ceafa.

După ce plecase Julian, alergase la fereastră, înfăşurată în cearşaf, şi se uitase pe geam, şocată, nevenindu-i să creadă. II văzuse ieşind din casă şi alergând prin ploaia măruntă, fără să se oprească măcar să-şi încheie jacheta.

După asta, nu păruse că ar mai avea ceva de făcut. Nu că Julian ar fi fost în pericol pe străzile din Alicante. Dar aşteptase până când îi auzise paşii pe scări, la întoarcere, şi uşa dormitorului său, care se deschisese şi se închisese.

Atunci se ridicase din pat şi se dusese să vadă ce face Ty, care încă dormea, cu Kit alături. Şi-a dat seama că rucsacul lui Liwy rămăsese în cameră şi l-a luat de acolo, de teamă că Ty va fi îndurerat să-l vadă când se va trezi. După ce s-a înapoiat în camera ei, s-a aşezat pe pat şi a deschis puţin fermoarul. Nu erau multe de văzut printre puţinele ei lucruri — câteva tricouri şi nişte fuste, o carte, o periuţă de dinţi şi un săpun împachetate cu grijă. Unul dintre tricouri era murdar, şi Emmas-a gândit că poate ar fi fost bine să spele hainele lui Liwy, că poate asta ar ajuta-o, după care şi-a dat seama perfect de ce nu ar ajuta-o şi de ce nu ar conta, şi s-a prăbuşit peste rucsac, plângând cu hohote, de parcă i s-ar fi frânt inima.

Până la urmă, căzuse întrun somn agitat, plin de vise cu foc şi sânge. Se trezise când Cristina bătuse la uşa ei, venind cu o cană de ceai şi cu neplăcuta veste că Horace fusese ales Inchizitor, după un vot dat la urgenţă în acea dimineaţă. Le spusese deja asta celorlalţi din familie, care se treziseră şi se pregăteau de funeralii.

Ceaiul avea vreo trei sute de linguriţe de zahăr în el, iar asta îl facea pe el dulce şi în acelaşi timp era dulce din partea Cristinei, dar dulceaţa lui nu atenua gustul amar pe care i-i dăduse vestea numirii lui Horace.

Emma se uita pe fereastră când Cristina a venit din nou, de data asta cu un braţ de haine. Era îmbrăcată în alb din cap până în picioare, pentru că albul era culoarea suferinţei şi a doliului la vânătorii de

umbre. Jachetă albă de uniformă, tricoul alb, flori albe în părul ei negru, despletit.

Cristina s-a încruntat.

— Vino de acolo!

— De ce?

Emma s-a mai uitat o dată pe fereastră; din casă se vedea toată partea de jos a oraşului. Se vedeau şi zidurile, şi câmpurile verzi din spatele lor.

Putea să vadă în depărtare un şir de siluete îmbrăcate în alb, intrând pe porţile oraşului. În mijlocul câmpului verde, două grămezi masive de lemne se înălţau precum nişte piramide.

— Au construit deja rugurile, a spus Emma, şi a simţit că o cuprinde un val de ameţeală. A simţit apoi mâna caldă a Cristinei pe mâna ei, iar în clipa următoare stăteau amândouă pe pat şi Cristina îi spunea să respire. îmi pare rău, a murmurat Emma. îmi pare rău.
Nu am vrut să mă pierd aşa.

O parte din păr i se desprinsese din coc. Cu mâini pricepute, Cristina i Ea aranjat la loc.

Când a murit unchiul meu, a spus ea, a fost îngropat în Idris, şi eu nu am putut veni la funeralii, pentru că mama credea că oraşul eîncă periculos. Când s-a întors acasă, m-am dus s-o îmbrăţişez, şi hainele ei miroseau a fum. Mi-am spus: asta e tot ce a rămas din unchiul meu acum, fumul ăsta din haina mamei mele.

— Trebuie să fiu tare, a zis Emma. Trebuie să le fiu alături fraţilor Blackthorn. Julian e...

Rupt, distrus, făcutfărâme. Absent. Nu, nu absent. Doar că nu e lângă mine.

— Şi tu poţi s-o plângi pe Liwy, a spus Cristina. Ţi-a fost ca o soră. Familia nu înseamnă numai sânge.

— Dar...

— Suferinţa nu ne face să fim slabi, a spus Cristina, ferm.
Ne face să fim umani. Cum ai putea să o consolezi pe Dru, sau pe Ty, sau pe Jules, dacă nu ai şti ce au pierdut? Compasiunea e ceva banal. Să ştii exact forma golului pe care dispariţia cuiva o lasă în inimă, asta e ceva rar.

— Nu cred că vreunul dintre noi poate înţelege ce formă are golul lăsat în inima lui Ty, a spus Emma.

Frica pentru Ty era atât de intensă, că o simţea permanent în gât ca pe un gust amar, care se amesteca şi cu durerea pentru Liwy, până când Emma avea impresia că se îneacă.

Cristina a mai bătut-o o dată pe mână.

— Ar trebui să te îmbraci, Fa spus. Mă găseşti jos, la bucătărie.

Emma s-a îmbrăcat, mai mult ameţită. Când a terminat, s-a privit o clipă în oglindă. Uniforma albă era acoperită peste tot cu runele roşii ale suferinţei, ca un model care se repetă la nesfârşit şi care din acest motiv îşi pierde sensul, aşa cum îşi pierde sensul un cuvânt repetat la nesfârşit.

Uniforma aceea făcea ca părul şi pielea ei să pară mai deschise la culoare, chiar şi ochii ei păreau mai reci. Arăta ca un ţurţure de gheaţă, şi-a spus ea, sau ca lama unui pumnal.

Dacă ar fi avut Cortana cu ea, s-ar fi dus în Pădurea Brocelind şi acolo ar fi urlat şi ar fi urlat, şi ar fi lovit aerul cu tăişul săbiei până când s-ar fi prăbuşit epuizată la pământ şi suferinţa chinuitoare s-ar f

iprelins prin sângele.

A coborât fără sabia ei.

£Diana era în bucătărie când a coborât Ty. Nu era nimeni cu el, şi Dianei i s-a încleştat atât de tare mâna pe pahar, încât au început s-o doară degetele.

Nu ştia la ce să se aştepte. Stătuse cu el o bună parte din noapte, când Ty dormea un somn mort, mut, inert, încercase să-şi aducă aminte cum să se roage la Raziei, dar trecuse atât de mult timp de când o făcuse ultima oară. Dusese ofrande în Thailanda, tămâie şi flori, după ce murise sora ei, dar nimic nu o ajutase şi nu reuşise nici măcar să micşoreze golul din inima ei, acolo unde ar fi fost locul Ariei.

Iar Livvy era sora lui geamănă. Niciunul nu cunoscuse o lume în care să fi existat fără celălalt. Ultimele ei cuvinte fuseseră „Ty, eu...” Nimeni nu va şti vreodată ce a vrut să spună. Cum ar putea să treacă el peste asta? Cum ar putea cineva s-o facă?

Consulul le oferise tuturor haine de doliu, ceea ce era un gest frumos. Diana era îmbrăcată în hainele ei proprii, o rochie şi o jachetă albe, iar Ty purta costum complet de doliu.

Un sacou alb cu o croială elegantă, pantaloni şi ghete albe, şi părul lui negru contrasta

toţi porii ei, ca

scările, simţindu-se incomplet

ăputernic cu albul veşmintelor.
Pentru prima oară Diana şi-a dat seama că Ty va fi superb când se va face mare. Atâta timp se gândise la el ca la un copil adorabil, încât mri trecuse nicio clipă prin minte că întro bună zi i se va putea aplica şi lui conceptul adulţilor de frumuseţe şi seducţie.

El s-a încruntat. Era foarte, foarte palid, aproape alb ca hârtia, dar părul era pieptănat cu grijă şi altfel părea calm şi chiar liniştit.

— Douăzeci şi trei de minute, a spus el.

— Poftim?

— Ne ia douăzeci şi trei de minute să ajungem la Câmpii, iar ceremoniile încep în douăzeci şi cinci de minute.
Unde sunt ceilalţi?

Diana era gata să se întindă după telefon, să-i trimită un mesaj lui Julian, dar şi-a amintit că telefoanele nu funcţionau în Idris. *Concen~ treabă-tel* şi-a spus ea.

— Sunt sigură că vin acum...

— Voiam să vorbesc cu Julian.

— Nu părea că pretinde ceva; părea mai degrabă că încearcă să-şi amintească o listă de lucruri importante de care are nevoie.S-a dus cu Liwy în Oraşul Tăcut. Trebuie să ştiu ce a văzut şi ce au făcut acolo cu ea.

Eu nu aş fi vrut să ştiu lucrurile astea despre Aria, s-a gândit Diana, dar imediat s-a mustrat. Ea nu era Ty Pe Ty îl linişteau faptele concrete. Detesta necunoscutul. Trupul lui Liwy fusese dus şi închis în spatele unor uşi de piatră. Sigur că voia să ştie: îi cinstiseră trupul, îi păstraseră lucrurile, îi spălaseră sângele de pe faţă? Doar ştiind toate astea putea să înţeleagă.

S-au auzit paşi pe scări. Dintr-odată bucătăria s-a umplut de fraţii Blackthorn. Ty s-a dat puţin la o parte când a intrat Dru, cu ochii roşii şi cu o uniformă cu un număr mai mică. Helen cu Tavvy în braţe, amândoi în alb; Aline şi Mark, Aline cu

părul ridicat şi cu nişte cercei mici de aur care aveau forma runelor de doliu. Diana a tresărit, dându-şi seama că îl căuta cu ochii pe Kieran, în spatele lui Mark, că se aşteptase să fie şi el aici şi uitase că nu mai e.

Apoi a intrat Cristina, după care Emma, amândouă calme. Diana făcuse pâine prăjită cu unt şi cu ceai, iar Helen ba lăsat jos pe Tawy şi s-a dus să-i aducă de mâncare. Nimeni altcineva nu părea interesat să mănânce.

Ty se uita la ceas, neliniştit. O clipă mai târziu a coborât şi Kit, părând incomodat de uniforma lui albă. Ty nu a spus nimic, nici măcar nu s-a uitat la el, dar încordarea umerilor lui s-a atenuat uşor.

Spre uimirea Dianei, ultimul care a coborât a fost Julian. Ar fi vrut să alerge la el, să vadă dacă e bine, dar de multă vreme el nu îi mai permitea asta. Dacă îi permisese vreodată. întotdeauna fusese un băiat introvertit, care îşi ascundea cu încăpăţânare orice emoţie negativă în faţa familiei.

A văzut că Emma s-a uitat la el, dar el nu şi-a întors privirea spre ea. Se uita împrejur, evaluând starea tuturor, şi orice calcule mentale pe care şi le-ar fi făcut deveneau invizibile în spatele ochilor lui albaştri-verzui.

— Ar trebui să plecăm, a spus el. Ne vor aştepta, dar nu prea mult, şi trebuie să fim acolo şi pentru ceremonia lui Robert.

Vocea lui suna puţin altfel; Diana nu putea spune precis ce anume era diferit. Platitudinea dată de suferinţă, fără îndoială.Toată lumea s-a întors spre el. El era centrul, s-a gândit Diana, pivotul pe care se sprijinea familia: Emma şi Cristina stăteau ceva mai în spate, pentru că nu făceau parte din familia Blackthorn, iar Elelen a

părut uşurată când Julian a vorbit aşa, ca şi cum i-ar fi fost teamă să încerce să mobilizeze ea grupul.

Tawy s-a dus la Julian şi Ea luat de mână. Au ieşit pe uşă întro procesiune tăcută, ca un râu alb care curgea pe treptele de piatră ale casei.

Diana nu se putea abţine să nu se gândească la sora ei, cum fusese ea incinerată în Thailanda şi cum cenuşa ei fusese trimisă înapoi la Idris, pentru a fi îngropată în Oraşul Tăcut. Dar Diana nu fusese la funeralii. La vremea aceea, credea că nu se va mai întoarce niciodată în Idris.

În timp ce mergeau pe strada care ducea spre Podul Silversteel, cineva a deschis sus o fereastră. De pe fereastră s-a desfăşurat în afară un steag lung şi alb, marcat cu o rună de doliu;
Ty a ridicat capul, şi Diana şi-a dat seama atunci că podul şi strada care ducea spre porţile oraşului erau pline de steaguri albe. Au mers aşa printre steagurile acelea; până şi Tawy se uita în sus şi în jur cu uimire.

Probabil că majoritatea steagurilor fluturau pentru Robert, Inchizitorul, dar fluturau şi pentru Liwy. Cel puţin fraţii Blackthorn vor rămâne pentru totdeauna cu asta, şi-a spus ea, cu amintirea onoarei care i s-a făcut surorii lor.

Spera că alegerea lui Horace în funcţia de Inchizitor nu va strica acea zi. Tot timpul fusese conştientă de armistiţiul fragil încheiat nu doar de vânătorii de umbre şi repudiaţi, ci şi de cel încheiat între ne- filimii care considerau că repudiaţii ar trebui acceptaţi de Conclav şi nefilimii care nu erau de acord cu

asta. Mulţi dintre ei se bucuraseră când, după Războiul întunecat, repudiaţii fuseseră acceptaţi, în sfârşit, în Consiliu.
Dar auzise şi ce şopteau cei care nu îi voiau acolo — cei precum Lazlo Balogh şi Horace Dearborn. Pacea Rece le oferea libertatea de a-şi exprima ura pe care o aveau în inimă, convinşi fiind că toţi nefilimii care judecau drept erau de acord cu ei.

întotdeauna crezuse că ei se înşelau, dar alegerea lui Horace o facea să se teamă că erau mai mulţi nefilimi plini de ură în mod iremediabil decât îşi imaginase ea. Când au păşit pe pod, Diana a simţit că o atinge ceva pe umăr. A dat uşor cu palma, să se scuture, şi şi-a dat seama că e o floare albă — o floare care creştea numai în Idris. S-a uitat în sus; norii se adunaseră pe cer, împinşi de un vânt alert, dar ea a văzut silueta unui călăreţ dispărând în spatele unui nor.

Gwpn. Gândul la el i-a încălzit inima. A strâns delicat degetele în jurul florii.

Câmpiile Nepieritoare.

Aşa se numeau, deşi majoritatea oamenilor le spuneau, simplu, Câmpiile. Se întindeau domoale lângă Alicante, de la zidurile oraşului, construite după Războiul întunecat, până la copacii din Pădurea Brocelind.

Era o briză slabă, specifică oraşului Idris; întrun fel, Emma prefera vântul din Los Angeles, care venea dinspre ocean cu mirosul lui de sare. Vântul ăsta i se părea prea blând pentru ziua funeraliilor lui Liwy. îi ridica părul şi îi înfăşură rochia albă în jurul

genunchilor; facea ca steagurile înălţate de o parte şi de alta a rugurilor să fluture pe cer ca nişte panglici.

Terenul cobora în pantă de la oraş spre pădure, şi când au ajuns mai aproape de rugurile funerare, Cristina a luat-o pe Emma de mână. Emma a strâns-o uşor, recunoscătoare, pe când s-au apropiat suficient de mulţime să-i vadă pe oameni privind şi murmurând. Era, cu siguranţă, multă simpatie pentru fraţii Blackthorn, dar erau şi priviri urâte pentru ea şi pentru Julian; Julian o adusese pe Annabel la Idris, iar Emma era fata care distrusese Sabia Mortală.

— O armă atât de puternică precum Cortana nu are ce căuta în mâinile unui copil, a spus o femeie cu părul blond când Emma a trecut pe lângă ea.

— Toată povestea asta miroase a magie neagră, a adăugat altcineva.

Emma s-a hotărât să încerce să nu îi asculte. Se uita drept în faţă: o vedea pe Jia stând în picioare între ruguri, îmbrăcată toată în alb. Amintirile Războiului întunecat au copleşit-o. Atât de mulţi oameni îmbrăcaţi în alb; atât de multe ruguri care ardeau.Lângă Jia stătea o femeie cu părul lung, roşcat, pe care Emma a recunoscut-o: mama lui Clary, Jocelyn. Lângă ea era Maryse Lightwood, cu părul ei negru lăsat pe spate. Erau o mulţime de fire albe prin el. Părea foarte concentrată la discuţia pe care o avea cu Jia, dar erau prea departe de ele ca Emma să poată auzi.

Ambele ruguri erau gata, dar trupurile încă nu fuseseră aduse din Oraşul Tăcut. Se adunaseră mulţi vânători de umbre — nu era nimeni obligat să asiste la funeralii, dar Robert fusese un om

popular, iar moartea lui şi a lui Liwy îi şocase cu oroarea ei.

Familia lui Robert stătea lângă rug, în partea dreaptă — sus, pe rug, fusese aşezată roba de ceremonie a Inchizitorului.
Avea să fie arsă odată cu el. În jurul rugului erau Alee şi
Magnus, Simon şi Isabelle, toţi în haine rituale de doliu, inclusiv micuţii Max şi Rafe. Isabelle a ridicat capul, a văzut-o pe Emma apropiindu-se şi i-a făcut semn cu mâna; ochii îi erau umflaţi de plâns.

Simon, lângă ea, părea încordat ca un arc. Se uita în jur, la oamenii din mulţime. Emma se întreba dacă îi căuta cu privirea pe aceiaşi oameni pe care îi căuta şi ea — oamenii care ar fi trebuit să fie prezenţi la momentul în care Robert Lightwood pleca la cele veşnice.

Unde erau Jace şi Clary?

Rareori i se păruseră lui Kit vânătorii de umbre atât de străini ca acum. Erau peste tot, îmbrăcaţi în hainele lor de culoare albă, culoare pe care el o asocia cu nunţile şi cu Pastele. Steagurile, runele, turnurile demonilor, care sclipeau în depărtare — toate acestea combinate îi creau senzaţia că se află pe o altă planetă.

Ca să nu mai spunem că vânătorii de umbre nu plângeau.
Kit mai fusese la înmormântări, şi mai văzuse înmormântări şi la televizor. Oamenii aveau în mână batiste şi plângeau în ele.
Dar nu şi aici; aici stăteau tăcuţi, stăpâniţi, şi cântecul păsărilor se auzea mai tare decât vorbele sau plânsetele oamenilor.

Nu că el ar fi plâns, nici când murise tatăl lui nu plânsese. Ştia că nu e sănătos să-ţi înăbuşi durerea, dar tatăl lui considerase întotdeauna că dacă te abandonezi suferinţei eşti distrus pentru totdeauna. Kit le datora prea mult fraţilor Blackthorn, în special lui Ty, ca să o plângăacum pe Liwy Ea nu şi-ar fi dorit asta. Ea ar fi vrut ca el să fie alături de Ty.

Unul după altul, nefilimii veneau la fraţii Blackthorn să le prezinte condoleanţe. Julian se aşezase în faţa familiei ca un scut şi para cu fermitate toate încercările cordiale ale oamenilor de a vorbi cu fraţii şi surorile lui, care stăteau grupaţi în spatele său. Julian părea mai calm şi mai distant ca de obicei, dar nu era surprinzător. Suferinţa îi face pe oameni să se comporte diferit.

Îi lăsase mâna lui Tawy, totuşi, iar acesta se dusese lângă Dru şi se lipise de ea. II lăsase şi pe Ty singur, şi atunci Kit s-a dus la el, simţindu-se complet ridicol îmbrăcat în pantaloni şi jachetă din piele albă. Ştia că este o ţinută formală de doliu, dar îi dădea impresia că face cosplay pentru o vedetă de clip muzical din anii ’80.

— Funeraliile sunt atât de triste! a spus o femeie care se prezentase Irina Cartwright, uitându-se la Julian cu o privire plină de compătimire. Când a văzut că el nu răspunde, şi-a îndreptat privirea spre Kit: Nu crezi?

— N-aş putea să spun, a răspuns Kit. Tatăl meu a fost

mâncat de demoni.

Irina Cartwright a părut şocată şi a plecat repede de lângă ei, după ce a mai spus câteva cuvinte banale. Julian s-a uitat la Kit cu sprâncenele ridicate, înainte să-l primească pe următorul nefilim care venea să-şi prezinte condoleanţele.

— Mai ai... telefonul? l-a întrebat Kit pe Ty, şi imediat s-a simţit ca un idiot.

Cine se duce la cineva care asistă la funeraliile geamănului său să-l întrebe de telefon? Cu atât mai mult cu cât nicăieri în Idris nu e semnal.

— Adică... Nu că ai putea să şi suni. Pe cineva.

— Există în Idris un telefon care funcţionează. În biroul Consulului, a spus Ty.

El nu părea că face cosplay pentru un cântăreţ din anii ’80; părea rece şi deosebit şi...

Cuvântul „frumos” se aprindea şi se stingea în capul lui Kit ca o firmă cu lumină intermitentă. L-a ignorat.Elegant. Ty părea elegant. Probabil era firesc ca oamenii bruneţi să arate mai bine în alb.

— Nu de semnal am nevoie, a spus Ty Ci de fotografiile din telefon.

— Fotografiile cu Liwy? Ea întrebat Kit, nedumerit.

Ty s-a uitat la el cu o privire fixă. Kit şi-a amintit de zilele petrecute la Londra, când lucrau împreună şi rezolvau... în fine, rezolvau mistere. Ca Watson şi Holmes. Niciodată nu avusese impresia că nu îl înţelege pe Ty. Dar acum aşa i se părea.

— Nu, a spus Ty

S-a uitat în jur. Kit s-a întrebat

dacă nu cumva numărul tot mai mare de oameni îl deranja pe Ty. Detesta mulţimile. Magnus şi Alee stăteau cu copiii lor lângă Consul; mai erau acolo o fată cu părul negru, frumos şi cu sprâncenele exact ca ale lui Alee, şi un băiat — în fine, poate că avea vreo douăzeci de ani — cu părul şaten, ciufulit. Băiatul s-a uitat atent la Kit, cu o privire care spunea parcă: îmi pari cunoscut. Mai mulţi oameni se uitaseră aşa la el. Kit presupunea că asta se datora faptului că semăna cu Jace, mă rog, dacă Jace ar fi suferit o reducţie bruscă la nivel de înălţime, musculatură şi seducţie, în general.

— Trebuie să vorbesc cu tine, mai târziu, i-a spus Ty încet, iar Kit nu ştia bine dacă trebuia să fie îngrijorat sau bucuros.

Din câte ştia el, Ty nu vorbise mai deloc cu cineva de când murise Liwy

— Nu vrei să... să vorbeşti cu fratele tău? Cu Julian?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu tine.

Ty a ezitat, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva.

S-a auzit un sunet grav, cumva trist, ca de corn, şi toată lumea s-a întors să se uite spre oraş. Kit le-a urmărit privirea şi a văzut o procesiune care ieşea pe porţile oraşului. Zeci de Fraţi Tăcuţi, în uniformele lor ca de pergament, înaintau pe două şiruri, de o parte şi de alta a catafalcurilor, care erau purtate pe sus, la înălţimea umerilor, de gardienii Consiliului.

Erau prea departe ca să vadă care e catafalcul lui Liwy: nu vedea decât trupurile întinse pe platformele acelea, înfăşurate în

pânze albe. După care procesiunea s-a apropiat, iar Kit a văzut că imul dintretrupuri era mai mic decât celălalt, şi s-a întors spre Ty, incapabil să se abţină.

— îmi pare rău, i-a spus el. îmi pare atât de rău!

Ty se uita spre oraş. Una dintre mâinile lui se strângea şi se desfăcea, cu degetele lui curbate spre interior, dar cealaltă nu dădea niciun semn de emoţie.

— Chiar nu există vreun motiv pentru care să-ţi pară rău, a spus el. Aşa că, te rog, să nu-ţi pară rău.

Kit a rămas acolo, fără să mai spună nimic. Era în el o încordare rece, o groază de care nu putea să scape — groaza că nu o pierduse numai pe Liwy, ci şi pe Ty.

— încă nu s-au întors, a spus Isabelle.

Era calmă şi arăta impecabil în uniforma ei, cu o panglică albă de mătase care îi strângea părul. îl ţinea de mână pe Simon, şi degetele i se făcuseră la fel de albe ca floarea de la rever.

Emma îşi imaginase întotdeauna suferinţa ca pe o gheară. Ca pe gheara unui monstru uriaş, pe care nu îl poţi vedea, şi care coboară din cer şi te strânge, lăsându-te fără aer, doar cu o durere de care nu poţi scăpa, pe care nu o poţi evita.
Pe care trebuie s-o înduri atâta timp cât gheara aceea te ţine strâns.

Vedea bine durerea din ochii lui Isabelle, în spatele calmului afişat, şi o parte din ea ar fi vrut să se ducă să o ia în braţe pe fată. Şi-ar fi dorit să fi fost aici

Clary — Clary şi Isabelle erau

ca două surori, şi ea ar fi putut s-o mângâie pe Izzy aşa cum o putea face doar prietena cea mai bună.

— Credeam că ştii, a spus Simon, uitându-se la Emma cu sprâncenele ridicate.

Ea şi-a adus aminte de ce îi spusese Clary, că nu putea să-i povestească lui Simon de viziunile ei cu moartea, că dacă i-ar spune, el ar fi distrus.

— Credeam că ţi-au spus unde se duc.

— Nimeni nu părea să le acorde prea mare atenţie — Jia era şi acum prinsă în conversaţia cu Jocelyn şi Maryse, iar ceilalţi vânători de umbre se duceau la Julian şi la fraţii lui să le prezinte condoleanţe.Mi-au spus. S-au dus pe Tărâmul Elfilor. Ştiu.

Simon şi Isabelle s-au apropiat instinctiv de ea. Emma spera că nu va părea că stau aşa, grămadă, ca să-şi împărtăşească nişte secrete, fiindcă exact asta făceau.

— Numai că-mi imaginam că se vor întoarce până acum, a spus Emma.

— Ar trebui să vină mâine.

Isabelle a scos o mică exclamaţie şi s-a aplecat să-l ridice pe Max. L-a ţinut în braţe şi şi-a frecat bărbia de părul lui.

— Ştiu... e groaznic. Dacă am fi putut să le trimitem un mesaj...

— Nu puteam cere Conclavului să amâne funeraliile, a spus Simon.

Cadavrele vânătorilor de umbre nu erau îmbălsămate; erau incinerate cât mai curând posibil, înainte să intre în putrefacţie.

— Jace o să fie distrus, a spus Izzy şi s-a uitat înapoi, peste umăr, acolo unde fratele ei îl ţinea de mână pe Rafe,

care se uita în sus la el şi la Magnus.

Mai ales pentru că nu a fost alături de Alee.

— Suferinţa durează mult, a spus Emma, simţindu-şi gâtul încordat. Mulţi oameni sunt alături de tine la început, când se întâmplă nenorocirea. Dacă Jace va fi alături de Alee mai târziu, după ce se termină cu tot vacarmul funeraliilor şi cu toate platitudinile spuse de nişte străini, o să fie mai bine.

Ochii lui Izzy s-au îmblânzit.

— Mulţumesc. Şi încearcă să nu-ţi faci griji pentru Clary şi Jace. Ştiam că nu vom putea lua legătura cu ei cât vor fi plecaţi.

Simon e... *parabatai-|A* lui Clary. Ar fi simţit dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Şi Alee ar fi simţit dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Jace.

Emma nu putea să conteste puterea legăturilor dintre *parabatai.* S-a uitat în jos, întrebându-se dacă...

— Au venit.

Era Magnus, care întindea mâinile spre Isabelle, să-l ia pe Max. S-a uitat la Emma cu o privire piezişă, ciudată, pe care ea n-o putea descifra.

— Fraţii, a adăugat el.

Emma a ridicat privirea. Era adevărat: Fraţii Tăcuţi se strecuraseră printre oameni aproape fără zgomot, iar mulţimea se despicase în douăprecum Marea Roşie. Vânătorii de umbre s-au dat înapoi când catafalcurile pe care se aflau Livvy şi Robert au trecut pe lângă ei şi s-au oprit lângă ruguri.

Liwy zăcea acolo palidă şi lipsită de viaţă, cu trupul înfăşurat într-o rochie de mătase albă şi cu o eşarfă albă
de mătase care îi acoperea ochii. Lănţişorul de aur sclipea la gâtul ei. Părul lung şi castaniu era plin de flori albe.

Eivvy, dansând în pat, îmbrăcată cu rochia de sifon verde-deschis pe care şi~o cumpărase de la Hidden Treasures. Emma, Emma, uită~te la rochia mea cea nouă! Emma s-a chinuit să-şi înăbuşe amintirea aceea, să înăbuşe adevărul rece: asta era ultima rochie pe care avea s-o poarte Liwy Asta era ultima oară când va vedea familiarul păr castaniu, curbura obrazului ei, bărbia încăpăţânată. *Livvy, Livvy, mica mea bufniţă înţeleaptă, surioara mea dulce.*

Ar fi vrut să ţipe, dar vânătorii de umbre nu plâng în faţa morţii. Rostesc în schimb cuvinte vechi, transmise din generaţie în generaţie.

,yAve atque vale. ” Murmurul s-a împrăştiat în mulţime. *„Ave atque vale,* Róbert Lightwood.
Ave atque vale, Livia Blackthorn.”

Isabelle şi Alee s-au întors cu faţa spre catafalcul tatălui lor.
Julián şi ceilalţi fraţi Blackthorn erau încă ţinuţi pe loc de cei care veneau să-i consoleze.

Pentru o clipă, Emma a rămas singură cu Simon.

— Am vorbit cu Clary

înainte de a pleca, i-a spus Emma, simţind cuvintele ca pe o presiune fierbinte în gât. îşi făcea griji că s-ar putea întâmpla ceva rău.

Simon părea nedumerit.

— Ce rău?

Emma a clătinat din cap.

— Spunea că... dacă nu se întoarce atunci când ar trebui...

Simon s-a uitat la ea tulburat, dar înainte să apuce să spună ceva, Jia a făcut un pas în faţă şi a început să vorbească.

— Vânătorii de umbre mor tineri, a spus cineva din mulţime.

Julian nu îl recunoştea pe bărbat: avea probabil vreo patruzeci de ani şi nişte sprâncene groase, negre. Pe uniformă avea insigna care simboliza Şcoala de Solomonie, dar nimic altceva nu îl diferenţia dezecile de oameni care veniseră la Julian să îi spună cât de mult regretă că sora lui a murit.

— Dar chiar la cincisprezece ani...

Bărbatul a clătinat din cap.

Gladstone, şi-a amintit Julian. Numele lui de familie era Gladstone.

— Robert a avut o viaţă plină. Mi-a fost văr, mai de departe, ştii. Dar ceea ce s-a întâmplat cu sora ta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Era doar un copil.

Mark a scos un sunet gâtuit din spatele lui Julian. Acesta i-a spus ceva politicos lui Gladstone, ca să plece. Toate i se păreau îndepărtate, cumva înăbuşite, ca şi cum el sau lumea din jurul lui ar fi

fost înfăşuraţi întrun strat de vată.

— Nu mi-a plăcut de el, a spus Dru, după plecarea lui Gladstone.

Pielea de sub ochii ei era lucioasă şi întinsă de la lacrimile care lăsaseră urme de neşters.

Era ca şi cum ar fi fost doi Julian. Unul era Julian De Dinainte, acel Julian care ar fi întins mâna spre Dru ca s-o mângâie, să-i ciufulească părul.

Dar Julian De Acum nu a făcut-o. A rămas nemişcat, în timp ce mulţimea se dădea la o parte să facă loc procesiunii mortuare, şi a văzut-o pe Helen luându-i pe Tawy în braţe.

— Are şapte ani, i-a spus el. E prea mare ca să fie ţinut în braţe tot timpul.

Ea s-a uitat la el cu o privire pe jumătate surprinsă, pe jumătate încărcată de reproş, dar nu a spus nimic. Fraţii Tăcuţi treceau printre ei cu catafalcurile lor, şi fraţii Blackthorn au rămas nemişcaţi în timp ce aerul s-a umplut de incantaţiile nefilimilor.

„Ave atque vale, Livia Blackthorn. Adio şi odihneşte-te în pace."

Dru şi-a apăsat ochii cu podul palmelor. Aline a luat-o pe după umeri. Julian Ea căutat din priviri pe Ty Nu se putea abţine.

Mark se dusese la Ty şi vorbea cu el; Kit stătea lângă el, cu mâinile înfundate în buyunare, cu umerii aplecaţi, părând

complet dat peste cap. Ty se uita fix la catafalcul lui Livvy, având în obraji două ouncte roşii. Pe drumul dinpre oraş, îl bombardase pe julian cu întrebări —

Cine a atins-o în Oraşul Tăcuţi du spălat-o de sânge? l-au pieptănat cărui? Tau luat lănţişorul? Ti-au dat voie să~i iei hainele? Cine a ales rochia cu careva fii îngropată? l-au închis ochii înainte să~i lege eşarfa albă de mătase? —până când Julian ajunsese la epuizare şi gata să izbucnească.

Nişte scări fuseseră plasate lângă rugurile care erau nişte grămezi imense de buşteni şi crengi. Unul dintre Fraţii Tăcuţi a luat trupul lui Livvy şi a început să urce scara. Când a ajuns sus, i-a aşezat trupul pe rug; la celălalt rug, un alt Frate Tăcut făcuse la fel cu trupul lui Robert Lightwood.

Şi Diana se dusese lângă Ty La guler avea o floare albă, care părea foarte palidă pe pielea ei închisă la culoare. I-a spus ceva încet, şi Ty a ridicat capul spre ea.

Julian simţea o durere interioară, o durere fizică, de parcă primise o lovitură în stomac şi acum încerca să-şi recapete respiraţia. Simţea cârpa însângerată legată de încheietura mâinii ca pe un cerc de foc.

Emma. S-a uitat după ea prin mulţime şi a văzut-o lângă Simon. Venise şi

Cristina lângă ei. Scările au fost retrase şi Fraţii Tăcuţi au păşit în faţă cu torţele lor. Flăcările torţelor erau atât de puternice, încât luminau chiar şi ziua. Părul Emmei a început să sclipească din cauza strălucirii focului când Fraţii Tăcuţi s-au aşezat în jurul rugurilor.

— Flăcările astea, incinerarea asta, a spus Mark, apărând lângă Julian. La Vânătoarea Sălbatică noi practicam înmormântarea celestă.

Julian s-a uitat la el. Mark era tulburat şi buclele lui deschise la culoare erau răvăşite. Runele de doliu erau însă realizate cu grijă şi precizie, ceea ce însemna că nu le făcuse el. Erau realizate frumos şi delicat — opera Cristinei.

— Noi lăsam trupurile în vârfurile gheţarilor sau ale copacilor, pentru a fi ciugulite de păsări, a remarcat el.

— Ce-ar fi să nu mai spui asta şi altcuiva de aici? a zis Julian.

Mark a strâns din ochi.

— Iartă-mă, nu ştiu întotdeauna ce ar fi bine să spun.

— Când nu ştii, nu spune. Chiar e mai bine dacă nu spui nimic.

Mark s-a uitat la el cu aceeaşi privire pe care o avusese Helen — pe

— jumătate rănită, pe jumătate uimită —, dar înainte să spună ceva, Jia Penhallow, cu roba ei ceremonială de un alb orbitor, a început să vorbească.Fraţi vânători de umbre, a spus ea, şi vocea ei

plină a umplut Câmpiile Nepieritoare. O mare tragedie s-a abătut asupra noastră. Unul dintre cei mai loiali slujitori ai Conclavului, Robert Lightwood, a fost ucis în Sala de Consiliu, acolo unde Legea noastră a fost mereu mai presus ca orice.

— Bine mai ştie să ascundă că a fost un trădător, a mormăit cineva din mulţime.

Era Zara. Chicoteli înăbuşite s-au auzit în jurul ei, ca un sunet de ceainic care explodează.

Prietenii ei, Manuel Villalobos, Samantha Larkspear şi Jessica Beausejours stăteau strâns lipiţi de ea.

— Nu-mi vine să cred că sunt *aici.*

Era Emma. Cumva, ajunsese la un moment dat lângă Julian.

El nu îşi amintea momentul, dar avea impresia că realitatea înconjurătoare apare şi dispare precum capacul unui obiectiv care se aşază şi se ridică de pe el.

Ea a părut puţin surprinsă când a văzut că Julian nu răspunde, dar apoi s-a pierdut din nou în mulţime, dându-i la o parte din calea ei pe Gladstone.

— De asemenea, unul dintre cei mai tineri şi mai promiţători vânători de umbre a fost ucis, şi sângele ei a fost vărsat chiar sub ochii noştri, spunea Jia când Emma a ajuns la Zara şi la prietenii ei.

Zara s-a dat puţin înapoi, dar apoi a încercat să ascundă cu o privire ostilă faptul că şi-a pierdut cumpătul.

Emmei îi era indiferent dacă Zara îşi pierdea sau nu cumpătul, s-a gândit Julian. Făcea gesturi spre Zara, spre fraţii Blackthorn şi spre Ty, în timp ce vocea Jiei răsuna peste Câmpii:

— *Nu* vom lăsa nepedepsită moartea lor. *Nu* vom uita cine este responsabil de ea. Suntem luptători şi vom lupta şi vom riposta.

Zara şi prietenii ei afişau un aer încăpăţânat — toţi, în afară de Manuel, care avea un zâmbet pieziş, ce altădată i-ar fi dat fiori lui Julian. Emma le-a întors spatele şi s-a îndepărtat. Avea o expresie sumbră.

Totuşi Zara încetase cu comentariile, şi asta era ceva.

Ei s-au dus, a spus Jia. Nefîlimii au pierdut două suflete mari. Fie ca Raziei să-i binecuvânteze. Fie ca Jonathan, Vânătorul de Umbre, să-i cinstească. Fie ca David cel Tăcut să-şi amintească de ei. Iar noi să încredinţăm trupurile lor necropolei, unde vor rămâne pe veci.Vocea Consulului se înmuiase. Toată lumea se uita la ea, inclusiv copiii ca Tawy, Rafe sau Max, aşa că toată lumea a văzut cum i se schimbă expresia şi se întunecă la faţă. Următoarele cuvinte le-a rostit ca şi cum le-ar fi simţit amare pe buzele ei.

— Şi acum, noul nostru Inchizitor vrea să spună câteva cuvinte.

Horace Dearborn a păşit în faţă; Julian nu îl observase până în clipa aceea. Purta o robă de doliu albă şi avea o expresie gravă, potrivită momentului, deşi în

spatele ei părea să ascundă un rânjet, ca o umbră în spatele unui geam.

Zara rânjea fără să se ascundă, şi acum se adunaseră în jurul ei mai mulţi prieteni de la Şcoala de Solomonie. I-a făcut un mic semn cu mâna tatălui ei, tot zâmbind, şi rânjetul lui Manuel s-a întins pe toată faţa.

Julian a văzut expresia de greaţă de pe chipul lui Isabelle şi al lui Simon, oroarea de pe chipul Emmei, furia de pe chipul lui Magnus şi al lui Alee.

S-a străduit să simtă şi el ce simţeau ei, dar nu a putut. Nu simţea absolut nimic.

Horace Dearborn şi-a luat un timp să scruteze mulţimea. Kit auzise destule de la ceilalţi ca să ştie că tatăl Zarei era şi mai rău ca ea şi că fusese ales ca Inchizitor de majoritatea celor din Consiliu, care păreau că se tem mai mult de Curtea Elfilor întunericului şi de repudiaţi decât să investească un om în mod evident rău cu atâta putere.

Nu că lui Kit i s-ar fi părut ceva surprinzător. Doar trist.

Ty, lângă el, părea că nu se uită deloc la Horace. Se uita fix la Liwy, sau la ce putea să vadă din ea — doar puţin alb deasupra grămezii imense de lemne. Uitându-se aşa la sora lui, îşi trecea degetul arătător drept peste mâna stângă; altfel, nu facea nicio mişcare.

— Azi, a spus Horace în

cele din urmă, aşa cum spune Consulul, poate fi întradevăr o zi a suferinţei.

— Frumos din partea lui că recunoaşte, a murmurat Diana.

— *Insa!*

— Vocea lui Horace s-a înălţat, şi a întins un deget spre oameni, ca şi cum i-ar fi acuzat pe toţi de o crimă îngrozitoare.Morţile acestea nu au venit de nicăieri. Nu există nicio îndoială referitoare la cine e responsabil pentru ele: deşi unii vânători de umbre naivi poate că au permis să se întâmple asta, în spatele acestui act este mâna Regelui Elfilor întunericului, mâna tuturor elfilor şi a tuturor repudiaţilor care au legături cu el!

De ce ar fii asa? s-a întrebat Kit. Horace îi amintea de politicienii pe care îi vedea ţipând la televizor, bărbaţi cu feţele roşii care păreau mereu furioşi şi care voiau mereu să-ţi spună că e ceva de care ar trebui să te temi.

Ideea că dacă Regele Elfilor întunericului era responsabil pentru moartea lui Liwy şi a lui Robert, asta însemna că toţi repudiaţii sunt vinovaţi n-avea niciun sens pentru Kit, dar dacă spera să audă proteste dinmulţime, a fost dezamăgit.

Mulţimea era ciudat de tăcută, dar lui Kit nu îi facea impresia că nu ar fi fost de acord cu Horace. Mai degrabă păreau să creadă că ar fi nepoliticos să aclame. Magnus privea cu o faţă lipsită complet de expresie, ca şi cum toate expresiile posibile ar fi fost şterse cu o radieră.

— Moartea ne face să nu uităm, a spus Horace, şi Kit s-a uitat la Julian, al cărui păr negru flutura în vânt.

Kit se îndoia că Julian ar fi avut nevoie de moarte ca să nu uite.

— Să nu uităm că avem o singură viaţă şi că trebuie s-o trăim ca nişte luptători. Să nu uităm că avem o singură şansă să facem alegerea corectă. Să nu uităm că va veni în curând vremea când toţi vânătorii de umbre vor trebui să se hotărască de partea cui sunt. Sunt de partea trădătorilor şi a celor care îi iubesc pe repudiaţi? Sunt de partea celor care vor să ne distrugă însuşi modul nostru de viaţă, însăşi cultura noastră? Sunt ei... Tinere, ce faci? Dă-te jos de acolo!

— Ah, pentru numele îngerului! a şoptit Diana.

Ty se căţăra pe rugul surorii lui. Nu părea să fie prea uşor — lemnul fusese aşezat în aşa fel, încât să ardă mai bine, nu ca cineva să se caţăre pe el, dar Ty reuşea să găsească locuri în care să se agaţe cu mâna şi în care să-şi sprijine picioarele. Ajunsese deja la o înălţime suficient de mare de pământ ca lui Kit să i se facă frică gândindu-se ce s-ar putea întâmpla dacă vreun lemn s-ar desprinde din grămada aceea şi ar cădea.Kit a pornit spre el fără să se mai gândească, dar a simţit o mână

apucându-i de guler. A fost tras în spate de Diana.

— Nu, i-a spus ea. Nu tu.

Pe faţa ei se aşternuse o expresie sumbră.

Nu tu. Kit a văzut imediat ce a vrut să spună: Julian Blackthorn deja o luase la fugă, îl dăduse la o parte pe Inchizitor — care a scos un ţipăt indignat — şi acum sărise pe rug. A început să urce după fratele lui.

—Julian! ba strigat Emma, dar se îndoia că el o va auzi.

Toată lumea striga acum — gărzile Consiliului, Consulul, Inchizitorul. Zara şi prietenii ei râdeau de se prăpădeau, arătând cu mâna spre Ty Acesta ajunsese aproape sus şi nu părea să audă pe nimeni şi nimic: urca pe lemne cu încăpăţânare, concentrat. Julian, mai jos, urcând cu mai multă prudenţă, nu putea ţine pasul cu el.

Numai fraţii Blackthorn nu scoteau un cuvânt. Emma a încercat să se apropie, dar Cristina a prins-o de mână şi a clătinat din cap.

— Nu te duce... e periculos, e mai bine să mri distragi atenţia lui Julian...

Ty ajunsese pe platforma de sus. S-a aşezat acolo pe vine, lângă trupul surorii lui.

Helen a scos un fel de scâncet gutural.

-Ty.

Sus, pe rug, nu era niciun fel de protecţie împotriva vântului. Părul i-a acoperit faţa lui Ty când s-a aplecat asupra lui Liwy Părea că îi atinge mâinile împreunate pe piept. Emma a simţit un val de durere care o izbeşte direct în stomac, apoi un val de nelinişte.

Julian a ajuns pe platformă, lângă Ty şi Liwy A îngenuncheat lângă fratele lui. Păreau amândoi ca nişte piese albe de şah, doar culoarea părului lor — a lui Ty puţin mai închisă — îi diferenţia.

Emma îşi simţea inima în gât. Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată, să nu o ia la fugă spre rug ca să se urce pe el. În afară de Julian şi de Ty, toate celelalte i se păreau îndepărtate, străine, chiar şi atunci când i-a auzit pe Zara şi pe prietenii ei spunând printre chicoteli că Fraţii Tăcuţi ar trebui să […] să fie cu ea.

scara.

De undeva, Horace striga la ei să se dea la o parte şi să lase gărzile Consiliului să vină şi să-i dea jos pe băieţi de acolo. Dar nimeni nu a făcut vreo mişcare.

Julian l-a atins din nou pe obraz pe Ty, iar acesta a ezitat şi a ridica: braţele, strângându-şi o clipă trupul. Apoi le-a lăsat jos şi ba urmat pe Julian, care a început să coboare pe scară. Când a ajuns pe pământ, nu s-a mişcat, doar s-a uitat în sus, pregătit să-l prindă pe fratele lui, daci ar cădea.

Ty a ajuns jos şi s-a îndepărtat imediat de rug, fără să stea să-ş: tragă sufletul, îndreptându-se pe iarbă spre Kit şi Diana.Cineva striga la ei să ia scara de acolo: Mark a luat-o şi a dus-o Fraţilor Tăcuţi, iar Emma ba luat pe Julian de mână şi ba tras încet de lângă ruguri.

El părea şocat, ca şi cum primise o lovitură care îl ameţise. Emma s-a oprit ceva mai departe de ceilalţi şi ba luat mâinile în mâinile ei.

Nimănui nu i s-ar fi părut ceva ciudat în gestul acesta; era afecţiunea firească dintre doi *parabatai.* Cu toate astea, Emma s-a cutremurat, de atingerea lui, de oroarea situaţiei şi de expresia goală de pe faţa lui.

— Julian, a murmurat ea, şi el a strâns din ochi.

— Mâinile mele, a spus, părând surprins. Nu am simţit.

Ea s-a uitat în jos şi i s-a tăiat respiraţia. Palmele lui erau pline de sânge şi de aşchii de lemn. Unele erau micuţe şi se vedeau ca nişte linii negre pe sub piele, dar altele erau mari, ca nişte scobitori, şi intraseră adânc în carnea din care şiroia sângele.

— îţi trebuie *iratcşe,* a spus Emma, dându-i drumul uneia dintre mâini ca să ia de la centură

stela. Lasă-mă să...

— Nu!

El şi-a retras şi cealaltă mână. Expresia lui era mai rece decât gheaţa dintrun gheţar.

— Nu cred că ar fi o idee prea bună.

S-a îndepărtat, în timp ce Emma respira cu greu. Ty şi Mark ajunseseră în locul unde stăteau ceilalţi fraţi Blackthorn: Ty era lângă Kit, aşa cum era aproape întotdeauna, ca un magnet care se lipeşte în locul lui.

Emma a văzut cum Mark o ia de mână pe Cristina şi rămâne aşa, ţinând-o de mână, şi şi-a spus: Eu

ar trebui să-l ţin de mână pe Julian, ar trebui să jiu lângă el, să-i aduc aminte că încă mai există pe lume lucruri pentru care merită să trăieşti.

Dar mâinile lui Julian erau însângerate şi rănite, şi el nu voia ca ea să le atingă. Aşa cum şi sufletul lui era sfâşiat şi însângerat, şi poate că nici de sufletul lui nu voia să se apropie nimeni, dar ea nu era oricine, era*parabatai-vS.* lui, nu?

E timpul. Vocea mută a unuia dintre Fraţi a străbătut Câmpiile: toţi au auzit-o — cu excepţia lui Magnus şi a lui Max, care se uitau în jur nedumeriţi. Emma abia a avut timp să se pregătească mintal înainte ca Fraţii Tăcuţi să apropie torţele de partea de jos a rugurilor.Flăcările s-au ridicat cu repeziciune, scânteind auriu şi roşu, şi pentru o clipă a fost chiar frumos.

Apoi a fost izbită de vuietul focului, care semăna cu zgomotul unui val ce se sparge, iar fierbinţeala lui s-a împrăştiat pe iarbă, şi trupul lui Liwy a dispărut în spatele unei perdele de fum.

Kit abia mai auzea incantaţiile slabe ale nefilimilor peste pârâiturile făcute de flăcările lacome: „ *Vale, vale, valelAAio,* adio, adio!”

Fumul era gros. Ochii îl înţepau şi îl ardeau, şi singurul lucru la care se gândea era că tatăl lui nu avusese parte de funeralii, că rămăsese prea puţin din el ca să fie îngropat, carnea lui se transformase în cenuşă din cauza veninului de mantid, şi rămăşiţele lui fuseseră preluate de Fraţii Tăcuţi.

Kit nu îndrăznea să se uite la fraţii Blackthorn, aşa că se uita la cei din familia Lightwood. Aflase de acum numele tuturor: ştia că sora lui Alee e Isabelle, fata cu părul negru care îi ţinea de mijloc pe Alee şi pe mama lor, Maryse. Rafe şi Max se ţineau de mână; Simon şi Magnus stăteau aproape de ceilalţi, ca nişte mici luni de mângâiere care orbi- tează în jurul unei planete de suferinţă. Şi-a amintit cum spusese cineva că funeraliile se fac pentru cei vii, nu pentru cei morţi, ca cei vii să-şi poată lua rămas-bun. Se întreba ce semnificaţie are incinerarea: oare ne- fîlimii preferau să-şi ia rămas-bun printrun foc ce le amintea de îngeri?

A văzut un bărbat care se apropia de familia Lightwood şi a clipit des din ochii care începuseră să-i lăcrimeze. Era un bărbat tânăr, frumos, cu un păr ondulat, castaniu, şi cu maxilarul pătrăţos. Nu era îmbrăcat în alb, ca ceilalţi, ci întro uniformă simplă, neagră. Când a ajuns lângă Maryse, s-a oprit şi i-a pus mâna pe umăr.

Ea nu s-a întors şi nu a părut să-l observe. Nici ceilalţi. Magnus i-a aruncat o privire scurtă, s-a încruntat, dar apoi s-a uitat în altă parte; simţind o răceală în piept, Kit şi-a dat seama că e singurul care îl vede pe tânăr — şi că fumul părea să treacă prin străinul acela, ca şi cum ar fi fost făcut din aer.

O *fantomă,* şi-a spus el. *Ca Jessamine.* S-a uitat în jur speriat: probabil că aici, pe Câmpiile Nepieritoare, sunt mai multe fantome, iar picioarele lor moarte nu lasă nicio urmă pe iarbă.Dar nu i-a văzut decât pe fraţii Blackthorn, strânşi unul în altul, pe Emma şi Cristina, stând alături, pe Julian, care stătea cu Tawy şi fumul care se ridica peste tot. Mai mult fără voie, şi-a întors din nou privirea: tânărul cu părul negru era acum îngenuncheat lângă rugul lui Robert Lightwood. Stătea mai aproape de foc decât ar ft putut sta o fiinţă umană, iar flăcările păreau că se învârtejesc în interiorul lui, luminându-i ochii în care se vedeau lacrimi cumplite.

Parabatai, şi-a dat el seama brusc. În umerii lui aplecaţi, în mâinile lui întinse, în durerea întipărită pe faţa lui, Kit îi vedea pe Emma şi pe Julian, îl vedea pe Alee vorbind despre Jace; ştia că se uită la fantoma *pa— rabatai-ului* lui Robert Lightwood. Habar nu avea de unde ştia, dar ştia.

O legătură cam crudă, şi-a spus el, care făcea din doi oameni o singură persoană şi care lăsa în urmă devastare când unul dintre cei doi murea.

Şi~a întors privirea de la fantomă, dându-şi seama că fumul şi
focul se transformaseră acum întrun zid, iar rugurile nu se mai
vedeau. Liwy dispăruse în spatele întunericului aceluia
învolburat. Ultimul lucru pe care l-a văzut înainte ca lacrimile să-
1 orbească a fost Ty, ridicând capul şi închizând ochii, lângă el, o
siluetă întunecată în spatele căreia se vedea strălucirea focului ca
un halou de aur.NU ADUC CU NIMIC DE LA NOI

RUGURILE ÎNCĂ MAI ARDEAU CÂND PROCESIUNEA S-A ÎNTORS ŞI A PORNIT înapoi spre oraş. Obiceiul era ca fumul să se ridice toată noaptea, iar familiile să se adune în Piaţa

îngerului, priveghind alături de ceilalţi.

Nu că Emma şi-ar fi imaginat că familia Blackthorn va face asta. Aveau să rămână în casa lor, izolaţi de ceilalţi: fuseseră prea multă vreme despărţiţi ca să caute mângâiere la nişte vânători de umbre pe care abia dacă îi cunoşteau.

Se îndepărtase de restul grupului, prea speriată să mai încerce să vorbească cu *Julian de faţă cu ceilalţi.*

— Emma, s-a auzit o voce în spatele *ei.*

S-a întors şi Ea văzut pe Jem Carstairs.

— *Jem.* Era prea uluită ca să vorbească. Jem fusese odinioară Frate Tăcut şi, cu toate că se numea Carstairs, îi era rudă foarte îndepărtată, datorită faptului că avea mai mult de o sută de ani. Părea însă de vreo douăzeci şi cinci, era îmbrăcat în blugi şi în picioare avea nişte pantofi uzaţi. Purta un hanorac alb, care, presupunea ea, era un fel de concesie la albul funerar al vânătorilor de umbre. Jem nu mai era vânător de umbre, deşi fusese mulţi ani.Jem, a şoptit ea, pentru că nu voia să-i deranjeze pe ceilalţi din procesiune. Îţi mulţumesc că ai venit.

— Aş vrea să ştii cât de rău îmi pare, a spus el. Părea palid şi obosit. Ştiu că ai iubit-o pe Livia ca pe o soră.

— A trebuit s-o văd murind, a spus Emma. Ai văzut vreodată cum moare o fiinţă pe care o iubeai?

— Da, a spus Jem.

Asta era chestia cu fiinţele aproape nemuritoare, s-a gândit Emma. Rareori se putea întâmpla să ai o experienţă pe care ei să n-o fi avut-o.

— Putem să vorbim? ba întrebat ea dintrodată. Doar noi?

— Da. Şi eu voiam să vorbesc cu tine.

I-a arătat o mică ridicătură aflată ceva mai departe, un fel de dâmb ascuns parţial de copaci. După ce i-a spus în şoaptă Cristinei că se duce să vorbească cu Jem **—** „Cu *acel Jem?* Cu cel bătrân-bătrân? Care e căsătorit cu o magiciană? *SeriosV—*, s-a îndreptat spre dâmbul unde o aştepta Jem, stând pe iarbă, între nişte pietre vechi.

Au rămas un moment tăcuţi, privind amândoi spre Câmpiile Nepieritoare.

— Când ai fost Frate Tăcut, a spart Emma tăcerea, ai incinerat oameni?

Jem s-a uitat la ea. Ochii lui erau foarte întunecaţi.

— Am ajutat la aprinderea rugurilor, a spus el. Un înţelept pe care bam cunoscut odată spunea că noi nu putem înţelege viaţa, şi de aceea nu putem spera să înţelegem moartea. Am pierdut mulţi oameni pe care bam iubit, dar asta nu înseamnă că ţbe mai uşor când moare cineva sau că e mai uşor să vezi rugurile arzând.

— *Suntemprcf ţi umbră,* a spus Emma. Presupun că suntem cu toţii şi cenuşă.

— Ideea a fost să fim toţi egali, a spus Jem. Toţi suntem incineraţi. Cenuşa noastră e folosită la construirea Oraşului Oaselor.

— Mai puţin a criminalilor.

Jem s-a încruntat.

Livia nu a fost criminală. Şi nici tu nu eşti, sau ai de gând să comiţi vreo crim*SSDeja am făcut-o. Sunt îndrăgostită ca o criminală de* parabatabwZ *meu.* Dorinţa de a spune aceste cuvinte, de a se confesa — mai ales lui Jem — era ca o presiune în spatele ochilor. A spus repede:

— *Parabatai-ul*tău s-a ferit vreodată de tine? Adică atunci când ai fi vrut să vorbeşti cu el?

— Oamenii fac lucruri ciudate când suferă, a spus Jem cu blândeţe. Mai devreme am privit de la distanţă. L-am văzut pe Julian urcând pe rug după fratele lui. Ştiu cât de mult i-a iubit întotdeauna pe copiii aceia. Nimic din ce spune sau ce face el acum, în aceste prime zile, şi cele mai grele, nu e cu adevărat el. Pe urmă, a

adăugat el cu un mic zâmbet, a fi *parabatai* e un lucru complicat. Eu i-am dat *parabatai-ului* meu un pumn în faţă la un moment dat.

— Ce-ai*făcut}*

— Exact ce ţi-am spus. Jem părea încântat de uimirea ei. L-am lovit pe*parabatai-ul* meu — îl iubeam cum nu mai iubeam pe nimeni din lumea asta, în afară de Tessa, şi Lam lovit pentru că aveam inima frântă. Nu cred că pot să judec eu pe altcineva.

— Tessa! a exclamat Emma. Unde e ea?

Jem a strâns pumnul, în iarbă.

— Ai auzit de boala magicienilor?

Emma şi-a amintit că auzise vorbindu-se de slăbiciunea lui Magnus, de faptul că-şi pierdea cu repeziciune puterea magică. De faptul că acest lucru nu se întâmpla numai cu el, ci şi cu alţi magicieni.

— Tessa e bolnavă? a întrebat ea.

— Nu, a spus Jem. A fost, dar şi-a revenit.

— Deci magicienii pot să-şi revină?

— Tessa a fost singura care a învins boala asta. Ea e convinsă că a fost protejată de sângele ei de vânător de umbre. Dar acum tot mai mulţi magicieni se îmbolnăvesc — iar cei bătrâni, care au folosit mai multă magie, şi magie mai puternică, sunt primii care suferă.

— Cum e Magnus, a şoptit Emma. Ce ştie Tessa despre asta? Ce s-a aflat?

Tessa crede că s-ar putea să aibă legătură cu vrăjile folosite de Malcolm Fade pentru a o învia pe Annabel, a spus Jem. A folosit liniile de convergenţă pentru a da mai multă forţă magiei luinecromante — dacă liniile de convergenţă sunt contaminate de întunericul acela, e posibil ca toţi magicienii care le folosesc să fie la rândul lor contaminaţi.

— Şi magicienii n-ar putea să nu le mai folosească?

— Există foarte puţine surse de putere, a spus Jem. Liniile de convergenţă sunt cele mai accesibile. Mulţi magicieni au încetat să le folosească, dar asta înseamnă că puterile lor se epuizează rapid, ceea ce iar e nesănătos. Jem i-a zâmbit, cumva nesigur. Tessa o să rezolve problema, a spus el. L-a descoperit pe Kit, o să descopere şi soluţia pentru asta.

Jem a lăsat capul în piept. Avea părul scurt, şi Emma putea să vadă urmele cicatricelor pe care le avea de când fusese la Fraţii Tăcuţi, de la runele tăcerii care fuseseră tatuate de-a lungul obrazului.

— De fapt, chiar voiam să vorbesc cu tine despre Kit, a spus el. În parte, pentru el am şi venit.

— Serios? Pentru Kit? Kit e bine, din câte ştiu eu. E trist, ca noi toţi.

— Kit e mai mult decât un Flerondale, a spus el. Familia fderon- dale e importantă pentru mine, dar la fel de importante sunt şi familiile Carstairs şi Blackthorn. Numai că Tessa şi cu mine am ştiut că băiatul ăsta este în pericol din clipa în care am aflat care este moştenirea lui. Ne-am grăbit să-l căutăm, dar Johnny Rook îl ascunsese bine.

— Moştenirea lui? Johnny Rook a fost un escroc, şi Kit spune că mama lui a fost dansatoare în Vegas.

— Johnny a fost întradevăr un escroc, dar a avut şi ceva sânge de vânător de umbre în familie — cu mult timp în urmă, poate cu sute de ani înainte. Dar nu asta e semnificativ pentru Kit. Semnificativ este ce a moştenit de la mama lui. Jem a şovăit. Familia mamei lui Kit a fost vânată de elfi vreme de generaţii. Regele Elfilor întunericului a urmărit cu îndârjire distrugerea familiei, iar Kit este ultimul vlăstar.

Emma s-a lăsat pe o parte în iarbă.

— Nu mai vreau elfi, a mormăit ea.

Jem a zâmbit, dar ochii lui erau tulburaţi.

— Mama lui Kit a fost ucisă de un Călăreţ, a spus el. Fal. Cred că îl cunoşti.

— Cred că Fam ucis, a spus Emma. S-a ridicat din nou în fund, lângă Jem. Şi acum mă bucur. A ucis-o pe mama lui Kit? îngrozitor.

— Nu pot să-ţi spun câte aş vrea să-ţi spun. Nu încă. Dar pot să-ţi spun că în familia lui Kit curge şi sânge de elf. Mama lui Kit a fost vânată, la fel a fost şi tatăl lui, toată familia, generaţie după generaţie. Kit este acum în viaţă pentru că mama lui a făcut multe eforturi ca să ascundă faptul că fiul ei s-a născut. A şters toate legăturile dintre ei, şi când ea a murit, Regele Elfilor întunericului a crezut că odată cu ea s-a stins toată familia.

— Şi acum s-a schimbat ceva?

— Ne temem că da, a spus Jem. Tessa şi cu mine Fam lăsat pe Kit la Institut pentru că deja boala magicienilor apăruse. Atunci nu ştiam dacă e sau nu o boală care poate fi contractată şi de oameni. Pe urmă, trebuia să ne ducem în Labirintul Spiralat, şi acolo nu ne-ar fi dat voie să venim cu Kit. Intenţia noastră a fost să ne întoarcem să-l luăm — nu neam gândit că vor fi trimişi după tine Călăreţii. Nu putem şti dacă Fau recunoscut sau nu pe Kit. Seamănă foarte mult cu mama lui.

— Nu prea cred, a spus Emma.

Kit semăna perfect cu Jace, după părerea ei.

— Şi deci vrei să-l iei cu tine pe Kit? a întrebat Emma. N-am vrea să plece de lângă noi, dar dacă trebuie...

— Boala magicienilor e tot mai gravă. Tessa şi cu mine lucrăm zi şi noapte în Labirintul Spiralat, încercând să găsim un remediu. Şi mai e ceva. Jem a ezitat puţin. Tessa e însărcinată.

— *Oh! Felicitării*

Era prima veste bună pe care o primea Emma, parcă după o veşnicie.

Jem a zâmbit cu un zâmbet care părea cumva să-l lumineze din interior. Fusese singur atât de mult timp, ştia Emma, şi crezuse că nu va avea niciodată o familie. Şi acum, să aibă o soţie şi, cât de curând, un copil — genul acela de miracol banal, care apare întro viaţă obişnuită —

p§ PWPjfii,il§c8iăAm încredere în tine, Emma.

vezi ceva dubios — dacă observi vreun semn că ar fi căutat —, te rog să-mi spui. Voi veni imediat.

— Să-ţi trimit un mesaj de foc? Fa întrebat Emma, simţind cum se risipeşte fericirea pe care o simţise când aflase de copil.

— Uneori nu e posibil să trimiţi un mesaj de foc. Există căi mai simple.

I-a pus ceva în palmă. Un inel simplu, din argint, cu o piatră clară.

— E sticlă, a spus el. Sparge inelul, iar Tessa va şti; ea are perechea lui.

Emma şi-a pus inelul pe deget. S-a gândit la Kit, la cum a stat el la funeralii, devotat, lângă *Ty.* S-a gândit la părul lui ondulat, deschis la culoare, la ochii lui albaştri şi la aerul lui poznaş; oare ar fi trebuit să-şi dea seama că are ceva sânge de elf? Nu. Nu semăna deloc cu Mark. Semăna cu un Herondale. Ca şi cum ar fi fost un Herondale pursânge.

— Poţi să ai încredere în mine, a spus ea. O să am grijă de el. Aş putea să fac şi eu ceva în legătură cu liniile de convergenţă?

— Ne-ar fi de folos să avem un vânător de umbre în Los Angeles care să verifice punctul- cheie al magiei lui Malcolm, a spus Jem. Când ajungi acasă, ia legătura cu Catarina Loss. S-ar putea să vrea s-o ajuţi.

— Aşa voi face, l-a încredinţat Emma. Mi-ar prinde bine să am ceva de făcut,

cred. Liwy a murit, Jace şi Clary sunt plecaţi în misiune, nu pot fi contactaţi, iar Horace Dearborn este acum Inchizitor. În clipa asta mi se pare că nu mai am la ce să sper.

— *întotdeauna* există speranţă, a spus Jem. Când eram foarte tânăr, încă era permisă prada de război — proprietăţile repudiaţilor puteau fi confiscate de vânătorii de umbre. Am cunoscut pe cineva care păstra în Institutul pe care îl conducea capetele elfilor ucişi.

Emma a scos un geamăt îngreţoşat.

— întotdeauna au existat în inima Conclavului personaje întunecate. Dar mai numeroşi sunt cei care ştiu că repudiaţii sunt fraţii noştri. Suntem toţi copiii îngerului. Jem a oftat. Şi chiar dacă nu pot rămâne cu tine, pur şi simplu sparge inelul ăsta şi eu voi veni, oricât aş fi de departe. A luat-o pe după umeri şi a îmbrăţişat-o strâns pentru o clipă. Ai grijă de tine, *mei mei.*

— Ce înseamnă asta? Ea întrebat el.

Dar el deja plecase, dispăruse printre copaci la fel de repede precum apăruse.

Kit stătea în picioare la fereastră, în camera pe care o împărţea cu Ty, şi privea fumul care se ridica în depărtare.

Cel puţin aşa presupunea, că era camera lui şi a lui Ty Rucsacul lui era acolo, aruncat într un colţ, şi nimeni nu se obosise până acum să-i spună că trebuia să se ducă în altă cameră. În dimineaţa aceea, se îmbrăcase în baie, şi când ieşise îl văzuse pe Ty scoţându-şi tricoul. Peceţile de pe corpul lui păreau neobişnuit de negre, poate pentru că avea pielea foarte albă. Părea atât de fragil — Kit a trebuit să-şi mute privirea de la conturul omoplaţilor lui, de la delicateţea coloanei vertebrale. Cum putea să arate aşa şi să fie în acelaşi timp atât de puternic, încât să se poată lupta cu demonii?

Acum Ty era jos, cu restul familiei. Oamenii simt impulsul să gătească atunci când moare cineva, iar vânătorii de umbre nu făceau excepţie. Cineva făcea probabil o tocană. O tocană din demoni. Kit şi-a lipit fruntea de geamul rece.

Fusese o vreme când voia să fugă, s-a gândit el. Când ar fi fugit şi i-ar fi lăsat în urmă pe vânătorii de umbre, ca să se piardă în lumea subterană a Pieţei Umbrelor. Ca să fie ca tatăl său, să nu facă parte din nicio lume, să trăiască între lumi.

Kit a văzut în geam cum se deschide uşa de la dormitor şi cum Ty intră în cameră. Era încă îmbrăcat cu hainele de doliu, deşi îşi scosese jacheta şi acum era doar întrun tricou cu mâneci lungi. Iar Kit şi-a dat seama că acum era prea târziu să mai fugă, că acum ţinea la oamenii aceştia, în special la Ty.

— Mă bucur că eşti aici. Ty s-a aşezat pe pat şi a început să-şi dezlege şireturile de la ghete. Voiam să vorbesc cu tine.

Uşa rămăsese întredeschisă şi Kit auzea vocile care veneau din bucătăria de la parter. Vocea lui Helen, vocea lui Dru, vocea Emmei, vocea lui Julian. Diana se dusese acasă la ea. Aparent locuia întrun magazin de arme, sau ceva de genul ăsta. Se dusese acasă să caute ceva cu care să scoată aşchiile din mâinile însângerate ale lui Julian.Mâinile lui Ty erau nevătămate, pentru că avusese mănuşi. Kit văzuse mâinile lui Julián când se dusese să se spele la chiuvetă; ziceai că-i explodase un şrapnel în palme. Emma stătea lângă el, cu un aer îngrijorat, dar Julián spusese că nu vrea nicio *iratáé,* că asta nu ar face decât să îi lipească pielea peste aşchiile de lemn. Vorbise cu o voce atât de seacă, încât lui Kit i se păruse de nerecunoscut.

— Ştiu cum o să sune asta, a spus Kit, întorcându-se spre Ty şi lipindu-se cu spatele de geamul rece. Dar nu te porţi deloc aşa cum m-aş fi aşteptat.

Ty şi-a aruncat ghetele din picioare.

— Pentru că m-am urcat pe rug?

— Nu, asta a fost singura chestie la care m-aş fi putut aştepta, a zis Kit. Vreau să

spun...

— M-am urcat ca să iau asta, a spus Ty şi a dus mâna la gât.

Kit a recunoscut lănţişorul de aur şi discul subţire de metal agăţat de el: medalionul lui Liwy, cel pe care o ajutase să şi-l pună la Londra. Pe partea din faţă era o coroană de ghimpi, simbolul familiei, iar pe spate îi spusese că Julián mai gravase ceva: două săbii încrucişate, armele lui Liwy

Kit îşi amintea perfect cum îşi ridicase ea părul când el îi încheia lănţişorul; îşi amintea perfect parfumul ei. Stomacul i s-a strâns de tristeţe.

— Lănţişorul lui Liwy, a spus el. Mă rog, presupun că are sens. Dar eu credeam că o să...

— Că o să plâng? Ty nu părea înfuriat, dar cenuşiul ochilor lui a devenit mai intens. încă mai ţinea medalionul în mână. E normal să fie toţi trişti. Dar asta numai fiindcă acceptă că Liwy e moartă. Dar eu nu. Nu accept.

— Cum?

— O s-o aduc înapoi, a spus Ty.

Kit s-a lăsat greu cu fundul pe pervaz.

— Cum o să faci asta?

— Kit a lăsat medalionul din mână şi şi-a scos telefonul din buzunar.Astea erau în telefonul lui Julián, a spus el. Le-a făcut când era în bibliotecă cu Annabel. Sunt fotografii cu pagini din Cartea Neagră a Morţii.

— Când le-ai luat? Kit ştia că în Idris nu se puteau trimite mesaje pe telefon. Julián ştie că le-ai luat?

— I-am programat telefonul în aşa fel încât tot ce apare la el apare şi la mine. După aceea, când am văzut fotografiile astea la Londra... Ty s-a uitat la Kit îngrijorat. Nu îi spui, nu?

— Sigur că nu.

— Vrei să vii lângă mine să le vezi?

Kit ar fi vrut să spună nu; n-a putut să spună. Ar fi vrut ca nimic din toate astea să nu se întâmple, dar se întâmpla. Când s-a aşezat lângă Ty, salteaua s-a lăsat şi Kit i-a atins din greşeală cotul. Pielea lui Ty se simţea fierbinte chiar şi prin tricou, ca şi cum băiatul ar fi avut febră.

Nicio clipă nu se gândise căTy minte sau că se înşală, şi se părea că nu se înşelase. După ce trăise cincisprezece ani cu Johnny Rook, Kit ştia destul de bine cum arată cărţile de farmece rele, iar cele din fotografii păreau de-a dreptul demonice. Paginile erau pline de vrăji scrise mărunt, de ilustraţii sinistre, cu morţi care ies din mormânt, cu chipuri care urlă şi cu schelete arse.

Dar Ty nu se uita la ele ca la nişte desene înfiorătoare; le privea de parcă ar fi fost Sfântul Graal.

— E cartea cu cele mai puternice vrăji de aducere la viaţă a morţilor, a spus el. De-asta nu contează că i-au incinerat trupul lui Liwy. Cu vrăjile astea, ea poate fi readusă la viaţă, indiferent de ce s-a întâmplat cu ea, indiferent cât de mult timp a trecut... S-a întrerupt, respirând precipitat. Dar eu nu vreau să aştept. Vreau să încep imediat ce ajungem la Los Angeles.

— Dar Malcolm nu a trebuit să ucidă o grămadă de oameni ca s-o readucă la viaţă pe Annabel?

E corelaţie, nu cauzalitate, Watson, a spus Ty. Cea mai simplă metodă de a face necromanţie este folosirea energiei morţii. Viaţă pentru moarte, practic. Dar mai sunt şi alte surse de energie. Eu n-aş ucide niciodată pe cineva.A făcut o faţă care probabil se voia dispreţuitoare, dar care, de fapt, era doar simpatică.

— Eu nu cred că Liwy ar fi vrut să faci necromanţie, a spus Kit.

Ty a pus telefonul deoparte.

— Eu nu cred că Liwy ar fi vrut să fie moartă.

Kit a simţit cuvintele lui ca pe o lovitură în piept, dar înainte să apuce să răspundă, s-au auzit de jos zgomote puternice. Au fugit împreună pe palier, Ty numai în şosete, şi s-au uitat spre bucătărie.

Prietenul spaniol al Zarei Dearborn, Manuel, era acolo, îmbrăcat în uniformă de ofiţer de Gardă, şi rânjea. Kit s-a aplecat mai mult peste balustradă, ca să vadă cu cine vorbeşte. L-a văzut pe Julian rezemat de masa din bucătărie, cu o faţă inexpresivă. Ceilalţi erau împrăştiaţi prin cameră — Emma părea mânioasă, iar Cristina o ţinea de mână, ca şi cum ar fi vrut s-o calmeze.

— Chiar aşa? a spus Elelen, furioasă. N-aţi putut să aşteptaţi până după funeraliile lui Liwy ca să-i târâţi la Citadelă pe Emma şi pe Jules?

Manuel a ridicat din umeri, fiind clar indiferent.

— Trebuie să vină acum. Consulul a insistat.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Aline. Vorbeşti despre mama mea, Manuel. Cu siguranţă nu le-ar cere să vină fără un motiv întemeiat.

— E vorba despre Sabia Mortală, a spus Manuel. E un motiv destul de întemeiat pentru voi?

Ty l-a apucat pe Kit de braţ şi Ea tras de lângă balustradă. S-au dus ceva mai departe, pe hol, unde vocile din bucătărie se auzeau mai slab, dar tot se auzeau.

— Crezi că se duc? a întrebat Kit.

— Emma şi Jules? Trebuie să se ducă. Le-o cere Consulul, a răspuns Ty Dar e vorba de Consul, nu de Inchizitor, aşa că o să fie bine. S-a aplecat spre Kit, care stătea rezemat cu spatele de perete; mirosea a fum. Pot să fac asta şi fără tine, a spus. Adică s-o aduc înapoi pe Liwy. Dar nu vreau. Sherlock nu face ceva fără Watson.

— Ai mai vorbit cu cineva despre asta? ba întrebat Kit.

Nu. Ty îşi trăsese mânecile tricoului peste degete, şi acum frământa în mâini materialul. Ştiu că trebuie să fie secret. Lor nu le-arplăcea, dar când Liwy se va întoarce, toată lumea va fî fericită şi nu le va mai păsa.

— Mai bine să ceri iertare decât să ceri permisiunea, a spus Kit, simţindu-se ameţit.

— Da.

Ty nu se uita direct la Kit — niciodată nu se uita direct la el —, dar ochii lui s-au aprins de speranţă; în lumina palidă de pe hol, ochii lui aveau o nuanţă de gri atât de deschisă, încât păreau că sunt înlăcrimaţi. Kit şi-a adus aminte cum dormise o zi şi o noapte întreagă după moartea lui Liwy, şi cum se uita la el cum doarme, îngrozit de ce se va întâmpla când se va trezi.

Toată lumea fusese îngrozită. Ty va fî distrus, se gândeau toţi. Kit îşi amintea cum stătea Julián lângă Ty când dormea, mângâindu-i pe păr şi rugându-se — Kit nici măcar nu ştiuse că vânătorii de umbre se roagă, dar Julián sigur se rugase atunci. Ty nu va rezista întro lume în care sora lui nu mai e, îşi spuneau toţi; se va face cenuşă, la fel ca trupul lui Liwy

Şi acum îi cerea lui Kit asta, şi îi spunea că nu vrea s-o facă fără el, şi dacă el ar spune nu, atunci Ty nu ar fî strivit de greutatea de a face singur asta? Dacă i-ar lua şi această ultimă speranţă, nu cumva abia atunci ar fî distrus?

— Ai nevoie de mine? l-a întrebat Kit încet.

— Da.

— Atunci, a spus Kit, ştiind deja că face o uriaşă greşeală, o să te ajut

Era frig în Şcoala de Solomonie, chiar şi vara. Şcoala fusese săpată întrun munte şi avea ferestre lungi pe toată faţada. Acestea ofereau lumină, la fel ca şi candelabrele cu

lampa- vrăjitoarei care se găseau aproape în toate camerele, dar nu şi căldură. Răceala lacului din faţa şcolii, care în lumina lunii se vedea adânc şi negru, părea să fî pătruns prin pereţii şi podelele de stâncă, iradiind în camere, şi de aceea, chiar dacă era abia la începutul lui septembrie, Diego ROCÍO Rosales purta peste blugi un hanorac gros şi o haină.

Lumina din candelabrele prăfuite îi lungea şi îi subţia umbra în faţa lui în timp ce mergea grăbit spre bibliotecă. După părerea lui,
Şcoala de Solomonie avea nevoie urgentă de renovare. Singura dată când fratele lui, Jaime, vizitase şcoala, spusese că arăta ca şi cum ar fi fost decorată de Dracula. Din păcate, era adevărat. Peste tot erau candelabre de fier (care îl făceau pe Kieran să strănute), sfeşnice de perete din bronz în formă de dragoni care ţineau pietre de lampa-vrăjitoarei şi şemineuri cavernoase de piatră care aveau de o parte şi de alta nişte îngeri uriaşi, cu un aer lugubru. Toată lumea mânca la o masă lungă, la care ar fi putut sta toată populaţia Belgiei, deşi la momentul acela erau mai puţin de douăzeci de persoane în şcoală. Cei mai mulţi dintre profesori şi elevi erau fie acasă, fie în Idris.

Iar din acest motiv, lui Diego îi era mai uşor să ascundă un prinţ al elfilor. Avusese emoţii la gândul că va trebui să păstreze secretul prezenţei lui Kieran în Şcoala de Solomonie — în general nu se pricepea să mintă, iar efortul de a păstra „relaţia” cu Zara deja îl obosise. Dar Cristina îl rugase să-l ascundă pe Kieran, iar el ar fi făcut orice pentru Cristina.

A ajuns în capătul holului, unde era uşa de la bibliotecă. Cu mult timp în urmă, cuvântul „Bibliotecă” fusese scris acolo cu litere de aur. Acum nu mai rămăsese decât conturul literelor, şi balamalele uşii au scârţâit ca un şoarece agitat când Diego a deschis-o.

Prima oară când i se arătase biblioteca, Diego crezuse că era o glumă. Camera imensă se afla la ultimul etaj al şcolii, iar acoperişul era făcut din sticlă groasă, prin care pătrundea lumina. în perioada în care şcoala fusese părăsită, crescuseră din pământul podelei nişte copaci uriaşi: Kieran făcuse observaţia că arborii aceia aveau forţa stejarilor de pe Tărâmul Elfilor. Nimeni nu a avut timp şi bani să-i îndepărteze de acolo. Au rămas în praful de piatră spartă; rădăcinile lor au crăpat podeaua şi s-au strecurat printre scaune şi rafturi. Ramurile lor s-au întins în toate părţile, formând un fel de baldachin peste rafturi şi umplând podeaua şi scaunele cu frunze uscate.

Uneori, Diego se gândea că lui Kieran îi plăcea aici fiindcă semăna cu o pădure. Cu siguranţă îşi petrecea cea mai mare parte a timpului stând pe un scaun lângă fereastră, citind cu un aer sumbru tot ce găsise în secţiunea „Elfi”. Pusese deoparte cărţile care, după el, conţineau informaţii corecte. Nu erau multe.

A ridicat privirea când a intrat Diego. Părul lui era negru-albăstrui, culoarea lacului care se vedea pe fereastră. Mai adăugase două cărţi la cele cu informaţii corecte, şi acum o citea pe a treia: *Ritualuri de împerechere la Elfii întunericului.*

— N-am auzit să se fi căsătorit vreun elf cu o capră, a spus el iritat. Nici la Curtea Luminii, nici la Curtea întunericului.

— N-o lua personal, a spus Diego.

Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în faţa lui Kieran. Vedea cum imaginea lor se reflectă în geam. încheieturile osoase ale lui Kieran ieşeau din mânecile uniformei împrumutate. Elainele lui Diego erau prea mari pentru Kieran, aşa că Rayan Maduabuchi se oferise să-i dea haine de la el — nu părea să fie deranjat că Diego ascunde în camera lui un elf, dar în general puţine lucruri reuşeau să perturbe calmul lui Rayan. *Divya, însă, cealaltă hună* prietenă pe care o avea *Diego la şcoală, tresărea neliniştită ori de câte ori cineva spunea că se ducea la bibliotecă, în ciuda abilităţii deosebite cu care* Kieran reuşea să se ascundă.

Divya şi Rayan erau singurii cărora Diego le spusese de Kieran, pentru că la

momentul acela erau singurii din Şcoala de Solomonie în care putea avea încredere. Era un singur profesor în şcoală — profesorul Gladstone, care momentan era plecat la Idris pentru funeraliile Inchizitorului. În afară de asta, dacă fusese o vreme când Diego ar fi avut încredere deplină întrun profesor, vremea aceea trecuse.

— Ai vreo veste din Idris? Ea întrebat Kieran, cu ochii în carte.

— Adică de la Mark, a spus Diego. Nu, nu am nicio veste de la el. Nu sunt favoritul lui. Kieran a ridicat privirea.

— Eşti favoritul cuiva?

Reuşea cumva să întrebe asta fără să pară jignitor, ca şi cum ar fi vrut, pur şi simplu, să ştie. Diego, care îşi pusese de multe ori întrebarea asta, nu i-a răspuns.

— Credeam că poate vei primi vreo veste de la Cristina. Kieran a închis cartea, ţinând degetul pe pagina la care ajunsese. Să-ţi spună dacă sunt bine şi ea, şi Mark... Credeam că funeraliile au fost azi.

Au fost, a spus Diego. Şi el crezuse că va primi veşti de la Cristina; ştia că ţinuse mult la Liwy Blackthorn. Dar funeraliile la noi suntperioade foarte încărcate. Sunt foarte multe ceremonii şi vin o mulţime de oameni să-şi prezinte condoleanţele. Probabil că nu a avut timp.

Kieran părea îndurerat.

— Pare să fie foarte supărător. Pe Tărâmul Elfilor noi îi lăsăm singuri cu durerea lor pe cei loviţi.

— E supărător, şi nu e, a spus Diego.

Şi-a amintit de moartea bunicului său, când casa fusese plină de *velas,* lumânările care dădeau o lumină superbă. Şi-a adus aminte de cei care veniseră la ei cu daruri şi cu mâncare, şi-a amintit cum mâncaseră şi băuseră împreună şi şi-a amintit de *abuelo.* Peste tot erau gălbenele, peste tot mirosea a scorţişoară, de la *atole*[1]*,* şi peste tot se auzeau râsete.

Lui i se părea că a suferi singur înseamnă răceală şi izolare. Dar elfii erau altfel.

Privirea lui Kieran a devenit mai scrutătoare, ca şi cum descoperise ceva în expresia lui Diego.

— S-a făcut un plan pentru mine? Unde voi fi dus, după ce se va termina perioada asta de
ascundere?

— Eu credeam că vrei să te duci înapoi la Los Angeles, a spus Diego, surprins.

Kieran a clătinat din cap. Câteva şuviţe de păr se făcuseră albe; culoarea părului părea că se schimbă odată cu dispoziţia lui.

— Nu. Nu mă voi duce în locul unde e Mark.

Diego a tăcut — de fapt, nu avea niciun plan. Cristina îl rugase să-l ascundă, dar mri spusese pentru cât timp. Voise neapărat să facă asta pentru ea, fiindcă se simţea dator; se gândise la Zara şi îşi adusese aminte de durerea de pe faţa Cristinei atunci când o cunoscuse pe Zara.

Fusese vina lui. Nu îi spusese nimic de Zara fiindcă păstrase speranţa nebună că se va întâmpla ceva care să-l scape de logodnă, şi atunci n-ar mai fi fost nevoie să-i spună nimic. Familia Dearborn îl presase să încheie contractul de mariaj. II ameninţaseră că vor dezvălui secretele familiei Rocio Rosales dacă el nu va face ceva să le demonstreze că e

[1] Băutură groasă de origine mexicană, făcută din mălai, apă, zahăr nerafinat, scorţişoară şi vanilie şi servită caldă (n. red.).sincer când spune că nu ştie unde se află fratele lui şi artefactul pe care îl luase Jaime.

Niciodată nu se pusese problema ca el s-o iubească pe Zara sau Zara să-l iubească pe el. Pentru ea părea să fie o realizare că e logodită cu cineva care provine dintno familie importantă, dar nu era niciun strop de pasiune în ea, cu excepţia pasiunii pentru cauza oribilă pe care o susţinea tatăl ei.

Kieran a făcut ochii mari.

— Ce e asta?

Asta era o luminiţă puternică, ce apăruse ca un mic felinar deasupra umărului lui Diego. Un mesaj de foc. A luat-o din aer şi a desfăcut biletul: a recunoscut imediat scrisul.

— Cristina, a spus el. Un mesaj de la Cristina.

Kieran s-a ridicat atât de repede, încât cartea pe care o avea pe genunchi s-a rostogolit pe podea.

— Cristina? Ce spune? E bine?

Curios, şi-a spus Diego; şi-ar fi imaginat că va întreba dacă *Mark* e bine. Dar gândul i-a zburat din minte aproape imediat, gonit de cuvintele pe care le citea.

Cu senzaţia că a primit o lovitură în stomac, Diego i-a întins biletul lui Kieran şi s-a uitat cum acesta se întunecă la faţă când află că Horace Dearborn fusese numit Inchizitor.

— Este o palmă dată familiei Blackthorn, a spus Kieran, cu mâna tremurătoare. Inima lor va fi sfâşiată de durere, la fel ca inima Cristinei. Iar el e un om periculos. Un om care poate aduce moartea. S-a uitat la Diego cu ochii negri ca noaptea şi cenuşii ca furtuna. Ce putem face?

— E limpede că nu cunosc deloc oamenii, a spus Diego, gândindu-se la Zara, la Jaime, la toate minciunile pe care le spusese şi care nu îl ajutaseră cu nimic, ba, dimpotrivă, înrăutăţiseră situaţia. Nimeni nu ar trebui să mă întrebe pe mine cum să rezolve ceva.

Şi, în timp ce Kieran se uita la el, uluit, şi-a acoperit faţa cu palmele.

— Ştiu că în clipa aceasta par nişte cuvinte goale, dar îmi pare foarte rău pentru Liwy, a spus Jia.

Intradevăr, a spus Julian. Aşa par.Era ca şi cum durerea îl aruncase pe Julian întro apă îngheţată, şi-a spus Emma. Totul la el părea rece — ochii lui, expresia lui, tonul vocii lui. A încercat să-şi amintească de băiatul care o strânsese în braţe cu atâta pasiune noaptea trecută, dar i se părea că de atunci trecuse o veşnicie.

Era după-amiază, şi turnurile demonilor străluceau deasupra oraşului Alicante ca nişte diamante colţuroase. Emma s-a uitat în jur, amin- tindu-şi de ultima oară când fusese aici — avea doisprezece ani şi fusese teribil de impresionată de pluşul canapelelor, de covorul pufos de pe jos şi de luciul biroului de mahon. Ea, Julian şi Diana stăteau pe fotolii în faţa biroului Jiei. Diana părea furioasă. Julian părea doar indiferent.

— Copiii ăştia sunt obosiţi şi îndureraţi, a spus Diana. Îţi respect judecata, Jia, dar chiar trebuie să facem asta acum?

— Da, a spus ea, fiindcă Horace Dearborn vrea să-i interogheze pe Helen şi pe Mark şi pe toţi repudiaţii sau parţial repudiaţi din Alicante. Magnus şi Alee deja îşi fac bagajele ca să treacă prin Portal în noaptea asta. Evelyn Highsmith s-a întors la Institutul din Londra, ca să se poată duce acasă, la New York. Jia şi-a apăsat fruntea cu degetele. Credeam că veţi dori să plece şi Helen cu Mark.

— *Cev*rea să facă? a întrebat Emma, indignată. Nu poţi să-i per- miţi aşa ceva!

Nu am de ales. A fost votat cu majoritate. Jia s-a încruntat. Interogarea oamenilor face parte din sarcinile Inchizitorului, totul e la discreţia lui.

— Horace Dearborn are orice în afară de discreţie, a spus Diana.

— Tocmai de aceea am vrut să vă previn. Sugestia mea e ca Helen şi Mark — împreună cu Aline, fiindcă nu va vrea să se despartă de Helen — să plece în seara aceasta prin Portal la Los Angeles.

A urmat o clipă de tăcere.

— Te oferi s-o trimiţi pe Helen la Los Angeles? a spus Julian, în cele din urmă. Nu pe Insula Wrangel?

— Eu propun ca Helen şi Aline să conducă, temporar, Institutul din Los Angeles, a spus Jia, şi Emma a simţit, efectiv, cum îi pică faţa.

În calitate de Consul *pot* face asta, şi cred că pot face asta acum, cât timp Dearborn are alte preocupări.

— Deci spui că ar trebui să plecăm *cu toţii*? a întrebat Emma. Iar Helen şi Aline pot să vină cu noi? E minunat, e...

— Nu asta vrea să spună, a întrerupt-o Julian.

Ambele mâini îi erau bandajate. îşi scosese aproape toate aşchiile singur, cu un cuţit ascuţit, şi pansamentele erau pătate de sânge. Părea să nu fi simţit durerea — Emma o simţise, când se uitase cum se despica pielea sub lama cuţitului, dar el nu şovăise nicio clipă.

— Vrea să spună că Diana, tu şi cu mine o să rămânem la Idris.

— întotdeauna ai fost inteligent, Julian, a spus Jia, dar nu ca şi cum ar fi admirat prea mult acea calitate.

— Dacă Helen şi Mark nu vor mai fi aici, ne va interoga pe noi, a spus Julian. Aşa e?

— Nu, a protestat Diana, ferm. Sunt *copii.*

— Da, a spus Jia. Iar unul dintre ei a distrus Sabia Mortală. Inchizitorul, la fel ca toţi ceilalţi, vrea cu disperare să afle cum a fost posibil. Cortana e o sabie legendară, dar e totuşi o simplă sabie. Nu ar fi trebuit să poată distruge o Maellartach.

— Poate să mă întrebe, dar nu *ştiu* cum a fost posibil, a spus Emma. Am ridicat sabia în faţa lui Annabel pentru că voia să mă ucidă. A fost autoapărare...

— Oamenii sunt înfricoşaţi. Iar frica nu e logică, a spus Jia. Slavă îngerului că nu au fost afectate Cupa şi Oglinda. A oftat. A fost cel mai prost moment posibil în care Sabia Mortală să fie distrusă, întro perioadă de gravă instabilitate şi având în faţă perspectiva unui eventual război cu elfii. Şi după ce Regele Elfilor întunericului a răpit-o pe Annabel din Sala de Consiliu, vă daţi seama ce înseamnă pentru membrii Conclavului faptul că voi aţi adus-o aici?

— Numai eu, a spus Julian.

Pielea din jurul gurii se albise.

— Emma n-a avut nimic de-a face cu asta.

Cu toată groaza, Emma a simţit o mică uşurare. *încă îmi ia apărarea*

— Jia s-a uitat în jos, la mâini.Dacă ar fi să vă trimit acum pe toţi înapoi, s-ar stârni un scandal. Dacă Dearborn vă va putea interoga, ceilalţi îşi vor abate atenţia de la voi. Cohorta vă bănuieşte de lipsă de loialitate, mai ales din cauza lui Elelen şi a lui Mark.

Julian a scos un hohot de râs răguşit.

— Ne bănuiesc din cauza fraţilor noştri? Mai mult decât din cauza faptului că am adus creatura aceea... că am adus-o pe Annabel în oraş? Şi că am promis că totul va fi bine? Contează mai mult sângele pe care îl au Mark şi Elelen?

— Sângele contează întotdeauna mai mult pentru anumiţi oameni, a spus Jia, şi în vocea ei se simţea o amărăciune rară. Şi-a trecut mâna peste faţă. Nu vă cer să fiţi de partea lui. Dumnezeule, nu vă cer asta. Dar faceţi-i să înţeleagă că sunteţi victimele lui Annabel. Cei care nu fac parte din Cohortă vă compătimesc acum foarte mult pentru Liwy.. Nu va dori să irite prea tare opinia publică.

— Deci facem un fel de joc gratuit? a întrebat Emma. Îi dăm voie Inchizitorului să ne interogheze, mai mult de ochii lumii, după care putem pleca acasă?

Jia a zâmbit trist.

— Acum ai înţeles politica.

— Dar nu ţi-e teamă să le pui pe Aline şi pe Helen la cârma Institutului din Los Angeles? Având în vedere ce cred cei din Cohortă despre Helen? a întrebat Diana.

— Doar Aline va conduce Institutul. Julian s-a uitat în ochii Jiei. Fata Consulului. Helen nu va conduce nimic.

— Aşa e, a spus Jia, şi nu, nici mie nu-mi place asta. Dar aşa am avea şansa să le aducem înapoi pentru totdeauna de pe Insula Wrangel. De aceea vă cer să mă ajutaţi... toţi trei.

— Voi fi şi eu interogată?

În vocea Dianei se simţea bine încordarea.

— Nu, a spus Jia. Dar aş vrea să mă ajuţi. Cum m-ai mai ajutat până acum cu dosarele acelea.

— Cu dosare? a repetat Emma. Cu ce ar putea ajuta nişte dosare?

Dar Diana părea că înţelege un soi de limbaj codificat pe care îl

— folosea Jia.Sigur că voi rămâne aici, a spus ea. Atâta timp cât va fi limpede că te ajut pe tine, şi că în niciun caz nu susţin cauza Inchizitorului.

— înţeleg, a răspuns Jia.

Cuvintele „nici eu”, nerostite, păreau că plutesc în aer.

— Dar copiii, a spus Emma. Nu se pot duce înapoi la Los Angeles fără noi.

S-a întors să se uite la Julian, aşteptându-se ca acesta să spună că nu acceptă să fie despărţit de fraţii lui. Că au nevoie de el şi că ar trebui să rămână şi ei în Idris.

— Helen poate avea grijă de ei, a spus el, fără să se uite la Emma. Ea vrea. O să fie bine. E sora lor.

— Atunci am stabilit, a spus Jia, ridicându-se de la birou. Puteţi merge să le pregătiţi bagajul, vom deschide Portalul pentru ei la noapte.

Julian s-a ridicat şi el, dându-şi la o parte părul care îi alunecase pe frunte cu mâna bandajată. *Ce naiba e cu tine?* s-a întrebat Emma. Se întâmpla cu Julian şi altceva, nu era numai durerea. Nu doar că ştia asta, o şi *simţea* acolo, în adâncul inimii ei, unde era legătura de *parabatai.*

Şi mai târziu în noaptea aceea, după plecarea celorlalţi, avea să afle despre ce e vorba.

VASTUL DEŞERT DE CRISTAL

CÂND EMMA A INTRAT ÎN CAMERA CRISTINEI, A GĂSIT-O PE PRIETENA ei deja împachetând. Cristina împacheta aşa cum facea toate celelalte lucruri, cu atenţie şi cu precizie. îşi rula toate hainele cu grijă, să nu se şifoneze, pe cele umede le punea în pungi de plastic, iar încălţămintea o aşeza în sacoşe, ca să nu murdărească lucrurile.

— Îţi dai seama că atunci când fac eu bagajele, arunc toate lucrurile în geantă şi apoi mă aşez pe ea, ca Julian să poată trage fermoarul?

Cristina a ridicat ochii spre ea şi a zâmbit.

— Numai când mă gândesc mă ia cu frisoane.

Emma s-a rezemat de perete. Se simţea obosită moartă şi ciudat de singură, ca şi cum Cristina şi fraţii Blackthorn plecaseră deja.

— Te rog, spune-mi că vei fi la Institutul din L.A. când mă voi întoarce, a spus ea.

Cristina s-a oprit din împachetat. S-a uitat în jos, la valiza pe care i-o oferise familia Penhallow şi care stătea deschisă pe pat, şi şi-a muşcat buza de jos.

— Ştii cât va dura povestea asta?

— Câteva zile.

— Crezi că familia va vrea să rămân? Cristina a întors spre Emma ochii ei mari şi negri. Aş putea să mă duc acasă. Anul meu de studiu nu s-a încheiat, dar ai mei vor înţelege. Am senzaţia că deranjez...

Emma s-a desprins de perete şi a clătinat din cap cu vigoare.

— Nu, nu, nu deranjezi, Tina, nu. Apoi i-a relatat repede discuţia pe care o avusese cu Jem despre contaminarea liniilor de convergenţă. Jem credea că mă întorc la Los Angeles, a spus. M-a rugat să iau legătura cu Catarina şi s-o ajut să afle mai multe despre liniile de convergenţă, dar va trebui s-o faci tu. Aline şi Helen vor fi ocupate până peste cap cu copiii şi cu durerea lor, şi cu a celorlalţi... Ştiu că tu poţi s-o faci, Cristina. Am încredere în tine. Cristina a schiţat un zâmbet.

— Şi eu am încredere în tine.

Emma s-a aşezat pe pat. Acesta a protestat, scârţâind, iar ea Ea lovit cu piciorul; şi-a învineţit călcâiul, dar parcă s-a mai liniştit.

— Nu vreau să spun că Helen şi Aline nu se vor putea descurca. Doar că toţi sunt devastaţi de durere. Vor avea nevoie de ajutorul cuiva care nu e atât de distrus... vor avea nevoie de *tine.* A respirat adânc şi a adăugat: Mark va avea nevoie de tine.

Cristina a făcut ochii mari, şi Emma şi-a amintit brusc de faţa lui Mark, cu o oră în urmă, la bucătărie, când Julian şi cu ea le dăduseră vestea că familia se va întoarce la Los Angeles fără ei doi.

Se crispase la faţă. Clătinase din cap şi spusese:

— Veşti proaste. Nu pot să...

Se oprise apoi şi se aşezase la masă, cu mâinile tremurându-i uşor. Helen, care era deja la masă, se albise la faţă, dar nu spusese nimic, în timp ce Aline pusese mâna pe umărul soţiei sale.

Dru ieşise din cameră fără să spună un cuvânt. După o clipă, Mark se dusese după ea. Tawy protesta şi aducea sute de argumente pentru care Julian ar fi trebuit să vină cu ei, şi întreba de ce trebuie să rămână, când ar putea veni Inchizitorul la Los Angeles, sau ar putea să facă interogatoriul pe Skype, lucru care ar fi făcut-o pe Emma

să râdă dacă nu s-ar fi simţit atât de oribil.
Ne ducem acasă? întrebase Helen.

REGINA AERULUI SI A

mai putea auzi.

Mr

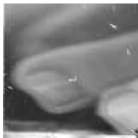
— înapoi la Los Angeles?

— Mă bucur sincer pentru voi, şi Jia crede că veţi putea rămâne pentru totdeauna, spusese Emma.

— *Speră,* spusese Aline. Speră că putem rămâne.

Părea calmă, dar o strângea tare de umăr pe Elelen.

—Dar nu fără voi, spusese Elelen, părând tulburată. Ar trebui să rămânem şi noi aici până când...

—Nu. Spre uimirea tuturor, Ty fusese cel care vorbise. Ar fi

Julian se aplecase să vorbească $â Tkvvy, cu voce scăzută; Emma nu îi

periculos pentru Mark şi pentru tine. Planul ăsta are logică.

Kit se uitase la Ty cu o privire aproape indescifrabilă, cu îngrijorare încă

— Acasă, spusese Elelen, cu ochii sclipind de lacrimi.

Se uitase la Julian, dar acesta tocmai îl lua în braţe pe Tawy, care încă protesta.

Apoi plecase cu el din cameră.

—Nu ştiu dacă plâng de tristeţe sau de bucurie, adăugase ea, şter gându-şi lacrimile cu degetele ude.

Aline o sărutase pe creştet.

— De ambele, îmi imaginez.

Emma ajunsese la jumătatea scărilor, în drum spre camera Cris- tinei, când îl văzuse pe Mark pe palier, rezemat de perete, cu un aer deprimat.

— Dru nu vrea să mă lase să intru, să vorbesc cu ea, spusese el. Sunt neliniştit. Să suferi în singurătate e ceva caracteristic elfilor, dar, din câte am înţeles, nu şi vânătorilor de umbre.

Emma şovăise. Se pregătea să spună că nu era ceva de mirare pentru Dru să se încuie în cameră, iar când plecase de la bucătărie păruse mai mult decât supărată.

— Mai încearcă, îl sfătuise ea. Uneori trebuie să baţi la uşă şi douăzeci de minute. Sau ai putea să-i propui să vă uitaţi împreună la un film de groază.

Mark se posomorâse.

— Nu cred că i-ar face plăcere acum un film de groază.

— Nu se ştie niciodată, spusese Emma.

El se întorsese să urce din nou, dar apoi se oprise.

— Sunt îngrijorat şi pentru tine şi Jules, spusese el încet. Nu îmi place Inchizitorul şi nici

ideea că veţi *fi* interogaţi de el. îmi aminteşte de Regele Elfilor întunericului.

Emma tresărise.

— Serios?

— Amândoi îmi dau aceeaşi senzaţie, spusese Mark. Nu pot să explic, dar...

Pe palierul de sus se deschisese o uşă: uşa de la camera Cristinei. Ea ieşise din cameră şi se uitase în jos:

— Emma? Chiar mă întrebam dacă...

Se oprise când îl văzuse pe Mark, după care ea şi Mark se uitaseră unul la celălalt cu o privire care o făcuse pe Emma să se simtă ca şi cum dispăruse complet.

— N-am vrut să vă întrerup, spusese Cristina, dar încă se uita la Mark, iar Mark se uita la ea şi părea că privirile lor sunt unite pentru totdeauna.

Mark se scuturase, ca şi cum încerca să scape de o pânză de păianjen sau de un vis.

— Nu-i nimic, eu trebuie să mă duc să vorbesc cu Drusilla.

Urcase repede scările şi ieşise din raza ei vizuală, dispărând după colţul coridorului.

Cristina ieşise şi ea din transă şi o invitase pe Emma în camera ei, iar acum se comportau ca şi cum momentul acela cu Mark nici nu existase, deşi pe Emma o mânca limba să o întrebe despre asta.

— Mark va avea nevoie de tine, a repetat ea, iar Cristina şi-a răsucit mâinile în poală.

— Mark, a spus ea şi s-a oprit. Nu ştiu ce gândeşte Mark. Dacă nu cumva e supărat pe mine.

— De ce să fie supărat pe tine?

— Din cauza lui Kieran, a spus ea. Relaţia lor nu s-a încheiat cu bine, iar acum Kieran e la Şcoala de Solomonie, adică foarte departe, şi asta e opera mea.

— Nu bai despărţit tu de Kieran, a protestat Emma. Dimpotrivă, i-ai ajutat să rămână mai mult timp împreună. Adu-ţi aminte de pasionalele relaţii în trei ale elfilor.

Cristina şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— MrfufîhfF, a spus ea.

— Ce?

— Am spus, a repetat Cristina, ridicând capul, că Kieran mi-a trimis un bilet.

— Pe *bune*} Cum? Când?

— Azi-dimineaţă. întro ghindă.

Cristina i-a întins Emmei o bucăţică de hârtie.

— Nu e prea lămuritor.

Doamnă a Trandafirilom

Cu toate că Şcoala de Solomonie e rece, iar Diego eplictisitor, îţi sunt totuţi recunoscător că ai găsit destulă valoare în viaţa mea ca să mă salvefi. Eţti la fel de bună, pe cât eţti de frumoasă. Gândurile mele sunt cu tine.

Kieran.

— De ce ţi-a trimis asta? Emma i-a înapoiat bileţelul Cristinei, clătinând din cap. E ciudat! El e ciudat!

— Cred că a vrut, pur şi simplu, să-mi mulţumească pentru că Eam salvat, a protestat Cristina. Atâta tot.

— Elfilor nu le place să le mulţumească oamenilor, a spus Emma. Asta e un bileţel *romantic.*

Cristina a roşit.

— Aşa vorbesc elfii. Nu înseamnă nimic.

— Când e vorba de elfi, a spus Emma cu un aer sumbru, *totul* înseamnă ceva.

Dru a ignorat bătăile din uşă. Nu era greu — de când murise Liwy, avea impresia că se afla undeva sub apă şi că toate se întâmplau departe, mult deasupra apei. Cuvintele i se păreau ecouri, iar oamenii erau nişte umbre care veneau şi plecau ca nişte fulgerări de lumină sau de umbră.

Uneori rostea cuvintele în gând: *Liwy, sora mea Eivvy, e moartă.*

Dar nici ele nu i se păreau reale. Chiar şi când se uitase la rugul în flăcări avusese senzaţia că asta i se întâmpla altcuiva.

S-a uitat pe geam. Turnurile demonilor străluceau ca nişte aşchii superbe de cristal. Dru le detesta — de fiecare dată când fusese în Alicante, se întâmplaseră lucruri oribile. Muriseră oameni. Helen fusese exilată.

S-a aşezat pe pervaz, ţinând şi acum în mână un tricou împăturit. Helen. Atâta timp şi-au dorit cu toţii să se întoarcă. Fusese obiectivul familiei, aşa cum fuseseră şi revenirea lui Mark şi desfiinţarea Păcii Reci şi fericirea lui Jules şi dispariţia definitivă a liniei aceleia dintre sprâncenele lui, săpate de griji. Dar acum Helen chiar se întorsese. Se întorsese şi, după câte se părea, urma să-i ia locul lui Jules.

Helen va avea grijă ie voi, spusese el. Ca şi cum ar fi putut să-i lase aşa. pur şi simplu, şi Helen ar veni să-i ridice de jos, ca şi cum n-ar fi fost o familie, ci o monedă pe care o arunci fără prea multă atenţie. Sau un gerbil. *Mă tratefl ca pe un gerbil,* a spus ea în gând, şi s-a întrebat ce-ar fi fost dacă i-ar fi spus asta lui Julian. Dar nu putea. De când murise Liwy, linia dintre sprâncenele lui fusese înlocuită de o expresie goală, care era de o mie de ori mai rea.

Revenirea lui Mark fusese una. Mark se bucura să fie lângă ei, chiar şi atunci când era ciudat şi spunea ciudăţenii dintralea de elfi, şi îi spusese Drusillei că e frumoasă, şi încercase să facă mâncare, deşi nu ştia cum. Dar Helen era subţire şi frumoasă şi îndepărtată; Dru îşi amintea de momentul în care Helen se pregătea să plece în Europa pentru anul ei de studiu, când le făcuse repede cu mâna, atât de nerăbdătoare să plece, încât Dru simţise asta ca pe o palmă. Revenise împreună cu Aline, radiind de fericire, dar Dru nu uitase niciodată cât de bucuroasă fusese că pleacă de lângă ei.

Ea n-o să vrea să se uite cu mine la filme de groagă şi să mâncăm floricele cu caramel, s-a gândit Dru. Probabil că nu mănâncă nimic altceva decât petale de flori. N-o să priceapă nimic despre mine şi nici n-o să încerce s-o facă.

A desfăcut tricoul pe care îl ţinea în mână şi a scos pumnalul şi biletul pe care i le dăduse Jaime Rocio Rosales la Londra. Citise bileţelul acela de atâtea ori, încât hârtia se subţiase şi se uzase. A rămas aşa pe

96pervaz, aplecată asupra hârtiei, în timp ce Mark batea la uşă şi o striga în zadar.

Casa părea atât de pustie, că parcă stârnea ecouri.

Drumul până la camera Portalului de la Citadelă fusese un haos, cu Tawy care se văicărea, cu Helen care îi punea disperată tot felul de întrebări lui Julian legate de conducerea Institutului, cu electricitatea stranie dintre Cristina şi Mark, şi cu Ty care făcea ceva şi mai ciudat cu telefonul lui. Pe drumul de întoarcere, Diana se îndurase de ei şi rupsese tăcerea care se aşternuse între Emma şi Julian, vorbindude despre magazinul de arme de pe strada
Flintlock, dacă îl va vinde sau nu. Emma îşi dădea seama că Diana făcea eforturi conştiente să evite tăcerea stânjenitoare, dar şi aşa îi era recunoscătoare.

Acum Diana plecase, iar Emma şi Julian au urcat scările din casa de pe canal în tăcere. în jurul casei fuseseră plasaţi mai mulţi gardieni, dar tot părea pustie. în dimineaţa aceea, casa fusese plină de oameni; acum casa era doar a ei şi a lui Julian. El a tras zăvorul cu un gest repezit şi s-a întors să urce scările, fără un cuvânt.

— Julian, a spus Emma. Noi doi trebuie… Eu trebuie să vorbesc cu tine.

El s-a oprit acolo unde era, cu mâna pe balustradă. Nu s-a întors să se uite la ea.

— Asta nu e un soi de clişeu? a remarcat el. „Trebuie să vorbim”?

— Mda, de asta Eam şi înlocuit cu „eu trebuie să vorbesc cu tine”, dar, indiferent cum ar fi, adevărul e că trebuie să vorbim şi tu ştii asta. Cu atât mai mult cu cât în următoarele zile vom fi doar noi doi. Şi va trebui să-l înfruntăm împreună pe Inchizitor.

— Dar discuţia ta nu are legătură cu Inchizitorul. S-a întors, în sfârşit, să se uite la ea cu ochii aprinşi, de un verde-albastru care părea acid. Nu-i aşa?

— Nu, a răspuns Emma.

O clipă, s-a întrebat dacă el chiar va refuza să stea de vorbă cu ea, dar până la urmă Julian a ridicat din umeri şi a pornit pe scări, fără să spună ceva. În camera lui, Emma a închis uşa, iar el a râs, cu un râs care părea cumva obosit.

— Nu e nevoie să faci asta. Nu mai e nimeni aici.

Emma îşi amintea că fusese o vreme în care ar fi fost încântaţi să aibă o casă doar a lor. O vreme în care aveau acelaşi vis. O casă doar a lor, pentru totdeauna, o viaţă doar a lor, pentru totdeauna. Dar acum, că Liwy murise, aproape că i se părea o blasfemie să se gândească la asta.

Mai devreme răsese cu Cristina. Un licăr de bucurie în întuneric. Acum era gata să se cutremure când Julian s-a întors şi s-a uitat la ea cu faţa aceea goală.

S-a apropiat de el, incapabilă să reziste tentaţiei de a-i studia faţa. El îi explicase odată că ceea ce îl fascina pe el la pictură şi desen era momentul în care o ilustraţie prindea viaţă. Stropul de vopsea sau urma de tuş care transforma un desen dintno copie temă întno interpretare vie, care respira — zâmbetul Mona Lisei, privirea din ochii *Fetei cu cercel de perlă.*

Asta dispăruse la Julian, şi-a spus Emma, cutremurându-se din nou. Miile de emoţii care trăiseră întotdeauna în spatele expresiilor lui, iubirea din ochii lui — pentm ea, pentru fraţii lui. Până şi îngrijorarea părea că dispăruse, iar asta era mai ciudat ca orice.

El s-a aşezat pe marginea patului. Era acolo un caiet de desen cu spirală; Julian Ea împins neglijent mai încolo, vârându-i aproape sub pernă. El era de obicei foarte grijuliu cu caietele lui; Emma şi-a stăpânit impulsul de a se duce să recupereze caietul. Se simţea pierdută pe mare.

Se pare că se schimbaseră atât de multe lucruri.

— Ce se întâmplă cu tine? Ea întrebat ea.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Sufăr după sora mea. Cum ar trebui să mă port?

— Nu aşa, a spus Emma. Eu sunt *parabatai-xA* tău. îmi dau seama când ceva nu e în regulă. Şi suferinţa e perfect în regulă. Suferinţă simt şi eu, suferinţă ai simţit şi tu noaptea trecută, dar, Julian, ce simt eu acum la tine *nu e sujerinţă.* Şi asta mă sperie mai mult ca orice.

O în cele din urmă. Dar îmi da: voie să te ating?

Emma s-a apropiat şi a rămas între genunchii lui, cam la o lungime de braţ.

— Da, a spus.

El şi-a pus mâinile pe şoldurile ei, chiar deasupra beteliei de la blugi. A tras-o mai aproape, iar ea i-a pus delicat mâinile pe obraji şi i-a strâns uşor pometţii.

Julian a închis ochii, şi Emma i-a simţit genele pe degete. *Ce este?* a spus ea în gând. *Julian, ce este?* Nu că până atunci el mri ascunsese nimic; ascunsese de ea o întreagă viaţă secretă, ani de zile. Uneori fusese ca o carte scrisă întro limbă indescifrabilă. Dar acum era ca o carte care fusese închisă şi încuiată cu zeci de lacăte grele.

El şi-a lipit capul de ea, şi Emma i-a simţit părul pe piele, acolo unde se termina tricoul. Julian a ridicat puţin capul, şi ea i-a simţit căldura respiraţiei prin materialul

tricoului. A simţit un frison când el a sărutat-o uşor chiar deasupra şoldului; când a ridicat ochii spre ea, străluceau ca de febră.

— Cred că am rezolvat problema noastră, a spus el.

Ea şi-a înăbuşit dorinţa, confuzia şi încâlceala de sentimente neidentificate.

— Ce vrei să spui?

— Când Robert Lightwood a murit, a spus el, am pierdut şansa la exil. Am crezut că poate suferinţa şi durerea copleşitoare o să acopere dragostea pentru tine.

Mâinile lui erau şi acum pe şoldurile ei, dar Emma nu simţea nicio plăcere în asta: vocea lui era înspăimântător de plată.

— Dar nu s-a întâmplat aşa. Tu ştii. Noaptea trecută...

— Ne-am oprit, a spus Emma, îmbujorându-se când şi-a amintit: duşul, cearşafurile mototolite, gustul de sare şi de săpun al săruturilor.

— Nu e vorba de acte, ci de emoţii, a spus Julian. Nimic nu m-a oprit să te iubesc. Nimic nu a reuşit măcar să mă potolească. Aşa că a trebuit s-o rezolv

Emma a simţit în stomac un fel de ghem rece de frică.

— Ce ai făcut?M-am dus la Magnus. A acceptat să-mi facă o vrajă. Magnus a spus că genul ăsta de magie, care afectează sentimentele cuiva, poate avea consecinţe grave, dar...

— Care afectează sentimentele cuiva? Emma a făcut un pas în spate, şi mâinile lui au căzut jos. *Ce vrei să spui?*

— Mi le-a luat, a spus Julian. Sentimentele. Sentimentele mele pentru tine. S-au dus.

— Nu înţeleg.

Emma se întrebase întotdeauna de ce spuneau oamenii replica asta când era clar pentru toată lumea că înţelegeau perfect. Acum şi-a dat seama: pentru că nu voiau să înţeleagă. Era ca şi cum ai spune: *Nu, nu se poate să spui asta. Nu se poate să spui ce ai spus.*

Spune-mi că nu e aşa.

-----Cât timp sentimentele nu sunt reciproce, a zis el, nu e o problemă, nu? Blestemul nu
ne poate afecta.

— Probabil. Emma a respirat adânc, întretăiat. Dar nu e vorba doar de sentimentele tale pentru *mine.* Eşti schimbat. Nu te-ai împotrivit deloc atunci când Jia ţi-a spus să-i laşi pe copii...

El a părut puţin surprins.

-----Cred că nu, a spus el, apoi s-a ridicat şi a întins mâna spre ea. dar ea s-a retras. Julian a
lăsat mâna jos. Magnus a spus că vraja asta nu e foarte precisă. Că de asta e o problemă. Farmecele de dragoste, adevăratele farmece de dragoste, prin care faci pe cineva să se îndrăgostească, sunt magie neagră. Prin ele forţezi pe cineva să aibă un sentiment. Vraja pe care mi-a facut-o mie a fost exact opusul: nu a încerca: să mă forţeze, eu fam cerut s-o facă,

»E.vnus
p- poate
c pas în
r.e mele

I:ca asta
şi-a dat -
Nu, nu

t o pro-
e vorba
pmotri-

spre ea,
pa asta
tagoste,
a'Aos- c
s e n t i -
fccercat
rentele t
. .anule-
sunt
jde ma-
jparte a
M spus

dar el mi-a spus că sentimentele nu sunt *singulare,* de aceea nu există vreun farmec prin care să se „anuleze” iubirea. Toate sentimentele noastre sunt legate între ele, sunt legate de gândurile noastre şi de persoana noastră.

Ceva a fluturat la mâna lui când a gesticulat: părea o fâşie de material roşu.

— Aşa că a zis că face tot ce poate ca să afecteze doar o parte ; sentimentelor mele. Partea de *eros.* De iubire romantică. Dar mi-a sp_ că probabil vor fi afectate şi celelalte sentimente.

— Şi au fost afectate?

-100-s

El s-a încruntat. Şi văzându-i, ea a simţit o durere în inimă: încruntarea aceea era o *emoţie,* chiar dacă era o simplă frustrare sau o mirare.

— Am senzaţia că mă aflu în spatele unui geam de sticlă, a spus el.
Şi că toţi din jurul meu sunt de partea cealaltă a geamului. Furia mea e tot acolo, o simt bine. Am fost furios pe Jia. Şi când m-am urcat pe rug, după Ty, a fost un gest atavic, o nevoie de a-i proteja, fără vreun gând conştient. S-a uitat în jos, la mâinile lui bandajate. încă mai sufăr pentru Liwy, dar suferinţa pe care o simt e tolerabilă.
Nu mai simt că mi se taie respiraţia. Iar pentru tine...

— Pentru noi, ba corectat Emma, posomorâtă.

— Ştiu că te-am iubit, a spus el. Dar nu o mai *simt.*

Te~am iubit. Folosirea timpului trecut a fost ca o lovitură; Emma a mai făcut un pas înapoi, spre uşă. Trebuia să iasă din camera asta.

— „Roagă-mă să nu te las”, a spus ea, apucând mânerul uşii, dar m-ai lăsat. M-ai lăsat, Julian.

— Emma, stai! Noaptea trecută... când m-am dus la Magnus... blestemul *începuse* să se manifeste. Am simţit asta. Şi *piu,* ştiu că n-aş putea suporta să mai văd pe cineva murind.

— N-aş fi acceptat niciodată să stau aici cu tine dacă aş fi ştiut ce ai făcut, i-a spus Emma. Puteai măcar să-mi spui, Julian. Sinceritatea nu e un sentiment.

La asta a tresărit, şi-a spus ea, deşi era posibil să fi tresărit de uimire.

— Emma...

— Nu mai vreau, a spus ea şi a fugit din cameră. >

Nu îl aştepta pe Gwyn, şi-a spus Diana. Sigur nu stătea pe pat la primele ore ale dimineţii, îmbrăcată întrun maiou frumos de mătase pe care îl găsise în şifonier, cu toate că în mod normal şi-ar fi pus de mult pijamaua, având vreun alt motiv decât acela că trebuia să cureţe săbiile.

Avea vreo trei sau patru săbii întinse pe cuvertură şi le lustruia, încercând să le aducă ceva din gloria de odinioară. Fuseseră gravate cu ghirlande de trandafiri, cu stele, cu flori şi cu ghimpi, dar peste ani gravurile se înnegriseră şi îşi pierduseră culoarea. A avut un sentiment de vină că neglijase magazinul tatălui ei, amestecat cu mai vechiul sentiment de vină pe care îl avea când se gândea la părinţii ei.

Fusese o vreme nu voia să fie decât Diana şi să deţină magazinul Săgeata Dianei, când visa doar la Idris şi la şansa de a fi ea însăşi pe pământul natal al vânătorilor de umbre. Acum simţea o nelinişte şi mai mare; vechile ei speranţe păreau să-i îngrădească mişcările, ca o haină care îi rămăsese mică. *Poate şi visele tale trebuie să crească, pe măsură ce lumea ta devine mai mare.*

Cioc'rioc. Diana s-a ridicat în picioare de cum a auzit ciocănitul de la fereastră. A ridicat repede fereastra şi s-a aplecat peste pervaz. Gwyn plutea la nivelul ochilor ei, iar calul lui pestriţ strălucea în lumina turnurilor demonice. Casca era atârnată de grumazul calului; în spate avea agăţată o sabie masivă, cu mânerul înnegrit de atâţia ani de folosire.

— N-am putut veni mai devreme, a spus el. Am văzut azi fumul pe cer şi am privit de deasupra norilor. Nu vrei să vii cu mine întrun loc sigur?

Ea a început să se urce pe fereastră înainte ca el să termine întrebarea. Acum i se părea un lucru familiar să încalece pe cal în faţa lu: şi să fie înconjurată de braţele lui enorme. întotdeauna fusese înaltă ş: puţine persoane o făceau să se simtă mică şi delicată, dar Gwyn aşa o făcea să se simtă. Era o senzaţie inedită, dacă nu altceva.

Şi-a lăsat gândurile să hoinărească în timp ce zburau în tăcere pe deasupra oraşului, peste zidurile lui şi peste Câmpiile Nepieritoare. Rugurile arseseră complet, nu mai rămăsese decât cenuşa care acoperea iarba cu nişte cercuri stranii, alb-cenuşii. A simţit că o înţeapă ochi: şi şi-a mutat repede privirea spre pădure: copacii verzi s-au apropiat, apoi s-au întins sub ei, cu albiile râurilor argintii şi, icicolo, câte o casă de piatră la marginea pădurii.

S-a gândit la Emma şt ia Julian, la expresia şocată care se aşternuse pe chipul Emmei când Consulul le spusese că trebuie să rămână în Idris, la îngrijorătoarea lipsă de expresie a feţei lui Julian. Ştia că şocul pierderii te poate afecta puternic. Vedea asta şi la Ty, în tăcerea ş: nemişcarea lui, provocate de o durere atât de mare, încât nu putea fi atenuată de vaiete şi de lacrimi. îşi amintea de ea, atunci când o pierduse pe Aria şi se aşezase pe jos, în casa Catarinei, şi se zbătea acolo, ca şi cum ar fi putut scăpa cumva de durerea pe care i-o adusese moartea surorii ei.

— 102 -sAm ajuns, a spus Gwyn, în timp ce coborau spre luminişul de care îşi amintea.

Gwyn a descălecat şi a întins mâinile ca s-o ajute să coboare.

Diana a bătut uşurel calul pe grumaz, iar acesta a atins-o cu botul lui moale.

— Calul tău are un nume?

Gwyn părea nedumerit.

— Nume?

— O să-i zic Orion, a spus Diana, aşezându-se pe jos.

Iarba era verde şi proaspătă şi aerul mirosea a pin şi a flori. S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în palme, şi a simţit că trupul i se eliberează puţin de tensiunea acumulată.

— Mi-ar face plăcere. Ca armăsarul meu să fie botezat de tine.

S-a aşezat în faţa ei, cu mâinile lui mari pe lângă trup şi cu sprâncenele încruntate de îngrijorare. înălţimea şi soliditatea lui îl făceau să pară mai neajutorat ca niciodată.

— Am aflat ce s-a întâmplat, a spus el. Când vine moartea întnun mod

deosebit şi neaşteptat, Vânătoarea Sălbatică ştie. Auzim poveştile spuse de sângele vărsat.

Diana nu ştia ce să spună — că moartea era nedreaptă? Că Liwy nu merita să moară aşa, sau în oricare alt fel? Că inimile rănite ale fraţilor Blackthorn nu vor mai fi niciodată la fel? I se păreau nişte banalităţi, spuse şi înţelese deja de sute de ori.

în schimb, a spus:

— Cred că mi-ar plăcea dacă m-ai săruta.

Gwyn nu a avut nicio ezitare. într-o clipă a fost lângă ea, mişcându-se cu graţie în ciuda dimensiunilor sale; a luat-o în braţe şi ea s-a simţit înconjurată de căldură şi de miros de pădure şi de cai. A încreţit uşor din nas şi i-a zâmbit, iar el i-a sărutat buzele zâmbitoare.

Era un sărut delicat, pentru dimensiunea lui. Moliciunea buzelor lui contrasta cu asprimea bărbii şi cu muşchii tari pe care îi simţea sub palmele ei când le-a aşezat timid pe umerii lui şi ba mângâiat uşurel.

El a savurat atingerea cu un geamăt slab de plăcere. Diana i-a luat obrajii în palme, uimită de senzaţia pe care i-o dădea contactul cu pielea lui. Trecuse mult timp de când avusese vreo relaţie, şi niciodată nu-şi imaginase aşa ceva: lumina lunii şi florile erau pentru alţii.

Dar se părea că nu e aşa. Mâinile lui mari i-au mângâiat părul. Niciodată nu simţise atâta căldură şi afecţiune, nu se simţise atât de iubită de cineva. Săruturile s-au oprit la fel de natural cum începuseră, ş: Gwyn a tras-o mai aproape de el, lipind- o de trupul lui. A râs încetişor.

— Ce e? a întrebat ea, ridicând capul.

— Mă întrebam dacă sărutul unui elf e diferit de sărutul unui vânător de umbre, a spus el cu un zâmbet surprinzător de copilăresc.

— N-am sărutat niciodată vreunul, a spus ea.

Era adevărat; cu mult timp în urmă, fusese prea timidă ca să sărute pe cineva, şi prea tristă, iar mai târziu...

— Am sărutat câţiva mundani. Tam cunoscut în Bangkok; câţiva erau transsexuali, ca mine. Dar pe vremea aceea eram inhibată pentru că voiam să nu se afle că sunt nefîlim, şi asta rămânea ca o umbră într: mine şi ceilalţi... A oftat. Cred că eşti singura persoană, în afară de Catarina, care ştie totul despre mine.

Gwyn a pufnit uşor, meditativ

— îmi place tot ce ştiu despre tine.

Şi mie îmi placi, ar fi vrut ea să spună. Era uluită de cât de mult îi plicea acest elf ciudat, care era capabil de multă tandreţe, la fel cum er: capabil de violenţe crude. Ea îi văzuse partea blândă, dar din poveştii-: lui Mark ştia că mai exista o latură a caracterului său: acea parte prin care conducea Vânătoarea Sălbatică pe drumul sângeros dintre stele.

— O să le spun totul, a spus ea. Emmei şi lui Julian. Suntem obligaţi să rămânem aici, în Idris, şi îi iubesc ca şi cum ar fi fraţii mei nu mici. Ar trebui să ştie.

— Spune-le, dacă asta îţi aduce pace, a a încuviinţat Gwyn. Nu i datorezi nimic; ai avut grijă de ei şi i-ai ajutat, şi ei ştiu cum eşti tu. Nimeni nu e dator să dea cuiva fiecare fărâmă din sufletul lui.

— O fac *pentru mine.* M-aş simţi mai bine.

—
— Atunci trebuie s-o faci.
sătutat-o pe creşte.t„Djana

i tată, evident că avusese şi el o mamă, fraţi şi surori, dar nu şH putea imagina şi t mri venea să îl întrebe.

Mai târziu, când se îndrepta spre calul lui Gwyn, pentru a porni înapoi spre Alicante, a văzut că vârfurile degetelor ei sunt murdare de cenuşă, şi s-a încruntat. Probabil că cenuşa fusese adusă de vânt de la rugurile aprinse în dimineaţa aceea, dar, oricum, era foarte ciudat.

Nu s-a mai gândit la asta când Gwyn a ridicat-o pe spatele lui Orion şi au zburat spre stele.

Camerele din Şcoala de Solomonie nu erau nici frumoase ca cele din majoritatea Institutelor, nici urâte ca cele din Academia Vânătorilor de Umbre. Erau curate şi modest mobilate şi, după părerea lui Diego, aveau un aer monahal. în fiecare cameră erau două paturi, două birouri din lemn masiv şi, pentru că nu era niciun dulap în perete, două şifoniere imense.

Cum studenţii erau puţini, Diego nu avea de obicei un coleg de cameră, dar la momentul acela, Kieran stătea morocănos pe podea, înfofolit în pături.

Cu mâinile sub cap, Diego se uita în tavan. învăţase toate crăpăturile şi denivelările din tencuială. Pentru prima oară în viaţa lui îi lipsea concentrarea pentru a putea citi sau medita; mintea lui hoinărea ca un păianjen nervos, trecând de la Jaime la Cristina, la familia Dearborn şi la noul Inchizitor.

Ca să nu mai vorbim de nefericitul prinţ elf care momentan se agita pe podeaua din camera lui.

— Cât ai de gând să mă ţii aici?

Vocea lui Kieran era înăbuşită. A dat la o parte colţul păturii de pe faţă şi s-a uitat atent la tavan, ca şi cum ar fi vrut să înţeleagă ce vedea Diego acolo.

— Să te ţin aici? Diego s-a întors spre el. Nu eşti prizonier. Poţi să pleci când

— Nu pot, a spus Kieran. Nu mă pot întoarce la Vânătoarea Sălbatică fără să atrag mânia Regelui asupra ei. Nu mă pot întoarce pe Tărâmul Elfilor, pentru că Regele m-ar găsi şi m-ar ucide. Nu pot să umblu prin lume ca un elf sălbatic, pentru că aş fi recunoscut, şi nici acum nu ştiu dacă Regele a trimis să mă caute.

— De ce nu te întorci la Institutul din Los Angeles? Chiar dacă eşti supărat pe Mark, Cristina o să...

— Tocmai din cauza lor nu mă pot întoarce acolo.

Părul lui Kieran îşi schimba culoarea în lumina slabă, de la alb as- tru-închis la alb.

— Şi nu sunt supărat pe niciunul dintre ei. Numai că nu vreau să... S-a ridicat în fund. Sau poate vreau prea multe.

— O să vedem la momentul potrivit, a spus Diego. Cum e ma: bine pentru tine.

Kieran s-a uitat la el cu o privire ciudată, atentă, care Ea făcut pe Diego să se ridice întrun cot.

— Nu aşa faci întotdeauna? Spui că o să găseşti soluţia la momentul potrivit, dar când se întâmplă ceva rău, te trezeşti că eşti nepregătit.

—

Diego a deschis gura să protesteze, când s-a auzit o bătaie puternică în uşă. Kieran s-a făcut nevăzut întro fracţiune de secundă, atât de rapid, că Diego doar putea să bănuiască unde s-a ascuns. Şi-a drei glasul şi a strigat:

— *Pâsale!*

Divya a intrat în cameră, urmată de Rayan. Erau îmbrăcaţi în uniformă, iar Rayan avea pe deasupra şi un pulover gros. Şi el, şi Diwt suportau greu frigul din şcoală.

Divya avea în mână o lampa-vrăjitoarei, a cărei lumină îi dezvăluit expresia îngrijorată.

— Diego, a spus ea. Kieran e aici?

— Cred că e sub pat.

— Ce ciudat! a remarcat Rayan.

El nu părea neliniştit, dar faţa lui trăda rareori vreo emoţie.

— Ar putea fi în şifonier, a spus Diego. De ce?

— Cohorta, a răspuns Divya. Zara şi alţi câţiva — Samantha, Mr nuel şi Jessica — au venit acum prin Portal cu profesorul Gladstor. :

Kieran a ieşit de sub pat. Avea în păr un ghem de praf.

— Ei ştiu că sunt aici? S-a ridicat în fund, cu ochii aprinşi. Daţi-n o armă. Orice fel de armă.

— 106 Stai uşor! Divya a ridicat mâna. Noi ne gândeam la o abordare mai paşnică. Cum ar fi să te ascundem.

— Deja mă ascund, a observat Kieran.

— *Ura* sub pat, a spus şi Diego.

— Da, dar cum Zara Dearborn o să vină aici să vorbească cu Diego, camera asta nu e cea mai sigură, a zis Rayan. Şi, oricum, cei din Cohortă îl suspectează pe Diego de lipsă de loialitate pentru cauza lor.

— Aşa e, a spus Divya. Eam auzit vorbind.

Ea întins mâna lui Kieran, să-l ajute să se ridice.

El s-a uitat uimit la mâna ei, apoi s-a ridicat în picioare fără ajutor.

— Nu aş ucide-o dacă ar fi neînarmată, a spus Kieran. Aş chema-o la luptă dreaptă.

— Da, sigur, şi atunci toată lumea ar şti că ai fost aici, inclusiv cei din Conclav, a spus Divya. A pocnit din degete. Elaide! Să mergem! Nu mai pierde timpul.

Kieran părea puţin surprins. S-a uitat pieziş spre Diego, iar Diego a dat din cap.

— Ar fi mai bine pentru amândoi.

— Atunci, cum porunceşti, a spus Kieran şi a ieşit din cameră în urma Divyei şi a lui Rayan, în lumina licăritoare a lămpii-vrăjitoarei.

S-au îndepărtat pe coridoarele întunecate şi au dispărut; Diego abia a avut timp să se dea jos din pat şi să-şi pună un tricou, când uşa s-a dat de perete.

Zara stătea în uşă cu mâinile în şolduri şi se uita la el încruntată. Diego s-a gândit să-i spună că îi mulţumeşte că a bătut la uşă, dar s-a gândit că probabil ea nici nu va înţelege ironia.

— M-am cam săturat de tine, a spus ea.

Diego s-a rezemat cu spatele de şifonier şi şi-a încrucişat braţele la piept. Privirea Zarei s-a oprit o clipă pe bicepşii lui. A rânjit.

—Chiar îmi pusesem speranţe în alianţa noastră, a spus ea. Dar ai face bine să- ţi revii şi să nu mai simpatizezi atâta cu repudiaţii, cu criminalii şi cu ingraţii.

— Ingraţii? a repetat Diego. Am voie să stau doar cu recunoscătorii?

Zara a clipit des din ochi.

— Poftim?

— Nu sunt sigur că acest cuvânt are semnificaţia pe care o ştii tu, a spus Diego. Engleza nu e limba mea maternă, dar...

— Fraţii Blackthorn sunt ingraţi, a clarificat ea. Trebuie să rupi legăturile cu ei şi cu toţi asociaţii lor.

L-a străpuns cu privirea.

— Dacă te referi la Cristina, să ştii că suntem doar prieteni...

— Nu mă interesează. Familia Blackthorn e oribilă. Mark e o corcitură, Ty e un aerian ciudat, Dru e grasă şi proastă, iar Julian e un fel de... un fel de Sebastian Morgenstern.

Diego a izbucnit în râs.

— Qe?

Ea a roşit.

— A înviat morţii!

— De fapt, nu el a făcut asta, a spus Diego, deşi ştia că nu are nicio importanţă.

Cei din Cohortă schimbau mereu regulile jocului când voiau să aibă dreptate. Nu
le păsa prea mult dacă dovezile lor erau sau nu corecte, şi nu îi va interesa nici acum că era o diferenţă între a învia un mort şi a avea doar o legătură cu mortul înviat.

— O să-ţi pară rău când o să distrugă lumea, a spus ea, cu un aer sumbru.

— Sunt convins că da, a spus Diego. Ascultă, mai ai să-mi spu: ceva? Fiindcă e miezul nopţii şi aş vrea să mă culc şi eu puţin.

— Nu uita de ce ai acceptat să te logodeşti cu mine, a spus ea cu un zâmbet răutăcios. Poate trebuia să te gândeşti de atunci care ar fi consecinţele dacă aş fi obligată să rup logodna.

S-a întors să plece şi Diego a văzut că se opreşte, ca şi cum ar fi observat ceva care a surprins-o. S-a mai uitat urât la el o dată, după care a pornit pe coridor.

Uşa nu se încuia. Diego n-a putut decât să-i dea un picior ca s-o

închidă, apoi s-a trântit pe pat. A fixat din nou tavanul cu privirea,

dar de data aceasta nu s-a mai putut relaxa.

6

DINTR-UN TURN TRUFAŞ

EMMA A FOST TREZITĂ DE O BĂTAIE ÎN UŞĂ ŞI S-A RIDICAT CU O DURERE năucitoare de cap. Adormise pe podea, îmbrăcată; părul îi era jilav şi i se lipea de obraz. Se simţea o epavă, şi bănuia că aşa şi arăta.

— Intră! a strigat ea, şi uşa s-a deschis.

Erajulian.

Ea s-a ridicat în fund. O clipă au stat aşa şi s-au privit. Emma a simţit o răceală în tot corpul; el va observa faţa ei umflată de plâns, hainele ei boţite. Chiar dacă nu o mai iubea, tot va simţi...

— Ai face bine să te speli şi să te îmbraci, a spus el.

Purta blugi şi un hanorac albastru şi părea că dormise bine. Ba chiar arăta bine. Ca un străin frumos, cineva pe care mri cunoştea.

în vocea lui nu era pic de asprime, doar un pragmatism calm. Şi-a dat seama că nu trebuia să-şi facă griji că i se va face milă de ea, sau că se va simţi vinovat; nu *simţea* absolut nimic.

— Dane Larkspear tocmai a venit cu un mesaj, a spus el. Inchizitorul vrea să ne vadă numaidecât.

în clipa în care Cristina a deschis uşa de la bucătărie, Helen a apărut din spatele unui dulap cu un polonic în mână şi cu un zâmbet radios.

— Bună dimineaţa!

Cristina se trezise devreme, dată peste cap de diferenţa de fus orar dintre Idris şi L.A., şi venise la bucătărie ca o somnambulă, să-şi facă nişte pâine prăjită şi o cafea. Salutul plin de energie al lui Helen o făcea să-şi dorească să se întindă pe masă şi să se culce acolo. Niciodată nu înţelesese persoanele matinale, şi mai ales pe cele care puteau funcţiona fără o injecţie de cafeină.

— Fac porridge, a continuat Helen.

— A, a făcut Cristina.

Nu prea îi plăcea porridge-ul.

— Aline e în birou, încearcă să priceapă ce-i cu hârtiile de acolo. Se pare că Centurionii au distrus de tot Institutul, a zis Helen şi s-a strâmbat.

— Ştiu.

Cristina s-a uitat cu jind la cafetieră. Oare ar fi nepoliticos din partea ei dacă ar trece pe lângă Helen să ia boabele de cafea şi filtrul?

— Nu te mai gândi, a spus Helen. Centurionii au lăsat cana plină de cafea mucegăită.

A arătat spre chiuveta în care cana de cafea stătea la înmuiat.

Instantaneu, Cristina i-a urât pe Centurioni mai mult ca oricând.

— Mai e ceva ce n-au stricat?

— Au lăsat rufe murdare, a spus Mark, intrând în bucătărie cu părul ud.

Probabil făcuse duş. Cristina a simţit imediat tresărirea necontrolată a nervilor
din stomac şi s-a aşezat pe un scaun. încă mai putea vedea pielea roşie a rănii pe care Mark o avea la încheietura mâinii, acolo unde fusese tăiat de vraja de legare; avea şi ea una la fel. Ochi: lui străluceau în lumina dimineţii, albastru şi auriu ca inima oceanului: ea a întors repede privirea şi a început să studieze o placă de faianţă pe care era ilustrată târârea cadavrului lui Hector pe lângă zidurile Troiei.

— O mulţime de rufe murdare. Grămezi peste grămezi.

— Le spăl eu. Helen era acum la aragaz şi amesteca viguros în oală. Fac porridge.

— A, a făcut Mark.

S-a uitat o clipă la Cristina. Şi-au împărtăşit preţ de o clipă antipatia pentru porridge.în bucătărie au început să apară şi ceilalţi fraţi Blackthorn: Ty, urmat de Kit, apoi Dru şi Tawy Era o cacofonie de voci şi pentru o clipă lucrurile au părut aproape normale. Aproape. Cristina ştia că fără Emma, Institutul nu va mai fi normal pentru ea. Emma fusese prima persoană pe care o întâlnise în Los Angeles; Emma se împrietenise cu ea imediat şi fără ezitare. Făcuse cunoştinţă cu oraşul ducându-se cu Emma în toate locurile ei preferate, pe plajele ei secrete şi pe cărările din canion; se plimbaseră cu maşina, cu aparatul de radio pornit şi cu părul lăsat pe spate, mâncaseră hotdogi la Pink’s şi plăcintă la Apple Pan, la miezul nopţii.

Era dificil ca acum să nu se simtă fără ancoră, ca o barcă în largul oceanului. Dar se agăţa de ce îi spusese Emma: *Vor avea nevoie de tine. Mark va avea nevoie de tine.*

Ty a luat o pungă de chipsuri de pe bufet şi i-a întins-o lui Kit, care a făcut un gest de aprobare, cu degetul mare în sus. Aveau un stil de a comunica fără cuvinte, aproape la fel ca Julian şi Emma.

— Nu vă trebuie astea, a spus Helen. Fac porridge!

A arătat cu lingura spre masă; pusese acolo castroane asortate, ba chiar şi o vază cu flori de câmp.

— A, a făcut Kit.

— Eu vreau clătite, a spus Tawy.

— Nu rămânem la masă, a anunţat Ty Eu şi Kit mergem pe plajă. Ne vedem mai târziu.

— Dar..., a început Helen, însă era inutil, băieţii deja plecaseră — Ty îl ţâra pe Kit după el, ţinându-i strâns de încheietura mâinii.

Kit a ridicat din umeri, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, apoi a dispărut pe uşă.

— Urăsc porridge-ul, a spus Dru.

S-a aşezat la masă, încruntată.

— Şi eu îl urăsc, a spus Tawy, aşezându-se lângă sora lui.

S-a încruntat şi el, şi pentru o clipă asemănarea dintre ei a fost aproape comică.

— Ei, acum avem porridge, a spus Helen. Dar pot să fac şi pâine prăjită.Nu pâine prăjită, a protestat Tawy Clătite.

Helen a stins aragazul. A rămas o clipă aşa, cu ochii în oala în care se răcea porridge-ul. Cu o voce mică, a spus:

— Nu ştiu să fac clătite.

Cristina s-a ridicat repede de pe scaun.

— Helen, dă-mi voie să te ajut să faci nişte ouă şi pâine prăjită, a spus ea.

— Julian ştie să facă clătite, a spus dâvvy.

Helen i-a făcut loc Cristinei la dulapul de lângă aragaz. Cristina i-a întins pâinea; când Helen a pus-o în prăjitor, Cristina a văzut că-i tremură mâinile.

— Chiar nu vreau să mănânc ouă, a spus Dru.

A luat o floare din vază şi i-a rupt corola. Petalele s-au scuturat în ploaie pe masă.

— Potoliţi-vă, amândoi, a spus Mark, apropiindu-se de fraţii lui şi ciufulindude părul cu afecţiune. Abia ne-am întors. Nu îi faceţi greutăţi lui Helen.

— Păi, nici nu *trebuie* să pregătească micul dejun, a spus Dru. Putem să-l pregătim singuri.

Helen s-a apropiat grăbită cu farfuria plină de pâine prăjită şi a pus-o pe masă. Dru s-a uitat la farfurie fără nicio expresie.

— Haide, Dru, a spus Helen. Mănâncă pâinea.

Dru s-a încordat toată.

— Nu -mi spui tu mie ce să mănânc şi ce să nu mănânc!

Helen a tresărit. Tawy a întins mâna după borcanul de gem, l-a întors cu fundul în sus şi ba agitat până când dulceaţa lipicoasă s-a împrăştiat peste tot, pe farfurie, pe masă, pe mâinile lui. A chicotit.

— Nu face asta... *nul* a strigat Helen, luându-i borcanul din mână. Tawy, nu face asta!

— Nu sunt obligat să ascult de tine, a spus Tawy, şi feţişoara lui s-a înroşit. Nici măcar nu te *cunosc*.

A trecut pe lângă Dru şi a ieşit în fugă din bucătărie. După o clipă, Dru i-a aruncat lui Helen o privire plină de reproş şi a fugit după el.Helen a rămas cu borcanul de gem gol în mână şi lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Cristinei i se rupea inima de ea. Nu dorea decât să le facă plăcere fraţilor, dar ei nu puteau s-o ierte că nu era Julian.

A vrut să se ducă la ea, dar Mark deja ajunsese acolo şi o luase în braţe pe sora lui, murdărindu-se de gem pe tricou.

— Nu-i nimic, ba auzit Cristina spunând. Când m-am întors eu, mereu mă încurcam. Nimic nu făceam bine...

Simţindu-se ca un intrus, Cristina s-a strecurat afară din bucătărie; unele momente de familie erau intime. A pornit încet pe coridor (era *convinsă* că mai era o cafetieră în bibliotecă), cu mintea la ce îi spusese Mark lui Helen. Se întreba dacă întradevăr aşa se simţise. Şi-a amintit de prima oară când îl văzuse, când stătea ghemuit lângă perete, în camera lui, iar vântul umfla perdelele în jurul său ca pe nişte pânze de corabie. Se simţise imediat legată de el — nu îl cunoscuse înainte de a fi luat la Vânătoarea Sălbatică şi nu avusese nicio aşteptare, ce fel era sau ce fel ar fi trebuit să fie. Legătura aceea îi unise la fel de tare ca şi vraja de legare, dar dacă se schimbase totul? Dacă ceea ce au avut ei s-a rupt şi nu se va mai putea repara vreodată?

— Cristina!

S-a întors. Mark era în spatele ei, aprins la faţă; alergase după ea. S-a oprit când ea s-a întors şi a avut o clipă de ezitare, ca cineva care se pregăteşte să sară întro prăpastie.

— Trebuie să stau cu Helen acum, a spus el. Dar vreau să vorbesc cu tine. Am vrut să vorbesc cu tine de când... de mult timp. Vino în parcare la noapte, când luna e sus.

Ea a dat din cap, prea uimită ca să spună ceva. Când şi-a dat seama că expresia „când luna e sus” nu o ajuta prea mult — dacă era înnorat? —, el deja

dispăruse pe hol. Oftând, a plecat să-i trimită un mesaj de foc Catarinei Loss.

Trecuseră puţine zile de la moartea lui Robert Lightwood, dar Elorace Dearborn deja redecorase complet biroul.

Primul lucru pe care ba observat Emma a fost că nu mai exista tapiseria care ilustra Bătălia de la Burren. Acum focul ardea în şemineu şi, deasupra lui, portretul lui Alee Lightwood fusese înlocuit cu portretulZarei Dearborn. Apărea acolo în uniformă, cu părul ei lung, casta- nhrdeschis împletit în două cozi ca de viking, care îi ajungeau până la mijloc. ZARA DEARBORN, EROU AL CONCLAVULUI, scria pe plăcuţa aurie de pe rama tabloului.

— Subtil, a mormăit Julian.

El şi Emma abia intraseră în biroul lui Elorace; Inchizitorul stătea aplecat peste masă, facându-şi de lucru şi părând că nu îi observă. Măcar masa de lucru era aceeaşi, deşi acum în spatele ei era un banner mare, pe care scria: PURITATEA E PUTERE. PUTEREA E VICTORIE, AŞADAR, PURITATEA E VICTORIE.

Dearborn şi-a îndreptat spatele.

— „Erou al Conclavului” cred că e cam simplist, a spus el, meditativ, arătând clar că auzise comentariul lui Julian. Mă gândeam la „Boadicea modernă”. În cazul în care nu ştii cine a fost...

— Ştiu cine a fost Boadicea, a spus Julian, aşezându-se; Emma s-a aşezat şi ea.

Fotoliile erau şi ele noi, cu tapiţeria tare.

— O mare regină războinică din Britania.

— Unchiul lui Julian a fost specialist în clasicism, a zis Emma.

— A, da, mi-a spus Zara.

Horace s-a trântit greoi pe spătarul fotoliului, în spatele biroului de mahon. Era un om mare, ciolănos, cu o faţă banală. Numai dimensiunea lui era neobişnuită — mâinile erau enorme şi umerii mari făceau să ţipe pe ei materialul uniformei. Probabil că nu avuseseră timp să-i facă una pe măsura lui.

— Acum, copii. Trebuie să spun că m-aţi surprins. întotdeauna a existat un parteneriat atât de... vibrant între familiile Blackthorn şi Carstairs şi Conclav.

— Conclavul s-a schimbat, a spus Emma.

— Nu toate schimbările sunt rele, a replicat Horace. Schimbarea asta trebuia să fie făcută de mult.

Julian a ridicat picioarele şi le-a pus pe biroul lui Horace. Emma a clipit din ochi, uimită. Julian întotdeauna fusese un rebel în esenţă, dar niciodată nu se arătase aşa în public. El a zâmbit angelic şi a spus:

Ce-ar fi să ne spui tu ce vreiPOchii lui Horace au scăpărat. Era furie în ei, dar vocea
lui era calmă când a vorbit.

— Voi doi aţi dat de dracu, a spus el. Mai mult decât credeţi.

Emma era şocată. Vânătorii de umbre adulţi, mai ales cei care aveau
funcţii de conducere, rareori vorbeau urât în prezenţa unor copii.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea.

El a deschis un sertar de la birou şi a scos de acolo un caiet cu coperte de piele neagră.

— Notiţele lui Robert Lightwood. Le scria după fiecare întâlnire pe care o avea. A scris şi după întâlnirea pe care a avut-o cu *voi.*

Julian s-a albit la faţă; era limpede că recunoscuse caietul. Robert probabil notase în el după ce plecase Emma din birou cu Manuel.

— Ştiu ce i-aţi povestit despre relaţia voastră, a spus Elorace cu încântare. *Parabatai* îndrăgostiţi. Dezgustător! Şi ştiu ce aţi vrut de la el. Exilul.

Deşi de pe faţa lui Julian dispăruse orice culoare, vocea lui era calmă.

— Eu tot cred că ar trebui să ne spui ce vrei de la noi.

— Să te îndrăgosteşti de *parabatai-ul* tău este, să zicem aşa, o neres- pectare a contractului. Contractul pe care voi, ca nefilimi, l-aţi încheiat cu Conclavul. Este o profanare a celei mai sfinte uniuni. Dearborn a pus caietul înapoi în sertar şi a continuat: Dar eu nu sunt un om nerezonabil. Am găsit o soluţie bună pentru ambele părţi, care poate rezolva toate micile noastre probleme. Şi pe unele mai mari.

— De obicei, o soluţie nu poate fi bună pentru ambele părţi când una dintre părţi deţine toată puterea, a remarcat Julian.

Dearborn ba ignorat.

— Dacă veţi accepta să fiţi trimişi în misiune pe Tărâmul Elfilor, dacă promiteţi că o veţi găsi acolo şi o veţi ucide pe Annabel Blackthorn şi veţi aduce înapoi Cartea Neagră a Morţilor, voi onora promisiunile făcute de Robert. Exilul şi secretul. Nu va şti nimeni nimic.

— N-ai cum să fii sigur că e pe Tărâmul Elfilor..., a început Julian.

— Cred că glumeşti, a spus Emma în acelaşi timp cu el.

— Sursele mele spun că se află la Curtea Elfilor întunericului, şi nu, nu „glumesc", a spus Dearborn. Aş fi putut să jur pe Sabia Mortală, dacă n-ar fi distrus-o Carstairs.

Emma a roşit.

— De ce vrei Cartea Neagră? Ai de gând să învii pe cineva?

— Nu mă interesează deloc cărţile jalnice cu care se distrează magicienii făcând necromanţie, a spus Elorace, vreau doar să nu rămână în mâna lui Annabel Blackthorn şi a Regelui Elfilor întunericului. Să nu vă treacă prin minte să mă păcăliţi cu vreo imitaţie sau un fals. Voi şti dacă e un fals şi vă voi pedepsi. Vreau ca această carte să fie sub controlul nefîlimilor, nu al repudiaţilor.

— Eu cred că ai oameni mai maturi şi mai capabili să facă asta, a spus Julian.

— Această misiune trebuie să se desfăşoare în cel mai mare secret, s-a răstit Dearborn. Cine are mai multe motive ca voi să păstreze secretul?

— Dar pe Tărâmul Elfilor timpul se scurge altfel, a spus Julian. E posibil să ne întoarcem şi peste zece ani. Asta nu te-ar ajuta prea mult.

— Ah.

Dearborn s-a rezemat de spătarul fotoliului. În spatele lui, întrun colţ al încăperii,

se afla un morman de stofă: Emma şi-a dat seama cu o tresărire că era tapiseria care înfăţişa Bătălia de la Burren, aruncată ca o zdreanţă oarecare. Era ciudat pentru cineva care pretindea că ţine atât de mult la istoria nefîlimilor.

— Cu mult timp în urmă, Conclavul a primit trei medalioane de la poporul elfilor. Ele pot împiedica trecerea timpului pe Tărâmul Elfilor. Unul dintre acestea a dispărut, dar vă pot da unul dintre celelalte două. Mi-i veţi înapoia când vă întoarceţi.

Un medalion? Emma şi-a amintit de lănţişorul Cristinei care putea controla timpul pe Tărâmul Elfilor. *Unul dintre ele a dispărut...*

— Şi cum am putea să ne întoarcem? a întrebat Emma. Pentru un om nu e aşa de simplu să revină de pe Tărâmul Elfilor.

Vă veţi folosi de harta pe care o să v-o dăm noi ca să ajungeţi la un punct numit Răscrucea lui Bram, a spus Elorace. Acolo veţi găsi un prieten care vă va putea aduce acasă. Şi-a lipit vârful degetelor şi a urmat: Eu voi ascunde faptul că nu sunteţi în Alicante, plasând gardieni la casa de pe Pricewater. Voi lansa zvonul că sunteţi în arest la domiciliu până când se clarifică povestea cu Sabia Mortală. Dar insist, trebuie să găsiţi cartea şi să vă întoarceţi în patru zile. Altfel voipresupune că aţi decis să acţionaţi de capul vostru, iar în acest caz nu voi avea încotro şi vă voi dezvălui secretul.

— Ce te face să crezi că vom putea face toate astea în patru zile? a întrebat Julian.

— Faptul că nu aveţi de ales, a răspuns Elorace.

Emma a schimbat o privire cu Julian. Bănuia că sentimentele lui, aşa cum erau ele, le oglindeau pe ale ei: suspiciune şi neputinţă. Nu puteau avea încredere în Elorace Dearborn, dar dacă nu acceptau planul lui, el le-ar fi distrus viaţa. Le-ar fi şters Peceţile. Nu i-ar mai fi văzut niciodată pe fraţii Blackthorn.

— Nu trebuie să faceţi feţele astea bănuitoare, a spus Dearborn. Suntem implicaţi cu toţii în povestea asta. Niciunul dintre noi nu vrea ca Annabel Blackthorn sau Regele Elfilor întunericului să aibă în posesie un instrument atât de puternic precum Cartea Neagră. Le-a zâmbit, arătându-şi dinţii gălbui. În afară de asta, eu am crezut că vei fi încântat, Julian. Ai şansa s-o ucizi pe Annabel Blackthorn şi să iei de la ea cartea aceea preţioasă. Eu credeam că vrei să te răzbuni.

Neputând să mai suporte felul în care Inchizitorul se uita la Julian, Emma s-a ridicat în picioare.

— Vreau să-mi dai Cortana, a spus ea. înainte să fie a mea, a fost a tatălui meu, a fost a familiei mele înainte să se nască Jem sau Cordelia Carstairs. Dă-mi-o înapoi!

— Nu! a refuzat Horace, strângându-şi buzele subţiri. încă mai investigăm, să vedem cum a fost posibil să distrugă Sabia Mortală. O să vă asigurăm arme, hrană, o hartă şi tot echipamentul necesar, dar nu şi Cortana.

— Pumnalele serafice nu funcţionează pe Tărâmul Elfilor, a spus Julian. Şi nici runele noastre.

Dearborn a pufnit.

— Atunci veţi primi pumnale, săbii şi arbalete. Ştiţi că avem arme de toate felurile, a replicat şi s-a ridicat în picioare. Nu-mi pasă ce armă veţi folosi ca s-o ucideţi pe Annabel Blackthorn. Doar s-o omorâţi. Voi aţi adus-o aici pe scârba aia. E responsabilitatea voastră să ne scăpaţi de ea.

Julian şi-a dat jos picioarele de pe birou.

— Când ar trebui să plecăm?

— Şi cum o să ajungem acolo? a adăugat Emma.

— Asta e treaba mea, a spus Dearborn. În privinţa plecării, puteţi pleca şi acum. Oricum nu aveţi ceva de făcut în Alicante. A făcut semn spre uşă, ca şi cum abia aştepta să scape de ei. Duceţi-vă acasă şi lu- aţi-vă ce vă trebuie. Şi nu pierdeţi timpul. Gardienii vor veni să vă ia în scurt timp. Să fiţi gata.

— Bine, a spus Emma. S-a dus în colţul camerei şi a luat tapiseria cu Alee. Dar pe asta o iau eu.

Era surprinzător de grea. Dearborn a ridicat din sprâncene, dar nu a spus nimic când ea a ieşit din cameră cu tapiseria în braţe.

— Unde ne ducem? a întrebat Kit.

Avea în mână punga cu chipsuri de cartofi şi degetele îi erau pline de sare şi grăsime. Era un mic dejun ciudat, dar avusese el altele şi mai ciudate. În plus, briza oceanului îi ridica părul de pe frunte, plaja era pustie, iar el mergea cu Ty ca întro ceaţă aurie de nisip şi soare. în ciuda tuturor problemelor, devenise mai binedispus.

— Îţi aduci aminte de peşteră? Ea întrebat Ty. Peştera în care eram noi când fam văzut vorbind pe Zara şi Manuel?

— Da, a spus Kit, gata să adauge „când eram cu Liwy”, dar ştia că asta voise să spună şi Ty când folosise pluralul.

în acel „noi” pentru el va fi inclusă întotdeauna şi Liwy Umbra amintirii ei i-a întunecat buna dispoziţie. îşi amintea de noaptea aceea, când Liwy râdea, când Ty

ţinea în mână o stea-de-mare — aerul sărat îi încreţise părul de obicei drept, iar ochii lui reflectau lumina argintie a lunii. Zâmbea, cu zâmbetul lui caracteristic, adevărat, care îl facea să strălucească. Kit se simţise atunci mai aproape de ei doi decât se simţise vreodată faţă de cineva.

— Stai puţin, de ce ne ducem acolo?

Ajunseseră acum în porţiunea aceea de plajă în care stâncile de granit se întindeau ca nişte degete lungi spre apă. Valurile veneau dinspre ocean şi se izbeau de stânci, spărgându-se în perdele de stropi alb-argintii.

— Ty a băgat mâna în punga cu chipsuri, atingându-i uşor braţul lui KitPentru că avem nevoie de ajutor ca să facem necromanţie. Nu putem s-o facem singuri.

— Te rog, spune-mi că nu avem nevoie de ajutorul unei armate de morţi. Urăsc armatele de morţi.

— Nu de o armată de morţi. De Hypatia Vex.

Kit era gata să scape punga din mână.

— Hypatia Vex? Magiciana din Londra?

— Dap, a spus Ty. Gândeşte, Watson!

— Aici nu e vorba de gândire, a spus Kit. De unde era să ştiu că tu ai luat legătura cu ea? Aveam impresia că nu ne simpatizează prea tare.

— Contează?

— Aici ai dreptate. Kit s-a oprit, ridicând un val de nisip cu tenişii. Am ajuns.

În faţa lor se deschidea gura întunecată a peşterii. Ty s-a oprit şi el şi a început să caute ceva în buzunarul hanoracului.

— Am ceva pentru tine.

Kit a cocoloşit punga de chipsuri şi a îndesat-o întro crăpătură îngustă din stâncă.

— Da?

Ty a scos din buzunar o piatră mică, albă, cam de dimensiunea unei mingi de golf, şi

care era inscripţionată cu o rună.

— Piatra ta rună cu lampa-vrăjitoarei. Toţi vânătorii de umbre au aşa ceva.

I-a luat mâna lui Kit cu un gest dezinvolt şi i-a pus piatra în palmă. Kit a simţit o căldură în stomac, care l-a surprins. Nu mai simţise niciodată aşa ceva.

— Mersi, a spus el. Cum o activez?

— Strângi degetele în jurul ei şi te gândeşti la lumină, a spus Ty. Îţi imaginezi un întrerupător care aprinde lumina; aşa mi-a spus Julian. Hai, o să-ţi arăt eu.

Kit se simţea ciudat cu piatra aceea în mână când au pornit pe cărarea care ducea spre peşteră. Au făcut doar câţiva paşi, şi întunericul i-a învăluit ca o cortină de catifea, înăbuşind zgomotul valurilor de afară. Kit abia îl mai vedea pe Ty, era ca umbra unei umbre lângă el *.Cum ai apăsa un întrerupător,* şi-a spus el în gând şi a strâns în mână piatra- rună.

A simţit un mic zvâcnet în palmă, după care razele de lumină au dat la iveală coridorul acela cunoscut. Era la fel cum îl ştia, cu pereţii zgrunţuroşi de piatră şi întortocheat, aşa cum erau tunelurile subterane din primul film din seria *Indiana Jones.*

Măcar de data asta ştiau unde se duc. Au mers pe coridor până la prima cotitură şi au ajuns întro încăpere imensă de piatră. Pereţii erau de granit, dar liniile negre care îi brăzdau indicau locul în care crăpaseră cu mult timp în urmă. încăperea mirosea a ceva dulce — probabil de la fumul care se ridica din lumânările puse pe masa de lemn din mijlocul încăperii. Cineva cu o pelerină neagră, cu glugă, şi cu faţa ascunsă în umbră stătea la masă în locul în care o văzuseră prima oară pe Zara.

— Hypatia? a spus Ty, apropiindu-se.

Persoana a ridicat un deget, facându-i semn să tacă. Kit şi Ty au început să şovăie când două mâini înmănuşate s-au ridicat să dea gluga la o parte.

Ty şi-a umezit buzele uscate.

— Tu... nu eşti Hypatia. S-a întors spre Kit. Nu e ea.

— Nu, a încuviinţat Kit. Pare să fie un individ verde, cu coarne.

— Nu sunt Hypatia, dar ea m-a trimis, a spus magicianul. Noi ne-am mai întâlnit odată. În Piaţa Umbrelor din Londra.

Kit ¡i-a amintit de nişte mâini verzi, care se mişcau repede. Trebuie să spun că nu am crezut că voi avea plăcerea să jiu visptat de pierdutul Herondale.

— Shade, a rostit el.

Magicianul părea amuzat.

— Nu e numele meu adevărat, dar merge.

Ty a clătinat din cap.

— Eu vreau să vorbesc cu Hypatia. Nu cu tine.

Shade s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Majoritatea magicienilor nu se ating de necromanţie, a spus el încet. Hypatia nu e altfel; de fapt, e mai isteaţă ca mulţi dintre ei. Vrea să conducă Piaţa Umbrelor întro zi, aşa că n-o să-şi pericliteze şansele.

Faţa lui Ty a părut că se crapă, aşa cum se crapă o statuie.

— N-am vorbit niciodată de necromanţie...Sora ta geamănă a murit de curând, a spus Shade. Şi tu apelezi la un magician cu o cerere disperată. Nu trebuie să fii un geniu ca să ghiceşti ce vrei.

Kit a pus mâna pe umărul lui Ty.

— Nu trebuie să stăm aici. Putem să plecăm...

— Nu, a spus Shade. Mai întâi mă ascultaţi, vânătoraşilor de umbre, dacă vreţi să vă ajut. înţeleg. Suferinţa îi înnebuneşte pe oameni. Tu cauţi o cale să pui capăt suferinţei.

— Da, a spus Ty Vreau s-o aduc pe sora mea înapoi. O *voi aduce* pe sora mea înapoi.

Ochii negri ai magicianului erau reci.

— Vrei s-o aduci din morţi. Ştii câţi oameni ar dori să facă asta? Nu e un plan bun. Eu îţi sugerez să renunţi la el. Te-aş putea ajuta altfel. Ai dorit vreodată să muţi obiecte cu puterea minţii?

— Minunat, a spus Kit. Sună bine.

Orice, în ajară de asta.

— Am Cartea Neagră a Morţii, a spus *Ty* Sau cel puţin o copie.

Nu părea să-şi dea seama de expresia de uluială care se aşternuse pe faţa lui Shade, dar Kit a văzut-o. Expresia aceea ba făcut să fie mândru de Ty, dar în acelaşi timp i-a sporit neliniştea.

— Ei, a spus Shade în cele din urmă. E mai bine decât să ai originalul.

Ciudată chestie, ׀i-a spus Kit.

— Deci nu avem nevoie de ajutor pentru vrăji, a spus Ty Ne trebuie ajutor ca să facem rost de obiectele necesare pentru vrajă. Unele sunt uşor de găsit, dar vânătorii de umbre nu sunt bine-veniţi în Piaţa Umbrelor, deci, dacă ai vrea să te duci tu, eu ţi-aş da bani, sau avem la Institut nişte arme foarte valoroase...

Kit era încântat.

— Şi eu mă gândisem odată că am putea să vindem armele alea.

Shade a ridicat o mână înmănuşată.

— Nu, a spus el. O să vă ajut, e în regulă, dar nu se va întâmpla repede şi nu va fi uşor.

— Bine, a spus Ty, dar Kit a devenit imediat suspicios.

— De ce? ba întrebat el. De ce ai vrea să ne ajuţi? Nu eşti de acord cu...Nu

sunt, a spus Shade. Dar dacă nu voi fi eu, va fi altcineva, un magician cu mai puţine scrupule. Măcar eu aş putea face asta cât mai curat posibil. Pot să vă arăt cum să faceţi vraja corect. Pot să vă găsesc un catalizator — o sursă curată de energie care nu va altera ceea ce faceţi.

— Dar la Piaţa Umbrelor nu vrei să te duci, a spus Kit.

— Vraja are efect doar atunci când cel care o face îşi procură singur cele trebuincioase, a replicat Shade. Şi voi veţi fi cei care fac vraja, chiar dacă aveţi nevoie de îndrumările mele. Aşa că, indiferent ce problemă aveţi cu cei din Piaţa Umbrelor — şi am văzut şi eu că e ceva, deci ştiu că e o problemă personală —, rezolvaţi-o.

Vocea lui era răguşită.

— Sunteţi isteţi, puteţi găsi o soluţie. Când faceţi rost de cele trebuincioase, veniţi la mine. Voi rămâne aici, în peşteră, atâta timp cât veţi fi implicaţi în acest plan nebunesc. Dar să-mi trimiteţi un bilet dacă vreţi să veniţi. Ţin la intimitatea mea.

Faţa lui Ty era radioasă de uşurare, şi Kit ştia ce gândeşte: primul pas a fost făcut, acum e mai aproape de momentul în care o va aduce pe Liwy înapoi. Shade s-a uitat la el şi a clătinat din cap; părul alb îi strălucea în lumina lumânării.

— Desigur, dacă vă răzgândiţi şi nu mai aud niciodată de voi, va fi şi mai bine, a adăugat el. Gândiţi-vă la asta, copii. Unele lumini nu au fost menite să ardă mult.

A strâns cu degetele înmănuşate flacăra celei mai mari lumânări şi a stins-o. Un norişor alb de fum s-a ridicat spre tavan. Kit s-a uitat din nou la Ty, dar el nu avusese nicio reacţie; poate că nici mri auzise pe Shade. Zâmbea: nu cu zâmbetul acela luminos de care Kit îşi adusese aminte pe plajă, ci cu un zâmbet liniştit, pentru el însuşi.

Dacă o să mergem înainte cu asta, va trebui să~mi asum tot, şi-a spus Kit. Vinovăţia ţi teama trebuie să le ţin pentru mine.

Şi-a mutat privirea de la magician înainte ca Shade să vadă îndoiala din ochii lui. Unele lumini nu au fost menite să ardă mult.— Nu-mi vine să cred că Centurionii au lăsat în urmă atâta *mizerie,* a spus Helen.

De ani de zile Helen îi promisese lui Aline că îi va face turul complet al Institutului, ca să-i arate locurile ei preferate din copilărie.

Dar acum mintea lui Helen stătea doar parţial la asta.

Se gândea la mizeria pe care o făcuseră Centurionii în Institut — prosoape peste tot, mese pătate, mâncare putrezită în frigiderul din bucătărie. Se gândea la elful pe care îl plătise ca să-i ducă un mesaj mătuşii ei, Nene, la Curtea Luminii. Dar cel mai mult se gândea la familia ei.

— Nu ticăloşii ăia te frământă pe tine, a spus Aline.

Stăteau pe un promontoriu aflat destul de departe de Institut. De acolo puteau vedea deşertul presărat cu flori de câmp şi tufişuri verzi, dar şi oceanul cu apele lui albastre, strălucitoare. Ocean avuseseră şi pe Insula Wrangel, rece, cu sloiuri de gheaţă, frumos, dar în niciun caz plăcut. Aici era oceanul copilăriei lui Helen — oceanul în ale cărui valuri se bălăcise zile întregi cu fraţii şi surorile ei.

— Poţi să-mi spui orice, Helen.

— Mă urăsc, a murmurat Helen.

— Cine te urăşte? a întrebat-o Aline. Îi omor pe toţi.

— Fraţii şi surorile mele, a spus Helen. Dar te rog să mri omori.

Aline părea şocată.

— Cum adică te urăsc?

— Ty mă ignoră, a spus Helen. Dm mârâie la mine. Tawy mă dispreţuieşte pentm că nu sunt Julian. Iar Mark... bine, Mark nu mă urăşte, dar mintea lui pare să fie foarte departe. Nu pot să-l trag şi pe el în povestea asta.

Aline şi-a încrucişat mâinile la piept şi s-a uitat spre ocean, gânditoare. Acesta era unul dintre lucmrile care îi plăceau lui Helen la soţia ei. Dacă Helen îi vorbea de o problemă, Aline o analiza din toate unghiurile, nu o trata niciodată cu superficialitate.

I-am spus lui Julian să le spună copiilor că am fost fericită pe Insula Wrangel, a continuat Helen. Nu voiam să-şi facă griji. Dar acum... cred că ei îşi închipuie că în toţi aceşti ani mie nu mi-a păsat de ei. Nu ştiu cât de dor mi-a fost de ei. Nu ştiu cât de groaznic mă simţeam când mă gândeam că Julian trebuia să ducă totul pe umerii lui, atâţia ani. Nu mi-am dat seama.

— Problema e, a spus Aline, că pentru ei nu eşti numai persoana care îl înlocuieşte pe Julian. Tu ai intrat în viaţa lor exact când Liwy a ieşit.

— Dar şi eu am iubit-o pe Liwy! Şi mie mi-e dor de ea...

— Ştiu, a spus Aline cu blândeţe. Dar ei sunt copii. Suferă şi îşi varsă nervii pe tine. Nu îşi dau seama de ce se simt furioşi. Pur şi simplu sunt furioşi.

— Nu pot să fac asta.

Helen încerca să-şi păstreze vocea calmă, dar îi era aproape imposibil. Spera ca zgomotul valurilor care se spărgeau la picioarele lor să ascundă încordarea din vocea ei,
dar Aline o cunoştea mult prea bine. Când Helen era supărată, simţea, chiar dacă ea încerca din răsputeri să se ascundă.

— E prea greu.

— Iubito. Aline s-a tras mai aproape de ea, a luat-o în braţe şi a sărutat-o uşor pe buze. Poţi s-o faci. Tu poţi să faci orice.

Helen s-a relaxat în braţele soţiei sale. Când o întâlnise prima oară pe Aline, avusese impresia că e mai înaltă decât ea, dar mai târziu şi-a dat seama că doar părea mai înaltă datorită faptului că întotdeauna îşi ţinea spatele foarte drept. Consulul, mama ei, avea aceeaşi postură şi acelaşi aer mândru — nu că vreuna dintre ele ar fi fost arogantă, dar cuvântul acesta i se părea lui Helen puţin mai aproape de ceea ce pentru ea era mai mult decât simplă siguranţă de sine. Şi-a amintit de prima scrisoare de dragoste pe care i-o trimisese Aline. *iMmea s-a schimbat pentru că tu eşti făcută din fildeş şi aur. Conturul bucşelor tale rescrie istoria* Mai târziu, aflase că era un citat din Oscar Wilde şi îi spusese zâmbind lui Aline: *Ai un tupeu...!*

Aline se uitase la ea fără nicio tresărire. *Ştiu. Am.*

— Amândouă avuseseră tupeu, şi tupeul acesta le ajutase să treacă pest: multe. Dar acum nu era o situaţie în care curajul să conteze mai mul: decât răbdarea. Helen se aşteptase ca fraţii şi surorile ei s-o iubească: întrun fel, avea nevoie de iubirea lor. Acum îşi dădea seama că ma: întâi trebuia să le arate ea că îi iubeşte.întrun fel, furia lor are şi ceva bun, a spus Aline. Aşa vor şti că tu îi vei iubi mereu, indiferent ce-ar fi. Până la urmă vor renunţa să te mai testeze.

— Există vreo modalitate de a face ca acest „până la urmă” să vină mai repede?

— Crezi că dacă spun „întro bună zi” te ajută?

Helen şi-a înăbuşit un hohot de râs.

— Nu.

Aline a mângâiat-o uşor pe umăr.

— A meritat să încerc.

Erau mai bine de zece gardieni când Emma şi Julian s-au întors acasă. Era o zi senină şi lumina soarelui se reflecta în lamele săbiilor atârnate pe umărul lor şi în apa canalului. După ce au urcat scările, l-au văzut pe Dane Larkspear rezemat de uşă, cu faţa lui de ogar şi cu părul negru vâlvoi. Ea făcut cu ochiul Emmei, în timp

ce Julian şi-a scos stela, ignorându-i.

— Mă bucur să te văd.

— Nu pot să spun la fel, a spus Emma. Unde ţi-e geamăna demonică? Şi mă exprim literal. Chiar e sora ta geamănă şi chiar e demonică.

— Da, da, am înţeles, a spus Dane, dându-şi ochii peste cap. Samantha e la Şcoala de Solomonie. Şi tu ai musafiri.

Emma s-a încordat.

— În casă? Gardienii nu au misiunea să nu lase pe nimeni să intre? Dane a chicotit.

— Te rog. Misiunea noastră e să vă ţinem pe voi înăuntru.

Julian a scrijelit o rună de deschidere pe uşă şi i-a aruncat lui Dane o privire întunecată.

— Cincisprezece contra doi?

Rânjetul lui Dane a devenit mai larg.

— Vrem doar să vă arătăm cine are puterea, a spus el. Noi vă controlăm viaţa. Şi nu pot să spun că îmi pare rău.

— N-ai cum, a spus Julian şi a intrat în casă.

— Asta în caz că nu era destul de oribilă situaţia asta, a bombănit Emma şi a intrat după Julian.

Era neliniştită — nu îi plăcuse cum rostise Dane cuvântul „musafiri”. A închis încet uşa de la intrare, cu mâna pe mânerul pumnalului de la centură.

L-a auzit pe Julian strigând-o.

— în bucătărie, a spus el. E în regulă, Emma.

De obicei avea mai multă încredere în Julian decât în ea însăşi. Dar acum situaţia se schimbase. S-a apropiat cu prudenţă de bucătărie şi a luat mâna de pe pumnal doar când a văzut-o pe Isabelle aşezată pe masă, cu picioarele ei lungi încrucişate. Avea pe ea o haină scurtă de catifea şi o fustă lungă de tul. Brăţările de argint străluceau la încheietura mâinilor şi a picioarelor.

Simon stătea pe un scaun, cu coatele pe masă şi cu ochelarii de soare pe cap.

— Sper că nu vă supăraţi, a spus el. Gardienii ne-au lăsat să intrăm.

— Deloc, a răspuns Julian, rezemându-se de un dulap. Sunt doar surprins că au acceptat.

— Cu puţină persuasiune de la prieteni, a spus Isabelle şi a zâmbit cu zâmbetul acela al ei, numai dinţi. Cohorta încă nu are toată puterea. Mai cunoaştem şi noi nişte oameni în funcţii importante.

— Unde aţi fost? a întrebat Simon. Gardienii n-au vrut să ne spună nimic.

— Inchizitorul a dorit să stea de vorbă cu noi, a spus Emma.

Simon s-a încruntat.

— Dearborn? Adică a vrut să vă interogheze?

— Nu chiar. Emma şi-a scos jacheta şi a atârnat-o de spătarul unui scaun. Vrea să-i facem o favoare. Dar voi ce faceţi aici?

Isabelle a schimbat o privire cu Simon.

— Avem nişte veşti proaste, a spus Simon.

Emma s-a uitat la ei mai atent. Izzy părea obosită, Simon părea tensionat, dar asta nu era o surpriză. Putea doar să-şi închipuie cum arăta şi ea.

— Fraţii şi surorile mele..., a început Julian, crispat, şi Emma s-a uitat la el; şi-a amintit ce îi spusese despre gestul de a se urca pe rug după Ty; *a fost ceva atavic*, *nevoia de a~l proteja, n~afost acolo niciungând conştientlN-axe* legătură cu ei, a spus Simon. Jace şi Clary nu au apărut la momentul stabilit.

Fără o vorbă, Emma s-a lăsat pe un scaun în faţa lui Simon.

— Interesant, a spus Julian. Ce crezi că s-a întâmplat?

Simon s-a uitat la el ciudat. Isabelle Ea împins uşor cu genunchiul şi, spre uimirea şi îngrijorarea ei, Emma a auzit-o spunându-i în şoaptă lui Simon că sora lui Julian abia murise şi că probabil era încă şocat.

— Poate au întârziat pentru că timpul trece altfel pe Tărâmul Elfilor, a spus Emma. Sau au avut un medalion?

— Pe ei nu-i afectează magia timpului pe Tărâmul Elfilor, pentru că au sânge de înger, a spus Isabelle. De aceea Conclavul i-a trimis pe ei. Runele lor funcţionează chiar şi pe tărâmurile pârjolite. S-a încruntat. Ce medalion?

— A. Emma a schimbat o privire cu Julian. Conclavul are nişte medalioane care împiedică trecerea accelerată a timpului pe Tărâmul Elfilor. Dearborn ne-a dat şi nouă unul.

Isabelle şi Simon s-au uitat unul la celălalt, uluiţi.

— Poftim? De ce v-ar da vouă...

— Pentru favoarea pe care ne-a cerut să i-o facem, a spus Julian. Implică plecarea pe Tărâmul Elfilor.

Simon şi-a îndreptat spatele. îşi încleştase fălcile întrun fel care o facea pe Emma să-şi aducă aminte că nu era doar logodnicul manierat al lui Isabelle Lightwood. Era un adevărat erou. Stătuse faţă în faţă cu însuşi îngerul Raziei. în afară de Clary, puţini se puteau lăuda cu asta.

— *Ce* a făcut?

— Îţi explic, a spus Julian şi le-a explicat sec, în câteva cuvinte lipsite de emoţie.

Dar când a terminat, Isabelle şi Simon păreau furioşi.

— Cum îndrăzneşte? a făcut Simon. Cum poate să-şi închipuie că...

— Dar el e acum Inchizitor. Ar trebui să ştie că Jace şi Clary nu s-au întors, Ea întrerupt Isabelle. Conclavul ştie cât e de periculos, mai ales acum. De ce să vă trimită pe voi?

— Pentru că Annabel a ajuns pe Tărâmul Elfilor, şi el consideră că Annabel e problema noastră, a spus Emma.E ridicol; sunteţi nişte copii, a protestat Simon.

Isabelle ba lovit uşor cu piciorul.

— Şi noi am făcut destule când eram copii.

— Fiindcă am fost obligaţi, a spus Simon. Fiindcă n-am avut încotro. S-a întors spre Emma şi spre Julian: Noi putem să vă scoatem de aici. Să vă ascundem undeva.

— Nu, a spus Julian.

— Vrea să spună că nici noi nu avem încotro, a explicat Emma. Sunt şanse mari ca Annabel sau Regele Elfilor întunericului să facă nişte lucruri groaznice cu Cartea Neagră. Nu poţi să ştii cine va avea de suferit, iar noi avem mai multe şanse să găsim cartea. Nimeni altcineva nu a mai avut de-a face cu Annabel de secole... E ciudat, dar Julian o cunoaşte cel mai bine.

— Şi am putea să-i căutăm pe Jace şi pe Clary. Horace n-o să trimită pe cineva să-i caute, a spus Julian.

Isabelle s-a uitat la el cu o privire dură.

— Fiindcă e un ticălos, asta vrei să spui?

— Fiindcă mri place sprijinul de care se bucură ei şi nu îi place că oamenii îi admiră, ca pe Alee şi pe voi, a spus Julian. Dacă sunt plecaţi mai multă vreme, pentru el e mai bine. Vrea să-şi consolideze puterea... nu are nevoie de întoarcerea eroilor. Sunt convins că Jia va încerca să îi ajute, dar el îi va pune beţe în roate. Poate să-i pună tot felul de piedici.

Julian era foarte palid şi ochii lui semănau cu pietrele albastre de la brăţara lui. Poate că *parabatai-ul* ei nu simţea nimic, şi-a spus Emma, dar încă înţelegea sentimentele celorlalţi, poate chiar prea bine. A reuşit să aducă singurul argument

pe care Simon şi Isabelle nu aveau cum să-l combată: siguranţa lui Jace şi a lui Clary

Dar Simon a mai făcut o încercare.

— Am putea să ne gândim şi noi la ceva, a spus el. La o modalitate prin care să-i căutăm. încă mai e valabilă oferta de a vă ascunde.

— Se vor răzbuna pe familia mea dacă eu dispar, a spus Julian. Acesta e noul Conclav

— Sau poate că exact ceea ce s-a ascuns întotdeauna în cel vechi, a spus Emma. Juraţi să nu mai spuneţi nimănui, nici măcar Jiei, că plecăm pe Tărâmul Elfilor?

Nu trebuie să ştie nimeni. Dacă Jia îl va înfrunta pe Horace, el ne va dezvălui secretul.

Simon şi Isabelle au părut cam încurcaţi, dar au promis că nu vor spune nimic.

— Când vi s-a cerut să plecaţi? a întrebat Isabelle.

— Curând, a spus Julian. Am venit doar să ne facem bagajul.

Simon a înjurat în surdină. Isabelle a clătinat din cap, apoi s-a aplecat şi şi-a scos un lănţişor de la glezna subţire. I Ea întins Emmei.

— Este fier binecuvântat. Pentru elfi e toxic. Poartă-i şi o să ai o lovitură de picior dată naibii.

— Mersi.

Emma a luat lănţişorul şi La înfăşurat de două ori în jurul gleznei, apoi La închis.

— Eu am ceva de fier? Simon s-a uitat în jur, alarmat, apoi a băgat mâna în buzunar şi a scos de acolo o mică figurină care înfăţişă un arcaş. Asta-i personajul meu din Dungeons & Dragons, lordul Montgomcry...

— O, Doamne! a făcut Isabelle.

— În general, figurinele se fac din cositor, dar asta e din fier. Am luat-o de pe Kickstarter. Simon i-a întins figurina lui Julian. Ia-o. S-ar putea să te ajute.

— Nu înţeleg nici jumătate din ce ai spus, dar mersi, a spus Julian şi a băgat jucăria în buzunar.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Isabelle a fost cea care a rupt-o, uitându-se cu ochii ei negri de la Emma la Julian.

— Vă mulţumesc, a spus ea. Amândurora. Este o faptă incredibil de curajoasă. A inspirat adânc. Când îi veţi găsi pe Clary şi pe Jace, şi sunt convinsă că îi veţi găsi, să-i spuneţi lui Jace de Robert. Trebuie să ştie şi el ce s-a întâmplat cu familia lui.

r

FLORI ÎMPIETRITE

ERA O NOAPTE CALIFORNIANĂ SENINĂ, CU UN VÂNT CALD CARE BĂTL- dinspre deşert, iar luna strălucea şi era clar că ajunsese sus pe cer cân: Cristina s-a strecurat pe uşa din spate a Institutului şi a rămas şovăir.: în capul scărilor.

Fusese o seară ciudată — I Ielen şi Aline pregătiseră spaghete şi lisaseră cratiţa pe aragaz, ca cine voia să mănânce să vină să se serveasci Cristina mâncase

împreună cu Kit şi cu Ty, care erau pierduţi în lum lor, distanţi şi cu ochii strălucitori; la un moment dat a apărut şi C r. cu nişte castroane pe care le-a pus în chiuvetă.

— Am mâncat cu Tawy în camera lui, a anunţat ea, iar Cristir_L luată prin surprindere, a bâlbâit ceva, că se bucură că au mâncat.

Mark nu apăruse deloc.

Cristina aşteptase să se facă miezul nopţii înainte de a-şi pur : : rochie şi o jachetă de blugi ca să plece să se întâlnească cu Mark. i c părea ciudat să aibă din nou hainele ei, camera ei cu acel *ârbol de* cearşafurile şi aşternuturile ei. Nu era chiar ca o întoarcere acasă, crr era pe aproape.

S-a oprit în capul scărilor. În depărtare, valurile oceanului foşn-, şi se spărgeau la ţărm. Tot aici stătuse odată şi îi privise pe Kierar.pe Mark sărutându-se, şi cum îl ţinea Kieran în braţe, ca şi cum era totul pentru el.

Părea că trecuse o veşnicie de atunci.

A coborât scările, şi vântul îi ridica uşor poalele rochiei galben-des- chis, făcând-o să se umfle ca o floare. „Parcarea” era de fapt un spaţiu dreptunghiular, acoperit cu nisip, unde stătea maşina Institutului — măcar Centurionii nu îi dăduseră foc, tot era ceva. Lângă parcare erau statuile filosofilor şi dramaturgilor greci şi latini puse acolo de Arthur Blackthorn, şi care luceau palid în lumina stelelor. Păreau nelalocul lor în mijlocul vegetaţiei sălbatice de pe dealurile din Malibu.

— Doamnă a Trandafirilor, s-a auzit o voce din spatele ei.

Kieran! şi-a spus ea şi s-a întors. Şi, evident, nu era Kieran — era

Mark, cu părul lui ondulat, blond-deschis, îmbrăcat cu nişte blugi şi o cămaşă de flanel la care câţiva nasturi erau încheiaţi greşit. Faptul că era Mark a făcut-o să roşească, în parte pentru că era atât de aproape de ea, în parte pentru că o clipă se gândise că era altcineva.

Dar numai Kieran îi spunea Doamna Trandafirilor.

— Nu pot să sufăr atâta fier, a spus Mark, şi în vocea lui era mai multă oboseală decât auzise vreodată în vocea cuiva. Nu pot să sufăr spaţiile astea închise. Şi mi-a fost atât de dor de tine! Vrei să vii cu mine în deşert?

Cristina şi-a adus aminte de ultima oară când fuseseră în deşert şi de ce îi spusese el atunci. îi atinsese faţa. *Eşti doar imaginaţia mea*? *Tocmai la tine mă gândeam, şi acum eşti aici.*

Elfii nu puteau să mintă, dar Mark putea, cu toate acestea exact sinceritatea lui dureroasă îi înmuiase inima Cristinei.

— Sigur că vin, i-a spus ea.

El a zâmbit, şi zâmbetul acela i-a luminat faţa. A traversat parcarea cu Cristina lângă el, înaintând pe cărarea aproape invizibilă dintre tufişurile încâlcite şi bolovanii acoperiţi de ferigi.

— Mereu mă plimbam pe aici când eram mai mic, a spus el. înainte de Războiul întunecat. Mă obişnuisem să vin aici ca să mă gândesc la problemele mele. Să le rumeg, oricum vrei să spui.

— Ce fel de probleme? Fa tachinat ea. Romantice?

— El a râs.Pe atunci nu aveam nicio prietenă. Am ieşit cu Vanessa Ashdown cam vreo săptămână, dar nu prea... În fine, nu era prea simpatică. Pe urmă m-am îndrăgostit de un băiat care era în Conclav, dar după Războiul Mortal familia lui s-a întors la Idris, iar acum nici nu-mi mai amintesc cum îl chema.

Conclav,
cum nici

Tris şi te

.> Mark.

: la rând! s
i b i 1 .
bucură, se
el, şi zile
şi să
tdeauna îi
alvie, cu
din de-
devenea
nui deal i.
în de- nun
vis

k şi s-a
aua sunt

lumina
degetele

rline de

rul, sau
altceva.

— Vai de mine! a spus ea. Acum te uiţi la băieţii din Idris şi te gândeşti că ar putea fi el?

— Acum ar trebui să aibă vreo douăzeci de ani, a răspuns Mark. După mine, acum e căsătorit şi are vreo doisprezece copii.

— La douăzeci de ani? Ar fi trebuit să facă tripleţi patru ani la rând'

— Sau două rânduri de câte şase, a spus el. Ar putea fi posibil.

Acum râdeau amândoi, încet, aşa cum râd oamenii care se bucură.
pur şi simplu, că sunt împreună. *Mi-a fost dor de tine,* îi spusese el, ş: pentru o clipă Cristina şi-a permis să uite de acele ultime zile şi şi se bucure că era cu Mark în noaptea aceea frumoasă, întotdeauna : plăcuseră contururile aspre ale deşertului: tufele încâlcite de salvie, cu frunzele lucioase, şi arbuştii ţepoşi, umbra masivă a munţilor din depărtare, mirosul de pin şi de cedru aromat, nisipul auriu care devene: argintiu în lumina lunii. Când au ajuns pe platoul din vârful unui dea cu pante abrupte, a văzut dedesubt povârnişul întins şi oceanul, în depărtare, cu apele lui încreţite de vânt atingând orizontul ca întrun vu colorat în argintiu şi negru.

— Asta e unul dintre locurile mele preferate, a spus Mark şi s-r aşezat pe nisip, lăsându-se pe spate în mâini. Institutul şi şoseaua sura ascunse şi toată lumea dispare. Eşti numai tu şi deşertul.

Cristina s-a aşezat lângă el. Nisipul era şi acum cald de la lumir soarelui pe care o absorbise în timpul zilei. Şi-a înfundat în el degete, de la picioare, bucuroasă că e încălţată cu sandale.

— Aici stăteai tu să te gândeşti?

El nu a răspuns. Părea absorbit de propriile lui mâini; erau pline c cicatrice, bătătorite, cum erau mâinile tuturor vânătorilor de umbre, runa Vederii se contura clar pe mâna lui dreaptă.

E-n regulă, a spus ea. E-n regulă că nu poţi suferi fierul, . spaţiile închise, sau camerele încuiate, sau oceanul, sau orice alt ce ■: Sora ta a murit de curând. Orice ai simţi acum e-n regulă.Pieptul lui se ridica neregulat, din cauza respiraţiei întretăiate.

— Dacă ţi-aş spune că... dacă ţi-aş spune că sufăr după moartea ei, dar că de acum cinci ani am decis că ea e moartă, că toţi din familia mea sunt morţi, că am plâns deja moartea ei, întrun fel? Că suferinţa mea e diferită de suferinţa celorlalţi din familie, şi din acest motiv nu pot să vorbesc cu ei despre ea? Am pierdut-o, şi apoi am recăpătat-o şi iar am pierdut-o. Am senzaţia că perioada în care am avut-o alături a fost mai degrabă un vis scurt.

— Poate că ţi-e mai uşor dacă gândeşti aşa, a spus ea. Când l-am pierdut pe Jaime... deşi nu e acelaşi lucru... dar când a dispărut şi prietenia noastră s-a sfârşit, am suferit din cauza lui, cu toate că eram furioasă, iar după aceea ajunsesem să mă întreb uneori dacă nu cumva a fost doar un vis. Nimeni nu mai vorbea despre el, şi uneori mă gândeam că poate nici n-a existat. Cristina şi-a ridicat genunchii şi i-a cuprins cu braţele. Şi apoi am venit aici, unde nimeni nu îl cunoştea, şi am avut mai mult ca niciodată senzaţia că nu a existat.

Acum Mark se uita la ea. Era argintiu şi alb în lumina lunii şi ei i se părea atât de frumos, încât parcă o durea inima.

— A fost prietenul tău cel mai bun.

— Urma să fie *parabatai-ul* meu.

— Deci nu doar pe el l-ai pierdut, a spus Mark. Ai pierdut-o şi pe Cristina aceea. Cea care avea *parabatai.*

— Şi tu l-ai pierdut pe acel Mark, a replicat ea. Pe cel care era fratele lui Liwy Zâmbetul lui era ironic.

— Eşti înţeleaptă, Cristina.

Ea s-a încordat din cauza senzaţiei pe care i-a dat-o zâmbetul lui.

— Nu. Sunt foarte naivă.

El a privit-o mai atent.

— Şi Diego. Şi pe el l-ai pierdut.

— Da, a spus ea. Şi îl iubeam... A fost prima mea iubire.

— Dar nu îl mai iubeşti acum?

Ochii lui se întunecaseră; din albastru şi auriu, deveniseră de un negru intens.

N-ar trebui să mă întrebi asta, a şoptit ea.A întins mâna spre ea; părul ei era lăsat pe spate, iar el a luat o şuviti şi a răsucit-o pe deget, cu o atingere incredibil de uşoară.

— Trebuia să ştiu, a spus el. Trebuia să ştiu dacă pot să te sărut să fie în regulă.

Ea nu putea vorbi; a dat din cap, iar el şi-a cufundat mâinile A părul ei, a prins câteva şuviţe şi le-a ridicat, după care le-a sărutat.

— Doamnă a Trandafirilor, a şoptit el. Părul tău e ca trandafir _ negri. Te-am dorit.

Atunci, doreşte-mă. Sărută-mă. Fă totul. Totul, Mark. Toate gândurile q au dispărut când el s-a aplecat spre ea; când a murmurat cu buze. lipite de gura lui, în spaniolă.

— *Besame,* Mark.

S-au întins amândoi pe nisip, îmbrăţişaţi, iar el îşi trecea mâin prin părul ei. Cristina i-a simţit buzele mai întâi calde, apoi fierbinţi îs gesturile delicate au dispărut, înlocuite de unele pasionale. Era mir _ ■ nat, ca întro cădere; a tras-o sub el şi ea a simţit nisipul mişcându-s dedesubt şi a început să-l atingă peste tot unde îşi dorise de mult şi-, atingă: pe păr, pe spatele arcuit, pe omoplaţi.

El deja părea mult mai *prezent* decât fusese vreodată de când verr la Institut, atunci când părea că o pală de vânt ar fi putut să-l zboare Se mai îngrăşase, devenise mai musculos, şi ea se bucura de solidita:. lui, de muşchii prelungi de pe lângă şira spinării, de lărgimea şi căldur umerilor lui. Şi-a strecurat mâinile pe sub cămaşa lui, acolo unde pieii _ era fină şi fierbinte, iar el a scos un geamăt, cu buzele lipite de gura .

— *Te adoro,* a şoptit, şi ea a chicotit.

— Unde ai învăţat asta?

— Am căutat în dicţionar, a spus el, prinzându-i ceafa în palmi şi sărutându-i delicat obrajii şi linia maxilarului. E adevărat. Te ad: – Cristina Mendoza Rosales, fiică a munţilor şi a trandafirilor.

— Şi eu te ador, a şoptit ea. Chiar dacă accentul tău e îngrozit:: te ador, Mark Blackthorn, „fiu al ghimpilor". Şi-a trecut mâinile pe>:; faţa lui şi a zâmbit. Cu toate că nu eşti chiar aşa de ţepos.

— Ai prefera să-mi las barbă? a glumit el, frecându-şi obrazul c obrazul ei, iar ea a râs şi i-a spus în şoaptă că nu s-a încheiat bine Ir cămaşă.Pot să rezolv asta, a spus el şi şi-a scos cămaşa; ea a auzit cum se rup câţiva nasturi şi a sperat că nu e cămaşa lui favorită.

I-a privit cu uimire pielea frumoasă, pe care se vedeau câteva cicatrice. Ochii lui aveau acum o culoare şi mai intensă; erau negri ca adâncul oceanului, şi cel albastru, şi cel auriu.

— îmi place cum mă priveşti, i-a spus el.

Acum niciunul nu mai râdea; ea şi-a trecut palmele peste pieptul lui, peste abdomen, până la betelia blugilor, iar el a închis ochii. A întins mâinile spre nasturii de pe pieptul rochiei. Ea a continuat să-l atingă cât timp el a desfăcut toţi nasturii, de sus până jos, până când rochia a alunecat şi ea a rămas cu spatele pe ea, doar în sutien şi în bikini.

S-ar fi aşteptat să se ruşineze. întotdeauna fusese ruşinoasă cu Diego. Dar Mark se uita la ea de parcă era uluit, de parcă despachetase un cadou şi descoperise acolo unicul lucru pe care şi-l dorise.

— Pot să te ating? a întrebat-o el, şi când ea a spus da, a expirat cu respiraţia tăiată.

S-a ridicat deasupra ei, sărutându-i buzele, iar ea i-a strâns şoldurile între picioare, simţind aerul deşertului ca o mătase pe pielea ei descoperită.

El a trasat o cărare de săruturi pe gâtul ei; a sărutat-o acolo unde vântul îi atingea pielea, pe abdomen şi pe sâni, pe şolduri. Când a revenit din nou cu buzele pe gura ei, tremura. *Vreau să~l ating, trebuie să~l ating,* îşi spunea ea, uşor ameţită; şi-a strecurat mâna jos, pe lângă betelia blugilor. El a respirat precipitat şi i-a murmurat printre sărutări să nu se oprească. Trupul lui se mişca la unison cu mâna ei, şi şoldurile lui se lipeau de ea tot mai mult. Apoi el s-a retras şi s-a ridicat, respirând precipitat.

— Trebuie să ne oprim... altfel se termină *acum,* a spus el, şi ei i s-a părut mai uman şi mai puţin elf ca niciodată.

— Tu mi-ai spus să nu mă opresc, a spus ea, zâmbind.

— Aşa am spus? a întrebat el, părând surprins. Vreau să fie bine şi pentru tine, Cristina. Nu ştiu dacă tu şi Diego...

— Nu am facut-o, Ea întrerupt ea. Sunt virgină.

— Da?

Părea absolut şocat.

— Nu eram pregătită, a spus ea. Acum sunt pregătită.

— Eu am crezut că... dacă aţi fost prieteni atâta timp...

— Nu în toate relaţiile e vorba despre sex, a zis ea, după care s-a întrebat dacă nu pare neconvingător să faci o astfel de afirmaţie stând întinsă pe un deal, pe jumătate dezbrăcată. Oamenii ar trebui să facă sex numai dacă vor, şi eu vreau să fac cu tine.

— Şi eu vreau, a răspuns el, cu o privire mai caldă. Dar ai runa?

Rum.

Runa de prevenire a sarcinii. Cristina nu-şi făcuse runa; nu se gândise că se va ajunge până aici.

— O, *nu,* a spus ea. Stela mea e la Institut.

— Şi a mea la fel, a spus şi Mark.

Cristina era gata să izbucnească în râs văzându-i expresia dezamăgită, cu toate că şi ea simţea aceeaşi dezamăgire.

— Totuşi, a spus el, luminându-se la faţă, sunt multe alte lucrur: pe care pot să le fac ca să te simţi bine. îmi dai voie?

Cristina s-a înfundat mai tare în nisip, având impresia că o să moară de ruşine.

— Bine.

El a revenit în braţele ei şi toată noaptea s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat, şi el a atins-o şi i-a arătat că întradevăr ştia cum s-o facă să s : simtă bine — atât de bine, încât tremura în braţele lui şi îşi înăbuşea ţipetele în umărul lui. Şi ea a făcut acelaşi lucru pentru el, şi de dau aceasta el nu i-a mai spus să se oprească, şi-a arcuit spatele şi i-a striga: numele, iar apoi i-a şoptit că o adoră şi că îl face să se simtă întreg.

Când zorii dimineţii au început să coloreze cerul în roz şi câteva raze de lumină au ajuns la ei, s-au hotărât să revină la Institut. A: coborât de pe deal ţinându-se de mână şi şi-au dezlipit degetele dea: când au ajuns la uşa din spatele Institutului. Când Mark a împins-: nu s-a deschis, şi atunci şi-a scos stela să deseneze pe lemn runa de d-: s-chidere. Uşa s-a descuiat şi el a ţinut-o pentru Cristina, care s-a strecurat pe hol. Se simţea incredibil de răvăşită, cu nisip lipit pe jumăta:. din corp şi cu părul încurcat groaznic. Nici Mark nu arăta mai bir.-: mai ales dacă te uitai că majoritatea nasturilor de la cămaşă erau rup:.

— El i-a zâmbit, cu un zâmbet care îţi topea inima.Mâine-seară...

— Ai stela la tine.

El a clipit nedumerit.

— Poftim?

— Ai stela la tine. Mi-ai spus că nu o ai la tine, când am avut nevoie să fac runa de prevenire a sarcinii. Şi acum ai folosit-o să deschizi uşa.

El şi-a ferit privirea, şi orice speranţă ar fi avut Cristina că poate el uitase sau se înşelase, crezând că nu o are la el, a dispărut.

— Cristina, eu...

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce m-ai minţit.

S-a întors şi a urcat scările spre camera ei. Trupul ei fremătase de fericire; acum se simţea ameţită şi lipicioasă şi murdară. L-a auzit pe Mark strigând-o, dar nu s-a întors.

Diego dormea un somn agitat, visând bazine cu ape albastre în care plutea o femeie moartă. Aşa că nu s-a supărat prea mult când a fost trezit cu o gheată aruncată în el.

S-a ridicat în fund, întinzând mâna cu un gest automat spre toporişca rezemată de pat. Apoi a fost lovit cu nişte şosete făcute ghem, ceea ce nu era dureros, dar era enervant.

— Ce e? a ţipat el. Ce se întâmplă?

— Trezeşte-te! i-a spus Divya. Pentru numele îngerului, sforăi ca un motor de barcă. A făcut un gest cu mâna spre el. Imbracă-te!

— De ce? a întrebat Diego întro manieră care lui i s-a părut foarte rezonabilă.

— L-au luat pe Kieran, a spus Divya.

— Cine l-a luat?

Diego s-a ridicat în picioare, şi-a pus repede un hanorac pe el, apoi şi-a tras şosetele şi ghetele.

— Cohorta, a spus Divya; arăta ca şi cum ea însăşi abia se trezise; părul des şi negru era încurcat şi peste uniformă avea o jachetă descheiată. Au dat buzna în camera mea şi l-au luat. Am încercat să ne luptăm cu ei, dar erau prea mulţi.

Inima lui Diego batea nebuneşte: Kieran fusese sub protecţia lui. Dacă păţea ceva, ar fi dezamăgit-o nu doar pe Cristina, ci şi pe el însuşi. Şi-a luat toporişca.

— Diego, opreşte-te! a spus Divya. Nu poţi să te duci să-l omori cu toporul pe Manuel. Totuşi e *student.*

— Bine. Atunci o să iau o armă mai mică. A aruncat toporul, care s-a izbit cu zgomot de perete, şi a luat un pumnal. Unde l-au dus pe Kieran?

— La Locul Reflecţiei, cel puţin aşa au spus. Rayan s-a dus să-i caute. Haide!

Diego şi-a alungat ultimele urme de somn şi a ieşit repede după Divya. Au alergat pe coridor, strigându-i pe Rayan.

— Locul Reflecţiei, a spus Diego. Nu sună prea rău. E o cameră de meditaţie sau...

— *Nu.* Nu pricepi. Se numeşte Locul Reflecţiei pentru că acolo e un bazin cu apă în care se reflectă lumina, dar nu e un bazin obişnuit. Unii îi spun Hăul.

Ah. Diego ştia ce era Hăul, o cameră secretă unde se spunea că se afla un bazin plin cu apă fermecată. Dacă te uitai în apa aceea, îţi vedeai sufletul: vedeai tot ce ai făcut vreodată rău, intenţionat sau nu.

— E oribil pentru oricine, a spus Divya. Dar pentru cineva din Vânătoarea Sălbatică ar putea fi mortal.

— *Cum?*

Au trecut de cotul unui coridor şi au dat peste o lumină puternică. Era Rayan, care stătea în mijlocul holului lung, cu un aer sumbru. Avea atârnată pe spate o sabie imensă.

— Tocmai au intrat în Elău, a spus el. N-am putut să mă duc după ei, nu am stela la mine. Voi aveţi?

— Am eu, a spus Diego şi au luat-o cu toţii la fugă pe un coridor scurt, care cobora în pantă până la nişte uşi închise.

Dinăuntru se auzeau hohote de râs.

Diego a scrijelit repede runa de Deschidere. Uşile s-au deschis stârnind un praf de rugină,

«yi?|Săie nu se afla nici0 Piesă de

mica. În mijlocul încăperii era un bazin cu marginea de gresie şi cu o apă atât de limpede şi de curată, încât reflecta totul ca o oglindă. Podeaua era decorată cu o inscripţie făcută cu litere de aur: *Şi Dumnezeu a despicat hăul, iar din el a ieşit apa.*

— Ei, slavă îngerului, a spus Manuel, tărăgănat, stând rezemat de perete şi vrând

să pară total dezinteresat. Uite cine a venit să ne salveze pe toţi.

Zara a râs. Era înconjurată de câţiva membri ai Cohortei — printre ei, Diego a recunoscut mai mulţi studenţi de la Şcoala de Solomonie şi rudele acestora. Mallory Bridgestock şi Milo Coldridge. Anush Joshi, vărul Divyei. Erau şi câţiva Centurioni: Timothy Rockford, Samantha Larkspear şi Jessica Beausejours stăteau acolo şi se uitau cum Anush îl ţâra pe Kieran spre bazinul din mijlocul încăperii. Kieran se zbătea şi încerca să scape din strânsoarea lui; era sânge pe faţa şi pe cămaşa lui.

— E o pedeapsă meritată pentru prinţişor, nu credeţi? a spus Zara. Dacă te uiţi sau înoţi în apa bazinului, o să simţi durerea pe care le-ai provocat-o altora. Aşa că dacă e nevinovat, n-o să păţească nimic.

— Nimeni nu e atât de nevinovat, a spus Rayan. Rostul bazinului este să le permită studenţilor să caute adevărul în ei înşişi şi trebuie folosit cu precauţie. Nu ca pe un instrument de tortură.

— Ce idee interesantă, Rayan, a spus Manuel. Îţi mulţumim că ne-ai împărtăşit-o. Dar nu îl văd pe Gladstone alergând aici să ne oprească, tu îl vezi? Poate că nu ţi-ai dorit să ai necazuri pentru ascunderea unui elf fugar.

— Mie mi se pare interesant că ştii atât de multe despre Kieran, a spus Divya. Poate ai ştiut că e aici şi n-ai vrut să raportezi, ca să-l torturezi şi să-l omori tu singur?

Avea dreptate, şi-a spus Diego, dar nimic din toate astea nu îl ajutau pe Kieran, care se îneca în propriul sânge.

Am jurat că am să-l protejep Diego a dus mâna la topor, doar ca să-şi dea seama că nu era acolo. A văzut că Zara şi-a îngustat ochii şi s-a întors; Divya luase sabia lui Rayan şi o ţinea îndreptată spre cei din Cohortă.

— Destul, a spus ea. Opriţi-vă! Şi în special tu, Anush, mă faci să-mi fie jenă, a adăugat ea, aruncându-i vărului ei o privire întunecată. Tu ştii bine cum e să nu fii tratat corect. Când o să audă mama ta...

Anush i-a dat drumul lui Kieran, îmbrâncindu-i. Acesta a aterizat la marginea bazinului cu un geamăt agonic. *Pleacă de lângă apă!* i-a spus Diego în gând, dar era limpede că elful era rănit; stătea în genunchi şi gemea ameţit.

— Ne distram şi noi un pic, a protestat Anush.

— Ce ai de gând să faci, Divya, vrei să ne ataci? a întrebat Samantha. Doar pentru că neam distrat şi noi?

— E plin de sânge, a spus Diego. E ceva mai mult decât „puţină distracţie”. Şi ce se întâmplă dacă moare? Chiar vreţi să suportaţi consecinţele? Este fiul Regelui Elfilor întunericului.

Printre membrii Cohortei s-au auzit murmure nemulţumite. Era limpede că nu se gândiseră deloc la asta.

— Bine, bine, a spus Zara. Strică-ne tu cheful. Dar eu am ştiut că e aici şi se ascunde în camera ta. Am văzut o ghindă goală pe podea la tine. Aşa că e vina ta. Dacă nu Eai fi adus aici, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Las-o baltă, Zara, a spus Divya, ţinând în continuare sabia îndreptată spre ei. Diego, du-te şi ia-i pe Kieran!

Diego a pornit spre Kieran exact când Manuel a spus:

— De ce nu te uiţi şi tu în apă, Rocio Rosales? Dacă tu crezi că eşti aşa de curat la suflet. N-ar trebui să te doară.

— *Collate la pinche boca!*[1] s-a răstit Diego la el când aproape ajunsese lângă Kieran; prinţul elf tuşea şi avea sânge pe buze.

Tocmai se pregătea să-l ridice de jos, când Manuel s-a apropiat cu viteza unui şarpe: Ea izbit cu putere pe Kieran în spate şi ba aruncat în apă.

Diego s-a întins după el şi Ea prins de cămaşă, dar nu înainte ca acesta să fi căzut cu faţa în apă. Diego Ea tras afară, tuşind şi gemând, şi a încercat să-l facă să stea în picioare; Kieran s-a clătinat pe picioare şi Rayan Ea sprijinit.

— Ieşiţi afară de aici, a spus Samantha, apropiindu-se de ei. Când o să afle

Inchizitorul de asta...

— Samantha! a ţipat Jessica, alarmată, dar era prea târziu; Samantha a alunecat pe gresia udă a bazinului şi a căzut în apă urlând.

[1] **„Tacă-ţi naibii gura!” (în lb. spaniolă în original) (n. red.).**

5-140

— în numele îngerului! Divya a lăsat sabia jos, privind uluită. Nu cumva...

Samantha a ieşit la suprafaţă, urlând. Era un urlet teribil, ca şi cum ar fi fost pe moarte sau ar fi văzut cum moare cineva drag. Era un urlet de groază, de repulsie şi de durere.

Membrii Cohortei stăteau încremeniţi; doar câţiva dintre ei s-au apropiat puţin de Samantha. Nişte mâmi s-au întins spre apă, au prins-o de braţe şi au tras-o afară.

Mâinile lui Kieran. Tot scuipând sânge, a pus-o pe Samantha pe marginea bazinului. Ea s-a rostogolit pe o parte, vomitând şi scuipând apă, în timp ce Zara s-a interpus între ea şi prinţul elf.

— Pleacă de lângă ea, a mârâit Zara.

El s-a întors şi a pornit şchiopătând spre Diego. Acesta Ea prins exact înainte de a se prăbuşi. Cei din Cohortă erau ocupaţi cu Samantha; nu mai era timp de pierdut. În timp ce Diego ieşea grăbit din cameră, susţinându-i pe Kieran împreună cu Rayan şi cu Divya care venea în urmă cu sabia ei, a fost aproape convins că Ea auzit pe Manuel râzând.

— OK, a spus Julian. Să vedem ce avem aici.

Se aflau întrun loc despre care Emma ar fi putut să spună doar că era un luminiş. Luminişuri nu văzuse ea prea des — nu erau prea multe în L. A. —, dar acesta era sigur un luminiş: un spaţiu deschis, cu iarbă, înconjurat de copaci, plin de soare şi de un zumzet slab, care putea să vină de la insecte sau de la nişte spiriduşi minusculi.

Niciodată nu puteai fi sigur pe Tărâmul Elfilor.

Era încă ameţită după trecerea prin poarta elfilor, ascunsă în adâncul Pădurii Brocelind. De unde ştia Elorace de ea, nu-şi dădea seama. Poate că era o informaţie pe care o primeau toţi înalţii oficiali ai Conclavului. Fusese grăbit şi păruse gata să le facă vânt pe poartă fără vreo ceremonie, dar nu atât de grăbit încât să uite să îi dea Emmei medalionul şi câte un rucsac negru pentru amândoi, unde erau arme, echipament şi mâncare.

Ultimul lucru pe care-i spusese a fost:

— Ţineţi minte, vă duceţi la Curtea Elfilor întunericului. Urmaţi indicaţiile de pe hartă.

Hărţile nu arată nimic pe Tărâmul Elfilor, îşi spusese Emma, dar Elorace o împinsese pe poarta
din ramuri împletite şi în clipa următoare se trezise în genunchi pe iarba verde, simţind în nări şi în gură parfumul aerului elf.

A dus mâna la gât şi a atins medalionul. Nu avea un înger pe el, ca medalionul Cristinei; de fapt, părea că avusese pe el blazonul unei familii de vânători de umbre, dar acum gravura era ştearsă. Altfel, semăna foarte bine cu medalionul Rosales. Senzaţia pe care i-o dădea atingerea lui era liniştitoare.

— Conclavul ne-a făcut sandviciuri, a spus Julián, răscolind în rucsac. Pentru azi, cred, că
mai mult nu vor ţine. Avem brânză, pâine, carne uscată şi fructe. Plus câteva sticle de apă.

Emma s-a apropiat de el să vadă ce despachetează şi întinde pe iarbă. Scosese două pături cenuşii, un bogat sortiment de arme — mai aveau şi ei arme la centură — şi câteva haine împăturite. Când Julián le-a desfăcut, au văzut că erau nişte haine din pânză moale, în tonuri pământii, care se legau cu şnururi, fără fermoare sau nasturi.

— Elaine de elf, a spus Emma.

— E o idee bună, a remarcat Julián.

Ţinutele amândurora erau alcătuite dintro cămaşă lungă, o pereche de pantaloni care se legau în faţă şi o vestă din piele groasă.

— Ar trebui să ne schimbăm. Cât timp vom rămâne cu haine de vânători de umbre vom fi

o ţintă.

Emma a luat hainele ceva mai mici şi s-a dus în spatele unor copaci, să se schimbe. I-a părut rău că nu i-a spus lui Julián să vină cu ea, mai ales când sărea întrun picior, trăgând cu o mână de pantaloni şi cu cealaltă ţinându-şi centura cu arme. Rareori se simţise mai vulnerabilă la atacuri, dar chiar dacă Julián o mai văzuse dezbrăcată până atunci, acum i s-ar fi părut ciudat. Nu ştia cum va reacţiona acest nou Julián, lipsit de sentimente, şi nu era sigură că voia să afle.

Măcar hainele de elf erau comode, moi şi largi. După ce a ieşit din spatele copacilor, a rămas o clipă orbită de lumina soarelui şi Ea căutat

142 <3din ochi pe Julián. L-a văzut când se întorcea; ţinea în mâini ceva care semăna cu un pergament vechi şi era încruntat. îşi pusese pantalonii de elf, dar era gol de la mijloc în sus.

Emmei i s-a strâns stomacul. îl mai văzuse de multe ori pe Julián cu pieptul gol pe plajă, dar acum parcă era altfel. Poate pentru că acum ştia cum era să-şi treacă mâinile peste umerii lui, care păreau puţin aurii în lumina soarelui. Muşchii se conturau frumos peste tot, iar cei de pe abdomen erau foarte bine definiţi. Sărutase toată pielea aceea, în timp ce el îşi cufundase mâinile în părul ei şi spunea *Emma, Emma,* cu cea mai caldă voce. Iar acum se holba la el ca un spectator curios.

Dar nu se putea reţine. I se părea cumva ilegal, cumva înfricoşător, ca şi cum Julián ar fi fost un străin periculos. L-a cercetat cu privirea: părul lui, moale, negru şi des, care se ondula la ceafa; şoldurile şi claviculele care se arcuiau graţios pe sub piele; runele care descriau spirale şi curbe pe pieptul şi pe bicepşii lui. Runa de *parabatai* părea că străluceşte în lumina soarelui. La încheietura mâinii avea legată aceeaşi pânză roşu-maronie.

El a ridicat capul în momentul acela şi a văzut-o. A lăsat jos pergamentul din mână, orientându-i în aşa fel, încât să acopere pânza de la mână.

— Vino aici, a chemat-o el, să te uiţi pe hartă, apoi s-a întors şi s-a întins să-şi ia cămaşa. Când Emma s-a apropiat de el, deja era îmbrăcat şi pânza nu se mai vedea.

I-a întins harta şi atunci ea a uitat de toate celelalte. A studiat harta, în timp ce el se aşezase în genunchi şi scotea mâncare dintrun rucsac.

Pergamentul conţinea o schiţă a Tărâmului Elfilor — Munţii Spi- noşi, diverse lacuri şi râuri, Curtea Elfilor Luminii şi Curtea Elfilor întunericului. Se vedea acolo şi un punct de un roşu aprins, care părea că tremură uşor, ca şi cum n-ar fi fost pe hârtie.

— Punctul arată locul în care ne aflăm, a spus Julian, punând sandviciurile pe pătură. Am înţeles ce e cu harta: ne arată unde suntem în raport cu cele două Curţi. O hartă normală n-ar fi funcţionat aici. Topografia se modifică permanent pe Tărâmul Elfilor, şi Curtea întunericului se mută mereu. Dar cum harta asta ne arată unde suntem noi *şi* unde e Curtea întunericului, o să fie în regulă dacă mergem spre ea.

Emma s-a aşezat pe iarbă în faţa lui şi a luat un sandvici. Era un sandvici cu brânză, salată verde şi roşii — nu era exact ce îi plăcea ei, dar nu îi păsa, pentru că era atât de flămândă, încât ar fi mâncat orice.

— Şi cum rămâne cu Jace şi cu Clary? Le-am promis lui Simon şi lui Isabelle că o să-i căutăm.

— Avem numai patru zile, a spus Julian. Mai întâi trebuie să găsim Cartea Neagră,

altfel Horace ne va distruge viaţa.

Şi pe a copiilor. Şi pe a lui Helen şi a lui Aline. Şi chiar şi pe a Cristinei, pentru că ea a ştiut secretul nostru şi nu a pus nimic. Emma ştia că toate acestea erau adevărate şi că Julian era doar practic. Şi totuşi, i-ar fi plăcut să vadă la el o urmă de regret că nu îşi puteau căuta prietenii.

— Dar dacă găsim cartea, putem să-i căutăm? La întrebat Emma.

— Dacă mai avem timp pe ceasul lui Horace, a răspuns Julian, nu văd de ce n-am putea s-o facem.

— Patru zile nu e mult, a spus Emma. Crezi că planul ăsta poate să meargă? Sau Horace vrea doar să ne omoare?

— Ar fi un plan cam prea sofisticat ca să ne omoare, a remarcat Julian. A muşcat din sandvici şi s-a uitat gânditor în zare. El vrea Cartea Neagră. L-ai auzit. Nu cred că îl interesează cum o obţine, şi probabil că va trebui să fim prudenţi. Dar atâta timp cât vom avea cartea... A arătat spre hartă. Uite! Răscrucea lui Bram.

Faptul că punctul lor de extragere chiar apărea pe hartă o făcea pe Emma să se simtă ceva mai bine.

— Aş vrea să ştiu ce are de gând să facă cu Cartea Neagră, a murmurat Emma.

— Nimic, probabil. Vrea s-o aibă el, ca să n-o aibă elfii. Pentru ei ar fi o lovitură politică. Consulul n-a putut s-o obţină, el a obţinut-o. şi la prima şedinţă a Consiliului se va duce s-o arate şi să se laude.

— Probabil va spune că a găsit-o Zara, a spus Emma, apoi s-a întrerupt şi s-a uitat uimită la Julian. Mănânci salată verde!

— Da?

— Julián se aplecase deasupra hărţii şi o întindea cu degetele.Urăşti salata verde. Ea şi-a adus aminte de câte ori mâncase el salată verde în faţa copiilor, ca să le dea exemplu, după care i se plângea că avea gust de hârtie de ambalaj. întotdeauna ai urât salata.

— Da? Părea nedumerit. S-a ridicat în picioare şi a început să strângă lucrurile. Ar trebui să pornim. De data asta vom călători pe lumină. Noaptea sunt prea multe ciudăţenii pe Tărâmul Elfilor.

E doar salată, şi-a spus Emma. *Nu e chiar aşa de important.* Totuşi, când s-a aplecat să-şi ia rucsacul, s-a trezit că-şi muşca buzele. Julián îşi punea arcul în spate; pe umărul celălalt şi-a pus rucsacul.

Din pădure s-a auzit un păráit, ca şi cum s-ar fi rupt o creangă. Emma s-a răsucit rapid, cu mâna la şold, să ia pumnalul.

— Ai auzit?

Julián a întins coarda arcului. Au rămas aşa mult timp, gata să tragă, dar nu s-a mai auzit niciun sunet şi nu s-a văzut nimic. Emma şi-ar fi dorit atât de mult să aibă runa Vederii sau a Auzului.

— Poate n-a fost nimic, a spus Julián în cele din urmă, şi, deşi Emma ştia că de fapt nu încerca s-o liniştească pe ea, ci voia doar să plece mai departe, tot i s-a părut că era ceva ce ar fi spus acel Julián pe care îl ştia ea.

S~au îndepărtat în tăcere de luminişul care cu câteva clipe în urmă strălucea în lumina soarelui şi care acum părea jie-a dreptul ameninţător şi plin de umbre.BOLŢI DE PIATRĂ DEMULT PĂRĂSITE

DIANA MERGEA GRĂBITĂ SPRE CASA DE PE STRADA PRINCEWATER ŞI vântul rece al dimineţii îi flutura părul. Se simţea plină de adrenalină şi era încordată la gândul că le va dezvălui lui Julian şi Emmei povestea ei. Atâţia ani o ţinuse ascunsă, încât atunci când îi povestise lui Gwyn fusese ca şi cum şi-ar fi rupt coastele ca să-i arate inima.

Spera că a doua oară va fi mai uşor. Emma şi Julian o iubeau, şi-a spus ea. Ei ar fi...

S-a oprit brusc, şi tocurile ghetelor au pocnit pe dalele de piatră. Casa de pe canal, vopsită întrun albastru vioi, se ridica în faţa ei, dar era înconjurată de un şir de gardieni ai Consiliului. De fapt, nu erau numai gardieni ai Consiliului. O bună parte dintre ei erau Centurion; Şi toţi erau înarmaţi cu câte un *bo,* bastonul lung de stejar.

S-a uitat în jur. Câţiva vânători de umbre treceau grăbiţi pe stracl dar niciunul nu se uita la casă. S-a întrebat câţi ştiau, de fapt, că Emm_ şi Julian erau şi acum în Alicante — pe de altă parte, Inchizitorul vo:r ca mărturia lor să fie un exemplu, aşa că până la urmă tot vor afla.

În capul scărilor era Amelia Overbeck, cea care râdea cu Zara ic funeralii. Iritarea a facut-o pe Diana să grăbească pasul, a trecut de primul rând de gardieni şi a urcat scările.Amelia, care stătea rezemată de uşă şi vorbea cu o fată cu părul lung, roşu-portocaliu, s-a întors spre Diana cu un zâmbet fals.

— Domnişoară Wrayburn, a spus ea. Doriţi ceva?

— Vreau să îi văd pe Julian Blackthorn şi pe Emma Carstairs, a spus Diana, încercând să-şi păstreze pe cât posibil calmul.

— Ei, drăcie, a făcut Amelia, şi se vedea clar că savura momentul. Chiar nu cred că se poate.

— Amelia, am tot dreptul, a spus Diana. Lasă-mă să intru!

Amelia şi-a îndreptat privirea spre roşcată.

— Ea e Diana Wrayburn, Vanessa, a spus ea. Se crede *foarte* importantă.

— Vanessa Ashdown? Diana a privit-o mai atent pe fată: verişoara lui Cameron era o fetiţă firavă când plecase la Academie, iar acum era de nerecunoscut. îl cunosc pe vărul tău, Cameron.

Vanessa şi-a dat ochii peste cap.

— Un tip plictisitor. Marioneta Emmei. Şi nu, să mrţi imaginezi că o să intri în casă dacă te porţi frumos cu mine. Nu-mi plac fraţii Blackthorn şi nici indivizii care sunt prieteni cu ei.

— O veste minunată, când s-ar presupune că tu trebuie să-i protejezi, a spus Diana.

Adrenalina se transformase în furie.

— Ascultă, o să deschid uşa asta. Dacă încerci să mă împiedici...

— Diana!

Diana s-a întors şi şi-a dat la o parte părul de pe faţă: Jia stătea în faţa şirului de gardieni, cu mâna ridicată, ca şi cum ar fi salutat-o.

— Consulul. Vanessa a făcut ochii cât cepele. La dra...

— Taci din gură, Vanessa! a şuierat Amelia.

Nu părea îngrijorată sau speriată de Jia, doar iritată.

Diana a coborât scările şi s-a dus la Jia. Consulul avea o bluză şi pantaloni de mătase şi îşi prinsese părul la spate întro clamă cu pietricele. Gura ei era ca o linie trasată cu furie.

— Nu te mai obosi, a spus ea încet, apucând-o pe Diana de cot şi îndepărtându-se împreună cu ea de mulţimea de gardieni care le luau în râs. Eam auzit când spuneau că Emma şi Julian sunt la Inchizitor.

— >-147-Tăi, şi nu puteau să spună aşa? a izbucnit Diana, exasperată. S-a uitat peste umăr la Vanessa Ashdown, care râdea. Vanessa Ashdown. Mama mea obişnuia să spună că unii oameni au mai mult păr decât bun-simţ.

— Fata aia pare să demonstreze corectitudinea teoriei, a spus Jia, sec.

Se oprise la ceva distanţă de casă, lângă un mic dig de piatră care cobora în pantă spre apă. Digul era plin de muşchi, şi muşchiul acela părea de un verde strălucitor sub apa argintie care izbea uşor piatra.

— Ascultă, Diana, trebuie să vorbesc cu tine. Unde putem sta de vorbă fără să fim auzite? Diana s-a uitat mai atentă la Jia. îşi închipuise doar, sau când Consulul s-a uitat la

Centurionii care înconjurau casa de pe canal părea... speriată?

— Nu-ţi face griji, a spus Diana. Ştiu foarte bine ce trebuie făcut.

Urca pe o scară în pirală care părea să ajungă până la stele. Crişti na nu îşi amintea cum descoperise scara asta, şi nici care fusese destinaţia ei. Scara se ridica din întuneric şi urca până în nori; îşi ţinea cu mâinile poalele rochiei lungi, ca să nu se împiedice în ea. îşi simţea păml dens, greu, şi aerul era încărcat de mirosul trandafirilor albi.

Scara s-a terminat brusc şi ea a păşit cu uimire pe un acoperiş pe care îl cunoştea poarte bine: era pe acoperişul Institutului din Ciudad de Mexico. De acolo putea vedea tot oraşul: Dl Angel, cu străludrea lui de aur pe Monumento a la Independenda, parcul Chapultepec, Palado de Bellas Artes, care era iluminat, şi turlele ludoase, în formă de clopot, de la Guadalupe Basilica. Şi în patele tuturor munţii, care păreau că ţin oraşul în palmă.

O siluetă întunecată stătea la marginea acoperişului: suplă şi masculină, cu mâinile împreunate la pate. Şi-a dat seama că e Mark înainte ca el să se întoarcă: nimeni nu avea un as fiel de păr ca de aur bătut cu foiţă de argint. Avea o tunică lungă, o centură de care era prinsă teaca de piele a unui pumnal şi pantaloni de bumbac. Era desculţ când a venit la ea şi a luat-o în braţe.

Ochii lui erau umbriţi, plini de dorinţă, şi se mişca atât de încet, de parcă arfi fost amândoi sub apă. A tras-o lângă el, şi-a trecut mâinile prin părul ei şi ea şi-a dat seama de ce i se păruse atât de greu: era plin de coarde lungi, încărcate de trandafiri roşii, desfăcuţi. Erandcfirii au încput să cadă pejos când Mark a strâns-o la pieptşi cu cealaltă mână i-a mângâiat părul, bucşele, clavicula, strecurându-şi degetele în decolteul rochiei. Mâinile lui erau calde, noaptea era răcoroasă, iar bügele lui erau şi mai calde pe bügele ei. S-a agăţat de el şi mâinile ei şi-au găsit drumul pre ceafa lui, acolo unde părul era cel mai fin şi îi acperea dcatricele...

El s-a îndepărtat puţin.

— Cristina, a murmurat. întoarcere!

Ea s-a întors în braţele lui şi l~a văgut pe Kieran. Hainele lui erau de catifea, în timp ce hainele lui Mark erau din bumbac simplu, şi pe degete avea inele masive de aur, iar ochii îi străluceau, conturaţi cu dermatogrcf. Era o bucată ruptă din cerul nopţii: argintiu şi negru.

Enul din braţele lui Mark au cuprins-o pe Cristina. Celălalt l-a cuprins pe Kieran. Cristina şi-a trecut şi ea braţul după mijlocul lui, simţind în palmă moliciunea hainei, şi l-a tras pre ea şi spre Mark, iar el i-a învăluit cu catifeaua lui neagră. E-a sărutat pe Mark, apoi s-a aplecat pre ea, şi ea stătea în braţele lui Mark când bügele lui i-au găsit gura...

— Cristina.

Vocea a pătruns prin somnul Cristinei, şi ea s-a ridicat instantaneu în fund, strângând la piept pătura, cu ochii mari din cauza şocului.

— Cristina Mendoza Rosales?

Era o voce de femeie. Cu respiraţia tăiată, Cristina s-a uitat în jur, începând să-şi recunoască dormitorul: mobila Institutului, lumina puternică a soarelui care pătrundea pe fereastră, pătura împrumutată de la Emma, îndoită la marginea patului. O femeie stătea aşezată pe pervazul ferestrei. Avea pielea albastră şi părul alb ca hârtia. Pupilele ochilor ei erau de un albastru foarte intens.

— Am primit mesajul de foc de la tine, a spus ea, în timp ce Cristina se uita la ea uluită.

Ce am visat eu adineauri?

Nu acum, Cristina. Te gândeşti la asta mai târgiu.

— Catarina Loss? Cristina voia să stea de vorbă cu magiciana, sigur că voia, dar nu se

aşteptase ca ea să apară, pur şi simplu, în camera ei, şi cu siguranţă nu întrun moment atât

de aiurea. Cum ai intrat aici?

— Nu am intrat. Sunt o Proiecţie.

Catarina şi-a mişcat mâna prin faţa ferestrei luminate de soare; razele soarelui au trecut prin ea ca printrun vitraliu.Cristina şi-a trecut discret mâna prin păr. Nu erau trandafiri. *Ag.*

— Cât e ceasul?

— Zece, a răspuns Catarina. Scuză-mă, chiar am crezut că eşti trează. Uite! A făcut un

gest cu degetele şi pe noptiera Cristinei a apărut un pahar din carton. De la Pete’s Coffee,

a spus ea. Preferata mea pe Coasta de Vest.

Cristina a strâns paharul la piept. Catarina era noua ei persoană preferată.

— Chiar mă întrebam dacă vei lua legătura cu mine. Cristina a luat o gură de cafea şi a adăugat: Ştiu că a fost o întrebare ciudată.

— Nici eu n-am fost prea sigură. Catarina a oftat. întrun fel. e treabă de magicieni. Vânătorii de umbre nu folosesc liniile de convergenţă.

— Dar folosim magicieni. Sunteţi aliaţii noştri. Dacă vă îmbolnăviţi, suntem datori să facem ceva pentru voi.

Catarina a părut surprinsă, apoi a zâmbit.

— Nu mă aşteptam... Mi-a făcut plăcere să te aud spunând asta. A lăsat privirea în jos. Situaţia s-a agravat. Tot mai mulţi magicieni sunt afectaţi.

— Cum se simte Magnus Bane? a întrebat Cristina.

Nu îl cunoştea de multă vreme pe Magnus, dar îl simpatiza.

S-a speriat când a văzut lacrimi în ochii Catarinei.

— Magnus e... în fine, Alee are mare grijă de el. Dar nu, nu se simte bine.

Cristina a lăsat jos paharul cu cafea.

— Atunci daţi-ne voie să vă ajutăm. Care ar fi indiciul că liniile de convergenţă sunt contaminate? Ce ar trebui să căutăm?

— Ei bine, în locul în care liniile de convergenţă au fost compromise, ar trebui să existe o activitate mai sporită a demonilor, a spus Catarina.

— Asta sigur putem verifica.

Ay.

eşti
apă-

mea luat

afbl,
vitei

mai multe persoane. Voi, vânătorii de umbre, sunteţi uneori atât de neglijenţi.

— Nu toţi suntem Jace Herondale, a spus Cristina, care de obicei era persoana cea mai puţin neglijentă pe care o cunoştea.

— Te rog. Am predat la Academia Vânătorilor de Umbre. Am...

Catarina a început să tuşească şi umerii i se cutremurau. Făcuse
ochii mari.

Cristina s-a dat jos din pat, alarmată.

— Te simţi bine?

Dar Catarina dispăruse. Nu rămăsese nici măcar un vârtej de aer care să arate locul în care fusese Proiecţia ei.

Cristina şi-a pus repede hainele: nişte blugi şi un tricou mai vechi de-ale Emmei. Mirosea a parfumul ei, care era un amestec de lămâie şi rozmarin. Cristina îşi dorea din tot sufletul ca Emma să fi fost acolo, să poată vorbi cu ea de cele întâmplate în noaptea trecută, şi Emma să o sfătuiască şi să-i ofere un umăr pe care să plângă.

Dar nu era şi ea nu putea face asta. Şi-a atins lănţişorul şi a spus o rugăciune scurtă pentru înger, apoi a pornit pe hol spre camera lui Mark.

Stătuse şi el până târziu, la fel ca ea, aşa că erau şanse mari ca încă să mai doarmă. A bătut la uşă, mai întâi şovăitor, apoi mai tare; până la urmă, Mark a deschis uşa căscând, gol puşcă.

— *Hîjolel* a ţipat Cristina şi şi-a acoperit faţa cu gulerul tricoului. Pune-ţi nişte pantaloni pe tine!

— Scuze, a strigat el, ascunzându-se după uşă. Dar cel puţin m-ai mai văzut aşa.

— Nu în plină lumină!

Cristina încă îl mai vedea pe Mark prin crăpătura uşii; îşi pusese nişte boxeri şi acum trăgea pe el un tricou. Capul i-a răsărit din tricou cu părul lui blond adorabil de ciufulit.

Nu, nu adorabil, ¡i-a spus ea. Oribil. Enervant.

Gol.

Nu, nici la asta nu se va mai gândi. *Oare sunt treabă?* ş-a
întrebat ea. însemnau nimic, şi-a spus ea. Probabil era ceva legat de anxietaţea ei, nu
avea nicio legătură cu mea se mai simţea confuza după visul pe care îl avusese. Visele nu
Mark şi Kieran.

Mark a apărut din nou în cadrul uşii.

— îmi cer scuze. Eu... noi de multe ori dormim dezbrăcaţi la Vânătoarea Sălbatică, şi am
uitat că...

Cristina şi-a tras tricoul în jos.

— Elai să nu mai vorbim despre asta.

— Vrei să vorbim despre noaptea trecută? Părea că abia aştepta. Pot să-ţi explic.

— Nu. Nu vreau, a spus ea ferm. Am nevoie de ajutorul tău şi nu pot să... în fine, nu am la
cine să apelez. Ty şi ceilalţi sunt prea mici, iar Aline şi Elelen cred că s-ar simţi obligate să-i
spună Jiei.

Mark părea dezamăgit, dar a trecut peste asta.

— E ceva de care Conclavul nu trebuie să ştie?

— Nu ştiu. Pur şi simplu... în clipa asta nu ştiu dacă putem să le spunem ceva.

— Măcar îmi spui despre ce e vorba? Despre demoni?

— De data asta pot să spun da, i-a spus Cristina, şi i-a povestit de liniile de convergenţă, de boala magicienilor şi de discuţia pe care o avusese cu Catarina. Tot ce avem de făcut e să vedem dacă găsim ceva neobişnuit de raportat. Probabil că nici nu ne vom da jos din maşină.

Mark a ridicat capul repede.

— Conduci tu? O să fim numai noi?

— Da, a spus ea. Să fii gata diseară la şapte. A dat să plece, dar s-a oprit şi s-a uitat la el peste umăr. Nu s-a putut abţine. Dar fa-mi o favoare în noaptea asta, a adăugat. Pune-ţi nişte pantaloni!

Când Kit a intrat în bucătărie, Ty nu era acolo.

Era gata să se întoarcă şi să plece, dar ceilalţi îl văzuseră. Aline, în jeanşi negri şi un tricou, era la aragaz, cu părul prins în creştetul capului şi cu o încruntătură de concentrare pe faţă. Dm, Mark, Cristina şi Tawy stăteau la masă; Dru se ocupa de Tawy, dar Mark şi Cristina l-au salutat cu o fluturare de mână.

S-a aşezat la masă şi s-a simţit imediat copleşit de o senzaţie de jenă. Niciodată nu petrecuse prea mult timp cu fraţii Blackthorn, cuexcepţia lui Ty şi a lui Liwy Cum niciunul dintre ei nu era acolo, avea senzaţia că a nimerit în mijlocul unei petreceri cu o mulţime de oameni pe care abia dacă îi cunoştea, dar cu care ar fi trebuit să discute ceva.

— Ai dormit bine? Ea întrebat Cristina.

Era greu să te simţi stânjenit în preajma Cristinei — părea că iradiază din ea blândeţe. Dar Kit a reuşit totuşi să se simtă stânjenit. Johnny Rook păcălise o mulţime de oameni amabili la viaţa lui, iar Kit se îndoia că lui i-ar lipsi capacitatea de a face la fel.

A mormăit ceva ca răspuns şi şi-a pus nişte suc de portocale. Dacă dormise bine? Nu chiar. Jumătate din noapte şi-o petrecuse facându-şi griji la gândul de a merge cu Ty în Piaţa Umbrelor, şi cealaltă jumătate de noapte a fost ciudat de bucuros că se va duce cu Ty în Piaţa Umbrelor.

— Unde e Elelen? a întrebat Dru încet, cu ochii la Aline.

Kit se întrebase acelaşi lucru.

Păruse destul de stresată cu o zi înainte. N-ar fi putut s-o condamne dacă şi-ar fi luat lumea în cap şi ar fi fugit urlând prin deşert.

— Azi e şedinţa Conclavului, a spus Mark. Elelen e la şedinţă.

— Dar nu Aline trebuia să conducă Institutul?

Dru părea uimită.

— Helen a considerat că cei din Conclav trebuie să se obişnuiască cu ea, a răspuns Mark. Să le aducă aminte că este un vânător de umbre ca oricare altul. Şi că face parte din familia Blackthorn, mai ales că acolo s-ar putea discuta despre anumite lucruri, cum ar fi dacă e cazul ca Diana să fie înlocuită ca tutore...

— Eu nu vreau un alt tutore! a exclamat Tawy O vreau pe Diana!

— Dar sigur nu va lipsi mai mult de câteva zile? a întrebat Cristina, neliniştită. Maximum?

Mark a ridicat din umeri.

— Faptul că noi ne învârtim pe aici fără un tutore şi fără program e genul de treabă care

îi frământă pe cei din Conclav

— Dar Tawy are dreptate, a spus Dru. Noi deja am început să studiem cu

Diana. Nu e cazul să începem cu altcineva. Nu e aşa, Kit?

Kit a fost atât de surprins că vorbeşte cu el, că aproape a scăpat paharul cu suc din mână. Până să răspundă, Aline le-a întrerupt discuţiaapropiindu-se de masă cu o tigaie. Veneau din ea nişte mirosuri fantastice. Lui Kit a început să-i lase gura apă.

— Ce-i asta? a întrebat Tawy, cu ochii mari.

— Asta, a spus Aline, e o frittata. Şi toată lumea o să mănânce.

A pus tigaia pe un suport metalic din mijlocul mesei.

— Nu-mi place frittata, a spus Tawy.

— Ghinion, a replicat Aline şi s-a uitat urât la fiecare în parte. Ieri aţi facut-o să plângă pe Helen, aşa că o să mâncaţi frittata asta — care apropo, e al naibii de bună — şi o să vă placă. Asta e micul dejun, şi cum eu nu sunt Helen, n-o să mă intereseze dacă muriţi de foame sau mâncaţi Cheetos la toate mesele. Noi două avem foarte mult de lucru, Conclavul nu ne lasă să respirăm, şi ea nu-şi doreşte decât să fie cu voi, iar voi n-o s-o mai faceţi niciodată să plângă. S-a înţeles?

Dru şi Tawy au dat amândoi din cap, cu ochii mari.

— îmi pare foarte rău, Aline, a spus Cristina încet.

— Nu la tine mă refeream, Cristina. Aline şi-a dat ochii peste cap. Şi Ty unde e? N-am de gând să repet predica. S-a uitat urât la Kit. Tu eşti mereu lipit de el. Unde e?

— Probabil doarme, a spus Kit.

Presupunea că Ty stătuse până târziu, căutând informaţii despre magia neagră. Nu că ar fi spus asta cu glas tare.

— Bine. Când se trezeşte, să-i transmiţi ce am spus. Şi să puneţi tigaia în chiuveta aia nenorocită după ce mâncaţi.

Aline şi-a luat jacheta de pe spătarul scaunului, şi-a pus-o pe ea şi a ieşit din cameră.

Kit era pregătit sufleteşte ca Tawy sau Dru să înceapă să plângă. Niciunul dintre ei n-a plâns.

— A fost tare, a spus Dru, luându-şi o porţie de frittata, care s-a dovedit a fi un amestec de ouă, cârnaţi, brânză şi ceapă caramelizată. Mi-a plăcut cum i-a luat apărarea lui Helen.

— *Tu* ai ţipat ieri la Helen, a precizat Mark.

— E sora mea, a spus Dru, punând o porţie mare de frittata în farfuria lui Tawy

— Mark a pufnit exasperat. Cristina a luat o gură de frittata şi a închis ochii de plăcere.Pun pariu că şi tu ţipai la taică-tău, i-a spus Dru lui Kit. Vreau să zic, în fiecare familie apar uneori certuri.

— Noi n-am fost o familie de-asta, în care se ţipă. De cele mai multe ori tata nu mă băga în seamă, sau câteodată încerca să mă înveţe să sparg încuietori.

Faţa lui Dru s-a luminat. Şi acum părea palidă şi obosită, şi foarte copilăroasă în tricoul mult prea mare pentru ea, dar când a zâmbit, lui Kit i s-a părut că seamănă cu Liwy

— Ştii să spargi încuietori?

— Pot să-ţi arăt, dacă vrei.

Ea a lăsat furculiţa şi a bătut din palme.

— Da! Mark, pot să mă duc acum să învăţ cum se sparg încuietorile?

— Avem rune de Deschidere, Dru, a spus Mark.

— Şi? Dacă mă răpeşte un demon cu tentacule şi scap stela şi el îmi prinde mâinile cu cătuşele de scaun? Atunci ce fac?

— Asta nu se va întâmpla, a spus Mark.

— S-ar putea întâmpla, a remarcat Tavvy.

— Chiar nu. Demonii cu tentacule nu pot manevra cătuşe.

Mark părea exasperat.

— *Te rog?* îl implora Dru cu privirea.

— Eu... presupun că nu e nimic rău în asta, a spus Mark, vizibil scos din elementul lui. S-a uitat pieziş spre Cristina, ca şi cum ar fi vrut să obţină aprobarea ei, dar ea a întors repede capul. Numai să nu comiţi şi vreo infracţiune cu noua ta pricepere, Dru! Ultimul lucru de care avem nevoie e să mai apară ceva care să-i irite pe cei din Conclav

— Apa aia e magie rea, a spus Kieran.

Se rezema greoi de Diego în timp ce mergeau cât puteau de repede pe coridoarele Şcolii de Solomonie. Divya şi Rayan rămăseseră în spate, la uşa Elăului, ca să-i împiedice pe cei din Cohortă să vină după Kieran şi Diego.

— I-am auzit cum râdeau vorbind despre asta, când m-au târât pe holuri, legat la ochi.

Era în tonul lui un fel de dispreţ trufaş; încă avea tonul unui prinţ. Dar sub dispreţul acesta
se simţeau furie şi ruşine.

— Nu am crezut că ştiu despre ce vorbesc, dar ei ştiau.

— îmi pare rău, a spus Diego şi a pus şovăitor o mână pe umărul prinţului. A avut impresia că bătăile inimii lui Kieran se simţeau chiar şi prin oase şi muşchi. Era datoria mea să te protejez. Am clacat.

— Nu ai clacat, a spus Kieran. Dacă nu erai tu, aş fi murit.

Părea puţin incomodat. Elfilor nu prea le plăceau scuzele şi datoriile.

— Nu putem să ne întoarcem în camera ta, a adăugat Kieran, când au pornit pe un alt coridor. Ne vor căuta acolo.

— Trebuie să ne ascundem, a spus Diego. Undeva unde să te putem bandaja. Sunt zeci de camere libere.

Kieran s-a îndepărtat de el. Mergea ca un om beat, nesigur pe paşii lui.

— Bandajele sunt pentru cei care merită să se vindece, a spus el.

Diego s-a uitat la el îngrijorat.

— Te doare rău?

— Nu mă doare, a spus Kieran.

De undeva, de pe coridor, a răsunat un ţipăt. Un ţipăt chinuit de femeie, care a fost curmat brusc.

— Fata care a căzut în apă, a spus Kieran. Am încercat să ajung ma: repede la ea...

Samantha. Diego nu o simpatiza prea mult, dar nimeni nu merită o durere care să te facă să
ţipi aşa.

— Poate că ar trebui să plecăm de la Şcoala de Solomonie, a spus Diego.

Intrarea principală era în coasta muntelui, dar era întotdeauna păzită. însă mai erau câteva căi — chiar şi un tunel din sticlă care mergea şerpuit prin apele lacului, până pe celălalt mal. Kieran a ridicat capul.

— Vine cineva.

Diego l-a prins cu o mână pe Kieran, iar cu cealaltă şi-a luat pumnalul, dar a îngheţat când l-a văzut pe omul din faţa lui. Părul negr_ fălcile încordate, sprâncenele ridicate şi ochii fixaţi asupra lui Kierar.

Martin Gladstone.

— N-o să părăsiţi Şcoala de Solomonie, a spus el. Nu prea curâr.c

Nu înţelegi, a zis Diego. Ceilalţi... grupul Zarei... au vrut şi-, omoare pe Kieran...Ochii lui Gladstone s-au uitat cu dispreţ la Diego şi însoţitorul lui.

— Deci chiar ai avut îndrăzneala să îl aduci aici, a spus el, referindu-se, evident, la Kieran. Elful este membru al unei armate inamice. Ba chiar unul cu funcţie înaltă.

— Urma să depună mărturie împotriva Regelui Elfilor întunericului! a spus Diego. Avea de gând să-şi rişte viaţa... să rişte furia Regelui Elfilor întunericului... ca să-i ajute pe vânătorii de umbre!

— Dar n-a avut ocazia să facă asta, nu? a şuierat Gladstone. Aşa că nu ştim ce ar fi făcut.

— Aş fi depus mărturie, a vorbit Kieran, rezemându-se de perete. Nu-i port iubire tatălui meu.

— Elfii nu pot minţi, a spus Diego. Cum poţi să mri asculţi?

— Elfii pot să te păcălească, să te înşele şi să te manipuleze. Cum de te-a convins să-l ajuţi, Diego Rocio Rosales?

— Nu m-a „convins” cu nimic, a răspuns Diego. Ştiu şi singur în cine pot avea încredere. Şi dacă îl vei ucide pe Kieran, sau îi vei lăsa pe ticăloşii ăia s-o facă, vei încălca Acordurile.

— Interesantă pledoarie, a spus Gladstone. Nu e intenţia mea să-l ucid sau să-i fac rău fiului de Rege. în schimb, vă voi sechestra în bibliotecă până când va veni Inchizitorul să se ocupe de voi.

Emma şi Julian mergeau de câteva ore, când Emma şi-a dat seama că sunt urmăriţi.

De fapt, fusese o plimbare chiar plăcută pe cărarea uşoară din pădure. Fusese destul de simplu să discute cu Julian, fiindcă Emma încerca să nu se mai gândească la vrajă, sau la ce simte el pentru ea, sau la ce simte el, punct. Au evitat să vorbească despre Liwy şi despre blestemul *ţarabatai*-lor, şi au vorbit despre Conclav şi despre posibilele lui planuri, şi despre locul pe care Zara bar putea avea în ele. Julian mergea în faţă, cu harta în mână, consultând-o ori de câte ori razele soarelui pătrundeau prin frunzişul copacilor suficient de mult ca să poată vedea.

Am putea ajunge la Curtea Elfilor întunericului mâine-dimi- neaţă, a spus el, oprindu-se în mijlocul unui luminiş.în jurul lor erau pâlcuri de flori albastre şi verzi care se legănau uşor, iar în lumina soarelui, frunzişul copacilor părea un voal verde.

— În funcţie de cât vom merge şi noaptea...

Emma s-a oprit brusc.

— Suntem urmăriţi.

Julian s-a oprit şi el şi s-a întors spre ea, punând harta în buzunar.

— Eşti sigură?

Vorbise încet. Emma a ciulit urechile, încercând să audă ceea ce auzise mai devreme: zgomotul slab al unor crenguţe rupte şi nişte paşi.

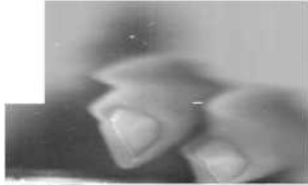
— Sunt sigură.

În ochii lui Julian nu era nicio îndoială; Emma a avut o mică mulţumire, pentru că el, chiar şi în starea lui vrăjită, avea încredere deplină în abilităţile ei.

— Nu putem fugi, a spus el.

Avea dreptate, cărarea era prea bolovănoasă şi vegetaţia prea deasă ca să poată fi siguri că vor scăpa de urmăritor prin fugă.

— Vino!

—

Emma l-a luat de mână pe Julian; în clipa următoare se căţărau amândoi în cel mai înalt stejar din apropierea luminişului. Emma a găsit o creangă solidă şi s-a instalat acolo; în secunda următoare, Julian s-a aşezat pe creanga de alături. S-au ţinut amândoi de trunchiul copacului şi s-au uitat în jos.

Paşii se auzeau mai aproape. Copite, şi-a dat seama Emma, şi apoi un spirit de apă verde, cu o coamă de alge strălucitoare, a pătruns în luminiş, cu un călăreţ în spate. Emma a inspirat adânc. Călăreţul era un om îmbrăcat în uniformă de vânător de umbre.

S-a aplecat, curioasă. Nu era un bărbat, a văzut ea, ci un băiat — cu faţa îngustă şi lungă de ogar şi cu o claie neagră de păr.

— Dane Larkspear călare pe un spirit de apă, a murmurat Julian. Ce mai e şi asta?

— Dacă o văd şi pe Zara călare pe monstrul din Loch Ness, plecăm acasă, a şoptit Emma. Spiritul s~a oprit brusc în mijlocul luminişului. îşi rotea ochii — de un negru adânc, fără niciun pic de alb. De aproape, nu mai semăna cu un cal, chiar dacă avea coamă şi coadă şi patru picioare, ci părea mai

mult o creatură înfricoşătoare, o creatură care n-ar fi trebuit niciodată să iasă din apă.

— Grăbeşte-te!

Dane ba tras de căpăstru şi Emma şi-a amintit vag ceva de genul că dacă îi pui căpăstru unui spirit de apă, îl vei obliga să ţi se supună. Se întreba cum de reuşise Dane asta.

— Trebuie să le dăm de urmă lui Blackthorn şi lui Cartstairs înainte de lăsarea serii, altfel îi pierdem.

Spiritul a vorbit. Emma a tresărit. Vocea lui semăna cu zgomotul pe care îl fac valurile care se sparg de stânci.

— Nu cunosc creaturile astea, stăpâne. Nu ştiu cum arată.

— Nu contează! Căută urma!

Dane a lovit spiritul pe umăr şi apoi a revenit la locul lui, încruntat.

— OK, o să ţi-i descriu: Julian e genul de tip care are o fată ca*parabatai.* Ai înţeles?

— Nu, a răspuns spiritul.

— îşi petrece tot timpul alegând după copii. Are un milion de copii şi se poartă de parcă ar fi tatăl lor. E ciudat. Iar Emma e o fată care ar fi foarte sexy dacă ar tăcea o clipă din gură.

— O să-l omor, a murmurat Emma. O săd omor în timp ce *vorbesc.*

— Nu înţeleg cum se raportează oamenii la frumuseţe, a spus spiritul. Mie la o femeie îmi place luciul plăcut al algelor de pe ea.

— Tacă-ţi gura! Dane a tras de căpăstru şi spiritul a şuierat, ară- tându-şi dinţii subţiri ca nişte ace. Trebuie să-i găsim înainte de apusul soarelui.

Zâmbetul lui era urât.

— Când mă voi întoarce cu Cartea Neagră, Horace o să-mi dea tot ce vreau. Poate mi-o

jos şi
:cioa- ;
os de
a spre
urât
l£e. S-a
‘I. Aşa
ropo,;
rea. O
va în
mână,

—

dă pe ultima soră a lui Julián Blackthorn, să mă joc cu ea. Dru, sau cum o cheamă. Are cele mai bune ţâţe din familie.

Emma s-a aruncat atât de repede din copac, încât lumea din jurul ei a fost doar o ceaţă de frunze verzi şi de furie roşie. A aterizat direct pe Dane Larkspear şi l-a tras din şa, iar acesta a scos un geamăt de durere când s-au izbit amândoi de pământ. L-a lovit cu putere în burtă, facându-i să se încovoaie, apoi a sărit în picioare. A scos sabia; o clipăfusese îngrijorată că Julián nu va veni după ea, dar el era deja jos şi scotea căpăstrul de pe grumazul spiritului de apă.

— Nobile domn! Spiritul a făcut o plecăciune, îndoindu-şi picioarele din faţă, în vreme ce Dane tuşea şi icnea, rostogolindu-se pe jos de durere. îţi mulţumesc că m-ai eliberat.

— Cu plăcere.

Julián a aruncat căpăstrul şi spiritul s-a pierdut în pădure.

Emma stătea şi acum deasupra lui Dane, cu sabia îndreptată spre gâtul lui, unde lucea ceva auriu. Zăcând pe spate, Dane s-a uitat urât la ea.

— Ce cauţi aici, Larkspear? Ea întrebat ea. Noi am fost trimişi să aducem Cartea Neagră, nu tu.

— Lasă-mă în pace! Dane a întors capul şi a scuipat sânge. S-a şters la gură, lăsând pe mână o dâră roşie. Dacă îmi faceţi ceva, familia Dearborn vă va smulge Peceţile.

— Şi ce? a făcut Emma. Nici măcar nu avem Cartea Neagră. Aşa că ţi-ai pierdut timpul urmărindu-ne, Dane. Chestie la care, apropo, nu te pricepi deloc. Te auzeai ca un elefant. Un elefant sexist. Eşti un vânător de umbre jalnic.

— Ştiu că nu o aveţi, a spus Dane cu dezgust. Dar o veţi avea. O s-o găsiţi. Şi când o s-o găsiţi...

Dane s-a întrerupt.

— Ce?

Vocea Emmei era plină de dispreţ.

— Vorbesc cumva prea mult?

Emma şi-a dat seama brusc că Dane nu se uită la ea, ci undeva în spatele ei; Julián se apropiase şi stătea acolo cu sabia lui lungă în mână, uitându-se la Dane cu o răceală înspăimântătoare.

— Sper că ştii, a spus el încet, că dacă o atingi vreodată pe Dru, o să te omor?

Dane s-a ridicat în coate.

— Te crezi aşa de special, a şuierat el cu o voce subţire, văicăreaţă. Te crezi aşa de tare... crezi că sora ta e prea bună pentru mine...

— E prea *mică* pentru tine, a spus Emma. Are treisprezece ani. idiotuleîVoi aveţi impresia că Inchizitorul v-a trimis întro misiune specială fiindcă sunteţi voi grozavi, dar va trimis fiindcă nu îi pasă de voi! Fiindcă nu contaţi! Vrea să *scape* de voi!

Dane a îngheţat, ca şi cum şi-ar fi dat seama că vorbise prea mult.

Emma s-a întors la Julián.

— Vrea să spună că...

— Vrea să spună că Inchizitorul Ea trimis aici să ne ucidă, a spus Julián. Are şi el un medalion întocmai ca cel pe care Horace ni Ea dat nouă. Cel care împiedică trecerea timpului.

Dane a dus mâna la gât, ca şi cum ar fi vrut să se apere, dar nu înainte ca Emma să fi văzut că Julián are dreptate.

S-a uitat urât la Dane.

— Deci Horace te-a trimis să iei de la noi Cartea Neagră, să ne omori şi după aia să te întorci singur?

— Ca apoi să le spună tuturor că am fost ucişi de poporul elfilor, a spus Julian. Un extra bonus pentru el.

Un licăr de teamă s-a văzut pe faţa lui Dane.

— De unde ştii asta?

— Sunt mai deştept decât tine, a spus Julian. Dar nu m-aş lăuda prea mult cu asta. Şi o tufa e mai deşteaptă ca tine.

— Una e să trimiţi pe cineva întro misiune periculoasă, şi alta e să trimiţi pe altcineva după ei ca să-i înjunghie pe la spate, a spus Emma. Când vor afla cei din Conclav..

— Nu vor afla! a pufnit Dane. Nu vă veţi întoarce niciodată de aici! Credeţi că sunt numai eu?

S-a ridicat cu greu în picioare; Emma s-a dat un pas înapoi, neştiind ce să facă. Puteau să-l anihileze pe Dane, dar pe urmă ce puteau să-i facă? Să-l lege? Să-l trimită înapoi la Idris, într un fel sau altul?

— Cohorta are mâinile lungi şi nu avem nevoie de trădători ca voi. Cu cât sunt mai puţini ca voi pe lume, cu atât mai grozav.. Am început bine cu Liwy, dar...

Sabia lui Julian a strălucit ca un fulger când a înfipt-o adânc în inima lui Dane.

Emma a ştiut că i-a nimerit inima, deoarece corpul lui Dane s-a arcuit spasmodic, ca un peşte în cârlig. A început să tuşească, împrăştiindstropi de sânge, cu ochii fixaţi asupra lui Julian, părând că mri vine să creadă ce se întâmplă.

Julian şi-a tras sabia. Dane s-a prăbuşit la pământ, cu gura întredeschisă, nemişcat şi cu ochii sticloşi.

Emma s-a răsucit spre Julian.

— *Ce—aifăcut?*

Julian s-a aplecat să şteargă lama săbiei pe iarbă şi pe flori.

— Am ucis o persoană care avea de gând să ne ucidă pe noi.

— L-ai omorât!

— Emma, fii practică. A fost trimis aici să ne ucidă. Ar fi facut-o, dacă nu l-aş fi ucis eu. Şi a spus că mai sunt şi alţii, mai mulţi membri ai Cohortei. Dacă îl lăsam în viaţă, în scurt timp ar fi trebuit să ne confruntăm şi cu alţi adversari.

Emma avea impresia că nu-şi poate regăsi respiraţia. Julian îşi băgase sabia în teacă; florile de la picioarele lui erau pătate de sânge. Nici nu se putea uita la trupul lui Dane.

— Nu ucizi un alt vânător de umbre, aşa, pur şi simplu. Nu se face asta. Un om care are sentimente nu face asta.

— Se poate, a spus Julian. Dar el a fost o problemă, şi acum nu mai e.

S-a auzit un foşnet printre frunze. în clipa următoare a apărut din nou spiritul de apă, strălucind verde în lumina soarelui. S-a apropiat de Dane. Preţ de o secundă, Emma s-a gândit dacă nu cumva îl plânge pe fostul lui stăpân.

S-a auzit un pârâit când spiritul de apă şi-a înfipt dinţii ca nişte ace în trupul însângerat al lui Dane. Mirosul de cupru al sângelui a umplut dintrodată aerul. Spiritul de apă a înghiţit ce avea în gură şi s-a uitat la Julian, cu dinţii care, acum, din verzi, erau roşii — o tulburătoare combinaţie care îi amintea de Crăciun.

— O, Doamne!

Emma a făcut un pas înapoi, revoltată.

— Scuze, a spus spiritul. Vreţi şi voi? E foarte gustos.

Julian nu părea nici deranjat, nici amuzat de spectacolul oribil.

— Nu, mersi.Eşti foarte generos, Julian Blackthorn, a spus spiritul. Să fii sigur că te voi răsplăti întro bună zi.

— Trebuie să plecăm, a murmurat Emma, stăpânindu-şi greaţa. A întors capul, dar nu înainte să zărească sclipirea albă a oaselor lui Dane în lumina soarelui. Trebuie să plecăm de aici chiar acum.

S-a răsucit pe călcâie, orbeşte. Avea mereu în ochi sângele de pe flori şi felul în care ochii lui Dane se dăduseră peste cap. I se părea că aerul devenise greu de mirosul de cupru al sângelui, şi s-a rezemat de trunchiul unui mesteacăn din apropiere.

— Emma? a spus Julian din spatele ei, şi dintnodată s-a auzit un zgomot de potcoave ca o explozie, iat în luminiş au apărut doi cai, unul cenuşiu şi unul brun. Pe cai erau nişte elfi: călare pe cel cenuşiu era o femeie cu părul blond, iar pe cel brun era un bărbat cu faţa albă.

— Asta e gara centrală de pe Tărâmul Elfilor? a întrebat Emma, rezemându-se cu fruntea de copac. Toată lumea trece pe aici?

— Emma Carstairs? a întrebat femeia cu părul blond.

Emma şi-a amintit de ea vag: era mătuşa lui Mark, Nene. Lângă ea era unul dintre

curtenii Reginei Elfilor Luminii, Fergus, care privea încruntat.

— E cumva un *vânător de umbre* mort? a întrebat el.

— M~a luat prizonier şi oamenii ăştia drăguţi m-au eliberat, a spus spiritul.

— Du-te, spiritule, a spus Fergus. Părăseşte acest loc. Cuvintele elfilor de la Curtea Luminii nu sunt pentru tine.

Spiritul a scos un scâncet ca un suspin şi a început să tragă cadavrul lui Dane în tufişuri. Emma s-a întors încet, rămânând cu spatele lipit de copac. Era foarte bucuroasă că nu mai era acolo cadavrul, deşi pământul încă era plin de sânge şi florile se turtiseră de greutatea lui.

— Emma Carstairs şi Julian Blackthorn, a spus Nene. Vă îndreptaţi spre Curtea Elfilor Luminii. De ce?

— Nu, ne îndreptam spre Curtea Elfilor întunericului, a spus Emma. Voiam să...

Noi ştim către ce anume duc cărările de aici, a spus Fergus cu asprime. Nu încercaţi să ne păcăliţi cu înşelătoriile voastre umane.Emma a încercat să protesteze — şi Ea văzut pe Julian clătinând din cap spre ea, ca o mică negaţie, dar ea a ştiut imediat ce înseamnă. Chiar mergeau pe un drum greşit. Din cine ştie ce motiv, el o minţise; de fiecare dată când consultase harta, nu făcuse decât să-i aducă mai aproape de Curtea Elfilor Luminii.

A simţit în gură gustul amar al trădării, mai amar decât gustul de cupru al sângelui.

— Avem Cartea Neagră, le-a spus Julian lui Nene şi lui Fergus, iar Emma s-a uitat la el complet şocată.

Ce tot spunea acolo?

— De aceea ne-am întors pe Tărâmul Elfilor. Regina ne-a rugat să i-o aducem, şi fam adus-o, iar acum am venit să ne dea ce ne-a promis.

Şi-a îndreptat spatele şi a ridicat capul sus. Era foarte palid la faţă, dar ochii îi străluceau puternic, verde-albastru, şi era frumos; chiar şi murdar de sânge pe faţă era frumos, iar Emma şi-ar fi dorit să nu vadă asta, dar vedea. **Cerem în mod oficial audienţă la Regina Elfilor Luminii, a spus el.**

9

PALATE REGEŞTI

PLUTIND PRIN AER CU GWYN, DIANA SE SIMŢEA LIBERĂ, ÎN CIUDA grijilor pe care şi le făcea

pentru Emma şi Julian. Presupunea că în casă sunt în siguranţă, dar nu îi plăcea că nu poate să-i vadă. Asta o facea să-şi dea seama că în ultimii cinci ani ea ajunsese să-i considere propria ei familie şi că acum se simţea ruptă cu totul de Alicante.

Când mergea pe străzi, chiar şi feţele cunoscute i se păreau măştile unor necunoscuţi. L~ai votat pe Horace Dearborn ca Inchizitor? li consideri vinovaţi pe fraţii Blackthorn pentru moartea surorii lor? Cref că elfii sunt nişte monştri? Cine eşti tu, de fapt?

Se ţinea şi mai strâns de Gwyn când au aterizat în micul luminiş, de acum familiar, dintre tei. Luna se subţiase, şi în luminiş era linişte deplină şi umbră adâncă. Gwyn a descălecat şi a ajutat-o pe Diana să coboare; de data aceasta nu mai avea agăţaţi la oblânc saci cu mâncare, ci doar o sabie boantă atârnată de mijloc. Diana ştia că avea încredere în ea, şi nu îi pusese nicio întrebare când ea îl rugase s-o aducă aici. În alţi vânători de umbre, însă, nu avea încredere, iar ea nu putea să-l condamne pentru asta.

Printre umbre s-a văzut o lumină şi, din spatele unei stânci înclinate, a apărut Jia. Diana s-a încruntat când Consulul s-a apropiat de ei.Ultima oară când fusese aici Diana, pământul era verde sub picioarele ei. Acum ghetele Jiei scârţâiau călcând pe muşchiul maroniu şi uscat. Poate era aşa doar pentru că se apropia toamna, dar mana…

— Diana, a spus Jia. Am nevoie de ajutorul tău.

Diana a ridicat o mână.

— Mai întâi, vreau să ştiu de ce nu mi se dă voie să-i văd pe Emma şi pe Julian. De ce sunt ţinută departe de ei?

— Toată lumea trebuie să stea departe de ei, a spus Jia.

S-a aşezat pe o piatră netedă, cu gleznele încrucişate. Părul ei arăta impecabil.

— Horace spune că nu vrea să le fie influenţată mărturia.

Diana a pufnit, neîncrezătoare.

— Şi cum are de gând să-i oblige să mărturisească? Sabia Mortală nu mai există!

— înţeleg că eşti îngrijorată, a spus Jia. Dar am vorbit cu Simon înainte să plece la New York. El şi Isabelle au reuşit să-i vadă pe Emma şi pe Julian dimineaţă, şi Simon mi-a spus că sunt în regulă şi că întâlnirea cu Elorace a decurs bine.

Diana s-a simţit cuprinsă de uşurare, dar şi de iritare.

— Jia, trebuie să faci ceva. Dearborn nu poate să-i ţină izolaţi până la un moment imaginar în care Sabia Mortală ar fi reparată.

— Ştiu, a spus Jia. De aceea am vrut să mă întâlnesc cu tine. Ţi-aduci aminte când ţi-am spus să rămâi aici?

— Da, a spus Diana.

— Cei din Cohortă au aflat de pârjolul din pădure, a spus Jia. Până la urmă, Patrick Ea luat cu el pe Manuel când s-a dus să vadă ce se întâmplă, şi atunci nu ştiam cât sunt de periculoşi, chiar şi copiii.

A oftat şi i-a aruncat o privire lui Gwyn, care nu avea pe faţă nicio expresie. Diana se întreba ce credea el despre toate astea, având atâţia ani de experienţă în duelurile politice de la Curţile elfilor.

— Au hotărât să folosească situaţia asta ca pe un instrument politic. Vor să spună că aici e mâna elfilor. Vor să incendieze pădurea pentru a distruge

mana.Asta nu va distruge mana, a spus Gwyn. Va distruge doar pădurea. Mana înseamnă moarte şi putreziciune. Nu poţi distruge distrugerea, după cum nu poţi trata otrăvirea cu otravă.

Jia s-a uitat iar la Gwyn, de data asta privindu-i în ochi, scrutător.

— Este întradevăr o magie a elfilor? Mana?

— Nu am văzut niciodată o astfel de magie, şi am trăit multă vreme, a răspuns Gwyn. Nu spun că Regele Elfilor întunericului n-ar putea fi implicat. Dar este o magie mai demonică decât oricare magie de pe Tărâmul Elfilor. Nu e naturală, dar nici nenaturală.

— Deci incendierea pădurii nu va rezolva nimic? a întrebat Diana.

— Ceva va rezolva, a spus Gwyn. Îi va izgoni de aici pe toţi repudiaţii care consideră Pădurea Brocelind casa lor —, pe toţi elfii şi pe toţi vârcolacii care trăiesc aici de generaţii.

— Cred că e o scuză ca să poată începe izgonirea repudiaţilor din Idris, a spus Jia. Dearborn intenţionează să se folosească de atmosfera de teamă în care trăiesc acum nefilimii ca să forţeze impunerea unor legi mai stricte împotriva repudiaţilor. Sunt convinsă că ar face asta, dar nu mă aşteptam ca tentativa lui de a curăţa Idrisul de repudiaţi să aibă loc atât de repede.

— Crezi că cei din Conclav vor fi de acord cu ei? a întrebat-o Diana.

— Mă tem că da, a răspuns Jia cu o amărăciune cum rar arătase. Sunt atât de concentraţi pe frica şi pe ura lor, încât nici nu-şi dau seama că-şi fac rău singuri. Ar fi în stare să se otrăvească ei înşişi dacă ar şti că la festinul otrăvit iau parte şi repudiaţii.

Diana şi-a strâns braţele în jurul corpului, încercând să nu mai tremure.

— Deci, ce putem face?

— Horace a stabilit o şedinţă peste două zile. Ar fi prima ocazie să-şi prezinte public intenţiile. Oamenii te respectă — familia Wrayburn a fost o familie proeminentă şi tu ai luptat cu mult curaj în Războiul întunecat. Trebuie să găsim printre noi oameni care să i se opună. Sunt mulţi care se tem să vorbească deschis.

— Mie nu mi-e teamă, a replicat Diana, şi a văzut că Gwyn se uită la ea cu o privire caldă, plină de admiraţie.Lumea se poate schimba foarte uşor, a spus Jia. Dacă acum viitorul poate părea plin de speranţe, mâine norii de ură şi de bigotism se pot aduna deasupra noastră ca şi cum ar fi aduşi de vânt de pe o mare despre care nici nu ştiai că există.

— Norii aceştia au fost întotdeauna acolo, Jia, a spus Diana. Chiar dacă noi nu ne-am dat seama. Au fost mereu la orizont.

Jia părea foarte obosită, şi Diana s-a întrebat dacă venise pe jos până aici, cu toate că se îndoia că doar efortul fizic era cel care o epuizase.

— Nu ştiu dacă putem aduna destulă forţă ca să curăţăm cerul din nou.

— OK, a spus Kit. Mai întâi facem un şperaclu dintro agrafa de hârtie.

— Să facem ce din ce?

Dru îşi dăduse părul după urechi şi acum se uita la Kit cu ochii mari. Se aşezaseră amândoi pe o masă lungă din bibliotecă, cu un lacăt şi o grămadă de agrafe între ei.

El a scos un geamăt.

— Să nu-mi spui că nu ştii ce e o agrafa.

Ea a părut indignată.

— Normal că ştiu. Astea — şi a arătat cu un deget Dar ce facem cu ele?

— O să-ţi arăt. Ia o agrafă.

Dru a luat o agrafa.

— îndoaie-o în formă de ,,E’, a instruit-o el. Partea dreaptă e partea de sus. OK, bine.

Dru era încruntată de concentrare. Avea pe ea un tricou negru pe care scria DE DINCOLO
DE MORMÂNT şi un desen care ilustra o piatră de mormânt crăpată.

Kit a luat o altă agrafa şi a îndreptat-o.

— Cu asta deschizi, a spus el. Iar cea din mâna ta e şperaclul.

— OK, a spus ea. Şi cum forţezi lacătul?

El a râs.

Ai răbdare. Bun, acum ia lacătul şi bagă şperaclul în gaura cheii, până la fund, care se numeşte capătul cilindrului.Dru a făcut ce i s-a spus. Scosese vârful limbii întrun colţ al gurii şi semăna cu o fetiţă care citeşte concentrată o carte.

— Răsuceşte-i în direcţia de deschidere, a spus el. Nu spre stânga... aşa. Acum ia cu cealaltă mână agrafa asta.

— Nu, stai... A început să râdă. M-ai zăpăcit.

— OK, îţi arăt eu.

A strecurat în gaura cheii cealaltă agrafă şi a început s-o răsucească, încercând să împingă în sus contragrifele din mecanismul încuietorii. Tatăl lui îl învăţase să simtă contragrifele cu agrafa — şi el a început să mişte agrafa uşor, ridicândude una după alta.

— Răsuceşte agrafa, a spus el pe neaşteptate şi Dru a tresărit. Răsuceşte-o spre dreapta. Ea a răsucit agrafa şi lacătul s-a deschis. Dru a scos brusc un strigăt înăbuşit.

— Ce mişto!

Lui Kit i-a venit să zâmbească — niciodată nu se gândise că şi-ar dori o soră mai mică, dar era plăcut să fie cineva pe care să-l înveţi chestii.

— Ty ştie să facă asta? La întrebat Dru.

— Nu cred, a spus Kit, apoi a închis lacătul şi i ba întins. Dar probabil ar învăţa repede. Apoi i-a dat şi agrafele şi s-a aşezat mai bine pe masă. Acum fa tu!

Ea a scos un geamăt.

— Nu e corect.

— înveţi doar dacă o faci tu singură.

Asta îi spunea întotdeauna tatăl lui.

— Zici că eşti Julian.

A pufnit uşor în râs şi s-a pus pe meşterit la lacăt. Oja de pe unghii era ciobită. Kit a fost impresionat de delicateţea cu care mânuia agrafele.

— Nu mi-am imaginat vreodată că-mi va spune cineva că semăn cu Julian Blackthorn.

Dru a ridicat privirea la el.

Ştii la ce m-am referit. Te porţi ca un tată. A răsucit agrafa. îmi pare bine că eşti prieten cu Ty, a spus ea pe neaşteptate.Kit a simţit că-i bate inima mai tare.

— Vreau să spun, el a fost mereu cu Liwy Aşa că nu a avut niciodată nevoie de alţi prieteni. Ei doi erau ca un mic club în care nu putea intra nimeni, şi apoi ai apărut tu şi ai putut să intri.

Se oprise, cu lacătul în mână. Se uita la el cu nişte ochi care semănau atât de mult cu ochii lui Liwy, mari şi albaştri-verzui, străjuiţi de gene negre.

— îmi pare rău, a spus el.

— Nu trebuie să-ţi pară. Eu sunt prea mică. Ty nu m-ar fi primit niciodată în clubul lui, chiar dacă nu apăreai tu. Dru spunea toate astea pe un ton degajat. II iubesc pe Julian. El e ca un... ca cel mai bun tată. Ştii sigur că se gândeşte mai întâi la tine. Dar Ty a fost întotdeauna cel mai mişto frate al meu. în camera lui erau numai chestii tari, şi animalele îl iubeau, şi ştia totul...

S-a întrerupt şi s-a îmbujorat. Ty intrase în bibliotecă, cu părul umed atârnând în bucle moi, iar Kit a simţit o mişcare uşoară în interiorul corpului, ca şi cum i s-ar fi strâns stomacul. Ty intrase în cameră tocmai când vorbeau despre el.

— învăţ să sparg lacăte, a spus Dru.

— OK. Ty s-a uitat în treacăt la ea. Dar acum trebuie să vorbesc cu Kit.

Kit s-a dat jos de pe masă repede, gata să răstoarne şi grămada de agrafe.

— Dru s-a descurcat foarte bine, a spus el.

— OK, a repetat Ty Dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Păi, vorbeşte, a zis Dru.

Pusese pe masă instrumentele de spargere a lacătului şi se uita la Ty cu o privire ostilă.

— Nu cu tine aici, a spus el.

Asta fusese destul de evident, dar Dru a pufnit, totuşi, jignită şi s-a dat jos de pe masă. A ieşit din bibliotecă şi a trântit uşa în urma ei.

— Asta n-a fost prea... ea nu a..., a început Kit.

— D a r n;a putut să termine; nu putea să-l certe pe Jy, Nu acum. „ . , . .
ÎM |leit<ma^Eut^ermoar^J âe la nanorac şf a bagat mana în buzunarul interior, cu

— Trebuie să mergem în Piaţa Umbrelor în seara asta, a spus el.

Kit şi-a forţat creierul să revină în prezent.

— N-am voie să intru în Piaţă. Presupun că nici tu.

— Putem cere voie la poartă, a spus Ty Am citit că unii oameni fac asta. Piaţa Umbrelor are poartă, nu?

— Da, are poartă. Sunt nişte linii de demarcare. Nu ţin oamenii afară sau înăuntru; sunt mai degrabă nişte puncte de întâlnire. Şi da, poţi cere voie la şeful Pieţei, numai că în cazul ăsta şeful Pieţei e Barnabas, iar el mă urăşte.

Ty a luat o agrafa de pe masă şi s-a uitat la ea cu interes. Avea vâ- nătăi pe gât, a observat Kit cu uimire. Nu-şi amintea de când le avea, şi asta i s-a părut ciudat, dar, pe de altă parte, cine observă fiecare vânătaie de pe pielea cuiva? Probabil că Ty le avea de când se luptaseră la Londra cu Călăreţii.

— Trebuie doar să-i convingem că este în interesul lor să ne lase să intrăm, a spus Ty.

— Şi cum ai de gând să faci asta? Nu suntem chiar nişte maeştri la capitolul negocieri.

Ty, care până atunci îndreptase agrafa, i-a zâmbit lui Kit cu unul dintre zâmbetele

lui rare, care erau ca un soare ce răsare din apă.

— Tu eşti.

— Eu...

Kit şi-a dat seama că începuse să zâmbească, şi n-a mai continuat, întotdeauna tonul lui avusese ceva sarcastic şi niciodată nu ştiuse să primească un compliment cu graţie, dar Ty Blackthorn avea ceva care părea să pătrundă în el şi să desfacă toate legăturile cu care Kit încerca să se protejeze. Se întreba dacă la asta se referă oamenii când spun că se simt descoperiţi în faţa cuiva.

Ty s-a încruntat, ca şi cum nu ar fi observat zâmbetul lui stupid.

— Problema e, a spus el, că niciunul dintre noi nu ştie să conducă. Nu avem cum să ajungem la Piaţă.

— Dar tu ai un iPhone, a spus Kit. De fapt, sunt mai multe iPho- ne-uri în Institut. Le-am văzut eu.

— Da, a spus Ty, dar...

— O să-ţi prezint o invenţie minunată, care se cheamă Uber, a spus Kit. Viaţa ta se va schimba, Ty Blackthorn.

— Ah, Watson, a spus Ty, punând agrafa în buzunar. Poate nu eşti luminos tu însuţi, dar eşti un extraordinar conductor de lumină.

Diego fusese surprins că Gladstone voia să-i încuie în bibliotecă. Nu se gândise niciodată că biblioteca ar fi o încăpere deosebit de sigură. După ce au fost duşi acolo, şi după ce lui Diego i s-au luat armele şi stela, abia atunci şi-a dat seama ce avantaje avea încăperea ca închisoare.

Pereţii erau groşi şi nu exista nicio fereastră în afară de tavanul de sticlă groasă, aflat la câţiva metri deasupra lor. Netezimea pereţilor facea imposibilă căţărarea şi spargerea geamului, şi niciun obiect din cameră nu putea fi folosit ca armă — puteau încerca să arunce cu cărţi, s-a gândit Diego, sau să răstoarne nişte mese, dar nu-şi imagina că ar putea realiza ceva cu asta.

S-a îndreptat spre copacul uriaş care creştea din podeaua bibliotecii, unde Kieran stătea fără vlagă. Măcar dacă ar fi crescut suficient de înalt cât să ajungă la tavan, s-a gândit Diego.

Kieran stătea rezemat de trunchiul copacului. îşi apăsa cu putere palmele peste ochi, ca şi cum ar fi vrut să îşi piardă vederea.

— Te simţi bine? La întrebat Diego.

Kieran a lăsat mâinile jos.

— îmi pare rau.

S-a uitat la Diego, care vedea pe obrajii lui urmele palmelor.

— N-ai de ce. Tu eşti rănit. Pot să caut şi singur o modalitate de a scăpa de aici, a spus Diego, prefăcându-se că nu înţelege.

— Nu, vreau să spun că îmi pare *rău,* a spus Kieran cu voce înecată. *Nu pot.*

— Ce nu poţi?

— Să scap de asta. Simt vina ca pe o cortină de spini în care sunt prins. Oricum m-aş întoarce, spinii pătrund în mine.

Bazinul te face să simţi toate suferinţele pe care le~ ai provocat celorlalţi.

— Niciunul dintre noi nu e fără vină, a spus Diego, şi s-a gândit la familia lui, la Cristina. Toţi am rănit pe cineva, cu sau fără intenţie.

— Nu înţelegi.

172 «sKieran a clătinat din cap. Pe frunte îi alunecase o şuviţă de păr care începea să se facă din argintie, albastră.

— Când am fost la Vânătoarea Sălbatică, am fost ca un fulg care pluteşte pe apă sau prin aer. Nu făceam decât să stau aproape de alţi fulgi ca mine. Credeam că nu influenţez lumea cu nimic. Credeam că sunt atât de neimportant, încât nu pot să fac nici bine, nici rău. Kieran şi-a încleştat pumnii. Acum am simţit durerea Emmei şi tristeţea lui Mark, durerea provocată tuturor atunci când am fost la Vânătoarea Sălbatică, chiar şi durerea simţită de Erec atunci când a murit. Dar cum am putut fi eu cel care a provocat atâta durere, când destinul meu e scris pe apă?

Ochii lui, unul negru şi unul argintiu, păreau hăituiţi. Diego a spus:

— Kieran. Nu eşti singurul din lume care a provocat durere. Doar că apa aceea nu arată nimic din ce a fost bun, îţi arată doar răul.

— De unde ştii? a ţipat Kieran. Tu şi cu mine abia ne-am cunoscut, iar eu...

— Datorită Cristinei, a spus Diego. Ea are încredere în tine. Are o încredere nezdruncinată şi deplină. De ce crezi că am acceptat să te ascund aici? Pentru că ea crede că eşti bun, iar eu cred în ea.

S-a oprit înainte să spună prea multe, dar Kieran deja tresărise când rostise numele Cristinei. Următoarea lui întrebare Ea nedumerit.

— Cum aş putea să mai dau ochii cu ea?

— Îţi pasă atât de mult de părerea ei?

Nu îi trecuse prin minte că i-ar păsa. Cu siguranţă nu avea cum s-o cunoască atât de bine pe Cristina.

— Mai mult decât îţi poţi imagina sau decât poţi crede, a spus Kieran. Cum ai mai putut da tu ochii cu ea, după ce te-ai logodit cu Zara şi i-ai frânt inima?

— Serios? Diego se simţea rănit. Chiar trebuie să vorbim despre asta?

Kieran s-a uitat la el cu o privire înnebunită. Diego a oftat.

— Da, am dezamăgit-o pe Cristina şi am pierdut respectul ei... cred că înţelegi ce înseamnă asta. Să dezamăgeşti persoana pe care o iubeşti. Să te dezamăgeşti pe tine.Poate nu înţeleg prea bine, a spus Kieran, cu o umbra din vechiul lui sarcasm. Mie nu-mi spune nimeni Kieran cel Perfect.

— Nu *eu* îmi spun aşa! a protestat Diego, simţind că discuţia s-a îndepărtat de subiect. Nimeni n-ar putea să se autointituleze aşa!

S-a auzit un zgomot la uşă. Amândoi s-au întors, pregătiţi să întâmpine pericolul, dar când uşa s-a deschis, Diego a fost şocat s-o vadă pe Divya în prag.

Părea că fusese implicată întro luptă. Plină de zgârieturi şi de sânge, le-a arătat cheia.

— Am luat-o de la Gladstone în haosul din infirmerie, a spus ea. Mă îndoiesc că o să avem prea mult timp până să-şi dea seama că a dispărut.

Diego a trecut pe lângă ea, deschizând larg uşa bibliotecii, care scârţâia. Coridorul era pustiu.

— Ce se întâmplă? Unde e Rayan?

— încearcă să afle ce ştiu ceilalţi, cei care au venit din Alicante şi *nu* fac parte din Cohortă. Tuturor li s-au confiscat stelele. Zara a trecut prin Portal înapoi în Idris imediat după ce l-ai luat pe Kieran. Iar Gladstone este la infirmerie cu

Samantha, a spus Divya. Ţipă întruna. Şi-a muşcat buzele şi a adăugat: E rău de tot.

Kieran s-a ridicat în picioare, deşi tot se folosea de trunchiul copacului ca să se sprijine.

— Trebuie să fugiţi, a spus el. Plecaţi de aici. Ei pe mine mă vor, şi aţi riscat destul pentru mine.

Divya s-a uitat la el ironic.

— Pentru numele îngerului, se tot sacrifică de când a căzut în bazin. Elfule, *mie* nu mi-ai făcut niciun rău. Suntem OK.

— Te-am făcut să-ţi faci griji şi să-ţi fie teamă, a spus Kieran, cu o privire care era în acelaşi timp poruncitoare şi speriată. Te-ai temut de ce ţi se poate întâmpla ţie şi celorlalţi, ca pedeapsă că m-aţi ascuns pe mine. Te-ai temut pentru Rayan. S-a uitat la Diego. Iar tu...

— Nu! Diego a ridicat mâna. Nu vreau să aud nimic de sentimentele mele.

Cum spun toţi bărbaţii, a zis Divya în glumă, dar ochii ei erau extrem de strălucitori. Uite, trebuie să vă mai spun ceva. Şi amândoitrebuie să mă ascultaţi. Am auzit-o pe Zara râzând cu Gladstone la infirmerie, înainte s-o aducă pe Samantha. Inchizitorul a trimis doi vânători de umbre pe Tărâmul Elfilor, în misiunea sinucigaşă de a aduce Cartea Neagră.

— Pe Jace şi Clary? a întrebat Diego, nedumerit. Nu e o misiune sinucigaşă.

— Nu pe ei. Pe Emma şi pe Julian Blackthorn. Ieri au plecat.

— Nu ar accepta niciodată o misiune sinucigaşă, a spus Kieran. Julian nu şi-ar părăsi niciodată fraţii şi surorile. *Niciodată.*

— Ei nu *ştiu* că e o misiune sinucigaşă... Dearborn a trimis pe cineva după ei să-i omoare înainte de a se întoarce.

— Dar asta e împotriva Legii!

A fost singurul lucru pe care a putut să-l spună Diego, şi s-a simţit imediat ridicol.

— Lui Elorace Dearborn mri pasă de legile voastre, a spus Kieran.

Obrajii lui căpătaseră o culoare intensă.

— Nu-i pasă de nimic, decât de interesele lui. Pentru el, un nefilim care nu e de acord cu el este la fel ca un repudiat. Cu toţii sunt nişte viermi care trebuie să fie striviţi.

— Kieran are dreptate, a aprobat Divya. El e Inchizitorul, Diego. Va schimba toate legile, le va schimba în aşa fel, încât să poată face ce vrea.

— Trebuie să plecăm, a spus Kieran. Nu e nicio clipă de pierdut. Trebuie să le spunem fraţilor Blackthorn... lui Mark, Cristinei...

— Toate ieşirile sunt păzite, a spus Divya. Nu spun că e imposibil, dar avem nevoie de Rayan şi Gen şi ceilalţi. Nu putem să ne luptăm singuri cu cei din Cohortă. Mai ales că nu avem stele. Va trebui să plănuim...

— Nu avem timp să plănuim..., a început Kieran.

— Diego şi-a adus aminte brusc de Cristina, de felul în care îi vorbise despre Kieran în scrisoarea în care îl ruga să-l ascundă. Şi-a adus aminte de cât era de fascinată de elfi încă din copilărie, de cum plânsese când fusese votată Pacea Rece şi îi spunea întruna lui Diego că elfii sunt buni şi că puterea lor face parte din magia binecuvântată a lumii.Kieran, a spus Diego cu asprime. Eşti un prinţ elf.

Poartă-te ca un prinţ elf!

Kieran s-a uitat la el cu ochi sălbatici, întunecaţi. Respira greu. Divya i-a aruncat lui Diego o privire care parcă spunea „ce-i cu tine?”, exact când Kieran s-a întins şi a prins în mână o creangă din copac.

A închis ochii, negru şi argintiu. Faţa lui era ca o mască palidă. A încleştat fălcile şi atunci frunzele copacului au început să foşnească, de parcă ar fi fost furtună. Aveai impresia că strigă.

— Ce se întâmplă? a şoptit Divya.

Pe trunchiul copacului a început să circule de sus în jos o lumină — nu un fulger, ci scântei de lumină strălucitoare. Scânteile acelea bau înconjurat pe Kieran ca un halou de aur. Părul lui căpătase o culoare ciudată, verde-aurie, cum Diego nu mai văzuse până atunci.

— Kieran..., a început Diego.

Kieran a ridicat braţele în sus. Ochii lui erau şi acum închişi; din gura lui au început să curgă cuvinte rostite întro limbă pe care Diego nu o mai auzise. îşi dorea să fi fost Cristina aici. Ea ar fi putut traduce. Kieran striga; lui Diego i s-a părut că aude repetându-se cuvintele „Suliţă de Vânt”.

Suliţă de Vânt? s-a mirat Diego. Asta nu e...

— Vin spre noi! a ţipat Divya. A fugit la uşa bibliotecii, a închis-o repede şi a încuiat-o, dar apoi a clătinat din cap. Sunt prea mulţi. Diego...

Sticla tavanului s-a făcut ţăndări. Diego şi Divya au rămas cu gura căscată de uimire.

Din tavan a coborât un cal alb. Un cal alb *zburător,* mândru şi frumos. Când cioburile de sticlă au început să cadă în ploaie peste ei, Diego s-a aruncat sub cea mai apropiată masă, trăgând-o după el şi pe Divya. Kieran a deschis ochii; a desfăcut braţele în semn de bun-venit spre Suliţă de Vânt, care cobora repede ca săgeata şi uşor ca puful de păpădie.

Săreau din mâinile lui când facea o mişcare. A întins mâna spre Diego, care a ieşit de sub masă, urmat de Divya, şi cioburile de sticlă se sfărâmau sub ghetele lor.

Veniţi cu mine! le-a strigat

Kieran a sărit pe spatele lui Suliţă de Vânt. Părul reven

Kieran.

În cameră batea un vânt puternic şi se făcuse frig, se simţea mirosul Munţilor Carpaţi şi al apei din lac. Deasupra lor, prin fereastra spartă se vedea cerul plin de stele.

— Nu veţi fi în siguranţă aici.

Dar Divya a clătinat din cap. Inăbuşindu-şi dorinţa de a pleca, Diego a făcut la fel.

— Rămânem să ne luptăm, a strigat el. Suntem vânători de umbre. Nu putem să fugim cu toţii şi să-i lăsăm pe cei mai răi dintre noi să acapareze puterea. Trebuie să rezistăm.

Kieran a şovăit, dar chiar atunci uşa de la bibliotecă s-a dat de perete. Gladstone şi vreo doisprezece membri ai Cohortei au năvălit înăuntru şi au făcut ochii mari.

— Opriţi-1! a strigat Gladstone, întinzând braţul spre Kieran. Manuel. .. Anush...

— Kieran, *pleacă!* a urlat Diego, iar Kieran s-a prins cu mâinile de coama lui Suliţă de Vânt şi cei doi au ţâşnit în aer înainte ca Manuel să facă mai mult de un pas.

Lui Diego i s-a părut că elful s-a mai uitat o dată la el, înainte ca Suliţă de Vânt să se înalţe şi să zboare pe cer, lăsând în urmă o dâră albă.

Diego a auzit că cineva se apropie în spatele lui. În cealaltă parte a camerei, Divya se uita la el. Avea

lacrimi în ochi. Vărul ei, Anush, îi prindea mâinile la spate în cătuşe.

— O să regreţi că ai făcut asta, a spus Manuel, şi şoapta lui plină de încântare i-a zgâriat
urechea. Ce-o să mai regreţi, Rocio Rosales!

Apoi n-a mai fost decât întuneric.

Emma călărea în spatele lui Nene pe calul ei cenuşiu, iar Julian era în spatele lui Fergus, aşa că nu aveau cum să vorbească. Emma era chinuită de frustrare în timp ce înaintau pe sub copacii verzi şi razele aurii de soare care treceau prin frunzişul lor deveneau ca de bronz pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit.Voia să vorbească cu Julian, voia să stabilească cu el ce vor face când vor ajunge la Curtea Elfilor Luminii. Ce îi vor spune Reginei? Cum vor ieşi de acolo de data asta? Ce voiau ei de la ea?

Pe de altă parte, era prea furioasă ca să vorbească cu el — cum de îndrăznise să îi ascundă ceva atât de important din planul lor? Cum îndrăznise s-o lase să meargă orbeşte pe Tărâmul Elfilor, facând-o să creadă că au o misiune, când, de fapt, aveau o altă misiune? Iar o parte mai mică şi mai rece din ea îi spunea: *Singurul motiv pentru care nu ţi-a pus este pentru că era convins că nu vei fi de acord cu planul lui.* Oricare ar fi fost planul

acesta, Emmei nu îi plăcea.

Şi, undeva, mai în adâncul ei, acolo unde abia dacă găsea cuvinte prin care să exprime ce simţea, ştia că, dacă n-ar fi fost vraja aceea, Julian nu ar fi făcut niciodată asta, pentru că ea nu fusese niciodată unul dintre oamenii pe care Julian îi minţea şi îi manipula. Ea era un membru al familiei, facea parte din cercul celor pe care el îi proteja, şi din acest motiv ea îi iertase întotdeauna minciunile şi urzelile, pentru că nu fuseseră îndreptate împotriva ei, ci împotriva duşmanilor familiei.

Acel Julian care era nevoit să mintă şi să manipuleze era un personaj creat de un copil înfricoşat, pentru a-i proteja pe cei dragi. Dar dacă vraja aceea făcuse ca personajul să devină real? Dacă aşa era Julian acum?

Lăsaseră pădurea în urmă şi ajunseseră pe nişte câmpii verzi, unde nu se vedea vreun semn că ar fi locuite. Doar kilometri întregi de ierburi verzi care se unduiau în adierea vântului, presărate cu flori albastre şi violet, şi, în depărtare, silueta uşor movulie a munţilor. în faţa lor a apărut brusc un munte, ca un talaz verde, şi Emma a aruncat o privire spre Julian când coasta muntelui s-a ridicat ca o hersă, dând la iveală o intrare imensă de marmură.

Pe Tărâmul Elfilor, lucrurile

arătau rareori la fel când le vedeai a doua oară, Emma ştia asta; ultima oară când au intrat în Curtea Elfilor Luminii printr un munte se treziseră întrun coridor îngust. Acum pătrundeau călare pe o poartă elegantă din bronz, pe care erau gravate imagini cu cai cabraţi. Nene şi Fergus au descălecat, şi Emma a văzut abia după ce a coborât pe podeaua de marmură că frâiele cailorfuseseră luate acum de nişte elfi micuţi, cu aripi fluturânde, albastre, roşii şi aurii.

Caii au pornit înainte tropăind, conduşi de spiriduşii zumzăitori.

— Mi-ar fi de folos un spiriduş ca ăsta să-mi aranjeze părul dimineaţa, i-a spus Emma lui Nene, care i-a aruncat un zâmbet cu o semnificaţie indescifrabilă.

Era tulburător cât de bine semăna Nene cu Mark — acelaşi păr blond-deschis, ondulat, şi aceeaşi osatură fină.

Fergus şi-a mijit ochii.

— Fiul meu este căsătorit cu un spiriduş minuscul. Te rog să nu pui întrebări indiscrete despre ei.

Julian a ridicat mirat din sprâncene, dar nu a spus nimic.

El şi Emma ajunseseră să meargă unul lângă altul în spatele lui Nene şi al lui Fergus, şi din holul de marmură intraseră acum pe

un coridor cu pământ pe jos, care înainta şerpuit prin munte.

— Presupun că totul a decurs conform planului tău, nu-i aşa? i-a spus Emma cu răceală, fără să se uite la el.

Dar îl simţea totuşi lângă ea, îi simţea căldura şi silueta lui familiară. *Parabatai-|A* ei, pe care l-ar fi recunoscut şi surdă, şi legată la ochi.

— Dacă o să minţi şi o să spui că ai Cartea Neagră, o să fie rău pentru amândoi.

— Nu mint, a răspuns el. Lângă Institutul din Londra era un copiator. O să vezi.

— Nu aveam voie să *părăsim* Institutul, Julian…

— A fost cea mai bună variantă, a spus el. Poate tu eşti prea sentimentală ca să vezi clar, dar asta o să ne aducă mai aproape de ceea ce dorim.

— Cum o să ne aducă mai aproape? a şuierat Emma. Ce rost are să mergem la Regina Elfilor Luminii? Nu putem avea încredere în ea mai mult decât în Elorace sau Annabel.

Ochii lui Julian au strălucit ca pietrele preţioase cu care erau decoraţi pereţii lungului tunel. Acestea faceau dungi sclipitoare de jasp şi cuarţ. Acum podeaua era de gresie lucioasă, de un alb- verzui lăptos.

— Emmei îi venea să dea cu piciorul în perete. N-ar fi trebuit să faci un plan în

care să fie inclusă şi Regina, nu pricepi?
Pacea Rece a fost creată tocmai din cauza trădării ei.

— Ce sentimente puternice ai împotriva elfilor, a remarcat Julian, aplecându-se să treacă pe sub o draperie de dantelă cenuşie. Mă surprinzi.

Emma a păşit după el.

— Nu m-am referit la elfi în general. Dar Regina n-are limită... aaa, salut, Maiestate!

Rahat! Se pare că draperia pe sub care trecuseră era intrarea spre Curtea Reginei. Regina însăşi stătea pe tronul ei, în mijlocul camerei, şi o privea pe Emma cu răceală.

încăperea îi dădea aceeaşi impresie ca atunci când o văzuse prima oară, de parcă fusese mistuită de foc în urmă cu mulţi ani şi nu fusese în întregime refăcută. Podeaua era din marmură crăpată şi înnegrită.
Tronul Reginei era făcut clintr un bronz mătuit, cu spătarul ridicat mult deasupra capului ei, ca un evantai. Pereţii aveau găuri din loc în loc, ca şi cum o fiară uriaşă ar fi scos cu ghearele de acolo bucăţi de marmură.

Regina era flacără şi os.
Claviculele osoase ieşeau din corsajul rochiei ei cu desene sofisticate, albastre şi aurii; braţele lungi, goale, erau subţiri ca nişte beţe. Peste

tot în jurul ei se revărsa părul bogat şi roşu, ca nişte valuri dense de sânge şi foc. De pe faţa îngustă, ochii albaştri străluceau ca o flacără de gaz.

Emma şi-a dres glasul.

— Regina n-are limită în frumuseţe, a spus ea. Asta voiam să spun.

— N-o să mă saluţi în maniera aceasta informală, Emma Carstairs, a spus ea. Ai înţeles?

— Au fost atacaţi pe drum, a intervenit Nene. Am trimis spiriduşi înainte să-ţi spună...

— Am auzit, a spus Regina. Dar asta nu scuză lipsa de politeţe.

— Cred că blonda se pregătea să spună că Regina arată ca un tâm, i-a şoptit Fergus lui Nene, care părea mai exasperată decât orice curtean elf.

— Chiar aşa, a încuviinţat Emma.în genunchi! s-a răstit Regina. în genunchi, Emma Carstairs şi Julian Blackthorn, arătaţi-mi respectul cuvenit!

Emma a simţit că bărbia i se ridică în sus de parcă ar fi fost trasă de o sfoară.

— Noi suntem nefilimi, a spus ea. Nu stăm în genunchi.

— Pentru că odinioară nefilimii erau uriaşii pământului, având forţa a o mie de oameni?

Tonul Reginei era uşor batjocoritor.

— Cum au mai decăzut cei puternici!

Julian a făcut un pas spre tron. Regina ba privit din cap până în picioare, evaluându-i, măsurându-i.

— Preferi un gest care

nu înseamnă nimic, sau ceva ce îţi doreşti cu adevărat? a întrebat-o el.

Ochii albaştri ai Reginei au scăpărat.

— Vrei să spui că ai ceva ce-mi doresc cu adevărat? Gândeşte-te bine. Nu e uşor să ghiceşti ce îşi doreşte un monarh.

— Am Cartea Neagră a Morţii, a spus Julian.

Regina a râs.

— Am auzit că ai pierdut-o, a spus ea răspicat. împreună cu viaţa surorii tale.

Julian s-a albit, dar expresia nu i s-a schimbat.

— Niciodată nu ai precizat ce copie după Cartea Neagră vrei.

în timp ce Regina şi Emma se uitau la el, Julian a băgat mâna în rucsac şi a scos de acolo un manuscris cu copertă albă. Pe partea stângă fuseseră date găuri, şi hârtiile erau ţinute laolaltă prin fâşii groase de plastic. Regina s-a rezemat de spătarul tronului şi părul ei roşu contrasta puternic cu metalul înnegrit.

— Aceasta nu este Cartea Neagră.

— Cred că vei vedea că e, dacă îi vei examina paginile, a spus Julian. O carte nu e altceva decât cuvintele care sunt în ea. Am fotografiat cu telefonul fiecare pagină din Cartea Neagră şi apoi am tras-o la imprimantă şi am legat-o la un magazin.

— Regina a înclinat

capul şi cercul subţire de aur de deasupra sprâncenelor a sclipit.Nu înţeleg vorbele vrăjilor şi ritualurilor voastre de muritori, a spus ea.

Ridicase vocea, acum aspră. În spatele ochilor ei, uneori batjocoritori, alteori plini de râs,
Emmei i s-a părut că zăreşte adevărata faţă a Reginei şi ce s-ar întâmpla dacă cineva ar supăra-o, şi s-a înfiorat.

— Pe mine nu mă păcăleşti şi nu mă iei peste picior, Julian Blackthorn, şi nu cred în înşelăciunile tale. Nene, ia cartea de la el şi cerceteaz-o!

Nene s-a apropiat şi a întins mâna. Prin colţurile întunecate ale încăperii s-a simţit mişcare;
Emma şi-a dat seama că de-a lungul pereţilor erau postaţi gardieni elfi în uniforme cenuşii.
Nu era de mirare că li se permisese să intre înarmaţi.
Erau acolo vreo cincizeci de gardieni, probabil, şi mulţi alţii prin tuneluri.

Dă-i cartea lui Nene, Julian, i-a spus Emma în gând şi, într- adevăr, el i-a înmânat cartea fără nicio împotrivire. A privit cu calm cum Nene se uită la ea, dând paginile cu ochii sclipitori.
În cele din urmă, a spus:

— Această carte a fost făcută de un caligraf deosebit de iscusit. Trăsăturile condeiului sunt exact aşa cum mi le

aminteam.

— Un caligraf iscusit pe nume *OfficeMax,* a spus în şoaptă Julian, dar Emma nu a zâmbit.

Regina a tăcut multă vreme. Singurul sunet care s-a auzit în timpul în care o aşteptau să vorbească a fost cel făcut de pantoful cu care bătea în podea, în cele din urmă a spus:

— Nu este prima oară când te-ai prezentat la mine cu chestiuni derutante, Julian Blackthorn, şi am bănuiala că nu va fi nici ultima oară.

— N-ar trebui să fie derutant, a spus Julian. Este Cartea Neagră. Şi tu ai spus că, dacă îţi dăm Cartea Neagră, o să ne ajuţi.

— Nu chiar, a spus Regina, îmi amintesc că am făcut nişte promisiuni, dar unele dintre ele s-ar putea să nu mai aibă relevanţă.

— Eu îţi cer să-ţi aminteşti că ne-ai promis ajutorul, a spus Julian. Îţi cer să ne ajuţi s-o găsim pe Annabel Blackthorn aici, pe Tărâmul Elfilor.

— Suntem deja aici pentru asta, a spus Emma. Nu avem nevoie de ajutorul acestei... acestei persoane.

— S-a uitat urât la Regină.Avem o hartă care nu ne ajută prea mult, a spus Julian. Regina are iscoade peste tot pe Tărâmul Elfilor. Ar putea să ne ia săptămâni de zile s-o găsim pe Annabel. Am putea rătăci pe Tărâmul Elfilor o veşnicie, şi neam

termina proviziile. Regina ar putea să ne îndrume la ea. Nu se întâmplă nimic pe tărâmul acesta fără ştirea ei.

Regina a rânjit.

— Şi ce vrei de la Annabel, după ce găseşti? A doua Carte Neagră?

— Da, a spus Julian. Tu poţi păstra exemplarul acesta. Eu trebuie să duc înapoi la Idris cartea originală, pentru a dovedi Conclavului că nu se mai află în mâinile lui Annabel Blackthorn.

A făcut o pauză. Apoi a adăugat: Şi vreau răzbunare. Pur şi simplu răzbunare.

— Nimic nu e simplu când e vorba de răzbunare, şi nimic nu e pur, a spus Regina, dar ochii ei s-au aprins de interes.

Dacă Regina ştia atât de multe, de ce nu pusese pe cineva s-o ucidă pe Annabel ca să-i ia Cartea Neagră? se întreba Emma. Pentru că era implicată Curtea Elfilor întunericului?

Dar şi-a ţinut gura — era limpede că ea şi Julian aveau păreri diferite despre Regină.

— Prima oară ai dorit o armată, a spus Regina. Acum vrei doar să ţi-o găsesc pe Annabel?

— E un târg mai avantajos pentru tine, a spus Julian, şi Emma a observat că nu spusese „da".

Voia mai multe de la Regină.

— Se poate, dar nu voi avea eu ultimul cuvânt

referitor la meritele acestei cărţi, a spus Regina. Mai întâi trebuie să fie văzută de un expert. Iar voi trebuie să rămâneţi la Curte până se va întâmpla asta.

— Nu! a spus Emma. N-o să stăm pe Tărâmul Elfilor pentru o perioadă nedeterminată de timp! S-a răsucit spre Julian. Aşa te păcălesc! Cu perioade nedeterminate de timp.

— Voi veghea eu asupra voastră, a spus Nene pe neaşteptate. De dragul lui Mark. Voi veghea asupra voastră şi voi avea grijă să nu vi se întâmple nimic.

Regina i-a aruncat lui Nene o privire ostilă, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lor.

— Ce spuiPNu sunt sigur, a spus Julian. Am plătit un mare preţ, în sânge şi pierdere, pentru cartea asta. Ca să ne spui să aşteptăm...

— O, prea bine, a spus Regina, şi în ochii ei Emma a văzut o strălucire ciudată de nerăbdare.

Poate că îşi dorea cartea asta mai mult decât crezuse ea, s-a gândit Emma.

— Ca să-ţi dovedesc bunăvoinţa mea, o să-ţi dau o parte din ce am promis. îţi voi spune, Julian Blackthorn, cum pot fi rupte anumite legături.

Dar *ei* nu îi voi spune. A făcut semn spre Emma. Asta n-a făcut parte din înţelegerea noastră.

Emma a auzit cum Julian inspiră adânc. Poate că sentimentele lui pentru ea muriseră, şi-a spus Emma, dar, din nu se ştie ce motiv, tot îşi dorea asta cu disperare. Să ştie cum s-ar putea anula legătura dintre ei. Poate era o dorinţă atavică, aşa cum descrisese el dorinţa de a-i proteja pe Ty — un fel de instinct de supravieţuire.

— Nene, a spus Regina. Te rog s-o escortezi pe Emma în odaia în care a stat ultima dată când a fost oaspete al Curţii.

Fergus a scos un geamăt. Data trecută, Emma şi Julian dormiseră în camera lui.

Nene s-a apropiat de Regină, a depus Cartea Neagră la picioarele ei şi apoi s-a îndepărtat şi s-a dus lângă Emma.

Regina zâmbea cu buzele ei roşii.

— Julian şi cu mine vom rămâne aici şi vom discuta între patru ochi, a spus ea. Gărzi, puteţi pleca. Lăsaţi-ne singuri!

— Nu e nevoie să plec, a spus Emma. Ştiu despre ce e vorba. Despre desfacerea legăturii de *parabatai.* Nu mai trebuie să aflăm cum se face. Nu se va întâmpla.

Privirea Reginei era plină de dispreţ.

— Neroadă ce eşti! a spus ea. Tu probabil crezi că aperi ceva sacru. Ceva bun.

— Ştiu că e ceva ce tu nu ai cum să înţelegi, a replicat Emma.

Ce-ar fi dacă ţi-aş spune aşa: în inima legăturii de *parabatai* e ceva putred. O otravă. O parte întunecată la

fel de mare ca partea luminoasă. Există un motiv pentru care *parabatai-i* nu se pot iubi, şi este mai monstruos decât îţi poţi închipui tu.Buzele ei au strălucit ca un măr otrăvit când a zâmbit.

— Runa de *parabatai* nu v-a fost dată de înger, ci de oameni, iar oamenii nu sunt perfecţi.
David cel Tăcut şi Jonathan Vânătorul de Umbre au creat runa şi ceremoniile. Îţi închipui că lucrul acesta nu are nicio urmare?

Era adevărat, şi Emma ştia asta. Runa de *parabatai* nu exista în Cartea Cenuşie. Dar nici runa Alianţei, pe care o crease Clary, nu era acolo, şi ea era considerată bună de toată lumea.

Regina distorsiona adevărul în favoarea ei, cum facea mereu.
Ochii ei, care priveau fix în ochii Emmei, erau ca nişte cioburi de gheaţă.

— Văd că nu înţelegi, a spus ea. Dar vei înţelege.

înainte ca Emma să poată protesta, Nene a luat-o de braţ.

— Vino, i-a şoptit ea. Cât mai e Regina în toane bune.

Emma s-a uitat la Julian. Nu se mişcase din locul în care era, stătea cu spatele drept şi cu privirea fixată ferm asupra Reginei. Emma ştia că ar fi trebuit să spună ceva. Să protesteze, să-i spună să nu asculte cuvintele înşelătoare ale Reginei, să-i spună că în niciun caz, indiferent care ar fi fost miza, nu se putea justifica distrugerea legăturilor care existau între

toţi *parabatai-i* din lume.

Chiar dacă asta i-ar elibera. Chiar dacă aşa l-ar recăpăta pe Julian.

Nu a reuşit să spună nimic. A

ieşit din sala tronului alături d-

Nene, fără niciun

cuvânt. to

ATÂTEA ALTARE MINUNI

KIT A TRESĂRIT CÂND A VĂZUT FAMILIARA PIAŢĂ A UMBRELOR. ERA O noapte obişnuită pentru Los Angeles — temperatura scăzuse imediat după apusul soarelui şi un vânt rece bătea prin parcarea goală în care era Piaţa, făcând să sune zecile de clopoţei ai elfilor, atârnaţi în colţurile tarabelor cu prelate albe.

Ty îşi reprimase cu greu încântarea pe drumul încoace, când stăteau pe bancheta din spate a maşinii de la Uber, şi încercase să se descarce ridicându-i mâneca lui Kit şi desenându-i câteva rune. Kit avea trei: Vederea Nocturnă, Agilitatea şi încă una numită Talent, despre care Ty spunea că îl va face să fie mai convingător. Acum stăteau la marginea Pieţei, după ce maşina îi lăsase pe

aleea Kendall. Amândoi se îmbrăcaseră pe cât posibil ca mundanii, cu blugi, jachete cu fermoare şi ghete Frye.

Dar la Ty se vedea încă bine că este vânător de umbre. Avea postura respectivă, mergea şi arăta ca un vânător de umbre, ba avea şi nişte rune care se vedeau pe pielea delicată de la gât şi de la încheieturile mâinilor. Şi vânătăi — peste tot pe mâini, un gen de vânătăi pe care niciun băiat mundan nu le-ar fi putut avea decât dacă ar fi făcut parte dintrun club de lupte în afara legii.

Dar n-ar fî avut niciun rost să le acopere. Vânătorilor de umbre părea să le iasă prin toţi porii moştenirea lor angelică.

Kit se întreba dacă acum se întâmpla asta şi cu el.

— Nu văd nicio poartă, a spus Ty, lungindu-şi gâtul.

— Poarta e... metafizică. Nu e tocmai reală, i-a explicat Kit.

Se îndreptau către acel sector din piaţă unde se vindeau poţiuni şi amulete. La o tarabă acoperită de trandafiri curgători, roşii, roz şi albi, se vindeau amulete de dragoste. La una cu prelată verde cu alb se vindeau amulete pentru noroc şi bunăstare, iar la una cenuşie, care avea o draperie de dantelă, menită să protejeze intimitatea, se vindeau obiecte mai periculoase. Necromanţia şi magia morţii erau interzise în Piaţa Umbrelor, dar regula aceasta nu fusese niciodată respectată prea mult.

Un puca stătea rezemat de un felinar din apropiere şi fuma. În spatele lui, aleile

dintre tarabe semănau cu nişte străduţe luminoase, de pe care Kit era îmbiat cu câte un „Poftiţi!”. Se auzeau voci, bijuterii care clincheţeau şi zornăiau, iar condimentele şi tămâia parfumau aerul. Kit a simţit un dor amestecat cu nelinişte şi s-a uitat repede la Ty. încă nu intraseră în Piaţă; oare Ty se gândea la Piaţa din Londra, pe care o detestase, se gândea cum îl făcuse să transpire şi să intre în panică de la prea mult zgomot, prea multă lumină, prea multă presiune, prea mult din toate?

Ar fî vrut să-l întrebe dacă se simţea bine, dar ştia că băiatului nu i-ar fi plăcut. Ty se uita ţintă spre Piaţă, încordat din cauza curiozităţii. Kit s-a întors spre puca.

— Portarule, i-a spus el. Solicităm intrarea în Piaţa Umbrelor.

Ty şi-a întors privirea, atent. Puca era înalt, întunecat şi subţire, şi

avea în părul lui lung şi negru şuviţe arămii şi aurii. Avea nişte pantaloni violeţi şi era desculţ.

Felinarul de care se rezema se afla între două tarabe, blocând aproape complet accesul spre Piaţă.

— Kit Rook, a spus puca. Ce compliment am primit, să fiu recunoscut de unul care ne-a părăsit ca să trăiască printre îngeri.

— Te cunoaşte, a murmurat Ty

— Toată lumea din Piaţă mă cunoaşte, a replicat Kit, sperând să-l impresioneze.

=>188 <3Puca şi-a stins ţigara, în urma ei a rămas un miros greţos de dulce, de ierburi arse.

— Parola, a cerut el.

— N-o să spun asta. Ţie ţi se pare distractiv să încerci să-i faci pe oamenii s-o spună.

— Ce să spună? Care e parola? a vrut să ştie Ty.

Puca a zâmbit.

— Aşteaptă aici, Kit Rook, a spus el şi a dispărut în umbra Pieţei.

— Se duce să-l aducă pe Hale, a zis Kit, încercând să-şi ascundă nervozitatea.

— Ei ne pot vedea? l-a întrebat Ty. Se uita în Piaţa Umbrelor, unde printre tarabe treceau o mulţime de repudiaţi, vrăjitoare şi diverşi alţi făptuitori de magie subterană.
Ne văd stând aici?

Era ca şi cum ar fi stat pe întuneric în faţa unei camere luminate, s-a gândit Kit. Şi, chiar dacă Ty nu o spusese aşa,
Kit bănuia că are această senzaţie.

— Dacă ne pot vedea, n-o vor arăta niciodată, a răspuns Kit.

Ty s-a întors brusc spre el.
Privirea lui a alunecat peste urechea lui Kit, peste obraji, fără să se uite în ochii lui.

— Watson...

— Kit Rook şi Ty Blackthorn, s-a auzit o voce răstită din umbră.

Era Barnabas Hale, şeful Pieţei.

— De fapt, cred că în realitate nu sunteţi Kit Rook şi Ty Blackthorn, fiindcă ei n-ar fi chiar atât de proşti să apară aici.

— Asta a sunat ca un compliment, a remarcat Ty, care părea sincer uimit.

— Sigur, poate nu suntem noi. Poate suntem nişte băieţi care au venit să te întrebe ce fel de bomboane vrei să comanzi.

Hale s-a încruntat, enervat.
Arăta la fel ca întotdeauna: scund şi solzos, cu pupila

îngustă, ca a şerpilor. Era îmbrăcat cu un costum vărgat, despre care Kit presupunea că avusese nevoie de multe modificări ca să i se potrivească. Majoritatea oamenilor nu aveau un metru înălţime şi un metru lăţime.

— Puca se întorsese şi el cu Hale. Fără un cuvânt, se rezemase iar de stâlp, cu ochii lui negri sclipitori.Dovedeşte că eşti Kit Rook, a spus Hale. Care e parola?

— Tot n-o spun. N-o s-o spun niciodată.

— Care e? Fa întrebat Ty.

— Lasă-ne să intrăm, a spus Kit. Nu vrem să facem probleme nimănui.

Hale a scos un hohot de râs ca un lătrat.

— Nu vreţi să faceţi probleme? Voi doi? Cred că glumiţi. Mai ştiţi ce haos aţi creat la Londra? Aţi distrus proprietăţi, i~aţi atacat pe vânzători, iar tu... — a arătat spre Ty — ai distrus o mulţime de mărfuri ale elfilor. Vă urăsc pe amândoi. Plecaţi de aici!

— Ascultă-mă, a spus Kit. Îţi aduci aminte când femeia aceea elf a incendiat jumătate din Piaţă şi în anul următor a fost primită cu braţele deschise pentru că avea o recoltă bogată de chestii rare? îţi aduci aminte de vârcolacul cu lama, şi cum s-a terminat povestea? Şi nu i s-a interzis accesul în Piaţă, fiindcă avea o linie de producţie pentm pulber *ejinfen}*

— Unde vrei să ajungi? a întrebat Hale. A oftat. Doamne, ce-aş vrea un trabuc! A trebuit să mă las!

— Spiritul Pieţei e simplu, a spus Kit. Totul e OK atâta timp cât ai profit. Nu-i aşa?

— Ba da, a spus Hale. Tocmai de-aia Fam tolerat întotdeauna pe Johnny Rook.

Te-am tolerat pe tine, pentru că vânătorii de umbre încă nu te găsiseră. Dar acum te-au găsit, şi nu mai e mult până când o să afli şi tu cine eşti cu adevărat...

— Ce-ar vrea să însemne asta? a întrebat Ty.

Vântul se înteţise şi îi ridica părul în sus, ca pe o beteală.

— Nimic nu e gratis, a spus Hale, cu enervarea celui care spusese prea multe, şi care mai voia şi un trabuc, dar nu îl putea avea. Pe urmă, banii tăi nu sunt buni aici, Rook. A fluturat mâna în direcţia lui Ty. Poate pe amicul tău slăbănog aş putea lua ceva în anumite cercuri, dar nu destul.

— Cât de mult, vorbind teoretic? a întrebat Ty, plin de interes.

Hale se întunecase la faţă.

— Nu cât aş putea lua pentru Emma Carstairs... pentru capul ei aş lua chiar mai mult.

Ty s-a albit. Kit şi-a dat seama că^acum T^i-a amintj^cât^e ^rjculoasă era Piaţa Umbrelor. Cu adevărat periculoasă.

■ : ev.S?ăȚ Usese prea a – Pe urmă, banii _u: Tv Poate pe rar dar nu destul. T: hr. de interdgntru ca pul-i ii mtit cât de perii- KitVi simţit că discutase inndoplăttiisdcvsTulareuuDţ, a spus Horace Dearborn, că Regi

— Fatră capete. Ikpddlţiţţk8Jp<&earedraa»<^r<ip^(4©te gfttaisăidnyină o realitate, domnule Hale. Tu ştii asta. Şi-a ascuns cele mai preţioase lucruri peste tot în Los Angeles, le-a îngropat în locuri în care ştia că nimeni nu le-ar putea găsi vreodată.

— Ascult, a spus Hale.

Kit ştia că acum vine partea riscantă.

— Unul dintre obiectele astea e în Piaţa Umbrelor. Un exemplar din Papirusurile Roşii ale Magiei, incrustate cu rubine.

Puca a fluierat lung, încetişor.

— Nu numai că o să ţi-i dau, dar o să ţi-i dau gratis, a spus Kit. Nu trebuie decât să ne laşi să intrăm în Piaţa Umbrelor. Un târg cinstit.

Hale a clătinat din cap cu regret.

Murmurul care a î^âaS^ interpretat. Dianei i se pE^l'H^Î^eil^BliVbetVifyiuVi^îâtei^i1sâWalo£®idlnccrca să alunge un

— M-aţi băgat în. ceva^care vă depăşeşte, copii. Ieşiţi .din Lumea^de

Zara, îmbracată în uniforma ae gala a (centurionilor eu parul împletit şi aranjat ca . „ A . AşsCxLlxsSşx. sssewiRsxsssajKk. ia.a s., , Ax ş ş x -..şi*- coroniţa în jurul capului. În dreapta lui era Manuel, cu o expresie cautat indiferenta, dar cu ochii plini de răutate. Toţi trei alcătuiau o oribilă caricatură a unui tablou de familie.

— Toate Institutele vor avea puţin timp pentru a-i înregistra pe repudiaţii din zonă, a spus Horace. Directorii de Institut trebuie să atingă cota de înregistrări, bazate pe cunoştinţele noastre referitoare la pcglâli|fibl6&SliP?Hlj§iiiîlHH§lpSâilfflfiHti^â&iflJSri¥ntru §ansa de legii în vigoare întoarce stomacul pe dos.

Diana stătea pe scaun şi simţea cum cuvintele^Hestla^?)PÎ?fJÎeftau cu un val de oroare. Nu-şi putea lua ochii de la Jia, care era aşezată pcUn 'iViST^%ntlrginBH^- idiurnului.

Faţa ei era rigidă, ca o mască. Diana se întrebici&KÂflfinKUa'TS ifflill•

Ty şi-a înăbuşit un hohot de râs şi Fa apucat de mânecă.

— Acum chiar că aş vrea un trabuc, ca să sărbătoresc, a spus el.

alt animal flămând de lângă p«s' dar aP01 S_a °Pnt 5 a aruncat ° Pnvire Peste umân Horace stătea în îl feru pe fată. În stânga lui

— M-aţi băgat în. ceva^care vă depăşeşte, copii. Ieşiţi .dinLumea^de

statea Zara, imbracata în uniforma ae gala a (centurionilor, cu parul împletit şi aranjat ca o

Jiei şi mai gravă decât îşi închipuise.

— Şi dacă repudiaţii refuză să se înscrie? aicl!

— Atunci nu vor mai beneficia de protecţia asigurată prin Acorduri, a răspuns Zara, şi Diana a simţit că se răceşte toată.

A nu mai beneficia de protecţia oferită de Acorduri însemna că un vânător de umbre putea ucide fără niciun motiv pe un repudiat pe stradă şi nu păţea nimic.

— înţelegem că va fi foarte mult de lucru la Institut, dar este important ca toată lumea să coopereze, pentru binele tuturor vânătorilor de umbre, a adăugat Zara.

— Fiecare repudiat care este înregistrat va primi un număr. Dacă un repudiat va fi oprit de un vânător de umbre undeva, pentru orice motiv, i se va cere acest număr.

Acum murmurele din sală păreau în mod sigur mai alarmate.

— Gândiţi-vă că sunt un fel de cărţi de identitate, a spus Manuel. Siguranţa şi sentimentul răspunderii sunt două dintre cele mai importante preocupări pentru noi.Vreau să aud ce spune Consulul! a strigat din public Carmen Rosales Delgado, directorul Institutului din Ciudad de Mexico.

Era mama Cristinei, şi semăna foarte mult cu fiica ei.

Horace a părut iritat; teoretic, ca propunător al unei Legi noi, ar fi trebuit să poată avea cuvântul şi să vorbească un anumit număr de minute fără să fie întrerupt. Diana era convinsă

că vorbea despre asta de ani de zile.

A făcut un gest lipsit de graţie spre Jia, care şi-a încleştat mâinile pe braţele scaunului.

— Opinia mea este că adoptarea acestei Legi nu e o idee bună, a spus ea. Repudiaţii se vor opune unei Legi care li se va părea o încălcare gravă a drepturilor din partea nefilimilor. S-ar crea o atmosferă de neîncredere.

— Asta pentru că nu avem încredere în ei, a replicat Manuel.

S-au auzit hohote de râs din fundul sălii.

Diana n-a mai putut suporta. S-a ridicat în picioare.

— Am o întrebare pentru Inchizitor!

Horace s-a uitat la ea printre gene.

— Vom lua întrebări şi comentarii mai târziu, *Diana.*

Dianei nu i-a plăcut felul în care a pus accentul pe numele ei. Ca şi cum i s-ar fi părut dezgustător. Probabil că Zara îi spusese tatălui ei tot felul de minciuni despre ea; o umilise odată în faţa camarazilor ei Centurioni. Narcisiştii precum Zara nu uită niciodată insultele.

— Las-o să vorbească, a spus Jia. Toată lumea din Consiliu are *of* voce.

Perfect conştientă de privirile aţintite asupra ei, Diana a spus:

— Poate vouă vi se pare un demers minor, dar repudiaţilor nu li se va părea aşa. Vor fi repercusiuni. Chiar dacă registrul e temporar, vor apărea întotdeauna motive pentru care menţinerea lui să fie prelungită. Este mult mai greu să desfiinţezi o astfel de construcţie decât s-o creezi. Am putea să ne trezim în situaţia că repudiaţii vor insista să fie înregistraţi şi vânătorii de umbre, în numele egalităţii. Sunteţi pregătiţi pentru situaţia în care *nefilimii* vor trebui să-şi ia peste tot documentele cu ei?

— Cuvintele ei au avut efectul scontat. În rândul membrilor Consiliului s-au auzit şoapte furioase.Nul Niciodată! a izbucnit Dearborn.

— Atunci Legea aceasta creează, efectiv, o clasă inferioară, a repudiaţilor, a spus Diana. Noi vom avea drepturi pe care ei nu le au. Gândiţi-vă la asta.

— Şi de ce te deranjează aşa de tare ideea asta, Diana Wray burn? a întrebat-o Manuel cu vocea aceea caldă şi seducătoare.

Ochii îi sclipeau ca nişte mărgele.

— Există vreun repudiat care ţi-e drag şi care ar fi afectat?

— Mulţi vânători de umbre au persoane dragi printre repudiaţi, a răspuns Diana, calmă. Nu puteţi să ne rupeţi de un grup de oameni care au mai multe în comun cu noi decât mundanii.

Diana ştia care va fi răspunsul: *Noi nu ne temem de mundani. Ne temem de repudiaţi, şi vrem să~i ţinem sub control pe cei care ne perie.* Dar era puţin probabil ca Horace să spună deschis acest lucru. S-a uitat la ea cu o ură neascunsă, când Diana şi-a reluat locul în bancă.

— Este evident că această chestiune e una complexă, a spus Jia, ridicându-se în picioare. Propun să amânăm cu o săptămână votarea Legii, ca membrii Consiliului să aibă timp să analizeze *toate* implicaţiile.

Horace şi-a transferat spre ea privirea duşmănoasă, dar nu a spus nimic. Din Sala de Consiliu se auzeau acum murmure mai destinse, şi până şi Horace Dearborn îşi dădea seama că n-ar fi fost bine să forţeze votul, în faţa unor opinii adverse. A rămas pe podium după ce şedinţa a fost suspendată, iar numeroşii lui susţinători l-au

înconjurat din toate părţile.

Diana s-a îndreptat spre una dintre ieşiri, simţindu-se obosită până peste poate. Se simţea de parcă fusese chemată să asiste la o execuţie sângeroasă, numai ca să vadă că victima fusese cruţată pentru o săptămână. Se simţea uşurată, dar şi speriată pentru viitor.

— Diana! s-a auzit în spatele ei o voce uşoară, cu un vag accent.

Diana s-a întors şi a văzut-o apropiindu-se pe una dintre persoanele de la Institutul din Barcelona, Trini Castel. I-a pus pe braţ o mână subţire, ca de pasăre.

M-am simţit inspirată de ce ai spus, domnişoară Wrayburn, a zis ea. Ai dreptate când spui că drepturile... drepturile oricui... nu pot fi interzise atât de uşor.— Mulţumesc, a spus Diana, mai mult decât surprinsă.

Trini Castel i-a zâmbit şi s-a îndepărtat în grabă, permiţându-i Dianei să vadă acum tot podiumul.

Zara stătea la marginea lui, cu ochii ţintă la ea. în lumina palidă care se filtra prin fereastră, ura făţişă de pe chipul ei — care depăşea cu mult ceea ce ar putea simţi o persoană insultată — era cât se poate de limpede. Străbătută de un fior, Diana s-a întors şi a ieşit repede din sală.

Liniile de convergenţă faţă de care Catarina avea suspiciuni s-au dovedit a fi într-un mic parc nisipos din apropierea autostrăzii Antelope Valley, zonă celebră pentru masivele ei formaţiuni
de gresie. Helen şi Aline au părut puţin surprinse că Mark şi Cristina s-au gândit să iasă în patrulare, dar nu au făcut nimic să-i oprească, de parcă ar fi fost nevoite să recunoască faptul că patrularea era un lucru normal în viaţa vânătorilor de umbre, şi, cu cât mai repede reveneau cu toţii la viaţa normală, cu atât era mai bine.

Drumul din Malibu până acolo — luaseră camioneta Dianei, care rămăsese în parcarea Institutului — i-a amintit Cristinei de lungile plimbări pe care le făcuse cu Emma. Cu geamurile lăsate, cu muzica ce se auzea încet în difuzoare, cu plaja care lăsa locul autostrăzii şi cu autostrada care lăsa locul deşertului, în timp ce soarele cobora spre apus întro ceaţă de foc. Mark îşi urcase picioarele lungi pe bord şi uneori întorcea capul să se uite la ea, în timp ce mergeau în tăcere; greutatea privirii lui era ca o atingere. Ca o mângâiere.

Parcul Vasquez Rocks se închidea la lăsarea serii, iar parcarea nepietruită era pustie când Cristina a intrat acolo cu camioneta şi a oprit motorul. Şi-au luat armele din spatele maşinii, apoi şi-au prins la încheietura mâinilor manşetele de protecţie şi şi-au pus centurile pentru arme. Cristina avea acolo o sabie lungă şi cuţitul ei de aruncat, în care avea încredere, în timp ce Mark şi-a luat un bici negru, inscripţionat cu rune, cu care a plesnit în aer de câteva ori. Părea încântat cum se mişca şerpuit coarda biciului pe cerul întunecat.

îşi făcuseră rune înainte de a pleca. Cristina a văzut cum lucea runa neagră a Vederii Nocturne pe gâtul lui Mark când au trecut pe lângăluminile de la biroul de gardă al parcului şi au apucat pe o cărare care înainta şerpuit printre tufe şi bolovani înghesuiţi.

Cristina a inspirat adânc. Dintre toate lucrurile care îi plăceau în California, cel mai mult iubea mirosul deşertului: aerul curat, în care se simţeau arome de ienupăr, de iarbă neagră şi de salvie. Cerul se deschidea deasupra lor ca un secret împărtăşit, presărat cu milioane de stele.

Au trecut pe lângă o pancartă din lemn cu trasee şi imediat a apărut în faţa lor o formaţiune masivă de stânci care aproape că acoperea luna.

— Linia de convergenţă, a spus Mark, arătând cu mâna spre stânci. Cristina nu ba întrebat de unde ştia; elfii simţeau astfel de lucruri.

S-au apropiat de stâncile care se ridicau în faţa lor ca nişte lespezi sparte, ca rămăşiţele unei nave extraterestre prăbuşite în deşert. Ghetele Cristinei făceau să scârţâie nisipul, şi zgomotul acela era amplificat în urechile ei datorită runei Auzului.

A auzit în spatele ei un zumzet ascuţit, ca de insectă. S-a întors. Mark se uita încruntat la Senzorul pe care îl avea în mână.

— Bâzâie, dar nu am mai auzit niciodată un astfel de bâzâit, a spus eL Cristina s-a întors încet, să se uite în jur. Deşertul se întindea în faţa lor ca un covor în culori negre, brune şi uşor aurii.

— Nu văd nimic.

— Ar trebui să aşteptăm aici, a spus Mark. Să vedem dacă se mai aude. Cristina nu avea niciun chef să stea cu Mark în lumina romantică a lunii.

— Eu cred că ar trebui să mergem mai departe.

— Cristina, a spus Mark. Pari supărată pe mine.

Cristina şi-a dat ochii peste cap.

— Nimic nu-ţi scapă, Mark Blackthorn.

Mark a lăsat jos Senzorul.

— Noaptea trecută... nu că nu am vrut s-o fac... chiar am *vrut...* Cristina a roşit, furioasă.

— Nu e vorba de asta, Mark. Poţi să vrei sau să nu vrei. E treaba ta. Dar m-ai minţit. Oamenii mint, a spus el, şi ochii lui bicolori au început să scapere. Muritorii mint în fiecare zi, mai ales în probleme care ţin deiubire. Poate minciuna mea n-a fost destul de bună? Ar fi trebuit să am mai multă experienţă?

— Nu! S-a răsucit spre el. îmi place că tu nu minţi, Mark. De-asta am fost atât de... Mark, chiar nu înţelegi? Nu mă aşteptam să mă minţi.

— M-ai văzut minţindu-i pe Kieran, a spus el.

— Da, dar ai făcut-o ca să salvezi nişte vieţi, a replicat ea. Doar dacă nu vrei să-mi spui' că atunci când ai minţit că vrei să faci sex cu mine ai făcut-o să salvezi nişte vieţi, ceea ce mi-ar fi greu să cred...

— Am vrut s-o fac! a izbucnit Mark. Trebuie să înţelegi un lucru... chiar am vrut să fiu cu tine în felul acela, şi în toate felurile, iar asta nu e o minciună.

Cristina s-a aşezat pe un bolovan. Inima îi bătea cu putere. Şi tocmai rostise cuvântul „sex”, lucru care o făcea să se simtă groaznic de ruşinată.

— Atunci nu pricep de ce ai facut-o, a spus ea încet. încercai să protejezi pe

cineva? Pe Kieran?

— încercam să te protejez pe tine, a spus el cu o voce dură şi întunecată, precum gheaţa din toiul iernii.

— Să mă protejezi de ce?

— Ştii cine eşti! a ţipat el, facând-o să tresară.

A ridicat capul spre el, fără să înţeleagă — nu era o străină, nici pentru el, nici pentru ceilalţi. Ce voia să spună?

— Kieran ţi-a spus prinţesa nefîlimilor, şi pe bună dreptate, a spus el.

Acum, luna răsărise complet şi lumina ei alb-argintie înconjura
capul lui Mark precum un halou. îi lumina şi ochii — mari, auriu şi albastru, şi plini de durere.

— Tu eşti una dintre cele mai bune persoane din câte cunosc... strălucitoare, dreaptă, virtuoasă. Eşti întruchiparea tuturor lucrurilor bune la care mă pot gândi, a tuturor lucrurilor bune pe care aş vrea să le am şi eu şi ştiu că nu le voi putea avea. Nu vreau să-ţi fac ceva ce poate mai târziu vei regreta. Nu vreau ca mai târziu să-ţi dai seama cât de jos ai coborât de la standardele tale când ai fost cu mine.

— *Mark!*

i. S-a ridicat repede de pe piatră şi s-a dus la el. A auzit o bufnitură, ca şi cum ceva ar fi căzut jos, l-a luat în braţe şi ba strâns cu putere.clipă, el a rămas ţeapăn şi îngheţat. Apoi s-a înmuiat în braţele ei, a prins-o de mijloc şi a sărutat-o uşor pe obraz, pe şuviţele părului fin care i se desprinseseră din coadă.

— Cristina, a şoptit el.

Ea s-a retras cât să-i poată atinge faţa şi şi-a trecut degetele peste obrajii lui. Pielea lui avea fineţea incredibilă a elfilor, datorată faptului că nu erau niciodată nevoiţi să folosească lama de ras.

— Mark Blackthorn, a spus ea, şi a simţit fiori în tot trupul când s-a uitat în ochii lui. Mb aş dori să te vezi aşa cum te văd eu. Ai atât de multe lucruri pe care nu am ştiut niciodată că le vreau, dar le vreau. Vreau totul de la tine.

El a strâns-o mai tare în braţe; a strâns-o la pieptul lui cum ar fi strâns un buchet de flori. Şi-a trecut delicat buzele pe obrajii ei, spre gât; în cele din urmă buzele lor s-au întâlnit, fierbinţi ca focul în noaptea rece, iar Cristina a suspinat simţind dorinţa care îi străpungea trupul, ascuţită ca o săgeată.

Buzele lui aveau gust de miere şi de vin de pe tărâmul elfilor. S-au dat înapoi, mergând împleticit, până când s-au lipit cu spatele de o stâncă. Mâinile lui Mark erau pe jacheta ei de uniformă; ba descheiat fermoarul şi şi-a strecurat mâinile pe sub ea, pe sub cămaşă, ca şi cum ar fi fost disperat să-i atingă pielea. Murmura ceva, gen „frumos”, sau „perfect”, iar ea a zâmbit şi şi-a trecut încet limba peste buza lui de jos, facându-i să icnească, ca şi cum bar fi înjunghiat. A scos un geamăt chinuit şi a strâns-o mai tare.

Senzorul a început să bâzâie lung şi puternic.

S-au despărţit repede, respirând precipitat. Cristina şi-a tras fermoarul de la jachetă cu mâini tremurătoare, iar Mark s-a aplecat cu o mişcare nefirească să ridice Senzorul de jos. A bâzâit din nou şi amândoi s-au răsucit, cu ochii mari.

— *No mames!*[1] a şoptit Cristina.

Senzorul a mai scos un bâzâit insistent şi Cristina a simţit o lovitură puternică

dintro parte.

În spaniolă, în argou, o expresie a uluirii (atât în sens pozitiv, cât şi negativ) (n. red.).Era Mark. O doborâse la pământ; s-au rostogolit împreună pe pământul plin de bolovani, în timp ce deasupra lor apăruse o umbră imensă. Două aripi negre s-au desfăcut ca nişte umbre sfâşiate pe margini. Cristina s-a sprijinit întrun cot, a scos din spate un pumnal gravat cu rune şi ba
aruncat înspre ele.

S-a auzit un ţipăt ca de pasăre. Lampa-vrăjitoarei a luminat cerul; Mark era în genunchi, cu piatra-rună în mână. Deasupra lui era un demon uriaş, cu faţa albă, care îşi mişca aripile ca pe o mantie sfâşiată; mânerul pumnalului aruncat de Cristina ieşea din pieptul lui. Conturul demonului deja începuse să dispară când a ţipat iar, încercând să-şi scoată pumnalul cu ghearele, după care s-a cocoloşit ca o hârtie şi a dispărut.

— Demon harpie, a spus Mark, sărind în picioare. A întins mâna, ajutând-o şi pe Cristina să se ridice. Probabil se ascundea în stânci. De-asta Senzorul nu a prins bine semnalul.

— Ar trebui să plecăm. Cristina s-a uitat în jur. Judecând după Senzor, mai sunt şi alţii.

Au pornit grăbiţi pe cărare, Cristina întorcând mereu capul să vadă dacă nu sunt urmăriţi.

— Vreau să-ţi fie foarte clar că nu eu am pus la cale întreruperea provocată de demonul harpie, a spus Mark, şi chiar îmi doream foarte mult să continuăm contactul nostru sexual. Cristina a oftat.

— E bine de ştiut.

A tăiat drumul şi a luat-o printre nişte tufe de salvie. Vedea în depărtare sclipirea metalică a maşinii lor parcate.

Mark a încetinit paşii.

— Cristina. Uite!

Ea s-a uitat în jur.

— Nu văd ni...

— Uită-te în jos! a spus el şi ea s-a uitat.

Şi-a adus aminte că i se păruse că ghetele ei scârţâiau ciudat pe nisip. Acum şi-a dat seama că nu era nisip. În jurul lor, pe o rază de şase metri, era o zonă pustie care semăna cu un peisaj lunar. Plantele suculente şi tufele de salvie erau uscate şi albe ca nişte oase străvechi.Părea că nisipul fusese ars într-un incendiu, iar printre stânci se vedeau schelete de iepuri şi şerpi.

— E pârjolul, a spus Mark. Acelaşi pârjol pe care l-am văzut pe Tărâmul Elfilor.

— Dar ce să caute aici? Ea întrebat Cristina, uimită. Ce legătură e între liniile de convergenţă şi pârjol? Nu e magie de elf?

Mark a clătinat din cap.

— Nu cred că...

Un cor de ţipete ascuţite a sfâşiat aerul. Cristina s-a întors, înălţând un nor de praf, şi a văzut o mulţime de umbre care se ridicau din deşert în jurul lor. Acum Cristina putea să vadă mai bine demonii: semănau cu păsările doar pentru că aveau aripi. Ceea ce i se păruseră a fi pene erau de fapt nişte mantii negre şi lungi care le acopereau corpul alb şi subţire. Gura lor era atât de plină de nişte dmţi strâmbi şi ascuţiţi, încât păreau că zâmbesc întrun mod grotesc. Globul ocular era galben, cu nişte pupile mici, negre.

— Dar Senzorul..., a şoptit ea. Nu s-a declanşat. Nu a...

— Fugi! a spus Mark, şi au luat-o la fugă, în timp ce demonii harpie s-au ridicat spre cer ţipând şi râzând.

O piatră a căzut cu un bufnet lângă Cristina, iar o alta a ratat cu puţin capul lui Mark. Cristina ar fi vrut să se întoarcă şi să-şi arunce pumnalul în cel mai apropiat demon, dar era greu să ţintească din fugă. L-a auzit pe Mark înjurând în timp ce se ferea de pietrele care aveau dimensiunea unei mingi de baseball. Una a lovit-o dureros pe Cristina în mână, când a ajuns la maşină şi a deschis portiera; Mark s-a urcat pe partea cealaltă, şi o clipă au stat aşa, respirând precipitat, în timp ce pietrele aterizau pe capota maşinii ca grindina.

— Diana n-o să fie prea încântată de maşină, a spus Mark.

— Avem probleme mai mari decât asta.

Cristina a băgat cheile în contact; maşina a pornit cu o smucitură, a dat înapoi... şi s-a oprit. Zgomotul provocat de pietrele care cădeau pe maşină nu se mai auzea nici el şi liniştea aceea părea acum stranie.

Ce se întâmplă? a întrebat Cristina, apăsând pedala de acceleraţie.

A apucat-o pe Cristina de

Dă-te jos! a ţipat Mark. Trebuie să ne

dăm jos!

mână şi a tras-o spre mijlocul consolei. S-au rostogolit amândoi pe uşa din dreapta, în timp ce maşina se ridica în aer;
Cristina a aterizat prost, jumătate peste Mark.

S-a întors şi a văzut cum demonii harpie le luaseră maşina, şi cum ghearele lor ascuţite străpunseseră capota metalică şi cadrul portierei. Autovehiculul plutea în aer şi demonii harpie ţipau şi râdeau; au ridicat-o mult în sus, apoi i-au dat drumul.

Maşina a plonjat spre pământ învârtindu-se şi s-a prăbuşit cu un zgomot infernal de metal şi sticlă zdrobite, după care s-a răsturnat cu fundul în sus. Unul dintre demonii harpie stătuse pe ea în cădere ca pe o placă de surf, iar acum se căţărase şi stătea ghemuit pe maşina răsturnată, croncănind şi dând din aripi.

Cristina a sărit în picioare şi s-a dus spre maşină. Când s-a apropiat, a simţit mirosul benzinei care se scurgea din rezervor. Demonul harpie, prea prost să-şi dea seama de pericol, şi-a întors spre ea faţa albă ca de mort, rânjind.

— *Stâncile sunt locul nostru, i-a spus el şuierând. Otrăvit. Cel mai bun loc.*

— *Caliatel* Taci! a strigat ea, apoi şi-a scos din teacă sabia lungă şi i-a retezat capul.

Lichidul vâscos a ţâşnit din rană, iar trupul demonului s-a îndoit şi a dispărut. Ceilalţi demoni au început să urle şi s-au repezit spre ei de sus: Cristina L a văzut pe unul care plonja spre Mark ca o bombă, şi a strigat lael să-l facă atent; Mark a sărit pe o stâncă şi l-a plesnit cu biciul. Pe pieptul demonului a apărut o tăietură lungă din care ţâşnea limfa, după care demonul s-a prăbuşit la pământ, chirăind, dar un alt demon deja se apropia. Biciul lui Mark s-a înfăşurat în jurul gâtului său, şi capul desprins s-a rostogolit printre stânci ca un ghem de iarbă uscată.

Ceva a izbit-o pe Cristina în spate; a ţipat, în timp ce picioarele ei părăseau pământul. Un demon harpie îşi înfipsese ghearele în jacheta ei şi o ridica în aer. Şi-a adus aminte de poveştile acelea cu vulturi care se ridică sus, pe cer, cu prada lor, după care îi dau drumul să se zdrobească de pământ. Deja pământul de sub ea se îndepărta cu o viteză înspăimântătoare.

Cu un ţipăt de teamă şi de furie, a lovit în spate cu sabia, retezându-i laba demonului de la încheietură. Demonul a ţipat ascuţit şi Cristinaa început să se rostogolească prin aer; sabia i-a căzut din mână, şi ea a întins mâinile ca şi cum ar fi vrut să se agaţe de ceva care să-i încetinească prăbuşirea...

Ceva din cer a prins-o.

Ea a scos o exclamaţie

înăbuşită când a simţit cum o mână o înşfacă de cot şi o trage într-o parte, facând-o să aterizeze pe ceva cald şi viu. Un cal zburător. A început să bâjbâie cu mâinile, încercând să se agaţe de ceva, şi şi-a înfipt degetele în coama calului care zbura repede spre pământ.

— Cristina! Stai potolită!

Kieran era cel care strigase la ea. Kieran era în spatele ei, şi a prins-o cu un braţ de mijloc ca să o tragă mai aproape de el. Iar asta a făcut-o să simtă un curent electric care îi străbătea corpul. Kieran avea o privire sălbatică şi părul lui căpătase o culoare intensă, de negru-albăstrui, iar Cristina şi-a dat seama că armăsarul era Suliţă de Vânt exact când acesta s-a repezit în mijlocul demonilor, spre Mark.

— Kieran, ai grijă! a ţipat ea când a văzut că demonii harpie îşi îndreaptă acum atenţia spre Suliţă de Vânt, cu ochii lor bulbucaţi şi galbeni scânteind ca nişte lanterne.

Kieran a ridicat braţul şi Cristina a simţit din nou unda aceea de curent electric prin corp. Au apărut nişte flăcări albe, şi demonii s-au retras, în vreme ce Suliţă de Vânt ateriza lin în faţa lui Mark.

— Mark! La mine! a strigat Kieran.

Mark s-a uitat la el şi i-a zâmbit — un zâmbet de Vânător, un zâmbet de bătălie, cu toţi dinţii —, apoi a decapitat un ultim demon cu o lovitură de bici. Cu stropi

de sânge şi limfa pe el, Mark a sărit pe cal, în spatele lui Kieran, şi l-a prins de mijloc. Suliţă de Vânt a ţâşnit în aer şi demonii harpie l-au urmat, cu gurile lor deschise întnun rânjet care le dezvelea şirurile de colţi ca de rechin.

Kieran a strigat ceva întro limbă elfa pe care Cristina n-o cunoştea, şi Suliţă de Vânt s-a ridicat întrun unghi care părea imposibil. Calul s-a înălţat în sus ca o săgeată, exact când maşina lor exploda în sfârşit sub ei, înghiţindu-i pe demoni înti~o coroană imensă de flăcări.

Diana chiar va fii furioasă din causşa maşinii, şi-a spus Cristina şi s-a aplecat pe coama lui Suliţă de Vânt, în timp ce calul fermecat s-a rotit pe sub nori, a schimbat direcţia şi s-a îndreptat spre ocean.Kit nu mai fusese niciodată pe acoperişul Institutului din Los Angeles. Trebuia să admită că era o panoramă mai frumoasă decât cea de la Institutul din Londra, asta dacă nu te dădeai în vânt după zgârie-nori. De aici puteai vedea deşertul care se întindea din spatele clădirii până la munţi. Vârful munţilor se contura pe cer datorită luminilor oraşului din spatele lor, iar văile lor erau întunecate. Cerul strălucea de stele.

în faţa clădirii era oceanul, cu imensitatea lui terifiantă şi măreaţă, în seara aceasta, vântul părea

că atinge suprafaţa apei ca nişte degete delicate, lăsând în urmă vălurele argintii.

— Pari trist, a spus Ty Eşti? Stăteau aşezaţi pe marginea acoperişului, cu picioarele atârnate în gol. Aşa ar fi trebuit, probabil, să-şi petreacă anii de liceu, şi-a spus Kit, făcând chestii prosteşti şi riscante care să-i îngrijoreze pe părinţi. Numai că el nu avea părinţi care să se îngrijoreze, iar chestiile riscante pe care le făcea erau cu adevărat riscante.

Nu era îngrijorat pentru el, era îngrijorat pentru Ty. Ty, care se uita acum concentrat la el,plimb ându-şi pe faţa lui ochii cenuşii, ca pe o carte pe care o citea cu greutate.

Dai, sunt trist, a spus Kit în gând. M-am blocat şi sunt frustrat.
Am vrut să te impresionesş la Viaţa Umbrelor, şi am fost atât de obsedat de asta, încât am uitat de toate celelalte. De faptul că într-adevăr n-ar trebui să facem asta. De faptul că nu pot să-ţi spun că n-ar trebui să facem asta.

Ty a întins mâna şi i-a dat părul de pe faţă, cu un soi de gest absent, dar care ba făcut pe Kit să se cutremure, de parcă ar fi atins un gard electric. S-a uitat la el şi Ty a spus:

— Trebuie să te tunzi. Pe Tawy îl tunde Julian.

— Julian nu e aici, a spus Kit. Şi nu ştiu dacă vreau să mă tundă el.

— Se pricepe. Ty a lăsat mâna jos. Ai spus că tatăl tău a ascuns tot felul de chestii prin Los Angeles. Printre chestiile alea nu e ceva care să ne fie de folos?

Tatăl *tău.* Ca şi cum Julian era tatăl lui Ty. Pe de altă parte era, întrun fel.

Nimic de necromanţie, a spus el.Ty a părut dezamăgit, încă ameţit de la şocul acela ca de curent electric, Kit n-a putut suporta. Trebuia să facă ceva să dispară expresia aceea de

pe faţa lui Ty

— Uite ce-i, am încercat o abordare directă. Acum trebuie să încercăm metoda escrocilor.

— Nu prea înţeleg cum e cu escrocii, a spus Ty Am citit o carte despre ei, dar nu înţeleg cum se lasă oamenii păcăliţi aşa.

Privirea lui Kit s-a oprit pe medalionul de la gâtul lui Ty. încă mai avea sânge pe el. Ai fi zis că sunt pete de rugină.

— Nu trebuie să-i faci pe oameni să creadă ce vrei tu. Trebuie să-i laşi să creadă ce vor ei. Să le dai ceea ce cred ei că le trebuie.

Ty a ridicat ochii; cu toate că nu i-a întâlnit privirea, Kit a putut să citească expresia lor, faptul că începea să înţeleagă.

Oare îşi dă seama? s-a întrebat Kit, uşurat, dar şi temător.

Ty a sărit în picioare.

— Trebuie să-i trimit un mesaj de foc Hypatiei Vex, a spus el.

Era ceva la care Kit nu se aşteptase deloc.

— De cei A spus deja că nu vrea să ne ajute.

— A spus. Dar Shade a zis că ea şi-a dorit dintotdeauna să devină şeful Pieţei. Ty a zâmbit cu un colţ al gurii, şi în clipa aceea, în ciuda diferenţelor de culoare dintre ei, semăna cu Julian. Asta e ce crede ea că îi trebuie.

Cerul era un drum şi stelele marcau cărări; luna era un felinar, un far care îţi călăuzea paşii spre casă.

Să stea pe spatele lui Suliţă de Vânt era pentru Mark ceva extrem de ciudat,

dar, în acelaşi timp, extrem de familiar. La fel şi faptul că îl ţinea de mijloc pe Kieran. Zburase pe atâtea ceruri ţinându-i aşa pe Kieran, simţindu-i trupul lipit de al lui, simţindu-i forţa trupului, parfumul discret de sare de mare al părului şi al pielii, încât toate acestea îi intraseră în sânge.

În acelaşi timp o auzea pe Cristina, o auzea râzând, o vedea aplecându-se şi arătând cu mâna diverse locuri peste care treceau. II întrebase pe Kieran dacă ar putea să zboare peste literele care alcătuiaucuvântul „Hollywood”, iar el îi făcuse pe plac; Kieran, care nu facea nimănui pe plac.

Iar inima lui Mark tresărea la râsul ei; tresărea şi când îl atingea pe Kieran; era din nou între ei, cum fusese la Londra, şi, deşi când se gândea la asta devenea puţin agitat, nu putea pretinde că nu se bucura că el s-a întors.

Kieran a aterizat cu Suliţă de Vânt în spatele Institutului. Era linişte deplină, nu se auzeau decât sunetele făcute de cicade. Era greu de crezut că în urmă cu zece minute se luptau pe viaţă şi pe moarte cu demonii harpie.

— Te simţi bine? La întrebat Cristina, încruntată,

după ce a descălecat. Nu arăţi prea bine.

Mark şi-a dat seama cu surprindere că vorbea cu Kieran. Şi că avea dreptate. Kieran venise la Stâncile Vasquez aproape aprins de energie. Era genul acela de magie sălbatică, spirituală, pe care Mark o asocia cu familia regală, însă niciodată nu îl văzuse pe Kieran folosindu-se de ea.

Dar acum energia părea că îl părăsise; se sprijinea cu mâna de coastele lui Suliţă de Vânt şi respira greu. Avea sânge pe mâini, pe gulerul cămăşii şi pe piele; culoarea se scursese de pe faţa lui.

Mark a făcut un pas spre el, apoi a ezitat. Şi-a amintit că îi spusese lui Mark că relaţia lor s-a terminat.

— N-am ştiut că ai fost rănit la stânci, Kier, a spus el.

— Nu. Asta s-a întâmplat la Şcoala de Solomonie.

— De ce ai plecat de-acolo? l-a întrebat Cristina.

— Trebuie să vă spun ceva.

Kieran a strâns din ochi şi ba plesnit uşor pe Suliţă de Vânt. Calul a nechezat şi a pornit spre umbre, topindu-se în întuneric.

— Mai întâi să te ducem sus. Cristina s-a uitat la Mark, de parcă s-ar fi aşteptat să vină să-l ajute pe Kieran. Când a văzut că nu o face, s-a apropiat de Kieran şi i-a pus braţul pe umărul ei.

Trebuie să vedem cât de grave sunt rănile, a spus.

— E foarte important…, a început Kieran.

Şi asta e foarte important.Cristina a pornit, cu Kieran rezemat de ea. Mark n-a mai putut suporta; a trecut în partea cealaltă să-l sprijine şi au intrat împreună în clădire, cu Kieran şchiopătând între ei.

— h lulţumesc, Mark, a spus Kieran încet.

Când Mark a îndrăznit să se uite la el, nu a văzut niciun strop de supărare în ochii lui, dar nu fusese Kieran supărat ultima oară când s-au văzut? Oare Kieran uitase că Mark îi greşise?
Nu era în firea unui prinţ să uite sau să ierte.

Cristina spunea ceva despre mâncare şi apă; în mintea lui
Mark era parcă un vârtej, şi în prima clipă când au intrat în bucătărie a clipit de mai multe ori, confuz. Crezuse că îl vor duce întrun dormitor. Cristina l-a ajutat pe Mark să-l aşeze pe Kieran pe un scaun, apoi s-a dus la chiuvetă să aducă nişte prosoape ude şi un săpun.

— Trebuie să vă spun ce am aflat, spunea Kieran.

Stătea cocoţat pe un scaun, cu picioarele lui lungi, cu nişte haine ciudate pe el şi cu ochii arzători. Părul îi sclipea, albastru intens. Arăta ca un elf care nu-şi găseşte locul în lumea oamenilor, iar gândul acesta ha umplut pe Mark de o compasiune dureroasă, dar

şi de teama că şi el ar putea arăta la fel.

— Dă-mi voie să mă uit la faţa ta.

Cristina i-a atins faţa cu degete delicate; el s-a abandonat acelei atingeri, iar Mark nu putea să-l condamne.

— Ce se întâmplă?

Lumina s-a aprins brusc în bucătărie; era Helen, care avea în mână o lampa-vrăjitoarei.

— E cineva rănit?

Mark şi Cristina au schimbat o privire speriată; Kieran s-a uitat la Helen şi la Mark, şi când a înţeles cine e, a deschis uşor gura.

— Ne-ai aşteptat? a întrebat-o Mark. E trecut de miezul nopţii.

— Nu... nu ram aşteptat. Helen s-a uitat în jos la pantalonii ei de trening cu un aer vinovat. Voiam un sandvici.

S-a uitat cu ochii mijiţi la Kieran. Aţi dat la schimb maşina Dianei pentru un prinţ

elf?

Kieran se uita şi acum la ea cu aceeaşi expresie, şi Mark şi-a dat seama ce vedea: o persoană care era evident sora lui Mark, care era înmod evident acea Helen despre care Mark îi vorbise cu atâta durere în toţi anii aceia din Vânătoarea Sălbatică.

S-a ridicat în picioare şi a traversat camera până la ea. I-a ridicat mâna liberă şi i-a sărutat-o.

— Preaiubita soră a preaiubitului meu Mark. E o bucurie să văd că eşti bine şi că ai revenit alături de familie.

— îmi place de el, i-a spus Elelen lui Mark.

Kieran i-a lăsat mâna.

— Permite-mi să-mi exprim tristeţea pentru trecerea în nefiinţă a surorii voastre,
Livia, a spus el. E foarte trist să vezi o stea atât de strălucitoare şi de frumoasă stingându-se înainte de vreme.

— Da.

Ochii lui Elelen s-au umezit.

— Mulţumesc.

Nu înţeleg. Mark avea impresia că visează. îşi imaginase de multe ori cum ar fi fost ca prinţul să-i întâlnească familia, dar niciodată Kieran nu fusese atât de graţios, nici măcar în imaginaţia lui.

— Poate ar trebui să ne aşezăm cu toţii, a spus

Elelen.
Cred că ar fi mai bine să îmi spuneţi ce s-a întâmplat astă-seară, în patrularea voastră „normală”.

A ridicat o sprânceană spre Mark.

— Mai întâi trebuie să vă spun eu ce s-a întâmplat la Şcoala de Solomonie, a spus

—
Kieran, ferm. E crucial.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Cristina. Am crezut că o să fii în siguranţă acolo...

— Am fost, pentru o scurtă perioadă de timp, a spus Kieran.
Apoi cei din Cohortă s-au întors de la Idris şi m-au descoperit.
Dar povestea asta trebuie să mai aştepte. Am venit să vă aduc veşti. S-a uitat în jur, la feţele lor nerăbdătoare, şi a urmat:
Inchizitorul i-a trimis p e Emma şi pe Julian într-o misiune secretă pe Tărâmul Elfilor. Nu se aşteaptă ca ei să revină de acolo sau să supravieţuiască.

Mark a simţit că îi amorţeşte tot trupul.

— Ce vrei să spui?

Este o misiune periculoasă... şi cineva a fost trimis după ei să se asigure că nu îşi vor încheia misiunea...Cu un geamăt,
Kieran s-a prăbuşit pe spătarul scaunului, extrem de palid.
Mark şi Cristina s-au repezit la el să-l sprijine în acelaşi timp.
S-au uitat oarecum surprinşi unul la celălalt, peste capul lui plecat.

— Kieran, sângerezi! a exclamat Cristina, luând mâna de umărul lui.

Mâna se pătase de sânge.

— E un nimic, a spus Kieran cu voce răguşită.

Nu era de fapt o minciună — Mark era sigur că asta credea Kieran, dar chipul lui cenuşiu şi ochii lui febrili

spuneau o altă poveste.

— Kier, nu eşti teafăr, a spus Mark. Trebuie să te odihneşti. Nu faci nimănui vreun bine în situaţia asta.

— Aşa e. Cristina s-a ridicat în picioare, cu mâna încă pătată de sângele lui. Trebuie să
ne uităm imediat la rănile tale.

— Te-ai schimbat, fiu al spinilor, a spus Regina.

Nu spusese nimic vreo câteva minute, cât timp sala se golise de gardieni şi de curteni. Chiar şi atunci, Julian nu era convins că sunt cu adevărat singuri.
Cine ştie ce spirite şi duhuri se ascundeau în umbre?

Julian începuse să se plimbe prin sală, cuprins de o agitaţie pe care nu şi-o putea explica. Pe de altă parte, prea puţine putea să-şi explice din ceea ce simţise în ultimele zile. Erau nişte impulsuri pe care le urma, altele pe care nu le respingea, furii şi antipatii şi chiar speranţe, dar nu ar fi putut explica emoţia care ha făcut să-l ucidă pe Dane, sau ceea ce a simţit ulterior. Era ca şi cum cuvintele de care avea nevoie să descrie ceea ce simţise dispăruseră din vocabularul lui mintal.

îşi amintea că cineva îi spusese că ultimele cuvinte rostite de Sebastian Morgenstern fuseseră:
„Niciodată nu m-am simţit atât de uşor.” Şi el se simţea uşor, după ce scăpase de apăsarea constantă a fricii şi a dorului pe care o simţise atât de mult timp, încât se

obişnuise cu ea şi nici n-o mai observa. Cu toate acestea, s-a înfiorat amintindu-şi de Sebastian. Oare era rău că se simţea uşor?

Era conştient acum de agitaţia lui, şi undeva, în străfundurile minţii, era conştient că se juca cu focul. Dar această conştientizare nu era însoţită de frică şi nici de

frenezie. Era ceva îndepărtat. Detaşat.

Suntem singuri, a spus ea.

Putem să ne distrăm.De data asta s-a uitat la ea. Tronul ei se schimbase, la fel şi ea. Părea că stă culcată pe perne, pe o sofa roşie, şi părul arămiu îi cădea în valuri pe umeri. Era de o frumuseţe izbitoare, chipul ei slab era acum plin de tinereţe şi de sănătate şi ochii căprui îi străluceau.

Ochii Reginei sunt albaştri. Ochii Emmei sunt căprui.

Dar asta nu a schimbat cu nimic ceea ce vedea; ochii Reginei aveau culoarea pietrelor ochi-de-tigru şi străluceau uitându-se la el. Rochia era din satin alb, şi când a ridicat încet un picior, trecându-şi degetele de la picior peste cealaltă gleznă, rochia s-a desfăcut şi i-a dezvelit picioarele până la şold.

— E o vrajă, a spus Julian. Ştiu ce este dedesubtul ei.

Ea şi-a sprijinit bărbia în mână.

— Puţini ar îndrăzni să-i vorbească astfel Reginei Elfilor Luminii.

— Puţini au ceea ce vrea Regina Elfilor Luminii, a spus Julian.

Nu simţea nimic când se uita la ea: era frumoasă, dar simţea la fel de puţină dorinţă ca pentru o piatră frumoasă sau un apus frumos.

Ea Ea privit printre pleoapele îngustate şi ochii i-au devenit din nou albaştri.

— înti^adevăr, eşti indiferent, a spus ea, semeni mai mult cu un elf.

— Sunt mai bine, a spus Julian.

— Chiar aşa? Regina s-a ridicat încet în fund, şi rochia mătăsoasă a revenit la locul ei.

Supuşii mei au o zicală, care se

referă la muritorii pe care îi aducem aici: *Pe Tărâmul Elfilor, muritorii nu simt nici tristeţe, nici bucurie.*

— Şi asta de ce? a întrebat Julian.

Ea a râs.

— Te-ai întrebat vreodată cum îi ademenim pe muritori să vină să trăiască printre elfi şi să ne servească, fiu al spinilor? îi alegem pe cei care au pierdut ceva şi le promitem acel lucru pe care oamenii şi-l doresc cel mai mult, să înceteze chinul şi suferinţa. Nu îşi dau seama că, odată intraţi pe Tărâmul Elfilor, sunt prinşi ca întro cuşcă şi nu vor mai simţi niciodată fericirea.

S-a aplecat spre el. Tu eşti acum în cuşcă, băiete.

— Lui Julian i-a trecut un fior pe şira spinării. Era ceva atavic, primitiv, la fel ca şi impulsul care îl făcuse să se urce pe rugul lui biwy.încerci să-mi distragi atenţia, doamna mea.

Ce-ar fi să-mi dai ce mi-ai promis?

— De ce te mai interesează acum legătura de *parabataP.* Se pare că nu mai ţii la Emma. Am văzut asta din felul în care te privea. Ca şi cum i-ar fi fost dor de tine, deşi erai chiar lângă ea.

— Legăturile, a spus Julian printre dinţi. Cum pot fi desfăcute?

Capul îi bubuia. Poate era deshidratat.

— Prea bine. Regina s-a rezemat de speteaza sofalei, lăsându-şi părul să se reverse până la podea. Deşi s-ar putea să nu-ţi placă.

— Spune-mi!

— Runa de *parabatai* are

o slăbiciune pe care nicio altă rună nu o are, pentru că ea a fost creată de Jonathan, Vânătorul de Umbre, nu de îngerul Raziei, a spus Regina; în timp ce vorbea, trasa încet cu degetul spirale în aer. Păstrată în Oraşul Tăcut, se află runa originală de *parabatai,* făcută de Jonathan, Vânătorul de Umbre, şi de David cel Tăcut. Dacă ea e distrusă, toate runele de *p arab atai* din lume vor fi distruse.

Julian abia mai putea să respire. Inima îi batea în piept ca un ciocan. Toate legăturile din lume. Distruse. încă nu-şi putea explica ce simţea, dar intensitatea sentimentului îi dădea impresia că avea să ţâşnească din propria piele.

— De ce credeai că n-o să-mi placă ce aud? a întrebat el.

Pentru că e dificil?

— Nu dificil. Imposibil.

Ah, nu a fost întotdeauna imposibil, a spus Regina, îndreptându-şi spatele şi rânjind. Când am vorbit cu tine prima oară despre asta, am fost de bună-credinţă. Dar acum lucrurile s-au schimbat.

Cum adică? În ce fel s-au schimbat? **Adică există o singură modalitate de a distruge runa, a spus Regina. Să fie tăiată de sus**

A V

pan os cu
a j Sabia

Mortală.tt

PE MĂRI MAI FERICITE

RANA ERA LUNGĂ, DAR NU ADÂNCĂ, O TĂIETURĂ CARE SE ÎNTINDEA PE braţul lui drept. Kieran stătea cu dinţii strânşi pe patul uneia dintre camerele de oaspeţi din Institut, cu mâneca tăiată de pumnalul Cristinei. Mark se rezema de peretele de lângă pat şi privea neliniştit.

Cristina fusese puţin surprinsă să vadă cât de musculos era braţul lui Kieran; chiar şi după ce o dusese în braţe la Londra, tot îşi imagina că elfii aveau osatură fină şi delicată. Şi chiar aşa era, dar exista acolo şi duritate. Muşchii lui păreau să stea mai lipiţi de os ca muşchii oamenilor, conferindu-i corpului un aspect suplu şi elastic, dar puternic.

A încheiat ştergerea delicată a sângelui din jurul rănii şi şi-a trecut uşor degetele pe pielea lui. Kieran s-a cutremurat şi a închis ochii pe jumătate. Ea s-a simţit vinovată că i-a provocat durere.

— Nu văd niciun semn de infecţie, şi nici nu e nevoie de copci, a spus ea. Un pansament e de ajuns.

Kieran s-a uitat la ea pieziş. Era greu să-i desluşeşti expresia în umbră: în cameră era o singură veioză, cu un abajur care estompa lumina.

— îmi pare rău că ram făcut atâtea necazuri, a spus Kieran încet.

— Cu o voce de noapte, atent să nu-i trezească pe cei care dormeau.Pentru amândoi.

— Nu ne-ai făcut necazuri, a spus Mark, cu vocea răguşită de oboseală. Ne-ai adus nişte informaţii care ne pot ajuta să-i salvam pe cei dragi. Îţi suntem recunoscători.

Kieran s-a încruntat, ca şi cum nu i-ar fi plăcut cuvântul „recunoscători”. înainte să apuce şi Cristina să spună

ceva, noaptea a fost sfâşiată de un ţipăt — un urlet de mare groază.

Chiar dacă ştia despre ce era vorba, Cristina tot s-a cutremurat.

— Tawy, a spus ea.

— Are coşmaruri, a confirmat Mark.

— Bietul copil, a murmurat Kieran. Teroarea nopţii este întradevăr grea.

— O să-şi revină, a spus Mark, deşi îngrijorarea îi umbrea faţa. Nu a fost acolo când a murit Livvy, slavă îngerului, dar cred că a auzit vorbindu-se despre asta. Poate că nu trebuia să-l luăm la funeralii. Să vadă rugurile...

— Eu cred că astfel de lucruri fac bine, a spus Cristina.

Eu cred că în felul ăsta sufletul nostru poate să-şi ia rămas-bun.

Uşa s-a deschis scârţâind — cineva va trebui să se ocupe de balamalele acelea — şi Elelen a băgat capul în cameră, cu un aer tulburat.

— Mark, vrei să te duci tu la Tawy?

Mark a şovăit.

— Elelen, nu cred că eu...

— Te rog!

Mark a tăcut. Elelen s-a rezemat, sfârşită, de cadrul uşii.

— încă nu s-a obişnuit cu mine şi nu se opreşte din plâns.

— Am eu grijă de Kieran, a spus Cristina, cu mai multă siguranţă decât simţea.

Mark a ieşit din cameră după Elelen cu o reticenţă vizibilă.

Simţindu-se ciudat că rămăsese singură cu Kieran, Cristina a luat un pansament din trusa de prim-ajutor şi a

început să-i bandajeze braţul.

— Se pare că mereu ajung să-ţi îngrijesc rănile, a spus ea, jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Dar Kieran nu a zâmbit.Probabil că de aceea acum, de câte ori sufăr, mi-e dor de atingerea mâinilor tale.

Cristina s-a uitat la el surprinsă. Era evident că se afla Íntico stare mai febrilă decât crezuse ea. I-a pus mâna pe frunte: ardea. S-a întrebat care era temperatura normală pentru un elf.

— Intinde-te! Cristina a legat capetele pansamentului. Trebuie să te odihneşti.

Părul i-a venit în faţă când s-a aplecat deasupra lui. El a întins mâna şi i-a dat o şuviţă după ureche. Ea a înţepenit, cu inima bătându-i nebuneşte.

— M>am gândit la tine când am fost la Şcoala de Solomonie, a spus el. Mă gândeam la tine ori de câte ori cineva îi spunea lui Diego pe numele de familie, Rosales. Nu mă puteam opri.

— Voiai?

Îi tremura vocea.

— Să nu te mai gândeşti la mine?

El i-a atins din nou părul, şi degetele lui erau foarte uşoare când i-a mângâiat şi obrajii. Atingerea aceea i-a făcut pielea de găină.

— Ştiu că tu şi Mark sunteţi împreună. Nu ştiu unde e locul meu în povestea

asta.

Obrajii lui erau îmbujoraţi de febră.

— Ştiu cât de mult ram rănit pe amândoi. Am simţit-o până în măduva oaselor. Nu vreau să vă rănesc şi a doua oară. Mâine voi pleca de aici, şi niciunul dintre voi nu va mai trebui să mă vadă vreodată.

— Nu! a strigat Cristina, cu o forţă care a surprins-o şi pe ea.
Nu pleca, nu singur.

— Cristina.

A ridicat şi mâna dreaptă şi i-a cuprins celălalt obraz; îi ţinea faţa în palme. Pielea lui era fierbinte; Cristina vedea bine roşeaţa pe care febra i-o adusese pe obraji şi pe gât.

— Prinţesă. îţi va fi mai bine fără mine.

— Nu sunt prinţesă, a spus ea; s-a aplecat deasupra lui, sprijinim dmse cu o mână de patul acoperit cu pătură.

Faţa lui era aproape de a ei, atât de aproape, că putea să-i vadă genele negre.

— 214-sŞi nu vreau să pleci.

El s-a ridicat în fund, ţinându-i în continuare obrajii în palme. Ea şi-a înăbuşit o exclamaţie şi a simţit că îi creşte şi ei temperatura de la fierbinţeala mâinilor lui, care s-au mutat de pe faţă pe umeri şi apoi pe mijlocul ei, trăgând-o spre el. S-a lăsat să cadă peste el, s-a lungit lângă trupul lui, cu şoldurile şi pieptul lipite de ale lui. El era încordat ca un arc, încordat şi arcuit sub ea. Mâinile lui erau fierbinţi de febră şi îi

mângâiau părul moale.

Ea şi-a pus palmele pe pieptul lui tare. Se ridica şi cobora cu repeziciune. Cristina simţea că i se învârte capul. Voia să-şi lipească buzele de pielea fină de pe pometii lui, să-i sărute obrajii. Voia asta, iar dorinţa o şoca, intensitatea dorinţei o şoca.

Nu simţise niciodată o dorinţă atât de intensă, decât cu Mark.

Mark. S-a retras de lângă Kieran atât de brusc, încât era să cadă din pat.

— Kieran, eu... noi n-ar trebui să... Ai febră.

El s-a întors pe o parte şi s-a uitat la ea cu ochii strălucitori.

— Am întradevăr febră, a spus el. Dar nu mi-am pierdut minţile. De mult timp îmi doresc să te strâng în braţe.

— Nu mă cunoşti de atât de mult timp, a şoptit ea, deşi ştia că minte într-o manieră foarte umană, ascunzând ceea ce simte sub lucruri ¿relevante.

Adevărul era că şi ea îl dorea pe Kieran, şi bănuise asta de mult timp.

— Culcă-te! Trebuie să te odihneşti. Vom avea timp destul să... vorbim, dacă nu pleci.

Cristina s-a ridicat. Promite-mi că nu pleci!

Kieran nu se uita la ea şi genele lui semănau cu razele unei stele întunecate.

— N-ar trebui să stau. Vă voi aduce numai suferinţă ţie şi lui Mark.

— *Promite-mi!* a şoptit Cristina.

— Promit că rămân, a spus el în cele din urmă. Dar nu pot promite că nu vei regreta că am rămas.

Nene a condus-o pe Emma în camera în care stătuse împreună cu Julian ultima oară când fuseseră la Curtea Elfilor Luminii. Pereţii argintii de cuarţ păreau că pulsează de o lumină scăzută, iar trandafirii agăţători

de care ea îşi amintea nu mai erau. în schimb, cascada ale cărei ape curgeau vijelios pe zidul de stâncă părea un torent care se vărsa înti^un bazin descoperit aflat cam la un metru sub nivelul podelei.

— A fost drăguţ din partea lui Fergus că ne-a lăsat să stăm în camera lui, a spus Emma, după ce a intrat acolo cu Nene.

— Fergus nu are de ales, a spus Nene cu seninătate. A fost dorinţa Reginei.

Emma a clipit din ochi. Asta i se părea ciudat şi de rău augur.
De ce o interesa pe Regină unde stăteau ei? S-a uitat prin cameră — era o masă pe care îşi putea pune bagajul, o canapea făcută din nuiele împletite. .. S-a încruntat.

— Unde e patul?

— În spatele cascadei, în alcovul lui Fergus.

— În ce?

— În alcov

Nene a arătat cu mâna. Se vedeau întradevăr nişte trepte care mergeau până în spatele cortinei de apă. După câte se părea, lui Fergus îi plăcuse s-o incorporeze în designul camerei.

— Ce ai împotriva alcovului?

— Nimic, a spus Emma. Mă gândeam să-mi fac şi eu unul.

Nene s-a uitat la ea, bănuitoare, apoi a ieşit din cameră. Emma a auzit cheia răsucindu-se în uşă după ce a plecat şi nu s-a mai obosit să verifice clanţa. Chiar dacă ar fi reuşit să iasă din cameră, i-ar fi fost imposibil să găsească drumul pe coridoarele acelea. Şi, oricum, n-ar fi plecat nicăieri fără Julian, iar el voia să stea aici.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să doarmă, dar învăţase să fure câteva minute de somn oricând, atunci când se afla în misiune. Şi-a pus cămaşa de noapte şi a urcat treptele de piatră care ajungeau în spatele cascadei. Treptele

în ciuda dispoziţiei oribile pe

duceau către o platformă de piatră ascunsă de apă.

care o avea, Emma a fost uimită de frumuseţea locului. Patul era imens, plin de pernuţe albe, pufoase, şi acoperit cu o cuvertură grea. Cascada care curgea la picioarele patului părea o draperie de argint strălucitor; zgomotul apelor care cădeau împrejur îi amintea Emmei de valurile oceanului care se spărgeau la ţărm.

S-a aşezat pe pat.

216 -*s— Drăguţă cameră, a spus ea, fără să se adreseze cuiva în mod special. Scuze. Alcov

Era timpul să se culce, s-a hotărât ea. S-a întins pe pat şi a închis ochii, dar prima imagine care i-a apărut în spatele pleoapelor închise a fost imaginea lui Julian cu trupul lui Livvy în braţe, în Sala de Consiliu. Faţa lui lipită de părul ei ud de sânge. Emma a deschis ochii brusc şi s-a întors pe partea cealaltă, agitată. Nu a ajutat-o cu nimic; când a încercat iar să închidă ochii, a văzut ochii lui Dane, deschişi, cu privirea fixă, în timp ce spiritul acvatic îşi înfigea colţii în el.

Prea mult. Prea mult sânge, prea multă teroare. îl dorea atât de tare pe Julian; îi era dor de el ca şi cum nu har mai fi văzut de o săptămână. Până şi runa de *parabatai* îi dădea o senzaţie ciudată — era obişnuită cu

pulsaţia ei de energie, dar chiar şi înainte de a ajunge pe Tărâmul Elfilor, încercarea de a accesa acea energie fusese ca o lovitură întrun zid inert.

S-a întors iar, şi s-a gândit la Cristina, cu care putea să vorbească. La Cristina, care ar fi putut s-o înţeleagă. Dar ar fi putut să-i spună chiar şi ei de vraja care îi luase lui Julian toate emoţiile? Dar despre înţelegerea făcută de el cu Regina? întrun fel, fusese un geniu, un geniu malefic, şi-a spus ea, să facă o copie după carte şi s-o aducă aici. Elfii erau destul de şmecheri şi pragmatici ca să considere că această copie e suficientă pentru scopul lor. Păcat că Julian nu-i dăduse copia lui Horace, dar acesta le-ar fi râs în nas: până şi un Dearborn şi-ar fi dat seama că e o copie făcută la imprimantă. El nu avea de gând să facă farmece după cartea aceea, de fapt; pur şi simplu voia să aibă obiectul pe care el considera că Annabel îl furase, acea Carte Neagră care se aflase ani de zile pe rafturile bibliotecii din Institutul din Cornwall.

A auzit uşa camerei deschizându-se, voci, paşii lui Julian pe scări, după care Ea văzut lângă pat; nu-şi dădea seama cum lumina care se filtra prin perdeaua de apă îl putea transforma într-o efigie de argint. Până şi părul lui negru devenise argintiu, şi era ca şi cum ar fi văzut cum

va arăta el peste treizeci de ani.

S-a ridicat în fund. El nu a făcut nicio mişcare şi nu părea că are de gând să spună ceva. Stătea aşa şi se uita la ea, iar când a ridicat mânasă-şi dea părul de pe frunte, Emma a văzut din nou cârpa aceea pătată de la încheietura lui.

— Deci, cum a mers? a întrebat ea în cele din urmă. Ai aflat cum poţi rupe toate legăturile de *parabatai* din lume?

— După cât se pare, nu e posibil. S-a rezemat de stâlpul din colţul patului. Probabil că eşti încântată.

— Da. Emma a lovit cu piciorul o pernuţă, trimiţând-o spre capătul patului. Vreau să spun, sunt uşurată, dar tot sunt curioasă cum de te-ai hotărât aşa de brusc să ai încredere în Regina Elfilor Luminii, când ea, efectiv, nu va fi niciodată o persoană de încredere.

— Până acum nu ne-a trădat, a spus Julian. Am făcut o înţelegere cu ea, dar nu fam adus Cartea Neagră... până acum.

— Le-a făcut nişte chestii oribile lui Jace şi lui Clary...

— Poate că nu au ştiut ei cum să negocieze cu ea.

Ochii lui albaştri-verzi au sclipit.

— Reginei mri pasă decât de Regină. Nu o interesează să provoace suferinţă de dragul de a provoca suferinţă. Vrea doar ce vrea ea. Dacă nu uiţi asta, poţi negocia cu ea.

— Dar de ce a trebuit noi să...

— Ascultă, era clar de la bun început că nu putem avea încredere în Dearborn. Asta nu era pur şi simplu o misiune secretă, ca cea pe care au avut-o Clary şi Jace. Ne-a dus singur în Pădurea Brocelind. Ne-a trimis pe Tărâmul Elfilor fără niciun martor. Elorace Dearborn nu e de partea noastră, a spus Julian.

Ne consideră duşmani. Simpatizanţi ai repudiaţilor. Sigur, el crede că putem să-i aducem Cartea Neagră... dar a plănuit să murim după ce facem asta. Ce crezi că o să se întâmple. Emma, dacă ne întoarcem *acasa.făm* ea? De fapt, cum crezi tu că o şi ne întoarcem acasă... Chiar ţi se pare că poţi avea încredere în nu ştiu ce tip care stă la Răscrucea lui Bram şi ascultă de ordinele lui Horac-;'

Fusese atât de furioasă pe Julian, încât nu se oprise nicio clipă să s: gândească cum se vor întoarce acasă de pe Tărâmul Elfilor.

— Dane a spus că nu e numai el, şi-a amintit Emma. Crezi că *s* vrut să spună că ne aşteaptă cineva la Răscrucea lui Bram să ne omor La orice colţ ar putea fi cineva care să ne omoare, a replicat Iulian. Dane era un idiot, a venit după noi prea repede, înainte să facemrost de cartea originală.

Dar poate nu sunt toţi idioţi.

Viaţa noastră e în pericol în fiecare clipă. Dacă avem o înţelegere cu Regina, vom rămâne sub protecţia ei.

— Ne trebuie un aliat, a spus Emma. Iar ea e ciudată

şi oportunistă şi groaznică, dar tot e mai bine decât nimic. Asta vrei să spui?

— Oricare plan presupune riscuri, a răspuns Julian. Riscant era să *nu* mergem la Regină.

Strategia înseamnă să alegi între riscuri... nu există nicio cale sigură, Emma, nu pentru noi.

Din clipa în care Ho race ne-a chemat în biroul lui, nu mai există o cale sigură.

— Şi dacă ne întoarcem cu adevărata Carte Neagră, el oricum ne va omorî şi ne va lua cartea, a spus Emma. De la început ăsta a fost planul lui.

— Nu. A fost planul lui crezând că poate controla întoarcerea noastră. Dacă stabilim noi cum şi unde ne întoarcem, am putea să ne ducem la orice şedinţă de Consiliu şi să prezentăm Cartea Neagră, salvată cu bravură din mâinile inamicilor elfi. Horace şi-a închipuit că poate să scape de noi uşor pentru că am căzut în dizgraţie. Îi va fi mult mai greu să facă asta dacă ne întoarcem victorioşi.

— Bine, a zis ea. înţeleg ce vrei să facem. Nu ştiu dacă sunt de acord să colaborăm cu Regina, dar măcar înţeleg. Dar ştii ce ar fi fost mai bine? Să mă fî inclus şi pe mine în partea aceea cu alegerea riscurilor pe care urmează să ni le asumăm.

— Nu vedeam care e rostul, a replicat el. Ţi-ai fi

făcut griji, şi pentru ce?

Emma a simţit cum îi ard ochii de lacrimi.

— Nu eşti tu însuţi. Tu n-ai fi spus niciodată aşa ceva.

Ochii lui Julian au scăpărat.

— Ştii ci întotdeauna am făcut tot ce am putut ca să fim în siguranţă. Credeam că ai înţeles asta până acum.

Asta e altceva. Îţi aduci aminte... Julian, îţi aduci aminte ce a spus Dane, că tu eşti genul de băiat care are o fată drept *parabataU*

Emma s-a lăsat în genunchi pe pat şi a ridicat bărbia ca să-l poată privi în ochi.

Asta am iubit întotdeauna la tine, chiar şi înainte să te iubesc.

Niciodată nu ţi s-a părut înjositor ca partenerul tău de luptă să fie o fată, niciodată nu te-ai purtat cu mine ca şi cum nu am fî fost egali.Nicio clipă nu m-ai făcut să cred că trebuie să fiu slabă, ca tu să pari puternic.

El şi-a ferit privirea. Emma a insistat.

— Ai ştiut întotdeauna că împreună suntem mai puternici, întotdeauna m-ai făcut să cred că părerea mea contează, întotdeauna ai respectat abilitatea mea de a lua decizii singură. Dar acum nu te mai porţi aşa. Nu e un lucru mărunt că m-ai minţit, Julian, e o încălcare a tuturor jurămintelor pe care le-am făcut în cadrul ceremoniei de *parabatai.* Una este să nu vrei să mă tratezi ca pe iubita ta, şi e cu totul altceva să nu vrei să mă tratezi ca pe *parabatai-ul* tău.

Julian s-a urcat în pat lângă ea.

— Nu am intenţionat asta, a spus el. Eram

îngrijorat că vei refuza să mergem la Curtea Elfilor Luminii, şi am încercat doar să ne mişcăm repede.

Strălucirea cascadei s-a diminuat, şi părul lui Julian a devenit din nou închis la culoare, iar genele îi lăsau umbre pe obraji.

— Nu m-am gândit că o să fii aşa de supărată pentru... toate astea.

— Sigur că nu te-ai gândit.

Cu Julian atât de aproape, avea senzaţia că îi explodează toţi nervii. Stăteau amândoi în genunchi, faţă în faţă; era atât de aproape de ea, că ar fi putut să-l ia în braţe fără măcar să fie nevoie să se aplece.

— Nu te-ai gândit, pentru că nu ai sentimente. Pentru că ţi-ai închis toate emoţiile, nu doar cele legate de mine, toate
— *şi pe cele legate de Uvvy, chiar şi pe cele legate de Uvvy,* şi-a spus ea în gând —, iar asta se va întoarce împotriva ta până la urmă.

— Nu e aşa, a spus el.

— Ce nu e aşa?

El a mişcat încet palma pe care o avea lipită de pat şi i-a atins uşor vârful degetelor. Inima Emmei a început să bată mai tare.

— Nu mi-am închis toate emoţiile, a răspuns; părea pierdut şi puţin confuz. Dar nu înţeleg prea bine ce simt mai exact. Doar că... am nevoie ca tu să nu fii supărată, Emma.

Ea a îngheţat. El i-a strâns uşor încheietura mâinii. Emma a avut impresia că toate terminaţiile nervoase din corpul ei s-au

concentrat în locul acela, unde o atingeau degetele lui. Îi atingea pulsul. Inima.— îmi pare rău, Emma, a spus el. îmi pare rău.

Inima ei părea că sare din piept. A scos un strigăt slab şi s-a întins spre el; s-au îmbrăţişat, stând aşa, în genunchi. El şi-a plecat capul s-o sărute, iar ea a simţit că nu mai are aer.

Buzele lui aveau gustul unui fruct de pe Tărâmul Elfilor, aşa cum şi-l imagina ea, mai dulce decât orice fel de zahăr de pe pământ. Era ameţită de amintirea primului lor sărut, când fusese un sărut cu gust de apă de mare, flămând şi disperat. Acesta era un sărut languros, fierbinte, în care se simţea dorinţa: buzele lui păreau că îi cercetează gura, degetele lui îi mângâiau obrajii şi îi prindeau în mâini ca să-i dea capul pe
spate.

A tras-o mai aproape. Corpul lui reacţionează la fel, s-a gândit ea. Cu sau fără sentimente.

Era o satisfacţie imensă în asta. El simţea ceva pentru ea, chiar dacă era ceva doar la nivel fizic.

Dar îi spusese că îi părea rău.
Asta sigur însemna ceva.
Poate că vraja începea să se destrame.
Poate că nu era permanentă.
Poate...

El i-a sărutat colţul gurii şi locul acela de pe gât unde îi zvâcnea pulsul. îi simţea buzele moi pe piele; el a prins în mână poalele cămăşii de noapte şi i-a

ridicat-o pe coapse.

Casă să se întâmple, îi spunea trupul Emmei. Ia acum tot ce poţi de la el, fiindcă s-ar putea ca altă dată să nu mai fie nimic.

Mâinile lui erau sub cămaşa ei de noapte. Ştia unde îi place să fie atinsă. Ştia ce o face să se cutremure şi să-l sărute mai tare.

Nimeni nu o cunoştea mai bine ca Julián. A deschis puţin ochii, cu privirea uşor înceţoşată de dorinţă. A vrut să... Julián se uita la ea cu ochii larg deschişi, cu o privire rece şi meditativă. A avut impresia că i-a aruncat cineva cu o găleată de apă rece în faţă; era gata să ţipe.

Am nevoie ca tu să nu fii supărată, îi spusese el.

Mâinile lui erau şi acum pe coapsele ei, ţinând-o lipită de el.

Cu buzele pe gura lui, ea a şoptit:

— Nu-ţi pare rău cu adevărat, mri aşa?

Julián a închis ochii. Emma cunoştea expresia asta: el se gândea ce era mai bine să spună. Nu cel mai adevărat lucru, ci lucrul cel mai burncel mai isteţ şi mai eficient lucru. Lucrul acela care bar ajuta să obţină ceea ce voia sau ceea ce îi trebuia.

întotdeauna fusese mândră de inteligenţa lui; o adorase şi îi înţelesese necesitatea. Era ca praştia lui David, singura apărare pe care o avea Julian în faţa unei lumi întregi pornite împotriva lui şi a familiei lui.

Era singurul mod în care putea să-i protejeze pe cei dragi.

Dar fără o iubire care să-l împingă să facă asta, de ce ar fi capabil? Un Julian fără sentimente era un Julian care ar fi putut manipula pe oricine.

Chiar şi pe ea.

El s-a lăsat pe călcâie, cu mâinile pe lângă corp şi cu expresia încă indescifrabilă, înainte să spună ceva, s-au auzit răsunând paşii cuiva care intrase în cameră.

S-au dat jos din pat repede, alarmaţi. în câteva secunde stăteau amândoi, puţin cam confuzi, pe treptele care duceau spre camera principală.

Acolo era Nene, care se uita în sus la ei, cu o cheie în mână.
Purta o uniformă de paj de la Curte. Când i-a văzut, şi-a ridicat sprâncenele blonde.

— Cum spuneţi voi, oamenii? E un moment nepotrivit?

— E în regulă, a spus Julian.

Expresia îi redevenise normală, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Emma nu ştia cum arăta faţa ei, dar ştia cum se simţea: ca şi cum în pieptul ei ar
fi făcut cineva o gaură imensă.

— Mă bucur să aud asta, a spus Nene, care a înaintat spre mijlocul camerei şi s-a întors cu faţa la ei. Pentru că trebuie să vorbim. Veniţi jos repede. Regina v-a trădat, şi nu avem mult timp să acţionăm.

Tavvy adormise în cele din urmă, strângând o carte la piept, cu obrajii încă uzi de lacrimi. Mark stătea în genunchi lângă pat şi îi mângâia părul fin. Helen simţea că o doare inima — de iubire pentru Tawy, de grijă, de dor de Julian, care ar fi putut să-l liniştească pe Tawy în doar câteva minute, nu în câteva ore, cât îi luase ei.

În timp ce Mark îl învelea cu o pătură pe fratele lui mai mic, Helen s-a dus să deschidă fereastra, ca să intre puţin aer curat. Nu primise

222 -snicio veste de la Julian şi de la Emma de când plecaseră din Alicante, deşi Jia îi jurase cu cerul şi cu pământul lui Aline că erau bine.

Şi totuşi, Helen nu se simţise niciodată atât de departe de familia ei. Chiar şi când era pe Insula Wrangel, unde se simţise izolată de lume, era convinsă că Julian avea grijă de copii — că erau atât de fericiţi cât puteau fi —, şi tabloul acesta cu familia fericită, pe care îl avea în minte, o făcuse să reziste.

Iar acum realitatea era pentru ea un şoc. Fără Julian, ei aşteptau ceva de la ea, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee ce.

Tawy ţipa când îl atingea. Dru se uita urât la ea. Ty abia dacă o băga în seamă.

Iar Mark...

— Nu ar fi trebuit să-i las să ne despartă, a spus Helen. La Idris. Când au spus să rămână Julian şi Emma, nu trebuia să accept.

— Conclavul ne-a forţat, a răspuns Mark, ridicându-se în picioare. Nu ai avut de ales.

— întotdeauna avem de ales, a replicat Helen.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti. E foarte greu să îl contrazici pe Julian când se încăpăţânează. Are o voinţă foarte puternică. Şi el a vrut să rămână.

— Chiar crezi asta?

— Cred că nu a vrut să se întoarcă cu noi. Se comporta ciudat înainte să plecăm din Idris, nu crezi?

— E greu de spus. Helen a închis fereastra. Julian a fost întotdeauna capabil să facă mari sacrificii şi să-şi ascundă durerea.

— Da, a încuviinţat Mark, dar chiar şi atunci când se ascundea, era plin de iubire, nu rece. înainte de a pleca noi, era rece. Mark vorbea simplu, fără nicio îndoială. S-a uitat din nou la Tawy şi s-a ridicat în picioare.
Trebuie să mă întorc la Kieran, a spus. E rănit, iar Tawy s-a liniştit.

Helen a dat din cap.

— Vin şi eu cu tine.

— Holurile Institutului erau întunecate şi mute. Undeva, în capătul holului,

Aline dormea. Helen s-a gândit o clipă cât de mult şi-ar dori să se urce în pat lângă soţia ei, să se ghemuiască lângă trupul ei cald şi să uite de toate.Poate ar trebui să încercăm o rună Familias, a spus Flelen. Ceva care să ne îndrume sprejulian.

Mark părea nedumerit.

— Ştii că nu va funcţiona odată ce am trece graniţa pe Tărâmul Elfilor. Pe urmă, ar trebui să aibă şi Julian o rună la fel.

— Desigur.

Flelen se simţea aşa cum se simţise cu mulţi ani în urmă, când Eleanor Blackthorn murise — ca şi cum ar fi îngheţat pe dinăuntru şi Far fi fost greu să gândească.

— Ştiu... ştiu asta.

Mark Fa aruncat o privire îngrijorată şi au intrat amândoi în camera în care îl culcaseră pe Kieran. În cameră era penumbră, iar Cristina stătea pe un fotoliu, lângă pat, ţinându-i de mână; Kieran stătea nemişcat sub pătură, dar pieptul i se ridica şi cobora regulat, uşor, respiraţia normală pentru un elf. Helen nu ştia prea multe lucruri despre Kieran, doar ce îi spusese Mark în scurtele discuţii pe care le avuseseră după ce el venise de pe Tărâmul Elfilor, înainte ca ea să ajungă la Idris; în noaptea în care îl aduseseră pe Tawy, au stat de vorbă

până târziu în casa de pe canal, şi atunci aflase toată povestea. Ştia cât de complicate sunt sentimentele lui Mark pentru Kieran, dar în clipa aceea, când Mark se uita îngrijorat la băiat, ar fi putut presupune că sunt mai simple.

Dar nimic nu era simplu, nu?

Helen a văzut cum Mark îi aruncă o privire rapidă, printre gene, după care se aşază lângă Cristina: o privire plină de îngrijorare şi nelinişte — pentru Kieran, pentru Julian, pentru toţi. Erau destule motive pentru care să fie îngrijorat.

— Ştiu că o să vrei să te duci pe Tărâmul Elfilor după Julian, a spus Elelen. Te rog să nu faci ceva riscant.

Ochii lui Mark ardeau în întuneric. Albastru şi auriu, mare şi soare.

— O să fac tot ce trebuie ca să-i salvez pe Julian şi pe Emma.

Dacă e nevoie, mă duc iar la Vânătoarea Sălbatică.

— Mark! Elelen era îngrozită. Să nu faci asta niciodată!

— O să fac ce trebuie să fac, a spus el din nou, iar în vocea lui nu Ea mai auzit pe băieţelul pe care îl crescuse ea, ci pe adultul care se întorsese de la Vânătoarea Sălbatică.Ştiu că ai trăit ani de zile la Vânătoarea Sălbatică şi cunoşti lucruri pe care eu nu le cunosc, a spus Elelen. Dar eu am ţinut legătura cu mătuşa noastră, Nene, şi ştiu nişte lucruri pe care *tu* nu le ştii.

Ştiu cum sunteţi priviţi pe

Tărâmul Elfilor, tu, şi Julian, şi ceilalţi: nu sunteţi priviţi ca nişte copii, ci ca nişte inamici periculoşi. V-aţi luptat cu Călăreţii lui Mannan. L-aţi umilit pe Regele Elfilor întunericului chiar la Curtea lui, iar Emma Ea ucis pe Fal, care, pentru poporul elf, era ca un zeu. Cu toate că veţi găsi câţiva prieteni pe Tărâmul Elfilor, veţi
găsi mulţi, foarte mulţi duşmani.

— Lucrul ăsta a fost întotdeauna adevărat, a replicat Mark.

— Nu înţelegi, a spus Helen cu o şoaptă aspră. Toate intrările pe Tărâmul Elfilor din jurul oraşului Idris sunt acum păzite, după dezastrul din Sala de Consiliu. Poporul elf ştie că nefilimii îi consideră vinovaţi de ce s-a întâmplat. Chiar dacă ai lua-o pe cărarea lunii, paznicul puca de la poartă ar raporta imediat că ai intrat şi ai fi întâmpinat cu săbii în partea cealaltă.

— Şi atunci, ce propui? a întrebat-o Mark. Să-l las pe fratele nostru şi pe Emma să moară şi să putrezească pe Tărâmul Elfilor? Am fost şi eu abandonat pe Tărâmul Elfilor, ştiu cum e. Nu voi permite niciodată să li se întâmple aşa ceva!

— Nu. Îţi propun să mă duc eu după ei. Eu nu sunt considerată un duşman pe Tărâmul Elfilor. Mă voi duce direct la Nene. Ea mă va ajuta.

Mark a sărit în picioare.

— Nu poţi să te duci. Copiii au nevoie de tine aici.

Trebuie să aibă cineva grijă de

— Aline poate să aibă grijă de ei. Deja face o treabă mai bună ca mine. Copiii nici măcar nu mă plac, Mark.

— Poate nu te plac, dar te iubesc, a spus Mark, furios, şi eu te iubesc, şi nu am de gând să mai pierd o soră pe Tărâmul Elfilor!

Helen şi-a îndreptat spatele — deşi nu era nici pe departe la fel de înaltă ca fratele ei, lucru

care în clipa asta o irita — şi s-a uitat urât la el.

— Nici eu.

Cristina. Familia Rosales a primit o moştenire, un artefact. Noi îi spunem Etemidad, adicătimpul care nu are nici început, nici sfârşit, la fel ca timpul de pe Tărâmul Elfilor. Acesta ne va permite să pătrundem pe Tărâmul Elfilor fără să fim detectaţi.

— Ai vrea să mi-i dai mie? a întrebat Mark.

— Deocamdată nu îl am... şi numai un membru al familiei Rosales se poate folosi de el, aşa că voi pleca eu.

— Atunci vin cu tine, a spus Kieran, care se ridicase în coate.

Părul îi era ciufulit şi avea umbre întunecate sub ochi.

— Te-ai trezit? Ea întrebat Mark.

— Sunt treaz de ceva timp, a recunoscut Kieran. Dar m-am prefăcut că dorm, fiindcă era o discuţie stânjenitoare.

— Elmm, a făcut Elelen.

Cred că la asta se referă Aline când vorbeşte despre sinceritate radicală.

— Cristina nu poate călători singură pe Tărâmul Elfilor, a spus Kieran cu încăpăţânare. E prea periculos.

— Sunt de acord, l-a aprobat Mark şi s-a întors spre Elelen. Voi pleca şi eu cu ei.

Vom lucra mai bine în echipă, noi trei.

Elelen a şovăit. Cum putea să-i lase să plece întnun loc atât de periculos? Şi totuşi exact asta făceau vânătorii de umbre, nu?

Se repezeau cu capul înainte

spre orice pericol. Şi-ar fi dorit cu disperare să poată

vorbi cu mama ei. Poate că adevărata întrebare pe care ar fi trebuit să şi-o pună era: cum să-i fi oprit, când Mark şi Kieran se descurcau pe Tărâmul Elfilor mai bine ca oricine? S-o trimită acolo pe Cristina, singură, însemna s-o trimită la moarte; să-i trimită pe toţi, însemna că ar fi putut să-l piardă şi pe Mark, nu doar pe Julian. Dar să nu le dea voie să plece însemna să-l abandoneze pe Julian pe Tărâmul Elfilor.

— Te rog, Elelen, a spus Mark. Fratele meu s-a dus pe Tărâmul Elfilor să mă salveze pe mine. Trebuie să pot face şi eu asta pentru el. Am mai fost prizonier. Nu mă face din nou prizonier.

Elelen a simţit că se înmoaie. Mark avea dreptate. S-a aşezat pe pat, reţinându-şi plânsul.

— Când vreţi să plecaţi?

Imediat ce Jaime ajunge aici cu moştenirea, a spus Cristina. A trecut aproape o oră de când i-am trimis un mesaj de foc prin care fam chemat aici, dar nu ştiu cât timp îi va lua să ajungă.

— Jaime Rosales? au întrebat în acelaşi timp Mark şi Kieran.

Elelen s-a uitat pe rând la fiecare. Amândoi păreau surprinşi şi cumva atenţi, ca şi cum ar fi fost geloşi. A îndepărtat gândul acela, începea să-şi piardă minţile din cauza grijilor.

— Of, Mark! a spus ea.

În perioadele grele, vocea ei, la fel ca a lui Mark, căpăta muzicalitatea ancestrală a elfilor.

— Nu pot suporta gândul că vei pleca, dar presupun că trebuie să te las.

Ochii lui Mark s-au îmblânzit.

— Helen. îmi pare rău. îţi promit că o să mă întorc la tine teafar, şi o să-i aduc cu mine pe Julián şi pe Emma, tot teferi.

înainte ca Helen să poată spune că nu avea cum să facă o astfel de promisiune, Kieran a tuşit uşor. Sunetul acela a fost atât de banal şi de omenesc, încât aproape că a facut-o pe Helen să zâmbească, în ciuda grijilor.

— Mi-aş fi dorit să am şi eu un frate care să mă iubească la fel de mult cum vă iubiţi voi, a spus el, cu tonul specific unui prinţ elf.

Dar aerul princiar a dispărut totuşi repede când a tuşit din nou şi a spus:

— Dar până atunci, Helen, trebuie să te rog să te ridici de pe piciorul meu. Te-ai aşezat pe el şi acum devine chiar dureros.

— Unii monştri sunt oameni, a spus Gwyn.

Erau în apartamentul Dianei de pe strada Flintlock. Ea stătea de-a curmezişul patului, cu capul pe genunchii lui, iar el îi mângâia părul.

— Horace Dearborn este unul dintre ei.

Diana şi-a trecut palma peste tunica de lână pe care o purta Gwyn. Îi plăcea să-l vadă aşa — fără cască, fără platoşă, doar un bărbat îmbrăcat íntico tunică ponosită şi încălţat cu nişte ghete scâlciate. Un bărbat cu urechi ascuţite şi cu ochi bicolori, dar Dianei lucrurile astea nu i se mai păreau

ciudate.
Făceau pur şi simplu parte din Gwyn.

— Sunt convinsă că sunt şi oameni buni în Consiliu, a zis ea. Oameni speriaţi. Speriaţi de
Horace şi de prezicerile lui sumbre. A acaparat deja foarte multă putere într-un timp scurt.A făcut din Idris un loc nesigur, a spus Gwyn. Aş vrea să pleci din Alicante, Diana.

Ea s-a ridicat, uimită.

— Să plec din Alicante?

— Am fost mult timp martor la istorie, a spus Gwyn.
De obicei, legile teribile trec uşor şi nu sunt abrogate decât după multă suferinţă, îngustimea de minte şi frica reuşesc să învingă. Mi-ai spus că Elorace şi fiica lui nu te plac.

— Nu, a încuviinţat Diana. Deşi nu înţeleg de ce...

— Se tem de influenţa ta, a spus Gwyn. Ştiu că ceilalţi te ascultă. Eşti foarte convingătoare, Diana, şi uimitor de inteligentă.

Ea s-a strâmbat.

— Linguşitorule!

— Nu te linguşesc. Gwyn s-a ridicat în picioare. Mă tem pentru tine. Elorace Dearborn poate nu a ajuns încă un dictator, dar îşi doreşte să fie.
Prima mişcare pe care o va face va fi să scape de toţi cei care l-au înfruntat. Şi mai întâi va dori să stingă luminile cele mai puternice, luminile care le arată drumul celorlalţi.

Diana s-a cutremurat. Auzea copitele calului lui, care se plimba încoace şi-ncolo pe acoperiş.

— Eşti pesimist, Gwyn.

— Se poate să nu văd întotdeauna partea bună din oameni, a spus el, când vânez sufletele războinicilor ucişi în luptă.

Diana a ridicat din sprâncene.

— Acum glumeşti?

— Nu. Părea nedumerit. Am vorbit serios. Diana, lasă-mă să te duc de aici. Pe Tărâmul Elfilor ai fi în siguranţă.
Noaptea, stelele au mii de culori, iar ziua câmpurile sunt pline de trandafiri.

— Nu pot, Gwyn. Nu pot să renunţ la lupta asta.

El s-a aşezat din nou pe pat, clătinându-şi capul cu îngrijorare.

— Diana...

Era ciudat, după atâta timp, să simtă dorinţa de a se apropia de cineva, atât fizic, cât şi emoţional.

Nu mi-ai spus tu că prima oară când m-ai văzut, ţi-a plăcut de mine pentru că eram atât de curajoasă? Acum ţi-ar plăcea să fiu lasă?El s-a uitat la Diana, şi pe faţa lui ridată se citea limpede emoţia.

— Acum e altceva.

— De ce e altceva?

El a prins-o de mijloc cu mâinile lui mari.

— Pentru că acum ştiu că te iubesc.

Inima ei a început brusc să bată mai repede. Niciodată nu se aşteptase să audă asemenea cuvinte de la cineva, şi considerase că acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru că era transsexuală şi nefilim. În mod sigur nu se aşteptase să audă asta de la cineva ca Gwyn: de la cineva

care ştia totul despre ea, de la cineva care nu putea să mintă, de la un prinţ al magiei sălbatice.

— Gwyn, a spus ea şi i-a prins obrajii în palme, apoi s-a aplecat spre el să-l sărute.

El s-a lăsat pe spate şi a tras-o delicat spre el, apoi s-au întins amândoi pe pat, şi inima ei bătea cu putere, lipită de tunica lui aspră. El s-a aplecat peste ea şi trupul lui solid a făcut o umbră peste trupul ei. Iar în umbra aceea, ea a închis ochii şi a început să se mişte la unison cu săruturile şi atingerile lui delicate, până când acestea au devenit mai dulci şi mai intense, până când au ajuns împreună într-un loc în care frica dispăruse, unde era doar uniunea plăcută a două suflete care lăsaseră în urmă singurătatea.

Helen plecase să-i spună lui Aline ce se întâmplă; Mark nu-şi dădea seama ce oră era, dar lumina lunii nu se mai vedea pe fereastră. Stătea pe pat, lângă Kieran, iar Cristina se ghemuise în fotoliul de lângă pat.

Mark evita să-i întâlnească privirea. Ştia că nu greşise cu nimic când o sărutase, şi nici ea, sărutându-i pe el. Şi-a adus aminte de ultima oară când vorbise singur cu Kieran, în Sanctuarul din Londra. Cum atinsese atunci Kieran vârful de săgeată agăţat la gâtul lui Mark.

Acesta devenise cumva un

simbol al relaţiei lor. Ceea ce îi spusese apoi Kieran îi răsuna şi acum în urechi: *Nu vom maiji împreună.*

— Nu ştia dacă ar fi putut să explice ceea ce simţea pentru Kieran, sau chiar pentru Cristina. Ştia numai că nu avea impresia că se terminase: nici cu Kieran, nici cu Cristina, în cazul în care Kieran ar fi decis să se întoarcă la el.Te simţi mai bine, Kieran? a întrebat el încet.

— Da… Cristina este un doctor foarte bun.

Cristina şi-a dat ochii peste cap.

— Ţi-am pus un pansament. Nu exagera cu talentele mele.

Kieran s-a uitat cu tristeţe la braţul lui bandajat.

— Mă simt puţin ciudat fără o mânecă la cămaşă.

Mark nu şi-a putut stăpâni zâmbetul.

— E foarte şic. Se poartă la mundani o singură mânecă.

Kieran a făcut ochii mari.

— E adevărat?

Mark şi Cristina au izbucnit în râs. Kieran s-a încruntat.

— N-ar trebui să râzi de mine.

— De toată lumea se râde la un moment dat, a spus Cristina, pe un ton glumeţ. Aşa se face între prieteni.

Faţa lui Kieran s-a luminat auzind-o, s-a luminat atât de mult, încât Mark a simţit o dorinţă dureroasă de a-i îmbrăţişa. Prinţii de pe Tărâmul Elfilor nu au prieteni, a presupus el; nu vorbise cu Kieran prea mult despre asta. Fusese o vreme când ei doi erau prieteni, dar iubirea şi durerea schimbaseră prietenia lor într-un fel despre care acum Mark ştia că nu era inevitabil. Erau mulţi oameni

care ajungeau să se iubească, dar rămâneau prieteni — Magnus şi Alee, Clary şi Jace sau Elelen şi Aline.

Zâmbetul lui Kieran a dispărut. S-a mişcat neliniştit pe sub pătură.

— Trebuie să vă spun ceva. Să vă explic.

Cristina a părut îngrijorată.

— Nu trebuie, dacă nu vrei...

— Este vorba despre Şcoala de Solomonie, a spus el, şi cei doi au tăcut.

L-au ascultat pe Kieran povestindu-le despre Elău. Mark avea îr. general tendinţa de a se pierde în poveştile celorlalţi, întotdeauna fusese aşa, de când

era mic, şi îşi amintea cât de mult îi plăcea să-i spună Kieran poveşti când erau la Vânătoarea Sălbatică— cum adormea cu degetele lui Kieran în părul lui şi cu vocea lui în urechi, care îi spunea poveşti cu Bloduwedd, prinţesa din flori, cu cazanul negru care aveaputerea de a învia morţii, sau cu bătăliile date de Gwyn ap Nudd şi Herne Vânătorul, care doborâseră copacii la pământ.

Cristina probabil că nu se pierduse niciodată aşa íntico poveste, s-a gândit Mark; era permanent prezentă, întunecându-se la faţă şi făcând ochii mari în timp ce Kieran le povestea despre Cohortă, despre lupta de lângă bazin, despre felul în care Diego îl salvase şi despre cum evadase el din bibliotecă.

— Sunt oribili, a exclamat Cristina, aproape înainte ca el să fi terminat. Oribili. Să ajungă până aici!

— Trebuie să vedem ce face Diego, ce fac ceilalţi, a spus Mark, deşi Diego ROCÍO Rosales era unul dintre oamenii pe care îi simpatiza cel mai puţin. Să vedem dacă sunt bine.

— îi voi scrie lui Diego, a decis Cristina. Kieran, îmi pare atât de rău! Am crezut că o să fii în siguranţă la Şcoala de Solomonie.

— Nu aveai de unde să ştii, a răspuns Kieran. Când eram acolo, îl certam pe Diego că nu are un plan de viitor, dar un astfel de viitor nu-şi poate imagina nimeni.

Kieran are dreptate. Nue vina ta, a spus Mark. Cohorta a scăpat de sub control. Pot să bănuiesc că unul dintre ei s-a dus după Emma şi Julian pe Tărâmul Elfilor.

Kieran şi-a aruncat pătura la o parte cu un gest violent, neaşteptat.

— Le sunt dator Emmei şi lui Julian să mă duc după ei. Acum înţeleg. începusem să regret ce am făcut înainte ca apa aceea să mă atingă. Dar nu am avut ocazia să depun mărturie. Nu am avut ocazia /
să obţin de la ei iertarea sau să răscumpăr ce am făcut.

— Emma te-a iertat, a spus Cristina.

Kieran nu părea convins.
Când a început din nou să vorbească, se poticnea.

— Vreau să vă arăt ceva.

Când a văzut că nici Cristina, nici Mark nu fac vreo mişcare, el s-a întors, a îngenuncheat lângă pat şi şi-a scos cămaşa, dezvelindu-şi spatele. Mark a auzit cum Cristinei i se opreşte respiraţia când i-a văzut spinarea.

Era plină de urme de bici. Păreau abia vindecate, ca şi cum rănile ar fi fost făcute doar de câteva săptămâni, nu mai sângerau, dar erau încăroşii.
Mark a înghiţit în sec. Cunoştea fiecare semn şi fiecare cicatrice de pe trupul lui. Acestea erau noi.

— Cei din Cohortă te-au biciuit? a şoptit el.

— Nu. Kieran şi-a lăsat jos cămaşa, dar nu s-a mişcat, a rămas aşa, cu faţa la perete.
Rănile astea au apărut pe spatele meu când apa din

bazin mi-a atins trupul. Sunt rănile Emmei. Sunt semne care trebuie să-mi amintească mereu de chinul pe care nu bar fi trăit dacă nu eram eu. Când apa din bazin mi-a atins pielea, am simţit spaima şi durerea ei. Cum ar putea să mă ierte pentru asta?

Cristina s-a ridicat în picioare. Ochii ei căprui străluceau, tulburaţi; i-a pus mâna pe spate cu un gest delicat.

— Kieran, a spus ea. Aşa cum toţi avem capacitatea infinită de a face greşeli, la fel avem capacitatea infinită de a ierta. Emma poartă aceste cicatrice cu bucurie, deoarece pentru ea sunt un simbol al curajului. Poartăde şi tu la fel.
Eşti prinţ al elfilor. Te-arn văzut compor tându-te cu mai mult curaj ca oricine. Uneori, cel mai curajos lucru este să ne recunoaştem greşelile.

— Eşti prinţ al elfilor.
Kieran a zâmbit un pic, deşi era un zâmbet cam forţat. Mi-a mai spus cineva asta aseară.

— Să ne dăm seama că am făcut greşeli şi să încercăm să le reparăm, asta e tot ce putem spera, a spus Mark. Uneori, poate că avem cele mai bune intenţii... tu ai încercat să-mi salvezi viaţa când te-ai dus la Gwyn şi Iarlath... dar rezultatul este groaznic. Toţi am avut cele

mai bune intenţii când ne-am dus la şedinţa de Consiliu, iar acum Liwy e moartă şi Alicante e în mâinile Cohortei.

Kieran a strâns din ochi şi s-a întors spre ei.

— Vă jur, a promis el, voi lupta până la ultima suflare să vă ajut să-i salvaţi pe cei dragi.

Cristina a zâmbit, evident impresionată.

Elai să ne concentrăm acum asupra lui Julian şi aEmmei, a spus ea. Îţi suntem recunoscători că vei fi mâine lângă noi pe Tărâmul Elfilor.

Mark a dus mâna la ceafa şi şi-a desfăcut lănţişorul cu vârful de săgeată.

Vreau să-l porţi tu, Kieran. Nu vreau să mai fii niciodată lipsit de apărare.Kieran nu a întins mâna să-l ia.

— Ţi l-am dat pentru că am vrut să-l ai tu.

— Iar acum eu vreau să-l ai tu, a spus Mark. Sunt mulţi care vor să-ţi facă rău, şi aici, şi pe Tărâmul Elfilor. Vreau să fiu sigur că vei avea întotdeauna o armă la îndemână.

Kieran a întins încet mâna şi a luat lănţişorul de la Mark.

— Atunci îl voi purta, dacă îţi face plăcere.

Cristina i-a aruncat lui Mark o privire indescifrabilă, în timp ce Kieran îşi atârna lănţişorul de gât. Era ceva aprobator în expresia ei, ca şi cum s-ar fi bucurat de generozitatea lui Mark.

Kieran şi-a trecut mâinile prin păr. Şuviţele de păr, negre ca tuşul, alunecau printre degetele lui.

— Oboseala mă ajunge, a spus el. îmi pare rău.

La Vânătoarea Sălbatică, Mark l-ar fi luat în braţe şi l-ar fi strâns. Ar fi pus pe pământul tare perne pentru fiecare.

— Vrei să-ţi facem un pat de pături pe podea? s-a oferit Mark.

Kieran a ridicat capul, şi ochii lui sclipeau ca nişte oglinzi bine şlefuite: unul albastru, unul argintiu.

— Cred că aş putea dormi pe pat dacă rămâi cu mine.

Cristina a roşit.

— dine, a zis ea. Atunci eu îţi spun noapte bună...

— Nu, a spus repede Kieran. Mă refeream la amândoi. Aş vrea să staţi amândoi cu mine.

Mark şi Cristina au schimbat o privire. Era prima oară, şi-a spus Mark, când se uita într
adevăr la ea de când se întorseseră de la Stâncile Vasquez: se simţise prea ciudat, prea jenat de propria lui tulburare. Acum îşi dădea seama că ea părea la fel de jenată şi de confuză ca el.

Umerii lui Kieran s-au lăsat puţin în jos.

— Dacă nu vreţi, voi înţelege.

Cristina a fost prima care şi-a scos ghetele din picioare şi s-a urcat în pat lângă Kieran. Era şi acum îmbrăcată cu blugii şi cu maioul care avea o bretea ruptă de un demon harpie. Mark a urcat în partea cealaltă şi şi-a culcat capul pe braţul îndoit.

Au stat mult timp aşa, în tăcere. Căldura care venea dinspre trupul lui Kieran îi era familiară — atât de familiară, încât se abţinea cu greusă nu se ghemuiască lângă el. Să tragă pătura peste ei şi în întunericul acela să uite de toate.

Dar Cristina era acolo, şi prezenţa ei părea să modifice componenţa atomilor din aer,

echilibrul chimic dintre el şi Kieran. Nu mai era posibil să se scufunde în uitare. Acum era acum, iar Mark simţea acut apropierea lui Kieran, întrun fel pe care mri mai simţise de prima oară când îl văzuse, ca şi cum ceasul ar fi fost dat înapoi până la începutul relaţiei lor.

Şi nu mai puţin acut simţea prezenţa Cristinei. O dorinţă stângace, timidă îl ţinea paralizat. S-a uitat la ea; vedea strălucirea părului ei negru pe pernă şi un umăr măsliniu. Fierbinţeala îl ameţea pe Mark, îi încâlcea gândurile.

— Voi visa la Ţinuturile de Graniţă, a spus Kieran. Adaon avea acolo o cabană, pe pământurile care nu ţin nici de Curtea Elfilor Luminii, nici de Curtea Elfilor întunericului. O căsuţă mică de piatră, cu trandafiri care se ridică pe ziduri. La Vânătoarea Sălbatică, atunci când eram flămând sau îngheţat, îmi spuneam că nimic nu e real, şi încercam să fac să fie reală acea căsuţă în mintea mea. Mă prefăceam că sunt acolo, uitându-mă pe geam, şi nu acolo unde mă aflam cu adevărat. Pentru mine devenise mai reală decât însăşi realitatea. Cristina i-a atins uşor obrazul.

— *Ya duermete,* a murmurat ea. Culcă-te, prostuţule!

Mark a zâmbit fără să vrea.

— Ţi-a mai spus vreodată cineva „prostuţule”, prinţule Kieran? a şoptit el, în timp ce Cristina închisese ochii să se culce.

Dar Kieran se uita la Cristina, cu părul lui negru ciufulit, cu ochii blânzi de oboseală şi de încă ceva.

— Cred că e cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, a rostit el cu o voce gânditoare.

— Şi eu am crezut asta întotdeauna, a spus Mark.

— Vă purtaţi altfel acum, a remarcat Kieran. Se vede clar. Aţi fost împreună cât am fost eu plecat.

Nu era un lucru despre care Mark să fi minţit vreodată.

— E adevărat.

Kieran a întins mâna şi i-a atins părul lui Mark. O atingere uşoară, care i-a aprins o mulţime de scântei în trup lui Mark. Gura lui Kieran era somnoroasă şi moale.

— Am sperat că va fi aşa, a spus el. Gândul acesta mi-a dat alinare când am fost la Şcoala de Solomonie.

Kieran s-a aşezat mai bine sub pătură şi a închis ochii, dar Mark a rămas multă vreme treaz, cu ochii în întuneric.i 2

DE JUR ÎMPREJUR, INTR'UN VAST CONVOI

MARK, KIERAN ŞI CRISTINA ERAU ÎN BIBLIOTECĂ, FĂCÂNDU-ŞI BAGAJUL pentru plecarea pe Tărâmul Elfilor. Toţi erau acolo, de fapt; sau toţi, cu excepţia lui Dru, care îl luase pe Tawy şi se dusese cu el pe plajă, ca să-i distragă atenţia de la ce se întâmpla. Kit bănuia

că Dru oricum n-ar fi vrut să stea să se uite cum se pregăteau de plecare.

îi părea rău pentru ea — avea încă ochii roşii când plecase cu Tawy şi cu un rucsac plin de jucării şi găletuşe de nisip, deşi îşi păstrase o voce veselă când îi promitea lui Tawy că îl va ajuta să facă un castel.

Dar mai rău îi părea de Ty.

Nu era numai faptul că Mark se ducea înapoi pe Tărâmul Elfilor. Doar asta şi era rău. Dar mai era şi pentru ce se ducea. Când Mark şi Elelen le spuseseră că Emma şi Julian erau plecaţi

întro misiune pe Tărâmurile Eterne şi că aveau nevoie de ajutor, Kit se încordase tot de spaimă. Ty nu numai că-i iubea pe Julian, dar avea nevoie de el aşa cum are un copil nevoie de părinţii lui. Mai ales după ce se întâmplase cu Liwy, cum avea el să facă faţă?

Erau în bucătărie, în dimineaţa aceea, şi încăperea era inundată de soare. Pe masă încă mai erau rămăşiţele micului dejun, iar Dru îl păcălea

|| I wy să mănânce, facându-i pumnale serafice din pâine, pe carele pmuia în dulceaţă. Apoi Aline se ridicase ca la un semnal nevăzut dat de Helen şi îl luase pe Tawy cu ea, să-i arate în bibliotecă o carte ilustrată lare îi plăcea ei.

Şi apoi Elelen le spusese care era situaţia. Mark şi Cristina nterveniseră şi ei din când în când, dar Kieran rămăsese tăcut în licioare, lângă fereastră, cât au vorbit, cu părul lui albastru-închis cu Buviţe albe.

Când au terminat de vorbit, Dru plângea încetişor. Ty stătea Ibsolută, dar Kit vedea că mâna lui dreaptă se mişca sub masă ca mâna unui pianist, întinzând şi strângând degetele. Se întrebase dacăTy uitase de jucăriile lui — pe internet se chemau jucării sau obiecte de stimulare. S-a uitat în jur, să vadă dacă nu găseşte ceva să-i dea, în timp ce Mark s-a aplecat spre el şi i-a atins uşor faţa.

— Tiberius, a spus el. Şi Drusilla. Ştiu cât trebuie să vă fie de greu, dar o să-l aducem înapoi pe Julian şi atunci vom putea să fim din nou împreună cu toţii.

Dru a schiţat un zâmbet. Nu spune asta, a zis în gând Kit. Dacă «-o să~lpoţi aduce înapoi? Dacă moare acolo, pe Tărâmul EflorP T mai rău să faci o promisiune pe care n-o poţi respecta, decât să nu faci nicio promisiune.

Ty s-a ridicat şi a ieşit din bucătărie fără un cuvânt. Kit şi-a împins scaunul, gata să se ridice, dar apoi a ezitat. Poate n-ar fi trebuit să se ducă după el. Poate Ty n-ar fi vrut. Când a ridicat privirea, a văzut că Mark şi Cristina se uitau amândoi la el — de fapt, şi Kieran se uita la el, cu ochii lui stranii, unul deschis şi altul închis la culoare.

— Ar trebui să te duci după el, a spus Mark. Pe tine te vrea. *t*

Kit a clipit din ochi şi s-a ridicat. Cristina i-a zâmbit încurajator când el se pregătea să iasă din bucătărie.

Ty nu se îndepărtase prea mult; era pe hol, rezemat de perete. Ţinea ochii închişi şi buzele i se mişcau fără să spună ceva. Avea în mâna dreaptă un pix retractabil şi îl apăsa încontinuu, *tac. tac.*

— Eşti OK? l-a întrebat el, oprindu-se stânjenit chiar în faţa uşii de la bucătărie.

Ty a deschis ochii şi s-a uitat spre el.

— Mda.

Kit nu a mai spus nimic. I se părea absolut imposibil ca Ty să fie într adevăr OK în clipa aia. Era prea mult. Pierderea lui Liwy, şi acum

sfrica de a-i pierde pe Julian şi pe Mark, ba chiar şi pe

Emma şi pe Cristina. Avea impresia că este martor la distrugerea familiei Blackthorn. Ca şi cum distrugerea pe care o dorise Malcolm se întâmpla

acum, chiar dacă Malcolm nu mai era, şi avea impresia că vor dispărea toţi, unul câte unul.

Dar nu Ty. Te rog, nn-iface asta Ini Ty. El e bun, nn merită asta.

Nu că oamenii ar primi întotdeauna ce merită, Kit ştia asta. Era unul dintre primele lucruri despre viaţă pe care le învăţase.

— Sunt OK, a spus Ty, ca şi cum i-ar fi auzit gândurile frământate. O să fiu OK pentru Liwy. Şi dacă i se întâmplă ceva lui Julian, sau lui Mark, sau Emmei pe Tărâmul Elfilor, tot e OK, pentru că îi voi putea aduce pe toţi înapoi. Avem Cartea Neagră. Putem să-i aducem înapoi.

Kit rămăsese cu ochii la el; avea senzaţia că în capul lui erau numai zgomote şi şoc. Ty nu vorbea serios, şi-a spus el. N-avea cum să vorbească serios. Uşa de la bucătărie s-a deschis în spatele lui şi a ieşit Mark; a spus ceva, dar Kit nu a auzit, apoi s-a dus la Ty şi Ea luat în braţe.

Ty Ea strâns şi el, rezemându-şi fruntea de umărul lui. încă mai avea pixul în mână. Kit Ea văzut din nou vânătăile de pe mâini şi de pe încheieturi, pe care probabil le căpătase atunci când se căţărase pe rugul lui Liwy. Contrastau atât de puternic cu pielea lui albă, încât Kit avea impresia că îi putea simţi durerea.

Şi acum Kit şi Ty stăteau la una dintre mesele din bibliotecă, uitându-se cum ceilalţi îşi făceau bagajele. Kit nu-şi putea reprima senzaţia că totul era ciudat. Ultima oară când Mark şi Cristina dispăruseră pe Tărâmul Elfilor, o făcuseră fără să-i avertizeze şi fără să facă pregătiri. Dispăruseră întro noapte, cu Julian şi Emma. De data aceasta nu numai că ştia toată lumea, dar toţi îi ajutau să împacheteze, de parcă ar fi plecat întro excursie cu cortul.

Mark, Cristina şi Kieran erau îmbrăcaţi cu nişte haine care să semene cât mai puţin posibil cu hainele vânătorilor de umbre. Cristina purta o rochie albă, până la genunchi, iar Mark şi Kieran aveau nişte cămăşi şi nişte pantaloni pe care Aline îi hăcuise cu foarfecă, pentru a părea cât mai ponosiţi. Aveau nişte încălţări dintrun material moale, fără catarame de metal, iar Cristina îşi legase părul la spate cu o panglică.

-sEIelen le pusese în bagaj casolete de plastic cu mâncare —

batoane de cereale, mere, chestii care nu se strică prea repede. Aveau acolo pături, pansamente, ba chiar şi un spray antiseptic, fiindcă pe Tărâmul Elfilor stelele nu funcţionau. Şi, evident, toate armele posibile, pumnalul Cristinei, zeci de cuţite şi junghere cu teacă din piele fină, un arc cu săgeţi pentru Mark şi chiar o sabie scurtă de bronz pentru Kieran, pe care acesta şi-a pusese la centură cu aerul încântat al celui care n-a mai avut de mult timp o armă.

— Poate n-ar trebui să punem mâncarea de acum, a spus Elelen, agitată, şi a scos din rucsac o casoletă pe care abia o băgase. Poate ar trebui să aşteptăm până la plecare.

Aline a oftat. Toată ziua oscilase între stări, ba părea că o să plângă, ba părea că e gata să ţipe la Mark, la Kieran şi la Cristina, fiindcă o făceau pe Elelen să plângă.

— Majoritatea alimentelor nu se strică repede. Tocmai asta e ideea, i-a răspuns.

— Nu putem să întârziem cu plecarea, a spus Mark. E urgent.

S-a uitat repede spre Kit şi spre Ty; Kit s-a întors şi şi-a dat seama căTy dispăruse. Dar nimeni nu ieşise din bibliotecă, aşa că trebuia să fie pe undeva, prin cameră.

— Jaime va veni cât va putea de repede, a spus Cristina.

Lega cu îndemânare un pacheţel plin de pumnale.

— Dacă nu ajunge până diseară, va trebui să apucăm pe drumul lunii, a zis Kieran.

— Şi să riscaţi să fiţi raportaţi la Curţi? a întrebat Elelen. E prea periculos. Nu. Nu plecaţi nicăieri până nu vine Jaime Rosales.

— Va veni, a asigurat-o Cristina, îndesând cu destulă greutate pachetul cu pumnale în rucsac. Am încredere în el.

— Dacă nu vine, e prea riscant. Mai ales unde vă duceţi voi.

Kit s-a dat jos de pe masă chiar când Kieran a început să protesteze; oricum nu-i băga nimeni în seamă. A luat-o pe lângă rafturile pline, până când ba văzut pe Ty între două teancuri de cărţi, aplecat deasupra unei hârtii.

S-a oprit o clipă şi a rămas aşa, uitându-se doar la el. Era conştient că din partea cealaltă a camerei Kieran îl privea, şi se întreba de ce;

avuseseră odată o discuţie foarte interesantă pe acoperişul Institutului din Londra, când ajunseseră amândoi la concluzia că sunt nişte străini în familia Blackthorn.

Kit nu era convins că mai era valabil şi acum, însă. Nici pentru el, nici pentru Kieran. Şi de atunci nu mai vorbiseră niciodată.

S-a strecurat printre şirurile de cărţi şi nu a putut să nu observe că, ironic întrun fel, se aflau la secţiunea intitulată CREATURI MARINE şi SPIRITE ACVATICE.

— Ty, a spus el. Ty, ce se întâmplă?

Poate că, până la urmă, cedase,* poate că greutatea suferinţei, a durerii şi a fricii îl doborâse. Era ceva incredibil de vulnerabil în subţirimea degetelor lui şi în îmbujorarea obrajilor când a ridicat capul spre el. Poate că...

Kit şi-a dat seama că ochii lui Ty străluceau, şi nu de lacrimi. A ridicat hârtia pe care o ţinea în mână; era o scrisoare.

— E de la Hypatia Vex, i-a spus el încet. Este de acord să ne ajute cu Piaţa Umbrelor.

— Ce se întâmplă?

Julian a coborât repede treptele de la alcovul lui Fergus, punându-şi tricoul din mers. Emma Ea urmat mai calmă, având grijă să se îmbrace şi să-şi ia rucsacul.

Nene stătea în mijlocul camerei lui Fergus, întro rochie lungă, verde, şi cu o pelerină verde groasă, care avea pe margini pene verzi şi albastre. Şi-a dat gluga jos cu un gest de nerăbdare şi s-a uitat la ei.

— Regina v-a trădat, a spus ea din nou. Chiar în clipa asta se pregăteşte să plece la Curtea Elfilor întunericului cu Cartea Neagră.

Emma a tresărit.

— La Curtea Elfilor întunericului? Dar de ce?

Nene s-a uitat aspru la ei.

— înţelegeţi că îmi trădez Curtea şi stăpâna vorbindu-vă aşa, a spus ea. Dacă se va afla, pentru mine va fi mai rău decât vă puteţi imagina.

— Tu ai venit la noi, a remarcat Julian.

>-240 <3Era din nou el însuşi, calm, măsurat. Poate asta însemna să nu ai emoţii; poate că niciodată nu te pierzi, în nicio situaţie.

— Nu noi am venit la tine.

— Am venit pentru că sunt datoare familiei Blackthorn, a spus ea. Pentru răul pe care i ba făcut sora mea, Celithe, lui Arthur, când l-a torturat şi i-a tulburat minţile prin magie astfel încât să nu se poată vindeca vreodată. Şi pentru că nu vreau ca Regele Elfilor întunericului să aibă Cartea Neagră a Morţii.

— Dar e posibil s-o aibă deja, a spus Emma. A luat-o pe Annabel, şi Annabel avea cartea.

— Avem iscoade la Curte, desigur, a spus Nene. O are pe Annabel. Dar ea nu vrea să-i dea Cartea, şi cum ea îi ştie numele adevărat, el nu poate s-o oblige.

— Atunci de ce a rămas la Curtea lui? a întrebat Julian.

— Asta nu pot să spun. Pot să spun doar ce face Regina. Ea

nu se consideră legată de vreo promisiune, pentru că i-aţi adus o copie a Cărţii, şi nu originalul.

— Asta-i o chichiţă stupidă, a spus Emma.

— Elfii apelează mereu la chichiţe stupide, a replicat Nene. Regina va face ceea ce doreşte Regina. Aşa este la Curtea Elfilor Luminii.

— Dar de ce să vrea să-i dea Cartea Regelui? II urăşte! A spus că nu vrea să ajungă în mâinile lui..., a început Emma.

— întradevăr, a spus că nu vrea să ajungă în mâinile lui, a întărit Julian. Era palid. Dar nu a spus că nu i-o va da.

— Nu, a confirmat Nene. Nu a spus asta.

Cuvintele Reginei îi răsunau Emmei în cap. Cartea Neagră e mai mult decât necromanţie. Ca conţine vrăji care îmi vor permite să aduc înapoi ostatici de la Curtea Elfilor întunericului.

— O să-i dea Regelui Cartea în schimbul unui ostatic de la Curtea lui, indiferent cine o fi el, a spus Emma. Sau ea.

— El, a spus Nene. Fiul Reginei este captiv

Julian a inspirat adânc.

— De ce nu ne-ai spus până acum? Dacă aş fi ştiut asta...

— Nene s-a uitat la el cu o privire ostilă.Pentru mine nu e uşor să-mi trădez Regina! Dacă nu era vorba despre copiii surorii mele, eu niciodată n-aş fi...

— Mă aşteptam ca Regina să ne trădeze, a spus Julian. Dar nu mă aşteptam s-o facă atât de repede, şi nu în asemenea mod. Probabil e disperată.

— Pentru că încearcă să-şi salveze copilul, a adăugat Emma. Câţi ani are?

— Nu ştiu, a spus Nene. Ash a fost ascuns întotdeauna de noi. Nu l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea.

— Regele nu poate avea Cartea, a zis Emma. Regina a spus că el a pârjolit Tărâmul Elfilor şi a umplut râurile de sânge cu ajutorul magiei negre. Imaginează-ţi ce-ar face dacă ar avea Cartea Neagră.

— Dacă putem s-o credem pe Regină, a replicat Julian.

— E adevărat, din câte ştiu eu, a confirmat Nene. De la Pacea Rece, Tărâmul întunericului a devenit malefic. Se spune că e acolo o armă puternică, o armă pe care numai o vrajă din Cartea Neagră poate s-o aducă la viaţă. O armă care ar putea anula orice magie angelică.

— Trebuie să ajungem la Curtea Elfilor întunericului, a spus Emma. Trebuie s-o oprim pe Regină.

Ochii lui Julian au scăpărat. Emma ştia la ce se gândea. Că la Curtea Elfilor întunericului se afla Annabel, şi pe ea voia să se răzbune pentru moartea lui Liwy

— Sunt de acord, a răspuns el. Am putea s-o urmărim pe

Regină...

— Nu vă puteţi mişca atât de repede ca nişte cai fermecaţi, a spus Nene. Nici măcar nefilimii nu pot alerga aşa. Trebuie s-o interceptaţi pe Regină înainte de a ajunge la turn.

— La turn? a repetat Emma.

— Este una dintre fortăreţele permanente de la Curtea Elfilor întunericului, un loc unde se retrag ei când sunt asediaţi. Fortificaţiile acelea nu au egal pe Tărâmul Elfilor; nimeni nu poate să se urce pe ziduri şi nimeni nu poate trece de spini, iar sala tronului, aflată în vârful turnului, este păzită de gardieni. Trebuie să vă infiltraţi în alai ca să puteţi ajunge la Regină înainte de a intra în turn, pentru că atunci ar fi prea târziu.Să ne infiltrăm în alai? O să ne vadă! a exclamat Emma, dar Nene deja luase o pelerină cu glugă care fusese agăţată pe uşă şi i-o aruncase lui Julián.

— Pune-ţi asta, i-a spus ea. E a lui Fergus. Trage-ţi gluga peste ochi. Nimeni nu se va uita la tine de aproape. Şi-a scos propria pelerină şi i-a întins-o Emmei. Iar tu vei fi îmbrăcată ca mine. S-a uitat la ea cu un ochi critic cât Emma şi-a pus pelerina, strângând-o la gât. Cel puţin ai părul blond.

Julián dispăruse sus, pe scări; a revenit cu centurile lor de arme. Pelerina lui Fergus — neagră, cu nişte aripi de corb care străluceau ca uleiul pe piept şi pe glugă — îl ascundeau cu totul.

— Nu plecăm fără astea.

— Să le ţineţi sub pelerină, a spus Nene. Se vede clar lucrătura vânătorilor de umbre. Ea măsurat din cap până în picioare şi a adăugat: După cum se vede şi pe voi. În fine. Facem ce putem.

— Şi dacă va trebui să fugim de pe Tărâmul Elfilor? a întrebat Emma. Dacă reuşim să luăm Cartea Neagră şi trebuie să ne întoarcem la Idris?

Nene a şovăit.

— Ai trădat deja secrete ale elfilor, a spus Julián. Ce mai contează unul?

Nene s-a uitat la el cu ochii mijiţi.

— Te-ai schimbat, a spus ea. Pot doar să sper că e numai suferinţa.

Suferinţa. Toată lumea din Alicante credea că suferinţa schimbase comportamentul lui Julián, reacţiile lui. Şi Emma crezuse asta la început.

— Trebuie să ajungeţi la cascada Branwen, a spus Nene. În spatele cascadei veţi găsi cărarea care duce spre Alicante. Şi dacă veţi mai spune acest secret vreunui alt suflet, blestemul meu va cădea asupra voastră.

A deschis uşa şi ei s-au strecurat pe coridor.

Tawy nu fusese niciodată satisfăcut cu castelele de nisip. îl plictiseau. Lui îi plăcea să construiască ceea ce el numea oraşe de nisip — şiruri de cuburi de nisip, făcute cu ajutorul cutiilor goale de

lapte. Erau acolocase, magazine şi şcoli, fiecare cu câte o firmă făcută din bucăţi de hârtie
rupte de pe cutiile de chibrituri.

Dru alerga de colcrcolo pe plajă, desculţă, să caute beţişoare, pietre şi scoici care urmau să devină felinare, ziduri şi staţii de autobuz. Câteodată mai găsea şi câte o sticlă de mare, roşie, verde sau albastră, şi pe aceea o băga în buzunarul de la salopetă.

Pe plajă nu mai era nimeni în afară de ea şi de dâvvy. Se uita la el cu coada ochiului, văzându-i cum stă în genunchi pe nisipul ud, construind un zid masiv care să împrejmuiască oraşul — după ce se întâmplase atunci, cu Malcolm, era hotărâtă să nu-şi ia ochii de la el. Dar mintea ei era mai mult la Mark, la Emma şi la Julian. Mark urma să plece pe Tărâmul Elfilor, şi pleca pentru că Julian şi Emma erau în pericol. Mark nu le spusese asta, dar Dru era destul de sigură că se aflau în pericol. Nu ieşea nimic bun dintro călătorie pe Tărâmul Elfilor, iar Mark, Cristina şi Kieran nu ar fi dat fuga să-i salveze dacă ar fi crezut că se pot descurca şi singuri.

Oamenii mă părăsesc unul după altul, şi-a spus ea. Mai întâi Liwy, apoi Julian şi Emma, şi acum Mark. S-a oprit să se uite la ocean: la valurile albastre, strălucitoare, care se rostogoleau mereu. Odinioară se uita la ocean şi se gândea că undeva, dincolo de el, era Elelen pe insula ei, protejând graniţele lumii. îşi amintea de râsul surorii ei, de părul ei blond, şi şi-o imagina ca pe un fel de Valkirie, stând cu o lance în mână la intrarea în lume, împiedicându-i pe demoni să intre.

În ultimele zile, fusese convinsă că de câte ori Helen se uita la ea, se întrista că sora ei nu era mai prietenoasă şi mai deschisă cu ea. Dru ştia că era adevărat, dar nu se putea schimba. Oare Helen nu înţelegea că dacă Dru şi-ar fi permis s-o iubească din nou pe sora ei mai mare, atunci Helen ar fi devenit încă o persoană pe care ea ar pierde-o?

— Vine cineva, a spus dâvvy.

Se uita în josul plajei, cu ochii strânşi din cauza luminii puternice a soarelui.

Dru s-a întors şi s-a uitat atent. Era un băiat care se plimba pe plaja pustie, cercetând din când în când un obiect pe care îl ţinea în mână. Un băiat înalt, subţire, cu o claie de păr negru, cu o piele măslinie, care lucea în lumina soarelui, şi cu braţele goale, pline de rune.Dru a aruncat scoicile pe care le adunase.

— Jaime! a strigat ea. Jaime!

El a ridicat capul şi a părut că o vede pentru prima oară. Pe faţa lui a apărut un zâmbet larg şi a luat-o la fugă prin nisip până a ajuns la ea.
Aluat-o în braţe, chiuind şi învârtindu-se cu ea.

Ea încă îşi mai amintea visul ciudat pe care îl avusese înainte ca Jaime să plece din Institutul din Londra, când era undeva — avea impresia că se afla pe Tărâmul Elfilor, dar de unde era ea să ştie

cum e pe Tărâmul Elfilor? încercase să nu se mai gândească la visul acela, dar acum, că el era aici, amintirea acelui vis revenise — împreună cu alte amintiri: el, uitându-se împreună cu ea la filme, el, vorbind cu ea despre familia ei, el, ascultând-o.

— Ce bine îmi pare să te văd, prietena mea! a spus el, după ce a pus-o din nou pe nisip şi i-a ciufulit părul. Ce bine îmi pare!

Părea obosit, extrem de obosit, de parcă nu făcuse altceva decât să alerge de când îl văzuse ultima oară. Avea cearcăne negre sub ochi.

Tawy a venit în fugă la ei să vadă cine e, Jaime a întrebat-o dacă mai are şi acum pumnalul pe care i-i dăduse, iar ea nu-şi putea stăpâni zâmbetul, singurul zâmbet adevărat de când murise I.ivvy.

5-a *întors,* şi-a spus ea în gând. în sfârşit, cineva nu mai pleacă, ci se întoarce.

S-au furişat pe coridoare împreună cu Nene, căutând locurile întune- *t*
coase. Şi Emma, şi Julian aveau gluga pusă pe cap; Nene îşi ascunsese părul întro tichie şi, îmbrăcată aşa, cu nişte pantaloni şi o cămaşă largă, părea la prima vedere un mic paj.

— Dar Fergus? a întrebat Emma.

Nene a zâmbit cu un aer întunecat.

— Fergus e ocupat cu o driadă din cele care îi plac lui. Un tânăr vlăstar.

— Au! a făcut Julian. Ce înţepături!

Nene Ea ignorat.

îl cunosc de mult timp pe Fergus, ştiu totul despre înclinaţiile lui. Va fi ocupat multă vreme.Ajunseseră la un coridor în pantă care i se părea cunoscut Emmei. A simţit mirosul aerului de noapte venind dinspre capătul holului, mirosul de frunze, de sevă şi de toamnă. Se întreba dacă pe Tărâmul Elfilor era acelaşi anotimp ca acasă. Avea impresia că aici era ceva mai târziu, ca şi cum toamna ar fi adus deja pe Tărâmul Elfilor primul îngheţ.

Coridorul s-a terminat pe neaşteptate, deschizându-se spre un luminiş plin de verdeaţă şi de stele. Copacii înalţi alcătuiau un cerc, şi din ei se scuturau frunze aurii şi roşcate, care cădeau peste o mulţime de curteni elfi şi peste caii lor.

Regina însăşi stătea pe un armăsar alb, călărind întro parte, în fruntea procesiunii. Un văl de dantelă albă îi acoperea faţa şi umerii, *i* iar mâinile îi erau ascunse în mănuşi albe. Părul ei roşu cădea în valuri

pe spate. Curtenii ei, îmbrăcaţi în haine de mătase aurie şi catifea lucioasă, călăreau în urma ei: cei mai mulţi pe cai, dar unii pe nişte feline cu labe imense sau pe nişte lupi cu ochi înguşti, mari cât o maşină. O driadă cu pielea verde şi cu frunze pe post de păr stătea aşezată între ramurile unui copac

mergător.

Emma nu putea să-şi stăpânească uimirea. Era vânător de umbre, deci era obişnuită cu magia; cu toate acestea, era ceva atât de straniu la Curţile elfilor, încât era uluită.

Nene i-a condus prin întuneric spre locul în care îi aşteptau calul ei şi al lui Fergus, deja instalaţi în alai, între un spirit care călărea pe o ciupercă otrăvitoare cu aripi şi două fete-elf cu rochii roşcate şi cu păr negru, identic, ce călăreau pe acelaşi armăsar murg. Emma a sărit
în şa pe calul cenuşiu al lui Nene.

Nene l-a bătut uşurel pe grumaz, cu mândrie.

— O cheamă Coamă de Argint. Să te porţi frumos cu ea.
Ştie să vină singură acasă.

Emma a dat din cap, în timp ce Julián urca pe armăsarul lui Fergus.

— Cum îl cheamă? a întrebat el, în timp ce calul lovea cu
copita în pământ şi pufnea.

— Văduvi torul, a spus Nene.

Julián a pufnit în râs, pe sub glugă.

— Îi face văduvi pe cei care îl călăresc, sau pe cei pe care apucă să-i antipatizezePŞi una, şi alta, a spus Nene. A băgat mâna sub pelerină şi a scos două sticluţe de cristal, fiecare legată de un lănţişor de aur. Ea dat una Emmei şi una lui Julián. Atârnaţi-le la gât, a spus ea încet. Şi ţineţi-le la îndemână.

Emma şi-a atârnat sticluţa de gât, supusă. Era cam cât degetul ei mare de la mână. Se vedea în ea un lichid auriu, care strălucea când sticluţa se mişca.

— Pentru ce sunt?

— Dacă sunteţi în pericol la Curtea Regelui, scoateţi dopul şi beţi lichidul.

— E otravă? a întrebat Julián, curios, în timp ce îşi încheia lănţişorul.
Sticluţa a căzut pe pieptul lui.

— Nu, o să vă facă invizibili pentru elfii întunericului, cel puţin o perioadă. Nu ştiu cât de mult durează magia. Nu am avut niciodată motiv s-o folosesc.

Un spiriduş cu o voce piţigăiată, care avea în mână un pergament şi o pană de scris, alerga pe lângă cei din procesiune, bifândude numele. A aruncat o privire scurtă spre Emma şi Julián.

— Lady Nene şi Lord Fergus, a spus el. Noi suntem gata de plecare.

— Noi? a spus Julián cu o voce plictisită.

Emma a clipit din ochi, uimită de vocea lui, care semăna atât de bine cu vocea unui elf.

— Ne vei însoţi şi tu, spiriduşule? Crezi că ţi-ar plăcea o vacanţă la Curtea Elfilor întunericului?

Spiriduşul ba privit atent.

— Vă simţiţi bine, Lord Fergus? Vorbiţi altfel.

— Poate pentru că vreau să găsesc nişte capete de spiriduşi cu care să-mi decorez alcovul, a spus Julián. Taie-o de aici!

S-a prefăcut că-i dă un picior, iar spiriduşul, care a scos un şuierat înspăimântat, s-a îndepărtat în grabă de el, îndreptându-se repede spre ceilalţi din alai.

— Ai grijă la masca pe care o porţi, copile, a spus Nene, să nu-ţi pierzi pentru totdeauna chipul adevărat.

Adevărat sau fals, e totuna, a spus Julián şi a apucat calul de căpăstru, în timp ce alaiul a pornit prin noapte.A înainte să apuce Kit să-i răspundă lui Ty, zgomotele care s-au auzit din bibliotecă i-au făcut să iasă dintre rafturi.

Dru revenise în bibliotecă şi rămăsese lângă uşă, cu un aer timid, dar zâmbitor. Un băiat frumos, cu ochii negri, care părea versiunea mai subţirică a lui Diego ROCÍO Rosales, o îmbrăţişa pe Cristina. Mark şi Rieran priveau scena cu un aer neliniştit. Imediat ce Cristina s-a desprins din îmbrăţişare, Helen s-a apropiat de el sá-i strângă mâna.

— Bine ai venit la Institutul din Los Angeles, Jaime! a spus ea. Îţi mulţumesc mult că ai venit aşa de repede.

— Jaime ROCÍO Rosales, i-a spus în şoaptă Ty lui Kit.

— L-am găsit pe plajă şi Lam adus imediat aici, a spus Dru cu mândrie.

Helen părea uimită.

— Dar cum Lai recunoscut?

Dru a schimbat o privire cu Jaime, pe jumătate speriată, pe jumătate resemnată.

— A stat la mine câteva zile când am fost la Institutul din Londra.

Toată lumea a părut uimită, deşi Kit nu înţelegea prea bine de ce. Relaţiile dintre familiile vânătorilor de umbre erau extrem de derutante: unii, cum erau Emma, Jace sau Clary, erau trataţi ca nişte membri de familie; alţii, nu. Dar trebuia să-i recunoască meritele lui Dru, dacă reuşise ea să ascundă pe cineva în camera ei de la Londra. Asta arăta un talent pentru înşelătorii. Dacă mai punea la socoteală şi faptul că se pricepea să spargă lacăte, fata avea sigur acea iscusinţă de infractor pe care el o admira.

— Vrei să spui că a stat în camera ta? a întrebat-o Mark, nevenindu-i să creadă. S-a întors spre Jaime, care se rezemase de una dintre mesele lungi. Are doar treisprezece ani!

Jaime a părut şocat.

— Am crezut că are cel puţin şaisprezece...

Helen a inspirat adânc. Mark i-a întins rucsacul lui Rieran, care i-a luat, nedumerit.

— Rămâi acolo unde eşti, Jaime Rosales.

De ce? a întrebat acesta, bănuitor.Mark s-a apropiat de el.

— Ca să pot să te omor în pumni.

Ca un acrobat, Jaime a făcut un salt pe spate şi a aterizat pe masă. S-a uitat urât la Mark.

— Nu ştiu ce crezi tu că s-a întâmplat, dar n-a fost nimic. Dru este prietena mea, indiferent ce vârstă are. Asta e tot.

Ty s-a întors să-i şoptească lui Kit la ureche.

— Nu înţeleg... de ce e furios Mark?

Kit s-a gândit puţin la asta. Asta era una dintre chestiile mişto la Ty, de fapt — te făcea să te gândeşti la firele logicii subconştiente care se ţeseau sub o conversaţie obişnuită. La supoziţiile şi presupunerile pe care le făceau oamenii fără să se întrebe măcar de ce, la implicaţiile pe care le aveau anumite cuvinte sau gesturi. Kit credea că niciodată nu va mai trata superficial aceste lucruri.

— Ştii poveştile alea în care cavalerii apără onoarea unei doamne? i-a şoptit el. Mark crede că îi apără onoarea lui Dru.

— Masa aia o să se rupă, a spus Ty.

Avea dreptate. Picioarele mesei pe care Jaime stătea urcat se clătinau îngrijorător.

Dm a sărit între Mark şi Jaime, cu braţele deschise larg.

— Opriţi-vă! le-a cerut ea cu asprime. Nu i-am spus lui Jaime câţi ani am pentru că era prietenul meu. M-a ascultat şi s-a uitat cu mine la seriale horror şi s-a purtat cu mine ca şi cum ce spuneam eu era foarte important şi n-am vrut să mă trateze ca pe un copil.

— Dar *eşti* un copil, a spus Mark. Nu trebuia să te trateze ca pe un adult.

— M-a tratat ca pe un prieten, a replicat Dru. Sunt eu mică, dar nu sunt mincinoasă.

— îţi spune că trebuie să ai încredere în ea, Mark, a intervenit Kieran.

Rareori scotea vreun cuvânt în preajma fraţilor Blackthorn; Kit a fost surprins, dar nu putea să nu fie de acord cu el.

— Cristina a trecut pe lângă Mark şi s-a dus lângă Dru. Mai diferite de atât nu puteau fi — Cristina, cu rochia ei albă, Dru în salopetă şi tricou —, dar pe faţa lor era aceeaşi expresie dură.Mark, a spus Cristina. Eu înţeleg că ai sentimentul că nu ai fost aici, să-ţi protejezi familia, atâţia ani. Dar asta nu înseamnă că acum nu poţi avea încredere în ei. Iar Jaime nu i-ar face niciun rău lui Dru.

Uşa de la bibliotecă s-a deschis: era Aline. Nimeni, în afară de Kit, nu s-a uitat la ea cum se duce şi îi spune ceva la ureche lui Helen. Nimeni, în afară de Kit, nu a văzut cum lui Helen i se schimbă expresia şi i se albesc buzele.

— Dru e ca o soră mai mică pentru mine, a spus Jaime, şi fata a strâns imperceptibil din ochi.

Mark s-a întors spre ea.

— îmi pare rău, surioară. Trebuia să te ascult. S-a uitat în sus, la Jaime, şi i-au scăpărat ochii. Te cred, Jaime Rocio Rosales. Dar nu pot să vorbesc în numele luijulian, atunci cândva afla.

— Voi, copii, chiar mă motivaţi să vă dau voie să vă folosiţi de Eternidad ca să ajungeţi pe Tărâmul Elfilor, a spus Jaime.

— Gata cu cearta, s-a auzit vocea lui Helen. Am trimis mai devreme un mesaj la Curtea Elfilor Luminii, pentru mătuşa mea, Nene. Adineauri mi-a răspuns la mesaj. Spune că Emma şi Julian au fost acolo, dar acum au plecat. Au plecat de la Curtea Elfilor Luminii spre Curtea Elfilor întunericului.

Ochii lui Kieran s-au întunecat. Cristina a întrebat:

— De ce ar face asta?

— Nu ştiu, a spus Helen. Dar asta înseamnă că ştim sigur unde
vor fi.

Kieran şi-a atins sabia atârnată de mijloc.

— Ştiu eu un loc pe drumul dintre Curţi, unde i-am putea intercepta. Dar odată trecuţi de locul acela, e prea târziu. Dacă e să mergem, trebuie să plecăm acum.

Jaime a sărit de pe masă cu uşurinţa unei feline.

— Aduc obiectul. A început să scotocească prin sacul lui. Cristina, numai tu îl poţi folosi, pentru că cine îl foloseşte trebuie să aibă sângele familiei Rosales.

Cristina şi Jaime au schimbat o privire pe care Kit n-a putut-o descifra.

îl puteţi folosi ca să ajungeţi pe Tărâmul Elfilor şi ca să vă întoarceţi de acolo, a spus Jaime. Trecerea voastră peste graniţă nu va putea fi detectată. Dar nu vă poate proteja cât timp sunteţi acolo.I-a întins ceva Cristinei; Kit nu a apucat să vadă prea bine. Părea un obiect dintrun lemn neted, răsucit întro formă ciudată.

Kieran şi Mark îşi puneau sacii pe umăr. Dru se apropiase de Elelen, care părea că ar vrea să o ia de umeri pe sora mai mică, dar aceasta stătea prea departe de ea ca s-o poată face.

Ceva din scena asta ba făcut pe Kit să-i pună mâna pe umăr lui Ty îi simţea căldura pielii şi prin tricou. Ty s-a uitat la el pieziş.

— Mai bine te-ai duce să le spui la revedere, sau drum bun, a spus Kit, stânjenit.

Ty a ezitat un moment, apoi s-a dus la ei, alunecând uşor de sub mâna lui Kit, ca şi cum nici n-ar fi fost pe umărul lui. Kit s-a ţinut deoparte cât timp şi-au luat la revedere, s-au îmbrăţişat cu ochii în lacrimi, şi-au făcut promisiuni în şoaptă şi şi-au ciufulit părul. Elelen îl strângea tare în braţe pe Mark, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul, în timp ce Aline s-a dus să-l aducă pe Tawy, care se juca în camera lui.

Jaime a stat şi el deoparte, deşi se uita la Kit cu coada ochiului cu o privire curioasă, de parcă s-ar fi întrebat: „Cine-i individul ăsta?”

Când Aline s-a întors, Tawy i-a îmbrăţişat conştiincios pe toţi cei care plecau — chiar şi pe Kieran, care părea uimit şi impresionat. A lăsat mâna în jos şi ba mângâiat uşor pe păr.

— Griji să nu-ţi faci, micuţule!

Şi apoi a venit momentul ca Ty şi Mark să-şi ia rămas-bun, iar Mark ba atins uşor pe obraz, o singură dată — aşa cum îşi iau rămas-bun elfii.

— Să nu mori! ba spus Ty

Zâmbetul lui Mark părea îndurerat.

— N-am să mor.

Elelen a întins mâna după Ty şi micul grup al celor rămaşi s-a strâns laolaltă, în timp ce Cristina a dus la piept obiectul numit Eternidad. Era clar o bucată de lemn lustruit, a văzut acum Kit, răsucit cumva pentru a alcătui simbolul infinitului — fără început şi fără sfârşit.

Strângeţi-vă mai mult, cei care plecaţi pe Tărâmul Elfilor, a spus Jaime. Trebuie să vă atingeţi.Mark şi Kieran au pus mâna pe umerii Cristinei. Ea părea chiar micuţă între ei. Mark i-a mângâiat ceafa cu degetul mare: un gest tandru, aproape absent; intimitatea gestului Ea făcut pe Kit să tresară.

Jaime a părut că observă şi el; privirea i-a devenit mai intensă. Dar nu a spus decât:

— Trebuie să îi spuneţi artefactului unde să vă ducă. Nu-i lăsaţi pe el să aleagă.

Kieran s-a întors spre Cristina.

— Mergem la Răscrucea lui Bram.

Cristina a lăsat ochii în jos şi şi-a trecut uşor palmele peste obiect.

— Du-ne la Răscrucea lui Bram, a spus ea.

Magia elfilor era silenţioasă, şi-a spus Kit. Nu a fost niciun zgomot, nicio agitaţie şi nicio lumină care să strălucească precum lumina magicienilor. Între două respiraţii, Mark, Kieran şi Cristina au dispărut, pur şi simplu.

Altă şedinţă, şi-a spus Diana. Şi una urgentă, de data asta: fusese trezită dis-de-dimineaţă cu un mesaj de foc prin care era convocată la o şedinţă a Consiliului care se ţinea la Citadelă.

Gwyn încercase s-o convingă să se întoarcă în pat, dar Diana era mult prea îngrijorată. îngrijorată pentru Jia. îngrijorată pentru Emma şi Julian. Ştia că Horace voia să dea un exemplu prin arestarea lor la domiciliu, dar erau doar nişte copii. Cât timp trebuia să dureze pedeapsa asta? Şi cât timp va rezista Julian să fie despărţit de fraţii lui?

L-a lăsat pe Gwyn cu un sărut şi a plecat în grabă la Citadelă, unde a văzut cu uimire o mulţime de vânători de umbre de peste tot — nu numai din Alicante — care curgeau pe porţile păzite de Centurioni. Abia a reuşit să-şi găsească un loc mai în faţă, lângă Kadir Safar din Conclavul din New York.

După ce uşile s-au închis, toţi şi-au îndreptat privirea spre podiumul pe care nu se aflau decât un singur scaun de lemn cu spătar înalt şi o masă acoperită cu un material negru. Materialul acela părea că acoperă ceva — stătea puţin umflat —, iar asta a făcut-o pe Diana să simtă un fior pe şira spinării. Şi-a spus că nu era posibil să fie ceea ce părea. Poate era doar o grămadă de arme.După ce membrii Consiliului şi-au luat locurile, încet, încet, în sală s-a aşternut liniştea. Horace Dearborn, gătit cu toată pompa în roba lui de Inchizitor, s-a îndreptat spre podium, urmat de Manuel şi de Zara, care purtau uniforma de gală a Centurionilor şi erau înarmaţi cu câte o sabie lungă, pe care erau gravate cuvintele *„primuspilus”.*

— Primele săbii, i-a tradus Kadir.

Diana îl mai întâlnise: era un bărbat cam tăcut, care fusese ani de zile adjunctul lui Maryse, dar care reuşise să ajungă cumva să conducă acum Conclavul din New York. Părea obosit şi încordat, iar pielea lui măslinie avea o nuanţă pământie, pe care nu o mai văzuse până atunci.

— înseamnă că au fost promovaţi şi au devenit Centurionii care alcătuiesc garda personală a Inchizitorului şi a Consulului.

— Apropo de Consul, i-a spus Diana în şoaptă, unde e Jia?

Şoapta ei a fost ca o scânteie care aprinde un lemn uscat, şi în curând tot Consiliul şuşotea. Horace a ridicat mâna, facândude semn să tacă.

— Bun găsit, nefilimi, a spus el. Consulul nostru, Jia Penhallow, vă transmite salutări. Ea se află la Citadela de Adamant, ca să se consulte cu Surorile de Fier în legătură cu Sabia Mortală. în curând va fi turnată din nou, şi astfel procesele vor putea fi reluate.

Zgomotele din sală au devenit murmure.

— Este o coincidenţă nefericită că ambele şedinţe au trebuit să fie ţinute în acelaşi timp, a continuat Horace, dar timpul este esenţial. Va fi dificil să ţinem această şedinţă fără Jia, dar eu cunosc poziţia ei şi o voi susţine aici.

Vocea lui a răsunat în sală. *Probabilfoloseşte o rum de Amplificare,* şi-a spus Diana.

— Ultima oară când ne-am întâlnit, am discutat despre implementarea unor legi mai stricte prin care repudiaţii să primească un număr, pentru a le putea ţine evidenţa mai uşor, a spus Horace. Consulul nostru, cu blândeţea şi generozitatea sa,

a dorit să amânăm decizia de a implementa aceste legi, dar repudiaţii nu reacţionează la blândeţe!

Faţa lui s-a făcut roşie pe sub părul blond şi rar.

Ei reacţionează la forţă! Şi noi trebuie să-i facem din nou puternici pe vânătorii de umbreÎSala a început să se umple de murmure. Diana s-a uitat în jur după Carmen, cea care vorbise cu atâta curaj la şedinţa trecută, dar nu a văzut-o nicăieri. I-a şoptit lui Kadir:

— Ce-i asta? Ne-a adus aici să ţipe la noi?

Kadir avea un aer sumbru.

— întrebarea e: unde vrea să ajungă?

Diana a cercetat cu atenţie chipurile lui Manuel şi al Zarei, dar în afară de aroganţa acesteia din urmă, nu a văzut nimic. Manuel era inexpresiv, ca o coală albă de hârtie.

— Cu tot respectul pentru Consulul nostru, eram dispus să accept amânarea, a continuat Horace, dar evenimentele din ultimul timp fac aşteptarea imposibilă.

Un murmur de nerăbdare s-a auzit în sală— despre ce vorbea?

S-a întors spre fiica lui.

— Zara, arată-le atrocitatea pe care poporul elfilor a facut-o împotriva noastră!

Cu o expresie sumbră, dar încântată, Zara a traversat podiumul până la masă şi a tras materialul de pe ea cu un gest rapid, ca şi cum ar fi fost un magician care îşi facea numărul întrun spectacol.

Gemete oripilate s-au auzit din mulţime. Diana a simţit că o cuprinde furia. Sub materialul negru se aflau rămăşiţele lui Dane Larkspear, întinse pe masă ca un cadavru pregătit de autopsie.

Capul era dat pe spate şi gura era deschisă parcă întrun strigăt mut. Cutia toracică era sfâşiată, şi printre crestăturile oribile se vedeau bucăţi de oase albe şi de tendoane galbene. Pielea era cenuşie şi uscată, ca şi cum ar fi fost mort de multă vreme.

Vocea lui Horace era acum un strigăt.

— Aveţi în faţa ochilor un tânăr brav, care a fost trimis pe Tărâmul Elfilor cu o misiune de pace, şi iată cum ni bau trimis înapoi. Un cadavru măcelărit!

Un ţipăt îngrozitor a sfâşiat tăcerea. O femeie cu acelaşi păr negru şi aceeaşi osatură ca Dane Larkspear se ridicase în picioare, urlând. Elena Larkspear, şi-a dat seama Diana. Un bărbat solid, desfigurat de şoc şi de oroare, a luat-o în braţe; cu privirile tuturor aţintite asupra lor, bărbatul a scos-o din încăpere pe femeia care continua să ţipe.Diana a simţit că i se face rău. Nu îl simpatizase pe Dane Larkspear, dar era doar un copil, iar suferinţa părinţilor lui era reală.

— *Aşa* a aflat familia?

în tonul lui Kadir era amărăciune.

— E ca un spectacol de teatru. Dearborn a fost întotdeauna mai degrabă actor decât politician.

Din partea cealaltă a sălii, Lazlo Balogh s-a uitat la ei cu o privire urâtă. Oficial, nu facea parte din Cohortă, dar cu siguranţă era un simpatizant al acesteia.

— Şi cum a fost măcelărit! a strigat Zara, cu ochii sclipitori. Uitaţi-vă la urmele de muşcături... opera spiritelor de apă! Ajutaţi, poate, şi de vampiri, sau de vârcolaci...

— încetează, Zara! a murmurat Manuel.

Dar nimeni nu a părut că ia în seamă cuvintele Zarei. Era prea mult haos în mulţime. Vânătorii de umbre înjurau şi blestemau în zeci de limbi diferite. Diana s-a simţit cuprinsă de o disperare rece.

— Asta nu e tot... Doar în ultimele zile au ieşit la lumină mai multe crime comise de repudiaţi, a spus Elorace. Un grup de bravi Centurioni, care respectă moştenirea primită de la vânătorii de umbre, au descoperit un prinţ elf, ascuns în Şcoala de Solomonie. S-a întors spre Zara şi Manuel. Aduceţi-i pe trădători!

— Nu se face aşa ceva, a şoptit Diana. Vânătorii de umbre nu se comportă aşa, nu aşa ne rezolvăm problemele...

S-a întrerupt, înainte să răspundă Kadir.

Zara şi Manuel dispăruseră pe unul dintre coridoarele de lângă podium; acum reveniseră împreună cu Timothy Rockford. între ei venea un şir de studenţi pe care Diana îi cunoştea — Diego Rosales,

Rayan Maduabuchi şi Divya Joshi.

Aveau mâinile legate la spate şi buzele le erau pecetluite cu rana Tăcerii, rană pe care în mod normal numai Fraţii Tăcuţi o aveau.

Diana i-a întâlnit privirea lui Diego. A văzut în ochii lui o spaimă pură.

— Runa Tăcerii, a spus Kadir, dezgustat, în timp ce sala s-a umplut de ţipete. închipuieşte-ţi să fii tratat aşa, redus la tăcere, incapabil de a protesta.

— Diana a sărit în picioare.Ce faci aici, Florace? Aceştia sunt nişte copii! Copii *vânători de umbrei* E datoria noastră să-i protejăm!

Vocea amplificată a lui Florace a făcut ca şuieratul lui de iritare să răsune în toată încăperea.

— Da, sunt copiii noştri, speranţa noastră de viitor! Şi simpatia noastră pentru repudiaţi i-a transformat íntico pradă uşoară. Sufletele acestea greşit îndrumate au făcut scăpat un „prinţ” elf din Şcoala de Solomonie, după un atac murdar asupra uneia dintre cele mai promiţătoare minţi tinere.

În sală s-a aşternut tăcerea. Diana a schimbat cu Kadir o privire uluită. Despre ce vorbea Horace?

Manuel a aruncat o privire scurtă spre stânga. Rânjea. în secunda următoare şi-a făcut apariţia Gladstone, care aducea aproape pe sus o fată cu o rochie ruptă şi cu o pelerină de Centurion pe umeri.

Era Samantha Larkspear. Părul ei negru atârna în şuviţe peste faţă şi ochii i se mişcau repede, ca nişte insecte prinse în capcană. Degetele erau încovoiate ca nişte gheare: a ridicat o mână şi a început să dea din ea, ca şi cum ar E alungat nişte muşte.

Diana a simţit că-i vine să vomite.

Manuel s-a apropiat de fată, ţinându-şi dezinvolt mâinile la spate.

— Samantha Larkspear, a spus el.

Din mulţime s-a auzit parcă un geamăt, când oamenii şi-au dat seama că fata era sora băiatului mort şi mutilat de pe masă.

— Povesteşte-ne despre prinţul Kieran!

Samantha a început să dea din cap repede, cu părul fluturând.

— Nu, nu! Ce durere îngrozitoare! a gemut ea. Nu mă pune să mă gândesc la prinţul Kieran.

— Biata fată, a spus Lazlo Balogh, cu voce tare. Traumatizată aşa de repudiaţi!

Diana a văzut că Diego clatină din cap şi Rayan încearcă să vorbească, dar nu s-a auzit nicio vorbă, nici măcar un sunet. Divya se mulţumea să îl fixeze cu privirea pe Manuel, cu un aer care exprima limpede ura.

Poate doreşti să vorbeşti cu prizonierii? a întrebat-o Manuel pe Samantha, pe un ton onctuos. Cu cei care Eau eliberat pe prinţul KieranPSamantha s-a îndepărtat brusc de Diego şi de ceilalţi, cu faţa crispată.

— Nu! Nu-i lăsa să se apropie de mine! Nu-i lăsa să se uite la mine!

Diana s-a prăbuşit pe scaunul ei. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat Samanthei, ştia că nu fusese vina lui Kieran sau a celorlalţi, dar simţea starea pe care o aveau acum oamenii: oroare pură. Nimeni nu ar fi fost dispus să asculte ce au de spus în apărarea lor.

— Dumnezeule, ce are de gând să facă? a şoptit ea, mai mult pentru sine. Ce are de gând să facă Horace cu Diego şi cu ceilalţi?

— Să-i bage la închisoare, a spus Kadir, sec. Să facă din ei un exemplu. Nu pot fi judecaţi acum, când Sabia Mortală e distrusă. Horace îi va lăsa acolo, la închisoare, pentru a inspira ură şi frică. Simbolic, pentru a sugera ce păţeşte cineva care îi pune la îndoială politica. Adică, *uite ce s~a întâmplat.*

Pe podium, Samantha începuse să plângă. Manuel a luat-o în braţe, ca şi cum ar fi vrut s-o liniştească, dar Diana vedea cu câtă

forţă o ţine.
încerca s-o oprească să facă vreun gest, în timp ce oamenii din sală îi strigau lui Horace să vorbească.

Acesta a făcut un pas în faţă, şi vocea lui amplificată a răsunat puternic peste vacarmul sălii, în timp ce Zara se uita la oameni cu mândrie şi cu plăcere.

— Nu putem tolera ca alţi tineri vânători de umbre să mai sufere şi să mai moară! a strigat el, iar mulţimea a izbucnit în strigăte de aprobare.

Ca şi cum Diego, sau Divya şi Rayan n~arfi tineri vânători de umbre. Ca şi cum ei nu sujerâ.

Nu putem tolera ca lumea noastră să fie furată, a ţipat Horace, în timp ce Manuel îşi înfigea unghiile în umerii Samanthei. Trebuie să fim suficient de puternici pentru a ne apăra copiii şi ţara. E momentul să îi punem pe primul loc pe nefilimi! Horace a ridicat pumnii, cu un gest victorios. Cine va vota cu

mine înregistrarea tuturor

repudiaţilor?

Strigătul care a răsunat ca răspuns a fost ca

vuietu
l
unui
râu
ieşit
din
matcă
,
spulb
e
rându
-
.

1

Diane i orice speranţă.B

BABILONICE VEŞTI

Luna era doar ca o seceră, dar stelele multicolore de pe Tărâmul Elfilor aprindeau cerul ca nişte focuri, luminând procesiunea Reginei, care înainta prin ţinutul tăcut, peste dealuri verzi şi şesuri
întinse.

Din când în când traversau râuri pline de sânge, şi lichidul roşu-intens stropea picioarele cailor. Din când în când traversau zone pârjolite de mană, ce păreau fantomatice datorită întinderilor cenuşii şi negre. Elfii de la Curtea Luminii începeau să şuşotească nervoşi de fiecare dată când mai apărea la orizont un alt petic de pământ mort, dar Emma nu reuşise niciodată să afle ce îşi spuneau.

Când au început să se audă zgomote, Emma aproape că adormise călare pe Coamă de Argint. Au trezit-o sunetele muzicii îndepărtate şi nişte strigăte. A clipit des din ochi, trezită doar pe jumătate, şi şi-a tras din nou gluga pe ochi.

Se apropiau de o răscruce, prima răscruce pe care o văzuse în noaptea aceea. Ceaţa atârna deasupra drumului, ascunzându-i privirii. Pe lângă drumurile care se intersectau erau copaci înalţi, de ramurile cărora erau agăţate nişte cuşti de fier, goale. Emma s-a cutremurat. Cuştile erau suficient de mari ca să încapă acolo o fiinţă umană.S-a uitat la Julian. El stătea atent pe spatele Văduvitorului, cu părul negru acoperit de gluga pelerinei lui Fergus. Nu vedea decât o fâşie din pielea lui, la fel ca semiluna de pe cer.

— Muzică, a spus el încet, apropiindu-se de ea cu calul. O bacanală, probabil.

Avea dreptate. Au trecut de răscruce, şi ceaţa densă s-a dispersat imediat. Muzica se auzea acum mai tare, cimpoaie, viori şi nişte instrumente asemănătoare cu flautul, cum Emma nu mai auzise.

Câmpul aflat la nord de drum era dominat de un pavilion imens, de mătase, de care atârna steagul Regelui întunericului, împodobit cu coroana sfărâmată.

În jurul pavilionului se dansa nebuneşte. Cei mai mulţi dintre dansatori păreau goi, sau aproape goi, având pe ei nişte veşminte diafane. Nu era chiar un dans — păreau mai degrabă că se învârteau chicotind şi împroşcând apă întrun bazin imens, înconjurat de stânci argintii. Deasupra apei era o ceaţă care ascundea parţial trupurile pe jumătate dezbrăcate.

Emma a roşit, mai mult pentru că era Julian acolo, şi şi-a întors privirea. Fetele care călăreau în spatele ei — şi care erau cu siguranţă surori — au început să chicotească, jucându-se cu panglicile de la gât.

— Bacanala prinţului Oban, a spus una dintre ele. Nu poate fi alta.

Sora ei a părut nostalgică.

— Tare aş vrea să putem merge, dar Regina nu ar fi de acord.

Emma şi-a întors din nou privirea spre petrecăreţi. II auzise pe Mark povestind despre bacanalele elfilor, când spunea că erau mai mult decât o simplă petrecere sălbatică. Erau o modalitate de a invoca magia sălbatică, îi spusese el. Se descătuşau forţe înfricoşătoare, care cu greu puteau fi ţinute în frâu. Uitându-se la elfii care dansau, Emma nu-şi putea stăpâni senzaţia că ceea ce i se păruse la început a fi râs era, de fapt, un strigăt agonic.

— în faţa noastră, a spus Julian, trezind-o la realitate. E turnul de la Curtea Elfilor întunericului.

Emma s-a uitat întracolo, şi o clipă a fost asaltată de o amintire înceţoşată: pictura murală din dormitorul lui Julian, care înfăţişa un castel înconjurat de garduri cu spini. în faţa lor se

ridica dintre dealuri şiumbre un turn cenuşiu. Numai vârful lui era vizibil. Peste tot în jurul lui se înălţa un zid uriaş de spini, care se vedeau chiar de la distanţă.

— Ei, asta e, a spus Elelen cu o voce curios de calmă.

S-a aşezat în capul mesei din bibliotecă. Aline s-a încruntat şi i-a pus mâna pe spate.

— Au plecat.

Dm a încercat să-i prindă privirea lui Jaime, dar el nu se uita la ea. Se uita intrigat la Kit şi la Ty, în vreme ce-şi lega sacul.

— Nu poţi să pleci acum, i-a spus ea, puţin disperată. Probabil că eşti aşa de obosit...

— Sunt OK.

Tot nu se uita la ea. Dru se simţea jalnic. Nu avusese intenţia să-l mintă pe Jaime. Pur şi simplu mri spusese câţi ani are, de teamă că el o s-o creadă doar un copil stupid. Şi acum Mark ţipase la el din cauza asta.

— Nu, Dru are dreptate. Elelen a zâmbit, cu oarecare efort. Dă-ne voie măcar să-ţi oferim ceva de mâncare.

Jaime a şovăit. A rămas aşa, nehotărât, răsucind în mâini şnururile cu care se lega sacul, în timp ce Kit şi Ty au trecut pe lângă el, cel din urmă spunând ceva de o ieşire pe acoperiş. Kit a făcut cu mâna şi amândoi au ieşit din bibliotecă. înapoi în lumea lor privată, şi-a spus Dru. Ty nu i-ar permite niciodată să intre acolo — nu ar permite nimănui să-i ia locul lui Liwy.

Nu că ar fi vrut să facă asta. Ea voia doar să fie prietenă cu fratele ei. *Aşa cum vrea Helen să fie prietenă cu tine,* i-a şoptit o voce enervantă din străfundul minţii. A ignorat-o.

— Aline găteşte foarte bine, a spus ea în schimb.

Aline şi-a dat ochii peste cap, dar Dru nu a băgat-o în seamă. Jaime era chiar slab — mai slab decât fusese când îl văzuse atunci, la Londra. Probabil că era flămând. Dacă reuşea să-l convingă să mai stea. poate că i-ar explica...

S-a auzit un zgomot ca o mică explozie. Dru a scos un ţipăt uşor. — şi din tavan a căzut un plic care a aterizat pe masă. În aer a rămas un mic norişor de fum.E pentru tine, iubito, a spus Helen, întinzându-i plicul. Aline Penhallow, directorul Institutului.

Aline a desfăcut plicul, încruntată. Faţa i s-a crispat. A citit apoi cu glas tare:

Aline Venhallow:

Ca urmare a deciziilor luate în ultima şedinţă a Consiliului, ţinută în Alicante, Registrul Repudiaţilor intră acum în vigoare.

Directori de Institute şi de Conclavuri, este responsabilitatea voastră să vă asiguraţi că repudiaţii din pona voastră sunt înregistraţi şi

primesc numere de identificare. Veţi primi o ştampilă pe care o veţi folosi pentru înregistrare, ştampilă care va fi utilizată cu cerneală vizibilă numai la lumina lămpii-vrăjitoarei. Repudiaţii trebuie să fie pregătiţi în orice moment să-şi prezinte documentele de identificare.
Dosarele de înregistrare vorfii trimise la Biroul Inchizitorului.
Neîndep Unirea acestor obligaţii poate atrage după sine suspendarea privilegiilor sau rechemarea la Alicante. Sed lex, dura lex. Vegea e dură, dar e lege. În aceste vremuri tulburi, toţi trebuie săfim responsabili. Mulţumesc pentru înţelegere.

Horace Dearborn.

N. B. Ca o conseânţă a noii noastre politia de responsabilizare, toţi directorii de Institut sunt informaţi că trădătorii Diego Rosales, Divya Joshi şi Rayan Maduabuchi îşi aşteaptă condamnarea la Citadelă, pentru că au fost compliâ la evadarea unui repudiatfugar. Imediat ce Sabia Mortală va fii refăcută, va începe procesul lor.

S-a auzit un bufnet. Jaime scăpase sacul din mână. Drusilla a vrut i-i ia de jos, dar el l-a ridicat înaintea ei.

— Ticălosul ăsta de Dearborn! a spus el printre buzele albite de furie. Fratele meu nu e trădător. Este dureros de onest şi de bun...

S-a uitat la chipurile înmărmurite ale celor din jur. Ce mai contează? a şoptit el. Niciuna dintre voi mri cunoaşte.

Flelen a dat să se ridice în picioare.

— Jaime...

Jaime a ieşit în fugă din bibliotecă. O clipă mai târziu, Dru a ieşit după el.Se mişca repede, dar nu cunoştea casa, şi nici nu ştia cum se înţepeneşte uşa de la intrare. Dru Fa ajuns din urmă chiar în clipa în care se chinuia s-o deschidă.

— Jaime! Ea strigat ea.

El a ridicat mâna.

— Opreşte-te! Trebuie să plec, Drusilla. E fratele meu, înţelegi?

— Ştiu. Dar te rog, ai grijă.

A bâjbâit la centură şi i-a întins ceva. îi tremura mâna.

— Ia-ţi pumnalul. Tu ai mai multă nevoie de el ca mine.

El s-a uitat în jos la pumnal; i-i oferise ei, i-i lăsase în camera de la Institutul din Londra, înainte de a pleca. Un cuţit de vânătoare din aur, gravat cu trandafiri.

A prins-o cu delicateţe de mână, strângându-i degetele pe mânerul pumnalului.

— Este al tău. Ţi Eam dăruit, i-a spus.
Vocea ei era mică.

— Asta înseamnă că încă suntem prieteni?

Zâmbetul lui fugar era trist. A tras de mânerul uşii şi de data asta s-a deschis; Jaime s-a strecurat pe uşă, trecând pe lângă ea, şi a dispărut în întuneric.

— Dru? Te simţi bine?

S-a întors, frecându-se furioasă la ochii care începuseră s-o înţepe. Nu voia să plângă în faţa lui Helen — şi Helen era, sora ei, cea care stătea pe ultima treaptă a scării, uitându-se la ea cu o privire tulburată.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, a spus ea cu vocea tremurătoare. Ştiu că tu crezi că e o prostie, dar el a fost primul meu prieten adevărat şi...

— Nu cred că e o prostie!

Helen a traversat camera spre ea, cu paşi repezi.

Pe Dru o durea gâtul atât de tare, că abia mai putea vorbi.

— Am senzaţia că toată lumea pleacă, a şoptit ea.

Văzută aşa, de aproape, Helen i s-a părut şi mai subţire şi mai frumoasă, şi mirosea a flori de portocal. Dar, pentru prima oară, nu i
s-a mai părut atât de îndepărtată, precum o stea de pe cer. I s-a păruttulburată şi îngrijorată şi foarte prezentă. Ba chiar avea pe mânecă o pată de cerneală.

— Ştiu ce simţi, a continuat Helen. Mi-a fost aşa de dor de tine cât am stat pe Insula Wrangel, că nu puteam să respir. Mă gândeam mereu la tot ce pierd, la faptul că nu te văd crescând, la toate lucrurile mărunte, şi când te-am văzut în Sala de Consiliu, îmi tot repetam în minte...

Dru era pregătită să audă orice.

— ... cât de frumoasă te-ai făcut. Semeni aşa de mult cu mama.
Helen şi-a tras nasul. îmi plăcea să mă uit la ea când se pregătea să iasă în oraş. Era aşa de elegantă, aşa de stilată... iar eu nu mă îmbrac decât în blugi şi tricou.

Dru s-a uitat la ea, uimită.

— Acum voi rămâne pentru totdeauna, a spus Helen, cu înverşunare. N-o să vă mai părăsesc niciodată.

A întins mâna spre Dru — iar Dru a făcut un semn cu capul, doar unul mic. Helen a luat-o în braţe şi a strâns-o cu putere.

Dru s-a rezemat cu fruntea de sora ei şi şi-a permis, în sfârşit, să-şi aducă aminte cum o lua Helen în braţe când era mică şi o învârtea, râzând, îi lega fundiţe în păr şi îi căuta pantofii pe care îi rătăcea invariabil pe plajă. Acum se potriveau altfel aşa, lipite una de alta, şi-a spus Dru, luând-o în braţe. Aveau o altă înălţime şi o altă siluetă, erau altfel decât fuseseră.

Dar chiar dacă erau altfel decât atunci, tot se potriveau ca surori.

Nu semăna deloc cu o trecere prin Portal,* nu era tumultul acela vijelios, şi nici senzaţia că eşti luat pe sus de o tornadă care te învârte nebuneşte. Acum era în biblioteca Institutului, şi în clipa următoare Cristina s-a trezit pe un câmp verde, avându-i pe Mark şi pe Kieran de-o parte şi de alta, şi muzica răsuna în aer.

Mark şi-a retras mâna de pe umărul ei; la fel şi Kieran. Cristina a băgat artefactul în sac, apoi şi-a pus sacul pe umăr, fixându-i bine, în timp ce băieţii se uitau uimiţi în jur.

— E o bacanală, a spus Mark, uluit. Am aterizat chiar în mijlocul unei bacanale.Ei, nu chiar în mijloc, a spus Kieran.

Practic, avea dreptate; erau chiar la marginea unui câmp plin de dansatori care se roteau nebuneşte. Pe câmpul verde erau o mulţime de pavilioane, unul mai mare decât toate, pe care fluturau multe steaguri de mătase.

— Am crezut că ne ducem la Răscrucea lui Bram, a spus Cristina.

— Suntem aproape de ea, a arătat Kieran cu mâna.

La capătul câmpului, Cristina a văzut o intersecţie de drumuri înconjurată de stejari masivi.

— Este locul în care se întâlneşte Tărâmul Luminii cu Tărâmul întunericului.

— Cine e Bram? a întrebat Cristina.

— Bram a fost Rege înaintea tatălui meu, cu mulţi ani în urmă, a spus Kieran. A arătat cu mâna spre drumul din sud. Emma şi Julian trebuie să vină de acolo. Dinspre Tărâmul Luminii. Orice procesiune oficială trebuie să treacă pe la răscruce.

— Deci trebuie să ajungem la drumul acela, a spus Mark. Trebuie să trecem prin bacanală. S-a întors apoi spre Kieran: Deghizează-te, prinţe Kieran!

Kieran s-a uitat la el cu o privire întunecată. Cristina, care nu mai voia să piardă timpul, a desfăcut rucsacul prinţului, a scos de acolo o pelerină împăturită şi i-a întins-o.

Kieran şi-a pus pelerina şi şi-a ridicat gluga pe cap.

— Sunt deghizat?

Cristina mai putea şi acum să vadă puţin din strălucirea părului său negru-albăstrui, pe sub glugă, dar nimeni nu avea să se uite la el aşa de atent. Dacă s-ar uita, şi-ar da seama imediat că era prinţ. Se vedea din postura lui, din felul în care se mişca, din expresia feţei lui.

Probabil că Mark se gândise la acelaşi lucru, pentru că s-a aplecat, a luat de jos un pumn de noroi şi a frecat cu gesturi ferme faţa uimită a lui Kieran, lăsându-i dâre negre pe nas şi pe obraz.

Kieran nu a fost prea bucuros. S-a uitat urât la el.

— Ai făcut asta fiindcă ţi-a făcut plăcere.

— Mark a zâmbit ca un băieţel şi a aruncat restul de noroi. Kieran s-a frecat pe nas, cu aceeaşi privire urâtă. Dar arăta ceva mai puţin princiar.încetaţi! a spus Cristina.

— Mulţumesc, a zis Kieran.

Zâmbind, Cristina a luat de jos puţin noroi şi Ea mânjit pe celălalt obraz.

— Ca să fie uniform.

Mark a început să râdă; Kieran a părut scandalizat câteva clipe, după care a izbucnit şi el în râs.

— Acum hai să nu mai pierdem timpul, a spus Cristina, cu regret parcă.

Şi-ar fi dorit să stea acolo toţi trei, pur şi simplu, fără să fie nevoiţi să meargă în mijlocul petrecăreţilor.

Dar nu aveau de ales. Au intrat în mijlocul petrecerii, printro zonă în care mulţi dintre dansatori deja se prăbuşiseră la pământ, epuizaţi. Un băiat mânjit pe faţă cu o vopsea metalizată şi cu nişte nădragi vărgaţi stătea jos şi se uita cum îşi mişca încet mâinile prin aer, părând ameţit ca de droguri. Au trecut pe lângă un bazin cu apă fierbinte, înconjurat de ceaţă; prin spărturile ceţei se vedeau trupuri ude. Cristina a simţit că roşeşte.

Au mers mai departe, şi mulţimea i-a înconjurat ca nişte plante agăţătoare ce se întindeau rapid. Nu semăna deloc cu petrecerea pe care o văzuse Cristina ultima oară pe Tărâmul Elfilor. Aceea fusese o mare petrecere dansantă. Aceasta semăna cu un tablou de Bosch. Un grup de bărbaţi elfi se băteau; partea de sus a trupului lor, goală, plină de sânge, lucea în lumina stelelor. Un spirit de apă se înfrupta lacom din cadavrul unui hobbit, care rămăsese cu ochii deschişi, îndreptaţi spre cer. Pe iarbă se vedeau trupuri goale, îmbrăţişate, care se mişcau lent. Cimpoaiele şi viorile ţipau şi aerul mirosea a sânge şi a vin.

Au trecut peste un gigant care zăcea inconştient la pământ. Pe tot trupul lui mişunau sute de spiriduşi care dansau, semănând cu o apă mişcătoare. Nu, şi-a dat seama Cristina, nu dansau. Făceau...

Şi-a întors privirea. Avea impresia că îi iau foc obrajii.

— Aici e mâna fratelui meu, a spus Kieran, uitându-se posomorât spre pavilionul cel mare, pe care se afla emblema Curţii întunericului.

— În interiorul pavilionului era un fel de tron cu multe ornamente, dar pe el nu stătea nimeni.Prinţul Oban. Bacanalele lui sunt faimoase pentru durata lor şi pentru dezmăţ. Kieran s-a încruntat când un grup de acrobaţi goi au început să strige dintrun copac din apropiere şi a adăugat: El îl face pe Magnus Bane să pară o călugăriţă sfioasă.

Mark avea o expresie de parcă tocmai auzise că există un alt

soare, de nouă milioane de ori mai fierbinte decât cel al Pământului.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre Oban.

— Mi-e ruşine cu el, a răspuns Kieran.

Deasupra lor s-a frânt o creangă, şi în faţa lor a căzut un cal de dimensiunea unui spiriduş, cu jartiere. Avea nişte ciorapi de lână cu rune şi apărătoare de copite din aur.

— înţeleg de ce, a spus Mark, în timp ce calul s-a îndepărtat, amuşinând cu botul prin iarbă.

Evita cu multă grijă cuplurile care se îmbrăţişau prin tufişuri.

Pe lângă Cristina se roteau nişte dansatori în jurul unui copac împodobit cu panglici, dar niciunul dintre ei nu părea vesel. Feţele lor erau inexpresive, ochii mari deschişi şi braţele lor fluturau prin aer. Din când în când, câte un cavaler elf beat lua din cerc pe vreun dansator şi se ducea cu el în iarba înaltă. Cristina s-a cutremurat.

În vârful copacului era agăţată o cuşcă. înăuntru se vedea o siluetă gheboşată, albă şi lipicioasă ca un Umax decolorat, cu corpul plin de puncte cenuşii. *Seamănă cu un demon Eidolon informa lui reală,* şi-a spus Cristina. Dar de ce ar avea un prinţ elf un demon Eidolon în cuşcă?

A început să sune un corn. Muzica devenise acum mai sumbră, aproape sinistră. Cristina s-a uitat iar la dansatori şi şi-a dat seama bruc că se aflau sub influenţa unei vrăji. Şi-a amintit că ultima oară când fusese la bacanală se simţise furată de muzică; acum nu mai simţea asta, şi i-a mulţumit în gând amuletei Eternidad.

Citise despre bacanalele elfilor, în care muritorii erau forţaţi să danseze până când li se frângeau oasele de la picioare, dar nu se gândise că elfii ar putea să facă asta şi celor din acelaşi neam cu ei. Frumoşii tineri, băieţi şi fete, care dansau în cerc, erau epuizaţi prin dans, iar partea de sus a trupurilor lor părea să se prăbuşească, în timp ce picioarele lor se mişcau fără odihnă pe ritmul muzicii.

— Kieran avea o expresie posomorâtă.Lui Oban îi face plăcere să fie martor la durerea altora. Aceia sunt spinii trandafirilor lui, otrava din floarea generozităţii şi darurilor lui.

Cristina a dat să se apropie de dansatori, îngrijorată.

— O să moară cu toţii...

Kieran a apucat-o de mânecă şi a tras-o spre el şi spre Mark.

— Cristina, nu! Părea sincer alarmat. Oban o să-i last să trăiască, după ce îi va fi umilit destul.

— Cum poţi să fii sigur? Ea întrebat Cristina.

— Sunt nobili. Oameni de la Curte. Oban ar avea probleme cu tata dacă Ear ucide.

— Kieran are dreptate, a spus Mark, şi luna făcea ca părul lui să pară de argint. Nu îi poţi salva, Cristina. Şi noi nu putem să mai zăbovim aici.

Cristina i-a urmat, cam fără voie, după ce ei au început să-şi facă loc prin mulţime. Aerul era plin de un fum aspru şi dulceag care se amesteca uşor cu ceaţa din bazinele de apă.

— Prinţe Kieran.

O femeie-elf, cu părul ca puful de păpădie, s-a apropiat plutind de ei. Avea o rochie făcută parcă din filamente albe şi ochii îi erau verzi ca iarba.

— Ai venit la noi străvestit.

Mâna lui Mark se îndreptase deja spre centura cu arme, dar Kieran i-a făcut semn să se calmeze.

— Pot avea încredere în tine că ai să pătrezi taina, mri aşa?

— Dacă îmi vei spune de ce un prinţ de la Curtea Elfilor întunericului vine străvestit la petrecerea propriului său frate, poate, a spus femeia, cu ochii aprinşi de curiozitate.

— Caut un prieten, a spus Kieran.

Privirea femeii s-a îndreptat repede asupra Cristinei şi a lui Mark. Buzele ei s-au întins întrun zâmbet.

— Pare că ai mulţi prieteni.

— Destul! a spus Mark. Prinţul va merge nestingherit unde doreşte.

Acum, dacă ar fi să cauţi un elixir ai iubirii, ai putea veni la mine, a continuat femeia, ignorându-i pe Mark. Dar pe care dintre aceşti doi nefilimi îi iubeşti? Şi care te iubeşte pe tinePKieran a ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut s-o avertizeze.

— Destul!

— Ah, văd, văd.

Cristina se întreba ce vedea ea.

— Niciun elixir de iubire nu te poate ajuta la asta.

Ochii îi sclipeau de veselie.

— Acum, pe Tărâmul Elfilor, ai putea să-i iubeşti pe amândoi, şi ai putea să-i faci pe amândoi să te iubească. N-ar fi nicio problemă. Dar în lumea îngerului...

— Destul, am spus! Kieran roşise. Ce ar trebui să fac să te opresc din tortura asta?

Femeia-elf a râs.

— Un sărut.

Cu un aer exasperat, Kieran şi-a aplecat capul şi a sărutat-o uşor pe gură. Cristina a simţit că se încordează, că i se strânge stomacul. Era o senzaţie neplăcută.

Şi-a dat seama că şi Mark, aflat lângă ea, se încordase, dar niciunul dintre ei nu a făcut vreo mişcare când femeia s-a retras, a făcut cu ochiul şi a plecat dansând spre mulţime.

Kieran şi-a şters buzele cu dosul palmei.

— Se spune că un sărut de la un prinţ aduce noroc, a remarcat el. Chiar şi de la un prinţ căzut în dizgraţie, după cât se pare.

— Nu trebuia să faci asta, Kieran, a spus Mark. Puteam să

scăpăm de ea.

— Nu fără zarvă, a spus Kieran. Şi presupun că Oban şi oamenii lui sunt pe undeva pe aici, prin mulţime.

— Cristina s-a uitat în sus, spre pavilion. Kieran avea dreptate

— pavilionul era tot gol. Unde era prinţul Oban? Printre cuplurile înfierbântate din iarbă? Au pornit din nou spre luminiş: feţe de toate felurile apăreau prin ceaţă, schimonosite de grimase; Cristinei i s-a părut chiar că-i vede pe Manuel, şi şi-a amintit că ultima oară când fuseseră pe Tărâmul Elfilor, Emma fusese forţată să vadă imaginea tatălui ei. S-a cutremurat, şi când s-a uitat iar, a văzut că nu era Manuel, ci un elf cu corp de om şi cu cap de tigru bătrân şi înţelept, cu ochii aurii.Ceva de băut, doamnă, domnilor? O licoare care să vă răcorească după dans? a spus elful cu cap de tigru, cu o voce moale, catifelată.

Cristina a rămas cu ochii la el, amintindu-şi. La bacanala la care fusese, Mark îi adusese o băutură de la elful cu cap de tigru. Şi atunci avea tava aceasta aurie, cu pocale. Până şi costumul edwardian vechi era acelaşi.

— Fără băuturi, Tom Tildrum, Rege al Felinelor, a spus Kieran.

Vocea lui era fermă, dar se vedea clar că îl recunoscuse pe elfuFtigru.

— Trebuie să găsim un alai de la Curtea Luminii. Te-ai putea căpăta cu câteva monede dacă ne-ai conduce la drum.

Tom a scos un şuierat slab.

— Aţi întârziat. Alaiul Reginei a trecut pe aici acum o oră.

Mark a tras o înjurătură şi şi-a dat gluga jos. Cristina nici n-a avut timp să fie uimită că Mark înjură, el, care de obicei vorbea atât de frumos; a simţit brusc un gol în piept. Emma. Emma şi Jules. Îi rataseră. Şi Kieran părea dezamăgit.

— Atunci, dă-mi ceva să beau, Tom, a spus Mark şi a luat un pocal de pe tavă, cu un lichid rubiniu.

Kieran a ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească.

— Mark! Ar trebui să ştii!

— E doar suc de fructe, a spus Mark, cu ochii la Cristina.

Ea a roşit şi a întors capul cât a golit el paharul.

în clipa următoare Mark s-a prăbuşit la pământ cu ochii daţi peste cap.

— Mark! a ţipat Cristina şi s-a aruncat asupra lui.

Era limpede că e inconştient, dar era la fel de limpede că respiră. De fapt, chiar sforăia puţin.

— Dar era suc de fructe! a protestat ea.

— îmi place să servesc băuturi variate, a spus Tom.

Kieran a îngenuncheat lângă Cristina. Gluga aproape că îi căzuse, şi Cristina putea să vadă îngrijorarea care i se aşternuse

pe faţă când a atins uşor pieptul lui Mark. Dârele de noroi de pe faţă îi subliniau şi mai mult ochii.

— Tom Tildrum, a spus el, încordat. Aici nu e un loc sigur.Nu pentru voi, căci fiii Regelui întunericului sar unul la beregata celuilalt ca nişte tigri, a răspuns Tom Tildrum, arătându-şi colţii.

— Atunci înţelegi de ce trebuie să ne duci la drum, a spus Kieran.

— Şi dacă nu vă duc?

Kieran s-a ridicat în picioare, reuşind să-şi compună o figură princiară ameninţătoare, în ciuda noroiului de pe faţă.

— Atunci te voi trage de coadă până când vei începe să urli.

Tom Tildrum a scos un şuierat, iar Cristina şi Kieran s-au aplecat să-l ridice pe Mark, sprijinindu-i între ei.

— Veniţi atunci cu mine, şi veniţi repede, înainte să vadă prinţul Oban. Nu i-ar plăcea deloc că te ajut, prinţe Kieran. Nu i-ar plăcea absolut deloc.

Kit stătea întins pe acoperişul Institutului, cu mâinile puse sub cap. Vântul bătea dinspre deşert, cald şi catifelat ca o pătură care îi mângâia pielea. Dacă întorcea capul întno parte, putea să vadă Malibu, un şir de luminiţe strălucitoare care se întindeau de-a lungul ţărmului.

Acesta era Los Angelesul despre care oamenii făceau melodii pop şi filme de cinema, s-a gândit el; mare şi nisip şi case scumpe, vreme perfectă şi adiere de vânt fină ca pudra. Nu îl cunoscuse până atunci, trăind cu tatăl lui în umbra smogului şi a zgârie-norilor din centru.

Dacă întorcea capul în partea cealaltă, putea să-l vadă pe Ty, o siluetă în alb şi negru, stând lângă el, la marginea acoperişului. îşi trăsese în jos mânecile hanoracului şi degetele lui frământau neîncetat marginile lor uzate. Genele lui negre erau atât de lungi, încât Kit vedea cum adierea vântului le făcea să se unduiască precum iarba de mare.

Senzaţia aceea, că inima părea să i se rostogolească, devenise de-acum atât de familiară, că nici nu a mai stat să se întrebe ce însemna.

— Nu-mi vine să cred că Hypatia a acceptat planul nostru, a spus el. Chiar crezi că e de acord?

— Trebuie să fie de acord, a spus Ty, cu ochii la ocean.

— Luna era ascunsă în nori, iar oceanul părea că absoarbe lumina şi o duce în adâncimile lui negre. Acolo unde apa se întâlnea cu ţărmul era o spumă albă care semăna cu o panglică zimţată.Nu ne-ar fi trimis bani, dacă nu era de acord. Mai ales bani fermecaţi.

Kit a căscat.

— Aşa e, a zis. Când un magician îţi trimite bani, poţi fi sigur că vorbeşte serios. Îţi garantez că dacă nu facem cum am spus, o să vină după noi... măcar pentru bani.

Ty şi-a strâns genunchii la piept.

— Problema aici e că trebuie să ne întâlnim cu Barnabas, şi el ne urăşte. Am văzut deja asta. Nu putem să ne apropiem de el.

------Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să faci înţelegerea, a spus Kit.

Ty a părut o clipă confuz, dar apoi a zâmbit.

— Amănunte, Watson. Şi-a trecut mâna prin păr. Poate ar trebui să ne deghizăm.

— Eu cred că ar trebui să vorbim cu Dru.

— Cu Dru? De ce cu Dru? Acum Ty părea uimit. Ce să vorbim?

— Să-i spunem să ne ajute. Barnabas n-o cunoaşte. Şi pare mai matură decât e.

— Nu. Nu cu Dru.

Kit şi-a amintit de chipul lui Dru atunci când vorbea despre Jaime, în bibliotecă. *M-a ascultat şi s-a uitat cu mine la filme de groapă şi se purta ca şi cum ce spun eu e important.* Şi-a amintit ce fericită era că învaţă să spargă lacăte.

— De ce nu? Putem avea încredere în ea. E singură şi plictisită. Cred că i-ar plăcea să o includem şi pe ea.

— Dar nu putem să-i spunem despre Shade. Ty era palid ca luna. Sau de Cartea Neagră.

E adevărat, şi-a spus Kit. În mod sigur nu~i voi povesti lui Dru despre un plan care per să pice înainte de afi pus în aplicare.

S-a ridicat în fund.

— Nu, nu, sigur că nu. Ar fi periculos pentru ea să ştie ceva despre. .. despre asta. Nu trebuie să-i spunem decât că încercăm să reluăm relaţiile cu cei din Piaţa Umbrelor.

Ty s-a uitat pe lângă Kit.

— Tu chiar o placi pe Drusilla.Cred că se simte foarte singură, răspuns Kit. Eu aşa am înţeles.

— Nu vreau s-o pun în pericol, a rostit Ty Ar putea fi tot felul de pericole. A tras iar de mânecile hanoracului. Când Liwy o să se întoarcă, o să-i spun că vreau să facem imediat ceremonia de *parabatai.*

— Credeam că vrei să te duci la Şcoala de Solomonie, a spus Kit, fără să gândească.

Kit şi-ar fi dorit ca Ty să îşi dea seama că acum era o posibilitate pentru el — şi imediat s-a detestat că a putut gândi asta. Sigur că Ty ar fi refuzat să considere moartea lui Liwy ca

pe o formă de libertate.

— Nu, a spus Ty, aspru. Adu-ţi aminte, ţi-am zis că nu mai vreau să mă duc acolo. Pe urmă, la Şcoala de Solomonie nu poţi avea *parabatai.* E o regulă. Iar regulile sunt importante.

Kit nici nu voia să se gândească la câte reguli încălcau ei acum. Ty se gândise la tot ce trebuia să facă pentru a o aduce înapoi pe Liwy, dar lucrurile de genul ăsta nu mergeau niciodată perfect. Acum frământa agitat mânecile hanoracului şi degetele îi tremurau uşor.

Kit l-a atins pe umăr. Stătea puţin mai în spate ca el. Tv şi-a arcuit spinarea, aplecându-se uşor în faţă, dar nu a evitat atingerea.

— Câte ferestre sunt pe faţada Institutului? Ea întrebat Kit.

— Treizeci şi şase, a răspuns Ty Treizeci şi şapte, dacă o punem la socoteală şi pe cea de la mansardă, dar aia e acoperită cu hârtie.

De ce?

— Pentru că asta îmi place mie la tine, a spus Kit încet, şi tremuratul lui Ty parcă s-a mai atenuat. Cum le observi tu pe toate. Cum nu uiţi nimic. Nimic — *şi nimeni,* îşi zise el în gând — nu e trecut cu vederea.

Emma începuse iar să moţăie, mergând prin noapte. S-a trezit când calul s-a oprit brusc şi şi-a dat puţin gluga pe spate, să se uite în jur.

Ajunseseră la turn. Se facea dimineaţă şi, în primele raze ale soarelui, aspectul Curţii întunericului nu mai semăna cu pictura lui Julian, ci mai degrabă cu o imagine dintrun coşmar. Gardul de spini care înconjura turnul nu semăna deloc cu tufele modeste de trandafiri din pictură. Spinii avea culoarea oţelului şi cel puţin treizeci de centimetri lungime. Din loc în loc era ceva care semăna cu o floare albă, imensă. Zidurile turnului erau netede, negre precum antracitul, şi nu aveau ferestre.Emma respira întretăiat din cauza aerului rece. S-a cutremurat şi şi-a strâns mai bine pelerina lui Nene; de peste tot începeau să se audă murmure, pentru că cei din procesiunea Reginei se trezeau din somn. Fetele din spatele ei sporovăiau, cam ce fel de camere or fi în palatul Regelui şi ce fel de primire ar putea să le facă el.

Julian stătea nemişcat lângă ea, cu spatele drept şi cu gluga trasă peste ochi.

S-a auzit un dangăt puternic, ca de clopot. Emma s-a uitat spre turn şi a văzut că în gardul de spini erau nişte porţi înalte de bronz, care tocmai se deschideau. A văzut o curte mare în spatele porţilor şi o boltă lungă, neagră, care ducea până la turn.

De o parte şi de alta a porţilor stăteau cavaleri de la Curtea întunericului. îi opreau pe rând pe fiecare membru al procesiunii,

înainte să le permită să pătrundă în curte, acolo unde drumul către porţile palatului era flancat de elfi ai întunericului.

Stelele multicolore începuseră să dispară şi, în lipsa lor, lumina soarelui care răsărea arunca un fel de umbră aurie peste turn, de o frumuseţe stranie ce semăna cu ţeava lucioasă a unui tun. în jurul gardului cu spini era un câmp neted, plin de iarbă, punctat din loc în loc de tufe de păducel. Alaiul de la Curtea Luminii s-a pus din nou în mişcare şi au început să se audă tot mai multe mormăieli, acoperind foşnetul mătăsurilor şi al catifelelor, fluturările de aripi şi pocnetele copitelor. Fetele care călăreau în ‘ patele ei bombăneau: „Ce încet se mişcă cei de la Curtea Nopţii. Ce nepoliticoşi sunt, să ne lase să aşteptăm!”

Emma a simţit aerul rece al dimineţii pătrunzându-i pe sub glugă când s-a întors spre ele.

— Ce se întâmplă aici?

Una dintre fete a clătinat din cap.

— Regele este bănuitor, desigur. E multă vreme de când între Curţi e vrăjmăşie. Călăreţii verifică fiecare oaspete.

Emma a îngheţat.

— Călăreţii lui Manaan?

Cealaltă fată a râs.

— De parcă ar mai fi şi alţii!

— Julian s-a aplecat spre Emma şi i-a spus în şoaptă:E imposibil să trecem de poartă cu restul procesiunii fără să fim recunoscuţi. Mai ales tu. Trebuie să plecăm de aici.

Locul în care de obicei stătea Cortana, pe spatele Emmei, o durea ca un membru amputat. II ucisese pe unul dintre Călăreţi cu sabia ei — era imposibil să nu-şi amintească de ea.

— De acord. Ai idee cum să facem asta?

Julian s-a uitat în lungul procesiunii. Alaiul se întindea de la porţile turnului până departe, cât vedeai cu ochii.

— Momentan, nu.

Din faţă s-a auzit gălăgie. Driada din copac se certa cu doi spiriduşi. De fapt, se părea că în tot convoiul se stârneau mici certuri. Din când în când, un cavaler elf trecea încet cu calul pe lângă ei şi le spunea să facă linişte, dar nimeni nu părea prea interesat să calmeze situaţia.

Emma s-a uitat în zare, neliniştită; se făcuse dimineaţă şi în curând avea să fie mai multa lumină, iar asta nu putea să-i ajute deloc în tentativa lor de a pleca de acolo. Ar fi putut să încerce să intre cu forţa, dar gardienii le-ar bloca drumul; dacă ar fi încercat să fugă spre gardul de spini sau dacă ar fi ieşit din coloană, sigur ar fi fost văzuţi.

Atunci împacă~te cu ideea că vei fi văzută, şi-a spus ea. S-a

întors spre Julian şi şi-a luat un aer autoritar.

— Fergus, idiotule! a strigat ea. Regina ţi-a cerut clar să ordonezi coada alaiului!

Buzele lui Julian au rostit fără sunet cuvântul „Ce?”. Nu a făcut nicio mişcare, iar fetele au început să chicotească din nou.

Emma ba atins uşor pe umăr şi a desenat cu degetul pe spatele lui un simbol pe care amândoi îl cunoşteau. însemna: *Am un plan.*

— Te-ai lăsat distras de o driadă, mri aşa? A lovit calul în burtă cu călcâiele, iar acesta, speriat, a început să tropăie pe loc. Regina o să-ţi ia capul pentru asta! Vino cu mine!

Elfii din jurul lor au început să râdă. Emma a tras-o de căpăstru pe Coamă de Argint şi a pornit cu ea spre capătul alaiului. După o clipă, Julian a urmat-o. Râsetele se auzeau tot mai slab în urma lor, în timp ce ei mergeau la pas pe lângă şirul de elfi; Emma nu voia să atragă prea mult atenţia, mergând mai repede.Spre uşurarea ei, nimeni nu îi băga în seamă. Pe măsură ce se îndepărtau de turn, alaiul elfilor nu mai era aşa de ordonat. Elfii stăteau în grupuri, râdeau, glumeau sau jucau cărţi. Niciunul nu părea interesat să avanseze spre turn, şi cu atât mai puţin de ceea ce se întâmpla lângă

— Pe aici, a murmurat Julian.

S-a aplecat pe grumazul Văduvitorului şi calul a pornit în galop spre pâlcul de copaci din apropiere. Emma a strâns mai tare frâul în mână când Coamă de Argint a ţâşnit după armăsar. Totul în jur devenise o ceaţă — alerga în galop, şi parcă zbura, copitele calului păreau că nici nu ating pământul. Emma a simţit că i se taie respiraţia. Era ca senzaţia de groază şi de libertate pe care o avea în ocean, ca şi când stătea la mila unei forţe mult mai puternice ca ea.

Gluga îi căzuse pe spate şi vântul îi flutura părul blond ca pe un steag.

S-au oprit spre marginea păduricii, unde elfii nu îi mai puteau vedea. Emma s-a uitat la Julian cu respiraţia tăiată. Obrajii lui erau îmbujoraţi şi lucioşi de la aerul rece. în spatele lui, orizontul devenise auriu.

— Bună treabă! a spus el.

Emma nu şi-a putut reţine un zâmbet, în vreme ce descăleca de pe Coamă de Argint.

— N-om avea noi magie angelică aici, dar tot vânători de umbre suntem.

Julian a descălecat şi el. Niciunul dintre ei nu trebuia să spună că nu puteau ţine caii cu ei; Emma a plesnit-o uşor pe Coamă de Argint pe crupă, şi iapa a pornit în galop spre orizontul luminos.

Ştie drumul spre casă.

Văduvitorul a dispărut după ea ca în ceaţă, iar Emma şi Julian s-au întors cu faţa spre turn. Lungile umbre ale zorilor începuseră să se întindă pe iarbă. Turnul se ridica în faţa lor, cu gardul de spini care îl înconjura ca un lănţişor mortal.

Emma s-a uitat neliniştită la şesul plin de iarbă care se întindea de la copaci la gardul de spini. Nu aveau deloc acoperire şi, cu toate că ieşiseră din raza vizuală a celor de la poartă, oricine s-ar fi uitat din turn i-ar fi văzut apropiindu-se.

Julian s-a întors spre ea şi şi-a dat gluga jos. Emma presupunea că acum nu mai conta; de-acum nu se mai prefăcea că ar fi Fergus.Părul lui era ciufulit şi umed de transpiraţie de la glugă. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el a spus:

— Nu te mai gândi la acoperire. Va trebui să mergem astfel până la gard.

A luat-o de mână. Emma a încercat să-şi ascundă tresărirea. Palma lui era caldă în palma ei; a tras-o spre el şi au pornit împreună pe iarbă.

— Ţine capul întors spre mine, i-a spus el încet. Elfii sunt romantici în felul lor.

Emma a înţeles cu uimire că urmau să joace rolul unui cuplu care face o plimbare idilică în lumina dimineţii. Umerii lor s-au atins şi ea s-a cutremurat; soarele se ridicase mai sus şi începea să încălzească aerul.

S-a uitat dintro parte la Julian. Nu semăna cu cineva care face o plimbare romantică; privirea lui era atentă şi fălcile îi erau încleştate. Semăna cu propria lui statuie, o statuie sculptată de cineva care nu îl cunoscuse prea bine, care mri văzuse niciodată sclipirea ochilor, pe care o păstra pentru familie, care mri văzuse niciodată zâmbetul, pe care odinioară îl păstra doar pentru Emma.

Au ajuns la gardul de spini. Acesta se ridica în faţa lor, ca o ţesătură deasă de crengi, iar Emma şi-a retras palma din mâna lui Julian, respirând adânc. De aproape, gardul părea făcut din oţel strălucitor, şi spinii ieşeau din toate părţile, orientaţi în toate direcţiile. Unii erau lungi ca nişte săbii. Ceea ce crezuse Emma că ar fi flori, erau de fapt scheletele celor care încercaseră să se caţere pe zid şi care stăteau acum ca un avertisment pentru intruşi.

— Cred că e imposibil, a spus Julian, uitându-se în sus. Am putea aştepta până la lăsarea serii, ca să încercăm să ne strecurăm pe poartă.

— Nu putem aştepta atât... e abia dimineaţă. Trebuie s-o oprim pe Regină.

Emma a scos un pumnal de la centură. Nu era Cortana, dar era tot oţelul vânătorilor de umbre, lung şi ascuţit. A atins cu lama un ghimpe şi Ea tăiat. Se aşteptase să întâmpine rezistenţă; nu s-a

întâmplat. Spinul a fost retezat imediat, şi în urma lui a rămas un nod din care picura o sevă cenuşie.

— Bleah! a făcut ea, aruncând spinul tăiat.

— Un miros ciudat, greoi, de iarbă, a început să vină dinspre gard.OK. O să-mi fac loc cu pumnalul prin gard. Chiar pot să văd turnul printre crengi.

Era adevărat; de aproape se vedea clar că gardul nu e un zid solid, şi printre crengi erau goluri prin care ar fi putut încăpea un om.

— Emma...

Julian a întins mâna spre ea, ca şi cum ar fi vrut s-o oprească, dar apoi a lăsat-o jos.

— Nu-mi place asta. Nu suntem noi primii care au încercat să treacă de gard.

A făcut un semn cu bărbia spre scheletele care atârnau pe gard.

— Dar suntem primii vânători de umbre, a spus Emma, cu o bravadă pe care nu o simţea.

A lovit cu pumnalul în gard. Spinii au curs pe lângă ea ca o ploaie.

Lumina începea să se estompeze pe măsură ce înainta printre crengile gardului. Era lat cât o bandă de autostradă, şi crengile păreau că se împletesc deasupra ei, alcătuind un scut în faţa soarelui. I s-a părut că o strigă Julian, dar vocea lui se auzea înfundat. S-a uitat în spate, surprinsă — şi a înlemnit de groază.

Gardul se închisese în urma ei ca o apă. Era înconjurată de un zid gros, verde-cenuşiu, presărat cu spini mortali. A început să lovească înnebunită cu pumnalul, dar lama lui s-a izbit cu zgomot de primul spin întâlnit, care părea făcut din oţel.

A simţit o durere ascuţită în piept. Crengile se mişcau şi începeau să se strângă în jurul ei. Vârful tăios al unui spin a înţepat-o deasupra inimii; altul a înţepat-o în încheietura mâinii; şi-a smuls mâna repede şi a scăpat pumnalul; mai avea pumnale în rucsac, dar era imposibil să ajungă la ele acum. Inima îi bătea tot mai tare, în timp ce crengile se strângeau din ce în ce mai mult în jurul ei; printre crengile care se mişcau putea să vadă nişte sclipiri albe — scheletele celor care rămăseseră captivi în inima gardului de spini.

Vârful unui spin i-a sfâşiat obrazul şi sângele cald a început să se prelingă pe faţa ei. Emma a dat să se retragă, dar alţi spini i s-au înfipt în umeri şi în spate. O *să mor,* şi-a spus Emma, simţind că i se întunecă mintea de groază.Dar vânătorii de umbre nu trebuiau să se teamă, nu trebuiau să simtă frică. În mintea ei, Emma le-a cerut iertare părinţilor, *paraba~* to'-ului ei, prietenilor ei. Mereu îşi imaginase că va muri în luptă, nu strivită mortal de mii de spini, singură şi fără Cortana în mână.

Ceva i s-a înfipt în gât. S-a răsucit, încercând să scape de

durerea chinuitoare; Ea auzit pe Julian cum o strigă...

Ceva s-a lovit de palma ei. Degetele i s-au strâns cu un gest reflex, pentru că trupul ei a recunoscut senzaţia pe care ţi-o dă mânerul unei săbii în mână, înainte ca mintea să-şi dea seama ce e.

Era o sabie. O sabie cu lamă albă, care părea tăiată din lună. A recunoscut-o imediat din ilustraţiile cărţilor vechi: era Durendal, sabia lui Roland, soră cu Cortana.

Nu era timp de întrebări. A ridicat spre spini braţul cu sabia a cărei lamă părea o ceaţă argintie. S-a auzit un scrâşnet metalic când Durendal a trecut prin crengi şi spini. Seva a ţâşnit în toate părţile, facând-o să simtă usturimi în rănile proaspete, dar ei mri păsa; a tăiat iar şi iar, lovind cu sabia ca şi cum ar fi plesnit cu un bici, şi crengile au început să cadă la pământ. Gardul părea să se chircească de durere şi crengile păreau că se retrag, înfricoşate de Durendal. în faţa şi în spatele ei s-a deschis o cărare, ca cea deschisă odinioară în Marea Roşie. Emma a luat-o la fugă pe cărarea aceea, printre crengi, strigându-i lui Julian să vină după ea.

A ieşit ca din puşcă întrun univers plin de culoare, lumină şi zgomot: iarbă verde, cer albastru şi zgomotele îndepărtate venite dinspre procesiunea care înainta spre turn. A căzut în genunchi, ţinând încă strâns sabia în mână. Mâinile îi erau pline de sânge şi de sevă; respira greu şi prin tunica lungă, sfâşiată, curgea sânge.

O umbră a întunecat cerul deasupra ei. Era Julian. S-a prăbuşit în genunchi în faţa ei, cu faţa albă ca hârtia. A luat-o de umeri şi Emma şi-a stăpânit tresărirea. Mâinile lui Julian pe umerii ei păreau să-i răscumpere durerea, la fel şi expresia lui.

— Emma, a spus el. A fost incredibil. Cum ai...

Ea a ridicat sabia.

Sângele din rănile ei a început să picure pe sabie exact în clipa în care sclipirea acesteia a început să pâlpâie şi să dispară, în clipa următoare avea în mână doar aer, căci degetele ei rămăseseră îndoite în gol, acolo

A venit la mine Durendal.unde fusese mânerul de aur al săbiei.

— Am avut nevoie de Cortana, şi ea trimis-o pe Durendal.

— „Eu sunt Cortana, călită din acelaşi oţel şi iuţită în aceeaşi văpaie ca Joyeuse şi Durendal”, a murmurat Julian.

Săbiile îngemănate. Interesant.

I-a lăsat umerii şi a rupt o fâşie de material de la poalele tunicii, după care i-a tamponat rana de pe obraz cu o delicateţe surprinzătoare.

Emma s-a simţit cuprinsă de 0 bucurie mai intensă ca durerea. Ştia că el nu o poate iubi, dar în clipa aceea i se părea că o iubeşte.

Mamă? a întrebat Aline. Mamă, eşti acolo?

Helen a mijit ochii. Stătea la masa din biroul Institutului, lângă Aline. Jia părea că încearcă să apară ca Proiecţie pe zidul din faţa lor, dar în clipa aceea nu era decât o umbră neclară, ca o fotografie mişcată.

— Mamă! a exclamat Aline, vizibil exasperată. Vrei să apari, te rog? Chiar trebuie să vorbim cu tine.

Imaginea a început să se contureze mai clar. Acum Helen putea s-o vadă, era îmbrăcată tot în roba de Consul. Părea trasă la faţă şi îngrijorător de slăbită.

Textura peretelui încă se mai vedea prin ea, dar imaginea era destul de compactă ca Helen să-

1 poată descifra expresia: aceeaşi iritare pe care o avea şi Aline.

— Nu e uşor să faci Proiecţie din Citadelă, a spus ea.
Puteam vorbi la telefon.

— Voiam să te văd, a spus Aline.

Vocea îi tremura puţin.

— Vreau să ştiu ce e cu Registrul ăsta. Cum de a aprobat Consiliul o astfel de porcărie?

— Ho race..., a început Jia.

Vocea lui Aline a sunat răguşit.

— Tu unde erai, mamă? Cum ai permis să se întâmple asta?Nu am permis nimic, a spus Jia. Horace m-a minţit. în dimineaţa asta a fost fixată o întâlnire foarte importantă, cu Sora Cleophas, de la Surorile de Fier, în legătură cu Sabia Mortală.

— Au refacut-o? a întrebat Aline, distrasă pe moment.

— Nu au reuşit nimic până acum. A fost creată de îngeri, nu de oameni, şi probabil că numai un înger ar putea s-o refacă. Jia a oftat. Horace ar fî trebuit să prezideze o şedinţă ordinară, în care să se discute protocoalele de graniţă, cât eram eu la Citadela de Adamant. Şi în loc să facă aşa, a venit cu nenorocirea asta.

— Pur şi simplu nu pricep cum i-a convins pe oameni că e o idee bună, a spus Helen.

Jia a început să se plimbe prin cameră. Umbra ei se mişca nesigur de colo-colo pe

perete, ca o marionetă care era trasă încolo şi-ncoace pe o scenă.

— Horace n-ar fi trebuit să ajungă niciodată politician.

Trebuia să-şi facă o carieră în teatru. A speculat frica oamenilor. A trimis un spion pe Tărâmul Elfilor şi, după ce acesta şi-a pierdut viaţa, a pretins că era un copil inocent

care a fost ucis. A afirmat că din cauza lui Kieran, Fiul Regelui,

Samantha Larkspear şi-a pierdut minţile...

— Mark mi-a spus că fata şi-a pierdut minţile pentru că a căzut în bazinul din Flău când cei din Cohortă îl torturau pe Kieran, a spus Flelen, indignată.

Ea a încercat să-l omoare pe *el*

Jia părea amuzată întrun fel sumbru.

— Aş putea să întreb unde e acum Kieran?

— înapoi pe Tărâmul Elfilor, a răspuns Aline. Acum poate îmi spui unde e Florace, ca să-i trag un pumn cum n-a mai primit el în viaţa lui.

— Pumnul nu te ajută cu nimic, a spus Jia.

Era o discuţie pe care ea şi Aline o purtau adesea.

— Trebuie să mă gândesc la nişte paşi constructivi prin care să pot repara răul pe care îl face.

— De ce i-a arestat pe copiii de la Şcoala de Solomonie? a întrebat Elelen. După Mark, Rayan, Divya şi Diego sunt cei mai buni

dintre Centurioni.Ca să dea un exemplu. Că asta se întâmplă dacă îi ajuţi pe repudiaţi.

— Nu putem să facem Registrul ăsta, a spus Aline. E inuman. Asta o să le spun celor din Conclav

Proiecţia Jiei a început să tremure pe margini, ca de furie.

— Să nu îndrăzneşti, a spus ea. N-ai auzit ce-am spus?
Dearborn e pornit împotriva lui Elelen, fiindcă are sânge de elf.
O să ajungi şi tu la închisoare dacă faci asta, şi va pune în locul tău pe cineva mai maleabil. Va trebui măcar să vă prefaceţi că sunteţi de partea lui.

— Şi cum să facem asta?

Lui Helen îi fusese întotdeauna puţin cam teamă de soacra ei Consul. Mereu îşi închipuise că Jia nu avea cum să fie încântată de faptul că Aline hotărâse să se mărite cu o femeie, cu atât mai mult una care era pe jumătate elf. Jia nu arătase niciodată, verbal sau prin fapte, că era dezamăgită de alegerea lui Aline, dar Helen rămăsese la impresia ei. Totuşi, nu se putea abţine acum să vorbească.

— Repudiaţii ar trebui să vină în Sanctuar, iar registrele ar trebui să le predăm Conclavului.

— Ştiu, Helen, a spus Jia. Dar nu puteţi să nesocotiţi ordinele. Horace

va sta cu ochii pe Institutul din Los Angeles, să vadă dacă vă faceţi datoria. Abia am reuşit să vă aduc din exil. N-am de gând să vă pierd iar. Sunteţi inteligente. Găsiţi o soluţie creativă prin care să subminaţi înregistrările, fără să vă încălcaţi mandatul.

În ciuda tuturor problemelor, Helen a simţit un mic fior de bucurie. *Să vă aduc din exil,* spusese Jia. Ca şi cum nu i-ar fi fost dor numai de Aline, ci şi de ea.

— Există şi un punct luminos, a continuat Jia. Eram cu Sora Cleophas când am primit vestea, şi a fost foarte furioasă. Surorile de Fier sunt clar de partea noastră. Pot fi o forţă formidabilă atunci când vor. Nu cred că Horace ar fi încântat să le aibă ca duşmani.

— Mamă, a spus Aline. Tu şi tata trebuie să plecaţi din Idris. Veniţi la noi o vreme. Acolo nu sunteţi în siguranţă.

— Helen i-a luat mâna lui Aline şi a strâns-o uşor, fiindcă ştia care va fi răspunsul. Nu pot să plec aşa, pur şi simplu, a spus Jia, nu cu tonul mamei lui Aline, ci cu tonul Consulului din Conclav Nu pot să-i abandonez pe oameni. Am depus un jurământ să-i protejez pe nefîlimi, iar asta înseamnă că trebuie să potolesc furtuna asta şi să fac tot ce pot pentru a repara ce a făcut Horace... să-i scot pe

copiii aceia din închisoare... Jia s-a uitat peste umăr. Trebuie să plec. Dar nu uitaţi, fetelor, membrii Consiliului sunt în general buni, la fel şi inimile multor oameni.

A dispărut.

— Mi-ar plăcea să cred asta, a spus Aline. Mi-ar plăcea să înţeleg cum reuşeşte mama mea să creadă asta, chiar şi după atâţia ani de consulat.

Părea că e furioasă pe Jia, dar Helen ştia că nu ea era motivul.

— Mama ta e deşteaptă. Se va descurca.

— Sper, a spus Aline, uitându-se la mâinile lor împreunate pe masă. Şi acum trebuie să ne gândim cum putem să-i înregistrăm pe oameni fără să-i înregistrăm. Să ne gândim la un plan care nu implică pumni pentru Horace. De ce nu pot niciodată să fac cerni doresc?

În ciuda tuturor problemelor, Helen a izbucnit în râs.

— De fapt, am o idee. Şi cred că s-ar putea să-ţi placă.

Din luminiş se vedea drumul aflat mai jos, care trecea prin pădure ca o panglică albă. Razele lunii pătrundeau printre crengile de deasupra capetelor lor şi luminau suficient cât să se vadă clar: iarba de sub picioarele lor era viguroasă şi rece, umedă de rouă, şi în jurul pajiştii creşteau tufe de păducel. Cristina întinsese pe jos pătura lui Mark, iar acum el dormea pe ea, ghemuit pe o parte, cu obrajii îmbujoraţi.

Cristina s-a aşezat în fund lângă el, cu picioarele întinse

pe iarba udă. Kieran era lângă ea, rezemat cu un umăr de trunchiul unui arbust. Din depărtare, Cristina auzea sunetele bacanalei, purtate pe aripile vântului.

— Nu mă aşteptam la această desfăşurare a evenimentelor la revenirea noastră pe Tărâmul Elfilor, a zis Kieran, cu ochii ţintă la drum.

Cristina i-a dat lui Mark părul de pe faţă. Îi ardea pielea ca şi cum ar fi avut febră; ea bănuia că şi febra era un efect secundar pe care îl avea băutura oferită de elful-tigru.

Cât timp crezi că va rămâne Mark inconştientPKieran s-a întors şi s-a rezemat cu spatele de arbust. În întuneric, chipul lui părea o hartă cu umbre albe şi negre. Nu mai spusese nimic de când ajunseseră în luminiş şi îl culcaseră pe Mark. Cristina putea doar să-şi imagineze ce-i frământa.

— încă vreo oră, probabil.

Cristina simţea o apăsare ca de plumb piept.

— Fiecare clipă care trece ne îndepărtează tot mai mult de Emma şi de Julian, a spus ea. Nu
văd cum am mai putea să-i ajungem din urmă acum.

Kieran a întins mâinile în faţă. Mâini de elf, care păreau să aibă degete de două ori mai lungi ca ale oamenilor.

— Aş putea să-l chem pe Suliţă de Vânt, a spus el, nu

prea convins. E destul de rapid să-i poată ajunge din urmă.

— Am impresia că nu-ţi place prea mult ideea asta, a observat Cristina, dar Kieran s-a mulţumit să ridice din umeri.

S-a desprins de copac şi s-a apropiat de Mark, apoi s-a aplecat şi i-a învelit umărul cu colţul păturii. Cristina s-a uitat la el meditativ Suliţă de Vânt era armăsarul unui prinţ, şi-a spus ea. Ar fi atras atenţia aici, pe Tărâmul Elfilor. Tot regatul ar afla de prezenţa lui aici, şi atunci ar fi în pericol. Dar el părea dispus să-l cheme oricum.

— Nu pe Suliţă de Vânt, a spus ea. Chiar dacă l-am avea, ce-am putea să facem? Să venim din zbor şi să-i răpim din mijlocul procesiunii? Am fi observaţi, şi gândeşte-te ce pericol ar fi... pentru Mark, pentru Jules şi pentru Emma.

Kieran a netezit pătura pe umărul lui Mark şi s-a ridicat.

— Nu ştiu, a spus el. Nu am răspunsuri. Şi-a strâns pelerina pe lângă corp. Dar ai dreptate. Nu putem aştepta.

Cristina s-a uitat în sus la el.

— Dar nici pe Mark mri putem lăsa aici.

— Ştiu. Cred că ar trebui să-mi dai voie să mă duc singur.
Tu rămâi aici, cu Mark.

— Nu! a exclamat Cristina. Nu, nu te duci singur. Şi nu fără artefact. Doar cu el putem scăpa de aici.

— Nu are importanţă, a spus Kieran. S-a aplecat, şi-a luat

sacul pus pe umăr. Nu are importanţă ce se întâmplă cu mine.Ba are!

Cristina a dat să se ridice şi a strâns tare din ochi; picioarele amorţite o înţepau cu mii de ace. Dar s-a grăbit să plece după Kieran, şchiopătând puţin.

Kieran pornise cu paşi mari, şi l-a ajuns din urmă când era deja la marginea pajiştii. L-a prins de braţ şi şi-a înfipt degetele în mâneca lui.

— Kieran, *stai!*

El s-a oprit, dar nu a întors capul spre ea. Se uita fix la drum şi la petrecerea care se desfăşură dincolo de el. Cu o voce îndepărtată, a spus:

— De ce vrei să mă împiedici?

— E periculos să pleci singur pe drumul ăsta.

Kieran nu a părut s-o audă.

— Când am atins apa din bazin, la Şcoala de Solomonie, am simţit tulburarea şi durerea pe care ţi le-am provocat, a spus el.

Cristina a aşteptat. El nu a mai adăugat nimic.

— ŞI?

— Şi? a repetat el, uimit. Şi nu pot să suport! Că te-am rănit astfel, ram rănit pe tine şi pe Mark astfel şi... nu pot să suport.

— Dar trebuie, a spus Cristina.

Kieran a rămas cu gura căscată de uimire.

— Cum?

— Asta înseamnă să ai un suflet, Kieran, şi o inimă. Toţi bâjbâim prin întuneric şi ne provocăm durere unii altora şi încercăm să ne răscumpărăm greşelile cât se

poate. Toţi suntem confuzi.

— Atunci lasă-mă să-mi răscumpăr greşeala. Cu un gest delicat, dar ferm, şi-a smuls mâneca din mâna ei. Lasă-mă să mă duc după ei.

A început să coboare coasta dealului, dar Cristina a alergat după el şi i-a blocat drumul.

— Nu... nu poţi să...

El a încercat să treacă pe lângă ea. Cristina s-a aşezat în faţa lui.

— Lasă-mă să...

— Nu-ţi dau voie să-ţi rişti viaţa! a strigat ea şi La prins de pieptul cămăşii, al cărei material îl simţea aspru sub degete.

L-a auzit cum inspiră adânc, uimit.A trebuit să-şi dea capul pe spate ca să se uite în ochii lui; străluceau, negru şi argintiu, şi distanţi ca luna.

— De ce nu? a vrut el să ştie.

Îi simţea căldura corpului prin materialul cămăşii. Fusese o vreme când îl considerase fragil şi diafan ca razele de lună, dar acum ştia că e puternic. Se vedea reflectată în ochiul lui negru; în cel argintiu se reflectau stelele. Pe faţa lui se vedea o oboseală care sugera durere, dar şi fermitate, iar acestea erau mai frumoase decât o simetrie a chipului. Nu era de mirare că Mark se îndrăgostise de el când fusese la Vânătoarea Sălbatică. Cine nu s-ar fi îndrăgostit?

— Poate nu eşti confuz, a şoptit ea. Dar eu sunt. Tu mă faci să fiu confuză.

— Cristina, a şoptit el.

I-a atins faţa uşor; ea s-a lipit de mâna lui caldă, şi degetele lui au alunecat de pe obraz spre gură. I-a urmărit conturul buzelor cu vârful degetelor, cu ochii pe jumătate închişi. Ea s-a întins şi ha luat de gât.

A tras-o spre el şi buzele lor s-au atins atât de repede, încât Cristina nu ar fi putut să spună cine a sărutat pe cine. Era doar foc: gustul lui pe buzele ei, pielea lui fină de pe gât, unde îşi strecurase degetele pe lângă gulerul pelerinei. Buzele lui erau delicate şi moi, dar ferme; părea că o soarbe, aşa cum ar sorbi un vin. Mâinile ei i-au găsit părul şi s-au înfundat în buclele lui moi.

— Doamna mea, a şoptit el, cu buzele lipite de gura ei, iar ea s-a înfiorat când i-a auzit vocea. Doamnă a Trandafirilor.

Mâinile i-au alunecat pe trupul ei, peste rotunjimile şi moliciunea ei, iar ea s-a pierdut în fierbinţeala acelui foc, în

senzaţia pe care i-o dădea atingerea corpului lui, atât de diferită de atingerea lui Mark, dar la fel de minunată. A prins-o de mijloc şi a lipit-o strâns de el,

/

iar ea s-a cutremurat: era atât de cald şi de uman, deloc îndepărtat.

— Kieran, a suflat ea, şi a auzit în mintea ei vocea lui Mark, care îi spunea: *Kier} Kieran, întunecatul meu,* şi şi-a amintit cum îl sărutase Kieran în deşert şi a simţit o undă de excitare care i-a ajuns până în oase.

— Ce se întâmplă?

Era vocea lui Mark — nu doar în capul ei, ci acolo, sfâşiind noaptea şi ceaţa dorinţei. Cristina şi Kieran s-au îndepărtat repede, gatasă se împiedice, iar Cristina s-a uitat la Mark, la silueta aceea aurie şi argintie din întuneric, care se uita la ei clipind nedumerit din ochi.

— Mark, a spus Kieran cu voce şovăitoare.

Brusc, luminişul s-a umplut de lumină. Mark a ridicat braţul, încercând să se apere de strălucirea nefirească.

— Mark! a spus din nou Kieran, şi de data asta în vocea lui se simţea îngrijorarea.

S-a îndreptat spre Mark şi a tras-o pe Cristina după el, ţinând-o de mână. Au ajuns grăbiţi în mijlocul luminişului

chiar când dintre copaci şi-a făcut apariţia un regiment de gardieni elfi, ale căror torţe păreau nişte steaguri în flăcări pe cerul nopţii.

În fruntea lor era Manuel Villalobos. Cristina s-a uitat la el, şocată. Era îmbrăcat în uniforma elfilor: o livrea pe care se vedea emblema cu coroana sfărâmată, plutind desupra unui tron. Părul lui nisipiu era ciufulit, iar zâmbetul avea ceva surescitat. La gâtul lui strălucea un medalion identic cu cel pe care îl avea Cristina.

— Prinţe Kieran, a spus el, în timp ce gardienii i-au încercuit pe toţi trei. Ce încântat va fi fratele tău Oban să te vadă!

Kieran ţinea mâna pe mânerul săbiei. A răspuns sec:

— Ar fi pentru prima oară. Până acum n-a fost niciodată încântat să mă vadă.

— Ce cauţi aici, Manuel? ba întrebat Cristina.

Manuel s-a întors la ea, rânjind.

— Am venit cu treabă. Spre deosebire de tine.

— Habar n-ai de ce sunt eu aici, s-a răstit ea.

— După câte se vede, ca să fii târfă pentru un elf şi corcitura lui de amant, a spus Manuel. Interesante activităţi pentru un vânător de umbre.

Sabia lui Mark a strălucit, scoasă din teacă. S-a repezit la Manuel, care a făcut un salt în spate şi le-a strigat un ordin gardienilor princiari. Aceştia au năvălit spre ei; Cristina abia a avut timp să-şi scoată pumnalul şi să-l

arunce, făcându-i unui gardian cu părul în şuviţe violet şi albastre o tăietură lungă pe piept.Mark şi Kieran deja se luptau cu sabia în mână. Erau superb de rapizi şi de mortali; câţiva gardieni s-au prăbuşit la pământ, urlând de durere, iar Cristina a contribuit şi ea cu încă doi la grămada de răniţi.

Dar erau prea mulţi. Printre flăcările orbitoare ale torţelor şi sclipirea săbiilor, Cristina La văzut pe Manuel rezemat dezinvolt de un copac. Când i-a prins privirea, el a zâmbit şi i-a făcut un semn obscen. Era limpede că nu era deloc îngrijorat de victorie.

Mark a ţipat. Trei gardieni îl prinseseră pe Kieran, care se zbătea să se elibereze, în timp ce ei îi răsuceau mâinile la spate.
Alţi doi s-au apropiat de Mark, şi unul s-a apropiat de Cristina; ea i-a înfipt pumnalul în umăr şi a trecut pe lângă trupul lui, care se prăbuşea, apoi s-a îndreptat spre Kieran şi spre Mark.

— Legaţi-i! a strigat Manuel. Prinţul Oban o să-i trimită la Rege, pentru interogatoriu! Nu le faceţi rău. A rânjit: Regele vrea să facă asta singur.

Cristina i-a întâlnit privirea lui Mark exact când doi gardieni au pus mâna pe el. El a dat din cap spre ea, înnebunit, şi a strigat tare, acoperind tot vacarmul:

— Cristina[1], la artefactul! Pleacă!

Cristina a clătinat din cap

— *nu pot să vă las aici, nu pot*—, dar ochii i s-au oprit asupra lui Kieran, care se uita la ea cu o privire plină de speranţă şi de implorare. înţelegând sensul privirii lui, Cristina s-a repezit la sacul ei, care era pe jos.

Câţiva dintre gardienii lui Oban au alergat spre ea cu săbiile scoase, în timp ce Manuel ţipa la ei s-o oprească. A băgat repede mâna în sac şi a luat artefactul. Cu toată voinţa pe care o avea, şi-a concentrat mintea asupra unicei persoane care ar fi putut să le vină în ajutor.

Du~mă la el! Du~mă!

Luminişul a dispărut exact în momentul în care gardienii ajunseseră lângă ea.Î4

VIOLETA CU VIŢA ÎMPLETESC CUNUNI

A DURAT MAI MULT S-O GĂSEASCĂ PE DRU DECÂT SE AŞTEPTA K1T. Nu era în bibliotecă, nici în dormitor, nici pe plajă. Până la urmă,

au găsit-o în camera cu televizor, sortând o grămadă de casete video vechi, cu titluri precum *Ţipă şi iar ţipă* sau *Aniversarea însângerată.*

Privirea cu care s-a uitat la ei când au intrat nu era prietenoasă. Avea ochii umflaţi, a văzut Kit, ca şi cum ar fi plâns recent. Kit s-a întrebat dacă plânsese pentru că Emma şi Julian erau pe Tărâmul Elfilor, sau din cauza lui Jaime, sau poate şi de una, şi de alta. Părea îndurerată când Jaime a fugit.

— Ce e? i-a întrebat ea. Elelen şi Aline sunt cu Tawy, în caz că aţi venit să-mi spuneţi să stau cu el.

— De fapt, a spus Ty, aşezându-se pe scaunul de la pian, avem nevoie de ajutorul
tău întro altă problemă.

— Lasă-mă să ghicesc. Dm a lăsat jos caseta video pe care o avea în mână, şi Kit s-a abţinut să comenteze faptul că el nu-şi imaginase că mai exista cineva sub optzeci de ani care să deţină casete video. Să spăl vasele? Să spăl rufe? Să mă întind pe jos în faţa Institutului ca să mă folosiţi pe post de treaptă?

— Ty a ridicat din sprâncene.Ce...

Kit a intervenit repede.

— Nimic de genul ăsta. E vorba despre o misiune.

Dru a ezitat.

— Ce fel de misiune?

— O misiune secretă, a spus Ty

Ea şi-a luat în mână una dintre codiţe. Avea două codiţe scurte, care stăteau

aproape orizontal de o parte şi de alta a capului.

— Nu puteţi să mă ignoraţi aşa până când vreţi ceva de la mine, a zis ea, dar părea nehotărâtă.

Ty a început să protesteze. Kit ba întrerupt, ridicând mâna ca să-i oprească pe amândoi.

— Am mai vrut să ne ajuţi şi înainte, a spus el. Ty nu a vrut să te pună în pericol.

— în pericol? Dru a devenit atentă. O să fie periculos?

— Foarte periculos, a spus Kit.

Dru şi-a mijit ochii.

— Despre ce vorbim aici, mai exact?

— Trebuie să ne îmbunătăţim relaţiile cu cei din Piaţa Umbrelor, a spus Ty Cum nu putem să ne ducem pe Tărâmul Elfilor, vrem să vedem dacă nu am putea face ceva să-i ajutăm pe Emma şi pe Julian de aici. Să obţinem nişte

—

informaţii, de orice fel.

— Mi-ar plăcea să-i ajut pe Emma şi pe Jules, a răspuns Dru încet.

— Noi credem că în Piaţa Umbrelor putem găsi nişte răspunsuri, a continuat Kit. Dar şeful Pieţei este magicianul ăsta

oribil, Barnabas Hale. A

acceptat să se întâlnească cu Vanessa Ashdown.

— Vanessa Ashdown? Dru părea uimită. Şi ea e băgată în asta?

— Nu, nu e, a spus Ty L-am minţit noi, ca să accepte întâlnirea.

Dru a pufnit.

— Nu semănaţi cu Vanessa. Niciunul din voi.

— Aici intervii tu, a spus Kit. Chiar dacă n-am pretinde că suntem Vanessa Ashdown, n-ar accepta niciodată să se întâlnească cu noi, fiindcă ne urăşte.

Dru a zâmbit puţin.

— Poate vrei să zici că *pe tine* te urăşte, i-a spus ea lui Kit.Şi pe mine mă urăşte, a spus Ty cu mândrie. Pentru că eu şi Liwy am fost cu Kit la Piaţa Umbrelor din Londra.

Dru s-a îndreptat puţin.

— Liwy ar fi făcut asta pentru voi dacă era aici, nu?

Ty nu a spus nimic. Îşi ridicase ochii în tavan, acolo unde ventilatorul se mişca leneş, şi se uita la el de parcă toată viaţa lui depindea de asta.

— Nu semăn deloc cu Vanessa Ashdown, a adăugat Dru, şovăitoare.

— El nu ştie cum arată, a spus Kit. Ştie doar că ea are o grămadă de bani pentru el.

— Probabil că nu-şi imaginează că are treisprezece ani, a replicat Dru. Cred că-şi închipuie că e adultă, mai ales dacă are o grămadă de bani. Şi, apropo, de unde aveţi voi o grămadă de bani?

— Arăţi mai matură decât eşti, i-a spus Kit, ignorându-i întrebarea. Şi ne-am gândit că...

Ty s-a ridicat şi a ieşit pe hol. Amândoi s-au uitat după el, şi Kit s-a întrebat dacă nu cumva menţionarea numelui lui Liwy L a făcut să plece. Dacă nu cumva au început să apară nişte fisuri în convingerea lui că Liwy se va întoarce.

— L-am supărat? a întrebat Dru cu o voce mică.

Până să apuce Kit să răspundă, Ty s-a întors. Avea în braţe un teanc de haine cenuşii.

— Am observat că oamenii se uită mai mult la hainele cuiva decât la faţa

lui. M-am gândit că ai putea să te îmbraci cu hainele mamei. La întins o fustă şi o jachetă de culoarea ardeziei. Cred că aveţi cam aceeaşi măsură.

Dru s-a ridicat şi a întins mâna după haine.

— OK, a spus ea şi a luat hainele cu grijă în braţe.

Kit se întreba cât îşi mai amintea Dru de mama ei. Oare avea şi ea frânturi de amintiri, ca el, o voce caldă, blândă, care cânta?

— OK, o s-o fac. Unde ne ducem?

— La Hollywood, a spus Kit. Mâine.

— Dru s-a încruntat.Helen şi Aline nu ştiu nimic despre asta. Şi au spus că o să fîe în Sanctuar toată noaptea de mâine. Ceva legat de repudiaţi.

— Perfect, a spus Kit. Deci n-o să se întrebe unde suntem.

— Sigur... dar cum ajungem acolo?

Ty a zâmbit şi a bătut cu palma peste buzunarul în care îşi ţinea telefonul.

— Drusilla Blackthorn, fă cunoştinţă cu Uber!

Emma şi Julian s-au oprit pentru a treia oară în umbra unei uşi, să consulte harta. În interiorul turnului nu era mai nimic care să poată fi folosit ca punct de reper — dacă nu ar fi fost harta, bănuia Emma, probabil ar fi rătăcit pe acolo zile în şir.

Strângea din ochi de durere la fiecare mişcare. Julian făcuse tot ce se putea să o panseze, când erau afară, folosind pe post de bandaj fâşii rupte din cămaşa lui.

Se obişnuiseră atât de mult să se folosească de runele de vindecare şi de priceperea Fraţilor Tăcuţi, şi-a spus Emma, că nu se aşteptaseră vreodată să acţioneze având dureri care să ţină mai mult de câteva clipe, încercarea de a trece peste durerile provocate de spini o epuizase, şi Emma a fost bucuroasă că putea să se odihnească puţin cât timp

Julian consulta harta.

Interiorul turnului semăna cu interiorul unei scoici. Coridoarele mergeau în spirală şi deveneau tot mai înguste pe măsură ce ei urcau, încercând să meargă pe cât posibil prin părţile mai întunecate. Discutaseră dacă să folosească poţiunea lui Nene, dar Julian spusese că era mai bine s-o păstreze până când nu vor mai avea încotro — în clipa aceasta, holurile erau pline de elfi de la Curtea întunericului şi de la Curtea Luminii, dar niciunul nu acorda prea multă atenţie celor două persoane grăbite cu pelerinele lor sfâşiate.

— Holurile se despart aici, a spus Julian. Unul merge în jos, altul, în sus. Sala Tronului nu e marcată pe hartă...

— Dar noi ştim că e aproape de vârful turnului, a spus Emma. Regina e deja acolo, probabil. Nu-i putem lăsa pe Rege să pună mâna pe Cartea Neagră.Atunci, presupun că o luăm pe acolo, a spus Julian, arătând spre coridorul care urca. Mergem înainte, şi să sperăm că găsim pe drum vreun semn care să ne ajute.

— Sigur. Fiindcă elfii lasă o grămadă de semne care să te ajute.

Julian aproape că a zâmbit.

— Bine. Ţine gluga pe ochi.

Au pornit, cu gluga trasă pe ochi, pe coridorul care urca destul de abrupt. Pe măsură

ce înaintau, mulţimea de elfi se împuţina, de parcă ar fi ajuns întro zonă cu aer rarefiat. De-a lungul pereţilor au început să apară uşi, una mai decorată ca alta, cu pietre rare şi cu aur.
Emma auzea din spatele uşilor voci, râsete şi sporovăieli; presupunea că acolo locuiau curtenii.

Una dintre uşi era pe jumătate acoperită de o tapiserie cu stele. De o parte şi de alta a uşii erau doi gardieni cu nişte armuri neobişnuite, auriu cu negru, şi cu feţele ascunse de căşti de metal.
Emma a simţit un fior când au trecut pe lângă ei şi au ajuns întro zonă în care coridorul se îngusta şi mai mult, exact cum ar fi fost dacă ar fi mers în interiorul unei cochilii de melc.
Torţele de pe pereţi luminau mai slab, şi Emma se chinuia să vadă ce era în faţă, gândindu-se cu jind la o rună a Vederii Nocturne.

Julián a luat-o de braţ şi a tras-o întro nişă din perete.

— Căştile Roşii, i-a spus el în şoaptă.

Emma s-a uitat după colţul zidului. Intradevăr, erau acolo două rânduri de gardieni din Căştile Roşii, care stăteau de pază în faţa unei uşi înalte, cu arcadă. Căştile Roşii erau unii dintre cei mai cruzi războinici ai elfilor. Purtau uniforme roşii, înmuiate în sângele celor ucişi.
Un lucru neobişnuit pentru elfi, aceşti soldaţi aveau

barbă şi feţele tăbăcite. Aveau nişte suliţe înalte, pe al căror vârf se vedea sânge închegat.

— Asta trebuie să fie, a şoptit Julián. Sala Tronului.

A luat de la gât lănţişorul cu sticluţa, i-a scos dopul şi a băut lichidul din ea. Emma s-a grăbit să facă la fel şi şi-a înăbuşit un ţipăt. O ardea, ca şi cum ar fi înghiţit foc lichid. A văzut durerea şi pe faţa lui Julián, înainte să bage sticluţa în buzunar.

S-au uitat unul la celălalt. În afară de arsura din gât şi din stomac, Emma se simţea la fel. încă îşi vedea mâinile şi picioarele, clar calumina zilei, iar la Julian nu vedea decât o uşoară estompare a conturului.

Nu era chiar cum îşi imaginase

— Nene a spus că vom *fi* invizibili doar pentru elfii întunericului, a spus Julian încet, după câteva clipe. Apoi a îngustat brusc ochii. Emma...

— Ce e? a şoptit ea. Ce s-a întâmplat?

El a ridicat mâna încet şi a bătut uşor cu palma în piept, acolo unde, pe sub haine, era rana de *parabalai.* Emma a clipit des din ochi. Vedea acolo o strălucire de un roşu-închis, de parcă inima însăşi începuse să lumineze. Lumina aceea se mişca uşor şi îşi schimba forma, ca o mică furtună de nisip.

— Julian...

S-a uitat în jos. Şi rana ei era înconjurată de lumină. Era suficient de straniu cât

să-i dea fiori, dar a trecut peste senzaţia aceea şi a pornit pe coridor. În clipa următoare, Julian a fost lângă ea.

Şirul de soldaţi de la Căştile Roşii era tot acolo, în faţa arcadei întunecate. Emma s-a îndreptat spre ei, conştientă de prezenţa lui Julian lângă ea. II vedea foarte clar, îi auzea şi paşii, cu toate acestea, cât au mers spre soldaţi şi au trecut printre ei spre sala tronului, niciunul nu a întors capul spre ei. Se părea că nici măcar o cască roşie nu îi aude şi nu îi vede.

Emma vedea lumina întunecată de pe pieptul lui Julian ca pe o broşa. Dar de ce oare o poţiune care te facea invizibil ar provoca strălucirea runei de *parabatail* Nu avea niciun sens, dar Emma nu avea timp acum de asta — tocmai treceau de ultima pereche de căşti roşii. Se simţea ca un şoricel care trece cu veselie prin faţa unei mâţe surde.

O clipă mai târziu au păşit peste prag şi intrat în sala tronului.

Nu era aşa cum se aşteptase Emma. În loc să sclipească de aur şi de decoraţiuni, camera era goală, cu o podea de piatră cenuşie. Nu exista decât o fereastră, pe peretele dinspre nord: un dreptunghi imens, pe care se vedea un peisaj nocturn straniu. în sală erau din loc în loc nişte blocuri de piatră, unele mari cât un elefant, altele sparte

în bucăţi. Păreau a fi ruinele unui loc de joacă destinat uriaşilor.

Nu era niciun scaun în încăpere, în afara tronului, care şi el era un bloc de piatră în care se cioplise un loc de stat. în spatele tronului seridicau o mulţime de blocuri de piatră, ca un fel de scut pentru Regele care stătea acolo nemişcat.

În mâna lui era copia făcută de Julian de pe Cartea Neagră.

Când au intrat, Regele a ridicat capul, încruntat, şi pentru o clipă de groază, Emma a crezut că i-a văzut. Faţa lui era la fel de oribilă cum şi-o amintea: despărţită exact la mijloc, ca şi cum ar fi fost tăiată, jumătate faţa unui bărbat de o frumuseţe izbitoare, jumătate craniu. Avea o tunică de catifea roşie, frumos ornată, o pelerină care se prindea de umeri cu eghileţi de aur şi o coroană de aur deasupra frunţii. La gât se vedea un lanţ de care atârna o fiolă din sticlă transparentă, plină cu un lichid purpuriu.

Instinctiv, Emma şi Julian s-au ascuns în spatele celui mai apropiat bloc de piatră, exact în clipa în care au intrat în sală patru gardieni care înconjurau o femeie cu părul negru, îmbrăcată în alb. În spatele ei venea un tânăr cu o coroniţă de aur pe frunte. II însoţeau doi gardieni. Aceştia aveau neobişnuita armură negru cu auriu pe care Emma o văzuse mai devreme la soldaţii de pe coridor.

Dar nu a avut prea mult timp să se gândească la toate astea, pentru că femeia în alb a înaintat în sală, a întors capul, şi Emma a recunoscut-o.

Era Annabel Blackthorn.

Amintirile au năpădit-o pe Emma ca un val de amărăciune pe care îl simţea în gât. Annabel pe podiumul din Sala de Consiliu. Annabel, cu o privire sălbatică, aruncând ţăndările de la Sabia Mortală spre pieptul lui Liwy. Annabel, plină de sânge, podiumul scăldat în sânge, Julian, cu Liwy în braţe.

Lângă Emma, Julian a respirat greu, parcă înecat, încremenise. Emma La pus mâna pe umăr. Era ca granitul: dur, inuman.

Ţinea mâna la centură, pe mânerul unei săbii scurte. Ochii lui erau fixaţi pe Annabel. Tot corpul îi era încordat de o energie abia ţinută în frâu.

O 5-0 *omoare.* Emma ştia asta, aşa cum ştia fiecare mişcare pe care urma s-o facă el într-o luptă, aşa cum ştia ritmul respiraţiei lui în bătălii. L-a tras puţin, încercând să-l întoarcă cu faţa spre ea, dar era ca şi cum ar fi vrut să urnească o stâncă.

— Nu, i-a şoptit ea cu asprime. Nu poţi s-o faci. Nu acum.Julian respira greu, ca şi cum ar fi alergat.

— Lasă-mă, Emma!

— Ea ne vede, a şoptit Emma. Nu e elf. O să ne vadă când ne apropiem.

El s-a uitat la ea cu o privire înnebunită.

— O să dea alarma, şi vom fi opriţi. Dacă încerci s-o omori acum pe Annabel, o să ne prindă pe amândoi. Şi nu vom mai putea să recuperăm Cartea Neagră.

— Trebuie să moară pentru ce a făcut.

Pe umerii obrajilor îi apăruseră două pete roşii.

— Lasă-mă s-o omor şi Regele n-are decât să păstreze nenorocita aia de carte...

Emma Ea tras de pelerină.

— O să murim amândoi aici dacă încerci să faci asta!

Julian a tăcut, flexându-şi încontinuu degetele de la mână.
Lumina roşie din jurul runei de *parabatai* lucea ca o flacără, şi în ea apăruseră mici linii negre care se mişcau, ca întro bucată de sticlă ce era gata să se spargă.

— Chiar e mai importantă răzbunarea decât Tawy, şi Dru, şi Ty? Emma Ea scuturat cu asprime şi i-a dat drumul. ŢEar plăcea să afle ce-ai făcut?

Julian s-a lăsat cu spatele pe piatră. A clătinat încet din cap, parcă nevenindu-i să creadă, dar strălucirea roşie din jurul runei se mai estompase. Poate că fusese o lovitură sub centură să-i amintească de copii, s-a gândit Emma, dar nu-i păsa; merita s-o facă dacă aşa îl împiedica pe Julian să se arunce cu capul înainte spre moarte. încă îi mai tremurau picioarele când s-a întors să

se uite în sală printno deschizătură dintre pietre.

Annabel şi tânărul se apropiaseră de tron. Annabel nu mai arăta deloc ca până atunci — avea o rochie decolorată de în, strânsă sub piept şi lungă până la glezne. Părul îi curgea pe spate în valuri moi. Părea liniştită şi normală şi inofensivă.
II ţinea cu grijă de mână pe tânărul cu coroană, ca şi cum ar fi fost gata să-l apere dacă ar fi fost nevoie.

— Erau încă înconjuraţi de gardienii cu armuri aurii şi negre. Regele le-a zâmbit cu o jumătate de faţă, un zâmbet oribil.Annabel, a spus el. Ash. Azi am primit nişte veşti interesante.

Ash. Emma s-a uitat atentă la băiat. Deci acesta era fiul Reginei Luminii. Avea părul alb-argintiu şi nişte ochi de un verde intens, ca frunzele pădurii; purta o tunică de catifea cu guler înalt, iar cercul de aur de pe fruntea lui era versiunea miniaturală a coroanei Regelui. Probabil nu era mai mare ca Dru, slab într un fel care nu părea sănătos, şi avea o vânătaie pe obraz. Avea aceeaşi postură dreaptă ca prinţul Kieran. Probabil că prinţilor nu li se permitea să stea cocoşaţi.

I se părea cumva cunoscut, deşi nu-şi dădea seama de ce. Poate doar pentru că semăna cu mama lui?

— În această zi am primit vizita Reginei de la Curtea
Elfilor Luminii, a spus Regele.

Ash a ridicat capul brusc.

— Ce dorea mama mea?

— După cum ştii, de multă vreme încearcă să încheie cu mine o înţelegere în schimbul revenirii tale, şi numai azi mi-a adus ceea ce am cerut. Regele s-a aplecat puţin în faţă şi a spus cu încântare: Cartea Neagră a Morţilor.

— E imposibil! a exclamat Annabel, şi obrajii ei palizi s-au îmbujorat. *Eu* am Cartea Neagră. Regina minte.

Regele s-a bătut uşurel pe obraz cu două degete de la mâna înmănuşată.

— Aşa să fie? a meditat el. Aici avem o întrebare filosofică interesantă, mri aşa? Ce este o carte? Legătura, cerneala, paginile, sau totalitatea cuvintelor pe care le conţine?

Annabel s-a încruntat.

— Nu înţeleg.

Regele a luat copia Cărţii Negre de lângă el. A ridicat-o, astfel încât Annabel şi Ash să o vadă.

— Aceasta este o copie a Cărţii Negre, a spus el. A cărţii care se mai numeşte şi Uneltiri întunecate, pentru că în ea se găsesc câteva dintre cele mai formidabile vrăji care au existat vreodată. Regele a mângâiat cu palma prima pagină a cărţii. Regina spune că este o copie exactă. A fost făcută cu ajutorul unui magician foarte puternic, pe nume OfficeMax, de care eu nu ştiu nimic.Dumnezeule! a murmurat Julian.

— Regina mi-a încredinţat-o doar pentru o zi, ca să mă pot decide dacă în schimbul ei îl voi elibera pe Ash. Am jurat că i-o voi returna la răsăritul soarelui, mâine.

— Regina te înşală. Annabel l-a tras pe Ash mai aproape de ea. Vrea să te păcălească şi să i-i dai pe Ash în schimbul acestei... copii imperfecte.

— Poate. Regele şi-a coborât pleoapele. încă nu am luat o decizie. Dar tu,

Annabel, ai şi tu de luat o decizie. Am observat că te-ai apropiat foarte mult de Ash. Presupun că ţi-ar fi dor de el dacă v-aţi despărţi. Nu e aşa?

Pe chipul lui Annabel s-a aşternut o expresie furioasă, dar o clipă Emma a fost mai interesată de expresia lui Ash.

Era ceva în ochii lui care i se părea mai familiar ca niciodată.

Un fel de răceală care arăta uimitoare la o persoană atât de tânără.

— Dar tu ai nevoie de Ash, a spus Annabel. Ai spus asta de zeci de ori. II consideri o armă.

Era dispreţ în vocea ei.

— I-ai făcut vrăji încă din clipa în care l-ai luat de la Curtea mamei lui. Dacă i-i dai înapoi...

Regele s-a lăsat pe spate în tronul lui de piatră.

— Nu i-i voi da înapoi.

Regina va înţelege de ce. E nevoie de ceva timp ca această Carte Neagră să-şi impună voinţa în faţa lui Ash. Dar când o va face, nu vom mai avea nevoie de Portal. Vom putea să răspândim pârjolul şi distrugerea chiar cu mâinile lui. Regina îi urăşte pe vânătorii de umbre la fel de mult ca mine. Intro lună, preaiubitul lor Idris va arăta aşa...

A făcut un gest cu mâna spre fereastră. Dintnodată, peisajul care se vedea pe geam se schimbase — de fapt, nici nu era geam. Aveai impresia că se căscase o

gaură în univers, şi prin ea se vedea un deşert măturat de vânturi şi un cer cenuşiu brăzdat de fulgere.

Nisipul avea pete roşii de sânge şi copacii păreau nişte sperietori de ciori care se profilau pe cerul sinistru.

Asta nu e lumea noastră, a murmurat Julian. Este o altă dimensiune, oarecum Edom, dar Edomul a fost distrus.Emma nu-şi putea lua ochii de la imaginea aceea. Siluete de oameni pe jumătate acoperite de nisip; albeaţă de oase.

— Julian, se văd cadavre...

Regele a fluturat din nou mâna, şi Portalul s-a întunecat din nou.

— Precum este Thule acum, aşa va fi Idris.

Tbule? Cuvântul suna cunoscut. Emma s-a încruntat.

— Tu crezi că o vei putea convinge pe Regină să-şi pună copilul în pericol doar pentru putere, a spus Annabel. Nu toată lumea e ca tine.

— Dar Regina e, a răspuns Regele întunericului. Ştiu asta, pentru că Ash nu ar fi primul. A rânjit cu faţa lui scheletică.

Annabel Blackthorn, te-ai jucat cu mine pentru că ţi-am permis eu. Tu nu ai aici putere adevărată.

— îţi ştiu numele! a strigat Annabel. Malcolm mi Ea spus.

Pot să te oblig...

— Vei pieri în clipa în care numele va părăsi buzele tale, iar după tine va pieri şi Ash. Dar pentru că nu doresc vărsare de sânge, îţi voi da o

noapte să te decizi. Dă-mi adevărata Carte Neagră şi vei putea rămâne aici cu Ash, să-i fii gardian. Dacă nu, atunci îmi voi uni forţele cu Regina şi te voi izgoni de pe pământurile mele, şi niciodată nu-i vei mai vedea pe Ash.

Ash s-a smuls din mâinile lui Annabel.

— Şi dacă *eu* am să spun nu? Dacă am să refuz?

Regele şi-a întors privirea spre băiat.

— Tu eşti persoana ideală pentru Uneltirile întunecate, a spus el. Dar, până la urmă, chiar crezi că aş şovăi să-i fac rău plodului lui Sebastian Morgenstern?

Numele a venit ca o lovitură. *Sebastian Morgenstern.* Dar cum...

— Nu! a ţipat Annabel. Să nu cumva să te atingi de el!

— Gărzi! a spus Regele, şi soldaţii au luat poziţia de drepţi.
Luaţi de aici femeia şi băiatul.
Am terminat cu ei.

Julian s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să ne ducem după ei.

Nu putem, a şoptit Emma. Elixirul începe să-şi piardă efectul. Uite. Lumina roşie aproape a dispărut.Julian s-a uitat în jos. Strălucirea de flacără din jurul runei era acum ca un jar.

Gardienii i-au înconjurat pe Annabel şi pe Ash şi i-au scos din sală. Emma La luat pe Julian de mână şi au ieşit din spatele bolovanului.

Gardienii îi scoteau pe Annabel şi pe Ash pe sub arcadă. O clipă, Emma şi Julian s-au oprit în mijlocul sălii, chiar în raza privirii Regelui.

El se uita drept în faţă. În jumătatea neatinsă a feţei lui, Emma a avut impresia că vede puţin din Kieran — un Kieran rupt în două, pe jumătate torturat şi inuman.

A simţit că Julián o strânge mai tare de mână. Fiecare nerv din trupul ei îi striga că Regele ar putea să-i vadă, că din clipă în clipă îşi va striga gardienii, că vor muri aici înainte ca ea să poată scoate sabia.

Şi-a spus că cel puţin va încerca să-şi înfigă pumnalul în inima Regelui, înainte să moară.

Julián a tras-o de mână. Incredibil, în mâna cealaltă avea harta; a făcut un gest cu bărbia spre arcada prin care dispăruseră Annabel şi Ash.

Nu mai era timp. Au luat-o la fugă pe sub arcadă.

Nu mai avea sens să se lupte; erau cel puţin trei elfi care îl ţineau pe Mark de fiecare parte, şi strânsoarea lor era cruntă. A fost târât prin mijlocul petrecerii, încă ameţit de poţiunea pe care o avea în sânge. I se părea că vin asupra lui nişte forme ciudate: dansatori care se roteau şi pe care îi vedea ca prin ceaţă, ca prin lacrimi. Regele Tigrilor, care se uita la el cu ochii vărgaţi, strălucitori. Mai mulţi cai care se îndepărtau de scânteile unui foc, mergând cu spatele.

Nu-i putea vedea pe Kieran. Era undeva în spatele lui; Mark îi auzea pe gardieni ţipând la el, şi strigătele lor

abia puteau pătrunde prin vacarmul de muzică şi râsete. Kieran.

Cristina. Inima lui era un ghem de frică pentru ei când a fost împins printno baltă murdară spre nişte trepte de lemn.

O ramură cu frunze verzi Fa

plesnit peste faţă; Mark a scos un sunet nearticulat şi gardianul de lângă el a râs. Simţea nişte mâini pe mijlocul lui, care îi desfăceau centura cu arme.

A lovit instinctiv cu picioarele şi fost aruncat la podea.

— În genunchi, corcitură! a strigat la el unul dintre gardieni.I-au dat drumul, şi Mark a rămas ghemuit pe loc, în genunchi, simţind cum îi zvâcneşte pieptul de furie. în spatele lui stăteau doi gardieni cu suliţele îndreptate spre ceafa lui. La vreun metru de el era Kieran, care stătea în aceeaşi poziţie, sângerând din buza tăiată. Expresia lui încremenise întrun rânjet amar.

Se aflau în pavilionul lui Oban. Pereţii erau din catifea groasă, iar covoarele scumpe de pe jos erau bătătorite şi murdare de la nenumăratele ghete care călcaseră pe ele. Pe mesele de lemn erau zeci de sticle de vin, golite complet sau pe jumătate; unele fuseseră răsturnate şi umpluseră încăperea cu miros de alcool.

— Măi, măi, măi! s-a auzit o voce tărăgănată.

Mark a ridicat capul; în faţa lor era o sofa de catifea roşie, şi pe ea stătea întins un tânăr cu un aer indolent. Părul lui cu şuviţe negre şi violet îi cădea peste urechile ascuţite, şi ochii argintii erau conturaţi cu dermatograf negru. Avea tunica şi ciorapii din mătase argintie şi volănaşe de

dantelă la mâneci.

— Frăţiorul Kieran. Ce bine-mi pare să te văd!

Ochii lui argintii s-au îndreptat spre Mark.

— Şi cu încă unul. A făcut un gest dispreţuitor spre el şi şi-

— a îndreptat rânjetul spre Manuel. Bună treabă!

— Ţi-am zis că i-am văzut, a spus Manuel. Erau la petrecere.

— Mărturisesc că nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că pot fi atât de proşti încât să pună piciorul pe Tărâmul întunericului, a spus Oban. Aici ai câştigat, Villalobos.

— Vor fi un cadou excelent, a zis Manuel. Stătea între gardienii cu suliţele, cu mâinile încrucişate la piept, şi rânjea.
Tatăl tău va fi încântat.

— Tata? Oban a bătut cu degetele în braţul canapelei.
Crezi că ar trebui săd trimit pe Kieran la tata? N-o să facă altceva decât să-l omoare.
Plicticos!

Mark s-a uitat la Kieran printre gene. Stătea în genunchi.
Nu părea speriat de Oban, dar el niciodată nu şi-ar fi arătat frica.

Un dar e mai mult decât un dar, a spus Manuel. Este o metodă de persuasiune. Tatăl tău, în mod greşit, te crede slab, prinţe.
Dacă i-i duci pe prinţul Kieran şi pe vânătorul de umbre corcit, o să-şi dea seama că trebuie să te ia în serios. A adăugat cu o voce coborâtă:Am putea să-l convingem să-i ucidă pe prizonieri şi să mergem mai departe cu planul nostru.

Pe prizonierii Ce prizonierii Mark s-a încordat. Oare se referea la Julian şi la Emma? Dar era imposibil. Ei se aflau în alaiul de la Curtea

Luminii.

Cel puţin Cristina era în siguranţă. Reuşise să dispară, scăpând de gardieni. Doar îngerul ştia unde era acum.
Mark a riscat o privire spre Kieran: oare nu intrase şi el în panică? Nu era la fel de speriat ca el pentru Cristina? Ar fi trebuit să fie, având în vedere felul în care s-au sărutat.

Oban a întins mâna spre masa de alături şi a început să răscolească printre sticle, căutând una care să mai aibă alcool în ea.

— Tatăl meu nu mă respectă, a spus el. Crede că fraţii mei sunt mai demni de tron ca mine. Deşi nu sunt.

— Sunt convins că şi ei cred acelaşi lucru despre tine, a murmurat Mark.

Oban a găsit o sticlă şi a ridicat-o în lumină, uitându-se cu ochii mijiţi la cele două degete de lichid purpuriu care mai era acolo.

— Un captiv pe care şi-l doreşte ar putea să-l facă să se răzgândească, dar e posibil să nu fie de ajuns.

— Dar vrei să intri în graţiile tatălui tău, nu? l-a întrebat Manuel.

Oban a luat o gură de vin din sticlă.

— Desigur. Oarecum.

Mark avea impresia că Manuel îşi dă ochii peste cap în sinea lui.

— Atunci e nevoie să-i arăţi că trebuie să te ia în serios.
Prima dată când te-ai dus la el, nici n-a vrut să te asculte.

— Boşorog idiot, a bolborosit Oban, aruncând sticla.

Sticla s-a făcut ţăndări.

— Dacă îi vei duce prizonierii ăştia, te va asculta. Vin şi eu cu tine... o să-i spun că împreună le-am dat de urmă. O să-i explic iar că, în calitatea mea de reprezentant al Cohortei, doresc să colaborez numai cu tine, că numai tu vei fi omul nostru de legătură pe Tărâmul întunericului. Asta te va face să pari important.

— Să par? a făcut Oban.

— Kieran a pufnit pe nas, inelegant.O să-l facă să înţeleagă cât eşti de important, s-a corectat Manuel din mers. Tatăl tău îşi va da seama ce valoros eşti pentru el. Captivii sunt esenţiali pentru un acord între nefilimi şi elfi care nu are precedent în istorie. Când vânătorii de umbre vor vedea că tu vei reuşi să impui o pace benefică pentru toţi, toată lumea îşi va da seama că tu şi Horace Dearborn sunteţi cei mai mari lideri, capabili să încheie o alianţă pe care înaintaşii voştri nu au putut s-o facă.

— Ce? a făcut Mark, nemaiputând să se stăpânească.
Despre ce vorbeşti?

— Şi chiar n-ar mai fi război? Oban mai găsise o sticlă.
Războiul mi se pare o idee proastă.

Cu o răbdare exasperată, Manuel i-a spus:

— Nu va mai fii niciun război. Ţi-am zis. S-a uitat la Kieran şi apoi la Mark şi a continuat: Nu de război e

vorba aici. Şi cred că Regele îl vrea mort pe Kieran mai mult decât îţi imaginezi tu.

— Pentru că lumea îl iubeşte, a spus Oban, pe un ton duios. Vor să fie el Rege. Fiindcă e blând.

— Blândeţea nu e o calitate pentru un Rege, a replicat Manuel. Aşa cum va înţelege toată lumea când tatăl tău îl va
atârna în ştreag pe Kieran în grădinile din turn.

Mark a tresărit atât de tare, încât a fost gata să se înfigă în suliţele din spatele lui.

— Nemernicule…

— Blândeţea poate că nu e o calitate pentru un Rege, dar mila e, a intervenit Kieran. Nu trebuie să faci asta, Oban.
Manuel nu merită eforturile tale, iar urzelile lui sunt numai minciuni.

Oban a oftat.

— Eşti plictisitor de previzibil, mezinule. A aruncat pe jos sticla din mână, şi lichidul purpuriu s-a împrăştiat pe podea ca sângele. Vreau tronul şi îl voi avea, iar Manuel mă va ajuta să-l obţin. Doar asta mă interesează.
Doar asta contează.

Colţurile gurii lui s-au întins uşor întrun zâmbet.

— Spre deosebire de tine, n-am ajuns să iubesc şi să alerg după umbre, doar după ce e real.

Adulţi aminte, şi-a spus Mark. Adulţi aminte că nimic din toate astea nu e

real.Oban a făcut un gest spre cei doi, în timp ce Manuel a râs aproape zgomotos.

— Legaţi-i laolaltă şi găsiţi-le nişte cai. în noaptea asta pornim spre Curtea întunericului.

Bamabas era deja la IOI Coffee Shop, în Elollywood, când a ajuns Drusilla. Stătea întrun separeu şi mânca o porţie de *huevos rancheros* care părea delicioasă. Avea o pălărie neagră de cowboy şi un şnur care părea să-l strângă de gât, dar arăta foarte mândru de el.

Dru s-a oprit să se privească în vitrina localului. înăuntru se vedea un perete de prost gust, care semăna cu o stâncă; întrun colţ erau un tonomat şi zeci de fotografii înrămate, cu prietenii şi familia proprietarului, după cum bănuia Dru.

Afară era întuneric, şi vitrina îi oferea o imagine clară. Părul negru strâns şi netezit, taior cenuşiu, serios, pantofi cu toc înalt, clasic (furaţi din şifonierul Emmei). Se dăduse cu un ruj roşu, dar altfel de machiaj nu avea; Kit o asigurase că mai puţin înseamnă mai mult. „Nu vrei să arăţi ca un clovn”, îi spusese el, aruncându-i peste umăr cutia de blush de la Racy Rose de parcă ar fi fost o grenadă.

Undeva, în întuneric, Kit şi Ty o urmăreau, gata să sară în apărarea ei dacă s-ar fi întâmplat ceva. Ştiind lucrul acesta, se simţea mai puţin

îngrijorată. Strângând mânerul servietei în mână, a traversat localul, printre scaunele de piele de culoare crem şi caramel, apoi s-a strecurat în separeul lui Barnabas şi s-a aşezat în faţa lui.

Ochii lui de şarpe s-au ridicat spre ea s-o studieze. De aproape nu arăta bine. Solzii erau mătuiţi şi ochii aveau pleoapele roşii.

— Vanessa Ashdown?

— Eu sunt, a spus Dru, aşezând servieta pe masă. În carne şi oase.

Limba lui bifurcată s-a strecurat printre buze.

— Şi ce de came! Nicio grijă, îmi place o femeie cu rotunjimi. Voi, femeile vânător de umbre, sunteţi în general aşa
de slăbănoage!

Bleah, a făcut Dm, în gând. A bătut cu degetele în servietă.

— Să trecem la afaceri, domnule Hale.

— Da.

— Limba a dispărut în gură, spre uşurarea ei.Deci, scumpico. Ai dovezi că Hypatia Vex le oferă informaţii secrete vânătorilor de umbre?

— Chiar aici.

Dm a zâmbit şi a împins servieta spre el.

El i-a desfăcut încuietorile şi a deschis-o, apoi s-a încruntat.

— Aici sunt bani.

— Da.

Zâmbetul lui Dru era larg. A încercat să nu se uite în jur ca să vadă dacă nu vine cineva pe la spatele ei.

— Sunt bani marcaţi, pe care îi va primi Hypatia în schimbul informaţiilor

secrete.

El şi-a dat ochii peste cap.

— în mod normal, sunt fericit când văd o ladă de bani, nu mă înţelege greşit. Dar eu speram să văd nişte fotografii cu ea când le dă informaţii vreunuia din familia Blackthorn.

— De ce Blackthorn? Ea întrebat Drusilla.

— Pentru că, a spus Barnabas, sunt nişte şobolani linguşitori. S-a rezemat de spătar. Trebuie să-mi dai ceva mai bun de atât, Vanessa.

— Dar uită-te mai bine la bani. Dru încerca să câştige timp. Pentru că, ah, nu sunt nişte bani obişnuiţi.

Cu un aer plictisit, Barnabas a luat un teanc de bancnote de douăzeci de dolari. Dru s-a încordat. Kit îi spusese să-l ţină de vorbă, dar nu era ca şi cum i-ar fi putut distrage atenţia povestindu-i filmul *Aniversare însângerată* sau ce drăgălăşenie a mai făcut Church.

— Nu e nimic deosebit la banii ăştia, a început Barnabas, dar s-a oprit când uşa localului s-a dat de perete şi a intrat o magiciană înaltă, cu pielea închisă la culoare şi cu părul de bronz.

Avea un costum lucios, cu pantaloni, şi nişte pantofi cu tocuri extrem de înalte. Era urmată de încă doi repudiaţi — un vârcolac mascul, plin de muşchi, şi o vampiriţă palidă, cu părul negru.

— La naiba! a exclamat Barnabas. Elypatia... ce...

— Am auzit că vinzi informaţii secrete vânătorilor de umbre, Elale, a spus ea. Ia te uită, te-am prins cu mâna în sad

— I-a făcut cu ochiul lui Dru. Pupilele ei erau ca nişte stele aurii.Cum ai putut să faci asta? l-a întrebat vampiriţa. Am crezut că sunt doar minciuni,

Barnabas! A adulmecat puţin şi s-a uitat la Dru. Chiar cumpărai informaţii secrete de la el? Până la urmă, cine eşti tu?

— Drusilla. Drusilla Blackthorn.

— Un Blackthorn? a strigat Barnabas, indignat.

— Şi sigur vinde informaţii secrete, a spus Dru. De exemplu, acum mi-a spus că după ce a murit Johnny Rook, a dezgropat de sub taraba lui o copie după Papirusurile Roşii ale Magiei. Şi că a păstrat-o pentru el.

— E adevărat? a tunat vârcolacul. Şi mai spui că eşti şeful Pieţei?

— Nemerni....

Barnabas s-a repezit peste masă la Dru.

Ea a ieşit repede din separeu şi s-a lovit cu un bufnet de pieptul cuiva. A ridicat capul.

Era Ty, cu o sabie scurtă în mână, îndreptată direct spre pieptul lui Barnabas.

A luat-o protector de umăr, fără să-şi ia privirea de la vrăjitor.

— Lasă-mi sora în pace! i-a cerut el.

— Exact, a spus Kit. I-a făcut cu mâna din separeul alăturat. Mi-am uitat armele acasă. Dar am furculiţa asta.

A clătinat furculiţa în aer. Eşti mâncat! i-a spus el lui Barnabas.

— Mai taci din gură! s-a răstit Barnabas.

Dar părea învins; vârcolacul deja îl înhăţase şi îl ţinea cu mâinile la spate. Hypatia a luat servieta şi banii de pe masă.

Le-a făcut semn lui Ty şi lui Dru cu ochii ei înstelaţi.

— E timpul să plecaţi, vânătorilor de umbre, a spus ea.
Acesta e sfârşitul micii voastre înţelegeri cu repudiaţii. Şi spuneţi-i noului vostru Inchizitor că noi nu vrem să avem nimic de-a face cu el sau cu regulile lui bigote. O să ne ducem unde vrem noi şi când vrem noi.

Ty a lăsat încet sabia jos. Kit a aruncat furculiţa pe masă şi toţi trei au ieşit din local.

Odată ajunşi pe trotuar, Dru a inspirat adânc, uşurată — era o noapte caldă şi luna strălucea sus, deasupra bulevardului Franklin. Era înfiorată de fericire — reuşise! îl păcălise pe un vrăjitor celebru. Reuşise să facă o înşelăciune. Acum era o şmecheră!

— Cred că Hypatia a vorbit serios, a spus Kit, uitându-se în local prin vitrină.

Hypatia şi cei doi repudiaţi îl escortau spre uşa din spate pe Barnabas, care se zbatea.

— Chestia aia, cu ce să-i spunem Inchizitorului — asta

nu facea parte din schemă. E un mesaj real.

— Ca şi cum am putea să i-i transmitem noi Inchizitorului, a spus Ty. Şi-a dus mâna la medalion, cu un gest inconştient. A fost bine. Te-ai descurcat foarte bine, Dru.

— Dap. Ai fost tare, a încuviinţat Kit. S-a uitat în lungul străzii. Aş propune să ne luăm câte un milkshake, sau ceva, să sărbătorim, dar ăsta e un loc cam dubios.

— Vânătorii de umbre nu se sperie de locurile dubioase, a spus Dru.

— N-ai învăţat nimic din felul în care au murit părinţii lui Batman? a întrebat Kit, prefacându-se şocat.

Ty a zâmbit. Şi, pentru prima oară de la moartea lui Liwy, Dru a râs.

Ajutată de Aline şi de Tawy, Helen a aşezat în Sanctuar o masă mare. În spatele ei au pus două scaune şi au umplut masa cu obiecte de birotică: pixuri şi formulare trimise de Conclav, dosare şi ştampile de cauciuc.

Totul părea teribil de mundan, după părerea lui Helen.

O coadă lungă la care stăteau vârcolaci, magicieni, vampiri şi elfi se întindea de la masă până afară, la uşa Institutului. îşi instalaseră „Biroul de înregistrare” deasupra runei Putere Angelică gravată în podea, blocând uşile care duceau spre interiorul Institutului.

Primul repudiat care a păşit în biroul lor improvizat

a fost un vârcolac. Avea un mustaţă enormă, care lui Helen îi amintea de filmele poliţiste din anii ’70. Era supărat.

— Mă numesc Greg...

— Te numeşti Elton John, a spus Aline şi a început să scrie.

— Nu, a spus vârcolacul. Greg. Greg Anderson.

— Elton John, a spus Aline şi a luat o ştampilă. Ai treizeci şi şase de ani şi eşti un coşar care locuieşte în Bel Air.

A pus ştampila cu tuş roşu, pe care scria ÎNREGISTRAT, şi i-a înmânat hârtia.

Vârcolacul a luat-o, clipind din ochi, uimit.

— Ce faceţi?

— 307[A]3Asta înseamnă că cei din Conclav nu te vor putea găsi, i-a explicat Tawy, care stătea sub masă şi se juca cu o maşinuţă. Dar eşti înregistrat.

— Teoretic, a spus Helen, sperând ca el să accepte farsa.

Dacă nu ar fi acceptat, ar fi avut probleme cu ceilalţi.

Greg s-a uitat din nou la hârtie.

— E doar părerea mea, a spus el, dar tipul din spatele meu seamănă cu Humphrey Bogart.

— Humphrey să fie! a încuviinţat Aline, agitând ştampila. Vrei să fii Humphrey Bogart? l-a întrebat ea pe următorul repudiat, un magician înalt şi slab, cu o faţă tristă şi urechi de pudel.

— Cine n-ar vrea? a replicat magicianul.

Cei mai mulţi dintre repudiaţi erau circumspecţi cât au stat la coadă, dar au

fost cooperanţi. Ba au existat chiar şi câteva zâmbete şi mulţumiri.

Păreau să înţeleagă că Aline şi Helen încercau să submineze sistemul, chiar dacă nu pricepeau de ce.

Aline a arătat spre o femeie-elf, înaltă şi blondă, care purta o rochie transparentă.

— Aia e Taylor Swift.

Helen a zâmbit şi i-a întins documentul ştampilat unui vârcolac.

— Câte necazuri o să avem pentru asta?

— Mai contează? a întrebat Aline. Oricum o facem.

— E adevărat, a spus Helen şi a luat un alt formular.

Du-mă la el! Du~măl

Mai întâi a fost linişte şi calm — şi apoi lumină şi mii de înţepături ascuţite, dureroase.

Cristina a ţipat şi a încercat să se elibereze din ceea ce i se părea a fi o tufa plină de spini, s-a rostogolit íntico parte şi a căzut cu un bufnet pe pământ acoperit cu iarbă.

S-a ridicat în fund şi s-a uitat cu jale la mâinile şi la braţele ei pline de înţepături minuscule, din care picura sânge. Aterizase pe o tufa de trandafiri, iar asta i se părea mai mult decât o ironie a sorţii.

S-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat hainele. Era tot pe Tărâmul Elfilor, dar aici părea să fie ziuă. Un soare auriu lumina o colibă dinpiatră gălbuie, acoperită cu paie. Un râu de culoare

turcoaz curgea pe lângă căsuţă, iar pe malurile lui erau
flori albastre şi violet.

Cristina nu ştia prea bine la ce se aşteptase, dar în mod sigur nu îşi închipuise o astfel de imagine pastorală. A început să-şi tamponeze uşor rănile de pe mâini şi de pe braţe, apoi a renunţat şi s-a uitat în lungul micii cărări ce înainta şerpuit prin iarba înaltă. Cărarea pornea de la uşa căsuţei, traversa pajiştea şi se pierdea în negura depărtării.

Cristina s-a apropiat de uşă şi a ciocănit ferm.

— Adaon! a strigat ea. Adaon, Fiul Regelui!

Uşa s-a deschis imediat, ca şi cum Adaon ar fi aşteptat în spatele ei. Când îl văzuse ultima oară Cristina, era împopoţonat cu toate însemnele Curţii întunericului şi avea pe piept emblema cu coroana sfărâmată.

Acum purta o tunică simplă de bumbac şi pantaloni. Pielea lui brună părea caldă în lumina soarelui. Era prima oară când vedea că seamănă cu Kieran.

Poate pentru că arăta furios.

— Cum e posibil să fii aici? a întrebat-o el, uitându-se în jur, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că e singură.

— Am căutat ajutor, a spus ea. Eram pe Tărâmul Elfilor...

El a mijit ochii. Părea să se uite cu suspiciune la o mierlă albastră.

— Intră în casă imediat. E riscant să vorbim afară.

Imediat cum a intrat în casă, Adaon a închis uşa şi s-a apucat să fixeze câteva încuietori complicate.

— Tărâmul Elfilor este

acum un loc periculos. Există tot felul de modalităţi prin care poţi fi urmărit şi găsit.

Erau într-un mic hol cu lambriuri din lemn. O uşă cu arcadă ducea către restul casei.

Adaon bloca uşa aceea, stând acolo, cu braţele încrucişate ia piept. Era supărat. După un moment de şovăire, Cristina i-a arătat artefactul.

— Nu puteau să mă urmărească. Am folosit asta.

Dacă se aştepta ca el să fie uşurat, ei bine, nu a fost.

— De unde ai asta?

E o moştenire de familie, a spus Cristina. Ne-a fost dăruită de o familie de *hadas* pe care a ajutat-o un strămoş al nostru.Adaon s-a încruntat.

— Este o amuletă Rhiannon. Tratează-o cu grijă.

A plecat din hol şi a intrat întro mică sufragerie, şi acolo era o masă de lemn bine lustruit, ce strălucea în lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele largi, cu rame de plumb. Se vedea şi o mică bucătărie: pe masa de acolo erau o vază plină cu flori multicolore şi un vraf de castronele de porţelan pictat.

Cristina se simţea întrun fel ca în căsuţa piticilor din Albă-ca-Zăpada: totul era miniatural, iar Adaon părea un uriaş care aproape atingea tavanul cu capul. I-a făcut semn să ia loc. Ea şi-a tras un scaun şi, după ce s-a aşezat, şi-a dat seama cât de obosită era şi cât de tare o dureau toate. Grija pentru Emma şi Julian, la care se adăugase acum şi teama pentru Mark şi Kieran, o simţea ca pe un

zvâcnet al inimii.

— De ce eşti aici? a întrebat-o Adaon.

El nu se aşezase. Braţele lui mari erau şi acum încrucişate la piept.

— Am nevoie de ajutorul tău, i-a spus Cristina.

Adaon a lovit cu palma în masă, şi Cristina a tresărit.

— Nu. Nu pot să ajut sau să-i fiu de folos unui nefilim. Poate nu sunt de acord cu tatăl meu în privinţa multor lucruri, dar nu voi acţiona împotriva voinţei lui, conspirând cu un vânător de umbre.

A rămas tăcut un moment. Soarele lumina marginile perdelei de dantelă de la fereastră. Cristina vedea pe geam un câmp plin de maci, care se întindea până departe, unde erau nişte stânci lucioase şi o apă albastră. În casă mirosea a salvie şi a ceai, o aromă dulce, plăcută, care părea că îi intensifică durerea.

— Ştii de ce am venit la tine? ba întrebat ea.

— Nu ştiu, a spus el, posomorât.

— La Londra, Lam urmărit pe Kieran de la Institut pentru că nu aveam încredere în el. Am crezut că vrea să ne trădeze. Am aflat că voia să vorbească cu tine.

Adaon a rămas la fel de încruntat.

— Cât aţi vorbit, mi-am dat seama că e îndreptăţit să aibă încredere în tine şi că eşti singurul lui frate care ţine la el.
Spunea că tu i l-ai dat pe Suliţă de Vânt. Eşti singurul membru de familie de care

vorbeşte cu afecţiune.

Adaon a ridicat mâna, ca şi cum s-ar fi ferit de cuvintele ei.

— Destul! Nu vreau să mai ascult.

— Trebuie să asculţi.

— Nu îmi trebuie un nefilim care să-mi vorbească despre Kieran!

— Ba da. Chiar acum, când vorbim, gardienii îl duc pe Kieran la tatăl tău. Cu siguranţă va fi ucis dacă nu facem ceva.

Adaon nu s-a mişcat. Dacă nu Ear fi văzut înghiţind în sec,
Cristina ar fi putut să creadă că e o statuie. O statuie mare, furioasă.

— Dacă l-aş ajuta, ar însemna să-l trădez cu adevărat pe tata.

— Dacă nu îl vei ajuta, înseamnă că îţi trădezi cu adevărat fratele, a spus Cristina.
Uneori nu poţi fi loial tuturor.

Adaon şi-a sprijinit mâinile mari pe spătarul unui scaun.

— De ce ai venit aici? De ce mi-ai dat vestea asta? E posibil ca tatăl meu să-l cruţe.
Kieran e iubit de popor.

— Ştii bine că tatăl tău îl va ucide exact din acest motiv, a spus Cristina.

Îi tremura vocea.

înainte să fie la Vânătoarea Sălbatică, nimeni nu l-a iubit pe Kieran, şi nimănui nu i-a păsat de el, cu excepţia ta. Chiar vrei să-l abandonezi acum?

— FIUL LUI SEBASTIAN, A ŞOPTIT EMMA. A AVUT UN FIU.

Se adăpostiseră într-o încăpere care semăna cu o cămară abandonată. Pe pereţi erau rafturi şi podeaua era plină de coşuri goale. Emma s-a gândit la fructele şi la pâinea care fuseseră vreodată în ele şi a încercat să ignore protestele stomacului ei. Nu mai mâncase nimic de la sandviciurile din ziua trecută.

— întotdeauna au fost zvonuri despre o posibilă aventură a lui cu Regina, a spus Julian.

Stătea rezemat cu spatele de peretele cămării. Vocea îi suna îndepărtată, ca din fundul unei fântâni. Aşa îi sunase vocea încă de când plecaseră din sala tronului. Emma nu ştia dacă era vreun efect secundar al elixirului, sau fiindcă o văzuse pe Annabel şi fusese nevoit s-o lase să plece.

— Dar el a murit abia de cinci ani.

— Timpul trece altfel pe Tărâmul Elfilor, a spus Emma. Ash pare să aibă vreo treisprezece ani. S-a încruntat.
Seamănă cu Sebastian. îmi amintesc de el când a venit la Institut. Era atât de...

Rău. Rece. Inuman.

— Blond.

— Julian nu s-a uitat la ea. Vocea îi era ca de gheaţă.Trebuia să mă laş să termin cu ea.

— Julian, nu! Emma şi-a frecat tâmplele; o durea capul.
În mod sigur ai fî fost ucis dacă încercai.

— Emma...

— Nu! A lăsat mâinile jos. Şi eu o urăsc pe Annabel. Urăsc faptul că ea stă acolo, vie, când Liwy e moartă. O urăsc pentru ce a făcut. Dar acum sunt în joc lucruri mai importante decât răzbunarea noastră.

Julian a ridicat capul.

— Ai trăit ani de zile pentru răzbunare. Singurul tău gând era să-ţi răzbuni părinţii.

— Ştiu. Şi apoi m-am răzbunat, dar nu m-a ajutat cu nimic. M-am simţit pustie şi
rece.

— Da?

Ochii lui erau reci şi duri ca nişte bucăţi de marmură albastru-verzuie.

— Da, a insistat Emma. Pe urmă, Malcolm s-a întors din morţi ca un monstru acvatic, deci...

— Deci spui că n-ar trebui s-o ucid pe Annabel fiindcă se va întoarce din morţi ca un monstru acvatic?

— Vreau doar să subliniez inutilitatea crimei mele. Şi ştii cine l-a ucis până la urmă?
Annabel.

A urmat o tăcere lungă. Julian şi-a trecut mâinile prin păr;
Emma şi-ar fi dorit să se ducă la el în patru labe şi să-l implore să fie din nou aşa cum a fost. Dar poate era imposibil. Poate moartea lui Liwy căzuse ca o coasă între acel Julian şi acesta de acum, ucigând orice posibilitate ca el să se transforme, ca prinţii lebădă din poveste, şi să

devină din nou băiatul grijuliu şi atent pe care îl iubea ea, cu secretele lui în inimă şi cu mâinile lui pătate de vopsea.

— Deci, ce vrei să spui? a întrebat el în cele din urmă.

— Nimeni nu te-ar putea condamna dacă ai ucide-o pe Annabel, a spus Emma. Dar uneori trebuie să lăsăm deoparte ceea ce dorim, pentru altceva, mai important. Tu m-ai învăţat asta. Vechiul tu.

— Poate, a răspuns Julian.

Şi-a ridicat mâneca şi Emma a văzut iar ce văzuse când erau în luminiş — pânza cu pete ciudate, ruginii, care era legată la încheietura lui dreaptă. Ea pus mâna pe braţ, oprindu-i mişcarea.

— Ce e asta?

— E sângele lui Liwy, a spus el. Am rupt o fâşie din tricoul pe care îl purtam când a murit ea şi am legat-o la mână. O s-o scot după ce o ucid pe Annabel. Nu mai înainte.

— Julian...

El şi-a tras mâneca în jos.

— înţeleg ce spui. Nu înţeleg de ce trebuie să fiu eu cel care să se oprească.

Vocea îi era inexpresivă. Emma a simţit că i se răceşte tot corpul. Era ca şi cum s-ar fi uitat la cineva care sângera, rănit de moarte, şi care nu părea să ştie sau să înţeleagă că murea.

— În fine, a spus el. Trebuie să-l găsim pe Ash.

Am greşit, şi-a spus Emma. Altceva trebuia să-i spun, ceva care ar fi putut să-l convingă, şi n-am reuşit.

— De ce trebuie să-l găsim pe Ash?

— L-ai auzit pe Rege. Ash

este arma lui. Arma pe care Jace şi Clary au venit să o caute.

— Este o *parte* din armă, a spus Emma. Regele îşi otrăveşte propriile pământuri, aşa cum otrăveşte şi Pădurea Brocelind.
El crede că poate să se folosească de Ash ca să facă otrava şi mai eficientă, să distrugă şi mai mult Idrisul.

— Asta a fost şi impresia mea, da. Dar Regele are nevoie de Cartea Neagră pentru partea a doua a planului.

— Şi atunci, n-ar fi mai bine să ne ducem după Cartea Neagră?

— După care dintre ele?
Annabel o are pe cea originală.
Regina are o copie... mă rog, acum Regele o are, dar e a ei.
Asta ne divizează obiectivul... dacă nu îl scoatem pe Ash din ecuaţie.

Părul îi căzuse pe faţă, în întuneric; Emma putea să~i vadă pielea plină de zgârieturi de la spini.

— Ambele înţelegeri pe care vrea să le facă se sprijină pe Ash... Annabel îl vrea pe Ash, la fel şi Regina. Dacă l-am avea pe el, am câştiga ceva timp şi l-am împiedica pe Rege să încheie o înţelegere.

— N-am să-i fac rău unui copil, i-a spus Emma sec. Dacă asta înţelegi tu prin expresia „să-l scoatem din ecuaţie”. N-am să fac asta.Nu trebuie să-i facem rău, a răspuns Julian. E suficient să-l răpim.

Emma a oftat.

— Şi pe urmă, ce?

— Facem o înţelegere cu Annabel: ne dă Cartea Neagră în schimbul lui Ash. Ar face orice pentru el.

Emma se întreba dacă n-ar trebui să-i atragă atenţia cât era asta de ciudat. S-a hotărât să n-o facă — acest Julian nu pricepea de ce ar avea cineva păreri ferme.

— Apoi o ucidem şi îi luăm Cartea, a încheiat el.

— Şi Regina?

— Dacă Regele nu îl are pe Ash, ea nu mai are niciun motiv să-i dea Cartea, şi nu i-o va mai da. Între timp, noi ajungem la cascadă şi ne întoarcem în Idris cu Ash *şi* cu originalul Cărţii, iar planul lui Dearborn pică. Noi mergem la Consiliu cu cele două obiecte şi vom fi nişte eroi.
Conclavul nu le va permite celor din Cohortă să se atingă de noi.

— Ash nu e un obiect, a remarcat Emma.

— Regele Ea numit armă, a replicat Julian.

Emma a schimbat tactica.

— Nu ştim cum să-l găsim pe Ash în turn.

— Ştiu că i~ai văzut pe gardienii aceia pe coridor, cum .'-am văzut şi eu. Pe care i-am văzut mai târziu în sala tronului. Sunt gardienii lui Ash.
Ştim unde e camera lui. Am văzut-o.

Ochii îi străluceau de atâta hotărâre.

— Am nevoie de tine, Emma!

— Atunci promite-mi ceva.
Promite-mi că îl vom duce pe Ash la Jia, nu la Dearborn.

— Bine. Nu mă interesează ce se întâmplă cu

fiul lui Sebastian Morgenstern.

Pe Julian cel adevărat har fi interesat, s-a gândit Emma. Lui Julian cel adevărat i-ar fi păsat de orice copil, pentru că îi iubea atât de mult pe ai lui. I-ar fi văzut în Ash pe Tawy, pe Dru şi pe Ty, indiferent cine ar fi fost tatăl lui.

— Deci vii cu mine? a întrebat-o el.

— *Vin, a spus ea în gând. Fiindcă cineva trebuie să-l apere pe Ash de tine şi să te apere pe tine de tine.*

S-a ridicat în picioare.

— Sunt alături de tine, a răspuns ea.

Ty a înaintat prin întunericul peşterii, cu lampa-vrăjitoarei în mână. Lui Kit i se părea că seamănă cu un tablou, datorită felului în care părul negru şi faţa albă îi străluceau în lumina puternică.

— Shade? Eşti aici?

Kit avea şi el lampa-vrăjitoarei în buzunar, dar piatra lui Ty arunca suficientă lumină în jur, astfel încât se vedeau bine crăpăturile din zidurile de granit, masa ae lemn c?re purta vechi urme de cuţit şi de foc şi literele scrijelite pe ea: *Focul vrea să ardă.*

O lăsaseră pe Dru la Institut; plecase, fredonând, să se culce, iar Kit era încântat că o făcuseră fericită. Se descurcase bine şi cu Barnabas. Kit avusese dreptate: avea talent de escroc din belşug.

— Shade, spusese Ty în

clipa în care Drusilla nu mai putea să-l audă. Trebuie să vorbim cu Shade.

Fremăta de nerăbdare, obrajii i se îmbujoraseră şi învârtea pe degete una dintre jucăriile lui.

Era o noapte senină, cu luna în ultimul pătrar, şi cerul părea viu datorită norilor care se mişcau repede, împinşi de vânt dinspre ocean. Ty alerga, practic, de-a lungul marginii apei, dar zgomotul paşilor suna înfundat pe nisipul ud; Kit a descoperit că nu i se tăia respiraţia, aşa cum se aşteptase, încercând să ţină pasul cu el. Poate că se transforma tot mai mult întrun vânător de umbre, în ciuda voinţei lui.

— Shade? a strigat din nou Ty, iar de data asta umbrele s-au mişcat şi din mijlocul lor a apărut o lumină.

Se aprinsese un felinar pe masă, umplând încăperea de lumini şi umbre. Din întunericul dens s-a auzit o voce nemulţumită.

— Cine e? Cine mă deranjează?

— Kit Herondale şi Ty Blackthorn, a spus Ty, şi lampa-vrăjitoarei din mâna lui a început să lumineze mai tare.

Trebuie să vorbim cu tine.

S-a auzit un oftat, apoi un foşnet.

Sper că aveţi un motiv întemeiat ca să mă treziţi.Umbrele s-au mişcat şi apoi s-au întrupat în Shade, ieşind dintnun sac de dormit.

Purta o pijama vărgată şi în picioarele verzi avea papuci de blană.

— Ţi-am trimis un bilet în care te anunţam că venim, a spus Kit.

Shade s-a uitat urât la el.

— Dormeam. E trei dimineaţă.

în sacul de dormit s-a mişcat ceva. O clipă mai târziu a ieşit de acolo Church, miorlăind. S-a culcat apoi pe sacul de dormit, clipind somnoros din ochi.

— Nu eşti foarte loial, i-a spus Ty lui Church, privindu-i cu asprime.

Shade a căscat.

— Ne cunoaştem de multă vreme, eu şi motanul. Am avut să ne povestim câte ceva.

Kit a simţit că discuţia se îndepărtează de subiect.

— Am făcut ce ne-ai spus, i s-a adresat el vrăjitorului care căsca. Am refăcut relaţia cu cei din Piaţa Umbrelor.

— Exact, a spus Ty Elypatia Vex e acum şefa Pieţei, şi ne-a spus că putem să ne ducem acolo când vrem.

Pe chipul vrăjitorului a trecut repede o expresie ciudată; interesant era că Shade nu părea fericit. Părea surprins şi tulburat. Kit a pus deoparte informaţia, s-o analizeze mai târziu.

— Atunci puteţi să începeţi vraja, a spus el rar. Imediat ce aţi obţinut toate ingredientele, desigur.

— Care sunt ingredientele? a întrebat Kit. Te rog, spune-mi că nu trebuie să facem chestia pe care a făcut-o Malcolm, aia cu doisprezece criminali. Nu cunosc doisprezece ucigaşi. Nu cunosc nici măcar doisprezece hoţi de magazin.

— Nu. Shade a început să se plimbe încoace şi încolo. Malcolm a adus-o aşa pe Annabel fiindcă avea trupul ei.
Noi nu avem trupul surorii voastre, deci nu putem să folosim metodele lui.

— N-a fost sora mea, a murmurat Kit.

— Dacă îmi amintesc bine, în carte e o singură vrajă pe care o putem folosi, a spus Shade, tot plimbându-se.

— Aşa e, a încuviinţat Ty.Chiar există o vrajă de genul ăsta? a întrebat Kit.

Amândoi s-au uitat la el.

— Vreau să spun că... nu văd cum ai putea să aduci pe cineva din morţi dacă trupul lui nu mai e.

Ty se încordase tot.

— Cartea spune că poţi s-o faci, a zis el. Spune că e posibil.

Shade a pocnit din degete şi pe masă a apărut o cană cu ceva care scotea aburi. S-a lăsat greoi pe un scaun şi a luat cana în palme, cu un aer sumbru, sau atât cât putea părea de sumbru un vrăjitor verde cu papuci de blană.

— Deoarece nu există un trup, vraja asta e foarte instabilă, a spus el. Nu sunteţi primii care încearcă s-o facă.
Nimic nu e cu adevărat distrus.
Măcar atâta e adevărat. Există nişte căi prin care morţii fără trupuri se pot întoarce. Spiritul lor poate fi plasat înti^un alt trup, dar asta e ceva cu adevărat malefic, pentru că trupul acela va muri.

— Nu! a spus Ty. Nu vreau asta. Liwy n-ar fi vrut asta.

— Trupul se poate întoarce ca un cadavru viu, a

continuat Shade. Nu mort, dar nici viu în întregime. Trupul ar putea reveni cu o minte tulburată, ar putea să arate exact ca Liwy, dar incapabil să vorbească sau să gândească. Spiritul fără trup se poate întoarce, sau, în anumite cazuri, o Liwy dintro altă lume — precum Edom — ar putea fi răpită şi adusă în lumea noastră, lăsând un gol în lumea din care a plecat.

— Mi se pare mie că nu există nicio variantă bună, a remarcat Kit cu nelinişte.

— Dar se poate face, a spus Ty

Tot sângele i se scursese din faţă.

— S-a *vmxfăcut* şi altă dată. Oamenii au fost aduşi înapoi foarte bine.

— Din păcate, da, a spus Shade.

Kit ştia deja că acel „da” era tot ce voia Ty să audă.

— O să iasă bine, a spus Ty. O s-o aducem înapoi pe adevărata Liwy

Kit a simţit furnicături în ceafă. Nu-şi dădea seama dacă Ty intrase în panică, dar el sigur intrase.

Ce îi ieşise lui aşa de bine în viaţă, de avea curajul să se ofere voluntar pentru un proiect care n-ar putea eşua sub nicio formă?

Ce anume ne trebuie din Piaţă? a întrebat TyNu părea să fie speriat, şi calmul lui i-a permis lui Kit să respire din nou.

Shade a oftat şi a tras spre el o foaie de hârtie care era pe masă; probabil că o scrisese mai demult. A început să citească cu glas tare ce era pe listă:

Cenuşă din inima unui vulcan.

Pulbere din oasele unei persoane udse.

Sânge, păr şi un os alpersoanei care va fii adusă înapoi.

Mir cultivat de elfii şi tăiat la miesşul nopţii cu o seceră de argint.

Un obiect din altă lume.

— Persoana care va fi adusă înapoi? a întrebat *Ty.* Adică Liwy, nu?

— Desigur, a spus Shade.

— Dacă nu avem trupul ei, cum putem să aducem sânge, păr şi oase? a întrebat Kit.

Odată cu întrebarea, mintea lui începuse să gonească: poate era imposibil, poate nu aveau cum să obţină ingredientele, şi atunci n-ar mai exista şansa de a face totul pe dos şi de a invita la ei un dezastru.

— Se poate face, a spus Ty încet.

Degetele lui au atins o clipă medalionul.

— Cenuşa şi mirul — pe astea le putem lua de la Piaţă.

— Şi obiectul din altă lume? a întrebat Kit.

— Există câteva în această dimensiune, a spus Shade.

Majoritatea sunt în Labirintul Spiralat. A ridicat o mână. Şi, înainte să întrebi, nu, nu vă voi aiuta să obţineţi unul. Ajutorul meu se limitează la sfaturi.

Ty s-a încruntat.

— Dar vom avea nevoie de ajutorul tău pentru vrajă, a spus el. Vânătorii de umbre, noi… nu putem face vrăji.

Kit ştia ce voia să spună.

Vrăjitorii erau printre puţinii din lume care puteau face magie în mod natural; magicienii ca tatăl său trebuiau să găsească o sursă de energie, pentru că nu puteau accesa liniile de convergenţă şi alte surse — mai ales unele curate, aşa cum le promisese Shade, erau greu de găsit. Chiar dacă găseai pe cineva să-ţi vândă un catalizator, vânătorii de umbre nu aveau voie prin lege să cumpere aşa ceva, şi chiar dacă lui Ty nu îi păsa că încalcă legea, i-ar fi trebuit ani de zile să înveţe să facă magie aşa cum facea Johnny Rook.Ajunseseră la capătul tunelului, acolo unde stâncile se deschideau ocean, când Shade i-a pus mâna pe umăr lui Kit.

— Christopher, a spus el. Aşteaptă puţin!

Ty deja ieşise pe plajă. Stătea aplecat; Kit şi-a dat seama că mângâia pe Church pe blană. Motanul venise după ei fără zgomot facea opturi printre picioarele lui Ty, frecându-se de gleznele lui.

— Să ai grijă de Tiberius, i-a spus Shade.

Era ceva în vocea lui, o inflexiune care te facea să crezi că învăţase engleza cu mult timp în urmă.

— Sunt multe căi prin care poţi fi pus în pericol de magie.

Kit s-a uitat la el surprins.

— Ce vrei să spui? Nu trebuie să omorâm pe cineva sau să creăm vreo energie de magie a morţii. Nu astea sunt pericolele necromanţiei?

Shade a oftat.

— Magia este ca terme dinamica, a spus el. întotdeauna iei ceva de undeva. Fiecare acţiune are repercusiuni, iar această acţiune poate avea repercusiuni la care nu v-aţi fi aşteptat şi de care nu vă veţi putea apăra, înţeleg că te consideri protectorul lui Ty

Vocea i se îmblânzise.

— Uneori, trebuie să-i protejezi pe oameni de lucrurile pe care şi le doresc, la fel ca şi de cele de care se tem.

Lui Kit i s-a strâns inima.

Pe plajă, Ty şi-a îndreptat spatele. Vântul îi flutura părul şi el a întins mâinile, cu un gest firesc, lipsit de reţineri, să atingă vântul şi aerulnopţii. Faţa îi

strălucea ca o stea. Kit nu întâlnise în toată lumea asta pe cineva pe care să-l creadă mai incapabil de a face rău.

— Niciodată n-o să permit să i se întâmple ceva rău lui Ty, a spus el. Ştii, eu...

S-a întors să-i vorbească lui Shade, să-i explice cum stă treaba şi cum va sta mereu. Dar vrăjitorul dispăruse.

Pe Mark îl ardea uşor pielea acolo unde îl atingeau cătuşele de fier pur.

Oban şi garda lui călăreau în faţă; Manuel stătea la mijloc, ca şi cum ar fi fost firesc ca un vânător de umbre să călărească printre elfii de la Curtea întunericului. Din când în când se întorcea rânjind la Mark şi la Kieran, care mergeau pe jos, în spatele lor. Aveau cătuşe la mâini, şi cătuşele erau legate printnun lanţ gros de fier de şaua calului lui Oban.

Era o pedeapsă pe care Mark o mai primise. Se uita mereu cu nelinişte la Kieran, să nu se împiedice. Un prizonier care cade p . jos ar fi târât de caii întunericului în râsetele gardienilor.

Kieran deja se făcuse palid de durere. Fierul rece îl afecta mult mai mult decât pe Mark; încheieturile îi erau pline de răni şi îi sângerau de la contactul cu fierul.

— Vorbeau despre nişte ostatici, a spus Kieran întnun târziu, când au ajuns în vârful unei mici coline. Pe cine vor cruţa în schimbul nostru?

— O să aflăm în curând, a răspuns Mark.

— Mă tem, a spus Kieran, cu o sinceritate curată. Manuel Villalobos a fost la Şcoala de Solomonie când stăteam ascuns acolo. Este un om cumplit. Nu se dă în lături de la nimic. Cei mai mulţi din Cohortă mi s-au părut

mai degrabă susţinători decât lideri, inclusiv Zara. Ea face ce îi spune tatăl ei, face ceea ce a învăţat, deşi ceea ce a învăţat ea e ura şi cruzimea. Dar Manuel e altfel. Face ceea ce face pentru că doreşte să le provoace suferinţă oamenilor.

— Da, a încuviinţat Mark.

Asta e ceea ce îl face periculos.

Nu crede cu adevărat în idealurile Cohortei.

— S-a uitat în jur; treceau pe lângă o zonă cu pământ mânat. începuse să se obişnuiască cu vederea lor, cu peisajele pârjolite, de iarbă arsă şi copaci uscaţi, de parcă o ploaie acidă ar fi căzut din cer pe pământ.Putem avea încredere în Cristina, a spus el aproape în şoaptă. O să caute o modalitate de a ne scăpa, chiar şi acum.

— N-ai observat ceva curios? a zis Kieran. Oban nu ne-a întrebat nimic de ea. Unde a dispărut sau la cine s-a dus.

— Poate era conştient că nu ştim nici noi.

Kieran s-a strâmbat.

— Nu. Manuel nu i-a spus că a fost şi ea aici, ascultă-mă pe mine. A vrut ca Oban să nu se înfurie că a lăsat să-i scape un vânător de umbre.

— Ce vrea Manuel de la Oban? Nu te supăra, dar Oban nu pare să fie cel mai isteţ dintre fraţii tăi.

Kieran şi-a îngustat ochii.

— E un beţiv şi un nătărău.

— Dar un nătărău ambiţios.

Kieran a chicotit fără voie.

— Am impresia că Manuel se bazează pe ambiţia lui Oban.

E adevărat că cei din Cohortă nu îl pot influenţa pe tatăl meu, dar poate speră să-l poată influenţa pe viitorul Rege al întunericului. Speră într-un Rege slab, care să poată fi

manipulat. Oban ar fi ideal pentru asta.

Au urcat un alt deal. Mark vedea turnul care se ridica în depărtare, ca un ghimpe întunecat ce străpungea cerul. Zburase peste Turnul întunericului când fusese la Vânătoarea Sălbatică, dar nu fusese niciodată înăuntru. Niciodată nu-şi dorise să intre.

— Dar de ce ar crede Manuel că va veni în curând un alt Rege al întunericului? i atăl tău e Rege de atâta timp, încât nu mai există nimeni care să-şi aducă aminte cum arăta Regele Bram.

Kieran s-a uitat la turn. Din faţă, de la Oban şi ceilalţi, s-au auzit alte hohote de râs.

— Poate pentru că oamenii sunt supăraţi pe tatăl meu. Am auzit nişte lucruri de la Adaon. Există şoapte de nemulţumire. Că Regele a adus pârjolul ăsta pe pământurile noastre. Că obsesia lui pentru vânătorii de umbre i-a divizat pe oameni şi i-a sărăcit. Bătrânii elfi ai întunericului nu mai au încredere în el de la dispariţia întâiului Moştenitor. Ei cred că Regele nu s-a străduit prea mult s-o caute.

— Mark era uimit.Primul Moştenitor era o fată? Am crezut că Regele şi-a ucis toţi urmaşii de parte femeiască.

Kieran nu a spus nimic. Mark şi-a amintit de ultima oară când a dat ochii cu Regele, pe Tărâmul Elfilor, când venise cu Julian, Emma şi Cristina ca săd salveze pe Kieran de Stăpânul Umbrelor. Acum lucrurile erau altfel. Brusc, s-a revăzut în luminiş, după ce se trezise, când îi văzuse pe Cristina şi pe Kieran îmbrăţişaţi, chiar înainte de apariţia gardienilor.

— De ce ai sărutat-o pe Cristina? a întrebat el încet. Dacă ai facut-o ca să mă superi sau să mă faci gelos, ai greşit îngrozitor faţă de ea.

Kieran s-a întors spre el, uimit.

— N-am facut-o ca să te supăr sau să te fac gelos, Mark.

— Te place, a spus Mark.

îşi dăduse seama de asta de mai mult timp, dar niciodată nu o spusese cu glas tare.

Kieran s-a îmbujorat.

— E foarte ciudat pentru mine. Nu merit asta.

— Nici eu nu cred că merit afecţiunea ei, a spus Mark. Poate că nu are grijă de inima ei aşa cum ar trebui. S-a uitat în jos, la încheieturile însângerate. Să nu-i faci rău!

— Nu aş putea, a spus Kieran. Nu aş face asta. Şi îmi pare rău, Mark, dacă ai fost gelos. Nu am intenţionat să fac asta.

— E-n regulă, a spus Mark, puţin nedumerit, de parcă ar fi fost uimit de adevăr. N-am fost gelos.

Pe niciunul dintre voi. Cum eposibil?

Umbra turnului cădea peste ei, întunecând pământul pe care stăteau. Aerul părea dintrodată mai rece.

în faţa lor, gardul masiv de spini care înconjura turnul se ridica asemenea unui zid de ţepi. Oase albe stăteau agăţate de ghimpii aceia lungi, aşa cum stăteau de sute de ani. Trecuse mult, mult timp de când vreun luptător mai încercase să treacă de zid. Şi Mark nu-şi amintea să fi fost vreunul care să fi încercat să facă asta şi să fi reuşit.

— Mark, a şoptit Kieran.

Mark a făcut un pas în faţă şi a fost gata să cadă; lanţul care îi ţinea legaţi de cal zăcea pe jos. Oban şi ceilalţi se opriseră sub bolta porţilor imense, care erau unica deschizătură din zid.

s>-323<sKieran s-a întins spre el şi ba apucat de umăr cu mâinile încătuşate. Avea buzele crăpate şi însângerate. S-a uitat la Mark cu un aer implorator. Mark a uitat de discuţia lor ciudată despre Cristina, a uitat de toate, în afară de durerea lui Kieran şi de dorinţa lui de a-i proteja.

— Mark, a spus în şoaptă Kieran. Trebuie să te previn. Vom păşi pe drumul osândei spre turn. Am mai văzut asta la alţii. Este... nu pot să...

— Kieran. O să fie bine.

— Nu. Kieran a scuturat din cap aşa de repede, încât părul lui negru-albăstrui a început să fluture. Tatăl meu va înşira de-a lungul drumului spre turn nobilii. Vor ţipa la noi. Vor arunca în noi cu pietre şi bolovani. Asta e voia tatălui meu. M-a ameninţat că-mi va face asta după moartea lui Iarlath.

Acum sunt răspunzător şi pentru moartea lui Erec. Pentru mine nu va fi milă. Kieran părea să se înece cu vorbele, îmi pare rău că va trebui să fii de faţă.

Simţindu-se ciudat de calm, Mark ba întrebat:

— Nu te simţi mai bine că sunt cu tine?

— Nu, a spus Kieran, şi în ochii lui Mark a avut impresia că vede oceanul, negru şi argintiu în lumina lunii.

Distant şi de neatins. Frumos şi etern.

— Pentru că te iubesc.

Universul părea că dispare în tăcere.

— Dar am crezut... Ai spus că s-a terminat cu noi.

— Eu nu am terminat cu tine, a spus Kieran. Niciodată n-aş putea să termin cu tine, Mark Blackthorn.

Mark a simţit că-i vibrează tot trupul de uimire. Abia a băgat de seamă că au început din nou să meargă, până când a simţit că mâna lui Kieran alunecă de pe umărul său. Realitatea a năvălit brusc asupra lui, izbindu-i ca un val: a auzit cum Kieran inspiră adânc, pregătindu-se de ce era mai rău, în timp ce treceau pe sub porţi după Oban şi ceilalţi.

Lanţurile lor zăngăneau peste pietrele de pe drumul ce ducea de la porţi la intrarea în turn, un zgomot dezgustător de tare. De-o parte şi de alta stăteau îngrămădiţi elfi ai întunericului. Unii aveau în mâini pietre, alţii ţineau bice făcute din lăstari spinoşi.

Mark a bâjbâit puţin, răsucindu-şi încheietura în inelul cătuşelor, ş a reuşit să-l ia de mână

pe Kieran.

—Mergem înainte fără frică, i-a spus el încet. Pentru că eu sunt vânător de umbre, iar tu eşti fiul unui Rege.
Kieran i-a aruncat o privire încărcată de recunoştinţă.
O clipă mai târziu păşiseră pe cărare şi mulţimea înarmată cu bice şi cu pietre i-a înconjurat din toate părţile.

Mark a ridicat capul. Nu aveau să vadă un vânător de umbre chircit de teamă sau de durere. Lângă el, Kieran îşi îndreptase spatele, faţa avea o expresie mândră şi trupul era pregătit.

Pregătit — pentru lovituri care n-au mai venit. În timp ce Mark şi Kieran înaintau printre şirurile de elfi, aceştia au stat nemişcaţi ca nişte statui, fără să arunce cu pietre, fără să lovească cu biciul.

Singurele sunete care se auzeau veneau de la Oban şi gărzile lui, doar mormăiturile lor se ridicau în aer. Oban s-a răsucit în şa, uitându-se furios la mulţime.

—Repeziţi-vă la ei, dobitocilor! a ţipat el. Nu ştiţi ce aveţi de făcut? Sunt nişte ucigaşi! L-au omorât pe Iarlath! L-au omorât pe prinţul Erec!

Din mulţime s-au ridicat murmure, dar nu de mânie. Lui Mark i s-a părut că aude cum numele lui Erec e rostit cu furie, iar numele lui Kieran cu blândeţe; chiar şi Kieran se uita în jur cu multă uimire.

Iar mulţimea tot nu s-a mişcat. În loc de asta, pe măsură ce Mark şi Kieran pătrundeau mai adânc în mijlocul lor, ati început să se atidă din ce în ce mai multe voci. Mark a ascultat uluit povestea pe care o spunea fiecare: Mi—a dat pâine când făceam flămând pe marginea drumului. A intervenit pentru mine când Căştile Roşii ale Regelui mi-au luat ferma. Ml a salvat soţul de la execuţie. A luat asupra lui o crimă făcută de copilul meu. A încercat să o salvele pe mama mea de Călăreţii lui Mannan. Şi pentru bunătatea lui, Regele l~a trimis la Vânătoarea Sălbatică.

Oban s-a întors, cu faţa schimonosită de mânie. Manuel i-a pus mâna pe umăr; s-a aplecat spre el şi i-a şoptit prinţului ceva la ureche. Oban s-a potolit, arătând în continuare furios. Kieran s-a uitat la Mark, uluit, cu gura întredeschisă.

— Nu înţeleg, a şoptit el.

— îl urăsc pe tatăl tău, a spus Mark. Dar cred că pe tine nu te urăsc.

Au ajuns la treptele turnului. S-au oprit când Oban şi ceilalţi au descălecat. în mulţime s-a produs agitaţie. O fetiţă elf, cu fundiţe înpăr şi cu picioarele goale, s-a strecurat printre ceilalţi elfi şi s-a apropiat repede de Kieran. Cu timiditate, i-a pus ceva în mână.

— Pentru bunătatea ta, prinţe Kieran.

— Ce-a fost asta? ba întrebat Mark pe Kieran, în timp ce acesta a strâns în pumn obiectul. Dar gardienii deja îi înconjuraseră şi îi împingeau spre uşile turnului, iar Kieran n-a mai răspuns.

În timp ce Diana zbura cu Gwyn peste Brocelind, din pădurea de jos se ridicau dâre de fum ca nişte degete cenuşii şi negre ce se desfăceau spre cer.

Cei din Cohortă dăduseră foc suprafeţelor mânate, dar o făcuseră la întâmplare — Diana vedea trunchiurile fumegânde ale copacilor, dar suprafeţele de teren colorate în gri şi negru erau acum şi mai extinse, iar unele nu păreau să fie atinse de foc. Diana privea consternată. Ce credeau că fac cei din Cohortă?

Au aterizat şi Gwyn a ajutat-o pe Diana să coboare de pe spatele lui Orion. Jia îi aştepta nerăbdătoare.

Diana a alergat la ea.

— Am auzit că ai veşti despre Emma şi Julian. Sunt bine? Au fost trimişi înapoi în L. A.?

Jia a şovăit. Părea slăbită şi trasă la faţă, iar tenul îi era uscat, aproape cenuşiu.

— N-au fost trimişi înapoi. Nu.

Diana s-a simţit cuprinsă de uşurare: deci Emma şi Julian erau încă în Alicante.

— Am fost aşa de îngrijorată la şedinţă, a spus ea. Ce face Horace cu Diego şi cu

ceilalţi este de neconceput. Să îi învinuiască de crime şi să le pecetluiască buzele ca să nu se poată apăra. Aproape că m-am bucurat că Emma şi Julian sunt sechestraţi în casa aia...

Diana, Nu, a spus Jia. Şi-a„pus mâna îngustă pe .încheietura„ei;.Gwyn se
g
apropiase şi acum asculta în tăcere, cu capul înclinat pe umăr. Ummembru
al onclavuljLri„cineva care imi ejoialT a auzif-ppe zar^ vorDingpu, Manuer
Ea ..spune ca flărace i-a trimis pe Emma şi pe Junan peTaramul Elfilor, într-
o misiune sinucigaşa, l-am pus pe

oamenii mei să verifice casa, şi e goală. Nu sunt acolo, Diana. Au fost trimişi pe Tărâmul Elfilor.

În capul Dianei parcă a fost o explozie: iritare, supărare şi furie pe ea însăşi — *ştiuse* că ceva nu era în regulă, o simţise. De ce nu avusese încredere în propriile ei instincte?

— Gwyn, a spus ea cu o voce care şi pentru ea era de nerecunoscut. Du-mă pe Tărâmul Elfilor! Acum!

Jia a strâns-o de mână.

— Diana, gândeşte-te! Tărâmul Elfilor este uriaş, noi nu ştim unde ar putea fi...

— Gwyn şi oamenii lui sunt vânători, a spus Diana. O să-i găsim. Gwyn...

S-a întors spre el, dar el stătea încordat tot, ca o vulpe care simte mirosul ogarilor.

— Păzea! a strigat el şi a scos o toporişcă din teaca pe care o purta în spate.

Frunzele copacilor au foşnit; Jia şi Diana abia au avut timp să-şi scoată armele, când oamenii Cohortei au dat năvală în luminiş, având-o în frunte pe Zara, care etala o sabie sclipitoare. O sabie sclipitoare pe care Diana o cunoştea. Cu senzaţia că a înghiţit o bucată de gheaţă, Diana a recunoscut sabia Cortana.

Jessica Beausejours era cu Zara, împreună cu Anush Joshi, Timothy Rockford şi Amelia Overbeck. Zara, îmbrăcată în uniforma de Centurion, rânjea triumfător.

— Am ştiut eu! Am ştiut că o să vă prindem conspirând cu repudiaţii!

Gwyn a ridicat o sprânceană.

— Nu e decât un singur repudiat aici.

Zara ba ignorat.

— Nici nu mă aşteptam la altceva de la tine, Diana Wraybum, dar tu, Consule Penhallow? Să violezi Pacea Rece chiar pe pământul natal? Cum ai *putut* face asta?

Jia îşi ţinea sabia ei curbată, *dao,* la piept.

— Scuteşte-mă de teatrul ăsta, Zara, a spus ea pe un ton aspru. Tu nu pricepi ce se întâmplă, iar crizele tale de isterie nu fac decât rău.

— Nu conspirăm cu elfii, Zara, a spus şi Diana.

Zara a scuipat pe pământ. Era un gest şocant prin primitivitatea exprimării dispreţului.

— Cum îndrăzneşti să negi conspiraţia, când noi ram prins în fapt?

— Zara...

— Nu te mai obosi, i-a spus Jia Dianei. Nici ea, nici ceilalţi din Cohortă nu vor sta să te asculte. Aud numai ce vor ei să audă. Nu acceptă nimic care să vină în contradicţie cu convingerile pe care şi le-au format.

Zara s-a întors la susţinătorii ei.

— Arestaţi-i! le-a cerut ea. Îi ducem la Citadelă.

Gwyn şi-a aruncat toporişca. A fost un gest atât de brusc, încât Diana a sărit în spate, uimită; toporişca a trecut peste capetele celor din Cohortă şi s-a înfipt în trunchiul unui stejar. Mai mulţi membri ai Cohortei au început să ţipe când copacul s-a prăbuşit la pământ cu un zgomot asurzitor de crengi rupte.

Gwyn a întins mâna şi toporişca a revenit din nou la el. Şi-a arătat dinţii vânătorilor de umbre speriaţi.

— Staţi pe loc, sau vă fac bucăţi!

— Vedeţi? Zara căzuse în genunchi când copacul se prăbuşise, iar acum se chinuia să se ridice în picioare, ţinând strâns în mână Cortana. Vedeţi? O conspiraţie! Trebuie să luptăm... *Anush!*

Dar Anush o luase la fugă prin boscheţi. Ceilalţi, vizibil speriaţi, s-au strâns şovăitori în jurul Zarei, în timp ce ea a făcut câţiva paşi hotărâţi spre Gwyn.

— Ce-o să le facă? a întrebat Jia încet.

— O să-i omoare pe toţi. Este căpetenia Vânătorii Sălbatice, pentru el ei nu înseamnă nimic.

— Sunt copii, a spus Jia. Bietul Anush a fugit. Are doar şaisprezece ani.

Diana a ezitat. Erau, întradevăr, nişte copii — nişte copii detestabili, dar Gwyn nu putea să-i omoare. Nu era o soluţie.

A fugit la el, fără să-i pese ce vor crede cei din Cohortă, şi i-a şoptit la ureche.

— Pleacă! i-a spus ea. Te rog. Ne vor duce la Citadelă, dar nu vom rămâne acolo prea mult timp. Tu trebuie să te duci după Emma şi Julian.

Gwyn s-a întors la ea, şi pe faţa lui se citea limpede îngrijorarea.

— Dar tu...

— s>328Găseşte-i, pentru mine, i-a cerut Diana. N-o să mi se întâmple nimic. A fluierat.

Orionl

Orion a pătruns în luminiş, între cei din Cohortă şi Gwyn. Gwyn a încălecat, apoi s-a aplecat s-o sărute pe Diana, ţinându-i câteva clipe capul în mâini.

— Ai grijă de tine, a spus el, şi Orion s-a înălţat la cer.

Toţi cei din Cohortă izbucniseră în strigăte: majoritatea nu mai văzuseră niciodată un armăsar de la Vânătoarea Sălbatică. Chiar erau copii, şi-a spus Diana, obosită: încă mai aveau în ei inocenţă, pe lângă ignoranţa şi ura lor.

Şi nu ar fi putut face rău unor copii. A rămas lângă Jia, tăcută, în timp ce Zara şi Timothy le-au luat armele şi le-au legat mâinile la spate.

Cum nu mai aveau elixirul invizibilităţii, Emma şi Julian trebuiau acum să se folosească doar de întuneric şi de gluga pelerinelor în timp ce înaintau pe coridoarele turnului. Din fericire, se părea că toată lumea plecase undeva, la un soi de eveniment — mulţimea se subţiase şi mai erau doar câţiva elfi ai întunericului care treceau grăbiţi încoace şi încolo pe coridor. Şi gardienii păreau distraşi, nu i-a întrebat nimeni nimic când au cotit pe un hol şi s-au trezit în faţa tapiseriei cu stele.

Emma s-a uitat în jur, îngrijorată.

— Gardienii au plecat.

De fapt, coridorul era pustiu. Emma a simţit furnicături în corp. Ceva nu era în ordine.

— Foarte bine, a spus Julian. Poate sunt în pauză, sau ceva.

— Nu-mi place asta, a murmurat Emma. Nu l-ar fî lăsat pe Ash nepăzit.

— Poate sunt gardieni în cameră.

— Nu cred că e în regulă...

— Vine cineva.

Într adevăr, se auzeau paşi în depărtare. Chipul lui Julian era crispat din cauza tensiunii.

— Emma, trebuie să plecăm.

Deşi raţiunea îi spunea că nu e bine, Emma a scos o sabie scurtă de la centură şi s-a strecurat pe sub tapiserie, după Julian.

În camera în care au intrat era linişte, o linişte stranie, şi nu era niciun gardian. Prima impresie pe care a avut-o Emma a fost că încăperea era bogat decorată şi foarte rece, în acelaşi timp. Un pat mare, cu stâlpi, sculptat dintrun singur buştean imens, domina spaţiul. Pe pereţi erau tapiserii care înfăţişau peisaje frumoase de pe Tărâmul

Elfilor — păduri învăluite în ceaţă, căderi reci de apă, flori sălbatice crescute pe stâncile de deasupra unei mări.

Emma s-a gândit fără să vrea la pârjol. Tapiseriile erau minunate, o odă plină de iubire închinată frumuseţii naturale de pe Tărâmul Elfilor, dar dincolo de zidurile turnului, adevăratul Ţinut al întunericului era distrus de mană. Oare Regele decorase această cameră? îşi dădea seama de ironia acestei situaţii?

Julian rămăsese lângă tapiseria care ţinea loc de uşă, cu sabia scoasă din teacă. Se uita în jur, curios — era greu să nu observi hainele împrăştiate peste tot. După câte se părea, Ash, ca mai toţi adolescenţii, era cam dezordonat. Una dintre ferestre era deschisă şi pe acolo pătrundea un aer rece. Coroana de aur a băiatului fusese abandonată pe pervaz, ca o momeală pentru vreo coţofană.

Emma s-a apropiat încet de patul unde era Ash, o siluetă nemişcată, acoperită de o cuvertură brodată. Avea ochii închişi, două semicercuri perfecte, mărginite de gene argintii. Părea inocent, angelic. Emmei îi părea rău de el — oarecum surprinzător, având în vedere asemănarea lui cu Sebastian. Totuşi nu era copia lui fidelă, a văzut ea când s-a apropiat mai mult şi umbra ei s-a profilat pe pat.

— Seamănă puţin cu Clary, a spus ea în şoaptă.

— Nu contează cu cine seamănă, a replicat Julian. E fiul lui Sebastian.

E un copil, ar fi vrut ea să protesteze, dar ştia că nu ar fi avut vreo
importanţă. A întins mâna şi i-a atins umărul încet; când a făcut asta, a văzut că Ash are pe o parte a gâtului o cicatrice mare, în formă de X, chiar lângă gulerul cămăşii. Şi pe peretele din spatele patului erau nişte semne ciudate: semănau cu nişte rune, dar nişte rune răsucite şi sinistre, precum cele purtate de întunericiţi.
A simţit brusc o dorinţă puternică de a-i proteja, care a uimit-o prin intensitatea ei şi prin completa lipsă de logică. Nici măcar mricunoştea pe băiatul acesta, şi-a spus ea, dar nu s-a putut stăpâni să mri atingă cu blândeţe ca să-l trezească.

— Ash, a şoptit ea. Ash, trezeşte-te! Am venit să te salvăm.

EI a deschis ochii, şi atunci Emma a văzut-o limpede în ei pe Clary; aveau aceeaşi culoare verde ca şi ochii ei. Ochii aceia s-au fixat asupra ei, în timp ce băiatul s-a ridicat în fund şi a scos mâna de sub cuvertură. Erau ochi hotărâţi şi limpezi, şi Emmei i-a venit brusc un gând: *ar*
putea fii un lider adevărat, nu cum fusese Sebastian, ci cum arfi trebuit săfie Sebastian.

În partea cealaltă a camerei, Julian a clătinat din cap:

— Emma, nu, a spus el. Ce vrei să...

Ash şi-a tras mâna înapoi şi a început să strige:

— *Ethna! Eochaid! Călăreţi, ajutaţi-măi*

Julian s-a întors repede spre uşă, dar doi călăreţi deja dăduseră buzna pe sub tapiserie. Armura lor de bronz strălucea orbitor, ca lumina soarelui; Julian a lovit cu sabia oblic, spre pieptul lui Eochaid, dar acesta s-a ferit.

Ethna s-a repezit la Julian cu un urlet de furie şi cu părul ei metalic fluturând. Julian a ridicat sabia, dar nu suficient de repede; ea s-a izbit de el, ba prins în braţe şi ba lovit de zid.

Ash s-a rostogolit pe cuvertură; Emma ba prins şi ba tras înapoi, înfigându-şi degetele în umărul lui. Avea impresia că abia ieşise dintro ceaţă: era ameţită, n-avea aer şi dintrodată era foarte-foarte furioasă.

— Opriţi-vă! a strigat ea. Daţi-i drumul lui Julian sau îi tai gâtul prinţului!

Ethna a ridicat capul, mârâind; stătea deasupra lui Julian, cu pumnalul scos. El era rezemat cu spatele de perete şi de pe tâmplă i se prelingea sânge. Dar privirea îi era atentă.

— Nu fi proastă, a spus Eochaid. Nu pricepi că singura voastră şansă ca să trăiţi este să-i dai drumul prinţului?

Emma a lipit lama săbiei de gâtul prinţului. îl simţea încordat ca un arc sub mâna ei. *Protejează-1 pe Ash,* şoptea o voce în mintea ei. *Ash e cel care contează.*

Şi-a muşcat buzele, şi durerea a şters vocea care răsuna în capul ei.

— Explică-te, Călăreţule!

— Suntem în turn, a spus Ethna cu un ton dezgustat. Nu putem să vă omoram fără permisiunea Regelui. Ar fi furios. Dar dacă îl ameninţaţi pe Ash... Ethna avea un aer flămând. Atunci nu am avea de ales, ar trebui să-l protejăm.

Julian şi-a şters sângele de pe faţă.

— Are dreptate. Nu ne pot ucide. Dă-i drumul lui Ash, Emma!

Ash se uita fix la Julian.

— Semeni cu *ea,* a spus el, uimit.

Nedumerită, Emma a avut o ezitare, iar Ash a profitat de ezitare ca să-şi înfigă dinţii în mâna ei. Emma a scos un ţipăt şi i-a dat drumul; un cerc însângerat îi înconjura degetul mare şi pe cel arătător.

— De ce? l-a întrebat ea. Eşti prizonier aici. Nu vrei să pleci?

Ash se ghemuise pe pat, cu o strâmbătură ciudată, ca de animal. Era
complet îmbrăcat, cu nădragi, tunică şi ghete.

— în Alicante aş fi fiul celui mai detestat inamic al vostru. M-aţi trimite la moarte.

— Nu e aşa cum spui t u . . a început Emma, dar n-a mai terminat; capul i-a zburat pe

spate după ce Ethna i-a administrat o palmă usturătoare pe obraz.

— Termină cu flecăreala! s-a răstit Eochaid.

Emma s-a mai întors o dată să se uite la Ash, în timp ea şi Julian erau scoşi din cameră sub ameninţarea săbiei. Ash stătea în mijlocul camerei şi se uita după ei; faţa lui era neutră, fără aroganţa şi cruzimea lui Sebastian — dar şi fără blândeţea lui Clary. Arăta ca cineva căruia îi reuşise o mutare la şah.

Nici Julian, nici Emma nu au rostit vreun cuvânt în timp ce mergeau pe coridoare, printre elfii care şuşoteau şi se uitau la ei. Din coridoarele de sus au trecut în nişte holuri tot mai umede şi mai reci, pe măsură ce coborau abrupt. În lumina din ce în ce mai slabă, Emma a putut zări expresia de frustrare şi amărăciune de pe faţa lui Julian, dar apoi s-a făcut întuneric şi tot ce putea să vadă erau siluete în mişcare şi, din când în când, lumina slabă dată de făcliile din crppgi, atârnate de pereţi. _ , . ,

Parca îmi pare rau, ajspus Eőcȟaid, rupând tacerea în clipa în care aujntrat pe un coridor fung, în spirala, care ducea spre o gaura întunecata dintr-un zid îndepartat.

Emma putea să vadă sclipirea uniformelor chiar şi în întuneric.

— Să-i omoram pe ăştia doi înainte să vadă distrugerea nefilimilor.

— Prostii! a spus Ethna, scurt. Sânge pentru sânge. L-au ucis pe fratele nostru. Poate

Regele ne va da voie să mânuim noi coasa care îi va ucide.

Au ajuns la deschizătura aceea din perete. Era o arcadă fără uşă, cioplită întrun perete gros de piatră. Gardienii care stăteau de o parte şi de alta au părut intrigaţi.

— Alţi prizonieri? a întrebat cel din stânga, care stătea lungit pe un cufăr mare din lemn.

— Captivii Regelui, a răspuns Ethna, sec.

— Practic e o petrecere, a spus gardianul şi a început să râdă. Lasă că nu vor sta prea mult

aici.

Ethna şi-a dat ochii peste cap şi a îmbrâncit-o pe Emma înăuntru, înfigându-i vârful săbiei între omoplaţi. Ea şi Julian au pătruns întro încăpere largă, pătrată, cu ziduri de piatră neşlefuită. Din tavan coborau până în podeaua de pământ plante agăţătoare. Lujerii lor erau împletiţi şi formau nişte cuşti — celule, şi-a dat seama Emma: nişte celule cu gratii din ramuri spinoase, dure ca fierul.

Şi-a amintit cum o înţepaseră spinii din jurul turnului şi s-a cutremurat.

Ethna a început să râdă cu un râs neplăcut.

— N-ai decât să te cutremuri, a spus ea. Aici nu aveţi nici scăpare, nici milă.

A luat centura cu arme de la mijlocul Emmei şi a silit-o să-i dea medalionul de aur primit de la Conclav. Emma s-a uitat speriată la Julian — acum nimic mri mai putea feri de trecerea timpului pe acest tărâm.

Emma, furioasă, a fost împinsă întro celulă printro deschizătură din ramuri. Spre uşurarea ei, o clipă mai târziu a intrat acolo şi Julian. îi fusese teamă că vor fi despărţiţi şi că va rămâne singură să-şi piardă minţile. Şi el fusese dezarmat. Julian s-a întors şi s-a uitat urât la Călăreţi când Ethna a bătut în gratii cu sabia; ramurile care fuseseră desfăcute s-au împletit imediat, blocând orice cale de ieşire.

Ethna rânjea. Expresia ei triumfătoare îi provoca Emmei arsuri la

— stomac.Vânătoraşilor de umbre, a cârâit ea. La ce vă foloseşte acum sângele vostru angelic?

— Vino, sora mea, a spus Eochaid, care totuşi zâmbea indulgent. Regele ne aşteaptă. Ethna a scuipat pe jos, apoi s-a întors şi a plecat după fratele ei. Paşii lor s-au pierdut în

depărtare, şi nu a mai fost decât întuneric şi linişte — o linişte rece, apăsătoare. Din torţele care fumegau sus, pe ziduri, venea doar puţină lumină.

Emma a simţit că din picioare i se scurge toată vlaga, precum apa ce se pierde prin spărtura unui dig. S-a lăsat la pământ, în mijlocul cuştii, încercând să se ferească de spinii din jur.

— Julian, a şoptit ea. Ce ne facem?

El s-a aşezat în genunchi. Emma a văzut că i se făcuse pielea de găină. Fâşia însângerată de pânză de la încheietură părea să lucească fantomatic în întuneric.

— Din cauza mea am ajuns aici, a spus el. Eu te voi scoate de aici.

Emma a deschis gura să protesteze, dar nu a ieşit niciun cuvânt;

cam acesta era adevărul. Vechiul Julian, Julian al ei, ar fi ascultat-o când i-a spus acolo, în faţa camerei lui Ash, că ceva nu era în regulă. Ar fi avut încredere în instinctul ei. Pentru prima oară a simţit că îi vine să plângă după vechiul Julian, ca şi cum acest Julian nu era doar temporar, ca şi cum Julian al ei nu s-ar mai întoarce niciodată.

— Chiar îţi pasă? Ea întrebat ea.

— Crezi că vreau să mor aici? încă mai am instinct de conservare, Emma, iar asta înseamnă că trebuie să te conserv şi pe tine. Şi ştiu... ştiu că sunt un vânător de umbre mai bun decât am fost adineauri.

— A fi vânător de umbre nu înseamnă doar reflexe rapide şi muşchi puternici. Emma şi-a lipit mâna de inima lui şi a simţit moliciunea cămăşii sub degete. E şi asta.

Cu asta ai tu o problemă.

Ochii lui albaştri-verzi păreau singura pată de culoare din temniţă; până şi ramurile care formau celula erau de un gri metalic.

— Emma...

— Ei sunt! a spus o voce, şi Emma a sărit în picioare când au fost învăluiţi de o lumină puternică.

Şi nu orice fel de lumină. O lumină alb-argintie, care venea dinspre celula de vizavi de ei; acum, în lumina aceea, a văzut şi celula. înăuntru se vedeau două siluete care se uitau la ei printre ramuri, iar una dintre ele avea în mână o piatră-rună.

— O lampa-vrăjitoarei, a şoptit Julian, cu respiraţia tăiată, şi s-a ridicat în picioare.

— Julian? Emma? a strigat vocea — o voce cunoscută, în care se auzeau surprinderea şi uşurarea.

Lumina magică s-a intensificat şi Emma a putut vedea mai bine cele două siluete din celulă.

O MIE DE TRONURI

OLAN ŞI GARDIENII LUi I-A\3 LEGAT LA OCHI TE MATX ŞI TE KiERAN, CA să-i ducă în turn, aşa că dacă au mai fost şi alte reacţii la trecerea lui Kieran, Mark nu a putut să le observe. Dar îi auzise totuşi pe Manuel şi pe Oban râzând când vorbeau despre ceea ce ar fi putut să le facă Regele lui Kieran şi lui Mark, şi se zbătuse furios cu mâinile încătuşate. Cum îndrăzneau să vorbească aşa, când Kieran putea să-i audă? Cum putea să îi placă cuiva o astfel de tortură?

În cele din urmă, au ajuns întro încăpere de piatră, fără ferestre, unde au fost lăsaţi tot cu cătuşele la mâini. Oban le scosese legăturile de la ochi înainte să iasă din cameră, râzând.

— Mai uitaţi-vă o dată unul la altul înainte să muriţi.

Şi Mark chiar se uita la Kieran acum, în camera întunecată. Deşi nu erau ferestre, printro deschizătură cu gratii, aflată sus, în tavan, intra puţină lumină. încăperea era mică şi apăsătoare precum cabina unui lift.

— E gândită să fie oribilă, a spus Kieran, răspunzând la întrebarea nerostită de Mark. Aici îi ţine Regele pe captivi, înainte să fie aduşi în faţa tronului. E menită să înspăimânte.

— Kieran. Mark s-a apropiat de băiat. O să fie bine.

Kieran a zâmbit îndurerat.

^336— Asta îmi place mie la voi, muritorii, a spus el. Că puteţi spune astfel de cuvinte ca să liniştiţi pe cineva, indiferent dacă este adevărat sau nu.

— Ce ţi-a dat fetiţa aceea? Ea întrebat Mark.

Părul lui Kieran era albastru-negru în semiîntunericul camerei.

— O floare.

Kieran avea mâinile legate în faţă; a deschis palma şi i-a arătat lui Mark o floare albă, strivită.

O narcisă albă.

— Iertare, a spus Mark.

Kieran s-a uitat la el mirat; educaţia lui nu fusese îndreptată şi spre studiul florilor.

— Florile au semnificaţii. Narcisa albă înseamnă iertare.

Kieran a lăsat să-i cadă floarea din mână.

— Am auzit cuvintele spuse de oamenii aceia, când am trecut prin curte. Şi nu îmi amintesc.

— Crezi că tatăl tău te-a făcut să uiţi?

Pe Mark începuseră să-l doară mâinile.

— Nu. Cred că nu au fost importante pentru mine. Cred că am fost bun pentru că eram prinţ, şi arogant, şi lipsit de griji, şi mi-a plăcut să fiu bun, deşi puteam la fel de bine să fiu crud. Nu îmi amintesc să fi salvat o fermă sau un copil. Pe vremea

—

aceea duceam o viaţă uşoară şi adesea eram băut. Nu ar trebui să primesc mulţumiri sau iertare.

— Kieran... *r*

— Iar la Vânătoarea Sălbatică nu mă gândeam decât la mine.

În părul lui negru au început să apară fire albe. Şi-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-se de zid.

— Nu, a spus Mark. Te gândeai şi la mine. Ai fost bun cu mine.

— Te doream, a replicat Kieran, cu o strâmbătură dezgustată. Am fost bun cu tine ca în final să îmi fie mie bine.

Mark a clătinat din cap.

Când muritorii spun că totul va fi bine, nu o spun doar ca să liniştească pe cineva. în parte o spunem pentru că noi, spre deosebire de voi, elfii, nu credem întrun adevăr absolut. Aducem pe lume propriul nostru adevăr. Dacă sunt convins că totul va fi bine, voi fi mai puţinsperiat şi înfricoşat. Tu, pentru că eşti furios pe tine, eşti convins că tot ce ai făcut ai făcut din egoism.

— Am fost egoist, a protestat Kieran. Am fost...

— Toţi suntem egoişti, câteodată. Şi nu spun că n-ai făcut niciodată nimic rău. Poate ai fost un prinţ egoist, dar acum nu eşti un prinţ crud. Ai putere, şi alegi s-o foloseşti ca să fii bun. Ai fi putut alege contrariul. Nu considera că alegerile pe care le-ai făcut sunt neimportante. Nu sunt lipsite de sens.

— De ce încerci să mă linişteşti şi să mă înveseleşti? ba întrebat Kieran cu o voce răguşită, de parcă bar fi durut gâtul. Am fost furios pe tine când ai acceptat să pleci de la Vânătoarea Sălbatică la familia ta... Ţbam spus că nimic din toate acelea nu e real...

— Ca şi cum n-aş fi ştiut de ce ai spus asta. Te-am auzit la Vânătoarea Sălbatică. Atunci când te biciuiau şi te chinuiau, mereu spuneai în şoaptă că nimic din toate astea nu e real. A fost un dar pe care ai vrut să mi-i oferi... un dar prin care să scap din agonie, să mă retrag întrun loc imaginar, unde să fiu în siguranţă.

— Am crezut că vânătorii de umbre sunt cruzi. Am crezut că îţi vor face rău, a spus Kieran. Stând cu tine şi cu familia ta, mbam dat seama că nu e aşa. Când eram la Vânătoarea Sălbatică, eu credeam că te iubesc, Mark, dar aceea era doar o umbră a sentimentului pe care îl am pentru tine acum, când ştiu cât de bun şi de iubitor eşti.

Vârful de săgeată de la gâtul lui se ridica şi cobora repede din cauza respiraţiei lui precipitate.

— La Vânătoarea Sălbatică aveai nevoie de mine, a spus Kieran. Aveai aşa de multă nevoie de mine, că niciodată n-am ştiut dacă m-ai mai dori când n-ai mai avea nevoie de mine. Mă mai doreşti?

Mark era gata să se împiedice, apropiindu-se de el. încheieturile îl ardeau ca focul, dar nu îi păsa. S-a lipit de el, şi Kieran a încercat să-l prindă de mijloc cu mâinile legate, ca să-l tragă şi mai aproape. A ridicat călcâiele de la pământ, aplecându-se spre Kieran, şi amândoi încercau să se apropie cât mai mult, să se mângâie, în ciuda cătuşelor.

Mark şi-a culcat faţa lângă gâtul lui şi a inspirat parfumul acela familiar, de iarbă şi de cer. Poate că acestea aveau să fie ultima iarbă şi ultimul cer simţite de el.

s» 338Uşa celulei s-a dat de perete şi o lumină puternică ba orbit pe Mark. A

simţit cum Kieran se încordează lângă el.

Winter, generalul care comanda Căştile Roşii, stătea în cadrul uşii, cu cămaşa şi casca de culoarea sângelui învechit, şi cu cizmele ale căror blacheuri pocneau pe podeaua de piatră. În mână avea o suliţă lungă, cu vârful de oţel.

— Indepărtaţi-vă, amândoi, a spus el cu voce aspră. Regele vă primeşte acum.

Emma s-a repezit către partea din faţă a celulei — şi şi-a amintit de ghimpi exact la timp, sărind înapoi ca să nu îi atingă. Julian a urmat-o, puţin mai ezitant.

— Ah, slavă îngerului că sunteţi aici! a spus Emma. Adică, nu că sunteţi la închisoare, asta nu e bine, dar... A desfăcut larg braţele. îmi pare bine să vă văd.

Clary a râs încetişor.

— Ştim ce-ai vrut să spui. Şi eu mă bucur să vă văd.

Avea faţa murdară şi plină de praf, iar părul roşu era prins întro coadă la spate. În lumina pietrei-rună, Emma vedea că arată slăbită; jacheta de blugi murdară atârna pe umerii ei. Jace, în spatele ei, era înalt şi auriu ca întotdeauna, iar ochii îi luceau puternic în lumină, în timp ce obrajii îi erau umbriţi de o barbă aspră.

— Ce căutaţi aici? i-a întrebat el, punând capăt dulcegăriilor. Aţi fost pe Tărâmul Elfilor? De ce?

— Eram în misiune, a spus Julian.

Clary a lăsat capul jos.

— Te rog, spune-mi că nu aţi venit să ne căutaţi pe noi!

— Am venit să căutăm Cartea Neagră a Morţii. Inchizitorul ne-a trimis.

Lui Jace părea că mri venea să creadă.

— Robert v-a trimis aici?

Emma şi Julian au schimbat o privire. A urmat o tăcere oribilă.

Jace s-a apropiat de gratiile spinoase ale celulei care îi ţinea captivi.

Indiferent despre ce e vorba, trebuie să ne spuneţi, a zis el. Dacă s-a întâmplat ceva, trebuie să ştim şi noi.Poate că nu în mod surprinzător, Julian a fost cel care a vorbit.

— Robert Lightwood e mort.

Lampa-vrăjitoarei s-a stins.

În întuneric, cu runa Viziunii Nocturne acum inutilă, Emma nu vedea nimic. A auzit că Jace scoate un sunet înfundat şi a auzit-o pe Clary şoptind ceva. Cuvinte de mângâiere, de alint — Emma era convinsă. S-a recunoscut pe ea însăşi, şoptindu-i lui Julian cuvinte calde în întunericul nopţii.

Şoaptele au încetat şi lampa-vrăjitoarei s-a aprins din nou. Jace o ţinea întro mână, iar cu cealaltă mână se ţinea strâns de o ramură spinoasă. Sângele care îi curgea printre degete se scurgea pe braţ. Emma şi-a imaginat spinii aceia înţepându-i palma şi a strâns din ochi.

— Şi ceilalţi? a întrebat el cu o voce atât de rece, că suna aproape inuman. Ce face Alee?

Emma s-a apropiat mai mult de gratiile celulei.

— E bine, a spus ea, apoi le-a povestit cât de repede a putut ce se întâmplase, de la momentul în care Annabel i-a ucis pe Robert şi pe Liwy, până la momentul în care Horace a ajuns Inchizitor.

După ce a terminat, s-a aşternut liniştea, dar cel puţin Jace nu mai

— îmi pare aşa de rău pentru sora ta, a spus Clary cu blândeţe. îmi pare rău că n-am fost acolo.

Julian nu a scos un cuvânt.

— N-aţi fi putut face nimic, a răspuns Emma.

— Regele e gata să pună mâna pe Cartea Neagră, a spus Jace. Şi-a deschis şi a închis la loc palma însângerată. Asta-i chiar o veste proastă.

— Dar voi nu aţi venit aici pentru asta, a rostit Julian. Aţi venit pentru Ash. El este arma pe care o căutaţi, mri aşa?

Clary a încuviinţat din cap.

— Am primit o informaţie din Labirintul Spiralat, care spunea că pe Tărâmul Elfilor există o armă la care Regele Elfilor întunericului are acces, şi care poate anihila puterile vânătorilor de umbre.

Am fost trimişi aici pentru că avem sânge angelic, a spus Jace. Se zvonise peste tot că magia vânătorilor de umbre a ajuns să fie ineficientă la Curţile elfilor; Fraţii Tăcuţi au spus că noi putem rezistamai bine la efectele de aici. Nu suntem afectaţi de trecerea timpului şi putem folosi runele... sau, cel puţin, puteam, înainte să ne ia stelele. Măcar mai avem astea.

A ridicat lampa-vrăjitoarei, a cărei lumină pulsa în mâna lui.

— Deci ştiam că trebuie să căutăm ceva, a spus Clary Dar nu ştiam că este chiar... că este Ash.

— Cum v-aţi dat seama? a întrebat Emma.

— Am aflat destul de repede că Regele Ea răpit pe fiul Reginei Luminii, a spus Jace. E un fel de secret pe care îl ştie toată lumea de la Curte. Şi apoi, când Clary Ea văzut prima oară... de la distanţă, fiindcă am fost prinşi înainte să ne apropiem mai mult...

Clary a început să se plimbe prin celulă, agitată.

— Am ştiut imediat cine e. Seamănă perfect cu fratele meu.

Emma îi auzise de nenumărate ori pe Julian, pe Liwy, pe Mark sau
pe Dru rostind cuvintele „fratele meu”, dar niciodată nu sunaseră aşa: pline de amărăciune şi de regret.

— Iar acum Regele are Cartea Neagră, ceea ce înseamnă că nu mai avem mult timp, a adăugat Jace, mângâind-o uşor pe Clary pe ceafă.

— OK, a spus Julian. Mai precis, ce vrea să facă Regele cu Cartea Neagră, ca să-l transforme pe Ash întro armă?

Jace şi-a coborât vocea, deşi Emma se îndoia că putea să-i audă cineva.

— Sunt vrăji în Cartea Neagră prin care Ash ar putea căpăta anumite puteri. Regele a mai făcut ceva asemănător şi altă dată...

— Aţi auzit de Primul Moştenitor? Ea întrebat Clary

— Da, a spus Emma. Kieran ne-a spus ceva de el... sau de povestea asta.

— Era o poveste pe care Eo spusese fratele lui, Adaon. Julian s-a încruntat. Kieran spunea că tatăl lui vrea această carte de când a fost răpit Primul Moştenitor. Poate ca să-l învie pe copil? Dar ce legătură are asta cu Ash?

— E o poveste veche, a spus Jace. Dar, după cum ştiţi, toate poveştile sunt adevărate.

Sau măcar parţial adevărate.Clary a ridicat capul spre el, zâmbind. Emma a simţit un fel de dor — chiar şi în întunericul şi răceala acestei temniţe, iubirea lor rămăsese la fel. Clary s-a întors din nou la Julian şi la Emma.

— Am aflat că în urmă cu mult timp, Regele întunericului şi Regina Luminii au decis să-şi unifice Curţile. O parte a planului lor prevedea să aibă împreună un copil, un copil care ar fi fost moştenitorul ambelor Curţi. Dar asta nu era de ajuns pentru ei... Voiau să creeze un copil atât de puternic, încât să-i poată distruge pe nefilimi.

— înainte de naşterea copilului, au făcut tot felul de ritualuri şi de vrăji, ca să-i ofere copilului acele „daruri”, a spus Jace. Imaginaţi-vă o Frumoasă Adormită care are ca părinţi nişte elfi malefici.

— Copilul trebuia să aibă o frumuseţe perfectă, să fie un lider perfect şi să inspire o loialitate perfectă, a continuat Clary Dar când s-a născut copilul, au văzut că este fată. Regelui mri trecuse nicio clipă prin cap că n-o să fie băiat: fiind cine e, el considera că un lider perfect nu poate fi decât bărbat. Regele a fost furios şi a crezut că Regina Ea trădat. Regina, la rândul ei, a fost furioasă că el voia să abandoneze planul numai pentru că nou-născutul era fetiţă. Apoi copilul a fost răpit şi, posibil, ucis.

— Atunci nu mă miră toate zvonurile acelea că Regele urăşte fiicele, a spus Emma, uimită.

— Cum adică „posibil ucisă”? a întrebat Julian.

Jace a răspuns:

— N-am reuşit să aflăm ce s-a întâmplat cu acel copil. Nu ştie nimeni. Regele a afirmat că fetiţa a fost răpită şi ucisă, dar e posibil ca ea să fi scăpat şi să fi trăit în continuare pe Tărâmul Elfilor. Jace a ridicat din umeri. Ce e clar e că prin venele lui Ash curge un amestec de sânge al Regilor elfi, al nefilimilor şi al demonilor. Regele crede că este persoana ideală care să poată termina ceea ce a început cu Primul Moştenitor.

— Nimicirea vânătorilor de umbre, a murmurat Julian.

— Pârjolul pe care Regele ba adus deja aici s-a întins greu, a spus Clary Dar dacă Regele va putea să facă vrăjile dorite, Ash va deveni o armă mai puternică decât pârjolul. Nici măcar nu ştim tot ce ar putea să facă, dar va avea acelaşi amestec de sânge ca şi Sebastian, serafic şi infernal.Va fî demonic, dar imun la rune sau la magie angelică, a adăugat Jace. Ar putea avea rune, dar nimic demonic mri va putea afecta. Atingerea mâinilor lui ar putea răspândi pârjolul ca un foc scăpat de sub control.

— Pârjolul a ajuns deja în Idris, a spus Emma. Au fost distruse anumite părţi din Pădurea Brocelind.

— Trebuie să ne întoarcem! a exclamat Clary

Părea şi mai palidă ca până atunci, dar şi mai tânără. Emma şi-a amintit de ea pe acoperişul Institutului din L. A. Să ştii că o să vină ceva groaznic. Ca un gid de întuneric şi de sânge. O umbră care se răspândeşte peste lume şi acoperă totul.

— Nu mai putem aştepta, a spus Jace. Trebuie să ieşim de aici.

— Presupun că simpla dorinţă de a ieşi de aici nu e suficientă, din moment ce sunteţi şi acum în închisoare, a remarcat Julian.

Jace şi-a îngustat ochii.

— Julian! a spus Emma.

Ar fi vrut să adauge: *scugaţi-l, nu are sentimentul empatiei,* dar nu a spus, pentru că în clipa următoare a auzit un strigăt, urmat de un bufnet puternic. Jace a acoperit cu

degetele lampa-vrăjitoarei, şi în întunericul acela Emma s-a îndepărtat de gratiile cuştii. Nu voia să se înfigă din greşeală cu faţa în spinii ucigători.

S-a auzit un scrâşnet când uşa temniţei s-a deschis.

— Gardieni, probabil, a spus Clary încet.

Emma s-a uitat atent prin întuneric. Erau două siluete care se îndreptau spre ei; vedea galoanele aurii ale uniformelor de gardian.

— Unul are sabie, a şoptit Emma.

— Probabil vin după noi, a spus Clary Suntem mai demult aici.

— Nu, a spus Julian.

fac j cr *bb* ■ ci **ma**

Emma ştia ce voia să spună. Jace şi Clary erau, întrun fel, nişte ostatici preţioşi. Emma şi Julian erau doar nişte vânători de umbre hoţi, care uciseseră un Călăreţ. Nu aveau de ce să fie lăsaţi să zacă prea mult în temniţă. Aveau să fie decapitaţi rapid, spre încântarea curtenilor.

— Ripostaţi, le-a spus Jace, alarmat. Dacă deschid uşa celulei, să ripostaţi...

Cortana, şi-a spus Emma disperată. *CortanalDax* nu s-a întâmplat nimic. N-a fost

ca ce

nicio greutate liniştitoare pe care să o simtă brusc în mână. Doar o apăsare pe umăr; Julian se apropiase şi stătea lângă ea. Dezarmaţi, au rămas cu faţa spre uşa celulei. S-a auzit o exclamaţie înăbuşită, apoi zgomotul paşilor cuiva care aleargă... Emma a ridicat pumnii...

Cel mai mărunt dintre gardieni a întins mâna spre celulă şi a apucat una dintre ramuri, apoi a ţipat de durere. O voce a şoptit ceva întro limbă elfa, şi torţele de pe pereţi s-au aprins brusc cu o flacără slabă. Emma s-a trezit că se uită printre ramuri şi spini la Cristina, care era îmbrăcată în uniforma de gardă a elfilor şi avea o sabie lungă atârnată în spate.

— Emma? a şoptit Cristina, cu ochii mari. Ce Dumnezeu faci aici? *Ai grijă de*

Tiberius.

Ty. era rele

Kit exact asta facea. Sau cel puţin stătea cu ochii pe Ty, ceea ce părea destul de asemănător. Se aflau pe plaja de lângă Institut; Ty îşi scosese ciorapii şi pantofii şi mergea prin apa de la ţărm. A ridicat privirea spre Kit, care stătea pe o dună de nisip, şi i-a făcut semn cu mâna să vină şi el.

— Apa nu-i aşa de rece! a strigat el. Crede-mă!

Te cred, ar fi vrut Kit să-i spună. întotdeauna avusese încredere în el. Ty nu minţea, decât dacă nu avea încotro, cu toate că se pricepea să ascundă lucruri. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Helen i-ar fi întrebat direct dacă voiau s-o aducă pe Liwy înapoi din morţi.

s-a itfel

Poate el ar fi spus adevărul. Până la urmă, el era cel care nu voia, de fapt, să facă asta.

Kit s-a ridicat încet în picioare şi a coborât pe plajă, lângă Ty Valurile înaintau pe ţărm cel puţin şase metri; spre margine, apa era argintie, cu spuma albă. Un val mai puternic a trecut peste picioarele goale ale lui Ty şi i-a umplut lui Kit bascheţii de apă.

Ty avusese dreptate. Nu era chiar aşa de rece.

— Deci mâine ne ducem la Piaţa Umbrelor, a spus Ty.

Lumina lunii desena umbre delicate pe faţa lui. Părea calm, s-a

— gândit Kit, şi şi-a dat seama că de mult timp mri simţise pe Ty altfel decât ca un arc încordat care vibra lângă el.Nu ţi-a plăcut la Piaţa Umbrelor din Londra, a spus Kit.

Chiar te-a deranjat. Zgomotul, aglomeraţia...

Ty i-a aruncat o privire rapidă.

— O să-mi pun căştile. Va fi bine.

— ... şi nu ştiu dacă ar trebui să ne ducem iar acolo atât de curând, a completat Kit. Dacă Helen şi Aline devin suspicioase?

Ochii cenuşii ai lui Ty s-au întunecat.

— Julián mi-a spus odată că atunci când oamenii vin mereu cu motive ca să nu facă ceva, înseamnă că nu vor să facă lucrul acela. Tu nu vrei să faci asta? Vraja, toate astea?

Se simţea crispare în vocea lui Ty. Iarăşi încordat ca un arc, încordat din cauza tensiunii. Pe sub bumbacul tricoului, şi umerii lui înguşti erau încordaţi. Gulerul tricoului era larg şi se vedea puţin linia delicată a claviculelor.

Kit s-a simţit cuprins de un val de afecţiune pentru el, amestecat cu panică. în altă situaţie, s-a gândit el, ar fi minţit, pur şi simplu. Dar pe Ty nu putea să-l mintă.

A mers mai departe prin apă, şi s-a oprit doar când blugii i s-au udat până la genunchi. S-a întors prin spuma albă care stropea în toate părţile.

— N-ai auzit ce-a spus Shade? Acea Liwy pe care o aducem noi înapoi s-ar putea să n-aibă nimic în comun cu Liwy a noastră. Cu Liwy a ta.

Ty a venit după el prin apă. Ceaţa se lăsase până aproape de valuri, înconjurându-i întrun voal alb şi cenuşiu.

— Dacă facem vraja corect, ea va ft. Asta-i tot. Trebuie s-o facem corect.

Kit simţea în gură gust de sare.

— Nu ştiu...

Ty a întins mâna spre orizont, acolo unde stelele începuseră să se piardă în ceaţă. Orizontul se vedea ca o dungă neagră, stropită cu argint.

— Liwy e acolo, a spus el. E întrun loc unde eu nu pot ajunge, dar o pot auzi. Mă strigă pe nume. Vrea să o aduc înapoi. Are nevoie de mine ca să se întoarcă.

— La tremurat colţul gurii.Nu vreau s-o fac fără tine. Dar o s-o fac.

Kit a mai făcut un pas spre ocean şi s-a oprit. Cu cât înainta mai mult, cu atât apa era mai rece. Şi aşa era cu toate, şi-a spus el. *Sunt multe moduri prin care poţi fi pus în pericol de magie.*

*Aş putea să refm*5 *şi-a spus el. Aş putea să-l las pe Ty să facă asta singur. Dar nu voi putea să-mi spun că asta nu ar însemna sfârşitulprieteniei noastre, fiindcă aşa va fi. Aş rămâne în afara planurilor lui Ty*} *exact ca Helen*} *exact ca Dru. Ca toţi ceilalţi.*

Avea impresia că i s-au golit plămânii de aer. S-a întors spre Ty

— OK. O s-o fac. Putem merge mâine la Piaţa Umbrelor.

L-a văzut pe Ty zâmbind. Sau poate mai corect ar fi fost să spună că zâmbetul i-a luminat faţa, ca un soare care răsare. Kit stătea acolo cu respiraţia tăiată şi cu apa înconjurându-i din toate părţile, când Ty s-a apropiat de el şi La luat de gât. îşi amintea că îl mai îmbrăţişase o dată pe Ty, pe acoperişul Institutului din Londra, dar atunci o făcuse pentru că Ty intrase în panică. Avusese impresia că ţine în braţe un animal sălbatic. Acum Ty îl îmbrăţişa fiindcă aşa voia el. Bumbacul moale al tricoului lui Ty, senzaţia pe care i-o dădea atingerea părului lui pe obraz, când Kit şi-a ascuns expresia, îngropându-şi faţa în umărul lui Ty. Îi auzea respiraţia. L-a luat în braţe şi şi-a pus mâinile reci pe spatele lui. Când *Ty* s-a lipit de el, cu un suspin, a avut senzaţia că a câştigat o cursă la care nu-şi dăduse seama că participă.

— Nu-ţi face griji, a spus Ty încet. O s-o aducem înapoi. Îţi promit.

Exact de asta mi-e teamă. Dar Kit nu a spus nimic cu glas tare. A rămas în

braţele lui Ty, copleşit de o fericire jalnică, şi a închis ochii, să nu mai vadă strălucirea de rug a lunii.

— Am venit să vă ajutăm, a spus cel care o însoţea pe Cristina.

Emma ha recunoscut abia acum: prinţul Adaon, unul dintre fiii Regelui întunericului. II văzuse când fusese ultima oară pe Tărâmul Elfilor. Era un cavaler înalt, îmbrăcat în culorile Tărâmului întunericului, frumos, cu pielea închisă la culoare, şi cu două pumnale la centură. A întins mâna spre ramurile spinoase ale celulei, şi acestea s-au dat la o parte la atingerea lui. Emma s-a strecurat afară şi a luat-o în braţe pe Cristina.

Cristina, a spus ea. Tu, şmecheră frumoasă ce eştiîCristina a zâmbit şi a mângâiat-o uşor pe spate, până când Adaon Ea eliberat pe Julian, apoi pe Jace şi pe Clary Jace a ieşit ultimul dintre ramuri. S-a uitat la Julian, cu o sprânceană ridicată.

— Ce ziceai cu dorinţa de a fi salvat?

— Nu putem sta prea mult aici, a spus Adaon. Vor veni ceilalţi, gardienii şi cavalerii. S-a uitat încruntat la şirurile de celule. Unde sunt?

— Unde sunt, cine? a întrebat Emma, desprinzându-se cam fără voie din îmbrăţişare.

— Mark şi Kieran, a răspuns Cristina. Unde sunt Mark şi Kieran?

— Am venit aici să-mi salvez fratele, nu să golesc temniţele palatului de criminali, a spus Adaon, despre care Emma începea să creadă că nu era cea mai veselă persoană din lume.

— Vă apreciem foarte mult eforturile, a replicat Clary.

Observase că Emma începuse să tremure de frig. Şi-a scos jacheta de blugi şi i-a întins-o, după ce a bătut-o uşor pe umăr.

Emma şi-a pus jacheta pe ea, prea înfrigurată şi obosită să mai protesteze.

— Dar... de ce ar fi aici Mark şi Kieran? De ce eşti tu aici, Cristina? Adaon a început să calce apăsat, verificând fiecare celulă. Cristina s-a uitat în jur cu nervozitate.

— Mark, Kieran şi cu mine am auzit că Dearborn va trimis întno misiune sinucigaşă, le-a spus ea Emmei şi lui Julian. Am venit să vă ajutăm.

— Şi Mark nu e cu tine? a întrebat Julian, care devenise atent când auzise numele fratelui său. V-aţi despărţit aici? În turn?

— Nu. Au fost răpiţi pe drum de cel mai rău dintre fraţii mei, a spus Adaon, care se întorsese din cercetarea lui. Cristina a venit la mine s-o ajut. Am ştiut că Oban îi va aduce aici pe Mark şi pe Kieran, dar am crezut că o să-i găsesc în temniţă.

Gura lui căpătase o grimasă sumbră.

— Oban a fost întotdeauna nerăbdător. Probabil că i-a dus direct la tatăl meu.

— Adică în sala tronului? a întrebat Emma, uşor ameţită de repeziciunea cu care se desfăşurau evenimentele.

— Da, a răspuns Adaon. La Rege. Ei doi reprezintă o pradă valoroasă, iar Oban abia aşteaptă să-şi ia răsplata.

— II vor ucide pe Kieran, a spus Cristina, cu un fir de panică în voce. A scăpat o dată de execuţie. II vor ucide şi pe Mark.

— Atunci am face bine să ne ducem să-i oprim, a zis Jace.

Cu tot praful de pe el şi cu barba aceea, începea să semene mai mult cu acel Jace pe care Emma îl ştia dintotdeauna, cu acel Jace cu care ar fi vrut să semene — cel mai bun războinic dintre vânătorii de umbre.

— Acum.

Adaon s-a uitat la el dispreţuitor.

— E prea periculos pentru voi, nefilimilor.

— Ai venit aici pentru fratele tău, a spus Julian, cu ochii aprinşi. Noi ne ducem după fratele meu. Dacă vrei să ne opreşti, va trebui să foloseşti forţa.

— Ar trebui să mergem cu toţii, a intervenit Clar*y.* Cu cât suntem mai mulţi, cu atât avem mai multe şanse să-l învingem pe Rege.

— Dar aici sunteţi lipsiţi de putere, nefilimilor, a spus Adaon.

— Nu, a replicat Jace şi lampa-vrăjitoarei s-a aprins în mâna lui, iradiind lumină printre degete.

Au fost scăldaţi cu toţii în lumina ei albă. Cristina se uita cu gura căscată; Adaon îşi trăda uluiala aşa cum o făceau de obicei elfii, mişcându-şi unul sau doi muşchi faciali.

— Prea bine, a spus el, cu răceală. Dar nu voi risca să fiu prins de gardieni rătăcind în văzul tuturor, ca proştii. Voi toţi veţi merge înaintea mea. Vă veţi purta ca şi cum aţi fi ostaticii mei.

— Vrei să ne purtăm ca nişte ostatici care sunt duşi la Rege? a întrebat Julian, care nu părea încântat de idee.

— Vreau să păreţi înfricoşaţi, a spus Adaon, scoţând sabia şi făcându-le semn s-o ia înainte. Fiindcă aşa ar trebui să fiţi.

Diana se aşteptase să fie încuiată întro celulă din închisoarea de la Citadelă, dar, în loc de asta, fusese adusă întro cameră surprinzător de luxoasă. Pe jos era un covor turcesc, iar în şemineul de piatră ardea focul cu flăcări înalte. Lângă şemineu erau nişte fotolii tapiţate cucatifea groasă; s-a aşezat pe unul dintre ele, încordată, şi a rămas cu ochii pe fereastra pe care se vedeau acoperişurile caselor din Idris.

În mintea ei erau doar Gwyn, Emma şi Julian. Dacă îl pusese pe Gwyn în pericol? Cum de îşi imaginase că el va pleca pe Tărâmul Elfilor, în căutarea a doi vânători de umbre, doar pentru că îl rugase ea?

în privinţa Emmei şi a lui Julian, două cuvinte se învârteau în capul ei, iar şi iar, ca nişte rechini.

Misiune sinucigaşă.

Horace Dearborn a intrat în cameră cu o tavă de argint pe care se afla un serviciu de ceai. *Acum le-am văcşutpe toate,* şi-a spus ea, în timp ce el s-a aşezat pe fotoliu şi a pus tava pe măsuţa dintre ei.

— Diana Wrayburn, a început Horace. De mult voiam să am o discuţie între patru ochi cu tine.

— Puteai să mă inviţi oricând la Citadelă. Nu trebuia să mă arestezi în pădure.

El a oftat adânc.

— îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, dar tu i-ai frecventat pe elfi şi ai încălcat Pacea Rece. Dar trebuie să înţelegi, îmi plac femeile cu tupeu.

Privirea lui a alunecat peste trupul ei întrun mod care i-a dat frisoane.

Diana şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Unde e Jia?

Horace a luat ceainicul şi a început să toarne. Fiecare mişcare era măsurată şi calmă.

— Prin voinţa Consiliului, Consulul se află momentan în arest la domiciliu, până când se va investiga conexiunea ei cu elfii.

Nu era proprhrzis o surpriză, dar tot a simţit-o ca pe o lovitură.

— Nu-mi spune. Procesul ei se va ţine imediat ce Sabia Mortală va fi refăcută,

a spus ea cu acreală.

El a dat din cap, entuziasmat.

— Exact, exact. A pus jos ceainicul. O situaţie nefericită. Şi o situaţie în care ai putea să te afli şi tu... dacă nu vei fi dispusă să faci o înţelegere cu mine.

Ce fel de înţelegerePEl i-a întins o ceaşcă; Diana a luat-o, cu un gest mecanic.

— Următoarea şedinţă de Consiliu va fi una dificilă, pentru că membrii Conclavului vor trebui să înţeleagă că pe viitor deciziile se vor lua în lipsa Consulului. Transferul de putere e întotdeauna dificil, nu crezi?

Diana s-a uitat la el cu privirea împietrită.

— Dă-mi voie să mă explic, a spus Elorace şi, cu toate că expresia lui era apropiată şi prietenoasă, nu era niciun pic de prietenie în ochii lui. Fii de partea mea la următoarea şedinţă. Ai influenţă asupra oamenilor. Institutul din L.A., Institutul din New York... multe Institute te vor asculta. Dacă mă susţii pentru postul de Consul, în locul lui Penhallow, mă vor susţine şi ei.

— Oamenii mă ascultă pentru că nu îmi compromit principiile, a răspuns Diana. Ştiu că atunci când spun ceva, cred cu adevărat în ce spun. Nu aş putea crede niciodată că ai fi un bun Consul.

— Chiar aşa?

Falsa prietenie dispăruse de pe faţa lui.

— Tu crezi că mie îmi pasă de principiile tale, Diana Wraybum? O să mă susţii, fiindcă dacă n-o s-o faci, o să-ţi dezvălui secretul în faţa Conclavului.

Diana a simţit că i se strânge gâtul.

— Ce secret?

Horace s-a ridicat în picioare, cu un aer ameninţător.

— Cu toată vorbăria ta despre principii, eu ştiu că ai un secret. Ştiu că în toţi anii ăştia ai refuzat să fii directorul Institutului din Los Angeles, lăsându-i să fie condus de un nebun... *Ştiu* că porţi după tine o umbră, Diana Wrayburn, şi ştiu şi ce e. Ştiu că te-ai supus unui tratament medical mundan cât ai fost la Bangkok.

Diana tăcea, şocată şi furioasă. Cum de aflase? în mintea ei se stârnise furtuna: Conclavul îl considera trădător pe un vânător de umbre care îi lăsa pe medicii mundani să se uite la sângele lui şi să-i afle secretele. Nu mai conta că rezultatele neobişnuite pe care le avuseseră analizele ei fuseseră ascunse de Catarina. Horace ar condamna-o oricum.

Şi dă-mi voie să-ţi spun, a continuat Horace. Voi folosi la maximum această informaţie dacă nu faci cum spun eu. Vei fi despărţitāde fraţii Blackthorn, pe care îi iubeşti tu aşa de mult. Eventual întemniţată, împreună cu alţi trădători.

— Dacă nu, ce? a întrebat Diana, parcă amorţită.

— Dacă nu accepţi să fii de partea mea la următoarea şedinţă şi să declari că Jia e incompetentă şi că eu ar trebui să fiu Consul. Ai înţeles?

Dianei i se părea că se vede prin capătul celălalt al telescopului, o siluetă minusculă asupra căreia Horace se înălţa ca un uriaş.

— Am înţeles.

— Şi eşti de acord să susţii şi Cohorta?

— Da.

S-a ridicat în picioare. Era foarte conştientă de hainele ei murdare şi rupte — cei din Cohortă nu se purtaseră prea delicat cu ea şi cu Jia, deşi se predaseră în linişte.

Elorace a deschis gura, poate pentru a-i chema pe gardieni să vină s-o ia. Cu o mişcare mai rapidă decât ar fi crezut că e posibil, Diana a smuls sabia de la centura Inchizitorului şi a lovit cu ea.

Horace a început să ţipe. S-a dat înapoi, ţipând întruna, şi a căzut în genunchi; toate hainele îi erau pline de sânge. Braţul îi atârna întro poziţie ciudată.

Gardienii au dat năvală în cameră, dar Diana deja alergase la fereastră şi o deschisese. S-a aruncat pe acoperiş şi s-a oprit chiar aproape de marginea lui, agăţându-se cu mâinile de plăcile de ardezie.

Gardienii veniseră la fereastră. Ea s-a ridicat în picioare şi a luat-o la fugă pe acoperiş, căutând un loc de unde să sară jos. Prin faţa lunii a trecut o umbră, ascunzând vederii turnurile demonilor. A auzit pocnetul copitelor, şi a ştiut.

în timp ce gardienii începeau să iasă pe fereastră, s-a aruncat de pe acoperiş.

— *Diana!*

Gwyn Ea oprit pe Orion, Ea întors, şi s-a întins s-o prindă. A aterizat aiurea şi s-a agăţat cu mâinile de gâtul lui. Braţele lui puternice i-au înconjurat mijlocul; s-a uitat înapoi şi a văzut feţele palide ale gardienilor care se uitau de pe acoperişul clădirii cum se îndepărtau în noapte.Dru a închis televizorul chiar la mijlocul filmului *Albinele ucigaşe,* un lucru neobişnuit, pentru că acesta era unul dintre filmele ei preferate. Chiar îşi cumpărase o pereche de cercei de aur în formă de albină de la Venice Beach, ca să-i poarte când se uită la scenele cu morţile provocate de înţepătura albinelor.

Era însă prea agitată ca să stea locului. încântarea pe care o simţise când ieşise de la IOI Coffee Shop o mai furnica şi acum în ceafă. Fusese aşa de grozav să facă echipă cu Kit şi cu Ty, să râdă cu ei, să fie inclusă în planurile lor.

Şi-a aruncat picioarele de pe canapea şi a ieşit desculţă pe hol. îşi vopsise unghiile de la un picior întrun verde intens, dar nu mai avea chef să le mai facă şi pe celelalte. Avea chef să se ducă la Liwy, să se bage cu ea în pat şi să râdă împreună, răsfoind reviste mundane vechi.

Durerea pe care i-o provoca amintirea lui Liwy se schimba în fiecare clipă; uneori era o durere surdă, alteori era o fulgerare ascuţită, ca şi cum ar fi fost înţepată cu un ac înroşit. Dacă Julian şi Emma ar fi fost aici, ar fi putut vorbi cu ei despre asta, sau chiar cu Mark. Trecând prin dreptul scărilor care duceau spre holul de la intrare, a auzit voci venind dinspre Sanctuar. Vocea prietenoasă şi calmă a lui Helen şi vocea dură şi autoritară a lui Aline. S-a întrebat dacă s-ar fi dus sa vorbească cu ele de n-ar fi fost atât de ocupate. Dru chiar nu-şi putea imagina asta.

Dar şi-a amintit de seara aceea, când râdea cu Kit şi Ty pe bancheta din spate a maşinii, şi când vântul din deşert îi flutura părul. Aducea mirosul de leandru alb până în centrul oraşului Hollywood. Noaptea aceea îi stârnise o dorinţă arzătoare *de a face ceva,* o dorinţă pe care nici nu bănuise că o are.

A ajuns la dormitoarele gemenilor. Ty şi Liwy avuseseră întotdeauna camerele vizavi; uşa de la camera lui Liwy era închisă bine, şi aşa fusese de când se întorseseră din Idris.

Dru şi-a lipit palma de ea, de parcă ar fi putut să simtă în lemn bătăile inimii lui Liwy. Mai demult, Liwy îşi vopsise uşa în roşu, iar Dru simţea acum sub degete asprimea vopselei jupuite.

Intrun film horror, şi-a spus Liwy, acum ar fi fost momentul în care Liwy ar fi năvălit pe uşă, pe jumătate putrezită, să se agaţe cughearele de Dru. Ideea nu o speria deloc. Poate de aceea îi plăceau filmele de groază, şi-a spus Dru; morţii nu rămân niciodată morţi, iar cei rămaşi în urmă erau prea ocupaţi să bântuie aiurea prin pădure, ca să mai aibă timp de plâns şi de jale.

A lăsat uşa lui Liwy şi s-a apropiat de camera lui Ty A bătut, dar în cameră era muzică şi nu a putut auzi răspunsul. A împins uşa şi a înlemnit.

Aparatul de radio mergea, şi muzica lui Chopin bubuia în boxe, dar

Ty nu era acolo. În cameră era frig. Toate ferestrele erau larg deschise. Dru era gata să se împiedice când a traversat repede camera să închidă fereastra cea mare. S-a uitat în jos şi a văzut toate cărţile lui Ty împrăştiate, nu cum erau înainte, aşezate frumos pe raft, după temă şi după culoarea coperţilor. Scaunul de la birou era făcut bucăţi, hainele erau risipite peste tot, iar pe cearşaf şi pe pernă erau pete de sânge.

Ty. Ah, Ty!

Dru a închis uşa cât a putut de repede, ca să nu facă zgomot, şi a luat-o la fugă pe hol de parcă ar fi fost urmărită de un monstru din filmele ei vechi.

S-au oprit în faţa temniţei, unde zăcea cadavrul gardianului pe care Emma îl văzuse mai devreme întins pe cufărul de lemn. Adaon s-a strâmbat şi a împins cu vârful cizmei trupul gardianului. Acesta s-a izbit de lespezi cu un zgomot înfundat. Spre uimirea Emmei, Adaon a îngenuncheat şi i-a desfăcut la piept armura ale cărei balamale scâr *e* ţâiau şi pârâiau.

Uimirea i-a dispărut repede. Pieptul gardianului era plin de arme — săbii, pumnale, arcuri. Emma a recunoscut sabia pe care Călăreţii i-o luaseră, şi sabia lui Julian. A întins gâtul să se uite, dar medalionul nu se vedea nicăieri printre bunurile confiscate.

Adaon a luat câteva săbii. Jace a întins mâna să ia o armă.

— Hai la tata! a fredonat el.

— Nu-mi vine să cred că ai barbă, a spus Emma, distrasă pe moment.

Jace şi-a atins obrazul ţepos.

— Păi, are o săptămână, pe puţin. Sper că mă face mai masculin, ca un zeu aspru.Nu-mi place deloc, s-a strâmbat Emma.

— Mie îmi place, a spus Clary, loială.

— Nu te cred, a replicat Emma. A întins mâna spre Adaon. Dă-mi sabia mea. Jace ar putea s-o folosească pe a lui ca să se radă.

Adaon le-a aruncat o privire ostilă.

— Nu veţi avea nicio armă. Nu puteţi fi înarmaţi dacă se cheamă că sunteţi prizonieri. Eu voi duce săbiile. Le-a aruncat pe umăr de parcă ar fi fost un braţ de surcele. Acum, haideţi!

Au pornit în faţa lui Adaon pe coridoarele umede, de acum familiare. Julian tăcea, pierdut în gânduri. Oare ce simţea? se întreba Emma, încă îşi iubea familia, dar spusese că acum era altfel. Oare asta însemna că nu era îngrozit când se gândea la Mark?

Emma s-a apropiat de Cristina.

— Cum de-ai ajuns la Adaon? a întrebat-o ea în şoaptă. Ai pocnit, pur şi simplu, din călcâiele tale rozalii şi ai cerut să fii dusă la cel mai sexy fiu al Regelui Elfilor întunericului?

Cristina şi-a dat ochii peste cap.

— L-am văzut pe Adaon la Londra, cu Kieran, a şoptit ea. Părea că ţine la el. Am zis să încerc.

— Şi cum ai reuşit să ajungi la el?

— Îţi spun mai târziu. Şi nu e cel mai sexy fiu al Regelui. Kieran e cel mai sexy, a spus Cristina şi s-a făcut roşie ca sfecla.

Emma s-a uitat la muşchii lui Adaon, care se umflau spectaculos sub tunica lui, în timp ce mergea cu armele pe umăr.

— Kieran nu era la Şcoala de Solomonie?

Cristina a oftat.

— Ai ratat multe. O să-ţi povestesc totul dacă...

— Supravieţuim? a întrebat Emma. Mda. Şi eu am multe să-ţi povestesc.

— Gura! s-a răstit Adaon. Destul cu vorba, ostaticilor!

Ieşiseră din coridoarele subterane şi ajunseseră la nivelurile inferioare ale turnului. O mulţime de elfi de la Curtea Luminii şi de la Curtea întunericului umblau încolo şi încoace. Un soldat de la Căştile Roşii care a trecut pe lângă ei i-a făcut cu ochiul lui Adaon.

— Bună treabă, prinţe, a grohăit el. Pune-i la punct pe neftlimii ăiaîMulţumesc, a spus Adaon. Sunt foarte gălăgioşi.

S-a uitat urât la Emma şi la Cristina.

— Tot ţi se mai pare sexy? a murmurat Cristina.

— Poate chiar mai mult, a şoptit Emma. Simţea o dorinţă nebună să râdă, în ciuda situaţiei groaznice în care se aflau, dar pur şi simplu era grozav de fericită s-o vadă din nou pe Cristina. O să ieşim cu bine din asta, a adăugat, şi o să ne întoarcem acasă şi o să ne povestim tot ce s-a întâmplat.

— Destul. Voi două, îndepărtaţi-vă! s-a răstit iar Adaon, şi Emma s-a dus lângă Clary, cu un aer spăsit.

Ajunseseră în partea mai puţin aglomerată a turnului, unde erau mai multe apartamente cu uşi frumos împodobite.

Clary părea epuizată, cu hainele ei murdare de praf şi de sânge.

— Cum v-au prins? a întrebat-o Emma, atentă la Adaon.

— Călăreţii lui Mannan, a spus Clary, încet. Ei aveau misiunea de a-i păzi pe Ash. Am încercat să ne luptăm cu ei, dar aici sunt mai puternici decât în lumea noastră. S-a uitat pieziş la Emma. Am auzit că l-ai ucis pe unul dintre ei. E chiar impresionant.

— Cortana cred că Ea ucis, nu eu.

— Nu subestima puterea unei arme potrivite. Uneori, şi mie mi-e dor de Heosphoros. Mi-e dor de senzaţia pe care o aveam când o ţineam în mână.

Eleosphoros, ca şi Cortana, fuseseră turnate de legendarul făuritor de arme Wayland Fierarul. Orice copil de şcoală ştia cum se dusese Clary în Edom şi îl ucisese pe Sebastian cu acea sabie, care fusese ulterior distrusă în confruntare.

Oare Clary se gândea la Sebastian? Neputând să se abţină, Emma a spus în şoaptă:

— Eu nu cred că Ash trebuie să fie ca tatăl lui. E încă un copil. Ar putea să crească altfel, să fie mai bun.

Zâmbetul lui Clary era trist.

— Deci te-a cucerit şi pe tine.

— Poftim?

Un lider perfect, care inspiră loialitate perfectă, a spus Clary. Regele i-a făcut deja tot felul de lucruri lui Ash, folosindu-se de sângelelui, presupun, ca să-l facă să semene cu Primul Moştenitor. Când ai vorbit cu el, ai simţit nevoia să fii alături de el şi să-l protejezi, mri aşa?

Emma s-a albit la faţă.

— Da, dar...

— Prinţe Adaon! s-a auzit o voce groasă.

Emma a ridicat capul şi a văzut că au ajuns în faţa soldaţilor de la

Căştile Roşii, care păzeau sala tronului. Liderul lor — care avea casca şi uniforma mai însângerate decât ale celorlalţi — se uita la Adaon cu o oarecare uimire.

— Ce este asta?

— Prizonieri pentru Rege, a lătrat Adaon.

— Ăştia doi au fost prinşi acum o săptămână.

Soldatul a arătat spre Clary şi Jace.

— Aşa e, dar fam descoperit în temniţă pe ăştilalţi, care încercau să-i elibereze. Adaon a arătat spre Cristina, Emma şi Julian. Sunt iscoadele nefilimilor. Pretind că au informaţii pentru Rege, şi vor să vândă aceste informaţii în schimbul vieţilor lor mizerabile, de viermi.

— De viermi? a murmurat Julian. Pe bune?

— Aşteaptă aici o clipă, a spus liderul Căştilor Roşii. S-a aplecat şi a trecut pe sub arcadă. O clipă mai târziu a revenit, rânjind uşor. Prinţe Adaon, pofteşte. Tatăl tău a spus că te primeşte şi m-a rugat să-ţi spun că trebuie să te aştepţi la o reuniune de familie.

O reuniune de familie. Desigur, Regele putea prin asta să se refere doar la el. Dar putea să se refere şi la Kieran — şi la Mark.

Şi Julian a avut o reacţie, chiar dacă mută. A strâns mâna de parcă ar fi strâns mânerul unei săbii imaginare şi şi-a fixat ochii pe arcada întunecoasă.

— Mulţumesc, generale Winter, a spus Adaon şi le-a făcut semn să înainteze.

De data aceasta nu intrau în sala tronului invizibili pentru toţi ochii. De data aceasta aveau să fie văzuţi. Gâtul Emmei se uscase şi inima îi bătea repede.

Spre deosebire de sala tronului Reginei, care îşi schimba permanent aspectul, interiorul acestei încăperi era acelaşi. Portalul masiv acoperea şi acum un perete. Pe acolo se vedea un peisaj deşertic, vântos, cunişte copaci care semănau cu nişte schelete cu mâinile întinse în sus. Lumina galbenă intensă a deşertului împrumuta încăperii o strălucire nefirească, de parcă ar fi fost lumina unor flăcări invizibile.

Regele stătea pe tron, şi unicul lui ochi era roşu-aprins. În faţa lui erau Mark şi Kieran, înconjuraţi de soldaţi de la Căştile Roşii. Mâinile lui Mark erau încătuşate; Kieran stătea în genunchi, şi mâinile legate erau prinse cu un lanţ metalic fixat în podeaua de piatră. Când au întors capul să vadă cine intră, pe faţa lui Mark s-au văzut mai întâi uimire şi uşurare, apoi groază. Pe fruntea lui Kieran era o tăietură din care curgea sânge.

Buzele lui au format un singur cuvânt: *Cristina.*

Cristina a scos un geamăt îndurerat. Emma s-a întins s-o ia de mână, dar ea rămăsese împietrită.

Julian a fost cel care s-a repezit în faţă, cu ochii la Mark. Adaon l-a prins cu mâna liberă şi ha tras înapoi. Emma şi-a amintit ce îi spusese Julian despre nevoia instinctivă de a-i proteja pe *Ty.* Se părea că şi faţă de ceilalţi fraţi simţea aceeaşi nevoie: încă se mai zbătea în mâna lui Adaon, când acesta s-a întors şi i-a spus ceva lui Jace. Runa Puterii de pe mâna lui Jace a strălucit când acesta a întins braţul şi Ea prins pe Julian pe după piept, imobilizându-i.

— Ţine-i pe loc! a lătrat Winter, generalul de la Căştile Roşii, şi a îndreptat vârful suliţei spre Julian.

Intraseră mai mulţi soldaţi care se aşezaseră între prizonierii lui Adaon şi Rege, ca o dungă sângerie.

Trupul lui Julian era încordat tot, de tensiune şi de ură, în timp ce se uita la Regele care rânjea cu rânjetul lui straniu, scheletic.

— Bravo, Adaon, a spus Regele. Am auzit că ai zădărnicit o încercare de eliberare a captivilor noştri.

Umerii lui Mark s-au prăbuşit. Kieran s-a uitat la tatăl lui cu dezgust.

— Uite-i şi pe restul, fiul meu, i-a spus Regele lui Kieran. Toţi prietenii tăi sunt captivii mei. Nu mai e speranţă pentru tine. S-a întors. Lasă-mă să-i privesc, Adaon.

Cu vârful săbiei, Adaon le-a făcut semn Emmei şi celorlalţi să se apropie de tron. Emma a simţit că i se strânge pieptul, amintindu-şide ultima dată când se aflase în faţa lui, cum se uitase el parcă direct în inima ei şi văzuse acolo ce-şi dorea ea cel mai mult, oferindu-i pe urmă acel lucru, ca pe o otravă.

— Tu, a rostit Regele, cu ochii la Emma. Tu te-ai luptat cu războinicul meu.

— Şi Ea învins, a spus Cristina cu mândrie, ţinându-şi spatele cât se poate de drept.

Regele a ignorat-o.

— Şi ai ucis un Călăreţ, pe Fal al meu. Interesant! S-a întors spre Julian: Tu mi-ai tulburat Curtea şi Eai luat ostatic pe fiul meu. Sângele lui e pe mâinile tale. În cele din urmă, Regele şi-a întors privirea spre Jace şi spre Clary: Din cauza voastră trebuie să suferim Pacea Rece.

Adaon şi-a dres glasul.

— Atunci, de ce mai sunt în viaţă, tată? De ce nu i-ai ucis încă?

— Asta nu ajută prea tare, a bombănit Jace.

Îi dăduse drumul lui Julian, care stătea acum ca un atlet care aşteaptă pocnetul pistolului.

— Pentru a avea un avantaj în faţa Conclavului, a spus Regele, mângâind braţul de piatră al tronului. Pentru noi sunt duşmani. Pentru Conclav sunt eroi. Aşa a fost mereu în război.

— Dar nu căutăm noi să punem capăt Păcii Reci? a întrebat Adaon. Dacă fam returna pe aceşti captivi Conclavului, am putea redeschide negocierile. Am putea găsi un punct comun. Vor vedea că nu suntem toţi nişte ucigaşi însetaţi de sânge, aşa cum cred ei.

Regele a tăcut o clipă. Faţa lui era lipsită de expresie, dar teama care se citea pe chipul lui Kieran mri plăcea deloc Emmei.

În cele din urmă, Regele a zâmbit.

— Adaon, cu adevărat tu eşti cel mai bun dintre fiii mei. Inima ta tânjeşte după pace, şi pace vom avea — atunci când nefilimii îşi vor da seama că avem o armă cu care îi putem distruge pe toţi.

— Ash, a şoptit Emma.

Nici măcar nu avusese intenţia să spună asta cu glas tare, dar Regele a auzit-o. Faţa lui sinistră s-a întors spre ea. În adâncul orbitei goale se vedeau strălucind nişte luminiţe cât vârful de ac.

Vino aici! a spus el.Julian a scos un sunet de protest — sau poate însemna altceva; Emma nu-şi dădea seama. îşi muşcase buzele cu putere, şi acum sângele i se prelingea pe bărbie. Dar nu părea să observe, şi nu a făcut nimic s-o oprească atunci când ea s-a întors să se

ducă la Rege. Se întreba dacă măcar ştia că-i curge sânge.

S-a apropiat de tron, trecând pe lângă şirul de soldaţi. Se simţea dezbrăcată, efectiv, fără nicio armă în mână. Nu se mai simţise atât de vulnerabilă de când o biciuise Iarlath, legată de sorb.

Regele a întins mâna.

— Opreşte-te! a spus el, şi Emma s-a oprit.

Avea în ea atâta adrenalină, încât se simţea ca beată. Nu voia decât să se arunce asupra Regelui, să-l sfâşie, să-l lovească cu pumnii şi cu picioarele. Dar ştia că dacă ar fi încercat să facă asta, ar fi fost moartă întro clipă. Căştile Roşii erau peste tot.

— Unul dintre voi, cel pe care îl voi alege eu, se va întoarce la Conclav ca mesagerul meu, a spus Regele. Ai putea fi tu.

Emma a ridicat bărbia.

— Nu vreau să-ţi duc eu mesajele.

Regele a hohotit scurt.

— Nici eu n-am vrut ca tu să-mi ucizi un Călăreţ, dar ai făcut-o. Poate asta va fi pedeapsa ta.

— Pedepseşte-mă ţinându-mă aici, a spus Emma. Lasă-i pe ceilalţi să plece.

— O încercare nobilă, dar prostească, a spus Regele. Copila mea, toată înţelepciunea nefîlimilor ar putea încăpea în ghinda din mâna unui elf. Eşti o tânără nesăbuită şi vei muri cu nesăbuinţa ta. S-a aplecat în faţă, şi punctişoarele de lumină din orbita dreaptă se făcuseră acum un cerc de foc. De unde ştii de Ash?

— *Nu! Nu! Lasă~l în pace!*

Emma s-a răsucit repede; un ţipăt de femeie sfâşiase aerul ca lama unei săbii. A simţit că se încordează şi mai mult; în sală intraseră Ethna şi Eochaid, având-u-i între ei pe Ash. Nu mai avea coroniţa de aur şi părea îmbufnat şi furios.

— în spatele lui alerga Annabel, ţipând.Opreşte-te! N-ai făcut destule? Opreşte-te, îţi spun! Ash e în grija mea...

A văzut-o pe Emma şi a îngheţat. S-a uitat repede spre Adaon, apoi ochii i s-au aprins când Ea văzut pe Julian, care o privea şi el cu ochii aprinşi de ură. Jace îl apucase iar de umăr.

Annabel a părut că se face mică în hainele ei — o rochie gri de bumbac şi o jachetă de lână. Mâna dreaptă, încleştată ca o gheară, strângea adevărata Carte a Morţii.

— Nu, a gemut ea. Nu, nu, nu am vrut. Nu am vrut s-o fac.

Emma a auzit un fel de mârâit înfundat. O clipă mai târziu şi-a dat

seama că era Mark, care trăgea de lanţuri. Annabel şi-a înăbuşit un strigăt când l-a recunoscut. A început să dea înapoi, în timp ce unul dintre soldaţi s-a repezit la Mark cu suliţa ridicată.

Mark s-a dat un pas înapoi — dar nu s-a retras, a observat Emma, doar şi-a slăbit puţin lanţurile care îi legau mâinile. S-a răsucit şi a aruncat lanţul peste gâtul soldatului; suliţa a căzut la pământ zăngănind când a apucat lanţul cu mâinile şi a tras tare de el.

Gardianul a zburat în spate, izbindu-se de camarazii lui. Toţi s-au dezechilibrat. Mark a rămas întro poziţie de luptă, respirând greu, cu

ochii crunţi şi duri ca sticla. Winter s-a uitat la el şi la Kieran cu un aer gânditor.

— Doriţi să-l ucid, Sire? a întrebat el.

Regele a clătinat din cap, vizibil iritat.

— îl bateţi mai târziu până la sânge. Căştilor Roşii, fiţi mai atenţi la prizonieri. Regele a rânjit. Muşcă.

Annabel încă gemea încetişor. A aruncat o privire înspăimântată spre Emma, Julian şi Mark — ceea ce era ridicol, şi-a spus Emma, când era atât de evident că toţi erau prizonieri — şi o privire plină de dragoste spre Ash.

NiaRtate perfectă, şi-a spus Emma. Nu era de mirare că Annabel se ataşase aşa de repede şi aşa de mult de Ash.

Regele a pocnit din degete spre Emma.

Intoarce-te la Adaon, fatoîEmma s-a zbârlit puţin, dar nu a spus nimic. A pornit cu pas domol spre Adaon şi spre ceilalţi, ca să mri dea Regelui satisfacţia că se grăbeşte.

A ajuns la restul grupului exact când Annabel a scos iar un vaier. Emma s-a apropiat de Julian şi ba luat de braţ. Muşchii lui au tresărit la atingerea ei. L-a ţinut de antebraţ şi Jace s-a îndepărtat puţin, lăsându-i singuri.

Emma simţea sub degete pânza însângerată de la încheietura mâinii. *Nu*
uita ce arfii vrut Nvvy, i-a spus ea în gând. *Nu te lăsa ucis.*

Regele s-a întors la Eochaid.

— Dă-i spada ta lui Ash, Călăreţule!

Eochaid s-a dat un pas înapoi, vizibil şocat. S-a întors spre Ethna, dar aceasta a clătinat din cap, legănându-şi pe umeri părul de bronz. Mesajul ei era clar: *Fă~o!*

S-au uitat cu toţii cum Eochaid îi înmânează băiatului sabia strălucitoare, de un bronz-auriu. Era mult prea mare pentru Ash, care a apucat-o cu gestul cuiva care e obişnuit să mânuiască arme, dar nu mari şi grele ca aceasta. S-a uitat la Rege cu ochii uluiţi.

— Taie-i gâtul lui Kieran, Ash Morgenstern! a spus Regele.

Nici măcar nu se prfiace, s-a gândit Emma. Nu îi pasă dacă ştim sau nu cine e Ash.

— Nu! a ţipat Mark.

A dat să se repeadă spre Ash şi spre Kieran, dar Căştile Roşii l-au oprit. Erau incredibil de rapizi, şi furioşi acum — îl rănise pe unul dintre ei.

Clary şi-a înăbuşit un strigăt. Emma o auzea pe Cristina şoptind ceva înnebunită lângă ea, dar nu auzea cuvintele. Kieran rămăsese în aceeaşi poziţie, cu privirea fixată în depărtare, ca şi cum Regele n-ar fi spus nimic.

— De ce? a întrebat Ash.

îi tremura vocea. Emma se întreba dacă era ceva real, sau se prefăcea, ca să câştige compasiune.

— Trebuie să verşi sânge regal, a spus Regele, iar de Kieran mă pot descotorosi./:',!'// *un ticălos!* a urlat Mark, încercând să scape de cătuşe şi de soldaţi.

— E prea mult, a strigat Annabel. E doar un copil.

— Tocmai de aceea trebuie să se facă acum, a spus Regele. Uneltirile întunecate ar ucide un copil mai mare. S-a aplecat în faţă, să se uite la chipul lui Ash, care părea caricatura unui adult îngrijorat. Kieran oricum va muri, i-a spus el, indiferent dacă tu mânuieşti sau nu spada. Şi dacă nu o faci tu, va muri încet, urlând de durere.

Privirea lui Kieran s-a întors încet spre cei din sală, dar nu spre Ash. S-a uitat la Cristina, care îl privea disperată, şi apoi la Mark, care se zbătea în mâinile soldaţilor.

A zâmbit.

Ash a făcut un pas în faţă. Spada îi atârna moale în mână şi el îşi muşca buzele. În cele din urmă, Kieran s-a uitat la el.

— Fă ce trebuie să faci, copile, a spus el, cu o voce liniştită şi blândă. Ştiu cum e când Regele de la Curtea întunericului nu îţi dă nicio şansă.

— Plod nerecunoscător! a lătrat Regele, rânjind la Kieran. Ash — *acum!*

Emma s-a uitat înnebunită la Julian şi la ceilalţi. Adaon nu putea să-i ajute;

erau mult prea mulţi soldaţi, iar cu Călăreţii era imposibil să te lupţi…

În sală au pătruns şi mai mulţi soldaţi. Emmei i-a luat câteva clipe să-şi dea seama că alergau. Fugeau de groaza uraganului care venea în urma lor — o siluetă subţire care părea că străluceşte în roşu şi auriu, cu părul purpuriu

fluturându-i în jurul capului ca nişte şiroaie de sânge.

Regina Elfilor Luminii.

Pe faţa Regelui a apărut o expresie de uimire, urmată repede de furie. Ash a dat drumul săbiei, care a căzut zăngănind la podea, şi s-a îndepărtat de Kieran când s-a apropiat Regina.

Emma nu o mai văzuse niciodată aşa pe Regina Luminii. Ochii îi străluceau, scăpărând de o emoţie care nu era specifică elfilor. Era ca un talaz, repezindu-se aşa la fiul ei.

— *N/i!*

Ţipătul lui Annabel era aproape inuman.

=>362CA băgat repede Cartea Neagră în jachetă şi a alergat spre Ash cu braţele întinse.

Regina Luminii s-a întors cu o mişcare uşoară şi a întins mâna spre ea; Annabel a zburat prin aer şi s-a izbit de zidul încăperii. A alunecat la podea, cu respiraţia tăiată.

Dar aşa le dăduse timp Călăreţilor să se strângă în jurul lui Ash. Regina s-a apropiat de ei cu faţa radiind de putere şi de furie.

— Nu poţi să-l atingi, i-a spus Ethna, cu o voce metalică. El aparţine Regelui.

— Est*efutl* meu, a spus Regina cu dispreţ. S-a uitat la fiecare dintre cei doi Călăreţi. Voi veniţi din cea mai veche magie, din magia elementelor naturii. Meritaţi ceva mai bun decât să-i lingeţi ghetele Regelui întunericului, ca nişte câini. Şi-a dezlipit privirea de la Ash şi s-a îndreptat spre Rege, cu o lumină licărindu-i în păr ca nişte scântei. Tu, a spus ea. Mincinosule! Vorbele tale despre alianţă au fost frunze uscate bătute de vânt.

Regele a pus copia Cărţii Negre pe braţul tronului şi s-a ridicat în picioare. Emma a simţit un fior de uimire uitându-se la ei. Regele şi Regina elfilor, confruntându-se în faţa ei. Era o scenă legendară.

Avea o mâncărime aproape insuportabilă în degete, după o sabie.

— Fac ceea ce fac pentru că trebuie, a răspuns Regele. Nimeni altcineva nu are puterea s-o facă! Nefilimii sunt unicul nostru duşman mare. întotdeauna au fost. Dar tu ai fi dispusă să închei tratate cu ei, să faci pace cu

— ei, să trăieşti alături de ei. A rânjit dispreţuitor. Să le oferi trupul tău.

Emma a rămas cu gura căscată. *Ce mitocani* i-a spus ea Cristinei, fără sunet.

Regina şi-a îndreptat spatele. Era tot slabă şi obosită, dar forţa regalităţii ei părea să iradieze din ea ca lumina dintro lampă.

— Ai avut o şansă cu fiica noastră, dar pentru că tu nu ai crezut că o femeie poate fi puternică, ai azvârlit-o de aici. Nu îţi voi da încă un copil de-al meu ca să-l ucizi tu cu atâta uşurinţă.

Primul Moştenitor, şi-a spus Emma. Deci e adevărat.

S-au auzit murmure uluite în sală — nu de la prizonierii umani, ci de la Călăreţi şi de la Căştile Roşii. Faţa Regelui s-a înnegrit de furie.A întins mâna îmbrăcată până la cot cu o mănuşă de aur spre Portalul de pe zidul nordic.

— Priveşte prin acest Portal, glorioasă Regină, a spus el printre dinţi, şi imaginea care se vedea prin Portal a început să se schimbe.

Acolo unde deşertul fusese pustiu, puteai vedea acum nişte siluete care se mişcau cu rapiditate printre vârtejuri de nisip de culoarea otrăvii. Cerul era acum ruginiu şi auriu.

Emma a auzit-o pe Clary scoţând un sunet ciudat, ca şi cum s-ar sufoca.

— Am făcut o poartă către altă lume, a spus Regele. O lume dintr-o substanţă otrăvitoare pentru nefîlimi. Deja ţinuturile noastre sunt protejate de pământul ei, şi deja otrava începe să se întindă în Idris.

— Nu sunt liniile de convergenţă, a şoptit Cristina. E mana.

S-au întors să se uite prin Portal. Scena se schimbase din nou.

Acum era acelaşi deşert care arăta ca după o luptă. Sângele păta cu roşu nisipul. Peste tot erau cadavre contorsionate şi înnegrite de soare. Se auzeau ţipete şi vaiere slabe, aşa de îndepărtate, de parcă ar fi fost amintirea unui episod oribil.

Jace s-a răsucit spre Rege.

— Ce-i asta? Ce e lumea asta? Ce-ai făcut?

Mâna lui Clary s-a prins de încheietura Emmei şi a strâns-o cu putere. Vocea ei abia dacă era o şoaptă.

— *Asta sunt eu.*

Emma s-a uitat atentă prin Portal. Vântul bătea cu putere, ridicând nisipul şi descoperind cadavrul unui vânător de umbre în uniformi neagră, care avea pe piept o rană deschisă, pe unde se vedeau oasele. Părul lung şi roşu se răsfirase pe nisip, amestecat cu sânge.

— Asta am visat eu, a şoptit Clary

Vocea îi era înecată de lacrimi. Emma stătea acolo împietrită, cu ochii la cadavrul lui Clary

— *Asta* am văzut eu.

Nisipul a început iar să zboare, şi trupul lui Clary a dispărut dir. imagine, exact în clipa în care Jace s-a întors iar spre Rege.

— Ce lume e asta?Roagă-te să nu afli vreodată, a spus Regele. Tărâmul Thule este moartea, şi moarte va aduce în lumea voastră. În mâinile lui Ash va fi cea mai măreaţă armă văzută vreodată.

—Şi ce preţ va plăti Ash pentru asta? Ea întrebat Regina. Ce preţ va

plăti *eh* Deja l-ai atins cu vrăji. Deja l-ai făcut să sângereze. Porţi sângele lui la gâtul tău! Tăgăduieşte, dacă poţi!

Emma s-a uitat atent la sticluţa de la gâtul Regelui: îşi închipuise că e o poţiune de culoare purpurie. Nu era. Şi-a amintit de cicatricea de pe gâtul lui Ash şi a simţit că-i vine rău.

Regele a râs.

— Nu am nicio dorinţă să tăgăduiesc. Sângele lui este unic — sânge de nefilim şi sânge demonic, amestecat cu sânge de elf. îmi trag putere din el, deşi doar o mică frântură din puterea pe care ar avea-o el dacă mi-ai lăsa Cartea Neagră.

Faţa Reginei s-a schimonosit.

— Eşti legat prin jurământ să mi-o dai înapoi, Rege...

Regele s-a încordat; Emma nu înţelegea la fel de bine precum Cristina cum era treaba cu elfii, dar ştia că dacă Regele jurase să-i înapoieze Cartea la ivirea zorilor, nu avea de ales şi trebuia să i-o dea.

— Amândoi vom avea o putere nemăsurată. Lasă-mă doar să-ţi arăt...

— Nu!

Annabel a trecut ca o săgeată prin cameră, cu rochia ei gri şi cu părul negru, şi l-a luat pe Ash de mână, smulgându-i din loc.

Ash a început să ţipe când Ea tras după ea. Annabel a luat-o la fugă, ţinându-i strâns de mână. Călăreţii s-au repezit după ea, iar Căştile Roşii au încercuit-o. Invârtindu-se ca un iepure încolţit, ea a strâns din dinţi, fără să-i dea drumul.

— *Îţi voi rosti numele!* a ţipat ea, şi Regele a încremenit. În faţa tuturor oamenilor de aici! Chiar dacă mă vei ucide, tot vor auzi acel cuvânt! Acum spune-le să se retragă! Trebuie să se retragă!

— Regele a scos un strigăt înăbuşit. în timp ce Regina se uita la el, uluită, şi-a încleştat pumnii atât de tare, încât mănuşile au plesnit. Metalul i s-a înfipt în piele şi sângele a ţâşnit printre rupturile tăioase.îţi ştie numele? ha întrebat Regina pe un ton ridicat. Acel nefîlim *îţi ştie numele*?

— Staţi pe loc, Călăreţi, a spus Regele cu voce sugrumată.

Călăreţii şi Căştile Roşii au încremenit. Dându-şi seama ce se întâmplă, Regina a scos un ţipăt şi s-a repezit la Annabel cu mâinile ridicate. Dar era prea târziu. Luându-i în braţe pe Ash, Annabel s-a aruncat cu spatele prin Portal.

S-a auzit un sunet ca de pânză groasă sfâşiată. Portalul s-a desfăcut şi apoi s-a închis la loc peste Annabel şi Ash. Regina s-a oprit brusc, răsucindu-se puţin, ca să nu cadă pe acolo.

Julian a inspirat adânc. Imaginea din Portal se schimbase — acum o puteau vedea acolo pe Annabel, stând în mijlocul deşertului gol, cu nisipul învârtindu-se printre ei. Regina a ţipat şi a întins mâinile, ca şi cum l-ar fi putut atinge pe Ash, ca şi cum l-ar fi putut lua în braţe. O clipă, Emmei i-a fost milă de ea.

Apoi nisipul s-a ridicat din nou şi Annabel cu Ash nu s-au mai văzut. Regele s-a prăbuşit pe tron, cu faţa în palme.

Regina s-a întors cu spatele la Portal şi s-a îndreptat spre tron cu paşi mari.

Faţa îi era plină de suferinţă şi de furie.

— Mi-ai trimis la moarte al doilea copil, Stăpân al Umbrelor, a spus ea. Un altul nu va mai fi.

— Destul cu prostiile astea! s-a răstit Regele. Eu m-am sacrificat pentru copilul tău! A arătat spre faţa lui distrusă, spre sclipirea albă a oaselor din locul în care ar fi trebuit să fie carne. Copiii tăi nu au fost şi nu vor fi vreodată altceva decât ornamente ale vanităţii tale!

Regina a strigat ceva întro limbă pe care Emma nu o înţelegea şi s-a repezit la el, scoţând din corsaj un pumnal garnisit cu pietre preţioase.

— Gărzi! a strigat Regele. Omorâţi-o!

Dar Căştile Roşii stăteau încremenite, uitându-se şocate cum Regina lasă în jos mâna cu pumnalul. Regele a ridicat braţul, să se apere. A urlat de durere când pumnalul i s-a înfipt în umăr şi sângele a ţâşnit pe podeaua din faţa tronului.

— Acest fapt a părut să impulsioneze Căştile Roşii. Soldaţii s-au repezit s-o prindă pe Regină, iar ea s-a întors spre ei cu furie. Până şi Călăreţii rămăseseră nemişcaţi, cu ochii la *ei Acum!* a spus Adaon.

S-a mişcat cu viteza fulgerului şi a aruncat săbiile în mâinile flămânde ale vânătorilor de umbre care îl înconjurau. Emma a prins una din zbor şi a luat-o la fugă spre Mark şi spre Kieran, cu Julian şi Cristina de-o parte şi de alta.

Nervii i-au luat foc când a văzut că soldaţii, dându-şi seama ce se întâmplă, s-au repezit la nefilimii aflaţi în atac. Detestase fiecare clipă în care stătuse nemişcată; când unul dintre soldaţi s-a repezit la ea, Emma a sărit pe blocul de piatră din apropiere, şi-a luat avânt şi, din ricoşeu, a retezat capul altui soldat, din aterizare. Sângele a ţâşnit în toate părţile, roşu-închis.

Faţa Regelui s-a învineţit când a văzut ce face fiul lui.

— *Adaon!* a strigat el cu un glas răsunător care semăna cu un muget, dar Adaon deja alerga spre Mark şi spre Kieran, împrăştiind în drumul lui soldaţii, cu lovituri năprasnice de spadă.

Exact, a spus Emma cu o satisfacţie sălbatică, *toţi fiii tăi te urăsc, Rege.*

S-a răsucit să atace un alt soldat şi sabia ei s-a izbit cu zgomot de suliţa lui de fier. Jace şi Clary se băteau cu alţii. Julian şi Cristina erau în spatele lui Adaon, încercând să înainteze spre Mark şi spre Kieran, care erau înconjuraţi de gardieni.

— Călăreţi! a strigat Regele, stropind în jur cu salivă. Opriţi-l! *OpriţiA pe Adaon!*

Eochaid a ţâşnit, sărind peste capetele unor soldaţi, şi a aterizat în faţa lui Adaon. Spada lată a prinţului s-a mişcat cu o viteză incredibilă, parând lovitura lui Eochaid. Adaon a strigat la Cristina şi la Julian să-i ia de acolo pe Mark şi pe Kieran, apoi s-a întors spre Eochaid, exact când s-a apropiat şi Ethna, cu sabia scoasă.

Emma s-a lăsat pe vine şi a retezat picioarele unui soldat; a spus în gând o rugăciune de mulţumire pentru brăţara lui Isabelle, care dădea forţă loviturilor ei, chiar dacă trupul îi era obosit. Soldatul s-a prăbuşit la podea întro baltă de sânge, iar în timpul acesta Jace s-a apropiat în fugă de Adaon. Sabia lui s-a izbit de sabia Ethnei cu un zăngănit puternic.

Şi Emma şi-a amintit de ce îşi dorise întotdeauna, când era mică, să fie Jace Herondale. Sabia zbura parcă în jurul lui, scânteind precumlumina soarelui reflectată întro apă, în timp ce Adaon se lupta cu Eochaid,

forţându-i să se îndepărteze de tron şi de Mark şi de Kieran.

Clary a sărit peste un bloc de piatră şi a aterizat lângă Emma,* gâfâia şi sabia îi era plină de sânge.

— Trebuie să-i ţinem la distanţă pe soldaţi, a spus ea. Vino cu mine!

Emma a luat-o la fugă după ea, izbind cu sabia în stânga şi în dreapta. Un grup de soldaţi, printre care şi generalul Winter, îi înconjuraseră pe Cristina şi pe Julian, împiedicându-i astfel să ajungă la Mark şi la Kieran.

Emma s-a repezit la zidul denivelat al sălii tronului. S-a căţărat pe el, ţinându-se cu o singură mână, şi s-a uitat la haosul de jos. Regina se lupta cu Regele în faţa tronului. Adaon şi Jace le ţineau piept Călăreţilor, cu toate că prinţul avea o rană lungă pe un umăr şi sângera abundent. Iar Clary facea piruete rapide, lovind soldaţii şi ferindu-se apoi de săbiile lor cu o agilitate uimitoare.

Emma a sărit de pe zid, s-a răsucit în aer şi a aterizat cu ghetele direct pe pieptul lui Winter, trântindu-i la pământ. Ceilalţi soldaţi s-au repezit la ea, dar Emma a descris un cerc cu sabia, retezândude vârful suliţelor. S-a îndepărtat de Winter şi s-a apropiat de soldaţi, rotind sabia prin aer.

— Eu l-am ucis pe Fal Călăreţul, a spus ea cu cea mai ameninţătoare voce posibil. Vă voi ucide şi pe voi.

Ei au pălit vizibil. Câţiva s-au retras, în timp ce, în spatele lor, Julian şi Cristina s-au apropiat în fugă de Mark şi de Kieran. Julian Ea ridicat pe Mark în picioare şi a retezat cu sabia lanţul care îi ţinea mâinile legate. Mark s-a eliberat, rămânând cu cătuşele de care mai atârna câte o bucată de lanţ.

L-a luat în braţe pe Julian, cu mâinile încătuşate, şi ba îmbrăţişat repede, strângându-i cu putere. Pe Emma o înţepau ochii, dar nu era timp să se uite la ei; s-a răsucit şi a început să izbească cu sabia în haosul acela de argint, de gheaţă şi de sânge.

A auzit-o pe Cristina că o strigă.

Gheaţa s-a transformat în foc. A alergat spre locul de unde se auzise chemarea, sărind peste bolovanii de pe jos, şi a găsit-o pe Cristina cu o sabie sfărâmată în mână. Kieran era tot îngenuncheat, şi înjurul lanţului care îl ţinea legat de podea se vedeau bucăţi din sabia sfărâmată.

— Emma, te rog..., a început Cristina, dar Emma deja izbea cu sabia ei.

Nu era Cortana, dar a rezistat; a retezat lanţul şi Kieran a sărit în picioare.

Cristina ba prins de braţ.

— Trebuie să plecăm, a spus ea cu o privire disperată. Pot folosi artefactul să ne întoarcem.

— Cheamă-i pe toţi la tine, ba spus Emma. i-a dat Cristinei sabia ei. Eu trebuie să găsesc copia Cărţii Negre.

Cristina a încercat să-i dea înapoi sabia.

— Poftim? *Unde?*

Dar Emma deja o luase la fugă, folosindu-se de asperităţile podelei ca să-şi ia avânt să ajungă mai repede la treptele tronului. L-a auzit pe Rege răcnind; ba auzit pe Julian strigând-o. Ajunsese în capul scărilor. Tronul se înălţa ameninţător în faţa ei, negru, de granit, iar pe unul dintre braţele masive de piatră se aflau paginile xeroxate şi legate care alcătuiau Cartea Neagră.

A luat cartea şi s-a întors chiar la timp să-l audă pe Adaon ţipând, un ţipăt răguşit de durere. Eochaid reuşise să-l aducă cu spatele întrun bloc de piatră. Pieptul tunicii lui Adaon era plin de sânge şi sabia lui Eochaid îi atingea gâtul.

— Să-l ucid, Rege? a spus el pe un ton triumfător.

Majoritatea celor din jur îngheţaseră. Cristina îşi acoperise gura
cu mâna; în fond, ea îl adusese aici pe Adaon. Până şi Căştile Roşii priveau cu uimire.

— Să-l ucid pe fiul tău trădător? Să-i curm viaţa?

Regina a început să râdă. Soldaţii de la Căştile Roşii au apucat-o de braţe, dar ea tot mai zâmbea cu zâmbetul acela ciudat, de pisică.

— Ah, Sire, a spus ea. Există vreun fiu de-ai tăi care să nu-ţi urască numele?

Regele şi-a dezgolit dinţii.

Taie-i gâtul! i-a spus el lui Eochaid.Muşchii lui Adaon s-au încordat. Creierul Emmei lucra frenetic — Ea văzut pe Kieran că porneşte spre Adaon, dar era imposibil să ajungă acolo la timp — Eochaid ridicase spada precum un călău, sprijinindu-se cu celălalt braţ de pieptul lui Adaon...

S-a auzit un urlet oribil, sugrumat. *Adaon,* şi-a spus Emma, înnebunită, coborând treptele în goană, dar nu, Eochaid se îndepărta de captivul lui, cu spada încă ridicată şi cu faţa schimonosită de uimire.

Regele cădea în genunchi, şi pe materialul scump al tunicii lui sângele curgea năvalnic. Mâna lui Kieran era încă ridicată în aer. Se vedea ceva ieşind din gâtul Regelui — ceva subţire, care părea să fie din sticlă...

Vârftil de săgeată elfa, şi-a dat seama Emma, uimită. Kieran îşi aruncase către Rege vârful de săgeată pe care îl avea la gât, cu o forţă incredibilă.

Eochaid şi Ethna s-au repezit la Rege, cu spadele lor sclipitoare în mână şi cu feţele consternate. Şi Adaon s-a îndreptat spre tatăl său. Kieran nu s-a mişcat. Se rezema greoi de umărul Cristinei, cu chipul inexpresiv

În genunchi, Regele şi-a dus mâna la gât. Spre uimirea Emmei, părea să fie tot mai slăbit — mâna lui a bâjbâit puţin la vârful de săgeată, apoi a căzut pe lângă trup, inutilă.

Adaon s-a uitat în jos la el.

— Tată, a spus el cu voce joasă. Iartă-mă!

Faţa Ethnei devenise o mască. Jace şi Clary, amândoi murdari şi plini de sânge, priveau scena uimiţi. Vag, Emma îşi *dădea* seama că asistă la ceva remarcabil. La moartea unui Rege care stăpânise timp de o mie de ani.

Ethna s-a uitat la Kieran cu o privire urâtă.

— Ucigaş de neam! a strigat ea. Patricidule!

— încerca să-l salveze pe Adaon! i-a strigat Mark. Ţi-ai pierdut vederea, Călăreţule?

— Pentru că vrea să fie el Rege, a mârâit Eochaid. Pentru că vrea el tronul!

— Regina a început să râdă. S-a eliberat din mâinile soldaţilor, de parcă strânsoarea lor nuera mai puternică decât strânsoarea unei pânze de păianjen, şi mulţi dintre ei au căzut jos ţipând, cu palmele arse şi înnegrite şi cu degetele rupte.Deja se bat pe tronul tău ca nişte câini pe un os, i-a spus ea Regelui, în timp ce lui i se prelingea sânge din colţurile gurii şi ochii i se dăduseră peste cap.

Regina l-a apucat pe Adaon de braţ. El a ţipat, de uimire şi de durere; părul Reginei i-a înfăşurat pe amândoi când ea i-a zâmbit Regelui, privind în jos.

— Tu mi-ai luat fiul, a spus ea. Acum eu îl iau pe al tău.

A dispărut, şi odată cu ea a dispărut şi Adaon. Regele a scos un strigăt şi s-a prăbuşit la podea, râcâind pământul cu mănuşile de aur. Coroana i-a căzut de pe cap şi s-a rostogolit pe podeaua de piatră, în timp ce el bolborosea neinteligibil. Poate încerca să spună numele Reginei, sau poate numele lui Adaon. Sau poate pe al lui Kieran. Emma nu avea să afle niciodată. Trupul Regelui s-a încordat, apoi s-a relaxat, şi în clipa aceea Eochaid şi Ethna au ţipat amândoi.

Trupul lui era inert. Dar sângele continua să curgă, şerpuind pe podea ca nişte mici râuri. Căştile Roşii s-au îndepărtat de trupul Regelui mergând cu spatele, şi pe feţele lor se citea oroarea.

Winter a lăsat jos suliţa pe care se pregătea s-o arunce spre Emma.

— Regele e mort! Regele Arawn e mort! a strigat el, şi Emma şi-a dat seama că aşa trebuia să fie: acum, că Regele nu mai trăia, puteai să-i rosteşti liniştit numele.

Toţi soldaţii au luat-o la fugă — mai puţin Winter, care a stat pe loc —, ieşind din cameră ca un râu roşu care se revarsă. Cristina striga la vânătorii de umbre; îl ţinea pe Mark de mână, iar acesta, la rândul lui, îl ţinea strâns pe Kieran, care avea faţa împietrită. Jace şi Clary se căţărau pe nişte bolovani ca să ajungă la ei. Julian era la doar câţiva paşi; Emma a început să alerge exact în clipa în care trupul Regelui a izbucnit în flăcări.

A aruncat o privire peste umăr. Trupul Regelui ardea, la fel şi porţiunile pe care se scursese sângele lui — focuri mai mici şi mai mari, care ardeau cu flăcări imense, dogoritoare, ce distrugeau podeaua de piatră de parcă ar fi fost lemn. Deja cadavrul Regelui dispăruse în spatele *Ridului de* flăcări.

Din mijlocul fumului s-a ivit o siluetă care i-a tăiat calea Emmei.Era Ethna. Strălucea toată, ca o armă, armura ei de bronz era imaculată şi ochii ei metalici luceau de pofta de sânge.

— Eam jurat Regelui că o să mor odată cu el, a spus ea, printre dinţi. Viaţa ta s-a terminat acum, ucigaşo!

S-a repezit la ea. Emma nu mai avea sabie; a ridicat în faţă cartea, şi sabia Ethnei s-a înfipt în ea. Ethna a aruncat-o cu un aer dezgustat; cartea ferfeniţită a aterizat pe podeaua în flăcări şi a luat foc.

Emma o auzea pe Clary strigând la ea, şi pe ceilalţi, care îi spuneau să vină repede la ei. Şi-a dat seama, cu inima strânsă, că ei nu trebuiau s-o vadă, că nu trebuiau să ştie că avea nevoie de ajutor, nu trebuiau să...

Spada Ethnei a zburat prin aer, tăind fumul cu lama ei de bronz. Emma s-a răsucit întro parte şi s-a lăsat la pământ, apoi s-a rostogolit, evitând loviturile care au urmat. De fiecare dată, spada Ethnei cădea chiar lângă ea şi lăsa o gaură adâncă în podeaua de piatră.

Emmei îi era tot mai greu să respire. A încercat să se ridice în genunchi, dar Ethna i-a pus gheata pe umăr. A împins-o şi Emma a căzut pe spate, izbindu-se cu putere de podea.

— Mori întinsă pe spate, jigodie! a spus Ethna, ridicând sus spada.

Emma a ridicat mâinile, de parcă aşa s-ar fi putut apăra.

Ethna a râs, şi-a luat avânt...

Şi s-a prăvălit întro parte. Emma s-a ridicat în fund, înecată de fum şi de uimire.

Julian.

Se aruncase peste Ethna şi o ţinea la pământ, aşezat cu genunchii pe ea, lovind-o întruna cu un obiect pe care îl ţinea în pumnul încleştat. Emma şi-a dat seama cu uimire că era figurina de fier pe care i-o dăduse Simon. Ethna urla, încercând să se ferească de obiectul de fier. Emma s-a răsucit: toată încăperea ardea, şi acum blocurile de piatră străluceau ca nişte cărbuni incandescenţi. A simţit o durere ascuţită într-o parte; o piatră aprinsă aterizase pe mâneca jachetei ei. Şi-a scos-o furioasă şi a călcat cu picioarele pe ea, s-o stingă.

Scucţe) Clary.

— I s-a părut că încă mai vede ca prin ceaţă siluetele celorlalţi. Pe suprafaţa Portalului se

vedeau un fel de valuri, ca o sticlă care începe să se topeasc*ăJuHan!* a strigat ea şi a întins

mâna. Las-o! Trebuie să ne ducem la ceilalţi!

El a ridicat capul, cu o privire înnebunită de furie, şi Ethna s-a smuls de sub el cu un urlet de furie şi de durere. Julian a sărit în picioare şi a luat-o la fugă spre Emma. Au alergat împreună spre locul de unde se auzea vocea Cristinei, care îi striga disperată pe nume. Emmei i s-a părut că îl aude şi pe Mark, şi pe ceilalţi...

O perdea de flăcări s-a ridicat din pământ şi i-a trântit la podea. S-au uitat în toate părţile, încercând să găsească un loc prin care să poată trece de flăcări, şi Emma şi-a înăbuşit un strigăt: Ethna şi Eochaid se apropiau de ei cu paşi mari, Ethna, însângerată şi furioasă, Eochaid, strălucitor şi mortal.

Călăreţii erau în deplinătatea forţelor. Emma şi Julian erau flămânzi, obosiţi şi slăbiţi. Emmei i s-a strâns inima.

— *Cristinal a ţipat ea. Plecaţi! Plecaţii Plecaţi de aici!*

Julian a prins-o de mână.

— Nu e decât o variantă.

Privirea lui s-a îndreptat spre zid — ea s-a încordat, apoi a dat din cap — şi amândoi au luat-o la fugă, exact în clipa în care Călăreţii îşi ridicaseră spadele.

Emma i-a auzit cum strigă, din cauza uimirii şi a poftei de sânge nesatisfacute. Nu îi păsa; Portalul se înălţa ameninţător în faţa ei ca fereastra înaltă şi întunecată a unui zgârie-nori, doar umbre şi luciri slabe.

A ajuns acolo şi a sărit, de mână cu Julian, şi amândoi au zburat prin Portal.

Diego nu-şi dădea seama prea bine de cât timp se afla în celula goală de piatră. Nu erau ferestre, şi nu avea cum să aprecieze trecerea timpului. Ştia că Rayan şi Divya erau în aceeaşi închisoare, dar din cauza zidurilor groase ale celulei era inutil să strige unul la altul.

A fost aproape uşurat când a auzit nişte paşi pe coridor şi — în locul gardianului care venea în mod obişnuit de două ori pe zi să aducă o farfurie cu mâncare insipidă — a apărut Zara, strălucitoare în uniforma ei de Centurion. S-ar fi aşteptat s-o vadă rânjind, dar faţa ei era curios de inexpresivă. Avea Cortana atârnată la mijloc şi, în timp ce se uita la el printre gratii, îi mângâia absentă mânerul, ca şi cum ar fi mângâiat pe cap un căţel.

— Dragul meu logodnic, a spus ea. Cum ţi se par condiţiile? Sper că nu e prea frig şi prea neprimitor?

El nu a spus nimic. Runa Tăcerii, pe care cei din Cohortă i-o făcuseră, fusese îndepărtată aproape imediat după şedinţă, dar asta nu însemna că avea să-i spună ceva

Zarei.

— Şi când te gândeşti, a continuat ea, că, dacă ţi-ai fi jucat cărţile puţin altfel, acum ai fi

locuit cu mine în turnéd de la Citadelă.

— Şi acolo *nu* ar fi fost rece şi neprimitor? a replicat Diego. Să locuiesc cu o persoană pe care o urăsc?

Ea a avut o mică tresărire. Diego era surprins. Sigur trebuia să ştie că se urăsc, nu?

— N-ai nici motiv, şi nici drepul să mă urăşti, a spus ea. Eu am fost cea trădată. Tu ai fost un pretendent convenabd pentru o căsătorie. Acum eşti un trădător. Ar fi o ruşine pentru mine să mă căsătoresc cu tine.

Diego şi-a lipit capul de zid.

— Bine, a spus el, sfârşit. Mi-ai luat totul. Cel puţin acum nu mai trebuie să mă prefac că te iubesc.

Ea şi-a strâns buzele.

— Ştiu că niciodată n-ai avut intenţia să ajungem la căsătorie. încercai doar să câştigi timp pentru escrocul de frate-tău. Şi totuşi, o să-ţi fac o propunere. Pretinzi că Jaime încă mai are artefactul elf. îl vrem. Trebuie să se afle în mâna guvernului.

Buzele i s-au strâmbat întrun rânjet oribil.

— Dacă ne spui unde îl găsim, te iert.

— N-am nici cea mai vagă idee, a spus Diego. Şi dacă târăşti după tine sabia aia, n-o să devii Emma Carstairs.

Zara s-a uitat la el cu o privire urâtă.

— N-ar fi trebuit să spui asta. *Sau* chestia cealaltă, că ţi-am luat deja totul. Mai ai încă

Milo a trântit uşa şi a încuiat-o, în timp ce nou-venitul a scos un geamăt şi s-a ridicat în fund. Diego a simţit că i se opreşte inima. Chiar aşa, plin de vânătăi şi de sânge, cu buza spartă şi cu o rană pe obraz, provocată de o arsură, şi-ar fi recunoscut fratele oriunde.

— *Jaime,* a şoptit el.

— Se pare că nici el nu ştie mai mult ca tine despre artefact, a spus Zara. Pe de altă parte, fără Sabia Mortală, mri putem forţa să spună adevărul. Aşa că trebuie să apelăm la metode mai desuete prin care să ne ocupăm de mincinoşi şi de trădători. Şi-a plimbat vârful degetelor pe mânerul Cortanei, cu un gest afectuos. Sunt convinsă că înţelegi ce vreau să spun.

— Jaime, a zis iar Diego.

Plafonul celulei era prea scund ca să poată sta în picioare; s-a târât în patru labe până la fratele lui şi Ea tras spre el.

Capul lui Jaime, care era aproape inconştient, a căzut inert pe umărul lui, cu ochii doar puţin întredeschişi. Elainele îi erau rupte şi ude de sânge. Diego a simţit în inimă răceala fricii: oare ce răni ascundea pe sub haine?

— *Hola, hermanol* a şoptit Jaime.

— În timpul discuţiei pe care a avut-o cu Inchizitorul referitoare la artefact, fratele tău a devenit cam surescitat. A trebuit să fie potolit. Acum Zara chiar zâmbea. Gardienii l-au rănit din greşeală, să zicem aşa. Ar fi păcat ca rănile lui să se infecteze sau să moară din cauza lipsei de îngrijire necesară.

— Dă-mi o stelă, a şuierat Diego; niciodată nu urâse pe cineva aşa cum o ura pe Zara în clipa aceea. Are nevoie de o *iratáé.*

— Dă-mi artefactul, a spus Zara. Şi va primi o *iratáé.*

Diego nu a spus nimic. Nu avea idee unde se afla Etemidad, amuleta moştenită de ei, şi pentru care Jaime suferise atât de mult ca s-o protejeze. L-a strâns mai tare la piept,

cu buzele
crispate. Nu avea de gând să-i ceară Zarei milă.
Nu? a spus ea cu o voce alintată. Cum vrei. Poate când fratele tău o să înceapă să urle, cu febră, o să-ţi schimbi părerea. Cheamă-mă, Diego dragă, dacă te răzgândeşti.Manuel a intrat cu paşi mari în sala tronului, rânjind, cu Oban după el.

Manuel nu se putea reţine să nu rânjească; aşa cum le spunea uneori oamenilor, rânjetul acela era expresia naturală pe care o avea faţa lui. Era adevărat, însă, că-i plăcea şi haosul, şi în clipa aceea era haos din belşug ca să fie încântat.

Sala tronului părea arsă, zidurile şi podeaua de piatră erau pline de funingine neagră, încăperea mirosea a sânge şi a sulf. Podeaua era presărată cu cadavre de soldaţi, şi imul dintre cadavre era acoperit cu o tapiserie care părea scumpă. Pe peretele din faţă, prin Portalul care devenea tot mai mic, se vedea o plajă, noaptea, cu o lună roşie.

Oban a plesnit din limbă, gest care, aflase Manuel, era echivalentul elf al unei fluierături mirate.

— Ce s-a întâmplat aici? Zici că a avut loc una dintre celebrele mele petreceri.

Manuel a lovit cu vârful ghetei în trupul acoperit de tapiserie.

— Şi câmpurile sunt pline de elfi ai Luminii care fug acum, că Regina lor a plecat, a continuat Oban. Manuel, îţi poruncesc să-mi dai o explicaţie. Unde este tatăl meu?

Winter, liderul aspru al Căştilor Roşii, s-a apropiat de ei. Era murdar de sânge şi de cenuşă.

— Prinţe, a spus el. Tatăl tău zace aici.

A arătat spre movila pe care Manuel o împungea cu piciorul. Manuel s-a aplecat şi a dat la o parte tapiseria. Trupul de dedesubt nu părea nici de om, nici de elf, şi, de altfel, nu părea să fi fost vreodată un trup viu. Era doar forma neagră a unui om făcut din cenuşă friabilă, care avea un rictus pe faţă. Ceva sclipea la gâtul lui.

Manuel a îngenuncheat să ia obiectul acela. O sticluţă gravată, cu un lichid purpuriu. *Interesant.* A băgat sticluţa în buzunarul de la jachetă.

— Ce-i aia? a întrebat Oban.

Pentru o clipă, Manuel a simţit o mică îngrijorare la gândul că Oban părea să fie interesat de ceva important. Din fericire, nu era cazul — Oban zărise în rămăşiţele arse ale tatălui său sclipirea lănţişorului de care era atârnat vârful de săgeată. S-a aplecat să ia obiectul strălucitor
şi l-a legănat uşor pe degete.
Kieran? a rostit el uimit. *Kieran* l-a ucis pe tata?

— Mai contează? a spus Manuel încet. Moşul s-a dus. Asta-i o veste bună.

Era, întradevăr. Fostul Rege nu fusese un aliat comod, dacă putea fi numit aliat. Cu toate că cei din Cohortă îl ajutaseră să răspândească pârjolul în Idris, şi asta îi convenise, niciodată nu avusese încredere în ei şi nici nu fusese interesat de planurile lor măreţe. Nu le spusese nici că avea intenţia să pună mâna pe Cartea Neagră, un lucru care îl iritase la culme pe Elorace. Oban avea să fie altfel. El va avea încredere în cei care îl aşezau pe tron.

Era un prost.

— Dacă s-ar şti asta, Kieran ar putea să pretindă tronul, a spus Oban, şi faţa lui buhăită s-a întunecat. Cine a văzut cum a fost ucis Regele? Şi unde sunt tovarăşii lui Kieran, nefilimii?

— Soldaţii mei au văzut, dar ei nu vor vorbi, a spus Winter, în timp ce Oban s-a apropiat de tron.

Coroana Regelui era aşezată acolo, lucind slab.

— Prinţul Kieran a fugit cu o parte din nefilimi în lumea umană.

Faţa lui Oban s-a crispat.

— Acolo unde se poate lăuda că l-a ucis pe tatăl nostru?

— Nu cred că va face asta, a spus generalul Winter.

Pe faţa lui Oban a trecut un val de uşurare. *Chiar se lasă convins de oricine are o oarecare autoritate,* şi-a spus Manuel.

— Se pare că-i preţuieşte foarte mult pe nefilimii aceia cu care s-a împrietenit, şi ei la fel. Nu cred că vrea tronul, aşa i-ar pune pe ei în pericol.

— O să stăm cu ochii pe ei, a spus Oban. Adaon unde e?

— Adaon a fost luat prizonier de Regina Luminii.

— Adaon a fost luat prizonier? a repetat Oban, şi când Winter a încuviinţat din cap, a început să râdă şi s-a aşezat pe tron. Şi fiul Reginei, bastardul acela?

— A trecut prin Portal împreună cu vrăjitoarea-strigoi, a spus Winter. Pare improbabil să supravieţuiască mult timp acolo.

— Ei bine, regatul nu poate rămâne fără stăpân. Se pare că destinul m-a găsit. Oban i-a înmânat coroana lui Winter. Incoronează-mă, i-a spus.

Odată cu moartea Regelui, Portalul începuse să dispară. Acum era de dimensiunea unui hublou. Prin acea ferestruică rotundă, Manuel vedea un oraş mort, cu turnuri în ruină şi străzi desfundate. Pe podea, în apropierea Portalului, printre mai multe lucruri care aminteau de lupta care fusese, era şi o haină mototolită. Manuel s-a oprit să o ridice; era o jachetă de blugi, plină de sânge.

S-a încruntat şi a întors-o pe toate părţile. Era o jachetă mică, de fată, ruptă şi murdară de sânge, cu o mânecă parţial arsă. Şi-a strecurat degetele în buzunarul de la piept şi a scos de acolo un inel gravat cu fluturi.

Fairchild.

Manuel s-a întors la Oban exact când Winter aşeza coroana pe capul prinţului, cu un aer extrem de stânjenit.

Manuel a scuturat jacheta spre el.

— Ai spus că o *parte* din nefîlimi s-au întors în lumea umană. Ce s-a întâmplat cu fata care purta haina asta? Cu fata şi cu băiatul, prizonierii nefîlimi?

— Au trecut prin Portal, a spus Winter şi a arătat cu mâna spre el. Sunt ca şi morţi. Tărâmul acela e otrăvit, mai ales pentru unii ca ei. S-a îndepărtat de Oban. Eşti Rege acum, Sire.

Oban şi-a atins coroana de pe cap şi a început să râdă.

— Adu vin, Winter! Am gura uscată! Goliţi pivniţele! Aduceţi la mine cele mai frumoase fecioare şi cei mai frumoşi tineri de la Curte! Azi e o zi mare!

Manuel a zâmbit cu ochii la jacheta murdară de sânge.

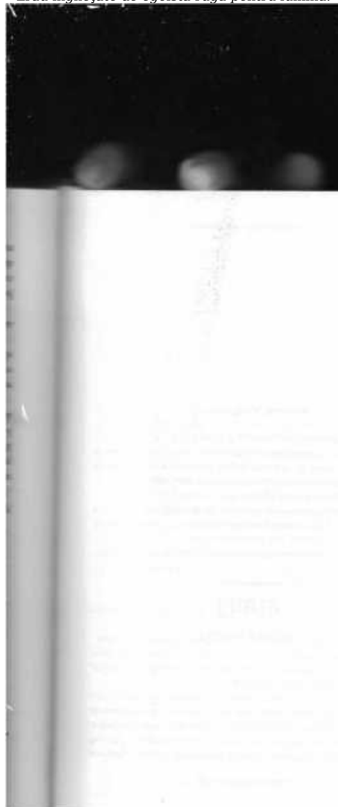
— Da. Azi este, întradevăr, o zi de sărbătoare.

PARTEA A DOUA

Thule

Am avut un vis, care deloc nu a fost vis.
Soarele strălucitor era stins, iar stelele
Rătăceau întunecate pe bolta eternă,

Lipsite de rage şi de drum, iar pământul îngheţat
Se învârtea orb şi tot mai negru pe cerulfără lună;
Z.orii veneau şi plecau — veneau, dar giuă n~ aduceau,
Şi oamenii uitau de patimile lor; de paima
Acestei pustiiri; şi toate inimile
Lrau îngheţate de egoista rugă pentru lumină.

' ■ TR'O CETATE DIN ACEL ÎNDEPĂRTAT

Lord Byron, *întunericul*

NU ERA UN DEŞERT. ERA O PLAJĂ.

întunecimea Portalului fusese ceva ce Julian nu mai experimentase niciodată. Nicio lumină, niciun sunet sau mişcare, doar senzaţia de prăbuşire a stomacului, ca şi cum ar fi fost întrun lift aflat în cădere liberă. Când lumea a reapărut, în sfârşit, a fost ca o explozie surdă care ba izbit cu suflul ei. Renăscut în sunet şi în mişcare, s-a lovit cu putere de pământ, stârnind un val de nisip.

S-a rostogolit pe o parte, cu inima bătându-i nebuneşte. Pierduse mâna Emmei la un moment dat, în întunericul acela violent, dar acum ea era acolo, lângă el, chinuindu-se să se ridice în genunchi. Elainele de elf pe care le purta erau rupte şi pline de sânge, dar părea nevătămată.

A simţit o durere care Ea făcut să geamă, o durere ascuţită, ca o săgeată. I-a luat câteva clipe să-şi dea seama că e uşurare.

Emma s-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat hainele. S-a ridicat şi Julian, ameţit; era noapte şi se aflau pe o plajă largă, care i se părea cunoscută

,

presărată din loc în loc cu formaţiuni stâncoase parţial erodate. în spatele lor se înălţau nişte stânci, din faţa cărora porneau nişte trepte şubrede de lemn care duceau spre drumul de deasupra plajei.Se auzea tare o muzică alertă. La un capăt al plajei era o mulţime de oameni, care nu păreau să fi sesizat sosirea lor bruscă. Era o mulţime curioasă — un amestec de oameni, vampiri, ba chiar şi câţiva elfi din loc în loc, îmbrăcaţi în haine negre, cu accesorii metalice. Julian a mijit ochii, dar nu putea distinge prea multe detalii.

Emma şi-a atins runa Viziunii de pe braţ şi s-a încruntat la el.

— Runele mele nu funcţionează, a şoptit ea. La fel ca pe Tărâmul Elfilor.

Julian a clătinat din cap, ca şi cum ar fi spus: *Nu ştiu ce se întâmplă. A* tresărit când a simţit că îl înţeapă ceva întro parte — s-a uitat în jos şi a văzut că telefonul lui se făcuse ţăndări. Fragmente mici de plastic i se înfîpseseră în piele. A aruncat telefonul cu o strâmbătură — nimănui nu i-ar mai fi fost de folos acum.

S-a uitat în jur. Cerul era foarte înnorat, şi o lună roşie ca sângele arunca pe nisip o lumină palidă.

— Ştiu plaja asta, a spus el.

Formaţiunile stâncoase i se păreau familiare, curbura

ţărmului, forma valurilor — deşi culoarea apei din ocean era neagră ca cerneala, iar în locul în care valurile se spărgeau la mal rămânea o dantelă neagră.

Emma l-a atins pe umăr.

— Julian? Trebuie să facem un plan.

Era cenuşie la faţă de oboseală, şi sub ochii ei căprui-închis se vedeau umbre. Părul auriu îi cădea pe umeri în valuri bogate. Julian a simţit în el o explozie de emoţii. Durere, iubire, panică, suferinţă ş: dor, toate s-au revărsat în el cum se revarsă sângele dintro rană ale cărei cusături au fost rupte.

S-a îndepărtat, clătinându-se, de Emma şi s-a dus să se sprijine de o stâncă, pentru că stomacul i-a fost cuprins de spasme violente şi i început să elimine sucul amar de fiere. După ce s-au oprit spasmele, s-a şters la gură, şi-a şters mâinile cu nisip şi s-a întors spre Emma, caise urcase pe nişte formaţiuni stâncoase. Stânci marine, se numeau, sau ceva de genul acesta.

Şi-a încleştat pumnii. Emoţiile se învârtejeau în el ca un uragan, puneau presiune asupra craniului şi, ca reacţie, mintea lui părea să zboar:

î>382<:aiurea, oprindu-se asupra unei informaţii nesemnificative, ca apoi să o arunce ca pe un bolovan.

Concentrează—tel şi-a

spus el şi şi-a muşcat buzele până când durerea i-a limpezit capul.

Simţea gustul de sânge.

Emma era la jumătatea stâncii şi se uita undeva, spre sud.

— E ciudat rău de tot.

— Cum, ciudat?

A fost surprins de cât de normal îi suna vocea. Mai departe de ei au trecut două persoane — amândouă vampiri, iar unul dintre ei era o fată cu părul lung, şaten. Amândoi le-au făcut cu mâna, dezinvolt. Ce naiba se întâmpla?

Emma a sărit de pe stâncă.

— Eşti bine? Ea întrebat ea, dându-şi părul pe spate.

— Probabil de la călătoria prin Portal, a minţit el.

Indiferent ce i se întâmpla, nu asta era.

— Uită-te la asta.

Emma reuşise cumva să-şi salveze telefonul după toate peripeţiile. L-a deschis să-i arate lui Julian fotografia pe care o făcuse de pe stâncă.

Era întunecată, dar el a recunoscut imediat linia ţărmului şi, în depărtare, ruinele debarcaderului Santa Monica.

Roata cea mare era răsturnată şi zăcea întrun morman de metal.

Nişte forme întunecate pluteau pe cer, deasupra debarcaderului.

În mod sigur nu erau păsări.

Emma a înghiţit în sec.

— Asta-i Los Angeles, Julian. E chiar lângă Institut.

— Dar Regele spunea că e Thule… spunea că e o lume otrăvitoare pentru nefilimi…

S-a întrerupt, îngrozit. La celălalt capăt al plajei, două coloane lungi de siluete umane se apropiau în marş,

într-o formaţiune care semăna cu una militară. Când s-au mai apropiat, Julian a zărit o uniformă roşie.

— A plonjat împreună cu Emma în spatele celei mai apropiate formaţiuni stâncoase, lipindu-se de ea cât au putut. Îi vedeau pe cei care mărşăluiau cum se apropie. Mulţimea din capătul opus al plajei începuse şi ea să se îndrepte spre ei, şi muzica încetase brusc. Nu se mai auzeau decât valurile care se spărgeau la mal, vântul şi picioarele care mărşăluiau.Intunericiţii, a şoptit Emma când au ajuns mai aproape.

În timpul Războiului întunecat, Sebastian Morgenstern răpise sute de vânători de umbre, pe care îi controla cu ajutorul propriei sale variante de Pocal Mortal. Aceştia fuseseră numiţi „întunericiţi”, şi erau recunoscuţi după uniforma lor roşie.

Tatăl lui Julian fusese unul dintre ei, până când Julian îl ucisese, încă mai visa asta.

— Dar întunericiţii sunt morţi cu toţii, a spus Julian pe un ton îndepărtat, mecanic. Au murit odată cu Sebastian.

— În lumea noastră. Emma s-a întors spre el. Julian, ştim ce e asta. Pur şi simplu nu vrem să fie adevărat. Asta e... Thule... o versiune a lumii noastre. Probabil că ceva s-a întâmplat altfel aici, în trecut, ceva care a trimis lumea asta pe un alt drum. La fel ca Edom.

Julian ştia că ea avea dreptate; ştiuse asta încă de

când recunoscuse debarcaderul.

Şi-a alungat gândurile la familie, la tatăl lui. Nu se putea gândi la ei acum.

Coloanele de întunericiţi trecuseră în marş şi în spatele lor venea un grup de gardieni cu steaguri. Pe fiecare steag era o emblemă: o stea în interiorul unui cerc.

— Pentru numele îngerului! a şoptit Emma.

Şi-a dus mâna la gură.

Morgenstern. Steaua dimineţii.

Iar în spatele purtătorilor de steaguri venea Sebastian.

Părea mai matur decât fusese ultima oară când îl văzuse Julian;

pe atunci era un adolescent cu părul ca de gheaţă albă, care îşi lua puterea din ură şi din otravă.

Acum părea să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani, arăta tot ca un băiat slăbuţ, dar chipul lui avea o expresie mai dură.

Trăsăturile lui fine erau acum precis desenate şi ochii negri îi ardeau. Phaesphoros, sabia Morgenstern, atârna pe umărul lui întro teacă gravată cu stele şi flori.

Şi chiar în spatele lui era Jace Herondale. Era o lovitură şi mai puternică, şi mai stranie. Abia se despărţiseră de Jace, care luptase cot la cot cu ei la Curtea întunericului; era slăbit şi obosit, dar tot atât de aprig şi de protector. Acest Jace părea să fie cam de aceeaşi vârstă cu celălalt; tot numai muşchi, cu părul auriuciufulit, cu faţa la fel de frumoasă ca întotdeauna. Dar în ochii lui aurii era o lumină moartă, întunecată. O ferocitate pe care Julian o asocia cu Cohorta şi susţinătorii ei, o ferocitate specifică celor care atacă, nu celor care protejează.

În spatele lor venea o

femeie cu păr castaniu cărunt, pe care Julian a recunoscut-o ca fiind Amatis Graymark, sora lui Luke.

Fusese printre primii întunericiţi şi cea mai cumplită, iar acum părea să fie la fel. Faţa avea scobituri adânci şi buzele îi erau strânse. A împins în faţa ei un prizonier — pe cineva îmbrăcat în negru, ca vânătorii de umbre, cineva cu capul înfăşurat cu o pânză care îi ascundea trăsăturile.

— Veniţi! a strigat Sebastian, şi un fel de forţă invizibilă i-a amplificat atât de mult vocea, încât a răsunat pe plajă de la un capăt la celălalt. întunericiţi, oaspeţi, apropiaţi-vă! Ne-am adunat aici pentru a sărbători capturarea şi executarea unui trădător important. Unul care s-a întors împotriva luminii Stelei.

S-au auzit murmure de nerăbdare. Mulţimea s-a strâns într-un fel de careu, iar Sebastian şi gardienii lui se aflau pe latura dinspre sud. Julian l-a văzut pe Jace aplecându-se spre Sebastian şi spunându-i ceva, iar Sebastian a început să râdă cu atâta amiciţie, încât Julian a simţit un fior pe şira spinării. Jace avea un costum cenuşiu, nu o uniformă roşie — deci el nu era întunericit? Julian s-a uitat prin mulţime; în afară de Amatis, a mai văzut câţiva vânători de

umbre pe care îi ştia vag de la Conclavul din Los Angeles — a văzut-o pe fata-vampir care le făcuse cu mâna mai devreme, şi care acum vorbea şi râdea cu Anselm Nightshade...

Şi a văzut-o pe Emma.

Sigur era Emma. Ar fi recunoscut-o oriunde, în orice fel de haine, pe orice fel de întuneric sau de lumină. Lumina sângerie a lunii se reflecta în părul ei blond; purta o rochie roşie, fără spate, şi pielea ei era fină, fără rune. Stătea de vorbă cu un băiat înalt, aflat mai mult în umbră, dar Julian abia dacă s-a uitat la el: se uita la ea, la Emma lui, frumoasă şi vie şi în

siguranţă şi...

Ea a început să râdă şi a ridicat braţele spre el. Tânărul înalt şi-a strecurat mâinile prin părul ei, iar ea Ea sărutat.L-a izbit cu forţa unui tren. Gelozia: albă şi fierbinte, arzătoare, veninoasă. Julian nu putea decât să stea îndărătul stâncii şi să se uite cum băiatul acela îi mângâia spatele gol.

S-a cutremurat de intensitatea sentimentului. Emoţia îl sfâşia, ameninţa să-l copleşească şi să-i înmoaie picioarele. Valuri fierbinţi de gelozie, amestecate cu o dorinţă disperată. Mâinile *lui* trebuiau să fie pe spatele Emmei, în părul ei.

A întors capul întno parte, cu un geamăt. Cămaşa se lipise de el din cauza transpiraţiei.

Emma — Emma cea adevărată —, care încă era lipită de stâncă lângă el, s-a uitat la el alarmată.

— Julian, ce s-a întâmplat?

Inima lui a început deja să-şi domolească ritmul. Aceasta era Emma lui. Cealaltă era un fals, un simulacru.

— Uite, a şoptit el, făcând un gest cu capul.

Emma Ea urmărit privirea şi a roşit.

— Ab. Aia suntem noi?

Julian a scos iar capul de după stâncă. Emma şi băiatul nu se mai îmbrăţişau, şi cum de nu văzuse? Era ca şi cum s-ar fi uitat întro oglindă care îi arăta cum avea să fie peste câţiva ani.

Era el, cu părul şi ochii familiei Blackthorn, cu brăţara lui de sticlă de mare, îmbrăcat în roşu şi negru. Julian a privit cu uimire cum celălalt el a tras-o pe Emma mai aproape şi a sărutat-o din nou.

În mod sigur nu era primul sărut, şi nici al doilea. Degetele celuilalt Julián se plimbau pe spatele ei gol, savurând vizibil senzaţia pe care i-o dădea pielea ei. Mâinile lui i-au găsit şoldurile acoperite cu satin şi s-au aşezat acolo, ca s-o tragă mai aproape; ea a ridicat un picior şi s-a agăţat de coapsa lui, lăsându-şi capul pe spate, ca el s-o sărute pe gât.

Celălalt Julián părea să fie un pupăcios foarte sigur pe el.

— Asta-i cel mai grav, a spus Emma. Nu doar că suntem întunericiţi în lumea asta, dar, după câte se pare, mai suntem şi exhibiţionişti.

— Cred că ceilalţi întunericiţi nu ne suportă, a remarcat Julián. Emma, treaba asta pare recentă. Lumea asta nu s-a putut rupe de a noastră de prea mult timp...

LinişteîVocea lui Sebastian a stârnit ecouri pe toată plaja şi mulţimea a tăcut. Variantele lor întunericite au încetat să se mai sărute, ceea ce era o uşurare.

— Jace, pune-o pe trădătoare în genunchi!

Deci era o femeie. Julián s-a uitat cu stomacul strâns cum Jace a îmbrâncit-o pe prizonieră, silind-o să se aşeze în genunchi, apoi i-a scos încet pânza care îi

înfăşură capul.

— Ash! a strigat Sebastian. Ash, vino să vezi şi să înveţi, copilul meu!

Julián a simţit că Emma înlemneşte din cauza şocului. Gardienii s-au foit, şi dintre ei a apărut Ash Morgenstern, cu o expresie rigidă.

Se schimbase mult de ultima oară când îl văzuseră, mai mult decât Jace sau Sebastian.
Trecuse de la treisprezece ani la circa şaptesprezece, după cum aprecia Emma; nu mai era un copil slăbuţ, ci un adolescent aflat în pragul maturităţii, înalt şi lat în umeri. Părul lui blond-alburiu era tuns scurt şi nu purta uniforma roşie a întunericiţilor — avea doar nişte blugi obişnuiţi şi o bluză albă de trening.

Dar şi acum mai avea pe gât cicatricea în formă de X. Se vedea bine, chiar şi de la distanţă.

Ash şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Sunt aici, tată, a spus el pe un ton neutru, şi Julián a fost izbit de ciudăţenia situaţiei: băiatul acesta să-i spună „tată” unui tânăr care părea că e doar cu cinci ani mai mare ca el.

— E acel Ash din lumea noastră, a şoptit Julián. Cel pe care Annabel Ea adus aici prin Portal.

Emma a dat din cap.

— Cicatricea. Am văzut şi eu.

Jace a îndepărtat şi ultimele fâşii de pânză de pe faţa femeii care stătea în

genunchi. Emma a tresărit, ca şi cum ar fi primit o lovitură.

Era Maryse Lightwood.

Părul ei fusese tăiat foarte scurt şi era palidă. Ash a privit cu faţa inexpresivă cum ea se uită în jurul ei, cu groază mută. Băiatul avea la gât un lănţişor de argint; Julián mrşi amintea să-l fi avut pe Tărâmul Elfilor. Câţi ani vor fi trecut între plecarea lui prin Portal şi sosirea lor în Thule?L-a izbit cu forţa unui tren. Gelozia: albă şi fierbinte, arzătoare, veninoasă. Julian nu putea decât să stea îndărătul stâncii şi să se uite cum băiatul acela îi mângâia spatele gol.

S-a cutremurat de intensitatea sentimentului. Emoţia îl sfâşia, ameninţa să-l copleşească şi să-i înmoaie picioarele. Valuri fierbinţi de gelozie, amestecate cu o dorinţă disperată. Mâinile *lui* trebuiau să fie pe spatele Emmei, în părul ei.

A întors capul întro parte, cu un geamăt. Cămaşa se lipise de el din cauza transpiraţiei. Emma — Emma cea adevărată —, care încă era lipită de stâncă lângă el, s-a uitat la el alarmată.

— Julian, ce s-a întâmplat?

Inima lui a început deja să-şi domolească ritmul. Aceasta era Emma lui. Cealaltă era un fals, un simulacru.

— Uite, a şoptit el, făcând un gest cu capul.

Emma i-a urmărit privirea şi a roşit.

— Ab. Aia suntem noi?

Julian a scos iar capul de după stâncă. Emma şi băiatul nu se mai îmbrăţişau, şi cum de nu văzuse? Era ca şi cum s-ar fi uitat întro oglindă care îi arăta cum avea să fie peste câţiva ani.

Era el, cu părul şi ochii familiei Blackthorn, cu brăţara lui de sticlă de mare, îmbrăcat în roşu şi negru. Julian a privit cu uimire cum celălalt el a tras-o pe Emma mai aproape şi a sărutat-o din nou.

În mod sigur nu era primul sărut, şi nici al doilea. Degetele celuilalt Julián se plimbau pe spatele ei gol, savurând vizibil senzaţia pe care i-o dădea pielea ei. Mâinile lui i-au găsit şoldurile acoperite cu satin şi s-au aşezat acolo, ca s-o tragă mai aproape; ea a ridicat un picior şi s-a agăţat de coapsa lui, lăsându-şi capul pe spate, ca el s-o sărute pe gât.

Celălalt Julián părea să fie un pupăcios foarte sigur pe el.

— Asta-i cel mai grav, a spus Emma. Nu doar că suntem întunericiţi în lumea asta, dar, după câte se pare, mai suntem şi exhibiţionişti.

— Cred că ceilalţi întunericiţi nu ne suportă, a remarcat Julián. Emma, treaba asta pare recentă. Lumea asta nu s-a putut rupe de a noastră de prea mult timp...

LinişteîVocea lui Sebastian a stârnit ecouri pe toată plaja şi mulţimea a tăcut. Variantele lor întunericite au încetat să se mai sărute, ceea ce era o uşurare.

— Jace, pune-o pe trădătoare în genunchi!

Deci era o femeie. Julián s-a uitat cu stomacul strâns cum Jace a îmbrâncit-o pe prizonieră, silind-o să se aşeze în genunchi, apoi i-a scos încet pânza care îi înfăşură capul.

— Ash! a strigat Sebastian. Ash, vino să vezi şi să înveţi, copilul meu!

Julián a simţit că Emma înlemneşte din cauza şocului. Gardienii s-au foit, şi dintre ei a apărut Ash Morgenstern, cu o expresie rigidă.

Se schimbase mult de ultima oară când îl văzuseră, mai mult decât Jace sau Sebastian.
Trecuse de la treisprezece ani la circa şaptesprezece, după cum aprecia Emma; nu mai era un copil slăbuţ, ci un adolescent aflat în pragul maturităţii, înalt şi lat în umeri. Părul lui blond-alburiu era tuns scurt şi nu purta uniforma roşie a întunericiţilor — avea doar nişte blugi obişnuiţi şi o bluză albă de trening.

Dar şi acum mai avea pe gât cicatricea în formă de X. Se vedea bine, chiar şi de la distanţă.

Ash şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Sunt aici, tată, a spus el pe un ton neutru, şi Julián a fost izbit de ciudăţenia

situaţiei: băiatul acesta să-i spună „tată” unui tânăr care narea că e doar cu cinci ani mai mare ca el.

— E acel Ash din lumea noastră, a şoptit Julián. Cel pe care Annabel Ea adus aici prin Portal.

Emma a dat din cap.

— Cicatricea. Am văzut şi eu.

Jace a îndepărtat şi ultimele fâşii de pânză de pe faţa femeii care stătea în genunchi. Emma a tresărit, ca şi cum ar ft primit o lovitură.

Era Maryse Lightwood.

— Părul ei fusese tăiat foarte scurt şi era palidă. Ash a privit cu faţa inexpresivă cum ea se uită în jurul ei, cu groază mută. Băiatul avea la gât un lănţişor de argint; Julián mrşi amintea să-l fi avut pe Tărâmul Elfilor. Câţi ani vor fi trecut între plecarea lui prin Portal şi sosirea lor în ThulePMaryse Lightwood, a spus Sebastian, plimbându-se încet în jurul ei.

Emma nu se mai mişcase şi nici nu mai scosese vreun sunet de la tresărirea iniţială. Julian se întreba dacă îşi amintea de Maryse cea dir. lumea lor — care plângea lângă rugul soţului ei, dar care era înconjurată de copiii şi de nepoţii săi...

Probabil că Emma se gândea la părinţii ei, şi-a dat el seama, tresărind. Se întreba dacă erau vii în lumea asta. Dar nu spunea o vorbă.

— Eşti acuzată că ai colaborat şi i-ai ajutat pe rebelii care s-au ridicat împotriva cauzei susţinute de Steaua Căzută. Acum, noi ştim că ai făcut asta, aşa că nu mai facem proces, pentru că oricum suntem împotriva acelora. Dar tu... tu ai comis cea mai gravă trădare. Ai încercat să rupi legătura dintre doi fraţi. Eu şi Jace suntem fraţi. Tu nu eşti mama lui. Singura lui familie sunt eu.

— O, Doamne, a şoptit Emma. Deci asta era legătura aia ciudată dintre ei, când Sebastian Ea posedat pe Jace, ţi-aduci aminte? Deci *as:;,* s-a întâmplat în lumea de aici...

— Mi-am ucis propria mamă, pe Lilith, pentru Jace, a spus Sebastian. Acum el îşi va ucide mama pentru mine.

Jace a scos din teacă sabia de la şold. Avea o lamă lungă şi ascuţită, care lucea roşie în lumina lunii. Julian s-a gândit din nou la acel Jace din lumea lor: care râdea, care glumea, care era atât de animat. Se părea că aici era ceva mai mult decât o posedare. De parcă Jace ar fi fost mort pe dinăuntru.

Buzele lui Sebastian se ridicaseră la colţuri; zâmbea, dar nu era un zâmbet prea uman.

— Vreun ultim cuvânt, Maryse?

Maryse s-a întors ca să se poată uita la Jace. Liniile încordate ale feţei sale au părut să se relaxeze, şi pentru o clipă Julian l-a văzut

pe John Carstairs uitându-se la Emma, sau pe propria lui mamă uitându-se la el, cu acel amestec de iubire pentru ceea ce e, şi durere pentru ceea ce nu poate fi păstrat...

— Ţi-aduci aminte, Jace? ba întrebat ea. Cântecul acela pe care ţi-i cântam când erai mic.

A
înce
put

câ
nt
e,
cu
vo
ce
su
bţ
ire
¡i
trem
urât
oare
.A
la
clair
efon
tain

en
alia
nt
pro
men fai

trou

l’e
a
u
şi
be
lle

qu
ej
e
m’j

baig
ne.
Uy tem
ps
quej

t’a
i
mi
>
ja
m

je
ne
t’o
u
bli
er
ai.

’ A ian ştia franceză doar cât să poată traduce câteva cuvinte.

Te-am »- ■ *mult timp. Nu te voi uita niciodată.*

— *Ily a longtemps queje t’aime*, cânta Maryse cu vocea ei subţire, care

—*ora la notele mai înalte...

Ash se ţinea strâns de coate. A întors capul exact în clipa în care acel a coborât sabia jos, dintro parte, retezându-i capul lui Maryse. Vr. os alb şi sânge roşu; trupul ei s-a prăbuşit în nisip, iar capul s-a -: uogolit şi a rămas aşezat pe un obraz, cu ochii deschişi. Părea că încă ; uitălajace.

Sângele îl stropise pe Ash pe faţă şi pe hanorac. Mulţimea bătea cm palme şi ovaţiona. Jace s-a aplecat să-şi şteargă sabia pe nisip, iar

Sebastian s-a apropiat de Ash, cu zâmbetul lui inuman transformat în altceva. Ceva posesiv

— Sper că a fost o experienţă din care ai învăţat ceva, i-a spus el.

— Am învăţat că nu trebuie să mă mai îmbrac în alb la execuţii, a răspuns Ash, trecându-şi mâna peste hanorac; în urma palmei lui au rămas pete roşii. Foarte util.

— După ce vom avea în mână Instrumentele Mortale, vei asista la mai multe morţi.

Sebastian a început să râdă, apoi a ridicat din nou vocea. Ora de masă, a anunţat el, şi cuvintele au răsunat pe plajă.

În capul lui Julian era un urlet care voia cu tot dinadinsul să iasă; s-a uitat la Emma şi a văzut în ochii ei acelaşi urlet.

Ea Ea prins de mână cu atâta forţă, încât părea că îi striveşte oasele.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să fugim.

Cuvintele ei parcă se rostogoleau unul peste altul; Julian nici măcar n-a avut timp să încuviinţeze. În timp ce vampirii se îngrămădeau în jurul trupului lui Maryse, au luat-o la fugă spre stânci, cu spatele aplecat. Noaptea se umpluse cu o cacofonie de ţipete şi de urlete, iar în aer începuse să se simtă mirosul de cupru al sângelui. Emma şopteaîntruna *„nu, nu, nu”,* chiar şi când au ajuns la poalele scărilor şubrede din lemn pe care le-a urcat în fugă, cocoşată. Julian a alergat după ea, străduindu-se să nu se uite în urmă.

Treptele de lemn se mişcau sub paşii lor, dar au rezistat; de acum se vedea partea de sus a falezei. Emma a ajuns la capătul scării — şi a scos un ţipăt, dispărând brusc.

Julian a văzut alb în faţa ochilor. Nu şi-a dat seama când a urcat restul treptelor; s-a trezit, pur şi simplu, sus — unde era autostrada cunoscută, şiruri de maşini parcate, nisip şi iarbă —, iar acolo era Emma, ţinută strâns de un băiat înalt, cu părul roşcat, al cărui chip cunoscut a fost pentru Julian ca un pumn în burtă.

— Cameron? a întrebat el, uluit. Cameron Ashdown?

Cameron părea să aibă nouăsprezece sau douăzeci de ani. Părul des, roşcat, era tuns scurt, milităreşte. Era slab ca o scândură şi purta un tricou bej şi pantaloni de camuflaj, iar peste umăr, în diagonală, avea o curea Sam Browne. De cureaua aceea era prins un pistol.

Faţa lui s-a schimonosit, dezgustată.

— Amândoi. Trebuia să-mi închipui.

Julian a făcut un pas spre el.

— Dă-i drumul, întunericit nenoro...

Cameron a făcut ochii mari, cu o uimire aproape comică, iar Emma a profitat de moment şi l-a lovit tare cu piciorul, apoi s-a răsucit şi i-a dat repede câţiva pumni în coaste. A reuşit să se îndepărteze cât timp a icnit el, dar imediat Cameron a scos pistolul.

L-a îndreptat spre ei. Vânătorii de umbre nu foloseau pistoale, dar Julian era convins că acest Cameron Ashdown cunoştea

bine arma, după felul în care o ţinea.

Dacă ar trage, şi-a spus Julian, ar avea timp să se arunce în faţa Emmei. Ar încasa el glonţul, chiar dacă detesta ideea că ar trebui s-c lase singură aici...

Cameron a ridicat vocea.

— Livia! a strigat el. Sunt sigur că vrei să vezi asta.

Pieptul lui Julian s-a răcit ca gheaţa. îşi imagina că încă mai respiră, trebuia să respire, altfel ar fi fost mort, dar nu simţea asta, nu : simţea sângele din corp, nici pulsaţia respiraţiei şi nici bătăile inirrA văzut-o numai, apărând dintre două maşini: s-a apropiat de ei degajată, cu părul ei negru de Blackthorn fluturând în vântul care bătea dinspre mare.

Livvy.

Părea cam de şaptesprezece ani. Purta pantaloni negri de piele, o cartuşieră la brâu, un top cenuşiu şi o cămaşă transparentă pe deasupra. Bocancii aveau tălpi groase şi o mulţime de catarame. La mâini avea brăţări de şnur împletit, sub care erau mici pumnale de aruncat. O cicatrice — una dintre cele multe — îi brăzda toată faţa, de la tâmpla stângă, trecând peste ochi, până spre mijlocul obrazului. Avea o puşcă în mână şi, în timp ce s-a apropiat de ei, a ridicat-o cu un gest dezinvolt şi a îndreptat-o spre Julian.

— Ei sunt, a spus Cameron.

Nu ştiu ce caută aici, departe de ceilalţi întunericiţi.

— Cui îi pasă? a răspuns Liwy. O să-i ucid, şi o să-mi mulţumească pentru asta, dacă mai au încă suflet.

Julian a întins mâinile spre ea. Bucuria că o vedea era incontrolabilă şi ameţitoare, amestecată cu frică.

— Liwy, *noi* suntem...

— Nici măcar să nu *încerci,* s-a stropşit ea. A armat, cu un gest expert, puşca. V~aş spune să vă rugaţi, dar îngerul e mort.

— Ascultă..., a început Emma, şi Liwy a îndreptat arma spre ea.

Julian a făcut un pas spre sora lui, şi atunci Cameron, de care Julian aproape uitase, a spus:

— *Aşteaptă!*

Liwy s-a oprit.

— Sper să ai un motiv bun, Cam.

Cameron a arătat spre Julian.

— Are gulerul rupt... A făcut semn cu capul, nerăbdător.
Arată-i, i-a spus el lui Julian.

— *Rum,* i-a şoptit Emma, iar Julian a avut parcă o străfulgerare, dându-şi seama ce vrea să spună.

Şi-a tras gulerul tricoului în jos, arătându-i lui Liwy runa de pe piept. Deşi runele nepermanente pe care le avusese — Vederea Nocturnă,
Nedetectarea sau Lovitura Sigură — începuseră să se şteargăde când pătrunseseră pe Tărâmul Elfilor, devenind cenuşii, runa de *parabatai* rămăsese neagră şi clar conturată.

Liwy a înlemnit.

— Intunericiţii nu pot

avea runele nefilimilor, a spus Julian.
Ştii asta, Liwy

— Ştiu că voi credeţi că suntem Emma şi Julian în varianta întunericită, a adăugat Emma. Dar noi fam văzut. Sunt acolo, pe plajă. A arătat cu mâna în jos. Serios. *Uită-te!*

Pe chipul lui Liwy a trecut o umbră de îndoială.

— Cameron. Dirte să te uiţi!

Cameron s-a dus la marginea falezei şi s-a uitat pe plajă cu binoclul. Julian şi-a ţinut respiraţia; ştia sigur că şi Emma facea la fel.

— Mda, sunt acolo, a spus Cameron, după o lungă pauză.
Se giugiulesc. Greţos!

— Mereu făceau aşa înainte să devină întunericiţi, a spus Livvy. Unele lucruri nu se schimbă.

Emma a ridicat mâna stângă, să-i arate runa Clarviziunii.

— Suntem vânători de umbre. Te cunoaştem, Liwy, şi te iubim...

— *Terminal* a spus Liwy, înfuriată. Bine, poate că nu sunteţi întunericiţi, dar tot ar putea să fie un soi de transformare demonică...

— Astea sunt rune *angelice,* a spus Julian. Nu suntem demoni...

— Atunci *cine sunteţp.* a ţipat Liwy, şi în vocea ei a răsunat o disperare groaznică, o singurătate la fel de întunecată şi adâncă precum o fântână.
Cine ar trebui să cred că sunteţi?

— Suntem tot noi. Jules şi Emma. Suntem din altă lume. O lume pe care n-o stăpâneşte Sebastian. O lume cu rune.

Liwy s-a uitat la ea cu o privire goală.

— Liv, a spus Cameron, lăsând jos binoclul. Petrecerea de pe plajă începe să se spargă.
Din moment în moment vor urca aici. Ce facem?

lui nu şi-l permitea.

Liwy a şovăit, dar numai o secundă. Julian a presupus că timpul de a lua decizii era un lux pe care această versiune a surorii

— Diana? Diana Wrayburn? a exclamat Emma, uşurată. Da, chrne la Diana, *te rog.*

Cameron şi Liwy au schimbat o privire total nedumerită.

— Să-i ducem la Bradbury, a spus ea. Poate se întoarce [OK, bine, a spus Liwy în cele din urmă.

A făcut semn spre un jeep negru, Wrangler, cu geamurile fumurii, care era parcat pe marginea autostrăzii.

— Urcaţi în maşină, amândoi pe bancheta din spate. Şi nici să nu vă gândiţi să încercaţi vreo şmecherie.
Vă zbor creierii imediat.

Liwy parcă patrula înarmată, adică stătea pe scaunul din dreapta cu puşca aşezată pe picioare. Alături de ea,
Cameron conducea cu o eficienţă şi precizie care erau în totală contradicţie cu bietul Cameron pe care îl cunoscuse Emma în lumea ei, şi care era cam leneş.
Ocolea cu precizie gropile din asfaltul autostrăzii Pacific Coast, gropi care semănau cu găurile din caroseria ruginită a unei maşini vechi.

Julian tăcea şi se uita pe fereastră, fascinat şi îngrozit.
Nu em mare lucru de văzut în afara străzii distruse care se vedea la lumina farurilor, dar întunericul însuşi era straniu. Absenţa stâlpilor de iluminat, a semafoarelor şi a ferestrelor luminate de la casele care se întindeau

de-a lungul străzii te şocau, era ca şi cum te-ai fi uitat la o faţă lipsită de ochi.

În cele din urmă, când au ajuns la capătul autostrăzii, unde se făcea printrun tunel legătura cu Autostrada io, au apărut şi nişte lumini. În dreapta lor era debarcaderul Santa Monica, acum distrus, de parcă ar fi fost hăcuit de un uriaş cu un topor. în apă erau prăvălite scânduri de lemn şi bucăţi de beton sparte. Numai vechiul carusel rămăsese neatins. Era iluminat, şi din difuzoare se auzea o muzică atonală.

Călare pe poneii demodaţi, vopsiţi, se vedeau nişte siluete umbroase, inumane, şi vântul nopţii ducea până departe chicotele lor ascuţite. Feţele poneilor păreau schimonosite, arătând ca nişte măşti chinuite, încremenite întrun ţipăt.

Emma a întors capul şi a fost bucuroasă când maşina a intrat în tunel, unde caruselul nu se mai putea vedea.

Debarcaderul a fost primul loc revendicat de creaturile demonice, a spus Cameron, uitându-se la ei în oglindă. Cine ar fi crezut că demonilor le plac parcurile de distracţiePEmma şi-a dres glasul.

— Sunt înnebuniţi după vata de zahăr?

Cameron a râs sec.

— Aceeaşi

Emma

dintotdeauna. Sarcastică în ciuda greutăţilor. Liwy s-a uitat la el cu asprime.

— Presupun că nu mai trebuie să întrebăm de Disneyland, a spus Julian cu o voce neutră.

Probabil nu se aşteptase ca cei doi să înceapă să râdă, dar felul în care amândoi s-au crispat sugera că ceva cu adevărat groaznic se întâmplase la Disneyland. Emma s-a decis să nu insiste asupra subiectului. Erau întrebări mai importante.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Exact după Războiul întunecat, a spus Liwy Când Sebastian a învins.

— Deci a continuat atacarea tuturor Institutelor? a întrebat Emma. Nu voia să se gândească la asta, nu voia să ia în considerare faptul că exista posibilitatea infimă ca în lumea aceasta părinţii ei să fie în viaţă, dar nu putea să-şi ascundă speranţa care i se simţea în voce.

— Şi Institutul din Los Angeles?

— Da, a spus Liwy

Vocea ei era neutră.

— Părinţii tăi au fost ucişi. Tatăl nostru a fost întunericit.

Emma a tresărit uşor. Ştiuse că nu erau şanse reale, dar tot o durea. Şi Julian se întrebase, probabil, dacă tatăl lui

mai era în viaţă, ştia asta. Ar fi vrut să-l ia de mână, dar amintirea acelui Julian lipsit de emoţii din ultima săptămână a facut-o să se abţină.

— Şi în lumea noastră s-au întâmplat lucrurile astea, a spus Julian, după momente lungi de pauză. Dar noi am câştigat războiul.

— Sebastian a murit, a adăugat Emma. Clary Ea ucis.

Cla ry Fair chil d? a într eba t Ca me ron

voc ea lui se cite

înd oial

— A fost ucisă de demonul Lilith în Bătălia de la Burren.

Nu, a spus Emma, încăpăţânată. Clary şi prietenii ei au câştigat Bătălia de la Burren. Sunt şi tablouri cu asta. L-a salvat pe Jacecu sabia Glorious şi bau găsit pe Sebastian în Edom; el nu a câştigat niciodată...

Liwy a bătut cu unghiile ei scurte în ţeava puştii.

— Simpatică poveste. Deci voi pretindeţi că

veniţi dintr-un loc în care Sebastian e mort, în care demonii nu mişună pe străzi, şi în care vânătorii de umbre au încă puteri angelice?

— Da, a răspuns Emma.

Liwy s-a întors să se uite la ea. Cicatricea care îi trecea peste ochi era de un roşu-închis în lumina purpurie a lunii.

— Atunci, dacă-i aşa minunat acolo, ce căutaţi aici?

— N-a fost o vacanţă plănuită. Nu totul e perfect în lumea noastră, a spus Emma. De fapt, e departe de a fi perfect.

S-a uitat la Julian şi, spre uimirea ei, a văzut că şi el se uită la ea cu aceeaşi privire întrebătoare. S-a stârnit un ecou al vechii lor modalităţi de comunicare — *Să~i spunem lui Uvvy că în lumea noastră ea e moartă*?

Emma a clătinat uşor din cap. Deocamdată, Liwy nu credea nimic din ce spuneau ei. Informaţia asta nu era de niciun folos.

— bre’ să ocolesc, a spus Cameron.

Erau ceva mai multe becuri în locul acela, dând la iveală câteva fâşii de autostradă, iar Emma putea să vadă şi câteva lumini din loc în loc pe şesul întins unde era oraşul. Dar nu semăna deloc cu imaginea pe care

o avea Los Angelesul noaptea. Lanţurile cristaline de lumină albă nu mai existau, în locul lor erau acum câteva grupuleţe izolate de lumini. Undeva, pe un deal îndepărtat, se vedea un foc.

în faţa lor, o crăpătură imensă despărţea drumul în două, de parcă cineva decupase cu precizie o felie din beton. Cameron a ocolit spărtura, ieşind din autostradă. A trecut pe fază scurtă când au ajuns pe străzile oraşului şi a scăzut viteza când au pătruns în zona rezidenţială.

Era o stradă fără nimic deosebit, de-a lungul căreia se înşiruiau case cu un singur nivel. Majoritatea aveau

ferestrele acoperite de obloane sau de draperii, pe lângă care abia dacă se vedea ceva lumină. Multe erau complet întunecate, şi unele dintre aceste case prezentau semne de pătrundere forţată

— uşi smulse din balamale, pete de sânge pe zidurile albe. Intro curbă erau mai multe maşini abandonate, cu portiereleîncă deschise, ca şi cum proprietarii lor ar fi fost... răpiţi... în timp ce încercau să fugă.

Cel mai trist dintre toate era semnul că odinioară aici trăiseră copii: un pirculeţ distrus, o tricicletă care zăcea în mijlocul unei alei.

Un leagăn fantomatic, ce se mişca uşor, împins de vânt.

În faţa lor a apărut o curbă. Când Cameron a întors maşina, farurile au dezvăluit o imagine ciudată.

O familie — doi părinţi şi doi copii, un băiat şi o fată

— stătea pe peluza unei case la o măsuţă de picnic. Mâncau tăcuţi din farfuriile cu friptură, salată Coleslaw şi salată de cartofi. Toţi erau palizi ca moartea.

Emma s-a întors să se mai uite dată după ce au trecut mai departe.

— Ce se întâmplă cu ei?

Lepădaţi, a spus Liwy, strâmbându-şi buzele cu dezgust. Mundani care îi sunt loiali lui Sebastian. Acum el conduce Institutele şi îi protejează pe mundanii care îi jură credinţă. Jumătate din mundanii rămaşi în lumea asta sunt lepădaţi.

—

— Şi cealaltă jumătate? a întrebat Julian.

— Rebeli. Luptători pentru libertate. Trebuie să fii ori una, ori alta.

— Voi sunteţi rebeli? a întrebat Julian.

Cameron a râs şi s-a uitat cu mândrie la Liwy

— Livia nu e un simplu rebel. E cea mai tare dintre toţi rebelii.

A bătut-o delicat cu palma pe ceafă. Emma spera să nu-i explodeze capul lui Julian. Era limpede că Liwy nu mai avea cincisprezece ani, dar tot era sora lui mai mică, într-un fel. A spus repede:

— Vânătorii de umbre şi mundanii s-au unit pentru o revoltă? Şi repudiaţii?

— Nu mai există vânători de umbre, a spus Liwy.

A ridicat mâna dreaptă. Nu era pe ea nicio rună a Viziunii. Emma a avut impresia că dacă se uita atent, putea să zărească puţin din cicatricea abia vizibilă în locul unde fusese odată runa: umbra unei umbre.

Puterea îngerului s-a dus. Stelele nu mai funcţionează, runele dispar ca nişte stafii.

Sebastian Morgenstern a plecat din Institut în Institut şi i-a ucis pe toţi cei care au refuzat să-i jure credinţă. A deschis lumea pentru demoni, iar ei au infestat pământul cu otrăvuri demonice şi au sfărâmat turnurile de sticlă. Idris a fost cucerit şi Citadela deAdamant a fost distrusă.

Magia angelică nu are efect.

Singura magie care mai există e cea demonică. Liwy a strâns puşca în mâini şi a adăugat: Majoritatea celor care au fost odată vânători de umbre sunt acum întunericiţi.

O lume fără vânători de umbre. O lume fără îngeri.

Lăsaseră în urmă cartierul rezidenţial şi acum înaintau pe ceea ce Emma bănuia că putea fi Sunset Boulevard.

Era greu de spus, când plăcuţele cu numele străzilor lipseau. Apăruseră mai multe maşini pe stradă, în sfârşit, ba chiar a fost şi un mic blocaj în trafic. Emma s-a uitat la maşina de pe banda alăturată, un Subaru, şi a văzut la volan un vampir palid. El a întors capul spre ea şi i-a făcut cu ochiul.

— Ajungem la un punct de control, a anunţat Cameron.

— Ne lăsaţi pe noi să rezolvăm, a zis Liwy Nu spuneţi nimic.

Maşina a redus viteza; în faţă, Emma a văzut nişte bariere vărgate.

Din majoritatea clădirilor de pe acel bulevard rămăseseră doar zidurile. Au oprit lângă una dintre ele; zidurile ei dărăpănate înconjurau o curte interioară aproape intactă, care se vedea limpede că odinioară fusese holul unei clădiri de birouri.

Demonii erau peste tot: stăteau pe grămezile de mobilă răsturnată, se căţărau pe zidurile sfărâmate, mâncau din

nişte jgheaburi metalice ceva negru şi vâscos, care putea fi sânge. În mijlocul încăperii era un stâlp de care fusese legată o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, plină de sânge.
Capul îi atârna întro parte, ca şi cum ar fi fost leşinată.

Emma s-a repezit să-şi desfacă centura de siguranţă.

— Trebuie să facem ceva.

— Nu! a spus Liwy cu duritate. O să te omoare, şi o să ne omoare şi pe noi. Nu mai putem proteja aşa lumea.

— Nu mi-e frică.

Liwy i-a aruncat o privire plină de furie.

— Ar trebui să-ţi fie.

----- Punctul de control, a intervenit Cameron; maşina a pornit repede şi s-a oprit la barieră.
Cameron a lăsat geamul jos, iar Emma era gata să sară de pe banchetă când a văzut că se apropie de maşină un demon fără ochi, cu un cap încreţit ca un strugure stafidit. Purta o uniformă cenuşie, cu gulerîncă deschise, ca şi cum proprietarii lor ar fi fost... răpiţi... în timp ce încercau să fugă.

Cel mai trist dintre toate era semnul că odinioară aici trăiseră copii: un părculeţ distrus, o tricicletă care zăcea în mijlocul unei alei.
Un leagăn fantomatic, ce se mişca uşor, împins de vânt.

În faţa lor a apărut o curbă. Când Cameron a întors maşina, farurile au dezvăluit o imagine

ciudată.
O familie — doi părinţi şi doi copii, un băiat şi o fată — stătea pe peluza unei case la o măsuţă de picnic. Mâncau tăcuţi din farfuriile cu friptură, salată Coleslaw şi salată de cartofi. Toţi erau palizi ca moartea.

Emma s-a întors să se mai uite o dată după ce au trecut mai departe.

— Ce se întâmplă cu ei?

— Lepădaţi, a spus Liwy, strâmbându-şi buzele cu dezgust. Mundani care îi sunt loiali lui Sebastian. Acum el conduce Institutele şi îi protejează pe mundanii care îi jură credinţă. Jumătate din mundanii rămaşi în lumea asta sunt lepădaţi.

— Şi cealaltă jumătate? a întrebat Julian.

— Rebeli. Luptători pentru libertate. Trebuie să fii ori una, ori alta.

— Voi sunteţi rebeli? a întrebat Julian.

Cameron a râs şi s-a uitat cu mândrie la Liwy.

— Livia nu e un simplu rebel. E cea mai tare dintre toţi rebelii.

A bătut-o delicat cu palma pe ceafa. Emma spera să nu-i explodeze capul lui Julian. Era limpede că Liwy nu mai avea cincisprezece ani, dar tot era sora lui mai mică, într-un fel. A spus repede:

— Vânătorii de umbre şi mundanii s-au unit pentru o revoltă? Şi repudiaţii?

— Nu mai există vânători de umbre, a spus Liwy

A ridicat mâna dreaptă. Nu era pe ea nicio rună a Viziunii. Emma a avut impresia că dacă se uita atent, putea să zărească puţin din cicatricea abia

vizibilă în locul unde fusese odată runa: umbra unei umbre.

Puterea îngerului s-a dus.

Stelele nu mai funcţionează, runele dispar ca nişte stafii.

Sebastian Morgenstern a plecat din Institut în Institut şi i-a ucis pe toţi cei care au refuzat să-i jure credinţă. A deschis lumea pentru demoni, iar ei au infestat pământul cu otrăvuri demonice şi au sfărâmat turnurile de sticlă. Idris a fost cucerit şi Citadela deAdamant a fost distrusă.

Magia angelică nu are efect.

Singura magie care mai există e cea demonică. Liwy a strâns puşca în mâini şi a adăugat: Majoritatea celor care au fost odată vânători de umbre sunt acum întunericiţi.

O lume fără vânători de umbre. O lume fără îngeri.

Lăsaseră în urmă cartierul rezidenţial şi acum înaintau pe ceea ce Emma bănuia că putea fi Sunset Boulevard.

Era greu de spus, când plăcuţele cu numele străzilor lipseau. Apăruseră mai multe maşini pe stradă, în sfârşit, ba cbiar a fost şi un mic blocaj în trafic. Emma s-a uitat la maşina de pe banda alăturată, un Subaru, şi a văzut la volan un vampir palid. El a întors capul spre ea şi i-a făcut cu

ochiul.

— Ajungem la un punct de control, a anunţat Cameron.

— Ne lăsaţi pe noi să rezolvăm, a zis Liwy Nu spuneţi nimic.

Maşina a redus viteza; în faţă, Emma a văzut nişte bariere vărgate.

Din majoritatea clădirilor de pe acel bulevard rămăseseră doar zidurile. Au oprit lângă una dintre ele; zidurile ei dărăpănate înconjurau o curte interioară aproape intactă, care se vedea limpede că odinioară fusese holul unei clădiri de birouri.

Demonii erau peste tot: stăteau pe grămezile de mobilă răsturnată, se căţărau pe zidurile sfărâmate, mâncau din nişte jgheaburi metalice ceva negru şi vâscos, care putea fi sânge.

În mijlocul încăperii era un stâlp de care fusese legată o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, plină de sânge.

Capul îi atârna întro parte, ca şi cum ar fi fost leşinată.

Emma s-a repezit să-şi desfacă centura de siguranţă.

— Trebuie să facem ceva.

— Nu! a spus Liwy cu duritate. O să te omoare, şi o să ne omoare şi pe noi. Nu mai putem proteja aşa lumea.

— Nu mi-e frică.

Liwy i-a aruncat o privire plină de furie.

— Ar trebui să-ţi fie.

— Punctul de control, a intervenit Cameron; maşina a pornit repede şi

s-a oprit la barieră.

Cameron a lăsat geamul jos, iar Emma era gata să sară de pe banchetă când a văzut că se apropie de maşină un demon fără ochi, cu un cap încreţit ca un strugure stafîdit. Purta o uniformă cenuşie, cu gulerînalt, şi deşi nu avea nici ochi, nici nas, avea în schimb o gură care se întindea pe toată faţă.

— Acreditările! a şuierat el.

Cameron şi-a ridicat mâneca şi a scos pe geam mâna stângă, cu încheietura la vedere. Emma a apucat să vadă acolo un semn, chiar deasupra locului din care se poate lua pulsul; demonul a scos o limbă cenuşie şi aspră, care semăna cu un vierme lung şi mort, şi a lins încheietura lui Cameron.

Te rog şi~a spus Emma, nu mă face să vomit pe banchetă. îmi amintesc ie maşina asta. M~am sărutat cu Cameron aici. O,
Doamne, demonul ăla îi linge încheietura. Toată maşina duhneşte a carne de demon.

Ceva i-a acoperit mâna, ceva cald şi liniştitor. A clipit des din ochi. Julian o luase de mână. Surprinderea a readus-o brusc la realitate.

— A, domnul Ashdown, a spus demonul. Nu mi-am dat seama. Să aveţi o seară plăcută!

S-a retras, iar Cameron a pornit maşina. Au trecut de mai multe străzi înainte să vorbească cineva.

— Ce-a fost chestia aia cu..., a început Julian.

— Cu limba! Da! a intervenit Emma. Ce naiba?

— ... cu demonul care ţi-a spus „domnule Ashdown”, a încheiat Julian.

— Cei din familia mea sunt lepădaţi, devotaţi Stelei Căzute, a răspuns Cameron, scurt. Conduc Institutul de aici pentru Sebastian.
Membrii Legiunii Stelei au un tatuaj special.

Liwy le-a arătat interiorul încheieturii ei, unde se vedea desenată o stea întrun cerc.
Aceeaşi emblemă o văzuseră mai devreme pe steagurile lui Sebastian.

— A mea e falsă. De-asta conduce Cameron, a spus Liwy S-a uitat la el cu afecţiune, dar şi cu o uşoară
ironie. Familia lui nu ştie că nu e devotat Stelei.

— Nu pot să spun că sunt şocată că Paige şi Vanessa s-au dovedit a fi trădătoare, a comentat Emma, şi a văzut că Liwy îi aruncă o privire ciudată.

Era surprinsă că ştia cine sunt Paige şi Vanessa? Era de acord cu ea? Emma nu era sigură.

>399-<3Ajunseseră în centrul Los Angelesului, o zonă în care activitatea demonică era destul de

intensă chiar şi în lumea lor.

Aici străzile erau uimitor de aglomerate — Emma a văzut vampiri şi elfi circulând liber peste tot, ba chiar şi un magazin refăcut, care avea în vitrină o reclamă la milkshake cu sânge. Un grup de pisici mari treceau pe acolo şi, când au întors capul, Emma a văzut că aveau feţe de bebeluşi umani. Nimeni de pe trotuar nu le-a acordat atenţie.

— Deci, repudiaţi, a spus Julian. Cum integrat aici?

— Nu vreţi să ştiţi, a răspuns Liwy.

— Ba vrem, a spus Emma. Cunoaştem nişte magicieni... am putea încerca să luăm legătura cu ei aici, să ne ajute...

— Magicieni? a izbucnit Liwy. Nu există magicieni.

După ce Sebastian a deschis lumea creaturilor demonice, magicienii au început să se îmbolnăvească. Unii au murit, iar ceilalţi şi-au pierdut umanitatea. S-au transformat în demoni.

— În *demonii* a repetat Emma. S-au transformat complet?

— Dar Magnus? a întrebat Julian. Magnus Bane?

Emma a simţit Hori în tot corpul. Până acum nu întrebaseră ce face niciunul dintre cei pe care îi cunoşteau. Bănuia că amândurora li se părea o idee înfricoşătoare.

— Magnus Bane a fost una dintre primele mari tragedii, a spus Liwy, ca şi cum ar fi recitat o poveste veche, cunoscută de toată lumea. Bane şi-a dat seama că se transformă în demon.
L-a implorat pe iubitul lui, Alexander Lightwood, să-l ucidă. Alee Ea ucis, după care a întors sabia spre propriul lui trup. Cadavrele lor au fost găsite unul lângă altul în ruinele oraşului New York.

Julian se făcuse mai alb ca hârtia. Emma a lăsat capul în piept, având senzaţia că leşină.

Magnus şi Alee, cei care simbolizau tot ce era bun, pieriseră întrun mod atât de groaznic.

— Deci, asta-i cu magicienii, a spus Liwy.
Poporul elf s-a aliat cu Sebastian, şi cei mai mulţi trăiesc în ţinuturi protejate de pe Tărâmul Elfilor, dar unii mai vin pe aici să-şi facă şmecheriile lor. Ştiţi voi.

— Nu cred că ştim, a răspuns Julian. Şi ţinuturile
de pe Tărâmul Elfilor sunt protejatePElfii au *fost aliaţii lui* Sebastian în timpul Războiului întunecat, i mus Livvy. Au pierdut o mulţime de luptători. însăşi Regina Lumi-
şi-a pierdut viaţa.
Sebastian i-a recompensat după război, oferindu-le

ceea ce îşi doreau — izolarea. Porţile spre Tărâmul Elfilor au rost zidite, şi orice fiinţă umană, sau chiar orice întunericit care ameninţă pe vreunul dintre puţinii elfi rămaşi în Thule este aspru pedepsit.

— Dar Regina Elfilor Luminii n-a avut... un copil? a întrebat Julian.

— A murit fără urmaşi, a spus Liwy. Regele Elfilor întunericului i reunit cele două Curţi şi acum stăpâneşte totul acolo. Moştenitorul ".ui e prinţul Erec, sau cel puţin aşa era ultima oară când am auzit. Nu alung prea multe veşti de pe Tărâmul Elfilor.

Deci un alt Ash nu mai exista în lumea asta, şi-a spus Emma. Ceea ce era bine, probabil, căci unul singur era mai mult decât suficient.

— Cât despre vârcolaci, haitele s-au risipit, a continuat Cameron. Mai sunt câţiva lupi singuratici, unii au trecut de partea lui Sebastian, alţii sunt rebeli, cu noi, dar cei mai mulţi au fost ucişi. Vampirii o duc r.iţel mai bine, fiindcă demonilor nu prea le place să-i mănânce, căci sunt deja morţi.

— Există câteva secte de vampiri care s-au aliat cu Sebastian, a sous Liwy. îl venerează şi sunt convinşi că după ce îi vor mânca pe toţi din Thule, el

va reuşi să facă o lume cu mai mulţi oameni şi mai mult sânge.

— Raphael Santiago spune că sunt nişte idioţi, când nu va mai fi niciun om, vor muri de foame, a spus Cameron.

— Raphael Santiago mai trăieşte? În lumea noastră a murit, a zis iulian.

— în fine, ceva bun a mai rămas în Thule, a replicat Liwy cu un zâmbet ciudat. Când o să ajungem la clădire, o să vedeţi...

S-a întrerupt când a văzut un om ieşind în fugă de pe o alee. Era un adolescent, murdar şi slab, de parcă era mort de foame, şi părul îi atârna în şuviţe, lipsit de strălucire. Hainele îi erau pline de noroi şi întro mână avea un mic balot rufos.

Liwy s-a încordat.

— E un mundan nejurat, a spus ea. Demonii îi vânează de distracţie. Cam...Liwy, n-ar trebui s ă . . a spus Cameron.

— Opreşte! s-a răstit ea.

Cameron a frânat brusc, aruncându-i pe toţi în faţă; Julián se ridicase de pe scaun şi o prinsese pe Liwy de umăr, ca să nu se lovească la cap.

Ea s-a uitat la el uimită. Apoi i-a dat mâna la o parte, a lăsat geamul şi a scos capul afară, să strige la băiat.

— Vino-ncoace!

Băiatul a schimbat

direcţia şi a luat-o la fugă spre ei. În spatele lui, în capătul aleii, a apărut ceva.
Ceva care parcă era făcut din umbre şi aripi zdrenţuite, negre. A plonjat spre băiat cu o viteză incredibilă, şi Liwy a tras o înjurătură.

— N-o să reuşească.

— O să reuşească, a spus Cameron. Pe zece dolari!

— Ce naiba? a făcut Emma.

A pus mâna pe mânerul portierei şi a deschis-o — Julian a apucat-o de mâneca tunicii şi a tras-o înapoi —, iar umbra zdrenţuită era deasupra băiatului ca un şoim deasupra unui şoarece.
Băiatul a scos un ţipăt de groază când ba prins, după care amândoi s-au ridicat cu viteză în aer şi au dispărut în cerul cenuşiu.

Cam a călcat acceleraţia; câţiva trecători se uitau curioşi la ei. Emma respira greu. Mundanii nu trebuiau să fie ucişi de demoni.
Vânător: de umbre ar fi trebuit să-i ajute.

Dar nu existau aici vânători de umbre.

— îmi eşti dator cu patru mii de dolari,
Cameron, a spus Liwy, a: o voce neutră.

— Mda, a răspuns Cameron. O să ţi-i dau imediat ce sistemul bancar internaţional va fi refăcut.

— Şi familia noastră? a întrebat Julian pe neaşteptate. A dat drumul

mânecii Emmei; ea aproape că uitase că o ţinea de mânecă. Mai e vreunul aici, Livia?

Liwy a strâns din buze.

— încă nu sunt convinsă că eşti Julian, a spus ea. Şi familia mea mă priveşte.

Au întors brusc pe o stradă, şi preţ de o *clipă* Emma a avut impresia că vor intra direct în zidul unei clădiri cunoscute, din *cărămidă* brună:celebrul bloc Bradbury, din centrul oraşului, care, în mod surprinzător, încă mai rezistase. în ultima clipă, după cum i s-a părut ei, zidul de cărămidă şi gresie s-a dat la o parte şi au parcat întrun spaţiu întunecat, cavernos.

Un garaj. Au coborât cu toţii şi Cameron s-a dus să stea de vorbă cu o fată îmbrăcată în pantaloni de camuflaj şi tricou negru, care învârtea o manivelă metalică, pentru a închide uşa garajului. Era o placă imensă de cărămidă şi metal care se punea în mişcare printnun sistem ingenios de pârghii.

— Aici avem generator, a spus Liwy Şi o groază de chestii le facem manual. Nu vrem să ne dea de urmă lepădaţii, din cauza consumului de electricitate.

A aruncat puşca în maşină.

Elaideţi!

Au plecat după ea şi au ajuns la o uşă care dădea

spre un hol spaţios. Era limpede că se aflau în holul unei mari clădiri de birouri. Pereţii erau din cărămidă şi marmură, pe jos era gresie, şi deasupra capului Emma a văzut un labirint complicat de pasarele şi scări metalice, cu lucrătură veche din fier forjat.

Liwy s-a uitat la ei cu ochii îngustaţi.

— OK, a spus ea încet.

— OK, ce? a întrebat Emma.

— Tocmai aţi trecut printi^un coridor împânzit de sare, aur şi metal rece, a spus Liwy. Un milionar nebun de demult a construit clădirea asta. Credea în existenţa stafiilor şi a înţesat locul ăsta cu tot felul de chestii care pot ţine la distanţă creaturile supranaturale. Unele încă mai funcţionează.

Uşa din spatele lor a bufnit. Se întorsese Cameron.

— Divya zice că Diana încă nu a venit, a spus el. Vrei să-i duc pe ăştia doi sus, s-o aştepte?

— Da. Liwy şi-a frecat fruntea cu dosul palmei, obosită. Au reuşit să ajungă aici. Poate sunt inofensivi.

— Vrei să spui că poate simt întradevăr fratele tău, a zis Julian.

Liwy şi-a încordat spatele.

N-am spus asta. A făcut un gest spre Cameron. Du-i întno cameră pentru nou-veniţi. Ai grijă să pui gardieni la etaj.Lără să mai spună un cuvânt, s-a întors

şi a plecat, îndreptându-se spre una dintre scările metalice.

Julian a inspirat adânc, cu ochii după ea. Emma nu se putea stăpâni; o durea inima când îi vedea expresia. Arăta ca şi cum s-ar fi prăbuşit în el însuşi. Imaginea aceea, cu el legănând-o în braţe pe Liwy, muribundă, în Sala de Consiliu, i-a apărut ca un coşmar în faţa ochilor.

A ajuns-o pe Liwy din urmă la scară; Liwy s-a întors spre ea, iar cicatricea de pe faţa ei a cutremurat-o din nou pe Emma, de parcă ar fi simţit durerea pe care i-o provocase fetei rana aceea.

— Pe bune? a făcut Liwy. Ce vrei?

— Hai, Liwy, a spus Emma, şi fata a ridicat din sprâncene. Ştii că este cu adevărat Julian. În inima ta, ştii. În maşină a încercat să te protejeze, să nu te loveşti la cap, exact aşa cum a făcut întotdeauna; nu poate fi altfel. Nimeni n-ar fi în stare să joace aşa bine un rol, să se prefacă.

Liwy s-a încordat.

— Nu înţelegi. Nu pot să...

— Ia asta.

Emma i-a pus telefonul în mână. Liwy s-a uitat la el de parcă nu mai văzuse în viaţa ei un iPhone. Apoi a clătinat din cap.

— Poate vei fi surprinsă să afli că nu prea avem semnal de telefonie pe aici, a spus ea.

— Mişto, a replicat

Emma. Vreau să te uiţi la fotografii. A atins telefonul cu un deget tremurător. Lotografîi făcute în ultimii cinci ani. Uite... aici e Dru.
A auzit cum lui Liwy i se opreşte respiraţia şi a continuat: Şi Mark, pe plajă, iar aici sunt Helen şi Aline, la nuntă. Şi Ty, luna trecută...

Liwy a scos un sunet înfundat.

— Ty trăieşte în lumea voastră?

Emma a îngheţat.

Da, a şoptit ea. Da, sigur că trăieşte. Liwy a strâns mai tare telefonul în mână. S-a întors şi a luat-o la

fugă
pe
scări,
bocă
nind
cu
ghete
le pe
trept
ele

metal
ice.
Dar
nu
Tnaint
e ca
Em
m a
să
vad

ă
cu
m
A´
II
strălu
cesc
ochii
de

lacri mi.ts

INFERNUL SE VA RIDICA

ÎN TIMP CE JULIAN ŞI EMMA ÎL URMAU PE CAMERON PRIN HOLUL DE LA Bradbury, au trecut pe lângă câteva grupuri de rebeli de-ai lui Livvy. Cel puţin aşa le spunea Julian în mintea lui. Aceştia erau oamenii ei; se vedea limpede că aici era o persoană importantă. Se simţea mândru de ea, dar în acelaşi timp simţea mii de alte emoţii care îl încercau — bucurie, disperare, oroare, frică, suferinţă şi iubire şi speranţă. II loveau din toate părţile ca valurile mării în timpul fluxului.

Şi dor. Un dor de Emma, pe care îl simţea ca pe nişte pumnale în sânge. Când a început ea să vorbească, nu şi-a mai putut lua ochii de la gura ei, de la felul în care i se arcuia buza de sus într-o curbură perfectă. Oare de-

asta îl implorase pe Magnus să-i ia sentimentele pe care le avea pentru ea? Nu-şi putea aminti dacă aşa fusese şi înainte, sau dacă acum era mai rău. Simţea că se îneacă.

— Priveşte! i-a şoptit Emma, atingându-i braţul, iar el a simţit că îl arde pielea în locul acela,

Termină! şi-a spus el cu asprime. *Termină!*

— Maia Roberts şi Bat Velasques.

Bucuros de această distragere, Julian s-a uitat în direcţia aceea şi a văzut-o pe fata care, în realitatea lui, era reprezentanta vârcolacilor înConsiliu. Părul ei era împletit în două cozi groase, şi cobora scările alături de un tânăr frumos, plin de cicatrice, pe care Julian l-a recunoscut a fi iubitul ei. Ca şi hainele lui Livvy, vestimentaţia lor părea să fie achiziţionată de la un magazin de uniforme militare. Jachete militare, pantaloni de camuflaj, bocanci şi cartuşiere.

Erau o grămadă de gloanţe în lumea asta. Uşile din faţă ale clădirii erau acoperite cu scânduri, şi scândurile fuseseră fixate cu ciment. Lângă uşile acelea se vedeau o mulţime de cuie bătute în perete, de care atârnau arme de toate tipurile şi de toate dimensiunile; pe podele erau grămezi de lăzi cu muniţie. Pe peretele de

alături, cineva scrisese cu vopsea roşie ÎNGERII ŞI PREOŢII HARULUI NE APĂRĂ PE NOI.

Au urcat în urma lui Cameron pe o altă scară din lemn şi fier. Interiorul clădirii fusese odinioară superb, probabil, când lumina pătrundea pe ferestre şi prin acoperişul de sticlă. Chiar şi acum era uimitor, deşi ferestrele şi uşile fuseseră acoperite cu scânduri şi pereţii din teracotă crăpaseră. Becurile electrice dădeau o lumină galbenă de sodiu, iar reţeaua de pasarele şi scări părea neagră în lumina difuză, în timp ce treceau pe lângă gardienii rebeli înarmaţi cu pistoale.

— O groază de arme, a spus Emma, puţin sceptică, în momentul în care au ajuns la ultimul etaj.

— Gloanţele nu au efect asupra demonilor, dar tot pot pune la pământ vreun vampir sau vreun întunericit, a răspuns Cameron.

înaintau pe un palier. Peste balustrada de fier, în partea stângă, se căsca întunericul holului de la intrare; pe partea dreaptă erau o mulţime de uşi.

— înainte, în clădirea asta a fost o secţie de poliţie, ştiţi, atunci când mai existau poliţişti. Demonii i-au terminat în câteva minute, dar au lăsat în urmă pistoale Glock din belşug. Cameron s-a oprit şi a spus: Am ajuns. A împins o uşă simplă de lemn şi a aprins lumina.

Julian a intrat în cameră după Emma: era clar că înainte fusese aici un birou care acum fusese

acum

transfo rmat în dormitor. *Camerele nou-veniţilor,* spusese Eivvy. Erau acolo o masă de lucru şi un şifonier cu uşile deschise, unde se vedea o colecţie pestriţă de haine. Pereţii erau văruiţi într-o culoare deschisă şi aveau lambriuri vechi din lemn, calde, iar prin uşacare se vedea în cameră Julian a zărit o baie micuţă, placată cu faianţă. Părea că cineva se străduise ca această încăpere să pară ceva mai plăcută — unica fereastră era acoperită cu o foaie de tablă, dar pictată în albastru-închis şi cu mici stele aurii; pe pat era o pătură viu colorată.

— Scuze că nu e un pat mai mare, a spus Cameron. Nu ne vin prea multe cupluri. Aveţi şi prezervative în sertarul noptierei.

Spusese asta pe un ton dezinvolt. Emma a roşit. Julian a încercat să-şi păstreze o expresie neutră.

— O să vă aducă cineva mâncare, a continuat Cameron. Aveţi nişte batoane de cereale şi Gatorade în şifonier, dacă

nu mai puteţi aştepta. Nu încercaţi să părăsiţi camera, sunt gardieni peste tot. A şovăit în cadrul uşii. Şi, ăăă... bine aţi venit, a spus el, puţin stânjenit, apoi a plecat.

Emma nu a mai pierdut timpul şi a început să răscolească şifonierul în căutarea batoanelor, apoi s-a întors şi cu o mică pungă de chipsuri, ca bonus.

— Vrei jumătate? l-a întrebat ea pe Julian, aruncându-i un baton şi ridicând punga de chipsuri.

— Nu.

Ştia că ar fi trebuit să fie lihnit de foame. Nici nu-şi mai amintea când mâncaseră ultima oară. Dar, de fapt, se simţea cam rău. Era singur cu Emma acum, şi asta îl copleşea.

— Dacă Ash e aici, unde e Annabel? a întrebat ea. Au trecut împreună prin Portal.

— Ar putea fi oriunde, a spus Julian. Chiar dacă ar fi reuşit să găsească o modalitate de a pleca de aici, mă îndoiesc că l-ar fi abandonat pe Ash.

Emma a oftat.

— Dacă tot a venit vorba, cred că ar trebui să discutăm despre întoarcerea acasă. Nu poate fi imposibil.
Dacă am reuşi să ajungem

cumva pe Tărâmul Elfilor... poate am găsi pe cineva acolo, pe cineva care să poată face magie...

— Dar n-a spus Liwy că toate porţile au fost zidite?

4

-—Am mai trecut noi prin ziduri şi altă dată, a răspuns Emma încet, şi el a ştiut că ea se gândea, la fel ca el, la zidul de spini care înconjura Turnul întunericului.

— Ştiu, a spus Julian, care nu-şi putea lua ochii de la ea.

Amândoi erau murdari, amândoi erau plini sânge şi flămânzi şi epuizaţi. Dar pe fondul întunericului şi haosului acestei lumi, Emma lui strălucea mai tare ca niciodată.

— De ce te uiţi aşa la mine? ha întrebat ea şi a aruncat punga goală de chipsuri într-un coş de gunoi metalic. Mănâncă-ţi batonul, Julian.

El a desfăcut ambalajul şi şi-a dres vocea.

— Probabil că ar trebui să dorm pe jos.

Ea s-a oprit din plimbarea ei.

— Dacă vrei, a spus ea. Presupun că în lumea asta am fost întotdeauna un cuplu. Nu *parabatai.* Vreau să spun, aşa ar fi logic. Dacă Războiul întunecat nu s-ar fi încheiat cum s-a-ncheiat, noi n-am fi fost niciodată...

— Oare cât timp am fost împreună aici, înainte să devenim întunericiţi? a întrebat Julian.

— Poate ne spune Livvy. Adică, ştiu că nu e cu adevărat Livvy. Nu e Liwy a noastră. E o Liwy

care ar fi putut să fie.

— E vie, a zis Julian.

S-a uitat în jos, la batonul lui. Ideea că ar putea să-l mănânce îi făcea greaţă.

— Şi a trecut printrun iad. Iar eu nu am aici s-o protejez.

Ochii ei căprui s-au făcut negri şi direcţi.

— Îţi pasă?

El i-a întâlnit privirea şi, pentru prima oară după un timp care i se părea a fi o eternitate, a putut simţi ce simţea ea, aşa cum nu mai reuşise de multă vreme. A simţit neîncrederea ei, suferinţa ei profundă, şi a ştiut că el a făcut-o să sufere. O respinsese iar şi iar, o îndepărtase, îi spusese că nu simte nimic.

— Emma.

Vocea îi era răguşită.

— Ce?

— Când Livvy şi Cameron au spus că aici nu există magie, au avut dreptate. Vraja pe care mi-a facut-o Magnus nu are efect aici. Pot din nou să simt.

Emma a rămas cu ochii la el.

— Adică faţă de mine?

— Da.

Când a văzut că ea nu face nicio mişcare, Julian s-a apropiat şi a luat-o în braţe.

Emma a rămas ţeapănă, ca o sculptură de lemn, cu braţele în jos. Era ca şi cum ar fi îmbrăţişat o statuie.

— Simt totul, a spus el disperat. Simt la fel cum simţeam înainte.

Ea s-a îndepărtat de el.

— Ei bine, poate eu nu simt la fel.

— Emma...

Nu a încercat să se apropie de ea. Merita să aibă spaţiu. Merita tot ce voia ea.

Probabil că îngropase în ea atât de multe cuvinte cât timp el se aflase sub influenţa vrăjii, cuvinte care ar fi fost inutil să le spună cuiva fără emoţii. Nu putea decât să-şi închipuie cât

trebuise să se controleze.

— Ce vrei să spui?

— M-ai rănit, a răspuns Emma şi a respirat întretăiat. M-ai rănit mult.

Ştiu că ai facut-o din cauza vrăjii, dar tu ai vrut să faci vraja asta fără să te gândeşti cum mă va afecta pe mine, cum va afecta asta familia sau rolul tău de vânător de umbre. Şi detest că trebuie să-ţi spun toate astea acum, când ne aflăm în locul ăsta oribil şi abia ai aflat că sora ta e în viaţă, oarecum, şi aduce puţin cu Mad Max, ceea ce, de fapt, e destul de tare, dar e singurul loc în care pot să-ţi spun, fiindcă, după ce ajungem acasă... dacă ajungem vreodată acasă... n-o să-ţi mai pese. S-a oprit, respirând de parcă s-ar fi oprit din fugă, apoi a spus: OK. Bine. Mă duc să fac un duş. Dacă-ţi trece prin cap să vii după mine ca să vorbim, te împuşc.

— Nu ai armă, a observat Julian.

Nu era o replică folositoare — Emma s-a îndreptat spre baie cu paşi mari şi a trântit uşa în urma ei. O clipă mai târziu s-a auzit apa curgând.Julian s-a prăbuşit pe pat. După ce atâta timp sufletul lui fusese parcă

înfăşurat în vată, simţea această nouă forţă a emoţiilor ca pe o lamă care îi cresta inima la fiecare răsuflare.

Dar nu era doar durere.

Era şi un curent strălucitor de bucurie, că o văzuse pe Liwy, că îi auzise vocea. De mândrie, că o vedea pe Emma arzând ca un foc în Arctica, la fel ca luminile Nordului.

I se părea că în capul lui răsună o voce limpede, ca de clopot, vocea Reginei Luminii.

Te-ai întrebat vreodată cum îi ademenim pe muritori să vină să trăiască printre elfi şi să ne servească, fiu al spinilor? Îi alegem pe cei care an pierdut ceva şi le promitem acel lucru pe care oamenii şi-l doresc cel mai mult, să încetele chinul şi suferinţa. Nu îşi dan seama că, odată intraţi pe Tărâmul Tălpilor, sunt prinşi ca într-o cuşcă şi nu vor mai simţi niciodatăfericirea.

Tu eşti acum în cuşcă, băiete.

Regina era mincinoasă, dar uneori spunea adevărul. Suferinţa poate să fie ca un lup care te sfâşie pe dinăuntru, şi tu nu faci nimic să-l opreşti. Şi-a amintit de disperarea lui când se uita în oglindă, în Alicante, şi când ştia că o pierduse pe Liwy şi că în curând o va pierde şi pe Emma. Plecase la Magnus Bane ca un naufragiat care se chinuie să stea pe o stâncă în mijlocul mării, care ştie că poate să

moară a doua zi, de căldură sau de sete, dar care vrea cu disperare să scape de furtună.

Şi apoi furtuna dispăruse. Rămăsese în ochiul uraganului, al furtunii din jurul lui, dar scăpase neatins.

Simţise că suferinţa a încetat. Doar acum putea să vadă ce nu văzuse înainte: că trecuse prin viaţă cu o gaură neagră în loc de inimă, cu un spaţiu gol, asemănător celui dintre două Portaluri.

Chiar şi în clipele când emoţiile erau atât de puternice, încât păreau că vor străpunge voalul, le simţise cumva incolore, ca văzute prin sticlă mată — Ty pe rugul lui Liwy, Emma străpunsă de spinii zidului. O vedea bine acum, toată în alb şi în negru, şi singurele pete de culoare veneau de la sângele rănilor ei.

S-a auzit o bătaie în uşă.

Julian îşi simţea gâtul prea uscat ca să răspundă, dar asta nu părea să aibă vreo importanţă. Cameron Ashdown a intrat fără să aştepte răspuns, aducând un teanc de haine. Le-a aruncat în şifonier, a ieşit iar pe hol, după care s-a întors cu o cutie în care erauconserve, pastă de dinţi, săpun şi alte obiecte de strictă necesitate.

A lăsat cutia pe birou şi şi-a îndreptat umerii cu un oftat exagerat.

— Blugi, pulovere, mănuşi şi bocanci. Când ieşiţi de aici, acoperiţi-vă cât mai bine, să nu vi se vadă runele. Aveţi şi concealer, dacă vreţi să vă faceţi frumoşi. Vă mai trebuie ceva?

Julian s-a uitat lung la el.

— Da, a spus el în cele din urmă. De fapt, chiar am nevoie de ceva.

Cameron abia plecase din cameră, bombănind, când Julian a auzit că se opreşte apa la baie. În clipa următoare a apărut Emma, înfăşurată înti^un prosop, cu obrajii trandafirii şi strălucitori. Oare mereu arătase aşa? Culorile astea atât de intense, auriul părului, negrul runelor pe pielea albă, maroniul cald al ochilor...

— îmi pare rău, a spus el, când ea s-a întins să ia haine de pe pat, şi Emma a înlemnit. Abia acum încep să înţeleg cât de rău îmi pare.

Ea a plecat din nou în baie şi s-a întors câteva clipe mai târziu îmbrăcată cu nişte pantaloni cargo, negri, şi un tricou verde. Simbolurile arcuite de pe braţele ei se conturau perfect, îţi săreau în ochi, amintim du-ţi că nimeni de aici nu avea aşa ceva.

— Care o fi fost cel care ne-a apreciat dimensiunile m-a supraapreciat. Sutienul pe care mi bau dat e uriaş, a spus ea, încheindu-şi cureaua. Aş putea să-l port pe post de pălărie.

Cameron a intrat iar peste ei, tot fără să bată la uşă.

— Am adus ce mi-ai cerut, a spus el şi ba aruncat lui Julian în poală o grămadă de creioane şi un caiet de desen. Trebuie să recunosc că e o premieră. Majoritatea nou-veniţilor vor ciocolată.

— Ai ciocolată? ba întrebat Emma.

— Nu, a răspuns Cameron şi a ieşit din cameră.

Emma s-a uitat după el cu un aer uimit.

— Chiar îmi place acest nou Cameron, a zis ea. Cine ar fi spus că are în el fibra
asta de şmecher? Era un tip tare drăguţ, dar...
întotdeauna a avut o latură cumva ascunsă, a încuviinţat Julian, întrebându-se dacă nu cumva emoţiile acestea proaspăt recăpătate îl făceau să nu mai ascundă nimic; poate va regreta mai târziu. Mai demult, a spus el, a abordat-o pe Diana, fiindcă era foarte sigur că Anselm Nightshade ucidea copii de vârcolac. Nu putea s-o demonstreze,dar avea nişte motive întemeiate să creadă asta. Familia lui îi tot spunea s-o lase baltă, pentru că Nightshade avea prieteni puternici. Aşa că n: s-a adresat nouă, celor de la Institut.

— De-asta bai arestat pe Nightshade, a înţeles Emma. Ai vrut ca cei din Conclav să-i facă percheziţie acasă.

— Diana mi-a spus că au găsit pivniţa plină de oase, a zis Julian. De copii

de vârcolac, exact cum spusese Cameron. Au făcut teste în restaurant şi au descoperit că era magia morţii peste tot. Cameron a avut dreptate şi şi-a înfruntat familia, întrun fel. Şi a facut-o pentru nişte repudiaţi pe care nici măcar nu-i cunoştea.

— Nu mi-ai spus niciodată asta. Nici despre Cameron, nici despre tine… de ce ai vrut să fie arestat Anselm, de fapt. încă mai sunt persoane care te
condamnă pentru asta.

El a zâmbit trist.

— Uneori trebuie să-i laşi pe oameni să te condamne. Când singura alternativă e să permiţi să se întâmple ceva rău, nu mai contează ce crede lumea.

Ea nu a răspuns. Când Julian s-a uitat la ea, părea că Emma uitase complet de Cameron şi de Nightshade.
Ochii ei erau mari şi luminoşi când a întins mâna spre creioanele colorate de pe pat.

— Ai cerut ustensile de desen? a şoptit

Julian s-a uitat în jos, la mâinile lui.

— În toată perioada asta, de la vrajă încoace, am umblat peste tot nefiind eu însumi, dar chestia e că… nici nu mi-am dat seama. Nu am fost conştient de asta.
Dar am simţit-o. Trăiam într o lume în alb şi negru,

iar acum culoarea a revenit.

Julian a inspirat adânc. Nu mă exprim cum trebuie.

— Ba da, a spus Emma. Cred că pricep. Vrei să spui că partea aceea din tine care simte este şi partea care creează.

— Se spune că elfii fură copii de oameni pentru că nu pot face muzică şi artă.

Nici vârcolacii şi nici vampirii. Trebuie să fii muritor ca să faci artă. Să fii conştient de moarte, de sfârşit. În noi e un foc, Emma, şi flăcările lui ne ard, iar arsurile ne provoacă durere… dar fără lumina lui eu nu pot vedea să desenez.

Atunci, desenează, a spus Emma, cu voce răguşită. I-a pus în mână câteva creioane şi a dat să se întoarcă.

— îmi pare rău, a spus el iar. Nu trebuie să te împovărez pe tine.

— Nu mă împovărezi, a spus ea, fără să se uite la el. îmi aminteşti de ce te iubesc.

Cuvintele ei l-au lovit puternic în inimă, stârnindu-i o bucurie dureroasă.

— Dar încă nu te-am iertat, a adăugat ea, apoi s-a dus la şifonier.

Julian a lăsat-o să răscolească printre perechile de ciorapi şi de încălţăminte, căutând ceva care să i se potrivească. Ar fi vrut să-i vorbească — să-i vorbească la nesfârşit, despre toate —, dar asta trebuia să fie decizia ei. Nu a lui.

în loc de asta, a pus

creionul pe hârtie şi şi-a lăsat imaginaţia să zboare, a lăsat imaginile care îi apăreau în creier să se transforme în culori: în argintiul ţinutului Alicante, în verdele Curţii Luminii, în negrul şi roşul ca sângele de la Curtea întunericului. L-a desenat pe Rege pe tronul lui, palid, puternic şi nefericit. A desenat-o pe Annabel, ţinându-i de mână pe Ash. A desenat-o pe Emma cu Cortana, înconjurată de spini. A desenat-o pe Drusilla, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu un stol de ciori în jur.

Era conştient că Emma se întinsese lângă el şi îl urmărea cu o curiozitate tăcută, rezemându-şi capul în palmă. Era pe jumătate adormită şi avea gura uşor întredeschisă, când uşa s-a deschis din nou cu zgomot.

Julian a aruncat pe pat caietul de desen.

— Ascultă, Cameron...

Dar nu era Cameron. Era Liwy

îşi scosese cartuşiera Sam Browne, dar altfel arăta la fel. În lumina ceva mai puternică din dormitor,

Julian putea să-i vadă cearcănele de sub ochi.

— Cameron mi-a spus că ai cerut creioane şi caiet de desen, a spus ea, aproape în şoaptă.

Julian nu s-a mişcat. Avea senzaţia că orice mişcare făcută de el putea să o sperie, ca şi cum ar fi încercat să ademenească un animal sperios din pădure.

Vrei să veziPEa întins caietul; ea Ea luat şi a început să-l răsfoiască, întâi încet, apoi mai repede. Emma se ridicase acum în fund, ţinând o pernă în braţe.

Liwy i-a aruncat caietul lui Julian. Se uita în jos; Julian nu putea să-i vadă chipul, îi vedea doar genele negre. S-a simţit puţin dezamăgit. *Nu mă crede; desenele nu înseamnă nimic pentru ea. Eu nu însemn nimic pentru ea.*

— Nimeni nu desenează ca fratele meu, a spus ea, inspirând adânc aerul şi apoi dându-i drumul încet. A ridicat capul şi s-a uitat drept în ochii lui Julián, cu un fel de uimire, care era pe jumătate durere şi pe jumătate speranţă. Tu, da.

— îţi aduci aminte când am încercat să te învăţ să desenezi, când aveai nouă ani? a întrebat-o Julián. Şi mi-ai rupt toate creioanele?

Ceva ce era aproape un zâmbet a atins colţurile gurii ei. O clipă a fost aceeaşi Liwy, în ciuda cicatricelor şi a hainelor din piele neagră, în clipa

următoare i-a apărut, parcă, o mască pe faţă, şi a fost o altă Livia, lider al rebelilor şi războinic călit în lupte.

— Nu e nevoie să mai încerci să mă convingi, a spus ea. S-a întors spre uşă cu mişcări precise, milităroase, adăugând: Terminaţi-vă toaleta. Vă aştept Íntico oră în biroul principal.

— Am avut vreo întâlnire în lumea asta? a întrebat Emma. Eu şi cu tine, ştii.

Cameron aproape că a căzut câteva trepte. Se aflau în labirintul de scări şi pasarele care străbatea interiorul clădirii Bradbury.

— Sigur că nu!

Emma s-a simţit puţin dezamăgită. Nu era mare lucru, având în vedere situaţia, dar uneori vrei să te concentrezi asupra unui lucru mărunt, ca să-ţi iei gândurile de la apocalipsă. Cameron din lumea ei fusese aproape jenant de devotat, şi mereu se întorcea la ea după ce se despărţeau, trimiţându-i bileţele de amor, flori şi fotografii cu lame triste.

— Ai fost întotdeauna cu Julian, a adăugat el. Nu sunteţi împreună în lumea voastră?

— Sunt chiar aici, a spus Julian pe tonul acela aparent calm care însemna că era iritat.Ba da, a răspuns Emma. Cel puţin din când în când. Câteodată mai puţin, câteodată mai mult. Tu şi

asupra vieţii tale sentimentale căi id eşti

urmărit de păianjeni gigantici.

Cameron era foarte

amuzant aici, şi- a spus

cu mine am fost prieteni o scurtă perioadă, atâta tot.

— Aici nu prea avem timp de genul ăsta de drame personale, a spus Cameron.

E greu să te concentrezi

Emma. Dacă ar fi fost la fel de amuzant şi acasă, poate că relaţia lor ar fi durat mai mult.

— Când spui „gigantic”, cam cât de gigantic înseamnă? Ea

întrebat ea. Mai mari ca un container?

Copiii, nu, a spus Cameron, şi le-a aruncat un zâmbet oribil. Am ajuns. Intraţi, şi nu-i spune lui Liwy că în lumea voastră am

— fost prieteni, fiindcă e aiurea.

Au găsit-o pe Liwy într un birou improvizat — încăperea aceasta era limpede că fusese iniţial mai degrabă o mansardă, mare şi aerisită şi probabil foarte luminoasă înainte să i se acopere ferestrele. Pe pereţi alternau suprafeţe de cărămidă cu lemn lustruit, şi între ferestrele acoperite cu scânduri erau zeci de afişe care făceau reclamă la mere, pere şi portocale de California. Un grup de patru canapele lucioase, moderne, alcătuiau un pătrat aşezat în jurul unei măsuţe de cafea din sticlă. Liwy stătea tolănită pe una dintre canapele şi bea ceva brun-închis dintrun pahar.

— Nu e alcool, nu? Julian părea îngrozit. N-ar trebui să bei.

— O să bei şi tu mâine, a replicat Liwy şi a arătat spre o sticlă de Jack Daniel's de pe măsuţă. Spun şi eu aşa.

Le-a făcut semn cu mâna.

Staţi jos!

S-au aşezat pe canapeaua din faţa ei. în cameră era şi un şemineu, dar fusese acoperit cu o placă de metal.

Cineva cu simţul umorului pictase pe placa aceea nişte flăcări. Păcat. Emmei i-ar fi plăcut un foc. I-ar fi dat o senzaţie de normalitate.

Liwy a rotit paharul în mâinile ei pline de cicatrice.

— Deci, vă cred, a spus ea. Sunteţi cine spuneţi că sunteţi. Ceea ce înseamnă că ştiu ce vreţi să mă întrebaţi.

— Da, a spus Julian. Şi-a dres vocea. Mark? a întrebat el. Ty? Helen şi Dru…Pe de altă parte, probabil că vreţi să şi plecaţi de aici, l-a întrerupt Liwy Dat fiind că aţi ajuns aici din greşeală şi lumea voastră pare să fie mai bună ca asta.

— Trebuie să plecăm, a spus Emma. Acasă sunt oameni care ar putea fi răniţi sau ucişi dacă nu ne întoarcem…

— Dar vrem să te luăm cu noi, a adăugat Julian.

Emma ştiuse că o să spună asta; nu discutaseră subiectul, dar nici nu-şi pusese problema. Era evident că Julian o să vrea să o ia pe Liwy cu el.

Liwy a înclinat capul cu o mişcare lungă şi lentă.

— Aşa, a spus ea. Ai vreun motiv să crezi că există posibilitatea de a vă întoarce? Călătoria interdimensională nu e chiar aşa de simplă.

— Abia am început să ne gândim la asta, a spus Emma. Dar o să găsim o modalitate.

Spusese asta cu mai multă siguranţă decât simţea.

Liwy a ridicat mâna.

— Dacă ar exista vreo modalitate prin care să plecaţi, sunteţi convinşi că vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu… cu toată lumea? Fiindcă eu îmi doresc în fiecare zi să nu fi

ştiut.

Fără să-şi ia ochii de la Liwy, Julian a spus:

— Ce îmi doresc eu e să fi fost aici, lângă tine.

Privirea lui Liwy era îndepărtată.

— Ai fost, presupun.

Amândoi aţi fost. Şi-a strâns picioarele sub ea. Ne-aţi salvat viaţa sacrificândtrvă, ca să putem pleca din Manhattan, în ziua în care a căzut.

Emma s-a cutremurat.

— New York? De ce eram la New York? Bătălia de la Burren s-a dat atunci când toate au început să meargă pe dos, a spus I.ivvy. Erau acolo Clary, Alee şi Isabelle Lightwood, Magnus Bane... şi Elelen şi Aline, evident. Păreau să câştige. Jace se afla sub influenţa lui Sebastian, dar Clary se lupta cu Glorious, sabia făcută de îngerul Paradisului. Era gata să-l elibereze pe Jace, când a apărut Lilith. A aruncat sabia în Infern şi a doborât-o pe Clary. Helen şi ceilalţi au avut noroc şi au scăpat cu viaţă. Asta a fost marea victorie a lui Sebastian.

După aceea, şi-a unit forţele cu poporulelf. Au năvălit în Alicante când noi eram ascunşi în Sala Acordurilor.

Vânătorii de umbre au luptat... tatăl nostru a luptat... dar Sebastian era prea puternic. înainte ca Alicante să cadă, un grup de magicieni au deschis un Portal pentru copii. Doar pentru cei sub cincisprezece ani. A trebuit să-i lăsăm acolo pe Helen

şi pe Mark.
Dm ţipa când a fost luată din braţele lui Helen, pentru a fi trecută prin Portal către Manhattan. Catarina Loss şi Magnus Bane aranjaseră acolo un adăpost temporar.
Războiul facea ravagii în
Idris. Am primit un mesaj de la Helen. Mark fusese luat de elfi. Nu ştia ce îi vor face.
Nici acum nu ştiu ce i-au făcut. Sper că e pe Tărâmul Elfilor şi totul e bine şi frumos şi că a uitat complet de noi.

— Nu a uitat, a spus Julian, încet. Mark nu uită.

Liwy s-a mulţumit doar să clipească repede din ochi, ca şi cum ar fi înţepat-o.

— Elelen şi Aline au rămas pe poziţii şi au luptat.
Câteodată primeam de la ele un mesaj de foc. Am auzit că în Pădurea Brocelind au început să apară nişte petice ciudate de pământ cenuşiu pârjolit. Ei spuneau că era mană. S-au dovedit a fi căi de acces pentm demoni.

— Căi de acces pentm demoni? a întrebat Emma, îndreptându-şi spatele, dar Liwy era prea prinsă în povestirea ei şi învârtea paharul acela în mână aşa de repede, încât Emma se mira că nu ies din el scântei.

Demonii au invadat Idrisul. Elfii şi întunericiţii i-au izgonit pe vânătorii de

umbre din Alicante, iar demonii i-au ucis. Eram la New York când am aflat că a căzut Idrisul. Toată lumea voia să afle numele morţilor, dar nu aveam nicio informaţie. Nu puteam să aflăm ce s-a întâmplat cu Helen şi cu Aline, dacă trăiau sau dacă deveniseră întunericite... Nu ştiam nimic. Dar ştiam că nu vom mai fi în siguranţă mult timp. Pe Sebastian nu îl interesa să ţină secrete pentru lumea umană. Voia să ardă totul din temelii. Au început să apară demoni peste tot, alergau pe străzi şi măcelăreau oamenii. Peticele arse de pământ s-au întins, apăruseră peste tot în lume.
Otrăveau tot ce atingeau, şi magicienii au început să se îmbolnăvească... După două luni, adăpostul a fost distrus.
Străzile erau pline de monştri şi magicienii se simţeau tot mai rău. Cu cât erau mai puternici, cu cât folosiseră mai multă magie,cu atât mai repede se îmbolnăveau şi aveau mai multe şanse să se transforme în demoni. Catarina a fugit, ca să nu facă rău cuiva. Cu Alee şi cu Magnus aţi auzit ce s-a întâmplat. Adăpostul s-a prăbuşit şi copiii s-au risipit pe străzi. Liwy s-a uitat la Julian şi a continuat:
Era iarnă. Nu aveam unde

să ne ducem. Dar tu ne-ai ţinut aproape. Ne-ai spus că trebuie să rămânem împreună cu orice preţ. Am supravieţuit pentru că am rămas împreună. Pentru că nu ne-am despărţit *niciodată.*

Julian şi-a dres glasul.

— Mi se pare normal.

Liwy s-a uitat la el cu o privire pătrunzătoare.

— înainte să plece,

Catarina Loss a găsit câteva trenuri cu care copiii vânătorilor de umbre şi cei ai repudiaţilor să fie transportaţi în capătul celălalt al ţării. Demonii se răspândiseră de la est la vest, şi se spunea că statul California era destul de curat. Am plecat din gara White Plains... am mers pe jos toată noaptea, tu cu Tawy în braţe. Era aşa de flămând!

Toţi eram flămânzi. Tu tot voiai să ne dai nouă mâncarea ta, mai ales lui Ty Am ajuns la gară şi tocmai pleca ultimul tren. Atunci i-am văzut. Pe întunericiţi. Au năvălit peste noi cu uniformele alea roşii ca o ploaie de sânge. Voiau să ne ucidă înainte de a urca în tren... Nici măcar nu ne-ai sărutat de rămas-bun, a spus Liwy cu o voce îndepărtată.

Pur şi simplu ne-ai împins spre tren. Ai ţipat la noi să urcăm şi mi-ai spus să am grijă de cei mici. Apoi aţi plecat amândoi spre întunericiţi, cu săbiile scoase. V-am văzut cum vă luptaţi, în timp ce trenul ieşea din gară... doar voi doi şi cincizeci de întunericiţi eraţi în zăpadă.

Măcar am muritprotejându-i pe ei şi-a spus Emma. Era o consolare rece.

Şi după aia am rămas patru, a spus Liwy, şi a întins mâna după sticla de whisky. Eu, Ty, Dru şi Tawy. Am făcut ce ai spus tu. Am avut grijă de ei.

Trenurile înaintau cu greu prin zăpada aia. Ne-am întâlnit cu Cameron pe undeva, în apropiere de Chicago; de acum, toţi mergeam din tren în tren, încercând să facem schimburi... mâncare pentru chibrituri, chestii de-astea. Cameron a spus că ar fi mai bine să mergem la Los Angeles, pentru că acolo era sora lui şi ea îi spusese că totul e OK... Sigur că în clipa în care am ajuns în gara Union, am aflat că Paige Ashdown trecuse de partea Legiunii Stelei. A trădătorilor,cum spuneam noi. Stătea acolo rânjind cu un aer sângeros, cu zeci de întunericiţi în jurul ei. Cameron mi-a dat un brânci, iar Ty şi cu mine am luat-o la fugă. Îi târâm după noi pe Dru şi pe Tawy. Amândoi plângeau şi ţipau. Crezuseră că se întorc acasă... Nu cred că până atunci ne dăduserăm seama cât de rău era. Demonii îi vânau pe stradă pe oamenii care nu îi juraseră credinţă lui Sebastian, iar noi nu puteam face nimic. Peceţile noastre începuseră să se şteargă. Eram tot mai slăbiţi cu fiecare zi care trecea. Runele şi pumnalele serafice nu mai funcţionau. Nu aveam cu ce să ne luptăm cu demonii, aşa că ne-am ascuns. Ca nişte laşi.

— Pentru numele îngerului, Liwy, nimeni nu se aştepta la altceva de la tine, aveai *%ece* ani! a spus Emma.

— Nimeni nu mai spune „pentru numele

îngerului”. Liwy şi-a turnat o porţie de Jack Daniel’s şi a pus dopul la loc. Cel puţin nu era frig. îmi aduceam aminte de ce îmi spuseseşi tu, Jules, să am grijă de cei mici. Ty nu e... nu era... mult mai mic ca mine, dar era distrus. I s-a rupt inima când te-am pierdut pe tine. Te iubea aşa de mult, Jules!

Julian nu a spus nimic. Era alb la faţă precum zăpada din povestirea lui Liwy. Emma a întins mâna şi i-a atins degetele. Erau reci ca gheaţa. Lumea aceasta era esenţa pură a coşmarurilor lui, şi-a spus Emma. Un loc în care fraţii lui fuseseră smulşi de lângă el, un loc în care nu îi putea proteja în vreme ce totul se prăbuşea în jur, în flăcări şi întuneric.

— Am dormit pe alei şi în casele abandonate ale oamenilor ucişi, a continuat Liwy. Am furat mâncare din magazine. Nu am stat niciodată mai mult de două nopţi într-un loc. Tawy ţipa în somn, în braţele mele, în fiecare noapte, dar eram prudenţi. Am crezut că eram prudenţi. Dormeam în interiorul unor cercuri de sare şi fier. Am încercat, dar...

A luat o gură de whisky Emma s-ar fi înecat; Liwy părea obişnuită cu alcoolul.

întno noapte, dormeam pe stradă. În ruinele de la

Grove. încă mai erau acolo magazine cu mâncare şi cu haine. Trasasem în jurul nostru un cerc de sare, dar un demon Shinagami a venit de sus... a venit aşa de repede, că am văzut ca prin ceaţă aripile şi ghearele
acelea ca nişte cuţite. L-a luat pe Tavvy de lângă mine... amândoi ţipam...Livvy a inspirat întretăiat, a tăcut preţ de o clipă, apoi a urmat: Era acolo o fântână arteziană idioată.
Ty a sărit pe buza ei şi La atacat pe demon cu un pumnal de aruncat. Cred că l-a nimerit, dar fără rune e... pur şi simplu *nu le poţi face nimic.* îl ţinea mai departe pe Tawy. Apoi s-a întors şi a scos gheara şi La tăiat pe Ty-Ty la gât... Liwy părea să nu observe şi să nu îi pese că vorbea despre Ty folosind numele lui de copil; ţinea strâns paharul în mână, cu ochii goi, bântuiţi. Ty al meu a căzut în fântână, şi era numai apă şi sânge.
Demonul Shinagami dispăruse. Tawy dispăruse. L-am scos pe Ty din fântână, dar era mort în braţele mele.

Mort în braţele mele. Emma l-a strâns mai tare de mână pe Julian, amintindu-şi cum o ţinuse pe Liwy în braţe în Sala de Consiliu, în timp ce viaţa şi sângele se scurgeau din ea.

— L-am sărutat, ham spus că îl iubesc. Apoi m-am dus şi am adus un bidon de benzină şi i-am dat foc, ca să nu-i găsească demonii trupul.

Buzele lui Liwy s-au strâmbat.

— Şi după aia am rămas numai eu şi Dru.

— Livia…

Julian s-a aplecat spre ea, dar sora lui a ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l
oprească, indiferent ce ar fî avut de spus.

Lasă-mă să termin. Dacă am ajuns până aici. A mai luat o gură de whisky, apoi a închis ochii şi a urmat: După asta,
Dru n-a mai vorbit. I-am spus că o să ne ducem la Institut să cerem ajutor. Nu a spus nimic. Ştiam că nu e nimeni să ne ajute acolo. Dar am crezut că am putea, eventual, să intrăm în rândul Legiunii Stelei… Nu-mi mai păsa de nimic. Mergeam pe autostradă, când o maşină a oprit lângă noi. Era Cameron. A văzut că eram pline de sânge şi flămânde. Şi că eram doar noi două. Nu a întrebat nimic. Ne-a spus de locul ăsta, de clădirea Bradbury. Găsise acolo un punct de rezistenţă. Pe atunci era destul de puţină rezistenţă, dar mai demult doi foşti vânători de umbre uciseseră aici un demon. Se spunea că e o clădire veche şi puternică, plină de sare şi de fier, uşor de izolat. Plus că aici fusese

sediul poliţiei din L.A. şi acum rămăseseră o mulţime de arme. Ne-am dus cu ei şi i-am ajutat să spargem uşile. Chiar şi Dru ne-a ajutat, deşi nu vorbea. Am început să întărim clădirea şi am trimis vorbă că cei care sunt împotriva luiSebastian sunt bine-veniţi aici. Au venit oameni din New Mtrk, din Canada, din Mexic, de peste tot. încet, încet, ne-am înmulţit şi am făcut din locul ăsta un
paradis al refugiaţilor.

— Deci Dru e încă..., a început Emma, nerăbdătoare, dar Liwy a continuat.

— Acum doi ani a ieşit afară fără grup de patrulare.
Nu s-a mai întors. Se întâmplă frecvent.

— Ai căutat-o? a întrebat Julian.

Liwy a întors spre el o privire rece.

— Aici nu ne ducem să căutăm oameni, a spus ea.
Nu facem misiuni de salvare.
Ar însemna să moară şi mai mulţi oameni. Dacă eu aş dispărea, nu m-aş aştepta să vină cineva după mine. Aş spera că nu e nimeni atât de stupid. Liwy a pus paharul jos. în fine, acum aţi aflat.
Asta e povestea.

S-au uitat lung unii la alţii multă vreme. Apoi Julian s-a ridicat. A ocolit masa, s-a dus la Liwy, a tras-o în sus, a luat-o în braţe şi a strâns-o aşa de

tare, că Emma a văzut-o cum îşi înăbuşă un strigăt de uimire.

Nu~l respinge, şi-a spus ea îngână, te rog, nu îl respinge!

Nu l-a respins. A strâns tare pleoapele şi s-a agăţat de Julian. Au stat aşa, îmbrăţişaţi, multă vreme, ca doi oameni care se agaţă cu disperare de aceeaşi barcă de salvare. Liwy şi-a lipit faţa de umărul lui Julian şi a scos un singur hohot de plâns, fără lacrimi.

Emma s-a ridicat repede în picioare şi s-a apropiat de cei doi, fără să se amestece în îmbrăţişarea lor; a mângâiat-o uşor pe Liwy pe păr. Ea şi-a ridicat faţa de pe umărul lui Julian şi i-a dăruit un mic zâmbet.

— O să ne întoarcem în lumea noastră, a spus Julian.

Ty e în viaţă acolo. Toată lumea trăieşte acolo. O să te luăm cu noi. Acolo e locul tău, nu aici.

Emma se aştepta ca Liwy să întrebe care fusese soarta ei în lumea lor, dar ea nu a întrebat. în schimb, s-a îndepărtat puţin de Julian şi a clătinat din cap — nu cu furie, ci cu o imensă tristeţe.

— Am de făcut nişte lucruri aici, a spus ea. Nu e ca şi cum ne-am fi zidit aici în aşteptarea morţii. Noi *luptăm,* Jules.

Dumnezeule, Livs, a spus el cu o voce îndurerată. E aşa de periculos...

— Ştiu, a răspuns ea şi l-a mângâiat încet pe faţă, aşa cum facea când era mică, de parcă atingerea feţei lui o liniştea. Apoi s-a dat înapoi şi s-a desprins din îmbrăţişare. Şi-a netezit părul şi a spus: Nu ram spus de Fraţii Tăcuţi.

— Fraţii Tăcuţi?

Emma era nedumerită.

— Când a căzut Idrisul, Fraţii Tăcuţi au fost ucişi, dar înainte de a muri au apucat să sigileze Oraşul Tăcut, închizând în el Pocalul Mortal şi Sabia Mortală. Nimeni nu a putut pătrunde acolo. Nici măcar Sebastian. Şi îşi doreşte asta cu disperare.

— Dar de ce vrea Instrumentele Mortale? a întrebat Julián.

— El are o versiune a Pocalului Mortal cu ajutorul căreia îi controlează pe întunericiţi, a răspuns Liwy Dar el vrea să ne controleze şi pe *noi.* E convins că dacă ar pune mâna pe toate Instrumentele Mortale, i-ar putea controla şi pe restul nefîlimilor, ne-ar putea transforma din rebeli în sclavi.

— Sebastian a spus ceva despre Instrumentele Mortale pe plajă, şi-a amintit Emma.

— Avem oameni infiltraţi printre ei, cum e Cameron, a spus Liwy. Se pare că Sebastian e foarte aproape de descoperirea unei modalităţi de a

pătrunde în Oraşul Tăcut. A tăcut un moment, apoi a adăugat: Asta, pentru noi, ar fi sfârşitul. Nu putem decât să sperăm că nu va reuşi, sau că nu va reuşi prea curând.
Nu putem să-l oprim.

Emma şi Julián s-au uitat unul la celălalt.

— Şi dacă am putea găsi un magician? a sugerat Emma. Pe cineva care să vă ajute să pătrundeţi înaintea lui în Oraşul Tăcut?

Liwy a şovăit.

— îmi place entuziasmul tău, a răspuns ea. Dar magicienii sunt acum fie morţi, fie demoni.

— Ascultă-mă puţin, a spus Emma.

Se gândea la Cristina, la Curtea întunericului: *Nu sunt liniile ie con~ vergenţă. E mana.*
Ai spus că demonii au pătruns în Idris prin peticele de pământ mânate. Şi în lumea noastră avem aşa ceva, deşi până acum demonii nu au intrat. Şi la noi magicienii se îmbolnăvesc, mai întâi cei mai bătrânişi mai puternici.
Nu se transformă în demoni... cel puţin, nu încă, dar boala e aceeaşi.

— Şi? a întrebat Julian.

Se uita la ea cu o privire plină de respect. Emma fusese întotdeauna lăudată pentru calităţile ei de luptătoare, dar numai Julian îi spunea mereu că este în plus inteligentă şi

descurcăreaţă. Şi-a dat seama brusc cât de mult îi lipsise acest lucru.

— în lumea noastră, un singur magician e imun la boala asta, a continuat Emma. Tessa Gray. Dacă şi aici e imună, ar putea să ne ajute.

Liwy rămăsese cu ochii la ea.

— Am auzit zvonindu-se că ar exista un Ultim Magician, dar nu am văzut-o niciodată pe Tessa aici, în Los Angeles. Nici măcar nu ştiu dacă mai trăieşte.

— Am eu ceva prin care o pot contacta, a spus Emma şi a ridicat mâna. Acest inel.
Poate va funcţiona aici.
Merită să încercăm.

Liwy şi-a plimbat privirea de la inel la Emma. A vorbit rar.

— îmi amintesc de inelul ăla. Tu îl purtai. Ţi Ea dat Fratele Zachariah când eram în Manhattan, dar s-a pierdut când tu... când s-a
pierdut şi Emma.

O scânteie de speranţă s-a aprins în inima Emmei.

— Tot el mi l-a dat şi în lumea mea, a spus el. Ar putea funcţiona şi aici, dacă Tessa încă mai are perechea lui.

Liwy nu a spus nimic.
Emma avea senzaţia că renunţase de mult timp să mai creadă că merita să încerce ceva.

— Dă-mi voie măcar să verific, a spus Emma, şi a lovit puternic cu mâna stângă întrunul dintre

stâlpii de beton.

Piatra de sticlă a inelului s-a spart şi metalul s-a înnegrit, acoperim dmse brusc cu nişte stropi ce păreau a fi de rugină sau de sânge. Zimţii care susţinuseră piatra dispăruseră — inelul era acum o simplă bandă metalică.

Liwy a expirat.

— Magie adevărată, a spus ea. N-am mai văzut asta de mult.

Pare să fie semn bun, a remarcat Julián. Dacă Tessa e încă aici, e posibil să aibă şi acum puteri.Era un fîrişor subţire ca o pânză de păianjen de care să-şi agate speranţele, şi-a spus Emma.

Dar ce altceva mai aveau?

Liwy s-a apropiat de unul dintre birouri şi a revenit de acolo cu telefonul Emmei.

— Ia-ţi-i, a spus ea, cam fără voie.

Păstrează-i, dacă vrei, a îndemnat-o Emma; ştia că Julián se uită la ea cu sprâncenele ridicate de

—

uimire. Serios...

— Oricum bateria moare, a spus Liwy, dar în vocea ei se simţea altceva, ceva care spunea că era dureros să se uite la fotografiile care ilustrau o viaţă ce îi fusese furată. Ty s-a făcut aşa frumos! a adăugat ea. Cred că e asaltat de fete.

Sau de băieţi, a adăugat ea cu un zâmbet uşor pervers, care s-a şters repede. În fine. Iad!

Emma a pus telefonul în buzunar. Când Liwy s-a întors cu spatele, Emma a avut impresia că vede marginea neagră a unei Peceţi chiar sub gulerul tricoului. A clipit des din ochi — parcă aici nu mai erau Peceţi?

Semăna cu desenul unei rune de Jelire.

Liwy s-a trântit iar pe canapea.

— În fine, n-are niciun rost să aşteptăm aici. N-o să facem altceva decât să devenim încordaţi. Duceţi-vă şi culcaţi-vă puţin. Dacă nu se întâmplă nimic până mâine după-amiază, ne întâlnim atunci.

Emma şi Julian s-au îndreptat spre ieşire. La uşă, Julian a şovăit.

— Mă întrebam... Locul ăsta arată mai bine la lumina zilei?

Liwy îşi studia mâinile brăzdate de cicatrice. A ridicat ochii şi o clipă aceştia s-au aprins în culoarea aceea cunoscută, tipică familiei Blackthorn.

Se pare că în Thule pijamalele nu existau. După

Aşteaptă până atunci, a spus ea.
—

duş, Julian s-a aşezat pe pat îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening şi cu un tricou, apoi şi-a fixat privirea pe metalul colorat al ferestrei, pictat cu stele argintii. Se gândea la Mark. Când fusese captiv la Vânătoarea Sălbatică, în fiecare noapte Mark obişnuia să boteze punctele luminoase care se roteau deasupra lui cu numele fraţilor săi.În Thule nu puteai vedea stelele. Ce făcuse Liwy? Cum reuşise să-i ţină minte pe toţi? Sau fusese mai puţin dureros să încerce să uite? Mark crezuse că fraţii lui trăiau fericiţi şi fără el. Liwy ştia că fraţii ei erau morţi sau încătuşaţi prin vrăji. Ce era mai rău?

— Nu a întrebat, a spus Emma, după ce a ieşit din baie îmbrăcată cu un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi. Liwy... nu a întrebat nimic de lumea noastră. Absolut nimic.

Emma s-a lăsat pe pat lângă el. îşi prinsese părul întro coadă la spate; Julian îi simţea căldura şi mirosul de săpun al pielii. I s-a

strâns stomacul.

Poţi s-o condamni? Lumea noastră nu e perfectă. Dar nu e ca *asta.* Nu e o lume plină doar de aniversări pierdute, de fraţi care au crescut fără ca ea să-i vadă, şi de mângâieri pe care nu le-a avut.

—

— Julian.

Emma i-a atins delicat faţa. El ar fi vrut să se

Dar aici măcar trăieşte, a spus Julian.

lipească de palma ei, dar s-a reţinut, încordându-se.

— *Aici supravieţuieşte.*

— Şi care e diferenţa?

Ea s-a uitat lung la el, apoi şi-a retras mâna şi s-a rezemat de perne.

— Ştii care e diferenţa.

S-a lungit pe o parte, iar şuviţele scăpate din coadă se profilau ca nişte fire de aur pe albul pernelor. Ochii ei aveau culoarea lemnului lustruit şi trupul avea rotunjimile unei viori. Julian voia să-şi ia caietul ca s-o deseneze, aşa cum făcea întotdeauna când sentimentele faţă de ea deveneau prea intense. Inima lui exploda în vopseluri şi culori, pentru că nu putea rosti acele cuvinte.

— Vrei să mă culc pe jos? a întrebat-o.

Vocea îi era răguşită. Nu putea face nimic în legătură cu asta.

Ea a clătinat din cap, uitându-se în continuare la el cu ochii aceia enormi.

Mă gândeam, a spus ea. Dacă magia vânătorilor de umbre nu mai există aici... dacă pumnalele serafice nu funcţionează, şi nici magia angelică...

— Atunci legătura noastră de *parabatai* e

probabil ruptă, a terminat el fraza. M-am gândit şi eu la asta.

— Dar nu putem fi siguri, a spus ea. Adică, cred că am putea încerca să facem ceva, să facem să se întâmple ceva, cum a fost atunci, când
am incendiat biserica aceea...

— Probabil n-ar fi cea mai bună idee să încercăm cu focul.

Julián îşi simţea inima bătând cu putere. Emma se apropiase mai mult de el. Vedea bine linia delicată a claviculei şi locul acela în care pielea ei bronzată devenea mai palidă.
Şi-a întors cu greu ochii de la ea.

— Am putea să încercăm cealaltă chestie, a spus ea. Ştii tu. Să ne sărutăm.

— Emma...

— O simt când ne sărutăm.

Pupilele ei erau enorme.

— Ştiu că şi tu simţi. Legătura.

Julián avea impresia că sângele lui pompează heliu.
Se simţea uşor ca aerul.

— Eşti sigură? Chiar vrei să facem asta?

— Da.

Emma s-a împins mai tare în perne. Acum se uita în sus la el, cu bărbia ridicată, într un gest încăpăţânat, şi cu coatele proptite în pat.
Picioarele ei erau întinse, lungi şi superbe. S-a apropiat de ea. Putea să-i vadă bătaia pulsului pe gât. Buzele ei s-au desfăcut şi a spus încet:

— Vreau asta.

El s-a aplecat deasupra

ei, fără s-o atingă încă, cu trupul la un milimetru de al ei. A văzut cum i se întunecă ochii. S-a strecurat sub el şi şi-a lipit picioarele de picioarele lui.

— Emma, a spus el răguşit. Ce s-a întâmplat cu sutienul? Ştii tu, cu sutienul
ăla enorm.

Ea a zâmbit.

— Nu mi l-am mai pus.

Aerul din cameră a părut brusc ultra-fierbinte. Julian a încercat să respire normal, deşi ştia că, dacă şi-ar strecura mâna pe sub tricoul ei, n-ar întâlni decât pielea ei fină şi rotunjimile goale.Dar ea nu-i ceruse să facă asta. Îi ceruse s-o sărute. S-a aşezat deasupra ei, sprijinindu-şi mâinile de pat, de o parte şi de alta a capului ei. S-a aplecat spre ea încet, extrem de încet, până când buzele lor au ajuns la numai un centimetru distanţă. Îi simţea răsuflarea caldă pe faţă. Totuşi, trupurile lor abia se atingeau. Ea s-a mişcat sub el, agitată, şi a strâns cuvertura în degete.

— Sărută-mă, a murmurat ea, iar el s-a aplecat şi i-a atins uşor buzele — doar le-a atins, cu una dintre cele mai delicate atingeri.

Ea i-a urmărit gura cu buzele; el a întors capul şi i-a atins la fel de uşor maxilarul şi obrazul. Când

a ajuns din nou la gura ei, ea gemea, cu ochii pe jumătate închişi. Ea luat buza de jos în gura lui şi şi-a trecut limba peste ea, urmărindu-i curbura şi colţurile sensibile.

Ea a gemut din nou, înfundându-se mai mult în pernă cu corpul arcuit. El a simţit cum sânii îi ating pieptul, şi fiorul fierbinte care i-a coborât până în vintre. Şi-a înfipt degetele în saltea, încercând să-şi păstreze controlul. Să-i dea numai şi exact ce îi ceruse ea.

Un sărut.

I-a supt şi i-a lins buza de jos, a urmărit conturul arcuit al buzei de sus. I-a lins buzele pe margine, până când ea a deschis gura, şi atunci el şi-a lipit buzele de ea, simţindu-i fierbinţeala şi umezeala şi gustul ei, de mentă şi de ceai. Ea l-a cuprins în braţe, lipindu-se de el, în vreme ce continuau să se sărute. Trupul ei era cald şi moale; ea a gemut cu gura lipită de gura lui, şi-a lipit gleznele de gleznele lui, şi-a strecurat mâna pe sub tricoul lui şi a strâns cu degetele…

S-a dezlipit de el. Respira de parcă ar fi alergat la maraton; buzele îi erau umede şi rozalii de la sărut, iar obrajii îi ardeau.

— Fi rar…, a început ea, dar apoi a tuşit şi a roşit. Ai *exersată*

— Nu, a spus Julian. Era mândru de el că a

reuşit să rostească o silabă întreagă.

Nu am exersat.

— OK, a şoptit Emma. OK. Nu a luat nimeni foc, nu s-a evidenţiat nicio ciudăţenie de *parabatai.* Deocamdată mi-ajunge cât am testat.

Julian s-a lăsat încet pe o parte.

— Dar mă laşi să dorm în pat, da?

Buzele ei s-au întins întrun zâmbet.

— Mda, cred că ţi-ai câştigat dreptul ăsta.Pot să stau chiar pe margine, s-a oferit el.

— Nu mă provoca, Julian, a spus ea şi s-a rostogolit spre el, lipindu-se de trupul lui.

El a luat-o în braţe, şovăitor, iar ea s-a strâns lângă el şi a închis ochii.

— Emma? a întrebat el.

Niciun răspuns.

Nu-i venea să creadă. Adormise. Respira încet, regulat, cu năsucul ei rece lipit de clavicula lui. Dormea, şi el simţea că îi arde tot corpul. Valurile de plăcere şi de dorinţă care îl luaseră cu asalt doar de la sărutul acela încă îl ţineau împietrit.

Fusese aşa de bine. Aproape euforic de bine. Şi nu numai datorită senzaţiilor care se născuseră în propriile lui celule, în propria lui piele. Datorită Emmei, datorită sunetelor pe care le scotea, datorită felului în care îl atingea. Nu era legătura de *parabatai,* era legătura lor. Era plăcerea pe care el i-o oferea, şi care se întorcea la el amplificată de mii de ori.

Era tot ceea ce nu fusese capabil să simtă din clipa în care făcuse vraja.

Vocea Reginei i-a apărut, nechemată, în cap, ca un clopot de argint cu sunetul alterat de răutate:

Tu eşti acum în cuşca\ băiete.

S-a

cutremurat şi a tras-o mai aproape de el pe Emma.19

pantaloni şi jachetă de piele.

MORŢII GĂTIŢI CU VECHI GIUVAIERE

EMMA VISA FOCURI ŞI TUNETE, ŞI S-A TREZIT AUZIND UN ZGOMOT CA DE lemn spart. Cel puţin aşa i s-a părut ei. Când s-a ridicat în fund, ameţită şi confuză, cu braţul lui Julian în jurul ei, şi-a dat seama că cineva bătea foarte tare în uşă.

Julian s-a mişcat şi a gemut uşor în somn; Emma s-a strecurat pe sub braţul lui şi s-a dus să deschidă uşa, aşteptându-se să îi vadă acolo pe Cameron sau pe Livvy.

Era Diana.

Simpla ei vedere a fost ca o injecţie cu cafeină. Era îmbrăcată toată în negru, ghete negre de motociclist,

Părul îi era strâns bine întro codiţă scurtă la spate. Avea un aer intimidant, dar pentru Emma nu avea importanţă: a scos un mic strigăt şi a luat-o în braţe pe Diana, care a răspuns cu un sunet înăbuşit de uimire.

— Hei, potoleşte-te, străino! a spus ea. Ce se întâmplă?

— Scuze. Julian apăruse şi el şi a tras-o delicat pe Emma de lângă Diana. În lumea noastră tu ne eşti tutore, a explicat el.

— A, da. în dimensiunea voastră. Liwy mi-a povestit despre asta când m-am întors după turul farmaciilor. Diana a ridicat din sprâncene. Ce nebunie!

— Aici nu ne cunoşti deloc? a întrebat Emma, puţin dezamăgită.

— Vă ştiu doar când eraţi micuţi. V-am văzut în Sala Acordurilor în timpul Războiului întunecat, înainte să fie trecuţi copiii prin Portal. Voi eraţi nişte luptători mici şi buni, a adăugat ea. Apoi am auzit că aţi devenit întunericiţi. Nu mă aşteptam să vă văd decât, eventual, cu o puşcă îndreptată spre mine.

— Mă rog, a făcut Emma. Atunci e o surpriză plăcută, nu?

Diana părea în acelaşi timp sumbră şi amuzată.

— Haideţi! Puteţi să-mi povestiţi cum eram eu în lumea voastră în timp ce mergem spre birou.

Au aruncat nişte haine pe ei — bocanci, tricouri cu mânecă lungă, jachete

militare. Emma se întreba de unde se aprovizionau rebelii.

Pantalonii ei negri păreau făcuţi din pânză de sac, sau ceva asemănător; erau groşi şi aspri. Bocancii însă erau grozavi, şi îi plăcea cum îi stătea lui Julian îmbrăcat cu tricoul acela spălăcit şi cu pantalonii militari, trebuia să recunoască. Stăteau în aşa fel pe trupul lui suplu şi musculos, încât trebuia să facă eforturi să nu se gândească la noaptea precedentă.

înainte de a ieşi din cameră, Julian a rupt o foaie din caietul de desen şi a băgat-o în buzunarul de la jachetă.

— Să-mi poarte noroc, a spus el.

Au ieşit pe coridor la Diana, tropăind zgomotos pe podeaua de lemn lustruit.

— în lumea noastră, a spus Emma în timp ce coborau scările, iubitul tău e elf.

Diana s-a încruntat.

— Elf? De ce m-aş întâlni cu un trădător?

— Lucrurile sunt ceva mai complicate acasă.

— Lucrurile sunt aici foarte complicate, fetiţo, a spus Diana când au ajuns la parter. Elaideţi înăuntru!

Au trecut pe sub o arcadă de cărămidă şi au ajuns întro încăpere imensă, plină de mobile care păreau adunate acolo din diverse birouri.

Erau acolo canapele

moderne, din oţel şi piele, canapele cu tapiţerie vintage şi canapele de catifea. Fotolii cu tapiţerie de bumbac şi din creton, unele în stare bună, altele rupte; nişte măsuţe ieftine cu picioare de fier erau aşezate una lângă alta pentru a alcătui un fel de masă lungă.Erau o mulţime de oameni în cameră; Emma i-a văzut pe Livvy şi pe Cameron, pe Bat şi pe Maia, şi încă vreo câteva feţe familiare — Divya Joshi şi Rayan Maduabuchi, unul sau doi dintre membrii mai vechi ai Conclavului din Los Angeles. Toţi se uitau atent la peretele estic al camerei — un perete obişnuit, din *cărămidă,* şi gresie, pe care acum ardeau de la un capăt la altul nişte litere de foc.

CAUTĂ BISERICA.[1]

— înţelegeţi ceva? a întrebat Diana. Nimeni de aici nu înţelege. Bisericile nu se simt prea bine în lumea asta. Toate sunt desacralizate şi pline de demoni.

— Sunt toţi atât de tăcuţi, a spus Emma, şoptind ca pentru sine. Sunt... speriaţi?

— Nu chiar, a răspuns Diana. Cred că asta se întâmplă fiindcă a trecut multă vreme de când am văzut magie.

Liwy şi-a făcut loc prin mulţime şi a venit la ei, lăsându-i în urmă pe

Cameron.

— E de la Tessa Cray? a întrebat ea cu ochii mari când a ajuns lângă ei. E un răspuns la chemarea ta? A avut *efect}*

— Da, a spus Julian. Sunt aproape convins că asta e. Tessa vrea să ne ducem la ea.

— Nu mi se pare o idee prea bună, a spus Diana. Ar trebui să aibă mai multă înţelepciune.

— Dar partea cu biserica? Livvy părea bulversată. La ce biserică se referă?

— Se referă la o pisică, a explicat Julian.

— Şi, vă rog, să nu-mi spuneţi că toate pisicile sunt moarte, a spus Emma. Nu cred că pot suporta un masacru al felinelor pe scară largă.

— Pisicile o duc chiar bine aici, de fapt, a spus Diana. Sunt niţel demonice şi ele.

Liwy a dat din mâini.

— Putem să rămânem la chestii concrete? Cum adică, o pisică?

— O pisică mai puţin obişnuită, a răspuns Julian. Un motan pe nume Church. A fost iniţial motanul lui Jem Carstairs, şi a locuit cu noi la Institut după Războiul întunecat.

— [1] În original, SEEK CHURCH. În lb. engleză, *church* înseamnă „biserică” (n. red.).Nu putem să ne ducem la Institut, a spus Emma. E plin de răutăţile alea din familia Ashdown.

— Da, dar Church e un motan cam vagabond, ai uitat? a zis Julian. De fapt, nici nu prea locuia cu noi. Bântuia pe plajă şi poposea unde avea el chef. Şi ne ducea acolo unde voia el să ajungem. Dacă îl găsim pe Church, ar putea să ne ducă la Tessa.

— Tessa şi Fratele Zachariah au avut intnadevăr cu ei la New York un pisoi cam năzbâtios, după Războiul întunecat, a spus Liwy.

— Vin şi eu cu voi pe plajă, a decis Diana.

— Asta înseamnă să traversăm oraşul în plină zi, a spus Liwy. Nu-mi place deloc.

— Ar fi mai bine să mergem noaptea? a întrebat Julian.

— Nu, noaptea e mai rău.

— Hei! s-a auzit o voce caldă.

Emma s-a întors şi a văzut un băiat cu părul ondulat şi cu pielea măslinie, care se uita la ei cu ceva între iritare şi... nu, de fapt era doar iritare.

— Raphael Santiago? La întrebat ea.

L-a recunoscut din Războiul întunecat, din fotografiile cu eroi din cărţile de istorie. Emmei i se păruse întotdeauna că Raphael, care făcuse sacrificiul acela faimos pentru a salva viaţa lui Magnus Bane, avea o faţă angelică. Coroniţa aceea de bucle, cicatricea în cruce de la gât şi ochii mari, aşezaţi pe faţa rotundă de copil, erau aceleaşi. Dar nu se aşteptase ca peste toate astea să se aşeze o expresie sardonică.

— Ştiu cine eşti, i-a spus Emma.

El nu părea impresionat.

— Şi eu ştiu cine sunteţi. Sunteţi întunericiţii ăia care se dau în spectacol întrun mod dezgustător. înţeleg că sunteţi malefici, dar nu puteţi fi mai discreţi?

— De fapt, nu suntem noi ăia, a spus Julián. Aia sunt alţii.

— Aşa spui tu. E un plan tâmpit şi o să muriţi cu toţii. Văd că toate harurile îngerului au dispărut şi a rămas numai harul nefilim al unei remarcabile îngustimi de minte. Săriţi din tigaia de prăjit a demonilor direct în tigaia de prăjit a demonilor.Vrei să spui că n-ar trebui să răspundem chemării făcute de Tessa? a întrebat Emma, care începea să se enerveze.

— Raphael e în toane rele, pur şi simplu, a zis Liwy şi i-a ciufulit uşor părul ondulat. Nu-i aşa că eşti în toane rele? Ea întrebat ea ca pe un copil.

Acesta i-a aruncat o privire ucigătoare. Liwy a zâmbit.

— N-am spus să faceţi sau să nu faceţi ceva, s-a răstit Raphael. Duceţi-vă şi căutaţi-o pe Tessa. Dar s-ar putea să aveţi nevoie de ajutorul meu. Aveţi mai multe şanse să traversaţi oraşul dacă aveţi un mijloc de transport. Dar ajutorul meu nu e gratuit.

— Oricât ar fi de enervant, e adevărat ce spune, a recunoscut Liwy.

— OK, a zis Julián. Ce doreşti, vampirule?

— Informaţii, a spus Raphael. În lumea voastră oraşul meu mai există? New Yorkul.

Julián a dat din cap.

— Şi eu sunt viu?

— Nu, a spus Emma.

Nu i se părea că avea vreun sens să îl ia pe ocolite.

Raphael a tăcut doar pentru o clipă.

— Atunci, cine conduce clanul vampirilor din New York?

— Lily Chen, i-a răspuns Emma.

Raphael a zâmbit, luând-o prin surprindere pe Emma. Era un zâmbet adevărat, care avea în el o afecţiune adevărată. Emma a simţit că se mai înmoaie.

— în lumea noastră eşti un erou. Ţi-ai sacrificat viaţa pentru a-i salva pe Magnus Bane, i-a spus ea.

Raphael a părut oripilat.

— Spune-mi că nu vorbeşti de acelaşi Magnus Bane. Spune-mi că te referi la un alt Magnus. N-aş fi făcut asta niciodată. Şi dacă aş fi facut-o, n-aş fi vrut să vorbească nimeni despre asta. Nu pot să cred că Magnus ar putea să mă facă aşa de râs, povestind asta.

Julián a zâmbit cu un colţ al gurii.

— Şi-a botezat copilul cu numele tău. Raphael Santiago Lightwood-Bane.

— E revoltător! Deci toată lumea ştie? Mă simt atât de penibil! S-a uitat la Diana. în garaj, sub o prelată, am câteva motociclete. Luaţi şi voi două. Să nu le loviţi, că o să mă supăr rău.

— Am notat, a spus Diana. Ţi le aducem înapoi până diseară.

— N-ar trebui să te culci, Raphael? ba întrebat Emma, izbită de o revelaţie. Eşti vampir.

Şi e ziuă.

Raphael a zâmbit cu răceală.

— O, micule vânător de umbre, a spus el. Stai să vezi soarele!

Au găsit motocicletele în garaj, aşa cum le spusese Raphael, iar Divya le-a deschis uşa de metal ca să poată ieşi cu ele în stradă. A închis-o repede după ei, iar Julian, când a auzit scârţâitul mecanismului de închidere, a ridicat fără să vrea privirea şi a văzut cerul.

Primul gând a fost să se aşeze în faţa Emmei, s-o protejeze cumva de ruinele acelui soare. Al doilea gând a fost o frântură de amintire, un fragment dintro poezie învăţată de la unchiul lui. *Zorii veneau şi plecau — veneau, iar cşiua n~ duceau.*

Soarele semăna cu un cărbune roşu-negru, şi strălucea slab printre fâşiile de nori. Arunca o lumină oribilă — o lumină maro-rroşiatică, de parcă lumea se vedea printro apă colorată de sânge. Aerul era greu şi avea gust de pământ şi de cupru.

Se aflau pe un bulevard desţte care Julian credea că ar fi West Broadway, şi acum era mult mai puţin aglomerat ca în seara precedentă. Din când în când se vedea câte o umbră trecând printre clădiri, iar magazinul care oferea milkshake cu sânge era, în mod surprinzător, deschis, în spatele tejghelei stătea o creatură care citea o revistă veche, dar care nu părea a fi om.

Pe strada aproape pustie, vântul fierbinte arunca tot felul de gunoaie. Genul acesta de vreme era uneori şi în Los Angeles, atunci când bătea vântul dinspre deşert. Locuitorii oraşului îi spuneau „vântul demonic”, sau „vântul ucigaş”. Poate vânturile acelea veneau dinspre Thule.

Sunteţi gata? i-a întrebat Diana, apoi a încălecat pe motocicleta ei şi le-a făcut semn să urce pe cealaltă.Julian nu mai mersese niciodată cu motocicleta. Ar fi vrut să facă o încercare, dar Emma deja se instalase pe ea. Şi-a tras fermoarul jachetei de piele pe care o luase din şifonier şi Ea chemat pe Julian cu *degetul.*

— Mark mi-a arătat cum se conduc chestiile astea, a spus ea. îţi aduci aminte?

Julian îşi aducea aminte. îşi aducea aminte şi cât de gelos fusese pe Mark — pe Mark, care reuşea să flirteze cu Emma atât de dezinvolt. Care putea s-o sărute, s-o

îmbrăţişeze, în timp ce Julian trebuia să se poarte cu ea de parcă era o bombă care ar fi putut să explodeze dacă o atingea. Dacă se atingeau.

Dar nu aici, şi-a amintit el. O fi fost ăsta iadul, dar aici nu mai erau *parabatai.* S-a aşezat pe motocicletă în spatele Emmei şi i-a înconjurat mijlocul cu braţele. Ea avea la centură un Glock, la fel ca el.

Emma a lăsat mâna jos şi i-a atins în treacăt mâinile care se odihneau deasupra centurii ei. El a aplecat capul şi a sărutat-o pe ceafa.

Ea s-a înfiorat.

— Ajunge, copii! a spus Diana. Elai să mergem!

A luat-o înainte şi Emma a pornit motocicleta, trăgând maneta ambreiajului şi apăsând în acelaşi timp butonul de pornire. Motorul s-a trezit la viaţă cu un huruit puternic şi au plecat în urma Dianei, hurducăindu-se pe străzile pustii. Diana gonea cu viteză spre o colină; Emma s-a aplecat în faţă, şi Julian a făcut la fel.

— Ţine-te bine! a strigat Emma în vânt, şi motocicleta s-a ridicat de pe stradă în aer.

Pământul se îndepărta tot mai mult de ei şi pluteau alături de Diana. Julian se gândea fără

să vrea la Vânătoarea Sălbatică, la zborul peste Londra cea adormită, urmărind o cărare de vânturi şi de stele.

Dar acum era altfel. De sus se vedea şi mai bine oraşul distrus. Cerul era plin de contururi întunecate care pluteau în toate părţile — alte motociclete zburătoare şi demoni care ieşeau la lumina zilei, protejaţi de lumina slabă a soarelui şi de norii cei groşi. Din loc în loc se vedeau focuri, iar dinspre Miracle Mile se ridicau rotocoale de fum. Străzile din Beverly Hills fuseseră zăgăzuite şi inundate şi alcătuiau acum un soi de şanţ de apărare pentru Bel Air, şi când au ajuns deasupra lui, Julian s-a uitat în apa învolburată. Un monstru de mare uriaş, hidos şicocoşat, trecea prin şanţul acela agăţându-se de margini cu tentaculele. A dat capul pe spate şi a scos un urlet, şi Julian a văzut o gură neagră, căscată, plină de dinţi ca ai marelui rechin alb.

Au zburat peste Wilshire, care acum se transformase întrun bulevard al ororilor. Julian a văzut un muzicant mundan, care atârna ca o marionetă de nişte corzi făcute din nervii şi vasele lui de sânge, şi care era forţat să cânte la mandolină, urlând de durere. Un demon stătea tolănit lângă o tarabă pe care erau expuse spre vânzare xilofoane făcute din coaste de om, iar un altul — un şarpe imens, cu un singur ochi — stătea încolăcit în jurul unei tarabe de „limonadă”, unde veneau vampirii să ia o felie de lămâie şi o muşcătură dintrun om îngrozit, care urla de durere.

Julian a închis ochii.

Când i-a deschis din nou, zburau spre nord, deasupra autostrăzii care mergea paralel cu oceanul. Cel puţin aici era mai mult deşert, deşi încă se mai puteau vedea ruinele vechilor case scumpe care odinioară se aliniau pe ţărm în Malibu. Acum, casele erau cotropite de buruieni şi piscinele erau fie goale, fie pline cu o apă neagră. Până şi oceanul arăta altfel. în lumina slabă a soarelui, apa era neagră şi învolburată, fără peşti şi alge.

A simţit că Emma se încordează. Cuvintele ei se pierdeau din cauza vântului, dar a prins destul cât să înţeleagă.

—Julian... *Institutul.*

S-a uitat spre est. Iată-i, Institutul lor, făcut din sticlă, piatră şi oţel, înălţându-se

dintre tufele munţilor Santa Monica. I s-a strâns inima de dor. I se părea atât de familiar chiar şi aşa, în lumina aceea infernală, roşie-portocalie, a soarelui muribund.

Dar nu — pe acoperişul Institutului fluturau două steaguri. Unul avea pe el steaua în cerc, blazonul lui Sebastian, iar celălalt avea blazonul familiei Ashdown: un frasin înconjurat de frunze.

S-a bucurat când Emma a făcut un viraj şi Institutul nu s-a mai văzut.

— Diana era în faţa lor şi cobora motocicleta spre plajă. A aterizat, stârnind doar câţiva nori de nisip, apoi s-a întors să se uite la Emma şi la Julian, care au aterizat cu mult mai puţină graţie. S-au izbit de nisip cu atâta forţă, încât lui Julian i-au clănţănit dinţii.Au! a făcut el.

Emma s-a întors spre el, cu obrajii îmbujoraţi şi cu părul răvăşit de vânt.

— Crezi că tu ai putea s-o faci mai bine?

— Nu, a spus el şi a sărutat-o pe obraz.

Obrajii ei s-au îmbujorat şi mai mult, iar Diana a scos un sunet exasperat.

— Voi sunteţi aproape la fel de răi ca versiunile voastre întunericite. Haideţi acum, trebuie să ascundem motoarele astea.

în timp ce împingea motocicleta întro grotă din stâncă, Julian şi-a dat seama că nu era deloc deranjat de cuvintele Dianei. Nu îl deranjase nici când Cameron făcuse observaţia aceea cu patul. Toate astea îi aminteau că aici el şi Emma aveau o relaţie absolut normală — nimic secret, nimic interzis. Nimic periculos.

Era poate singurul lucru *normal* în Tbule, dar în lumea asta fără îngeri i se părea o binecuvântare.

—

— Ei, iată-ne aici, a spus Diana după ce şi-au ascuns motocicletele. Căutăm o mâţă pe plajă.

Vrea să ne ducem după el, a spus Julian, şi a plecat tropăind cu bocancii lui după Church.

C

Bocancii erau enormi şi i-au dat mari bătăi de cap când a început

— De obicei, Churcb vine la noi, a spus Julian, uitându-se în jur. Locul ăsta pare... aproape absolut normal.

— Eu n-aş intra în apă, a spus Diana cu un aer sumbru. Dar, da, se pare că lui

.. de
_-.d

Sebastian îi Au mers după Church pe lângă nişte stânci, până au ajuns la o cărare care ducea spre o grotă din faleză. Julian o cunoştea bine. Când creşti pe plajă, explorezi fiecare stâncă, fiecare arcadă, fiecare golf şi fiecare grotă. Deschizătura aceasta din stâncă dădea întro peşteră imensă, dar goală, dacă îşi amintea el bine. El şi cu Emma aduseseră aici la un

place plaja. În general o lasă în pace şi o foloseşte doar pentru ceremonii şi execuţii.

Emma a început să plescăie din limbă, scoţând sunete prin care de obicei se cheamă un pisoi.

— Să nu daţi vina pe mine dacă o să apară un pisoi-demon, a spus Diana. S-a întins, şi încheieturile i-au pocnit cu zgomot. Mi-a trebuit o săptămână să mă întorc din Ciudad de Mexico, şi acum asta, la două zile după ce am ajuns acasă, a spus ea, mai mult ca pentru sine. Chiar am crezut că o să mă pot odihni un pic. Ce fraieră am fost!

Emma s-a răsucit spre ea.

— Ciudad de Mexico? a întrebat ea. Te-ai întâlnit cu... ştii cumva dacă Cristina Mendoza Rosales e bine?

— Cristina Rosales? Trandafirul din Mexic? a întrebat Diana, părând surprinsă. Datorită ei, Ciudad de Mexico este una dintre puţinele fortăreţe unde vânătorii de umbre au rezistat. Adică, nu e magie angelică acolo, dar pot patrula şi îi ţin pe demoni la distanţă. Familia Rosales e o legendă pentru cei din rezistenţă.

— Ştiam eu! a exclamat Emma. Şi-a şters repede faţa uşor transpirată. *Ştiam* eu!

— Mai sunt şi alte puncte? Alte locuri în care oamenii mai rezistă? a întrebat Julian.

— Liwy face ce poate aici, a spus Diana, oarecum înţepată. Ar fi fost mai multă moarte dacă nu era ea. Am mai auzit ceva de Ierusalim... de Singapore... de Sri Lanka. A, şi de Bangkok, ceea ce nu mă suprinde. Cunosc oraşul ăla destul de bine de când am tranziţionat acolo.

Emma părea nedumerită.

— Cum adică, ai tranziţionat?

— Eu sunt transsexuală, a spus Diana, uimită. Ar fi trebuit să ştii asta dacă spui că m-ai cunoscut în lumea voastră.

— Aşa e, a spus Julian, repede. Numai că n-am ştiut treaba cu Bangkokul.

Diana părea şi mai uimită.

— Dar când am... S-a oprit. Chestia aia e ce cred eu că e?

A arătat cu mâna. Pe un bolovan mare din apropiere era o pisică. Nu orice fel de pisică — o persană albastră, care îşi înfoiase coada cu un aer ameninţător.

— Church!

Emma Ea luat în braţe, iar Church a făcut ceea ce facea el de obicei. S-a lăsat moale.

Pisica aia a murit? a întrebat Diana.

—

— Nu, n-a murit, a spus Emma cu afecţiune şi a sărutat faţa blă-noasă a motanului;

Church s-a lăsat şi mai moale. Pur şi simplu detestă drăgălăşeniile.

Diana a clătinat din cap. Nu părea deloc afectată de faptul că le spusese ceva ce în lumea lor era un secret pe care îl păstra cu mare grijă. Julian începea să se simtă vinovat şi era puţin supărat pe el însuşi; a încercat să depăşească sentimentele astea. Nu era momentul, şi nici nu era normal s-o împovăreze pe Diana cu sentimentele lui.

Te ubeesc, i-a spus Emma lui Church. Te ubesc mult de totîChurch a sărit din braţele ei şi a miorlăit. S-a apropiat de Julian, a miorlăit din nou, apoi s-a întors şi a pornit pe plajă, să meargă pe nisip. A auzit-o pe Diana bombănind ceva de genul că, dacă şi-ar fi dorit să alerge după animale sonate, s-ar fi oferit voluntar pentru o patrulă zoo, dar cu toată bombăneala, i-a urmat şi ea.

moment dat o masă, şi ţineau şedinţe, până să se plictisească de ideea unei societăţi secrete cu numai doi membri.

Church s-a apropiat de intrarea în grotă şi a miorlăit tare. S-a auzit un scrâşnet, ca şi cum s-ar fi dat la o parte o stâncă, şi din umbre a apărut o siluetă.

Era un bărbat cu părul negru, îmbrăcat întro robă lungă, albă. Obrajii îi erau străbătuţi de cicatrice, iar ochii lui întunecaţi păreau plini de înţelepciune şi de tristeţe.

— Jem! a ţipat Emma şi a luat-o la fugă pe cărare, plină de nerăbdare.

Jem a ridicat mâna. Palmele lui erau pline de rune, cu runele după care Julian tânjise atât — rune, în acest loc lipsit de rune. înţelepciune. Mişcare fără zgomot. Curaj.

Şi apoi Jem a început să se schimbe. Diana a tras o înjurătură şi a scos pistolul de la centură, în timp ce faţa lui Jem a devenit tot mai neclară şi roba a căzut la pământ. Părul s-a deschis la culoare şi s-a înfoiat, lung şi ondulat, până la mijloc; ochii lui au devenit cenuşii, cu gene lungi, iar silueta a căpătat rotunjimi feminine sub o rochie simplă, cenuşie.

Diana a făcut un semn cu pistolul.

— Cine eşti tu?

Emma se oprise la mijlocul cărării. Şi-a reţinut lacrimile şi a spus:

Ea e. Ultimul Magician. Ea e Tessa Gray.Tessa aranjase interiorul peşterii cât se putea de confortabil. Era acolo un mic şemineu, al cărui fum ieşea pe un coş săpat în stâncă. Podeaua de piatră era curată, şi din loc în loc fuseseră aşezate covoraşe; existau o mică anexă pe post de dormitor şi o mulţime de fotolii încărcate cu pernuţe moi. Era chiar şi o bucătărioară, cu un mic aragaz, un frigider care bâzâia fără să fie băgat în vreo priză şi o masă de lemn pe care deja erau puse ceşti de ceai şi o bucată de cozonac cald.

Dându-şi seama că nu mâncase nimic în dimineaţa aceea, Emma s-a gândit dacă ar fi fost, oare, o mişcare greşită să se repeadă la cozonac şi să-l devoreze. Probabil.

— Staţi jos şi mâncaţi! a spus Tessa, de parcă i-ar fi citit gândurile.

După ce s-au aşezat la masă, Church a sărit pe picioarele Emmei,
s-a întins pe spate şi a adormit instantaneu, cu labele în aer.

Diana a rupt o bucată de cozonac şi şi-a îndesat-o în gură. A închis ochii, în extaz.

— O... Doamne!

Emma a decis că acesta era semnalul. în minutul care a urmat, a închis complet porţile lumii din jur şi a intrat întro comă delicioasă de carbohidraţi. Ultima oară avusese mâncare adevărată atunci când stătuse cu Julian în luminişul din pădure, iar mâncarea de acum era caldă, făcută în casă şi avea gustul speranţei.

Când a deschis ochii, şi-a dat seama că Julian nu luase nici măcar o bucăţică de cozonac. Se uita la Tessa cu privirea aceea care părea complet inocentă, dar care de fapt însemna că evalua
pe cineva, că încerca să-i descopere slăbiciunile ca să decidă dacă era o persoană de încredere.

Arăta destul de sexy, de fapt. Emma a lins nişte zahăr de pe degetul mare şi a încercat să îşi stăpânească un zâmbet.

— Te întrebi, probabil, cine suntem noi, a spus el, în timp ce Tessa le umplea ceştile cu ceai.

— Nu. Tessa a lăsat jos ceainicul şi s-a aşezat, acoperindu-şi umerii cu un şal. Ştiu cine sunteţi. Tu eşti Emma Carstairs, iar tu eşti Julian Blackthorn, şi niciunul dintre voi nu sunteţi din lumea asta.

— Ştiai deja asta? a întrebat Diana, uimită.Eu văd ca un magician, a spus Tessa şi a arătat spre Emma şi spre Julian. Ştiu că ei nu fac parte din această lume. Şi am văzut puţin şi din alte lumi... mai ales din lumea lor. E mai apropiată de lumea noastră decât ne-ar plăcea să credem.

— Ce vrei să spui? a întrebat Julian. Mie mi se pat complet diferite.

— În istorie există nişte puncte de stres, a spus Tessa. Anumite locuri care au un fel de destin. Unde se dau bătălii, se încheie tratate de pace sau căsătorii. Lucruri de genul acesta. Locuri unde liniile temporale se pot separa. Liniile noastre temporale s-au separat la momentul Bătăliei de la Burren. În lumea voastră, demonul Lilith a fost prea slab ca să-l ajute pe Sebastian. În Thule, un alt demon i-a dat forţă şi ajutor lui Lilith. Ea a reuşit s-o ucidă pe Clary Lairchild, şi aici s-au separat liniile noastre temporale — cu numai şapte ani în urmă.

— Deci aşa ar fi arătat lumea noastră fără Clary, a spus Emma, amintindu-şi de multele *ocazii* în care cineva spunea — bărbaţii, în general — că, de fapt, Clary nu era un erou, că nu *făcuse* prea multe lucruri ca să fie atât de lăudată, că era o egoistă, sau chiar că nu avea nicio calitate, că era doar o fată care fusese la locul potrivit în momentul potrivit.

— Da, a spus Tessa. Interesant, nu? Presupun că în lumea voastră, Jace Herondale e un erou. Aici e un monstru pe care numai Sebastian îl întrece în răutate.

— Nu îl deranjează nici măcar faptul că Sebastian a lăsat-o pe Lilith s-o ucidă pe Clary? a întrebat Emma. în lumea noastră, chiar şi când se afla sub influenţa vrăjilor făcute de Sebastian, Jace tot o iubea pe Clary.

— Sebastian susţine că el nu a dorit moartea lui Clary, a răspuns Tessa. Zice că a ucis-o pe Lilith tocmai ca să răzbune moartea ei.

— Nu sunt convinsă că mai crede cineva asta, în afară de Jace, a remarcat Diana.

— El e singurul care trebuie să creadă, a spus Tessa. Şi-a trecut degetul pe marginea ceştii. Trebuie să-mi cer scuze că ram testat, a zis ea pe neaşteptate. M-am arătat ca Jem când aţi venit, fiindcă ştiam că Emma Carstairs va fi *fericită* să-l vadă, iar alţii, care ar fi de partea lui Sebastian, ar fi îngroziţi să vadă un Frate

Tăcut.Jem...? a întrebat în şoaptă Emma.

Ştia ce îi spusese Liwy, că nu mai exista niciun Frate Tăcut, dar ea mai sperase.

Tessa nu s-a uitat la ea.

— A murit, încercând să sigileze Oraşul Tăcut. A reuşit s-o facă, dar a murit ţinândude piept întunericiţilor lui Sebastian, când Fraţii au dat ultima luptă pentru protejarea Instrumentelor Mortale.

— îmi pare rău, a spus Julian.

Emma şi-a amintit cum erau Tessa şi Jem în lumea lor, cum nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Tessa şi-a dres glasul.

ea

js-c tacă, cc
Fraţii

; cim nu

xil Lyn. E b
se poate

nimeni nu

Har că apa
r . i noas-
nr.cem noi
L

jic.enii s-ar

i An lac şi
kiar am dat
i starea lor
ca magicie-
purut salva.
I putuse ne-
milor, chiar
■ — coate
că

■arii...
' asta te-am

Sebastian are deja în posesie Oglinda Mortală — Eacul Eyn. E înconjurat de demoni, —

de zeci de mii de ori mai puternici. Nu se poate apropia nimeni de lac.

— De ce apără aşa de tare lacul? a întrebat Emma. Dacă nimeni nu poate avea vreun Instrument Mortal...

— Când magicienii au început să se îmbolnăvească, am aflat că apa din Lacul Lyn poate neutraliza mana care făcea ravagii în lumea noastră. Am dat cu toţii fuga acolo să luăm apă. Dar până să ajungem noi la lac, Sebastian deja îl înconjurase cu o mulţime de demoni.

Emma şi Julian au schimbat o privire.

— Dacă aţi fi reuşit să rezolvaţi problema cu mana, magicienii s-ar fi vindecat?

— Noi aşa credeam, a spus Tessa. Am avut puţină apă din lac şi am curăţat cu ea mana din jurul Labirintului Spiralat. Ba chiar am dat un pic şi câtorva magicieni, amestecată cu apă obişnuită, şi starea lor s-a ameliorat. Dar, pur şi simplu, nu am avut de ajuns. Starea magicienilor s-a înrăutăţit şi au început să se transforme. Nu fam putut salva.

Inima Emmei bătea cu putere. Dacă apa din Lacul Lyn putuse neutraliza mana în Thule — dacă le fusese de ajutor magicienilor, chiar în condiţiile în care toată lumea se transforma în demoni —, poate că apa Lacului Lyn din lumea lor ar putea fi soluţia.

Mai mult ca oricând trebuiau să ajungă acasă. Dar mai întâi...

— Avem nevoie de ajutorul tău, a spus Emma. De asta te-am chemat.Am bănuit. Tessa şi-a sprijinit bărbia în mână. Părea tânără, nu mai mult de douăzeci de ani, deşi Emma ştia că avea peste o sută. Cumva ca să vă întoarceţi în lumea voastră?

— Nu e numai asta, a răspuns Julian. Trebuie să pătrundem în Oraşul Tăcut. Trebuie să luăm Pocalul Mortal şi Sabia Mortală înainte să pună Sebastian mâna pe ele.

— Şi apoi? a întrebat Tessa.

— Apoi le distrugem, ca să nu se poată folosi de ele, a spus Emma.

Tessa a ridicat din sprâncene.

— Să distrugeţi Instrumentele Mortale? Sunt aproape indestructibile.

Emma şi-a adus aminte cum a fost distrusă Sabia Mortală de lama Cortanei.

— Dacă ne deschizi un Portal spre lumea noastră, le putem lua cu noi. Sebastian nu va reuşi să le mai găsească.

— Dacă ar fi aşa de simplu, a spus Tessa cu asprime, deschideam până acum un Portal şi treceam prin el cu Pocalul şi cu Sabia. Pentru a deschide un Portal între două lumi, ai nevoie de o magie complexă, cu mult peste puterile celor mai mulţi magicieni. Eu pot vedea în lumea voastră, dar nu pot ajunge acolo.

— Dar poţi pătrunde în Oraşul Tăcut, nu? a întrebat Emma.

— Cred că da, deşi nu am încercat niciodată. Am considerat că Sabia şi Pocalul sunt în siguranţă acolo. Fraţii Tăcuţi au murit încercând să protejeze Instrumentele Mortale, iar dacă le-aş fi luat de acolo, ar fi însemnat să le fac să fie vulnerabile în faţa lui Sebastian. Dar acum e aproape de a găsi o metodă pentru a deschide uşile. Tessa s-a încruntat. Dacă într adevăr aţi reuşi să duceţi Instrumentele în lumea voastră, acolo ar fi în siguranţă. Dar, în lipsa posibilităţii de a deschide un Portal, ar mai fi o modalitate de a scăpa de această ameninţare.

— Ce vrei să spui? a întrebat Julian. Aici nu putem face nimic cu Sabia şi Pocalul,

în afară de magie demonică.

Se spunea că Sabia Mortală îl poate ucide pe Sebastian, a spus Diana, cu o privire atentă. Dar nu e adevărat, nu? Eu am fost la ultima bătălie din Idris. Am văzut cum Isabelle Lightwood a ridicat SabiaMortală şi i-a aplicat lui Sebastian o lovitură incredibilă. Nici măcar nu Ea zgâriat.

În schimb, a doborât-o el.

— *Ave atque vale,* Isabelle Lightwood, a murmurat Tessa şi a închis ochii. Trebuie să înţelegeţi. La momentul acela, invulnerabilitatea pe care o avea Sebastian de la Lilith era aşa de mare, încât niciun războinic de pe acest pământ nu bar fi putut ucide. Dar e ceva ce multă lume nu ştie. Nici măcar Sebastian.Tessa a deschis ochii. El este legat de Thule, iar Thule e legată de el. Un luptător *din această lume* nu l-ar putea ucide cu Sabia Mortală. Dar Fraţii Tăcuţi ştiau că el nu ar putea rezista în faţa unui luptător din altă lume. Au pecetluit Sabia acolo, cu speranţa că întro zi va veni un luptător din Paradis şi va pune capăt domniei lui Sebastian.

Preţ de câteva clipe, s-a uitat intens la Emma şi la Julian.

— Noi nu suntem din Paradis, a spus Emma. Deşi ai putea crede asta după anumite replici proaste de agăţat pe care le-am auzit în timp.

— Faţă de lumea noastră, a voastră pare un Paradis, a răspuns Diana.

— Nu putem aştepta la nesfârşit să ne salveze îngerii, a spus Tessa. Prezenţa voastră aici e un dar.

— Hai să ne lămurim.

Julian a luat o gură de cozonac. Faţa lui era inexpresivă, dar Emma putea să-i citească privirea şi ştia cum i se învârteau rotiţele în cap.

— Ne ceri să-l ucidem pe Sebastian.

— Trebuie s-o cer, a spus Tessa. Trebuie să dau un sens sacrificiului făcut de Jem.

— În lumea noastră, legătura dintre Jace şi Sebastian presupunea că dacă Jace e ucis, va muri şi Sebastian, şi invers, a spus Julian. Dacă am putea...

Tessa a clătinat din cap.

— La un moment dat şi aici a fost aşa, când Sebastian credea că asta îl protejează în faţa Conclavului. Dar acum Conclavul nu mai există, şi nici această particularitate a legăturii lor.

— Am înţeles, a spus Emma. Dar la cât de departe a ajuns lumea asta, ce mare diferenţă ar face moartea lui Sebastian?

— Tessa s-a rezemat de spătarul fotoliului.în lumea voastră ce s-a întâmplat când a murit Sebastian?

— S-a terminat cu întunericiţii, a răspuns Emma, deşi bănuia că Tessa ştia deja asta.

— Asta ne-ar da şansa să luptăm, a spus Tessa. Sebastian nu le poate face pe toate. Majoritatea treburilor murdare le lasă pe seama întunericiţilor şi a lepădaţilor. S-a uitat la Diana: Ştiu că eşti de acord cu mine.

— Poate, a replicat Diana. Dar să te duci să-l ucizi pe Sebastian mi se pare o misiune sinucigaşă.

— Nu le-aş cere asta dacă ar mai fi o altă opţiune, a spus Tessa încet. S-a întors spre Julian şi spre Emma. Aşa cum mi-aţi cerut, voi rupe sigiliul şi vă voi deschide porţile Oraşului Tăcut. Şi voi face tot ce pot să ajungeţi acasă. Tot ce vă cer e ca, dacă aveţi vreo ocazie, vreo portiţă, săd ucideţi pe Sebastian.

Emma s-a uitat peste masă la Julian. În ochii lui limpezi, albaştri-verzui, putea vedea dorinţa de a accepta cererea lui Tessa, dar şi teama de a o pune pe ea, pe Emma, în pericol.

— Eu ştiu că Thule nu e lumea voastră, dar seamănă mult cu ea, a adăugat Tessa. Dacă aş fi putut să-l salvez pe acel Jem care trăieşte în lumea voastră, l-aş fi salvat. Iar acum voi aveţi şansa s-o salvaţi pe sora voastră aici.

Din vocea Tessei, Emma şi-a dat seama că magiciana ştie că Liwy e moartă în lumea lor.

— Acum e în siguranţă la Bradbury, dar pentru cât timp? Cât timp suntem în siguranţă noi

toţi? Siguranţa tuturor e temporară, atâta timp cât Sebastian trăieşte.

Ignorând miorlăitul supărat scos de Church, Emma s-a întins peste masă şi şi-a aşezat palma peste mâna luijulian. Nu te teme pentru mine, parabatai, a spus ea în gând. E o şansă pentru amândoi. Pentru tine, s-o salvezi pe Liiry, aşa cum nu ai reuşit în lumea noastră, şi pentru mine să-mi răcşbun părinţii, aşa cum nici eu nu am putut.

Suntem de acord, a spus Emma, şi ochii lui Julian au căpătat o strălucire de jăratic. Sigur că suntem de acord. Doar spune-ne ce trebuie să facem.Urcându-se pe motociclete, Diana i-a prevenit că de data aceasta vor merge pe stradă, nu vor zbura — cu cât se însera, cu atât se umplea mai mult cerul de demoni, le-a spus ea. Până şi vampirii se fereau de ceruri după lăsarea întunericului.

Emma a fost uimită să descopere că Diana îi trezise mai târziu decât ar fi crezut ea. Nuanţele luminii de dimineaţă, de după-amiază şi de seară dispăruseră aici: erau doar soarele muribund şi luna însângerată. Pe când alergau cu motocicletele pe autostrada Pacific Coast, luna s-a ridicat încet pe cer, abia luminând drumul din faţa lor. În loc să dea strălucire valurilor, luna făcea ca apa să capete o culoare şi mai sinistră — nu mai era albastrul acela verzui pe care îl aveau ochii fraţilor Blackthorn, ci un negru-cenuşiu.

Emma era bucuroasă să simtă pe mijlocul ei braţele calde ale luijulian, când au ieşit de pe autostradă şi au intrat pe Wilshire. Să fii atât de aproape de ruinele acelea era dureros. Cunoştea aceste străzi. La supermarketul ăsta se dusese să cumpere cereale pentru Tawy: acum era doar nişte mormane de scânduri şi de grinzi, printre care câţiva oameni stăteau îngrămădiţi în jurul focului, cu feţele chinuite de disperare şi de foame. Iar în colţul ăsta fusese o cofetărie, unde acum noul proprietar, un demon, stătea printre nişte bazine de sticlă în care pluteau cadavre de oameni înecaţi. Din când în când băga un polonic în bazin şi turna nişte lichid vâscos întrun castron, pentru un client, tot demon.

Cât mai putea rezista Thule aşa? se întreba Emma, înaintând pe Miracle Mile. Clădirile înalte de birouri de aici era pustii şi aveau ferestrele sparte. Străzile erau goale. Oamenii fuseseră vânaţi până la extincţie, şi, la fel ca Raphael, Emma se îndoia că Sebastian mai poate scoate din mânecă o altă lume cu sânge şi carne proaspete. Ce se va întâmpla când vor dispărea toţi oamenii? Oare demonii îşi vor îndrepta atenţia asupra întunericiţilor? Asupra vampirilor? Se vor muta întro altă lume, lăsându-i pe Sebastian să stăpânească pustiul?

— încetineşte! i-a spus Julian la ureche, şi ea şi-a dat seama că în timp ce medita la lucrurile acestea, ajunseseră pe o porţiune a străzii mai aglomerată şi mai luminată. Punct de control. Emma a înjurat în surdină şi a oprit în spatele Dianei. în zonă era mare agitaţie — întunericiţii mişunau pe stradă, iar barurile şirestaurantele de aici

erau, practic, intacte, cu lumini albastre, verzi şi galben-neon. Emma chiar auzea şi o muzică atonă, lentă.

În faţa lor erau nişte bariere vopsite în negru şi alb care blocau strada. Un demon-şopârlă, cu două picioare şi cu un cerc de ochi negri de păianjen, aşezaţi în jurul capului solzos, a sărit dintro cabină mică şi s-a apropiat de Diana.

— N-am de gând să las vreun demon să mă lingă, a

mormăit Emma. În niciun caz.

— Sunt sigur că pe Cameron Ea lins ca să vadă dacă
tatuajul e autentic.

— Da, sigur, a spus Emma. Asta e varianta lui.

Diana s-a întors spre ei, pe motocicletă, şi le-a aruncat un zâmbet crispat, artificial. Inima Emmei a început să bată mai tare. Nu-i plăcea cum arăta zâmbetul acela.

Demonul-şopârlă a ţopăit spre ei. Era masiv, avea pe puţin cel puţin doi metri şaptezeci înălţime şi unul jumate lăţime. Părea că are pe el o uniformă de poliţist, deşi Emma nu-şi dădea seama de unde ar fi putut găsi o uniformă de mărimea asta.

— Şeful v-a căutat toată ziua, a îngânat el.

Emma a presupus că gura lui nu era chiar formată pentru a vorbi omeneşte.

— Unde aţi fost?

— Şeful? a repetat Emma.

Din fericire, şopârla era prea proastă ca să devină suspicioasă.

Steaua Căzută, a îngăimat el. Sebastian Morgenstern. Vrea să vorbească

cu voi.20

ORELE RESPIRĂ

SEBASTIAN VREA SA VORBEASCĂ CU NOI? S"A ÎNTREBAT EMMA ÎNGROZITĂ ŞI apoi, Oarecum mai liniştită: *Şopârla crede că suntem versiunile noastre întune~ ricite.* Da, asta explica expresia Dianei.

Degetele lui Julian au strâns cu putere braţul Emmei. S-a dat jos de pe motocicletă cu un aer dezinvolt.

— OK, a spus el. Unde-i şeful?

Demonul-şopârlă a scos din buzunarul de la piept o pungă de hârtie. Părea să fie plină cu păianjeni care se mişcau. A aruncat un păianjen în gură şi a început să-l mestece, în timp ce

Emma simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

— La vechiul club de noapte, a spus demonul, crănţănind păianjenul, şi a arătat spre o clădire joasă, din sticlă neagră şi oţel.

În faţa intrării era un covor roşu-deschis.

— Mergeţi. Am eu grijă de motocicleta voastră.

Emma s-a dat jos cu senzaţia că venele i se umpluseră de gheaţă. Nici ea, nici Julian nu s-au uitat unul la celălalt; au reuşit cumva să traverseze împreună strada ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit.

Sebastian ştie cine suntem} de fapt, s-a gândit Emma. Ştie, şi o să ne omoare.A continuat să meargă. Au ajuns pe trotuar şi a auzit huruitul puternic al unei motociclete care demara; s-a întors şi a văzut-o pe Diana îndepărtându-se în viteză de punctul de control. Ştia de ce trebuia să plece Diana, şi nu putea s-o condamne, totuşi, când a văzut-o plecând, a simţit un junghi rece în inimă: erau singuri.

Clubul de noapte era păzit de nişte demoni Iblis, care le-au aruncat o singură privire şi i-au lăsat să intre pe un coridor îngust, plin de oglinzi. Emma se vedea acolo: albă ca hârtia, cu buzele strânse. Asta nu era bine. Trebuia să se relaxeze. Lângă ea, Julian părea calm şi aşezat, doar părul îi era puţin ciufulit de la mersul pe motocicletă, în rest totul era normal.

Când coridorul s-a deschis spre o sală imensă, Julian a luat-o de mână. Părea că radiază căldură dinspre el, o căldură care trecea prin mâna ei şi ajungea în vene; a simţit o pală rece de aer şi a inspirat adânc, cu greu.

Clubul de noapte era ca un tărâm întunecat al poveştilor, în allrargintiu şi negru. De-a lungul unui perete era o tejghea lungă, sculptată întrun bloc de gheaţă. Din tavan cădeau cascade de apă îngheţată, albastru polar şi verde arctic, iar din pricina lor, ringul de dans se transformase întrun labirint de perdele strălucitoare.

Julian a strâns-o mai tare de mână. Emma s-a uitat în jos; podeaua era din gheaţă solidă, şi sub gheaţă se vedeau trupuri umane — aici o mână, mai încolo o faţă înţepenită întrun ţipăt. A simţit că i se strânge pieptul. *Călcăm pe cadavre,* şi-a spus ea.

Julian i-a aruncat o privire piezişă şi a clătinat uşor din cap, ca şi cum i-ar fi spus: *Nupu tem să ne gândim acum la asta.*

Să compartimentăm, şi-a spus ea, în timp ce se îndreptau spre o zonă izolată cu cordoane, din spatele încăperii. Aşa reuşea Julian să treacă peste probleme. împingea gândurile în fundul minţii, le zidea acolo şi trăia clipa realităţii create de el.

A făcut tot posibilul să nu se mai gândească la morţii aceia, s-au aplecat pe sub cordoane şi s-au trezit întro zonă în care se aflau o mulţime de canapele şi fotolii tapiţate cu catifea albăstruie, ca gheaţa. Pe cel mai mare dintre fotolii stătea tolănit Sebastian.De aproape, acest Sebastian era în mod clar mai mare decât tânărul de care îşi amintea Emma. Era mai solid, linia obrazului era mai fermă, iar ochii erau negri ca smoala. Avea un costum elegant, negru, dintrun material tare, cu nişte trandafiri pe revere, iar pe deasupra o blană groasă. Părul lui alb ca gheaţa se amesteca printre firele aurii de blană; dacă Emma n-ar fi ştiut cine era şi nu l-ar fi urât, l-ar fi putut considera frumos, ca un prinţ al gheţurilor.

În picioare lângă el, sprijinindu-se uşor cu degetele de fotoliul lui Sebastian, era Jace. Şi el avea un costum negru, iar când s-a întors un pic, Emma a văzut pe dedesubt centura de care era prins un pistol. La încheietura mâinilor, pe sub manşetele ţepene, se vedeau nişte benzi groase de piele. Putea să pună pariu că avea o mulţime de pumnale la el.

Oare e bodyguardul lui Sebastian? ra întrebat ea. Sau pe Sebastian îl distrează să îl ţină pe unul dintre eroii Conclavului ca pe un soi de animal de companie, care stă legat de el?

Şi mai era şi Ash. îmbrăcat în blugi şi tricou, stătea răsturnat într-un fotoliu, ceva mai departe, cu un dispozitiv electronic în mână; părea să se distreze cu un joc video. Lumina din monitor se intensifica din când în când, lăsând să i se vadă faţa îngustă şi urechile ascuţite.

Sebastian s-a uitat la Emma şi la Julian cu o privire rece. Emma a simţit că se încordează din tot corpul. Ştia că runele lor sunt acoperite de haine şi de concealer, dar tot avea impresia că Sebastian putea să vadă prin ele. Că o să-şi dea seama imediat că nu sunt întunericiţi.

— Ia te uită, păsărelele îndrăgostite, a spus el tărăgănat. S-a uitat la Emma. Nu prea ţi-am

văzut faţa până acum. Iubitul ăsta al tău a fost mereu ocupat să ţi-o sugă.

Julian a vorbit pe un ton neutru, monoton:

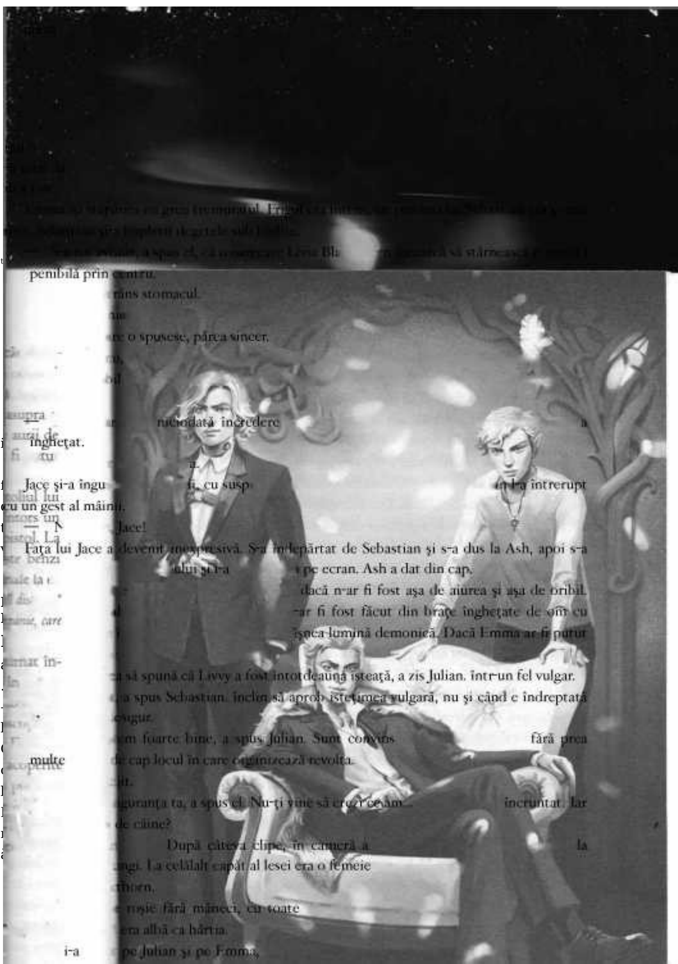
— îmi cer scuze că ram supărat, domnule.

— Nu m-ai supărat, a spus Sebastian. A fost doar o observaţie. S-a instalat mai bine în

fotoliu. Eu personal prefer roşcatele.

Pe chipul lui Jace a trecut ceva. A trecut prea repede ca Emma să-şi dea seama ce însemna expresia aceea. Apoi Ash a ridicat privirea spre ei şi Emma s-a încordat iar. Dacă Ash o să-i recunoască...

Apoi a revenit cu ochii la jocul lui, cu o expresie care sugera o lipsă totală de interes.

câinelui.

Sângele din venele Emmei a prins viteză din cauza adrenalinéi. Annabel avea să-i toarne, avea să-i dea de gol. Nu avea de ce să n-o facă. Şi apoi Sebastian o să-i omoare. *Jur,* şi-a spus Emma în gând, *o să găsesc o modalitate prin care să-l fac să sângereze înainte să mor.*

O să găsesc o modalitate prin care să-i fac pe amândoi să sângereze.

— îmi cer scuze, a spus Annabel, puţin iritată. A vrut să-l vadă pe Ash. Nu-i aşa, Malcolm? Până şi Julián a tresărit când a auzit asta. Emma a privit cu oroare cum Annabel se apleacă
şi îl scarpină pe căţel între urechi. El s-a uitat la ea cu nişte ochi mari, liliachii, şi a lătrat iar. Malcolm Fade, înaltul Magician din Los Angeles, era acum un demon-terier.

— Pleacă de aici cu animalul tău nesuferit! s-a răstit Sebastian. Fac afaceri. Dacă Ash o să vrea ceva, o să te cheme, Annabel. Practic e băiat mare. Nu mai are nevoie de dădacă.

— Toată lumea are nevoie de o mamă, a spus Annabel. Nu-i aşa, Ash?

Ash nu a răspuns. Era cufundat în jocul lui. Cu un suspin de iritare, Annabel a ieşit din cameră, cu Malcolm tropăind după ea.

— Cum spuneam.

Faţa lui Sebastian se strâmbase de enervare.

— Annabel este unul dintre cei mai buni torţionari pe care îi am... nici nu v-ar veni să credeţi ce poate face cu un simplu pumnal şi un vânător de umbre; dar, ca şi ceilalţi pe care îi am în jur, e mult prea vulnerabilă în faţa emoţiilor. Nu ştiu de ce oamenii nu pot să priceapă ce e mai bine pentru ei.

— Dacă ar pricepe, n-ar mai avea nevoie de lideri, a spus Julián. Ca tine.

Sebastian Ea cântărit din ochi.

— Presupun că ai dreptate. Dar mă apasă greu responsabilitatea. Mă striveşte. înţelegi ce spun.

— Lasă-ne pe noi s-o căutăm pe Livia, a spus Julián. O să eliminăm ameninţarea asta şi o să-ţi aducem capul ei.

Sebastian părea încântat. S-a uitat la Emma.

— Tu nu prea vorbeşti, aşa-i?

Nu pot, a spus Emma în gând. Nu pot să stau aia, să mint şi să mă prefac ca Julián. Nu pot.

Dar căldura mâinii lui Julián era încă în ea, iar puterea legăturii lor — chiar dacă nu mai era magică — o făcea să ţină capul sus şi să îşi încleşteze fălcile. Şi-a scos mâna dintre degetele lui Julián şi şi-a trosnit încet, deliberat, încheieturile.

— Eu prefer să ucid, a spus ea. „Spune-o cu gloanţe”, ăsta e mottoul meu.

Sebastian a început să râdă, deschis, şi o clipă Emma şi-a amintit de Clary pe acoperişul Institutului, atunci când îi vorbea despre un frate cu ochi verzi care nu a existat niciodată, dar care ar fi putut să existe. Poate întro altă lume, o lume mai bună decât Thule.

— Foarte bine, a spus Sebastian. O să fiţi frumos recompensaţi dacă reuşiţi asta. Poate vă dau şi o casă în Bel Air. Mai ales dacă găsiţi printre rebeli şi nişte roşcate drăguţe cu care eu şi Jace să ne jucăm. A rânjit. Acum fugiţi de-aici, până nu muriţi de frig.

I-a concediat, făcând un gest cu mâna. Era şi o forţă în spatele acelui gest — Emma s-a simţit întoarsă în loc, de parcă ar fi răsucit-o cineva cu mâna. Era gata să cadă, dar apoi s-a echilibrat; s-au trezit aproape de uşa clubului. Nici măcar nu-şi amintea când a trecut pe lângă oglinzi.

— Apoi au fost în stradă, şi Emma a inspirat cu lăcomie aerul fierbinte şi murdar, şi brusc i s-a părut plăcută noaptea umedă şi caldă. Şi-au luat motocicleta de la paznicul-şopârlă şi au mers o bună bucată de drum fără să spună nimic, până când Julián s-a aplecat în faţă şi a rostit printre dinţi:Trage pe dreapta!

Zona în care ajunseseră era aproape pustie, becurile felinarelor erau sparte şi carosabilul era întunecat. Imediat după ce a oprit, Julián a sărit de pe motocicletă şi s-a apropiat împleticindu-se de vitrina unui Starbucks distrus.

Emma a auzit că vomită acolo, în întuneric. I s-a strâns şi ei stomacul, ca răspuns la starea lui de rău. Ar fi vrut să se ducă la el, dar îi era teamă să lase motocicleta acolo. Era singura lor posibilitate de a ajunge înapoi la Bradbury. Fără ea erau morţi.

Când Julián a revenit, cu faţa înnegrită de vânătăi şi de umbre, Emma i-a întins o sticlă cu apă.

— Ai fost superb la club, i-a spus ea.

El a luat o înghiţitură de apă.

— Am avut impresia că mă sfâşie cineva pe dinăuntru, a spus el pe un ton liniştit. Să stau acolo şi să spun chestiile alea despre Liwy, să-i spun monstrului ăluia „domnule”, să mă abţin să nu îi smulg lui Annabel mâinile şi picioarele...

— Fă-o acum, s-a auzit o voce din umbră. Smulge-mi mâinile şi picioarele, dacă poţi.

Emma avea deja Glock-ul în mână când s-a întors şi Ea îndreptat drept spre femeia palidă din întuneric. Rochia ei roşie părea o pată de sânge în noapte.

Buzele ei lipsite de culoare s-au întins întrun zâmbet.

— Pistolul ăla nu mă răneşte pe mine, a spus ea. Iar împuşcătura şi strigătele îi vor face pe întunericiţi să vină fuga aici. încearcă, dacă *t* vrei. Eu nu aş face-o.

Julián a aruncat sticla. Apa din ea i-a stropit bocancii. Emma s-a rugat în gând să nu se repeadă la Annabel; mâinile lui tremurau.

— Putem să-ţi facem rău, a spus el. Putem să te facem să sângerezi.

Ceea ce spunea el semăna aşa de bine cu ce gândise ea la club, încât o clipă a rămas şocată.

— Vor veni întunericiţii, a replicat Annabel. Trebuie doar să strig.

Runele ei erau şterse, la fel ca runele celorlalţi vânători de umbre;

— pielea ei era albă ca laptele, fără niciun desen pe ea. Emma era uimită de cât de calmă părea. De senină. Pe de altă parte, pentru ea trecuseră mulţi ani de când era aici.Am ştiut cine sunteţi din clipa în care ram văzut. Arătaţi exact la fel cum eraţi la Curtea Elfilor întunericului. Nici măcar rănile primite în luptă nu s-au vindecat.

— Şi de ce nu i-ai spus lui Sebastian? s-a răstit Emma. Dacă voiai să scapi de noi...

— Nu vreau să scap de voi. Vreau să vă propun ceva.

Julián şi-a tras mâneca dreaptă cu atâta forţă, încât era gata să rupă materialul. La încheietura mâinii era pânza pe care o avusese tot timpul pe Tărâmul Elfilor; şi acum avea pe ea cruste de sânge uscat.

— Aici e sângele surorii mele, a spus el răguşit. Sângele vărsat de tine. De ce aş accepta vreo propunere de-a ta?

Annabel nu a părut impresionată la vederea sângelui lui Liwy.

— Fiindcă vreţi să vă duceţi acasă, a răspuns ea. Fiindcă nu vă puteţi scoate din minte ce s-ar putea întâmpla cu ceilalţi din familie. Eu încă posed o magie neagră puternică, să ştiţi. Cartea Neagră funcţionează şi mai bine aici. Pot deschide un Portal să plecaţi acasă. Sunt singura din lumea asta care o poate face.

— Şi de ce ai face asta pentru noi? a întrebat Emma.

Annabel a avut un zâmbet mic, ciudat. În rochia ei roşie, părea că pluteşte în întuneric, ca o picătură de sânge în apă.

— Inchizitorul ra trimis pe Tărâmul Elfilor ca să pieriţi, a spus ea. Conclavul vă dispreţuieşte şi vă vrea moartea. Şi toate acestea doar pentru că aţi încercat să-i protejaţi pe cei dragi. Cum să nu înţeleg ce înseamnă asta?

Emmei i se părea o logică destul de încurcată. Julian, însă, se uita la ea ca şi cum Annabel făcea parte dintrun coşmar din care nu se putea desprinde.

— Tu ţi-ai făcut singur vrăji, a continuat ea, cu ochii la Julian. Ca să nu mai simţi nimic. Am perceput vraja de când te-am văzut pe Tărâmul Elfilor. Am văzut-o şi am simţit *bucurie.* Annabel a început să facă piruete şi rochia ei roşie s-a învârtit odată cu ea. Ai făcut la fel ca Malcolm. El şi-a anihilat toate emoţiile ca să mă aducă pe mine înapoi.

— Nu, a spus Emma, care nu mai putea suporta expresia feţei lui Julian. A încercat să te aducă înapoi fiindcă *te iubea.* Fiindcă *simţea* emoţiile.Poate, la început. Annabel a încetat cu piruetele. Dar nu mai era aceeaşi situaţie când m-a înviat, nu? Atâţia ani m-a ţinut captivă şi m-a torturat, ca să mă aducă înapoi pentru *el,* nu pentru *mine.* Asta nu e iubire, să sacrifici fericirea persoanei dragi pentru nevoile tale. Când a reuşit să mă învie, se separase întratât de lume, încât îl interesa mai mult obiectivul lui, decât iubirea aceea adevărată. Un sentiment sincer şi pur şi frumos a devenit denaturat şi urât. Annabel a zâmbit, şi dinţii ei au lucit ca nişte perle dintro apă. Dacă nu mai ai empatie, devii un monstru. Poate că aici nu mai eşti sub influenţa vrăjii, Julian Blackthorn, dar după ce te întorci? Ce-o să faci atunci, când n-o să mai poţi suporta să simţi ceea ce simţi?

— Taci din gură! a spus Emma printre dinţi. Nu pricepi nimic. S-a întors spre Julian. Hai să plecăm de aici!

Dar Julian încă o fixa cu privirea pe Annabel.

— Vrei ceva de la noi, a spus el cu o voce perfect plată. Ce?

— Ah. Annabel încă zâmbea. După ce deschid Portalul, vreau să-l luaţi cu voi pe Ash. E în pericol.

— Pe *A.sh1* a repetat Julian, parcă nevenindu-i să creadă.

— Lui Ash pare să-i fie foarte bine aici, a spus Emma, lăsând pistolul jos. Bine, poate că e puţin plictisit de colecţia lui de jocuri, ştii tu, din moment ce Sebastian i-a omorât pe toţi cei care puteau crea alte jocuri video. Sau ar putea să rămână fără baterii. Dar nu cred că astea pot fi considerate un *pericol*

Annabel s-a întunecat la faţă.

— Este mult prea bun pentru locul ăsta. Mai mult decât atât; când am ajuns prima oară aici, Eam dus la Sebastian. Am fost convinsă că va avea grijă de Ash, pentru că e tatăl lui. Şi o vreme a avut grijă. Dar se zvoneşte că energia pe care o foloseşte pentru a menţine aşa de mulţi întunericiţi îl secătuieşte încet, încet pe
Sebastian. Forţele vitale ale întunericiţilor sunt contaminate. Inutile. Dar forţa vitală pe care o are Ash, nu. Sunt convinsă că va ajunge să-l ucidă pe Ash, ca să se folosească de forţa lui vitală pentru a se întări.

— Nimeni nu e în siguranţă aici, aşa-i? a comentat Julian.

— Părea absolut neimpresionat.Pentru mine e o lume bună, a răspuns Annabel. Eu îi urăsc pe nefilimi şi sunt suficient de puternică pentru a mă apăra de demoni.

— Şi Sebastian îţi dă voie să torturezi nefilimi, a spus Emma.

— Chiar aşa. Le fac aceleaşi răni pe care mi le-au făcut mie cei din Consiliu.

Nu era pic de emoţie în vocea ei, nici cel mai mic semn de bucurie, doar o
indiferenţă completă, care era mai rea ca orice.

— Dar pentru Ash nu e o lume bună. Nu ne putem ascunde, Sebastian Ear găsi oriunde. Ear fi mai bine în lumea voastră.

— Atunci, de ce mri duci tu acolo? a întrebat Emma.

— L-aş duce, dacă aş putea. Mă doare gândul că o să mă despart de el. Mi-am dedicat toată viaţa îngrijirii lui.

Loialitate perfectă, s-a gândit Emma. Loialitatea aceasta o consumase aşa de mult pe Annabel, încât părea bolnavă? Faptul că întotdeauna îl pusese pe Ash înaintea ei, că îl urmase peste tot, gata în orice clipă să-şi dea viaţa pentru el, fără să ştie cu adevărat de ce?

— Dar în lumea voastră, a continuat Annabel, eu aş fi vânată şi luată de lângă el. N-ar mai avea pe nimeni să-l apere. Aşa, vă va avea pe voi.

— Se pare că ai mare încredere în noi, a spus Julian, ştiind cât te urâm.

— Dar pe Ash nu îl urâţi, a replicat Annabel. El nu are nicio vină. iar voi i-aţi apărat întotdeauna pe cei nevinovaţi. Cu asta vă *ocupaţi.* A zâmbit, cu un zâmbet de cunoscător, ca şi cum ar fi simţit că i-a prins în plasă. Mai mult, sunteţi disperaţi să ajungeţi acasă, iar disperarea are întotdeauna un preţ. Deci, ce ziceţi, nefilimilor? Batem palma?

Ash a luat de jos foaia de hârtie care căzuse din jacheta lui Julian Blackthorn pe podeaua clubului de noapte. A avut grijă să mri vădi

Sebastian. Era de suficient timp în Thule ca să ştie că nu era o ide-: bună să-i atragă atenţia lui Sebastian pe neaşteptate.
Nu că Sebastian era întotdeauna crud. Din când în când se arăta generos, atunci când îşi amintea de existenţa lui. îi dădea arme şi jocuri pe care le găsea în raidurile făcute prin casele rebelilor. Avea grijă să fie îmbrăcat frumos, fiindcă îl considera o reflexie a lui. Dar Jace erasingurul cu adevărat blând, şi părea că găseşte în Ash pe cineva căruia să-i împărtăşească sentimentele ascunse legate de Clary Fairchild, de Alexander şi de Isabelle Lightwood.

Şi mai era Annabel. Dar Ash nu voia să se gândească la ea.

A despăturit foaia. A simţit un fior în tot corpul. S-a întors repede, astfel încât Jace şi Sebastian, care erau adânciţi întro discuţie, să nu îi vadă faţa.

Era *ea,* fata ciudată pe care o văzuse o dată în sala armelor de la Curtea întunericului. Cu părul negru şi cu ochii de culoarea cerului, de care abia îşi amintea. În spatele ei erau o mulţime de ciori. Nu era o fotografie, era un desen făcut de o mână iscusită, şi desenul acela părea că emană iubire şi dor. întrun colţ al hârtiei era scris un nume: *Dmsilla Blackthorn.*

Drusilla. Părea o fată singuratică, şi-a spus Ash, dar în acelaşi timp hotărâtă, ca şi cum în ochii aceia de un albastru estival trăia o speranţă, o speranţă care nu putea fi ştearsă din cauza suferinţei, o speranţă mult prea puternică pentru a mai simţi disperarea.

Inima lui Ash bătea cu putere, cu toate că n-ar fi putut spune de ce. A împăturit repede hârtia şi a băgat-o în buzunar.

Diana îi aştepta în faţa clădirii Bradbury, rezemată de uşa închisă a garajului, cu o puşcă pe umăr. A lăsat arma jos cu o expresie vizibil uşurată când motocicleta cu Emma şi Julian a oprit în faţa ei.

— Am ştiut că veţi reuşi, a spus ea, după ce Julian s-a dat jos de pe motocicletă.

— Vai! a făcut Emma, coborând din şa. Ţi-ai făcut griji pentru noi!

Diana a bătut în uşa garajului cu ţeava puştii. A spus câteva cuvinte,
pe care Emma nu le-a putut auzi din cauza huruitului cu care s-a deschis uşa.

— Julian s-a uitat la Emma cum îi răspunde zâmbind Dianei şi s-a întrebat cum reuşea asta. Cumva, Emma întotdeauna putea să găsească ceva drăguţ sau o glumă chiar şi în clipele cele mai stresante. Poate la fel cum reuşise el să stea în faţa lui Sebastian, pretinzând că era versiunea lui întunericită, fără să simtă măcar că îi tremură mâinile. Tremurul a început doar după ce s-a terminat totul.îmi pare rău că a trebuit s-o tai, le-a spus Diana după ce au închis uşa, au blocat-o şi au pus prelata peste motocicletele lui Raphael. Dacă rămâneam acolo şi vă prindeau...

— N-ai fi putut face nimic pentru noi, a zis Julian. Şi te-ar fi omorât dacă şi-ar fi dat seama cine suntem, de fapt.

— Cel puţin, aşa ar fi reuşit cineva să-i dea lui Liwy veştile de la Tessa. Am înţeles, a liniştit-o Emma. Ai apucat să-i spui?

— V-am aşteptat pe voi. A zâmbit pieziş şi a adăugat: Şi nu voiam să

fiu nevoită să-i spun lui Liwy că i-am pierdut fratele.

"*Fratele.* Cuvintele astea sunau ca întrun vis, doar pe jumătate adevărate, oricât de mult şi-ar fi dorit Julian să fie complet adevărate.

— Deci, ce-a vrut Sebastian de la voi? i-a întrebat Diana în timp ce intrau în casă.

Probabil că în ziua precedentă ajunseseră foarte târziu, şi-a dat seama Julian — la ora asta, coridoarele erau încă pline de oameni care se duceau grăbiţi de colo-colo. Au trecut pe lângă o cămară cu uşa deschisă, în care se aflau o mulţime de conserve şi de borcane. Bucătăria era, probabil, în apropiere; mirosea a supă de roşii.

— Ne-a oferit o casă în Bel Air, a spus Emma.

Diana a plesnit din limbă.

— Frumos. În Bel Air locuieşte el şi întunericiţii care îi sunt în graţii. Cartierul e protejat de şanţul cu apă.

— Şanţul făcut din oase gigantice? a întrebat Julian.

— Da, ăla, a spus Diana.

Au ajuns la uşa biroului lui Liwy; Diana a împins-o cu şoldul şi le-a făcut semn să intre.

Fără să ştie de ce, Julian se aşteptase ca Liwy să fie singură, dar nu era. Stătea în picioare lângă una dintre mesele lungi, improvizate, cu Bat şi cu Maia, şi studia o hartă a oraşului Los Angeles. Cameron se plimba prin cameră.

Liwy a ridicat capul când s-a deschis uşa şi pe faţa ei s-a văzut uşurarea. Pentru o clipă, Julian a privit-o pe Liwy cea mică, acolo, pe plajă, prinsă în capcană de flux pe o stâncă; avea aceeaşi expresie de uşurare şi de disperare ca atunci când el s-a dus s-o ia de acolo şi s-o aducă în braţe înapoi pe mal.Dar această Liwy nu era fetiţa de atunci. Nici măcar nu mai era fetiţă. Şi-a ascuns repede uşurarea.

— Mă bucur că v-aţi întors, a spus ea. Aţi avut ceva noroc?

Julian le-a povestit pe scurt discuţia avută cu Tessa — lăsând la o parte, pentru moment, faptul că le ceruse să-l ucidă pe Sebastian —, în timp ce Emma s-a dus la cafetiera din colţ şi a umplut două ceşti de cafea. Era amară şi neagră şi te ardea când o înghiţeai.

— Presupun că acum îţi datorez cinci mii de dolari, i-a spus Cameron lui Liwy după ce Julian a terminat de vorbit. Nu credeam că Tessa mai trăieşte, şi cu atât mai puţin nu credeam că ar putea să ne înlesnească accesul în Oraşul Tăcut.

— E o veste minunată, a spus Maia. Stătea rezemată de marginea mesei pe care era întinsă harta şi îşi ţinea cotul în mână, cu un gest dezinvolt; Julian a putut zări pe antebraţul ei un crin tatuat. Ar trebui să facem o şedinţă să pregătim o strategie, a continuat ea. Să facem echipe care să aibă misiuni concrete. Unii ar putea să stea la intrarea în Oraşul Tăcut, alţii ar putea fi lunetişti, alţii ar putea fi garda magicianului şi alţii...

— Avem şi nişte veşti proaste, a întrerupt-o Julian. Când ne întorceam de pe plajă, am fost opriţi la un punct de control. Sebastian a vrut să ne vadă.

Liwy s-a încordat toată.

— Poftim? De ce?

— Credea că suntem versiunile noastre întunericite. Că suntem Emma şi Julian din lumea asta, a spus Emma.

— Ştie că ai pus la cale ceva aici, a adăugat Julian. Ştie şi cum te cheamă, Liwy

A urmat o clipă de tăcere sumbră.

— Eu i-am spus să-şi ia o poreclă gen „Răzbunătorul cu Mască”, dar n-a vrut să mă asculte, a spus Bat, cu un zâmbet forţat.

— Aha, a făcut Emma. Sfidăm pericolul. De acord.

Liwy şi-a strâns uşor şaua nasului.

— Asta înseamnă că nu mai e timp de pierdut. Puteţi lua legătura cu Tessa? Acum, că ştim unde e, oricine poate împrumuta motocicleta mea să se ducă să-i lase un mesaj, a spus Diana. Nu-i nicio problemă.

— Ziua trebuie să facem asta, a spus Liwy Noaptea sunt prea mulţi demoni.

— Presupun că asta nu ne dă prea mult timp, a spus Diana.

Cameron i-a pus lui Liwy mâna pe umăr. Gestul i-a dat lui Julian
un sentiment ciudat — fusese gelos pe Cameron din lumea lor, fusese gelos pe felul în care se purtau el şi Emma, atunci când erau prieteni. Aveau tot ce el şi Emma nu puteau avea vreodată — posibilitatea de a se atinge în public, de a se săruta. Şi acum Cameron era iubitul lui Liwy şi stârnea în el mai mult nevoia de a
proteja decât gelozia. Trebuia să recunoască, deşi nu îi plăcea — Cameron fusese un prieten destul de bun. Era amabil, în ciuda familiei oribile pe care o avea, şi, din câte se vedea, pentru el soarele răsărea şi apunea odată cu Liwy.

Cum ar fi şi cazul să fie.

— Veniţi să vă uitaţi pe hartă, a spus Maia şi s-au strâns cu toţii în jurul mesei. Şi-a trecut degetul cu inel de bronz peste ea, arătândude locaţia lor. Aici suntem noi. Aici e intrarea în Oraşul Tăcut. E la numai câteva străzi distanţă de noi, aşa că am putea merge pe jos, dar ar trebui să ne prefacem că suntem întunericiţi.

— Plecăm în zori, pentru că atunci activitatea demonică e cea mai scăzută, a spus I.ivvy. IarTessa Cray..

— Nu trebuie decât să-i spunem când, şi ea vine la intrarea în Oraşul Tăcut, a spus Julian. E tot ca în lumea noastră? Lângă Angels Flight?

Bat a părut uimit.

— Da. Tot acolo.

Angels Flight era o cale ferată îngustă care urca până în vârful lui Bunker Hill, din centrul Los Angelesului, şi care părea să ajungă până la cer. Julian fusese o dată acolo, până la intrarea în Oraşul Tăcut.

— OK. Maia a plesnit din palme. Toată lumea o să fie jos pentru cină, aşa că putem încropi nişte echipe.

— O să te cerţi cu Raphael, a spus Bat.

Maia a dat ochii peste cap.

— Normal. De fiecare dată spune că n-o să colaboreze, după care în ultima clipă apare cu o ceată de vampiri luptători.Eu mă ocup de contingentul vârcolacilor, a spus Bat.

Diana şi-a aruncat braţele în sus.

— Şi eu de ceilalţi. De câte persoane o să avem nevoie? Treizeci, eventual?

Dacă suntem prea mulţi, o să atragem atenţia, şi nu vrem asta...

— Băieţi, a spus Liwy, uitându-se peste hartă la Julian. Aş vrea să vorbesc cu fratele meu între patru ochi, dacă nu vă supăraţi.

— A, sigur, a răspuns Maia. Nicio problemă. Ne vedem jos.

A ieşit din cameră cu Bat. Cameron a sărutat-o pe Liwy pe obraz.

— Ne vedem mai târziu.

Emma i-a întâlnit privirea lui Julian.

— Arme? Sună bine, a zis. Plec cu Diana.

Imediat ce uşa s-a închis în spatele lor, Liwy s-a apropiat de una dintre canapelele lungi şi s-a aşezat pe ea. S-a uitat la Julian cu privirea ei directă, care semăna aşa de bine cu privirea lui Liwy a lui, dacă nu lua în seamă cicatricea de pe ochi.

— Jules, a început ea. Ce nu-mi spui? E ceva ce nu-mi spui.

Julian s-a rezemat de masa cea lungă. Şi-a ales cuvintele cu grijă.

— Ce te face să crezi asta?

— Fiindcă ne-ai spus cum să intrăm în Oraşul Tăcut să luăm Instrumentele Mortale, dar nu ai spus că ai descoperit şi cum să le distrugem. Ştiu că nu ai sugera să le păstrăm... după ce le-am avea, am deveni ţinta principală pentru Sebastian.

— Avem de gând să le ducem în lumea noastră. Sebastian nu le va putea găsi acolo.

— OK, a spus Liwy încet. Deci Tessa Gray poate deschide un Portal ca să vă puteţi întoarce acasă?

— Nu. Julian şi-a flexat degetele; avea impresia că îl strânge pielea. Nu chiar.

Liwy a pocnit din degete.

— Şi am ajuns la partea pe care nu mi-o spui. Ce e?

— Cunoşti o femeie pe nume Annabel? a întrebat-o Julian. E din lumea noastră, dar e posibil s-o fi văzut-o aici, cu Sebastian. Cu părul lung, negru? Necromanta care a venit cu copilul lui Sebastian? O cheamă Annabel? Liwy a fluierat încetişor. Aici nu i se spune aşa. Cei din Legiunea Stelei o numesc Regina Aerului şi a întunericului.

— Asta-i dintrun poem vechi, a spus Julian, cu un aer meditativ

— Deci asta înseamnă că şi Ash Morgenstern e din lumea voastră, a zis Liwy

— Da. De fapt, e de pe Tărâmul Elfilor. Am venit cu toţii prin acelaşi Portal, dar ei au ajuns acum vreo cinci ani, bănuiesc. La doi ani după Bătălia de la Burren. Presupun că s-au dus direct la Sebastian. Ea ştia că Ash e fiul lui, şi cum aici Sebastian trăieşte şi e la putere...

— Cred că mă ia durerea de cap. Liwy şi-a frecat tâmplele. Elf, deci?

Presupun că aşa se explică de ce Ash are aproape aceeaşi vârstă cu „tata”.

Julian a încuviinţat din cap.

— Timpul e ultra-ciudat pe Tărâmurile Nepieritoare. Nu pretind că înţeleg. Şi-a trecut o mână prin păr. Chestia e că... Annabel mi-a făcut o propunere.

— Ce fel de propunere? a întrebat Liwy, neliniştită.

— Ea e o magiciană puternică, a spus Julian.

îşi alegea cuvintele cu o grijă infinită. Nu avea niciun sens să-i spună lui Liwy că Annabel facea parte din familia Blackthorn. Asta ar fi atras după sine şi alte întrebări — întrebări la care nu voia să răspundă.

— Pentru că a luat din lumea noastră Cartea Neagră, poate deschide un Portal spre ea. S-a oferit să ne deschidă unul.

— De ce s-ar oferi ea să facă asta, dacă e una dintre slugile lui Sebastian?

— N-are nicio treabă cu Sebastian. Nu îi pasă decât de Ash, şi se teme pentru el. S-a oferit să ne deschidă Portalul, cu condiţia să-l luăm cu noi pe Ash.

— Probabil că are dreptate să se teamă. Sebastian îi distruge pe toţi din preajma lui. Liwy şi-a tras picioarele sub ea. Ai încredere în Annabel asta?

O urăsc, a spus Julian, înainte să se poată controla. A văzut că Liwy face ochii mari şi s-a chinuit să continue cu mai mult calm. Darsunt convins că sentimentele ei pentru Ash sunt autentice. Băiatul are o anumită influenţă asupra oamenilor.

— Asta-i interesant. Liwy a privit un moment în gol, apoi a reluat: Dru La văzut acum vreo doi ani. La o execuţie precum cea văzută de voi pe plajă. După aceea nu mai termina să vorbească despre el, spunea cum se vedea că el n-ar fi vrut să se afle acolo, de fapt. Liwy şi-a dat o şuviţă de păr după ureche. Mai vrei să... Dacă treceţi prin Portal, mai vrei să mă iei cu tine?

— Sigur că vreau, a spus Julian. A fost unul dintre motivele pentru care n-am refuzat-o pe Annabel. Vreau să te scot de aici.

Liwy şi-a muşcat buza.

— Şi eu, cea din lumea voastră? Nu s-ar produce confuzie?

Julian nu a răspuns; se aşteptase la asta, dar tot nu avea un răspuns.

A văzut cum ea se schimbă la faţă, cum trăsăturile ei se crispează din cauza înţelegerii şi a resemnării, şi a simţit că i se usucă o bucată din inimă.

— Sunt moartă, nu?

Vocea ei era calmă.

— Sunt moartă în lumea voastră. îmi dau seama după felul în care mă priveşti.

— Da. Julian tremura ca de frig, deşi aerul din cameră era cald şi nemişcat. A fost vina mea, Livs. Tu...

— Nu. S-a ridicat şi a traversat camera până la el, apoi şi-a lipit palmele de pieptul lui, ca şi cum ar fi vrut să-l împingă. Nu tu mi-ai

făcut rău, Jules. Te cunosc mult prea bine ca să-mi spui asta. Ai uitat, în lumea asta, că te-ai sacrificat pentru mine.

Ochii ei de Blackthorn erau mari, strălucitori şi lipsiţi de lacrimi.

— îmi pare rău că ne-am pierdut unul pe celălalt în lumea ta. Mi-ar fi plăcut să cred că întruna dintre lumi am rămas la fel. împreună, cu toţii. Liwy s-a dat un pas înapoi. Vreau să-ţi arăt ceva.

Pe Julian îl ardea prea tare gâtul ca să poată vorbi. S-a uitat la ea cum se întoarce cu spatele şi îşi scoate bluza de trening. Pe dedesubt avea un maiou alb. Un maiou care nu putea ascunde tatuajul imens ce se întindea pe spatele ei ca nişte aripi: o rună de doliu, care se desfăşurade la ceafa până la jumătatea spatelui, şi ale cărei margini ajungeau până pe umeri.

Vocea lui era răguşită.

— Pentru Ty.

Ea s-a aplecat şi şi-a luat de jos bluza de trening, după care s-a îmbrăcat şi a ascuns runa. Când s-a întors cu faţa la el, ochii îi luceau.

— Pentru voi toţi.

— Vino cu mine acasă, a şoptit Julian. Liwy..

Ea a oftat.

— îmi dau seama că ai vrea să ai acceptul meu pentru înţelegerea făcută cu necromanta aia, Jules. îmi dau seama că tu crezi că asta ar fi cea mai simplă şi mai uşoară alegere. Dar nu pot să fac asta. Liwy a clătinat din cap. În Thule nu există decât variante groaznice. Tu trebuie să iei decizia asta.

Emma s-a vânturat fericită prin depozitul de arme; nu fusese niciodată interesată de ele — asupra demonilor nu aveau efect, aşa că vânătorii de umbre nu le foloseau —, dar erau acolo multe alte obiecte cu potenţial distructiv Şi-a umplut centura cu o mulţime de pumnale de aruncat şi s-a dus la masa pe care erau pumnale obişnuite.

Diana se rezemase de perete şi o privea cu o oboseală amuzată.

— În lumea voastră eraţi*parabataî* a întrebat-o ea.

Emma s-a oprit cu un pumnal în mână.

— Da.

— În locul tău, n-aş aduce vorba despre asta, i-a spus Diana. Celor de aici nu le prea place să se gândească la*parabatai.*

— De ce?

Diana a oftat.

— După ce Sebastian a preluat controlul, lumea a devenit tot mai întunecată şi mai disperată, iar *parabatai-i* s-au schimbat. S-a întâmplat peste noapte, spre deosebire de transformarea magicienilor. Intro zi, lumea s-a trezit şi a descoperit că toţi cei care erau *parabatai* deveniseră nişte monştri.

Emma era gata să scape pumnalul din mână.

— Au devenit maleficiPMonştri, a repetat Diana. Runele lor au început să ardă ca focul, de parcă aveau flăcări în vene, nu sânge. Oamenii spuneau că pumnalele celor care se luptau cu ei se sfărâmau în mâna lor. Linii negre li s-au întins pe tot corpul şi au devenit monstruoşi... fizic. Mă

rog, nu am văzut cu ochii mei, am auzit la a treia mână. Poveşti despre creaturi masive, strălucitoare, nemiloase, care distrug oraşe. Sebastian a trebuit să trimită mii de demoni să-i distrugă. O mulţime de vânători de umbre şi de mundani au murit.

— Dar de ce să se fi întâmplat asta? a întrebat Emma, simţind că i s-a uscat brusc gâtul.

— Probabil din acelaşi motiv pentru care magicienii s-au transformat în demoni. Pentru care toată lumea s-a întors pe dos şi a devenit malefică. Nu ştie nimeni, de fapt.

— Te gândeşti că aşa se va întâmpla şi cu noi? a întrebat Emma, în vreme ce aduna orbeşte pumnale de pe masă, fără să se mai uite ce alege. Că am putea să ne transformăm aici?

— Nici nu poate fi vorba, a spus Diana. Când magia angelică a încetat să mai aibă efect, puţinii *parabatai* care supravieţuiseră au fost în regulă. Legătura dintre ei s-a rupt, şi ei nu s-au schimbat.

Emma a dat din cap.

— Şi eu am simţit că legătura dintre mine şi Julian e ruptă aici.

— Da. Nu mai există vânători de umbre, aşa că nu mai există nici *parabatai.* Dar, cum ţi-am spus, n-aş vorbi despre asta. Runele voastre se vor şterge în scurt timp. înţelegi? Dacă rămâneţi aici.

— Dacă rămânem aici, a repetat Emma încet.

I se învârtea capul.

— Da. Cred că ar trebui să mă întorc acum. Julian se întreabă, probabil, unde sunt.

— Văd că ai decorat casa, a spus Julian când a intrat în cameră.

Părea obosit, dar alert, şi părul lui de culoarea ciocolatei încă mai era ciufulit după plimbarea cu motocicleta.

Emma s-a uitat în jur — adunase un număr şocant de arme din depozitul de la parter. Intrun colţ era o grămadă de pumnale simpleşi pumnale de aruncat, în alt colţ erau săbii şi în altul arme din dotarea poliţiei, în special pistoale Beretta şi Glock.

— Mersi, a spus ea. Tema mea a fost Chestii Care Te Pot Ucide.

Julian a râs şi a intrat în baie; Emma a auzit că dă drumul apei de la chiuvetă, ca să se spele pe dinţi. împrumutase din hainele pe care i le aduseseră lui Julian o cămaşă cu nasturi, pe care o purta ca pe o cămaşă de noapte, peste lenjeria intimă: nu era cea mai sexy cămaşă de noapte, şi-a spus ea, dar era comodă.

Emma şi-a tras picioarele sub ea şi a rezistat dorinţei de a-i întreba dacă se simţea bine. După experienţa cu Diana, îl aşteptase pe Julian cu o nelinişte tot mai mare. Aceasta era o lume care putea să-i rănească în mai multe feluri. Puteau fi măcelăriţi de demoni sau puteau fi doborâţi de întunericiţi. Şi, după câte se părea, dacă ar fi ajuns mai devreme, ar fi putut să se transforme în monştri care distrug oraşe.

Există un lucru greşit la rădăcina legăturii deparabatai. O otravă. Un întune~ ric la fel de mare ca şipoftivitatea ei. Există un motiv pentru careparabataH nu se pot iubif, şi este mai monstruos decât îţi poţi închipui.

A clătinat din cap. Nu avea de gând să asculte cuvintele mincinoase pe care i le spusese Regina. în Thule totul era pervertit şi monstruos — evident că nici legătura dintre *parabatai* nu avea cum să fie altfel.

Mai reală şi mai periculoasă era umbra suferinţei care se zărea la fiecare pas. Ştia cât de mult îşi dorea Julian ca Liwy să vină acasă cu ei, dar văzuse ce expresie avusese ea când îi spusese asta, şi se îndoia că va veni.

Când s-a întors în dormitor, părul şi tricoul lui erau umede şi părea oarecum mai înviorat. Emma presupunea că îşi dăduse cu apă pe faţă.

— Aveau şi arcuri? a întrebat-o el, studiind grămada de săbii.

A luat una şi s-a uitat la ea, iar lama ei reflecta lumina în timp ce el o răsucea pe toate părţile.

Emma a simţit fluturi în stomac. Doar câţiva, dar ceva era când îl privea pe Julian aşa, ca *vânător de umbre,* ca războinicul pe care ea îl văzuse crescând. Muşchii braţelor şi ai umerilor s-au mişcat uşor în timp ce a manipulat sabia, după care a aşezat-o la loc, cu o expresie gânditoare.

Emma spera că nu i s-au înroşit obrajii.

Ţi-am luat una. E în şifonier.El s-a dus să se uite.

— Dacă reuşim să intrăm în Oraşul Tăcut fără să fim observaţi de întunericiţi sau de demoni, s-ar putea să nu avem nevoie de astea.

— Diana mereu spunea că cele mai bune arme sunt cele păstrate întro formă perfectă, dar care nu ajung niciodată să fie folosite, a zis Emma. Evident că niciodată nu am înţeles ce vrea să spună, de fapt.

— Evident. Julian a zâmbit, dar zâmbetul acela nu i-a atins şi ochii. Emma, trebuie să-ţi spun ceva.

Ea s-a ridicat puţin şi s-a sprijinit de tăblia patului. Parcă i se oprise un pic inima, dar a încercat să-şi păstreze un aer calm şi deschis. Julian nu era prea grozav când era vorba de confesiuni, nici măcar atunci când avea emoţii; cu toate acestea, cât fusese sub influenţa vrăjii, cel mai mult îi lipsiseră Emmei momentele în care îşi împărtăşeau secretele şi apăsările.

El s-a aşezat pe marginea patului şi a ridicat privirea în tavan.

— Nu i-am spus lui Liwy căTessa ne-a cerut să-l ucidem pe Sebastian, a spus el.

— Normal, a răspuns Emma. Dacă nu reuşim să pătrundem în Oraşul Tăcut ca să luăm Instrumentele Mortale, oricum nu va conta. De ce s-o sperii dinainte?

— Dar i-am spus că, în cazul că reuşim să luăm Sabia şi Pocalul, le vom duce cu noi. Să le protejăm.

Emma a aşteptat. Nu-şi dădea seama unde vrea el să ajungă.

— Când am fost la Curtea Elfilor Luminii, a spus Julian, acum, ultima oară, când am vorbit cu Regina, mi-a spus cum am putea să rupem toate legăturile dintre *parabatai.*

Emma a strâns în pumni cuvertura.

— Da. Şi tu mi-ai spus că e imposibil.

Ochit lui erau ca nişte ferestre către un ocean care nu mai exista în această lume.

— Noi am făcut ce ne-a cerut. Eam adus Cartea Neagră. Aşa că mi-a

spus, pentru că i s-a părut amuzant. Vezi tu, există o singură modalitate. Trebuie să distrugi prima rună de *parabatai* făcută vreodată, cea care e păstrată în Oraşul Tăcut. Iar asta se face cu Sabia Mortală.

Şi în lumea noastră, Sabia Mortală e distrusă, a spus Emma.Avea logică, aşa, mai aiurea: chiar îşi imagina ce încântată fusese Regina când îi spusese asta.

— Nu ţi-am spus, pentru că am crezut că nu mai contează, a zis el. Că nu va fi posibil vreodată. Că Sabia a fost distrusă.

— Şi nu mi-ai spus din cauza vrăjii, a spus ea cu delicateţe. Nu ţi s-a mai părut că ar trebui s-o faci.

— Mda, a răspuns el şi a respirat întretăiat. Dar acum e vorba să aducem această Sabie înapoi în lumea noastră, şi ştiu că e o şansă la un milion, dar ar fi o posibilitate... adică am putea să ne gândim la asta. Eu aş putea.

Emma avea de spus un milion de lucruri. *Ai promis că n-o s-o fad* şi *t ar fi un lucru îngrofitor,* cel puţin aceste două replici îi stăteau pe limbă.

Şi-a amintit de siguranţa morală pe care o simţise atunci când Julian îi spusese prima oară că Regina îl îmbiase cu asta.

Dar după moartea lui Liwy era greu să mai ai siguranţă morală în privinţa oricărui lucru.

— L-am rugat pe Magnus să-mi facă vraja aia pentru că eram îngrozit, a spus Julian. Mi-am imaginat că o să ne transformăm în monştri. Că o să distrugem tot ce ne e drag. Am şi acum sângele lui Liwy sub unghii.

Îi tremura vocea.

— Dar mai e ceva care mă înspăimântă, şi din cauza asta aud tot timpul în cap vocea Reginei.

Emma s-a uitat la el, aşteptând.

— Faptul că te pot pierde, a spus el. Eşti singura persoană pe care am iubit-o aşa, şi ştiu că eşti singura persoană pe care o voi iubi aşa. Şi fără tine nu sunt eu însumi, Emma. Odată ce ai dizolvat vopseaua în apă, nu o mai poţi lua înapoi. Nu pot să te scot din mine. Ar însemna să-mi scot inima cu totul, şi nu mă plac deloc fără inimă. Acum ştiu asta.

— Julian.., a şoptit Emma.

— N-o s-o fac, a spus el. N-o să folosesc Sabia. Nu le pot provoca şi altora durerea pe care am simţit-o eu. Dar dacă reuşim să ne întoarcem acasă, şi avem Sabia, eu cred că ar trebui să i-o dăm Inchizitorului în schimbul exilului. Nu cred că avem altă soluţie.Un exil adevărat? a întrebat Emma. Ne vor despărţi de copii, Julian, te vor despărţi de...

— Ştiu, a spus el. A fost o vreme când am crezut că ceva mai rău de atât nu se poate. Dar acum îmi dau seama că m-am înşelat. Am ţinut-o în braţele mele pe Liwy când a murit, şi asta a fost şi mai rău. Ce s-a întâmplat cu Liwy aici, faptul că ne-a pierdut pe toţi, asta e mai rău decât îmi pot imagina. Mi-am pus întrebarea dacă aş prefera să trec prin ceea ce a trecut Mark, care a fost rupt de familia lui, dar a crezut că

toată lumea e bine şi fericită, sau să trec prin ceea ce a trecut Liwy aici, să ştie că fraţii şi surorile ei sunt morţi. Nu se pune problema. Prefer să ştiu că sunt bine-sănătoşi, chiar dacă nu pot fi lângă ei.

— Nu ştiu ce să spun, Julian...

Chipul lui exprima vulnerabilitate pură.

— Doar dacă nu mai simţi la fel pentru mine, a spus el. Dacă ai încetat să mă iubeşti cât am fost sub influenţa vrăjii, nu te pot condamna.

— Presupun că asta ar rezolva problema noastră, a zis ea fără să gândească.

Julian a tresărit.

Emma s-a apropiat repede de el. S-a aşezat în genunchi în mijlocul patului şi i-a pus mâna pe umăr. El s-a întors să se uite la ea, strângând puţin din ochi, de parcă s-ar fi uitat la soare.

— Julian, a spus ea. Am fost supărată pe tine. Mi-a fost *dor* de tine. Dar nu am încetat să te iubesc. Şi-a trecut delicat dosul palmei peste obrazul lui. Atâta timp cât tu şi eu vom exista, te voi iubi.

— Emma.

A îngenuncheat şi el în faţa ei. în poziţia aceasta, ea era cu un cap mai scundă ca el. Julian i-a atins părul şi i Ea adus în faţă, peste umăr. Ochii lui erau umbriţi.

— Nu ştiu ce-o să se întâmple după ce ne întoarcem, a spus el. Nu ştiu dacă vom reuşi să obţinem de la Dearborn exilul. Nu ştiu dacă vom fi despărţiţi. Dar dacă ne vom despărţi, voi duce cu mine cuvintele tale, indiferent ce se va întâmpla. Mi le voi aminti în întuneric, în umbră, de câte ori voi fi singur.

Pe Emma o înţepau ochii.

— Pot s-o mai spun o dată.Nu e nevoie. I-a atins uşor obrazul. Mereu îmi voi aminti cum arătai când ai spus asta.

— Atunci mi-ar fi plăcut să fiu îmbrăcată cu ceva mai sexy, a spus ea cu un râs tremurător.

Ochii lui s-au înnegurat — acea înnegurare dată de dorinţă, pe care numai ea o ştia.

— Crede-mă, nimeni nu e mai sexy decât eşti tu îmbrăcată cu cămaşa mea, a spus el.

A atins uşor gulerul cămăşii. Emma a simţit că i se face brusc pielea de găină. Vocea lui era joasă şi răguşită.

— întotdeauna te-am dorit. Chiar şi atunci când n-am ştiut.

— Chiar şi în timpul ceremoniei de *parabataP.*

întrun fel, se aşteptase să râdă, dar el şi-a plimbat un deget pe materialul cămăşii, de-a lungul claviculei, până la baza gâtului.

— Mai ales atunci.

— Julian...

— *Nu mă sili să te părăsesc, a şoptit el, şi să mă duc de la tine.*

A desfăcut nasturele de sus al cămăşii, dezvăluind o mică parte din pielea ei. A ridicat privirea spre ea şi ea a dat din cap, cu gura uscată:

da, vreau asta, da.

— *Unde te vei duce tu, acolo voi merge şi eu.*

Degetele lui au alunecat mai jos. A desfăcut un alt nasture. începea să se vadă rotunjimea sânului; pupilele lui s-au mărit şi s-au întunecat.

Era ceva blasfemie aici, ceva care aducea frisonul interzicerii supreme. Cuvintele rostite la ceremonia de *parabatai* nu aveau ca scop stârnirea dorinţei. Şi cu toate acestea, fiecare dintre ele făcea ca nervii Emmei să tresară, ca şi cum pielea îi era atinsă de aripile unui înger.

A întins mâna spre tricoul lui şi i Ea scos. Şi-a trecut mâinile peste pieptul lui, în jos, până pe talie, pe liniile muşchilor de pe abdomen. Ea urmărit fiecare cicatrice.

— *Şi unde vei trăi tu, voi trăi şi eu.*

Degetele lui au mai găsit un nasture, apoi altul. Cămaşa ei s-a desfăcut cu un foşnet slab. El i-a scos-o încet de pe umeri, lăsând-o să-i alunece pe braţe. Ochii îi erau încărcaţi de dorinţă, dar mâinile lui erau delicate; i-a mângâiat umerii goi şi s-a aplecat să sărute pielea dezvelităacum, trasând cu buzele o linie între sânii ei, iar ea s-a arcuit în braţele lui. El a murmurat cu buzele lipite de pielea ei.

— *Poporul tău va fii poporul meu, şi Dumnezeul tău vafii Dumnezeul meu.*

Emma s-a lăsat pe spate şi ba tras pe Julian peste ea. Greutatea lui o înfunda în salteaua moale a patului. El şi-a pus mâinile sub ea şi a sărutat-o lung şi încet. Ea şi-a băgat degetele în părul lui, aşa cum îi plăcuse mereu s-o facă, şi a simţit cum buclele mătăsoase îi gâdilă degetele.

Şi-au scos hainele fără grabă. Fiecare bucăţică de piele dezvelită aducea după ea o altă atingere plină de veneraţie, un alt sărut lung.

— *Unde vei muri tu, voi muri şi eu,* a şoptit el, cu gura lipită de gura ei.

Emma i-a desfăcut nasturii de la blugi, iar el şi i-a scos. II simţea tare lângă ea, dar nu era nicio grabă: degetele lui se plimbau pe rotunjimile ei, pe adânciturile şi curbele trupului, ca şi cum ar fi realizat un portret al ei din aur şi abanos cu fiecare atingere.

Ea l-a cuprins cu picioarele, ca să-l ţină mai aproape. Buzele lui i-au atins uşor obrazul şi părul în timp ce pătrundea în ea; privirea lui nu s-a desprins nicio clipă de a ei când s-au ridicat amândoi în sus. S-au ridicat amândoi deodată, în foc şi în flăcări care se făceau cu fiecare clipă mai mari; şi când, în sfârşit, s-au despărţit şi au căzut amândoi, au fost stele aurii care se revărsau peste ei glorios.

Pe urmă, Emma s-a ghemuit lângă el, cu respiraţia tăiată. El era aprins la faţă şi transpirat când i-a prins părul întro mână şi Ea răsfirat printre degete.

— *Numai moartea mă va depărţi de tine, Emma, a spus el şi şi-a lipit t* buzele de părul ei.

Ea a închis ochii şi a şoptit:

— *Julian. Julian. Numai moartea mă va depărţi de tine.*

Julian stătea pe marginea patului, privind în întuneric.

în inima lui era numai Emma, dar în mintea lui era furtună. Era

bucuros că îi spusese adevărul despre cuvintele Reginei, despre hotărârea lui de a încerca să obţină exilul. Ar fi vrut să-i spună mai multe.

Atâta timp cât tu şi eu vom exista, te voi iubi. Cuvintele ei îi umpluseră inima şi i-o frânseseră. Pericolul adus de iubirea pentru Emma semăna cu o cicatrice căpătată în luptă: o sursă de mândrie, o amintire adurerii. Nu fusese în stare să-i spună şi restul: Dar dacă vraja are iar efect după ce ne întoarcem acasă? Dacă n~o să mai înţeleg ce înseamnă să te iubesc?

Fusese atât de curajoasă Emma lui, şi atât de frumoasă, iar el o dorise aşa de tare, încât îi tremurau mâinile când îi desfăcuse cămaşa şi când băgase mâna în sertarul de la noptieră. Acum ea adormise, cu păturile în jurul său, iar umărul ei părea o semilună palidă. Iar el stătea pe marginea patului, ţinând în mână pumnalul cu pietre preţioase pe care Emma i-i adusese din magazia de arme.

L-a răsucit în mână. Era micuţ, avea lama ascuţită şi mânerul decorat cu pietre roşii. Auzea şi acum cuvintele Reginei. *Pe Tărâmul Elfilor, muritorii nu simt nici durerinici bucurii.*

S-a gândit cum el şi Emma îşi scriau întotdeauna cu degetele pe piele cuvinte pe care nimeni nu le auzea.

S-a gândit la golul imens pe care Ea purtat în el după vrajă, fără să ştie că îl poartă, ca un mundan posedat de un demon care stă agăţat în spatele lui, hrănindu-se cu sufletul lui, iar el nu-şi dă seama deloc de unde vine suferinţa.

Când nu mai ai sentimente, devii un monstru. Poate că aici nu eşti influenţat de vrajă, Julian Blackthorn, dar când te vei întoarce acasă? Ce vei face atunci, când n-o să mai poţi suporta să simţi ceea ce simţi?

A întins mâna şi a lăsat pumnalul jos.

at

NICIO RAZĂ DIN SACRUL CER

În zori a venit Diana şi le-a bătut la uşă. Emma s-a trezit ameţită, cu părul încurcat şi cu buzele arse. S-a răsucit pe o parte şi ba găsit pe Julian întins lângă ea, îmbrăcat cu un tricou negru cu mâneci lungi şi cu pantaloni kaki, de armată. Părea că a făcut duş recent, pentru că părul îi era prea ud ca să se încreţească, iar gura lui mirosea a pastă de dinţi când s-a aplecat să-l sărute. Oare măcar dormise?

S-a dus să facă duş şi să se îmbrace. Cu fiecare piesă de îmbrăcăminte

pe care şi-o punea, simţea încă un pic de nerăbdare, care o trezea mai sigur decât ar fi putut cafeina sau zahărul. Tricou cu mâneci lungi. Vestă vătuită. Pantaloni de pânză groasă. Bocanci cu talpă groasă. Pumnale şi *cbigiriki* la centură, pumnale de aruncat în buzunare, o sabie lungă în spate. Şi-a prins părul în coadă şi, după un moment de şovăială, a luat un pistol şi ba pus în tocul ataşat la centură.

— Gata! a anunţat ea.

Julian se rezema de peretele de lângă uşă, cu bocancul sprijinit de perete. Şi-a scuturat părul care îi căzuse pe ochi.

— Eu sunt gata de câteva ore, a spus el.

Emma a aruncat în el cu o pernă.

Era plăcut că glumeau din nou aşa, şi-a spus ea, în timp ce coborau scările. Ciudat că umorul şi abilitatea de a face glume erau atât de legate de emoţii; acel Julian care nu simţea avea un umor sumbru şi amar.

Sala de mese era plină şi mirosea a cafea. Vârcolacii, vampirii şi foştii vânători de umbre stăteau la mesele acelea lungi, la care mâncau şi beau din castroane şi căni ciobite. Era o imagine de unitate ciudată, şi-a spus Emma. Nu-şi putea închipui aşa ceva în lumea lor, un grup mare de vânători de umbre şi de repudiaţi care să stea liniştiţi la aceeaşi masă. Poate cei din Alianţa Repudiaţilor şi a Vânătorilor de Umbre, creată de Alee şi de Magnus, poate aceia mâncau împreună, dar Emma trebuia să admită, cu ruşine, că ştia prea puţine despre ei.

— Hei!

Era Maia, care le facea semn să vină la o masă la care stăteau Bat şi Cameron. Erau deja acolo două castroane cu terci de ovăz şi două căni de cafea pentru ei. Emma s-a uitat urât la cafea când s-a aşezat. Până şi în Thule toată lumea presupunea că ea bea chestia aia.

— Mâncaţi! le-a spus Maia, aşezându-se lângă Bat. Cu toţii avem nevoie de energie.

— Unde e Liwy? a întrebat Julian, luând o lingură de terci.

— Acolo. Cameron a indicat direcţia cu lingura. Aleargă încoace şi-ncolo şi rezolvă crize, ca de obicei.

Emma a încercat terciul. Avea gust de hârtie coaptă.

— Uite. Maia i-a întins un castronel ciobit. Scorţişoară. Îi dă un gust mai bun.

Când Emma a luat castronelul, a observat că pe braţul Maiei erau şi alte tatuaje în afară de cel cu crin — o săgeată cu pene, o flacără albastră şi o frunză de salvie.

— Au vreo semnificaţie? a întrebat-o ea.

Julian stătea de vorbă cu Cameron, lucru pe care în lumea lor nu şi l-ar fi putut imagina. A fost puţin surprinsă că aici se întâmpla asta.

— Mă refer la tatuaje.

Maia şi-a atins uşor desenele cu degetele.

— Îi cinstesc pe prietenii mei căzuţi, a spus ea încet. Frunza de salvie e pentru Clary. Săgeata şi flacără sunt pentru Alee şi Magnus. Iar crinul...Pentru Lily Chen, a spus Emma, aducându-şi aminte de expresia

lui Raphael atunci când ea îi rostise numele.

— Da, a încuviinţat Maia. Ne-am împrietenit la New York, după Bătălia de la Burren.

— îmi pare foarte rău pentru prietenii tăi.

Maia s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Să nu-ţi pară rău, Emma Carstairs, a spus ea. Tu şi Julian ne-aţi readus speranţa. Asta... ce facem azi... e prima acţiune pe care o întreprindem împotriva lui Sebastian, primul lucru care nu înseamnă doar supravieţuire. Aşa că îţi mulţumesc pentru asta.

Emma simţea că o înţeapă ochii. A lăsat privirea în jos şi a mai luat o lingură de terci. Maia avea dreptate — chiar era mai bun cu scorţişoară.

— Nu-ţi bei cafeaua? a întrebat-o Diana, care apăruse la masa lor. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, şi la mijloc avea două cartuşiere. O beau eu.

Emma s-a înfiorat.

— Ia-o de aici. O să-ţi fiu recunoscătoare.

Un grup de persoane îmbrăcate în negru, la fel ca Diana, şi înarmate a ieşit pe uşă.

— Lunetiştii, a spus Diana. Ne acoperă de sus.

— Diana, noi o luăm înainte, a anunţat Raphael, apărând de nicăieri, după obiceiul enervant al vampirilor.

Nu se obosise să-şi pună haine militare; era îmbrăcat în blugi şi tricou şi părea de cincisprezece ani.

— Te duci în recunoaştere? Ea întrebat Emma.

— Asta e scuza mea ca să nu merg cu voi, oamenii, i-a răspuns Raphael.

Era cumva straniu, şi-a spus Emma, că Magnus şi Alee îl simpatizaseră atât de
tare pe tipul ăsta, încât şi-au botezat copilul după el.

— Dar abia aşteptam să mă joc şi eu I Spy, a comentat ea.

— Ai fi pierdut, i-a spus el. Vampirii excelează la jocul ăsta.

După ce a plecat, s-a mai oprit să vorbească cu cineva. Cu I.iwy. Ea
l-a bătut pe umăr şi, spre uimirea Emmei, el nu s-a uitat urât la ea —a dat din cap, aproape prieteneşte, apoi s-a dus la grupul lui de vampiri cercetaşi. Au ieşit pe uşă, iar Liwy s-a apropiat de masa lor.

— Toată lumea e gata, a spus ea.

Arăta cam ca prima oară când o văzuseră în Thule. Dură şi pregătită de orice. Părul şi-l strânsese întro coadă la spate; s-a aplecat să-l sărute pe Cameron pe obraz şi ba bătut pe umăr pe Julian.

— Jules, tu şi Emma veniţi cu mine. Azi e ceaţă.

— Nu mi se pare aşa mare problemă, a spus Emma.

Liwy a oftat.

— O să vezi.

Emma chiar a văzut. Ceaţa din Thule era aşa cum erau toate celelalte din

Thule: uluitor de oribilă.

Au plecat din Bradbury întrun mic grup: Emma, Julian, Liwy, Cameron, Bat, Maia, Divya, Rayan şi încă vreo câţiva rebeli cărora Emma nu le ştia numele. Iar ceaţa îi izbise ca un zid: coloane groase de ceaţă care se ridicau de la pământ şi pluteau în aer, transformând totul în pâclă pe o distanţă de câţiva metri. Mirosea a ars, ca şi cum era fumul unui foc din adâncuri.

— O să vă usture ochii şi gâtul de la ea, dar nu păţiţi nimic, le-a spus Liwy, după care s-au împărţit în grupuri mai mici şi au pornit pe Broadway. Dar e nasol pentru lunetişti. Nu au vizibilitate.

Mergea împreună cu Emma şi cu Julian pe rigolă, lângă trotuar. Cei doi o urmau, pentru că părea să ştie încotro se îndrepta. Ceaţa obtura aproape complet lumina slabă a soarelui muribund; Liwy luase cu ea o lanternă şi îndrepta fasciculul de lumină spre negura din faţă.

— Cel puţin nu vom întâlni maşini, a spus ea. Câteodată întune- riciţii încearcă să te calce cu maşina, dacă au bănuiala că nu eşti de-ai lor. Dar pe ceaţă nu conduce nimeni.

— Ploaie este vreodată? a întrebat-o Emma.

— Crede-mă, a răspuns Liwy, nu vrei să fii aici când plouă.

Tonul ei sugera în acelaşi timp că Emma nu trebuia să mai pună

întrebări, dar şi că ploua cu pumnale sau cu broaşte râioase.Ceaţa albă părea că înăbuşă şi sunetele, nu doar lumina. Au continuat să meargă după lanterna lui Liwy, cu zgomotul paşilor estompat. Julian părea pierdut în gânduri; Liwy s-a uitat la el, apoi la Emma.

— Vreau să vă dau ceva, i-a spus ea aşa de încet, încât Emma a trebuit să se aplece ca s-o audă. E o scrisoare pentru Ty

A strecurat plicul în mâna Emmei; ea a băgat-o în buzunarul din interior, după ce s-a uitat la numele scris pe plic. *Tiberius.*

— OK, a zis Emma şi s-a uitat drept în faţă. Dar dacă nu vii cu noi prin Portal, ar trebui să-i spui lui Julian.

— Treaba cu Portalul nu e aşa sigură, nu? a spus Liwy pe un ton cât se poate de blând.

— Oricum ne întoarcem, a replicat Emma. Intrun fel sau altul.

Liwy a înclinat capul, ca şi cum ar fi aprobat determinarea ei.

— încă nu m-am decis.

— Priviţi! a spus Julian.

Părea că începe să i se clarifice conturul când s-a apropiat de ele, prin ceaţă.

— Am ajuns.

Angels Flight se ridica deasupra lor, profilându-se prin aburi. Cu mult timp în urmă, calea ferată avea de-a lungul ei un gard, pe vremea când oamenii mai erau interesaţi de siguranţă, dar acum gardul era dărâmat şi pe trotuare stăteau risipite bucăţi de lanţ. Pe la jumătatea dealului se vedeau două vagoane din lemn răsturnate, aruncate de pe şine ca nişte

jucării stricate. Deasupra intrării în gară era o arcadă frumos decorată, portocaliu cu negru, pe care scria ANGELS FLIGHT.

Şi în picioare, în faţa unuia dintre stâlpii care susţineau arcada, era Tessa.

Nu mai era deghizată ca Jem azi. Nu era îmbrăcată nici ca un vânător de umbre, şi nici ca un Frate Tăcut. Avea o rochie simplă, neagră, iar părul drept era despletit. Părea cam de vârsta lui Clary

— Aţi venit, a spus ea.

Liwy se oprise brusc; a ridicat mâna, facândude semn lui Julian şi Emmei să se oprească şi ei. A stins lanterna, şi din ceaţă s-au ivit zeci de siluete. Emma s-a încordat, dar apoi s-a relaxat când i-a recunoscut.Diana. Bat. Cameron. Raphael. Maia. Şi zeci de alţi rebeli, îmbrăcaţi în haine negre şi kaki.

Stăteau tăcuţi, pe două rânduri lungi. în formaţiune militară. Nimeni nu mişca.

Tessa s-a uitat la Liwy întrebător.

— Toţi oamenii ăştia sunt ai tăi?

— Da, a spus Liwy. Se uita la Tessa cu un amestec de neîncredere şi speranţă. Sunt oamenii mei.

Tessa a zâmbit, un zâmbet neaşteptat, superb.

— Te-ai descurcat bine, Livia Blackthorn. Ai adus onoare numelui familiei tale.

Liwy a părut şocată.

— Al familiei mele?

— De multă vreme există familia Blackthorn, a spus Tessa, şi multă vreme au trăit cu onoare. Eu văd multă onoare aici.

S-a uitat la rebeli, apoi s-a întors — părând complet indiferentă la forţa adunată în spatele ei — şi a ridicat braţele în faţă.

Dinspre rebeli s-au auzit exclamaţii înăbuşite când din degetele Tessei au ţâşnit scântei galbene. O uşă — două uşi — au apărut sub mâinile ei, şi uşile acelea au umplut o arcadă. Liecare uşă era o lespede masivă de piatră. Peste ele fusese gravată o frază în limba latină. *Niseis quid serus vesper vehat.*

— *Cine ştie ce va aduce noaptea?* a tradus Julian, şi Emma a simţit un fior pe şira spinării.

Tessa a atins uşile cu flăcările galbene din degete şi s-a auzit un scrâşnet puternic, ce a străbătut prin muţenia ceţii. Uşile s-au cutremurat şi au început să se dea la o parte, iar praful adunat pe ele în atâţia ani de nefolosire s-a împrăştiat peste tot.

După ce uşile s-au deschis complet, s-a auzit din întuneric un ţipăt puternic, sec. Nu se vedea nimic înăuntru, era un întuneric profund: Emma nu reuşea să distingă treptele despre care ştia că trebuiau să coboare spre Oraşul Tăcut. Nu vedea decât umbre.

Emma şi Julian au făcut un pas în faţă, şi Emma tocmai încerca să zărească ceva prin întuneric, când Tessa s-a prăbuşit la pământ.S-au

repezit la ea. Ea s-a rezemat de un stâlp de piatră, cu faţa albă precum ceaţa.

— Sunt bine, sunt bine, a spus ea, cu toate că de aproape se vedea că ochii şi colţurile gurii erau înconjurate de nişte dungi roşii, ca şi cum acolo s-ar fi spart nişte vase de sânge. Ar trebui să ne grăbim. Nu e înţelept să lăsăm prea mult deschis Oraşul Tăcut...

A încercat să se ridice în picioare, dar a căzut iar la pământ, cu un geamăt.

Liwy i-a dat Emmei lanterna şi a îngenuncheat lângă Tessa.

— Cameron! Diana! Mergeţi cu Emma şi cu Jules în Oraşul Oaselor. Maia, am nevoie de un medic.

S-a stârnit agitaţie. Pe când Cameron şi Diana se apropiau, Emma încerca să spună că ea ar trebui să stea cu Tessa, dar Liwy era de neînduplecat.

— Tu ai trecut prin ceremonia d*t parabatai,* a spus ea. Cunoşti Oraşul Tăcut. Nu cred că aici are o altă configuraţie.

— Grăbiţi-vă! a zis Tessa din nou, şi Maia s-a aşezat lângă ea cu trusa de prim-ajutor. Instrumentele se află în Camera Stelei. A tuşit. Duceţi-vă!

Emma a aprins lanterna lui Liwy şi a intrat în fugă în oraş, cu Julian lângă ea, urmată de Cameron şi de Diana. Zgomotele străzii de deasupra lor au dispărut imediat, înăbuşite de ceaţă şi de zidurile groase de piatră. Oraşul Tăcut era mai tăcut ca niciodată, şi-a spus ea. Raza lanternei lumina pereţii, dând la iveală piatra aspră şi, după ce au înaintat mai adânc în subteran, oasele lustruite, albe şi galbene.

Liwy avusese dreptate. Configuraţia Oraşului Tăcut era aceeaşi şi aici. Julian mergea lângă ea, şi lucrul acesta îi amintea de ultima oară când fuseseră aici împreună, la ceremonia de *parabatai.* Atunci oraşul mirosea a vechi, a oase, a praf şi a piatră, dar era un oraş viu, locuit. Acum mirosea a aer stătut, a pustiu şi a moarte.

Nu era al ei, acest Oraş al Oaselor, desigur. Dar din copilărie fusese învăţată că toate oraşele erau unul singur; aveau intrări diferite, dar alcătuiau o singură fortăreaţă. în timp ce treceau pe sub arcadele mau-soleelor, Emma nu-şiputea scoate din minte un gând: Niciodată nu se vormai adăuga alţi războinici acestei armate, nu va mai exista cenuşă care să contribuie la ridicarea Oraşului Oaselor.

Au înaintat cu capul plecat printrun tunel care se deschidea spre un pavilion pătrat. În fiecare colţ al pavilionului erau coloane sculptate în os. Podeaua era din plăci de marmură arămie şi roşie, ca o tablă de şah; în centru era mozaicul care dăduse numele încăperii, simbolul unor stele argintii.

De-a lungul unui perete era o masă lungă de bazalt negru. Pe masa aceea se găseau două obiecte: un pocal şi o sabie. Pocalul era din aur, cu rubine pe margine; Sabia era din argint masiv, înnegrit, iar mânerul avea forma aripilor de înger.

Emma le cunoştea bine pe amândouă. Toţi vânătorii de umbre le cunoşteau, din miile de tablouri, de tapiserii sau de ilustraţii din cărţile de istorie. A observat cu o uimire ciudat de detaşată că nici pe Pocal, nici pe

Sabie nu era praf.

Cameron a inspirat adânc.

— Nu m-am gândit că voi apuca să le văd cu ochii mei. Nu după război.

— Dă-mi lanterna! a spus Diana şi a întins mâna spre Emma. Voi doi duceţi-vă!

Emma i-a dat lanterna, apoi s-a apropiat cu Julian de masă. Julian a luat Pocalul şi Ea strecurat sub centura Sam Browne, atârnată în diagonală pe pieptul lui, apoi a tras fermoarul jachetei peste el. Emmei i-au trebuit câteva momente să-şi facă curaj să ia Sabia. Ultima oară o văzuse în mâna lui Annabel, când îl ucisese cu ea pe Robert Lightwood şi aruncase fragmentele sparte de metal în pieptul lui Liwy.

Dar aceasta era altă sabie: nepătată de sânge, nespartă. A apucat-o de mâner şi a pus-o în spate, în locul săbiei de acolo; simţea Sabia Mortală grea pe spate, şi şi-a amintit ce spusese la un moment dat Regina: că nefilimii au fost odinioară nişte uriaşi care aveau forţa a o mie de oameni.

— Ar trebui să plecăm, a spus Diana. Cum a spus şi magicianul, nu e bine să ţinem deschis prea mult timp locul ăsta.

Cameron s-a uitat în jur, cutremurat de scârbă.

Pentru mine, niciodată nu e prea devreme să plec de aici.Trecând prin Oraşul Tăcut, lumina lanternei părea că dansează pe pietrele semipreţioase incrustate în arcadele făcute din oase. Strălucirea lor o întrista pe Emma: ce sens avea frumuseţea pe care nu o vedea nimeni? Au ajuns la tunel şi Emma şi-a dat seama cu uşurare că sunt aproape de scări şi de suprafaţă: se auzea vântul, o maşină care dădea rateuri...

A înlemnit. Nimeni nu conduce pe ceaţă.

— Ce se aude? a întrebat ea.

Toţi au ciulit urechile. Zgomotul s-a auzit din nou, iar de data aceasta Cameron s-a albit la faţă.

— împuşcături, a spus Diana şi a scos arma atârnată la şold.

— *Liwy.*

Cameron a luat-o la fugă; înaintase câţiva metri, când din umbre s-au ivit nişte siluete fumurii, roşii. În întuneric a străfulgerat lama argintie a unei săbii.

— Intunericiţii! a strigat Julian.

Emma avea deja în mâna stângă sabia ei lungă; s-a repezit înainte, a scos de la centură un *bo-shuriken* şi Ea aruncat spre una dintre siluetele roşii. Acestea s-au dat câţiva paşi înapoi, şi sângele a ţâşnit, stropind zidul din spatele lor.

O femeie cu părul lung, castaniu, s-a repezit la ea. Cameron se lupta cu un întunericit la capătul scărilor. S-a auzit o împuşcătură care a stârnit ecou în urechile Emmei; întunericitul a căzut la pământ ca un bolovan. Emma a întors capul şi ba văzut pe Julian lăsând arma jos, cu chipul împietrit. încă mai ieşea fum de pe ţeavă.

— *Fugiţii* Diana a aruncat lanterna, a împins-o pe Emma din spate şi a ridicat puşca. *DuceţLvă la Nvvy! Duceţi-vă la ceilalţi!*

Era clar ce voia să spună: să ia Pocalul şi Sabia şi să fugă de întunericiţi.

Emma a început să alerge, învârtind sabia în mână şi aplicând lovituri mortale în jur; Ea văzut pe Cameron luptându-se cu un întunericit pe care Ea recunoscut a fi Dane Larkspear. Javră întro lume, javră şi în cealaltă, şi-a spus ea, exact când Cameron Ea lovit, tăindu-i picioarele.

Veneau tot mai mulţi întunericiţi, însă, printrun tunel. L-a auzit pe Julian strigând, apoi au luat-o la fugă pe scări, Emma cu sabia în mână şi Julian cu pistolul. Au ieşit în goană din Oraşul Tăcut...Drept în mijlocul unei scene oribile.

Ceaţa încă se mai învârtejea peste tot, cu nişte fâşii albe ce păreau firele unei pânze ţesute de un păianjen uriaş. Dar Emma vedea ce trebuia să vadă. Zeci de rebeli îngenuncheaţi în tăcere, cu mâinile la ceafa.

În spatele lor stăteau două rânduri lungi de întunericiţi înarmaţi cu baionete şi mitraliere. Tessa era tot prăvălită lângă stâlpul acela de piatră, dar acum Raphael era cel care o susţinea cu o uimitoare delicateţe.

Liwy era în picioare, în mijlocul grupului de întunericiţi şi rebeli. Era în picioare pentru că Julian — un Julian mai înalt, mai matur, cu un zâmbet rece, mortal, îmbrăcat în roşu de sus până jos — stătea în spatele ei, înconjurându-i gâtul cu braţul. Cu cealaltă mână îi ţinea un • pistol la tâmplă.

În spatele lui era Sebastian, îmbrăcat cu un alt costum scump, iar de o parte şi de alta, flancându-i, erau Jace şi Ash. Ash nu era înarmat, dar Jace avea o sabie pe care Emma a recunoscut-o: I Ieosphoros, care, în lumea ei, fusese sabia lui Clary Era o sabie frumoasă, cu mânerul de aur şi obsidian, şi cu lama de argint gravată cu stele negre.

I s-a părut că totul începe să se desfăşoare cu încetinitorul. Emma a auzit cum i se opreşte lui Julián respiraţia în gât; s-a oprit brusc, ca şi cum s-ar fi transformat în stană de piatră.

— Julián Blackthorn, a spus Sebastian, şi ceaţa care se învârtejea în jurul lui avea culoarea părului său, a părului lui Ash.

Doi prinţi ai iernii.

— Chiar *credeai* că o să mă las păcălit de prestaţia ta jalnică de la club'

— Annabel, a spus Julián, răguşit, şi Emma şi-a dat seama ce voia să spună: Annabel îi trădase, Annabel, care ştia cine sunt în realitate.

Sebastian a ridicat din sprâncene.

— Ce-i cu Annabel?

Ash a clătinat din cap imperceptibil. A fost o mişcare scurtă, o negare minusculă, dar Emma a văzut-o, şi era aproape sigură că şi Julián o văzuse. *Nu,* spunea el, *nu Annabel v~a trădat.*

Dar de ce le-ar spune Ash...

— Aruncă pistolul! a spus Sebastian, şi Julián s-a conformat, arur.-cându-i în valurile de ceaţă.

Sebastian abia dacă se uitase la Emma; acum şi-a întors
privirea .enesă, plină de dispreţ, în direcţia ei.

— Şi tu. Aruncă sabia aia ieftină!

Emma a aruncat sabia, care a căzut zăngănind. Oare nu văzuse Sabia Mortală pe care o avea la spate?

— Ai soare pe piele, a spus Sebastian. Numai atât era suficient ca să ştiu că nu eşti din Thule. Şi, mulţumită lui Ash, am aflat povestea lumii voastre. Am aflat de Portal. Chiar mă întrebam dacă vreunul dintre voi o să vrea să treacă pe acolo. Ştiam că o să vă duceţi direct la Instrumentele Mortale, ca să le ascundeţi de mine. Tot ce am avut de tăcut a fost să postez aici nişte paznici şi să aştept semnalul lor. Sebas- tan rânjea ca un jaguar. Acum daţi-mi Instrumentele Mortale, dacă nu, Julian, aici de faţă, o să-i zboare creierii surorii tale.

Adevăratul Julian s-a uitat la Livvy. Emma urla mut: Nu poate r» *vadă iar murind, nu iar, nimeni nu poate suporta să vadă asta de două ori.*

Liwy se uita drept în ochii fratelui ei. Nu era nicio urmă de frică pe faţa ei.

— N-o s-o laşi în viaţă, a spus Julian. Indiferent ce-aş face, tot o vei ucide. Rânjetul lui Sebastian s-a întins.

— Va trebui să aştepţi ca să vezi.

— Bine, a spus Julian.

Umerii i se prăbuşiseră.

— Duc mâna la Pocal, a spus el, ridicând una dintre mâini, în timp ce cu cealaltă desfăcea fermoarul de la jachetă.

Emma s-a uitat cum bagă mâna în jachetă, nevenindu-i să creadă.

— O să ţi-i întind...

A scos mâna din jachetă; avea acolo un pumnal de aruncat, mic şi ascuţit, cu pietre roşii pe mâner; Emma abia a avut timp să-l recunoască înainte ca Julian să-l arunce. Pumnalul a şuierat prin aer, a atins din zbor obrazul lui Livvy şi s-a înfipt adânc în ochiul întunericitului Julian care o ţinea.

Nici măcar n-a ţipat. A căzut pe spate, lovind asfaltul cu un bufnet; pistolul i-a scăpat din palma desfăcută; Sebastian a început să strige, dar Liwy deja dispăruse, înghiţită de ceaţă.Emma a scos Sabia Mortală şi a pornit la atac, direct spre Sebastian.

Toată lumea a părut că explodează întnun haos. Sebastian şi-a strigat întunericiţii, şi aceştia s-au apropiat în fugă, abandonându-i pe rebeli ca să se poate interpune între Emma şi liderul lor. Jace s-a repezit la ea, împingându-i în spate pe Ash, dar Julian era deja acolo; luase de jos sabia Emmei şi a lovit cu putere în Eleosphoros, forţându-i pe Jace să se îndepărteze de Emma.

Emma Ea izbit pe primul întunericit cu Sabia Mortală. Din grea, devenise uşoară în mâna ei; cânta în timp ce o mânuia, aşa cum cânta şi Cortana, iar Emma şi-a amintit deodată numele ei: Maellartach. Un întunericit cu părul scurt, blond, ridicase un pistol în direcţia ei; glonţul s-a izbit în lama lui Maellartach. Intunericitul a rămas cu gura căscată de uimire, iar Emma i-a înfipt Sabia Mortală în piept, aruncându-i în spate cu

atâta forţă, încât a mai trântit la pământ un întunericit.

A auzit un strigăt; era Livvy, care sărise în mijlocul luptei. S-a lăsat în jos, s-a răsucit şi a ţâşnit, doborând la pământ un întunericit care îl ataca pe Bat. Zgomotele bătăliei stârneau ecouri ca nişte tunete înfundate de zidul de ceaţă care se învârtejea şi aluneca pe lângă ei.

Maellartach părea o pâclă argintie în mâna Emmei, respingând pe rând săbii şi gloanţe, în timp ce se apropia de Sebastian. Emma ba văzut pe Bat lângă Ash, cu baioneta în mână. Ash nu se mişca; stătea şi privea haosul din jurul lui ca un spectator la teatru.

— Pune mâinile la spate, i-a spus Bat, şi Ash s-a uitat la el încruntat, ca şi cum ar fi fost un musafir nepoliticos care îl deranjează de la spectacol. Bat a ridicat baioneta. Ascultă, băiete, ai face bine să...

Ash Ea fixat pe Bat cu nişte ochi verzi, intenşi.

— Nu vrei să faci asta, i-a spus el.

Bat a înlemnit cu mâna pe armă. Ash s-a întors şi s-a îndepărtat — nu în grabă, chiar în pas de plimbare —, după care a dispărut în ceaţă.

— Bat! Fereşte-te! a strigat Maia, iar Bat s-a întors şi a înfipt baioneta în războinicul întunericit care se apropiase de el.

Apoi s-a auzit urletul. Un urlet agonic atât de strident şi de intens, încât a străpuns ceaţa. O femeie îmbrăcată în uniforma întunericiţilor a zburat prin piaţă, cu părul fluturând în urma ei ca un steag auriu, şi s-a aruncat peste cadavrul lui Julian Blackthorn din acea lume.Emma şi-a dat seama că era ea; ea, cea din Thule, strângea în braţe trupul partenerului ei mort, plângând cu hohote la pieptul lui, strângând în degete hainele lui pline de sânge. Ţipa întruna, cu
urlete scurte, ascuţite, ca un claxon care se aude iar şi iar pe o stradă pustie.

Emma nu-şi putea lua ochii de la ea, iar Julian — Julian al ei — a tresărit de uimire şi s-a întors să se uite şi el, recunoscând, probabil, vocea Emmei, a presupus ea. Acea fracţiune de secundă în care atenţia lui a fost deturnată i-a lăsat o portiţă lui Jace, care s-a repezit la el cu Eleosphoros; Julian s-a răsucit întro parte, abia reuşind să evite lovitura, dar s-a dezechilibrat; Jace Ea lovit la picioare şi Julian a căzut la pământ.

Nu! Emma s-a întors, a schimbat direcţia, dar dacă Jace ar fi lovit atunci cu sabia, ea n-ar fi avut timp să ajungă...

Un nor de flăcări galbene a apărut între Jace şi Julian. Julian a reuşit să se retragă, iar Jace s-a întors să vadă ce s-a întâmplat; Raphael o susţinea pe Tessa în picioare, iar ea stătea cu mâna întinsă, şi focul galben încă mai dansa pe degetele ei. Părea sfârşită, epuizată, dar ochii ei erau întunecaţi de tristeţe în timp ce se uita la Jace.

A fost un moment straniu, cumva îngheţat, genul acela de moment care apare uneori întro bătălie. S-a încheiat când a apărut o siluetă la intrarea în Oraşul Tăcut — Diana, care mergea împleticit, plină de sânge, gâfâind, dar care era vie. Inima Emmei a tresărit de uşurare.

Sebastian a îngustat ochii.

— Intraţi în oraş! a strigat el. Căutaţi peste tot! Cărţi de magie! Registre! Aduceţi-mi-le pe toate!

Tessa şi-a înăbuşit un ţipăt.

— Nu... distrugerile pe care le-ar putea provoca...

Jace s-a întors imediat cu spatele la Julian, de parcă ar fi uitat că e acolo.

— Intunericiţi! a strigat el.

Vocea îi era gravă şi rece, fără vreo tonalitate sau emoţie.

— Veniţi la mine!

Emma s-a întors şi a luat-o la fugă spre intrarea în oraş; Ea auzit pe Sebastian râzând. Julian sărise în picioare şi acum era lângă ea; Liwy s-a răsucit, a lovit un întunericit şi a fugit spre Tessa şi spre ceilalţi.

— închideţi uşile! *închideţi uţile!N*u! Diana s-a uitat înnebunită la scena carnagiului. Cameron e încă acolo!

Julian s-a întors spre Tessa.

— Ce putem face?

— Eu pot să închid uşile, dar trebuie să înţelegeţi că a doua oară n-o să le mai pot deschide. Cameron ar rămâne acolo.

Pe chipul lui Liwy a trecut o umbră de durere. Jace şi ceilalţi întunericiţi se apropiau de ei; nu mai aveau decât câteva secunde.

Durerea nu a părăsit nicio clipă ochii lui Liwy, dar fălcile ei s-au încleştat. Niciodată nu semănase mai mult cu Julian ca în clipa aceea.

— închide uşile! a spus ea.

— Opriţi magiciana! a ţipat Sebastian. Opriţi-o...

S-a întrerupt cu un urlet. Maia, în spatele lui, îi înfipsese sabia în coaste. Sabia a rămas în el, mânjită de sânge roşu-închis. El părea că nici nu observă.

— Tessa..., a început Emma, şi nu ştia ce avea de gând să îi spună, s-o întrebe pe Tessa dacă mai avea putere să închidă uşile, sau să-i spună s-o facă, ori să n-o facă.

Tessa s-a pus în mişcare înainte ca ea să-şi termine propoziţia, şi-a ridicat braţele subţiri şi a început să murmure nişte cuvinte pe care Emma încercase mereu să le reţină, dar care mereu păreau că i se şterg din minte.

Din degetele Tessei au început să zboare scântei aurii, luminând arcada. Uşile au alunecat încet, scrâşnind şi huruind. Sebastian a urlat de furie şi a apucat de mâner sabia care îi străpungea corpul. A tras de ea şi a aruncat-o spre Maia, care s-a trântit la pământ ca să evite lovitura.

— Opreşte-te! a ţipat el, apropiindu-se cu paşi mari de intrarea în Oraş. Opreşte-te *acum...*

Uşile s-au închis cu un zgomot puternic, care a stârnit ecouri în ceaţă. Emma s-a uitat la Tessa, care i-a zâmbit cu un zâmbet dulce şi trist. Din colţurile gurii îi curgea sânge, la fel şi din ungiile crăpate.

— *Nul* a strigat Raphael. Fusese atât de tăcut, încât Emma aproape că uitase că era şi el acolo. Tessa...

Tessa Gray a izbucnit în flăcări. Nu era ca şi cum ar fi luat foc, nu; dintro clipă în alta ea *a devenit* foc, s-a transformat întro coloanăincandescentă de flăcări. Flăcările străluceau cu o lumină albă şi aurie; străbăteau ceaţa, iluminau întreaga lume.

Raphael s-a tras în spate, cu braţul peste faţă, ca şi cum ar fi vrut să se apere de lumină. În strălucirea aceea, Emma a putut distinge clar toate detaliile: tăietura de pe faţa lui Liwy, în locul în care fusese atinsă de pumnalul lui Julian, lacrimile din ochii Dianei, furia care se citea pe faţa lui Sebastian când se uita la uşile închise, groaza de pe chipul întunericiţilor, care se dădeau înapoi chirciţi, departe de lumină.

— Laşilor! Lumina nu vă poate face rău! a strigat Sebastian. Luptaţi!

— Trebuie să ne întoarcem la Bradbury, a spus Liwy, disperată. Trebuie să plecăm de aici.

— Liwy, a a răspuns Julian. Nu putem să-i conducem acolo. Trebuie să terminăm cu ei aici.

— Şi există o singură modalitate prin care putem face asta, a zis Emma.

A strâns mai tare în palmă mânerul Săbiei Mortale şi s-a îndreptat spre Sebastian.

Ardea acum de o furie proaspătă, care o încărca şi o susţinea. *Cameron. Tessa.* S-a gândit la Liwy, care a mai pierdut o persoană pe care o iubea. Apoi s-a repezit asupra lui Sebastian, iar Sabia Mortală s-a rotit în aer precum un bici făcut din foc şi aur.

Sebastian a grohăit. Sabia Phaesphoros i-a sărit în mână, şi s-a apropiat de Emma. Furia părea să danseze în jurul lui ca nişte scântei.

— Crezi că o să mă dobori cu Sabia Mortală, a spus el. Isabelle Lightwood a încercat să facă asta, şi acum putrezeşte întrun mormânt din Idris.

— Şi dacă ţi-aş tăia capul? i-a spus Emma, batjocoritor. O să mai fii stăpânul idiot al acestei planete şi din două bucăţi?

Sebastian s-a rotit, şi sabia Morgenstern a părut o ceaţă neagră-ar gintie. Emma a sărit, şi sabia a lovit pe sub picioarele ei. A aterizat pe un hidrant.

—încearcă numai, a spus Sebastian cu voce plictisită. Au mai încercat şi alţii; nu pot fi ucis. O să te obosesc, fetiţo, şi o să te fac bucăţi, ca să se distreze demonii cu tine.

Zgomotele bătăliei răsunau peste tot în jurul lor. Focul Tessei începea să se stingă şi, prin ceaţă, Emma nu îl vedea decât pe Julian, carese lupta cu Jace. Julian luase sabia unui întunericit şi lupta defensiv, aşa cum îi învăţase Diana că trebuie să lupte când adversarul e mai puternic

Liwy se lupta cu întunericiţii cu şi mai multă furie şi energie. La fel şi Raphael. Când Emma s-a uitat spre ei, Ea văzut pe Raphael apucând de păr o femeie cu părul roşu, căreia Ea sfâşiat gâtul cu dinţii.

Apoi a văzut o strălucire în depărtare. O lumină ce se rotea, se răsucea, şi pe care o cunoştea foarte bine: lumina de Portal.

Emma a sărit de pe hidrant şi a atacat cu mai multă forţă; Sebastian chiar s-a dat puţin în spate, de uimire, dar apoi şi-a revenit şi a năvălit asupra ei. Sabia zbârnâia în mâna Emmei, şi bătăile inimii ei păreau că rostesc doar trei cuvinte: *distrage~i atenţia, distrageri atenţia.*

Phaesphorus s-a izbit de Maellartach. Sebastian a strâns din dinţi,

întrun zâmbet care nu semăna deloc cu un zâmbet. Emma s-a întrebat dacă reuşise vreodată să imite un zâmbet uman şi uitase cum se face. ŞEa adus aminte ce spuneau despre el cei din Conclav, că era un om pierdut cu mult înainte de a muri.

A simţit o durere ascuţită. Sabia lui Sebastian o atinsese pe coapsa stângă; ruptura din pantalonul ei de pânză groasă era pătată de sânge. El a rânjit iar şi a lovit-o violent tot acolo; durerea Ea întunecat Emmei vederea şi a simţit că se prăbuşeşte. A căzut la pământ, sigură fiind că pârâitul pe care îl auzise era de la clavicula ei ruptă.

— începi să mă plictiseşti, a spus Sebastian, dându-i târcoale ca o pisică.

Privirea ei era înceţoşată de durere, dar tot vedea cum lumina Portalului devine mai intensă. Aerul părea că tremură. Undeva, departe, o auzea pe cealaltă Emma plângând.

— Alte lumi, a spus el, meditativ De ce m-ar interesa o altă lume, când pot s-o stăpânesc pe asta? De ce mi-ar păsa de o altă lume?

— Vrei să ştii cum ai murit acolo? Ea întrebat Emma.

— Durerea pe care Eo provoca fractura îi străbătea tot corpul. Auzea zgomotele bătăliei în jurul ei, îl auzea pe Julian luptându-se cu Jace. A făcut eforturi să nu leşine. Cu cât îi distrăgea mai mult atenţia lui Sebastian, cu atât era mai bine.Tu vrei să trăieşti veşnic în lumea asta, a spus ea. Nu vrei să afli cum ai murit în lumea noastră! Se poate întâmpla la fel şi aici. Ash nu are de unde să ştie. Nici Annabel. Dar eu ştiu.

El a coborât sabia Phaesphoros şi a apăsat cu vârful pe clavicula ei. Emma aproape a urlat de durere.

— Spune-mi!

— Clary te-a ucis, a spus ea, şi Ea văzut făcând ochii mari. Cu foc ceresc. A ars tot ce era infernal în tine, şi după aceea n-a mai rămas suficient cât să trăieşti. Dar ai murit în braţele mamei tale, şi sora ta a plâns la căpătâiul tău. Ieri, în club, vorbeai despre greutatea pe care o simţi, care te striveşte. În lumea noastră, ultimele tale cuvinte au fost „Niciodată nu m-am simţit atât de uşor”.

Faţa lui s-a strâmbat. O clipă, a fost în ochii lui frică — şi ceva mai mult decât frică — regret, poate, chiar durere.

— *Minţi*, a şuierat el, aducând vârful săbiei pe sternul ei, în locul unde ar fi putut să-i reteze aorta abdominală.

Ar fi sângerat până la moarte.

— Spune-mi că nu e adevărat. *Spune—mii*

A strâns mai tare sabia în mână.

în spatele lui s-a văzut ceva, ca o ceaţă, un fâlfâit de aripi, şi ceva Fa lovit cu putere, o lovitură în umăr care ba făcut să se lase întro parte. Emma Fa văzut cum se întoarce, cu faţa plină de furie.

— *Ash!* Ce faci?

Emma a rămas cu gura căscată de uimire. *Era* Ash — şi din spatele lui se desfăcea o pereche de aripi. Pentru Emma, care crescuse cu imaginea

lui Raziei, a fost o lovitură: s-a ridicat în coate, privind uluită.

Erau aripi de înger, şi totuşi nu erau. Erau negre, tivite cu argintiu; străluceau ca cerul nopţii. Emma presupunea că erau mai lungi decât braţele lui.

Erau superbe, cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea înThule.

— Nu, a spus Ash calm, uitându-se la tatăl lui, după care Fa luat sabia din mână.

S-a dat un pas înapoi, şi Emma s-a rostogolit, s-a ridicat în picioare şi, în timp ce clavicula ei urla de durere, a înfipt Sabia Mortală în pieptul lui Sebastian.A scos-o din pieptul lui, simţind cum se freacă metalul de oasele cutiei toracice, pregătindu-se să-l lovească din nou, să-l facă bucăţi...

După ce a tras sabia, Sebastian s-a cutremurat. Nu scosese niciun sunet când îl înjunghiase; acum gura lui era deschisă, şi un sânge negru curgea ca o cascadă peste buza de jos şi peste bărbie; ochii i s-au dat peste cap. Emma a auzit cum încep să ţipe întunericiţii. Pielea lui Sebastian a început să crape şi să ia foc.

Şi-a dat capul pe spate, întrun strigăt mut, şi s-a făcut cenuşă, aşa cum dispăreau demonii în lumea ei.

Ţipetele Emmei din Thule au încetat brusc. S-a prăbuşit fără viaţă lângă trupul lui Julian. Unul câte unul, întunericiţii au început să cadă, prăbuşindu-se la picioarele rebelilor cu care se luptau.

Jace a scos un ţipăt şi a căzut în genunchi. În spatele lui, Emma vedea lumina Portalului care acum era complet deschis şi strălucea albastru.

— Jace, a şoptit ea, şi a vrut să se apropie de el.

Ash a păşit în faţa ei.

— N-aş face asta, a spus el, cu aceeaşi voce straniu de calmă cu care îi spusese „nu” tatălui său. A fost prea multă vreme sub controlul lui Sebastian. Nu este cine crezi tu. Nu se mai poate întoarce.

Ea a răsucit sabia şi a îndreptat-o spre Ash, gata să vomite de durerea pe care o simţea la claviculă. Ash s-a uitat la ea fără nicio tresărire.

— De ce ai făcut asta? Fa întrebat ea. L-ai trădat pe Sebastian. De ce?

------Voia să mă ucidă, a spus el. Avea o voce joasă, puţin răguşită.

le oasele
Inciţi... (e
niciun b:
ne^ru s-
au dat :
Secuii,
aşa

E 1 r 1
viaţa k să

ucvedea
ti. astru.

a cu care
“olul lui

de dure-
tresărire.
r.. De ce?
răguşită,
F e urmă,

pe
r.unchi,
■
opiat
de
uar
încă u
aceea
şi

e ucişilor

diferită de vocea băiatului de la Curtea Elfilor întunericului. Pe urmă. mi-a plăcut discursul tău despre Clary A fost interesant.

Julian se întorsese cu spatele la Jace, care stătea şi acum în genunchi, uitându-se fix la sabia pe care o ţinea în mână. Julian s-a apropiat de Emma, în timp ce Liwy se uita uimită la ei; era plină de răni, dar încl stătea în picioare, iar rebelii se adunaseră în jurul ei. Toţi aveau aceeaşi expresie şocată, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă.

în liniştea stranie care se aşternuse datorită morţii întunericiţilc: şi şocului războinicilor, s-a auzit un ţipăt. Un ţipăt pe care Emma i cunoştea foarte bine.

Nu-i face rău! a ţipat Annabel.S-a repezit la Ash, cu mâinile întinse. Era îmbrăcată cu rochia ei roşie şi alerga cu picioarele goale.

L-a prins de braţ pe Ash şi a început să-l tragă spre Portal.

Emma a reuşit să iasă din letargie şi a luat-o la fugă spre Julian, care se dusese să se aşeze în faţa Portalului. Sabia lui a strălucit când a ridicat-o, exact în clipa în care Ash s-a smuls din mâna lui Annabel. Striga la ea că nu vrea să plece, că nu pleacă fără Jace.

Annabel era puternică; Emma ştia cât de puternică. Dar se părea că Ash era şi mai puternic. Şi-a eliberat braţul şi a luat-o la fugă spre Jace.

Lumina Portalului începuse să scadă. Oare Annabel îl închidea, sau dispărea singur, în mod firesc? Indiferent cum ar fi fost, inima Emmei a început să bată nebuneşte, lovindu-se de coaste. A sărit peste cadavrul unui întunericit şi a aterizat dincolo de el chiar în clipa în care Annabel s-a întors spre ea.

— Stai acolo! a ţipat. Niciunul dintre voi nu trece prin Portal! Niciunul nu pleacă fără Ash!

Ash s-a întors, auzindu-şi numele; îngenunchease lângă Jace, cu mâna pe umărul lui. Faţa lui era strâmbată întro expresie care părea de durere.

Annabel a început să se apropie de Emma. Faţa ei era înspăimântător de rece, aşa cum fusese şi în acea zi pe podium. În ziua în care aruncase Sabia Mortală în inima lui Liwy, oprind-o pentru totdeauna.

în spatele ei, Julian a ridicat mâna pe care o avea liberă. Emma şi-a dat seama imediat ce voia.

A ridicat Sabia Mortală, strângând din dinţi de durere, şi i-a aruncat-o.

Sabia a trecut pe lângă Annabel; Julian şi-a aruncat sabia pe care o avea şi a prins-o din zbor. A descris un arc cu sabia încă plină de sânge şi a înfipt-o în spatele lui Annabel.

Annabel a scos un ţipăt teribil, inuman, care semăna cu ţipătul unui jder pescar. S-a răsucit ca o jucărie mecanică stricată, iar Julian a lovit-o cu Sabia Mortală în piept, exact aşa cum făcuse ea cu Liwy

A scos sabia, şi sângele de pe ea i se scurgea pe pumnul încleştat, murdărindu-i pielea. A rămas acolo ca o statuie, cu Sabia Mortală ţinută strâns în mână, în timp ce Annabel s-a prăbuşit la pământ ca o marionetă

căreia i s-au tăiat sforile.A căzut pe spate, cu faţa în sus, şi în jurul ei a început să se formeze o baltă de sânge care se confunda cu materialul sfâşiat al rochiei ei roşii. Mâinile ei, cu degetele strânse ca nişte gheare, s-au relaxat în moarte; tălpile ei goale erau stacojii, de

parcă ar fi avut nişte încălţări făcute din sânge.

Julian s-a uitat în jos la cadavrul ei. Ochii lui Annabel — care aveau acelaşi albastru tipic familiei Blackthorn — începuseră să se întunece.

— Regină a Aerului şi a întunericului, a spus el încet. Eu nu voi fi niciodată ca Malcolm.

Emma a respirat lung şi întretăiat când Julian i-a înapoiat Sabia Mortală. Apoi el şi-a smuls de la mână fâşia însângerată de material şi a aruncat-o peste trupul lui Annabel.

Sângele ei a început să se îmbibe în pânză, amestecându-se cu sângele lui I.ivvy.

înainte ca Emma să poată spune ceva, Ea auzit ţipând pe Ash. Că era un ţipăt de durere sau de bucurie, nu-şi dădea seama. Era încă îngenuncheat lângă Jace.

Julian a ridicat mâna.

— Ash! a strigat el. Vino cu noi! îţi jur că o să avem grijă de tine!

Ash s-a uitat la el lung câteva clipe, cu o privire indescifrabilă în ochii lui verzi. Apoi a clătinat din cap. Aripile lui au bătut negre în aer; Ea luat în braţe pe Jace şi s-a ridicat, după care au dispărut amândoi în nori.

Julian a lăsat mâna jos, cu faţa tulburată, dar Liwy deja alerga spre el, speriată.

— Jules! Emma! Portalul!

Emma s-a întors repede; Portalul se estompase şi mai mult, iar lumina lui începea să pălească. Liwy a întins mâna spre Julian, iar el a prins-o de mijloc şi a strâns-o tare în braţe.

— Trebuie să plecăm, a spus el. Portalul începe să dispară... n-o să mai rămână decât câteva minute acum, că Annabel nu mai e.

Liwy şi-a lipit obrazul de umărul lui şi, pentru o clipă, Ea strâns cu o putere incredibilă. Când i-a dat drumul, chipul ei strălucea de lacrimi.

— Du-te! a şoptit ea.

— Vino cu noi! i-a spus Julian.Nu, Julian, nu pot. Oamenii mei au, în sfârşit, o şansă. Voi ne-aţi oferit o şansă. Vă sunt recunoscătoare, dar nu pot accepta ideea ca iubitul meu să moară de dragul unei lumi pe care eu sunt dispusă să o părăsesc.

Emmei Ea fost teamă că Julian va protesta. Nu a facut-o. Poate că fusese mai pregătit pentru asta decât crezuse ea. A băgat mâna în jachetă şi a scos Pocalul care lucea auriu în lumina Portalului — ca lumina albastră a unui cer cu soare adevărat.

— Ia asta! A pus Pocalul în mâinile lui Liwy. Cu ajutorul lui, poate că nefîlimii vor renaşte şi aici.

Liwy Ea strâns între degete.

— S-ar putea să nu reuşesc să mă folosesc de el.

— Dar există o şansă, a spus Emma. Iad!

— Şi dă-mi voie să-ţi mai ofer un ultim lucru, a spus Julian.

S-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche. Liwy a făcut ochii mari.

— Plecaţi! a strigat cineva; era Raphael, care se uita la ei, alături de Diana, Bat şi Maia. Oameni idioţi, plecaţi, până nu e prea târziu!

Julian şi Liwy s-au uitat unul la celălalt pentru ultima oară. Când s-a întors să plece, Emma a avut impresia că aude cum inima lui se sfâşie: o bucată din ea va fi întotdeauna aici, înThule, cu Liwy

— Plecaţi! a strigat din nou Raphael; Portalul se îngustase acum, devenind mai strâmt decât o uşă. Şi spuneţi-le lui Magnus şi Alee să-i dea alt nume copilului!

Emma şi-a strecurat degetele în mâna lui Julian. Cu mâna cealaltă ţinea strâns Sabia Mortală. Julian s-a uitat în jos, la ea; în lumina de soare a Portalului, ochii lui erau albaştri ca marea.

Ne vedem în partea cealaltă, i-a şoptit el, apoi au păşit împreună prin

Portal. 22

CEI RĂI ŞI CEI BUNI

ORAŞUL TĂCUT ERA PUSTIU, PUN DE ECOURI AEE VISURILOR ŞI ŞOAPTELOR TRECUTE. Torţele de pe fduri erau aprinse, aruncând o lucire aurie peste coloanele de oase şi peste mausoleele din rodolit şi agate albe.

Tmma înaintcfără graba printre oasele celor morţi. Ştia ca ar trebui să fie neli~ niştită, că, poate, ar trebui să meargă mai repede, dar nu îşi amintea de ce e aici şi ce caută. Ştia că e înuniformă — în uniforma de luptă, neagră şi argintie ca cerul cu stele. Zgomotul făcut de ghetele ei, care stârneau ecouri pe podeaua de marmură, era singurul sunet care se augea în Oraş.

A trecutprintr- o încăpere familiară, cu un tavan înalt, boltit. Bucăţi de marmură de toate culorile se uneau într~un desen prea complicat ca să poată fi urmărit de ochi. Pe podea erau două cercuri intersectate: acolo era locul unde ea şi Julian deveniserăparabatai.

Dincolo de această încăpere se cfla Camera Stelei. Pe jos străluceau stelele aşezate în semicerc; Sabia Mortală era atârnată cu vă ful în jos în spatele Mesei de bazalt a judecătorilor, ca şi cum arfi aşteptata. A luat-o şi a descoperit că este uşoară ca fulgul A traversat camera şi a ieşit în piaţeta Stelelor Vorbitoare.

— Emma! Emma, sunt eu, Cristina!

Era ţinută de mână de nişte degete reci. Se răsucea şi se zvârcolea; simţea în gât o durere intensă.

— Cristina, a şoptit ea, cu buzele uscate şi crăpate. Ascunde Sabia! Te rog, te rog, ascunde-o!

S-a au fit un clic. Podeaua se deschisese sub ea la o îmbinare invifibilă, şi acum două plăci de marmură se dădeau încet la o parte. Sub ele a văgut o nişă pătrată în care era o lepede mică de piatră, cu runa de parabatai schiţată cu vopsea. Nu era nici sofisticată şi nici frumoasă, dar emana putere.

Tmma a strâns mânerul lui Maellartach şi a repefit sabia cu vârful în jos. Sabia a sfărâmat mica lepede de piatră şi Tmma s-a dat câţiva paşi înapoi, într-un nor de praf şi de putere.

E ruptă, *şi-a pus ea.* Legătura e ruptă.

Nu simţea nici bucurie, nici uşurare. Doarfrică a simţit, când o voce şoptită a strigat-o pe nume: „Tmma, Tmma, cum ai putut săfaci asta?”

S-a întors şi l-a văgutpe Jem îmbrăcat în roba Fraţilor Tăcuţi. Pe piptul lui încpea să se întindă încet o pată roşie. A ţipat când el a căgut...

— Emma, vorbeşte cu mine. O să te faci bine. Julian o să fie bine.

Cristina părea că e gata să izbucnească în plâns.

Emma ştia că e în pat, dar avea impresia că are la mâini şi la picioare nişte cătuşe uriaşe. Erau aşa de grele! în jurul ei, nişte voci se *ş* ■ *cg* ridicau şi scădeau: a recunoscut vocea lui Mark, vocea lui Elelen.

cu

— Ce s-a întâmplat cu ei? a întrebat Elelen. Au apărut la numai câteva clipe după tine, dar aveau cu totul alte haine. Nu pricep.

— Nici eu.

Mark avea o voce chinuită. Emma a simţit cum o mângâie pe păr. — .

— Emma, unde aţi fost?

<ră *Emma stătea în faţa oglinfii de argint. Şi-a văgut acolo reflexia:*

părul palid,

r *pielea cu rune, toate îi erau familiare, numai ochii aveau roşul*

acela stins al lunii

ochi. *din Thule.*

mame *Apoi cădea, cădea prin apă. A văgut marii monştri ai*

adâncurilor, cu

rcgalt *aripioare de rechini şi şiruri de dinţi pitulaţi, apoi l-a văgutpe Ash*

ridicându-se

< r, i *din apă cu aripile lui negre ce aveau străluciri aurii şi argintii, iar*

monştrii s-au

ca *retras din faţa lui cu teamă...*

S-a trezit ţipând răguşit, luptându-se cu algele care o trăgeau

la elea; fund, în adânc — şi şi-a dat seama că se lupta cu cearşafurile în

care era

obraji;

înfăşurată; s-a trântit îna

. albaş-
r
peste :s

plecat

va în-
apro-
indu-i

iafîrul

_:ie să
ţi?Ju-

. Cris-
t legă-

nişte mâini pe umeri, apoi nişte mâini care îi dădeau părul de pe obraji; o voce caldă care îi rostea numele.

— Emma, a spus Cristina. Emma, e în ordine. Ai visat.

Emma a deschis ochii. Era în camera ei de la Institut; pereţii albaştri, pictura familiară de pe ei care înfăţişa vrăbii trecând în zbor peste turnurile unui castel, lumina soarelui care intra pe fereastra deschisă. Auzea sunetele mării şi ale muzicii care răsuna întro altă cameră.

— Cristina, a şoptit ea. Cât mă bucur că eşti tu!

Cristina a scos un sunet care semăna cu un sughiţ şi s-a repezit la ea, strângând-o tare în braţe.

— îmi pare aşa de rău! a spus ea. *Aşa* de rău îmi pare că am plecat de pe Tărâmul Elfilor fără voi, numai la asta m-am gândit până acum. Niciodată n-ar fi trebuit să plec fără voi, niciodată...

Emma şi-a amintit de Curtea Elfilor întunericului, ca de ceva întâmplat demult. Şi-a amintit cum flăcările îi împiedicaseră să se apropie de Cristina şi de ceilalţi, cum îi făcuse semn cu capul, dându-i permisiunea să se salveze, pe ea şi pe ceilalţi.

— Tina! a exclamat ea, bătându-şi uşor pe spate prietena.

Vocea îi era răguşită şi în gât avea o durere ciudată.

— Nu e nimic, eu ţi-am spus să pleci.

Cristina şi-a îndreptat spatele, cu nasul şi cu ochii roşii.

— Dar unde v-aţi dus? Şi de ce îmi tot spuneai Trandafirul Mexicului?

Şi-a încreţit fruntea, nedumerită.

Emma a scos un sunet care era ceva între râs şi geamăt.

— Am să-ţi spun o *groapă* de lucruri. Dar mai întâi trebuie să ştiu — a luat-o de mână pe Cristina —, toată lumea e în viaţă? Julian, toţi ceilalţi...

— Sigur că da! Cristina părea îngrozită. Toţi trăiesc. Toţi.

Emma i-a mai strâns o dată mâna, apoi i-a dat drumul.

— Ce i-a făcut mana lui Magnus? E prea târziu?

— E ciudat că întrebi asta. Alee şi Magnus au venit aici ieri. Cristina a şovăit. Magnus nu e bine deloc. E foarte bolnav Am ţinut legătura cu cei din Labirintul Spiralat...

Dar ei cred şi acum că e vorba de liniile de convergenţă.Emma a dat să-şi coboare picioarele din pat. A cuprins-o un val de ameţeală şi a căzut din nou pe perne, respirând greu.

— Nu, nu, nu mai cred. Mi-am dat seama de pe Tărâmul Elfilor că mana e de vină. Emma,

nu încerca să te ridici...

— Şi Diana? a întrebat Emma. Era în Idris...

— Nu mai e. Cristina căpătase un aer sumbru. Asta-i altă poveste lungă. Dar e bine.

— Emma!

Uşa s-a dat de perete şi Helen a năvălit în cameră, cu părul ei blond ciufulit şi cu o privire speriată. S-a repezit s-o ia în braţe pe Emma, iar Emma s-a simţit copleşită de un alt val de ameţeală: s-a gândit la Thule, şi la cum fusese separată acolo Helen de familia ei pentru totdeauna. Niciodată nu îi va ierta pe cei din Conclav că au exilat-o pe Insula Wrangel, dar cel puţin venise înapoi. Cel puţin, lumea asta era o lume în care puteai să te pierzi şi apoi să te întorci.

Helen a îmbrăţişat-o pe Emma până când ea şi-a fluturat braţele, ca să arate că avea nevoie de aer. Cristina s-a tot agitat pe lângă ea când a încercat din nou să se ridice, şi până la urmă a

reuşit să se sprijine de perne, după care Aline, Dru, Tawy, Jace şi Clary au umplut camera.

— Emma! a exclamat Tawy, care nu avea timp de protocoale pentru bolnavi, aşa că a sărit direct în pat.

Emma Ea strâns uşor în braţe şi i-a ciufulit părul, pe când ceilalţi se adunau în jurul ei; Ea auzit pe Jace întrebând-o pe Cristina dacă Emma a început să vorbească şi dacă era coerentă.

— Te-ai bărbierit, a spus ea, arătând cu mâna spre el. E mult mai bine.

Au urmat o mulţime de îmbrăţişări şi exclamaţii; Clary a fost ultima care s-a apropiat de ea, şi i-a zâmbit aşa cum îi zâmbise atunci, în faţa Sălii de Consiliu, când se întâlniseră prima oară şi când o ajutase să treacă peste frică.

— Ştiam eu că o să fii bine, a spus ea, cu o voce atât de slabă, încât numai Emma a auzit-o. S-a auzit o bătaie în uşa care abia s-a putut deschide din cauza aglomeraţiei. Emma a simţit o arsură, de parcă ar fi atins-o un băţ aprinsde chibrit pe braţul stâng, şi şi-a dat seama cu un fior de bucurie ce era, exact când Julian a intrat în cameră, sprijinindu-se de umărul lui Mark.

Runa ei de *parabatai.* I se părea că trecuse o veşnicie de când prinsese viaţă. Ea întâlnit ochii lui Julian şi o clipă n-a mai fost conştientă de nimic altceva: doar de faptul că Julian era acolo, că era bine, că pe sub tricou se vedeau bandajele de la braţul stâng, dar asta nu conta, era în viaţă.

— Abia s-a trezit, acum o oră, a spus Mark, în timp ce ceilalţi îi zâmbeau fericiţi lui Julian. A întrebat de tine, Emma.

Aline şi-a plesnit palmele.

— OK, acum că am terminat cu îmbrăţişările şi cu restul, *unde* aţi fost voi doi? A arătat spre Emma şi spre Julian cu un gest acuzator. Ştiţi cât de îngroziţi am fost când au venit Mark, Cristina şi ceilalţi şi voi nu eraţi cu ei, şi după aia aţi apărut de nicăieri, bătuţi şi îmbrăcaţi cu haine ciudate?

A făcut semn spre noptiera de lângă patul Emmei, unde erau frumos împăturite hainele din Thule.

— Am..., a început Emma, şi s-a oprit când Aline a ieşit repede din cameră. E supărată?

— îngrijorată, a spus Elelen, diplomatic. Toţi suntem. Emma, ai avut clavicula ruptă, iar Julian a avut coastele rupte. Acum ar trebui să fie mai bine, au trecut trei zile.

Epuizarea şi îngrijorarea din cele trei zile se vedeau în cearcănele negre de sub ochii ei.

— Şi erai incoerentă, a spus Jace. Julian a fost inconştient la început, dar tu tot ţipai, ceva cu demoni, cu ceruri negre şi cu un soare mort. Ca şi cum ai fi fost în Edom.

Jace o privea cu ochii îngustaţi. Nu era prea departe de adevăr, şi-a spus Emma; Jace se prostea când avea el chef, dar era inteligent.

Aline a revenit cu paşi hotărâţi în cameră. Mergea destul de apăsat pentru o femeie cu trăsături atât de delicate.

— Şi asta ce e? a întrebat ea, ridicând Sabia Mortală.

Tawy a scos o exclamaţie încântată.

— Ştiu eu ce e aia! E Sabia Mortală!

— Nu, Sabia Mortală e distrusă, a spus Dru. Trebuie să fie altceva. S-a încruntat. Ce este, Jules?

— E Sabia Mortală, a spus el. Dar trebuie să păstrăm secretul existenţei ei aici.

S-au auzit zgomote puternice. Cineva bubuia în uşă; Kit şi Ty erau pe coridor. Fuseseră jos cu Kieran, Alee şi Magnus, şi acum aflaseră că Emma îşi revenise. Cristina se răstea la toţi în spaniolă că făceau prea mult zgomot, Jace voia să ţină în mână Sabia Mortală, Julian îi facea semn lui Mark că poate să stea nesprijinit, Aline băgase capul pe uşă să le spună ceva lui Ty şi lui Kit, iar Emma se uita la Julián, care, la rândul lui, se uita drept în ochii ei.

— Gata, *opriţ-văl* a strigat Emma, ridicând braţele. Lăsaţi-mă o secundă să vorbesc cu Julián. Pe urmă vă povestim tot. S-a încruntat. Dar nu la mine în dormitor. E prea aglomerat aici şi îmi creează probleme de intimitate.

— În bibliotecă, a spus Clary. Mă duc să o pregătesc şi să vă aduc ceva de mâncare. Cred că sunteţi morţi de foame, deşi v-arn dat câteva din astea. A bătut cu palma pe braţul Emmei, unde se vedea runa Nutriţiei. OK, hai, eliberaţi camera...

— Imbrăţişează-i pe Ty din partea mea, i-a spus Emma lui Tawy, când el a sărit din pat. Tawy a părut cam nedumerit la ideea transferului de îmbrăţişări, dar a plecat din cameră

odată cu ceilalţi.

Şi apoi camera a rămas liniştită şi goală, cu excepţia ei şi a lui Julián. Emma s-a dat jos din pat încet, şi de data asta a reuşit să stea în picioare fără să mai fie ameţită. A simţit o uşoară înţepătură în locul unde era runa, şi şi-a spus: *Asta pentru că e Julián aiá*, *iau putere de la el*

— Simţi? l-a întrebat ea, atingându-i bicepsul. Simţi runa de*parabataP*

— Nu simt prea multe, a spus el, şi inima Emmei s-a prăbuşit.

De fapt, ştiuse din clipa în care Julián intrase în cameră, dar nu îşi dăduse seama cât de mult se agăţase de speranţa că vraja aceea s-ar fi putut rupe cumva.

— Intoarce-te cu spatele, i-a spus ea posomorâtă. Vreau să mă îmbrac.

Julián a ridicat din sprâncene.

— Am *vă^ut* tot ce se putea vedea, mai ştii?

— Asta nu îţi dă dreptul şi la alte privilegii, a spus Emma. Intoar- ce-te. Cu spatele.

Julián s-a întors. Emma a răscolit şifonierul, încercând să găsească nişte haine care să semene cât mai puţin cu cele din Thule, şi în cele din urmă a ales o rochie înflorată şi o pereche de sandale vintage. S-a schimbat, privindu-i pe Julián, care se uita la perete.

— Deci, ca să ne lămurim, vraja are din nou efect, a zis ea, după ce şi-a pus rochia.

Fără să spună un cuvânt, a luat vesta cu care fusese îmbrăcată în Thule, a scos de acolo scrisoarea de la Liwy şi a băgat-o în buzunarul rochiei.

— Da, a răspuns el, iar ea a simţit cuvântul acela ca pe un ac în inimă. Am avut nişte vise, nişte vise în care aveam emoţii, dar când m-am trezit... s-au dus. Ştiu că am simţit, ştiu şi ce am simţit, dar nu pot să mai *simt.* E ca şi cum ai şti că ai avut o rană, dar nu mai ştii cum te durea.

Emma şi-a pus sandalele şi şi-a răsucit părul întrun coc. Bănuia că e palidă şi că arată, probabil, oribil, dar mai avea importanţă? Julián era singurul căruia ar fi vrut să-i facă impresie bună, iar lui mri păsa.

— Intoarce-te! i-a spus ea, iar el s-a întors.

Părea mai posomorât decât şi-ar fi imaginat, ca şi cum faptul că vraja nu s-a rupt îl

întrista şi pe el.

— Deci, ce-o să faci? Ea întrebat.

— Vino aici, a spus el, iar ea s-a apropiat, ezitantă, în timp ce el a început să-şi desfacă bandajul de pe braţ.

Era greu să nu-şi aducă aminte cum vorbise cu ea în Thule, cum îşi pusese în mâinile ei fiecare părticică din el însuşi, toate speranţele, dorinţele, visele şi fricile.

Fără tine nu sunt eu însumi, Fmma. Odată ce ai dizolvat vopseaua în apă| nu o mai poţi lua înapoi. Nu pot să te scot din mine. Ar însemna să~mi scot inima cu totul, şi nu mă plac delocfără inimă.

A desfăcut toate bandajele şi a întins braţul spre ea. Emma a inspirat adânc.

-502*

— Cine a făcut asta? a întrebat ea.

— Eu. înainte să plecăm din Thule.

Pe partea interioară a antebraţului său scrijelise cu pumnalul nişte cuvinte: rănile se închiseseră acum şi erau nişte cicatrice roşii-negre.

TU EŞTI ÎN CUŞCĂ.

— Ştii ce înseamnă asta? a întrebat-o el. De ce am făcut-o?

Emma a avut impresia că inima ei se rupe în mii de bucăţi.

— Ştiu, a răspuns ea. Tu ştii?

Cineva a bătut la uşă; Julian s-a retras repede şi a început să-şi înfăşoare braţul.

— Ce e? a întrebat Emma. Suntem aproape gata.

— Voiam doar să vă spun să veniţi jos, a spus Mark. Toţi ardem de nerăbdare să vă auzim povestea, iar eu am făcut celebrele mele gogoşi umplute.

— Nu ştiu sigur dacă „îi plac lui Tawy” e exact ce înţelege lumea prin cuvântul „celebre”, a replicat Emma.

Julian, Julian al ei, ar fi râs. Acest Julian a spus numai „ar trebui să mergem”, şi a trecut pe lângă ea spre uşă.

La început, Cristina a crezut că părul lui Kieran se făcuse alb din cauza şocului sau a supărării. Eau trebuit câteva minute să-şi dea seama că era zahăr pudră.

Erau în bucătărie şi îl ajutau pe Mark să pună pe farfurii mere, brânză şi „gogoşi umplute” — un produs cu adevărat oribil, care consta în gogoşi tăiate în jumătate şi umplute cu unt de arahide, miere şi jeleu.

Lui Kieran, însă, îi plăcea mierea. A lins puţin de pe degetele lui, după care a început să cureţe un măr cu un cuţit mic şi ascuţit.

— *Guâcala.* Cristina a râs. Scârbos! Spală-ţi mâinile după ce ţi le-ai lins.

— Noi nu ne spălam niciodată pe mâini la Vânătoarea Sălbatică, a spus Kieran, lingându-şi mierea de pe deget întrun fel care a făcut-o pe Cristina să simtă fluturi în stomac.

— Aşa e. Nu ne spălam, a încuviinţat Mark, după care a mai tăiat în două o gogoaşă, stârnind alt nor de zahăr pudră.Asta fiindcă trăiaţi ca nişte sălbatici, a spus Cristina. Du-te şi spală-te pe mâini!

L-a întors pe Kieran spre chiuveta ale cărei robinete încă îi mai dădeau bătăi de cap, apoi s-a dus să scuture zahărul de pe tricoul lui Mark.

El s-a întors şi i-a zâmbit, iar ea a simţit din nou fluturi în stomac. Pentru că se simţea ciudat, l-a lăsat pe Mark şi s-a întors la tăiat cu- buleţe de brânză, în timp ce Kieran şi Mark începuseră să analizeze cu gravitate dacă e sau nu dezgustător să

mănânci zahăr direct din cutie.

Era ceva plăcut, calm, şi cumva domestic atunci când stătea cu ei, ceva ce nu mai simţise de când plecase de acasă. Ceea ce era ciudat, fiindcă Mark şi Kieran nu erau deloc nişte oameni obişnuiţi, iar ceea ce simţea ea pentru amândoi nu era deloc normal.

De fapt, îi văzuse prea puţin de când se întorseseră de pe Tărâmul Elfilor. îşi petrecuse mai tot timpul în camera Emmei, de teamă să nu se trezească şi ea să nu fie acolo. Dormise pe o saltea lângă pat, dar nu dormise prea mult. Emma se foia agitată zi şi noapte şi striga întruna: pe Liwy, pe Dru, pe Ty, pe Mark, pe părinţii ei, şi, cel mai frecvent, pe Julian.

Mai era un motiv pentru care Cristina voia să stea în camera Emmei, unul pe care nu bar fi

spus nimănui. În starea ei de inconştienţă, Emma îi striga lui Julian că îl iubeşte sau să vină să o ia în braţe. Declaraţiile ei ar fi putut fi interpretate ca semn al iubirii dintre *parabatai,* sau poate nu. Cum ea era păstrătoarea tainei Emmei, se simţea obligată să îi protejeze pe amândoi, păstrând pentru ea mărturisirile acelea inconştiente.

Ştia că Mark simţea acelaşi lucru: stătuse alături de Julian, dar spusese că el nu strigase prea mult. Era unul dintre puţinele lucruri pe care Mark i le spusese de când se întorseseră de pe Tărâmul Elfilor. îi evitase deliberat, şi pe el, şi pe Kieran — Diego era în închisoare, Consulul se afla în arest la domiciliu, familia Dearborn era încă la putere, iar Emma şi Julian erau inconştienţi; era mult prea stresată în momentul acela ca să se mai gândească la nebunia vieţii ei sentimentale.

Nu-şi dăduse seama până în clipa asta cât de dor îi fusese de ei.

— Salut!

504^3Tavw era *cel* care intrase ţopăind în *bucătărie. Fusese foarte* cu- J_r e cât timp Julian zăcuse bolnav, dar acum îşi revenise, cu elasticitatea admirabilă a copiilor.

— Eu trebuie să duc gogoşile, a spus el cu aerul cuiva care primise misiune de mare importanţă.

Mark i-a dat lui o farfurie cu gogoşi, şi alta lui Kieran, care Ea înso- : : cu grijă pe cel mic, aşa cum face un adult obişnuit să fie înconjurat *a o* mare familie.

— Mi-ar fi plăcut să am un aparat de fotografiat, a spus Cristina după plecarea lor. O fotografie cu un mândru prinţ de pe Tărâmul Elfilor ducând o farfurie cu gogoşi umplute oribile, ar fi ceva.

— Gogoşile mele umplute nu sunt oribile. Mark s-a rezemat de dulap cu o graţie naturală. În blugi şi tricou, părea absolut uman — asta dacă nu observai urechile foarte ascuţite.Ţii cu adevărat la el, mri aşa?

— La Kieran?

Cristina a simţit că i se accelerează pulsul: din cauza nervozităţii şi din cauza apropierii de Mark. Atâtea zile discutaseră numai despre lucruri superficiale. Intimitatea pe care o presupunea discuţia despre sentimentele lor adevărate o făcea să-i bată inima mai tare.

— Da, eu... adică, ştiai, nu? A simţit că roşeşte. Ai văzut că ne-am sărutat.

— Am văzut, a spus Mark. Nu ştiam ce înseamnă pentru tine, şi nici pentru Kieran. Părea că meditează. Pe Tărâmul Elfilor te laşi foarte uşor dus de val. Vreau să te asigur că nu sunt supărat şi nici gelos. Chiar nu sunt, Cristina.

— OK, a spus ea, stânjenită. Mulţumesc.

Dar ce însemna că nu era supărat şi nici gelos? Dacă ceea ce se întâmplase cu ea şi cu Kieran pe Tărâmul Elfilor s-ar fi întâmplat în lumea vânătorilor de umbre, faptul ar fi fost considerat o recunoaştere oficială. Şi i-ar fi fost teamă că Mark s-ar putea supăra. Dar nu fusese asta, nu? Poate pentru Kieran nu însemnase mai mult decât o strângere de mână.

Şi-a trecut palma peste suprafaţa netedă a dulapului. Nu-şi putea scoate din minte o discuţie pe care o avusese cu Mark aici, la Institut.
I se părea că trecuse foarte mult timp de atunci. I-a revenit în memorie ca un vis cu ochii deschişi:

Privirea lui nu avea nimic învăţat pe dinafară.

— *Am fost sincer când am spus că eşti frumoasă. Te vreau, iar Kieran nu se va supăra...*

— *Mă* vrei?

— *Da, a spus Mark cu simplitate, iar Cristina a întors capul, brusc conştientă de apropierea trupurilor*

lor.

Deforma umerilor lui, prin sacou. Era frumos aşa cum sunt frumoase finele, frumuseţea aceea nepământeană, imprevizibil ca lumina lunii pe apă. I se părea cumva de neatins, dar îl văsşuse sărutându-se cu Kieran, deci ştia că nu e aşa.

— *Du nu vrei săfii dorită?*

Altădată, mai demult, Cristina arfi roşit.

— *Nu e genul de compliment care place muritoarelor.*

— *De ce nu? a întrebat Mark.*

— *Fiindcă îţi dă senzaţia că eşti un obiect pe care cineva vrea săAfolosească. Iar când spui că nu se va*

supăra Kieran, înţeleg că nu se supără pentru că nu contep

— *Asta~i ceva foarte uman, a spus el. Săfii gelos pe trup, nu pe inimă.*

— *Vefi tu, eu nu vreau un trup fără inimă, a spus ea.*

Un trup fără inimă.

Acum putea să îl aibă şi pe Mark, şi pe Kieran, în felul acela în care sugerase Mark cu mult timp în urmă — putea să-i sărute, să fie cu ei şi să-şi ia rămas-bun de la ei când vor pleca, pentru că vor pleca.

— Cristina, a spus Mark. Te simţi bine? Pari... tristă. Speram că pot să te liniştesc.

I-a atins uşor obrazul, mângâindu-i cu degetele pometţii.

Nu vreau să vorbesc despre asta, şi-a spus Cristina în gând. Trei zile nu vorbiseră despre nimic important, în afară de Emma şi Julian. Acele trei zile şi pacea lor i se păruseră delicate, ca şi cum prea multe discuţii legate de realitate şi de asprimea ei ar fi putut distruge totul.

— Nu avem timp acum să vorbim, a spus ea. Poate mai târziu...
Atunci lasă-mă să spun un singur lucru. Mark vorbea încet. Multă vreme am fost prins între două lumi. Am crezut că sunt vânător de umbre, şi îmi spuneam că numai asta sunt. Dar mi-am dat seama că legăturile mele cu Tărâmul Elfilor sunt mai puternice decât credeam.Nu pot să las jumătate din sângele meu şi jumătate din inima mea în fiecare dintre lumi. Visez că e posibil să le am pe amândouă, dar ştiu că nu e.

Cristina s-a întors, ca şi cum nu ar fi vrut să-i vadă chipul. Mark va alege Tărâmul Elfilor, ştia asta. Mark îl va alege pe Kieran. Aveau împreună o istorie, o mare iubire în

trecutul lor. Amândoi erau elfi şi, cu toate că ea studiase Tărâmul Elfilor şi se simţea apropiată de el, nu era acelaşi lucru. Ei trebuiau să fie împreună pentru că aşa era firesc, pentru că erau frumoşi împreună, iar pentru ea nu ar fi decât durere când i-ar pierde pe amândoi.

Dar aşa se întâmpla cu muritorii care se îndrăgosteau de elfi. întotdeauna aveau de plătit un preţ greu.

Emma a descoperit că, de fapt, e imposibil să deteşti o gogoaşă umplută. Chiar dacă arterele ei aveau să plătească pentru asta cândva. A mâncat trei.

Mark le aşezase cu grijă pe nişte platouri în mijlocul uneia dintre lungile mese din bibliotecă — şi ceva din dorinţa lui de a le face plăcere a înduioşat-o pe Emma.

Toată lumea se îngrămădise la masa aceea, inclusiv Kieran, care stătea lângă Mark, tăcut, cu faţa inexpresivă. Purta o cămaşă simplă, neagră, şi pantaloni din în; nu semăna deloc cu acel Kieran pe care îl văzuse ultima oară la Curtea întunericului, plin de sânge şi praf, cu faţa strâmbată de furie.

Şi Magnus arăta altfel faţă de ultima oară când îl văzuse. Şi nu mai bine. Venise în bibliotecă sprijinindu-se greoi de Alee, cu faţa cenuşie şi crispată, slăbită mult de durere. Se întinsese pe o canapea lungă de lângă masă, cu o pătură pe umeri. În ciuda păturii de pe umerii şi a vremii calde, tremura frecvent. De fiecare dată când începea să tremure, Alee se apleca deasupra lui şi îl mângâia pe păr sau îi aşeza mai bine pătura pe umeri.

Şi de fiecare dată când Alee facea asta, Jace — care stătea la masă, lângă Clary — se crispa şi strângea inutil din pumni. Pentru că asta însemna legătura dintre *parabatai,* Emma ştia. Să simţi durerea celuilalt ca şi cum ar fi a ta.Magnus a ţinut ochii închişi cât timp Emma a povestit ce se întâmplase în Thule, Julian intervenind, calm ori de câte ori ea uita vreun detaliu, sau subliniind ceva care i se părea lui important. Dar nu intervenea, totuşi, la momentele mai dificile — când Emma a trebuit să spună cum muriseră Alee şi Magnus, sau cum luptase Isabelle pentru ultima oară cu Sabia Mortală. Cum a murit Clary de mâna lui Lilith.

Sau despre Jace. Acesta făcuse nişte ochi mari de uimire când Emma povestise despre acel Jace din Thule, care fusese atât de mult timp legat de Sebastian, încât nu mai putea fi eliberat. Emma a văzut cum Clary îl strânge tare de mână, cu ochii înlăcrimaţi, aşa cum nu îi avusese când Emma povestise de propria ei moarte.

Dar cel mai rău a fost, evident, să vorbească despre Liwy Pentru că, dacă celelalte erau simple poveşti de groază, povestea cu Liwy din Thule era una care le amintea că exista în lumea lor o poveste de groază care nu putea fi schimbată cu nimic.

Dru, care insistase să stea la masă cu toată lumea, nu a spus nimic cât timp au vorbit despre Liwy, dar lacrimile îi curgeau în tăcere pe obraji. Mark se făcuse cenuşiu la faţă. Iar Ty — care părea mai slab decât şi-l amintea Emma, împuţinat, ca o unghie roasă — nu a scos nici el vreun sunet. Kit, care stătea lângă el, i-a pus timid palma peste mână; Ty nu a reacţionat, dar nici nu şi-a retras mâna.

Emma a continuat să povestească, pentru că nu avea încotro. Când a terminat, o durea rău gâtul; cu faţa întunecată, Cristina a împins spre ea un pahar cu apă şi Emma Ea luat recunoscătoare.

Se aşternuse tăcerea. Se părea că nimeni nu ştia ce să spună. Singurul sunet care se auzea era clopoţelul slab venit din căştile lui Tawy, care se juca într-un colţ cu un trenuleţ — erau căştile lui Ty, de fapt, iar acesta i le pusese lui Tawy, cu multă grijă,

înainte ca Emma să înceapă povestirea.

— Bietul Ash, a spus Clary; era foarte palidă. Era... nepotul meu. Adică, fratele meu a fost un monstru, dar...

— Ash m-a salvat, a spus Emma. Mi-a salvat viaţa. Şi a spus că a făcut-o pentru că i-a plăcut ce am spus despre tme. Dar a rămas în Thule pentru că aşa a vrut. I-am propus să vină cu noi. Nu a vrut.

— Clary a zâmbit puţin crispat, cu ochii înlăcrimaţi.Mulţumesc.

— OK, hai să vorbim de partea importantă. Magnus s-a întors spre Alee cu o expresie furioasă. Te-ai *omorâfi* Cum să te omori?

Alee părea speriat.

— N-am fost eu, a insistat el. E un alt univers, Magnus!

Magnus ba apucat pe Alee de pieptul tricoului.

— Dacă mor, n-ai voie să faci *nimic* de genul ăsta! Cine să aibă grijă de copiii noştri? Cum ai putut să faci aşa ceva?

— Nu aveam copii în lumea aceea! a protestat Alee.

— *Unic* sunt Rafe şi Max? a întrebat-o în şoaptă Emma pe Cristina.

— Simon şi Isabelle au grijă de ei, în New Mtrk. Alee verifică zilnic dacă nu cumva se

îmbolnăveşte şi Max, dar până acum e OK, i-a şoptit Cristina.

— *Nu ai voie* să-ţi faci vreun rău, în niciun fel de situaţie, a spus Magnus, morocănos, înţelegi asta, Alexander?

— Niciodată, a spus Alee cu blândeţe, mângâindu-i pe obraz.

Magnus i-a lipit palma de obraz cu mâna lui.

— Niciodată.

Cu toţii şi-au ferit privirea, lăsându-i pe cei doi să trăiască acest moment intim.

— Acum înţeleg de ce ai sărit cu ghearele la mine când am vrut să te ridic, i-a spus Jace Emmei.

Ochii lui aurii erau înneguraţi de un regret pe care ea abia începea să-l înţeleagă.

— Atunci, când aţi venit prin Portal. Erai trântită la pământ, şi eu... Sângerai, şi am vrut să te iau în braţe să te duc la infirmerie, dar tu m-ai zgâriat şi mi-ai spus că sunt un monstru.

— Nu-mi amintesc, a spus Emma, cu sinceritate. Jace, ştiu că eşti complet altfel decât *acel* Jace, chiar dacă arăta la fel ca tine. N-ai de ce să te simţi prost, sau vinovat pentru ce a făcut altcineva. S-a întors să se uite la ceilalţi de la masă. Versiunile noastre din Thule nu suntem noi, de fapt, a adăugat ea. Dacă o să le consideraţi nişte copii, o s-o luaţi razna.

Acea Liwy, a spus Ty Nu e a mea. Nu e Liwy a mea.Kit s-a uitat repede la el, speriat. Şi fraţii lui păreau nedumeriţi, dar nu a spus nimeni nimic — cu toate că Julian a ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să protesteze, apoi a lăsat-o jos.

Poate că era întradevăr mai bine ca Ty să ştie şi să înţeleagă că Liwy cea din Thule nu era aceeaşi Liwy pe care o pierduse. Cu toate acestea, Emma s-a gândit la scrisoarea care era acum în buzunarul ei şi care îi părea făcută din fier, nu din hârtie şi cerneală.

— E groaznic să ştii că există un astfel de întuneric atât de aproape de lumea noastră, a spus Mark. Că am evitat să avem acest viitor doar printrun noroc.

— Nu a fost doar noroc, a replicat Elelen. Pentru că am avut-o pe Clary, pentru că l-am avut pe Jace, pentru că am avut mulţi oameni cumsecade care au contribuit la

asta.

— Avem şi acum oameni cumsecade, a spus Magnus. Şi am mai văzut oameni cumsecade care au făcut greşeli şi s-au prăbuşit.

— Magnus, tu ai venit aici cu Alee pentru că ai crezut că vei afla cum ai putea să te vindeci, a început Elelen.

— Pentru că ne-a spus Catarina să venim, a corectat-o Magnus. Crede-mă, întro situaţie normală nu mă reped aşa, în California, pentru sănătatea mea.

— Nu e nimic normal în povestea asta, a spus Emma.

— Vă rog, a intervenit Elelen. Ştiu că a fost o poveste oribilă, şi toţi suntem tulburaţi, dar trebuie să ne concentrăm.

— Stai puţin, a spus Magnus. Asta înseamnă că Max se transformă întrun mic demon? Voi ştiţi la câte grădiniţe l-am înscris? Acum n-o să mai fie niciodată acceptat la Little Red School Elouse.

Aline a aruncat cu o veioză. Nu se aştepta nimeni la aşa ceva, iar rezultatul a fost chiar spectaculos: veioza s-a izbit de una din lucarne, şi cioburile de ceramică au sărit în toate părţile.

S-a ridicat şi şi-a şters mâinile, ca şi cum ar fi fost murdară de praf.

Toată lumea, LINIŞTE ŞI ASCULTAŢI-O PE SOŢIA MEA! a spus ea. Magnus, ştiu că tu faci glume când eşti speriat. îmi amintesc de la Roma. I-a aruncat un zâmbet uimitor de dulce.

Dar trebuie să ne concentrăm. S-a întors la Helen. Continuă, draga mea. Te descurci minunat.S-a rezemat de spătarul scaunului şi şi-a încrucişat mâinile la piept.

— E clar că are tupeu, i-a şoptit Emma Cristinei. îmi place.

— Adu-mi aminte să-ţi povestesc de frittata, i-a şoptit şi Cristina.

— Cel mai important lucru aici, a spus Elelen, este mana. Noi nu ne-am dat seama ce importanţă are... că porţiunile acelea mânate vor deveni locuri de acces pentru demoni. Că magicienii noştri — s-a uitat la Magnus — se vor transforma în demoni. Trebuie să blocăm aceste căi de acces şi să distrugem mana, iar din Idris nu ne putem aştepta la ajutor.

— De ce? a întrebat Julian. Ce se întâmplă? Ce e cu Jia?

— Jia e în arest la domiciliu acolo, a spus Aline încet. Elorace pretinde că a fost prinsă la o întâlnire cu elfii în Pădurea Brocelind. Au arestat-o împreună cu Diana, dar ea a reuşit să scape.

— De la Diana ştim o parte din toate astea, a adăugat Clary. După ce a fugit din Idris, Gwyn a adus-o aici şi ne-a povestit ce i s-a întâmplat în Alicante.

— Şi de ce nu mai e aici? a întrebat Emma. De ce a plecat?

— Citeşte asta.

Mark a împins peste masă o foaie de hârtie, iar Julian şi Emma s-au aplecat asupra ei s-o citească.

Era un mesaj de la Conclav Se spunea acolo că Diana e dată dispărută şi că se presupune că se află sub influenţa elfilor. Institutele să fie cu ochii în patru, pentru binele ei, şi să îl anunţe pe Inchizitor imediat ce dau de urma ei.

— E o prostie, a spus Aline. Tatăl meu crede că le e teamă de influenţa pe care o are Diana şi de aceea nu au numit-o, pur şi simplu, trădătoare. Mint chiar şi în legătură cu Inchizitorul. Pretind că şi-a pierdut braţul întro luptă cu repudiaţii, pe când încercau să îi izgonească din Idris.

— *Braţul?* a repetat Emma, uluită.

— Diana i-a retezat braţul Inchizitorului, a spus Jace.

Emma a răsturnat paharul cu apă.

— *Ce* a făcut?

— O ameninţa, a spus Clary, posomorâtă. Dacă Gwyn n-ar fi fost prin preajmă să o scoată din Alicante, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.A avut mare tupeu, a comentat Jace.

— Păi, bravo eil a exclamat Emma. E clar că ar trebui făcută o tapiserie cu subiectul ăsta.

— Pe cincizeci de dolari că Inchizitorul o să-şi pună un braţ robotizat care trage cu raze laser, a spus Kit.

Toată lumea s-a uitat la el.

— În filme se întâmplă mereu aşa, a explicat el.

— Noi suntem vânători de umbre, a spus Julian. Nu roboţi.

S-a rezemat de spătarul scaunului. Când s-a mişcat, Emma i-a văzut bandajele pe sub mânecă.

TU EŞTI ÎN CUŞCĂ.

S-a cutremurat.

— Noi am vrut ca Diana să rămână aici, dar ea a spus că în acest fel vom deveni o ţintă, a zis fdelen. S-a dus să se ascundă cu Gwyn, şi ne-a spus că în câteva zile o să ne contacteze.

În sinea ei, Emma spera că Diana şi Gwyn trăiesc momente romantice fabuloase în vârful unui copac, sau ceva de genul ăsta. Diana o merita.

— Peste tot e groaznic, a spus Alee. înregistrarea repudiaţilor e aproape gata... cu câteva excepţii, notabile desigur.

A arătat cu capul spre Elelen şi Aline.

— Destul de mulţi repudiaţi au reuşit să scape de înregistrare, inclusiv *moi,* a zis Magnus. Alee m-a ameninţat că mă omoară şi dacă doar iau în considerare ideea de a-mi trece numele pe nu ştiu ce listă sinistră cu indezirabilii Conclavului.

— N-a fost propriu-zis o ameninţare, a precizat Alee, în caz că cineva s-ar fi întrebat.

— În fine, toţi repudiaţii au fost scoşi din Idris, inclusiv cei care predau la Academia Vânătorilor de Umbre, a spus Mark.

— Printre repudiaţi circulă tot felul de zvonuri legate de atacuri murdare ale vânătorilor ^ dş umbre, E exacţ ca-n zilele acelea urâţe de dinaintea Acordurilor, a zis Magnus,

S^S'RÎÎ-lifl9fcflH^liеW^8fflHB®lnelr^iohorta'a SPUS Afne-™S"Tacu!' declarat că nu acceptă autoritatea lui Horace. El e furios şi tot trage de ele, mai ales că rămăşiţele Săbiei Mortale se află în posesia lor.

— Şi mai e ceva, a adăugat Cristina. Diego, Divya şi Rayan au fost arestaţi, împreună cu mulţi alţii.

În vocea ei se simţea încordarea.

— Aruncă în închisoare pe oricine nu e de acord cu ei, a spus şi Aline.

Cu o voce mică, Dm a zis:

— Jaime a plecat să-l salveze pe fratele lui, dar a ajuns şi el la închisoare. Am auzit de la Patrick Penhallow.

Emma s-a uitat la Cristina, care îşi muşca buzele, supărată.

— Deci, dacă cei din Conclav nu ne vor ajuta, şi poate vor fi chiar împotriva noastră, ce facem? a întrebat Julian.

— Facem ce v-a spus Tessa să faceţi în Thule, a răspuns Magnus. Am încredere în Tessa; întotdeauna am avut. La fel cum ai avut tu în Liwy când ai găsit-o în Thule. N-or fi eurile astea alternative ale noastre nişte copii perfecte, dar nici nu sunt prea diferite de noi.

— Deci turnăm apă din Lacul Lyn pe suprafeţele mânate, şi păstrăm o parte pentru a-i vindeca pe magicieni, a spus Helen. Marea problemă e cum să ajungem la Lacul Lyn, cum să trecem de gardienii Cohortei, care sunt peste tot în Idris. Şi pe urmă cum ne întoarcem...

— Mă duc eu, a rostit Magnus, ridicându-se în fund.

Pătura i-a alunecat de pe umeri.

— O să...

— Nu, a spus Alee cu asprime. N-o să-ţi pui viaţa în pericol, Magnus, nu în starea în care eşti.

Magnus a deschis gura să obiecteze. Clary s-a aplecat peste masă, cu o privire rugătoare.

— Te rugăm, Magnus. Ne-ai ajutat de atâtea ori. Lasă-ne să te ajutăm şi noi.

— Cum? a întrebat Magnus, îmbufnat.

Jace s-a ridicat în picioare.

— Ne ducem noi în Idris.

Clary s-a ridicat şi ea; abia ajungea la umărul lui Jace, dar determinarea ei era evidentă.

— Eu pot crea Portaluri. Nu putem intra în Alicante, dar nici nu e nevoie... în Idris trebuie să ajungem. Ne ducem la Lacul Lyn, apoi în Pădurea Brocelind, şi ne întoarcem cât mai repede. Ne vom duce de câte ori va fi nevoie pentru a aduce suficientă apă.

— Gardienii patrulează peste tot în Idris, a spus Helen. Va trebui să fiţi înarmaţi şi pregătiţi.

— Atunci o să începem să ne înarmăm chiar acum. Jace i-a făcut cu ochiul lui Magnus. Pregăteşte-te să fii ajutat, magicianule, fie că îţi place sau nu.

— Nu, a mormăit Magnus, băgânchrse iar sub pătură; dar zâmbea.

Iar privirea cu care s-a uitat Alee la Jace şi la Clary era mai elocventă decât orice discurs.

— Staţi! Aline a ridicat mâna; căuta ceva întrun teanc de hârtii de pe masă. Am aici programul de patrulare al gărzilor. Sunt anumite sectoare în care patrulează, ca să se asigure că „au curăţat” Idrisul de repudiaţi. Aline rostise cuvintele cu dezgust. La Lacul Lyn se duc în ziua şi în seara asta, a precizat şi a ridicat ochii spre ei. Nu vă puteţi duce acum.

— Ne putem descurca cu câţiva gardieni, a spus Jace.

— Nu, s-a împotrivit Magnus. E prea periculos. Vă puteţi descurca cu zece gardieni, sau cu douăzeci, dar aici vor fi cincizeci sau o sută...

— O sută, a spus Helen, care citea peste umărul lui Aline. Cel puţin.

— Nu vă dau voie să riscaţi, a rostit Magnus. O să mor folosindu-mi magia ca să vă aduc înapoi.

— *Magnus!*

Clary părea îngrozită.

— Şi ce scrie în program? a întrebat Julian. Când se pot duce?

— Mâine în zori, a răspuns Aline. Până atunci se vor dispersa. A lăsat jos hârtiile. Ştiu că nu e varianta ideală, dar asta trebuie să facem Azi punem planul la punct şi vă pregătim. Trebuie să avem grijă â totul să decurgă fără probleme.

A urmat o larmă generală, fiindcă toată lumea se oferea să participe cerând să facă una sau alta: Emma şi Cristina voiau să se ducă să vorbească cu Catarina despre un eventual remediu, Mark şi Julian urmausă verifice harta Pădurii Brocelind, ca să descopere locurile unde apăruse mana, Clary şi Jace trebuiau să-şi adune echipamentul şi armele, iar Helen şi Aline urmau să încerce să afle când vor pleca patrulele de la Lacul Lyn spre Pădurea Brocelind. între timp, Ty şi Kit trebuiau să alcătuiască o listă cu magicienii din zonă care aveau nevoie de apa ce urma să fie adusă.

în timp ce toată lumea îşi strângea lucrurile, Ty s-a dus în colţul unde se juca Tawy, a îngenuncheat lângă el şi i-a dat un trenuleţ. În mijlocul acelui haos, Emma s-a furişat după el. Se părea că Ty oferea trenuleţul în schimbul căştilor.

— Ty, a spus Emma, lăsându-se pe vine.

Tawy era preocupat să învârtă trenul pe o parte şi pe alta.

— Trebuie să-ţi dau ceva.

— Ce anume?

Părea nedumerit.

Emma a şovăit, apoi a scos plicul din buzunar.

— O scrisoare, i-a spus ea. De la acea Liwy din cealaltă dimensiune. .. din Thule. I-arn povestit despre tine şi ea a vrut să-ţi scrie. Nu am citit-o, a adăugat ea. E doar pentru tine. Ty s-a ridicat în picioare. Era graţios ca o pasăre cu oase lipsite de măduvă, la fel de uşor şi la fel de fragil ca ea.

— Aia nu e Liwy a mea.

— Ştiu, a spus Emma.

Nu-şi putea lua ochii de la mâinile lui — articulaţiile erau roşii şi jupuite. Julian al ei ar fi observat asta deja şi ar fi mutat munţii din loc ca să afle ce s-a întâmplat.

— Şi nu eşti obligat s-o citeşti. Dar e a ta, şi cred că ar trebui s-o ai. A făcut o pauză, apoi: La urma urmei, vine dintrun loc foarte îndepărtat.

Pe chipul lui s-a aşternut fugar o expresie pe care Emma nu a pu- tut-o descifra; a luat totuşi scrsoarea şi a pus-o în buzunarul de la jachetă.

— Mersi, a spus el, apoi s-a dus în cealaltă parte a încăperii, lângă secţiunea REPUDIAŢI — MAGICIENI, unde Kit se chinuia cu un teanc de cărţi grele.

— Nu, a auzit-o ea pe Cristina, şi s-a uitat în jur, surprinsă.

N-a văzut-o nicăieri pe Cristina, dar era sigură că fusese vocea ei. S-a uitat prin cameră; Tawy era absorbit de trenuleţul lui, iar ceilalţi se vânzoleau de colo-colo.

— Kieran. Ştiu că îţi faci griji pentru Adaon, dar n-ai spus nicio vorbă tot timpul şedinţei. *I "ai de mine!* şi-a spus în gând Emma. îşi dăduse seama că vocea Cristinei venea din partea cealaltă a raftului de cărţi, şi că nici ea, nici Kieran nu ştiau că era acolo. Dar dacă ar fi vrut să plece, ar fi auzit-o.

— Aici e politica vânătorilor de umbre, a spus Kieran.

Era ceva în vocea lui, şi-a spus Emma. Ceva altfel.

— Nu e ceva ce înţeleg. Nu e războiul meu.

— Ba *e* războiul tău, a replicat Cristina.

Emma o auzise rareori vorbind cu atâta intensitate.

— Lupţi pentru ce iubeşti. Toţi facem asta. Cristina a şovăit. Inima ta e ascunsă, dar eu ştiu că îl iubeşti pe Mark. Ştiu că iubeşti Tărâmul Elfilor. Luptă pentru asta, Kieran.

— Cristina..., a început Kieran, dar ea deja se îndepărtase în grabă; a ieşit din spatele raftului cu cărţi şi a văzut-o imediat pe Emma.

Mai întâi a părut surprinsă, apoi vinovată, după care a ieşit repede din bibliotecă.

Kieran a dat să se ducă după ea, dar s-a oprit la jumătatea drumului, s-a sprijinit cu mâinile pe masă şi a lăsat capul jos.

Emma a ieşit încet din spatele raftului, sperând să se furişeze pe uşă neobservată. Trebuia să-şi dea seama că nu se poate feri aşa de un elf, a înţeles ea cu regret; Kieran a ridicat capul la primul zgomot făcut de sandalele ei pe podeaua lustruită din lemn.

— Emma?

— Mă duc, a spus ea. Nu ţine cont de mine.

— Dar vreau să ţin cont de tine, a răspuns el, ocolind masa.

Era tot numai graţie, paloare şi întunecime. Emma a presupus că putea înţelege de ce era atrasă Cristina de el.

Am avut ocazia să pot înţelege câtă durere ţi-am pricinuit, când ai fost biciuită de Iarlath, a spus el. Niciodată nu mi-am dorit să se ajungă aici, şi totuşi din cauza mea s-a întâmplat. Nu pot să schimbnimic, dar pot să-ţi spun că regret sincer şi să jur că voi îndeplini orice misiune vei vrea să-mi încredinţezi.

Emma nu se aşteptase la asta.

— Orice misiune? Adică, de exemplu, ai accepta să înveţi să dansezi hula?

— Aceasta e o tortură a oamenilor? a întrebat el. Atunci da, mă las supus la această tortură, pentru tine.

Din păcate, Emma a trebuit să dea deoparte imaginea lui Kieran îmbrăcat în fustiţă de ierburi.

— Ai luptat de partea noastră la Curtea Elfilor întunericului, a spus ea. Lai adus pe Mark şi pe Cristina înapoi, teferi, iar ei sunt totul pentru mine. Ai dovedit că eşti un prieten adevărat, Kieran. Te-am iertat deja şi nu e nevoie să mai faci ceva pentru asta.

El chiar a roşit, şi îmbujorarea aceea parcă i-a încălzit obrajii palizi.

— Un elf n-ar fi spus asta.

— Eu asta spun, a replicat Emma, veselă.

Kieran s-a îndreptat spre uşă, unde s-a oprit şi s-a întors spre ea.

— Am ajuns să cunosc cât de mult te iubeşte Cristina, şi acum înţeleg de ce. Dacă te-ai fî născut elf, ai fi fost un brav cavaler la Curte. Eşti unul dintre cei mai bravi oameni pe care îi ştiu.

Emma a bâlbâit un „mulţumesc”, dar Kieran deja plecase, ca o umbră care dispare întro pădure. A rămas cu ochii după el, dându-şi seama ce era acel ceva din vocea lui: felul în care îi rostise numele Cristinei, ca şi cum ar fî fost un chin pe care îl adora; nu îl mai auzise rostind aşa niciun alt nume în afară de cel al lui Mark.

— Vrei cumva să-mi vorbeşti? a întrebat Magnus, în timp ce Julian se pregătea să plece din bibliotecă.

Avusese impresia că Magnus dormea — stătea rezemat de spătarul canapelei, cu ochii închişi. Sub ei erau cearcăne adânci, genul acela de cearcăne care se formează după multe nopţi nedormite.

— *Nu.*

Julian se încordase cu totul. S-a gândit la cuvintele pe care le scrisese cu pumnalul pe braţ. Ştia că dacă i le-ar fî arătat lui Magnus,magicianul ar fi vrut să-i dezlege imediat vraja, dar Magnus era prea slăbit pentru asta. Efortul l-ar fi putut ucide.

Mai ştia şi că felul în care se gândea că Magnus ar putea muri era anormal, greşit. Cumva indiferent, placid. Nu voia ca Magnus să moară, dar ştia că ar trebui să simtă *mai mult* decât asta, aşa cum ar fi trebuit să simtă ceva mai mult decât uşurarea aceea îndepărtată pentru că era din nou lângă fraţii lui.

Şi ştia că ar fi trebuit să simtă mai mult când a văzu ro pe Emma. Era ca şi cum în jurul ei se alcătuise un spaţiu vast de neant şi, când el a păşit în acel spaţiu, n-a mai fost nimic. îi era greu şi să vorbească. Era mai rău ca înainte, şi-a spus el. Cumva, emoţiile lui erau acum şi mai vagi decât fuseseră înainte de Thule.

Simţea disperare, dar şi sentimentul acesta era străin şi îndepărtat. II facea să-şi dorească să strângă în mână lama unui pumnal, doar ca să simtă ceva.

— Presupun că nu, a spus Magnus. Dat fiind că, probabil, nu simţi prea multe.

Ochii lui de pisică au strălucit.

— Nu trebuia să-ţi fac vraja aia. Regret că am făcut-o.

— Nu, a spus Julian, şi nici el nu ştia dacă a vrut să spună „nu spune asta” sau „nu regreta”.

Emoţiile lui erau mult prea îndepărtate ca să ajungă la el. Ştia doar că nu mai voia să
vorbească cu Magnus, aşa că a ieşit pe coridor, încordat şi cu respiraţia tăiată.

— Jules!

S-a întors şi Ea văzut pe Ty venind spre el. Partea aceea distantă din el îi spunea că Ty arată... altfel. Mintea lui se chinuia să se agaţe de cuvintele „învineţit/rănit/fragil”, dar nu se putea opri la niciunul.

— Pot să vorbesc cu tine?

Aiurea, a ales el. *Arată atipic pentru el* A încetat să-şi mai caute cuvintele şi ba urmat pe Ty întrunul dintre dormitoarele libere de pe hol, unde Ty a închis uşa în urma lor, s-a întors spre el şi şi-a aruncat braţele de gâtul lui pe neaşteptate.

Era îngrozitor.Nu era îngrozitor să-l îmbrăţişeze pe Ty Era plăcut, cât putea Julian să-şi dea seama că e plăcut: creierul lui îi spunea *acesta e sângele tău, aceasta efamilia ta,* şi braţele lui s-au ridicat automat să-l strângă pe Ty. Era fragil în braţele lui, cu părul lui moale şi cu oasele lui ascuţite, de parcă ar fi fost făcut din cochilii de scoici şi puf de păpădie, cusute cu fire delicate de mătase.

— Mă bucur că te-ai întors, a spus el, cu vocea înfundată. îşi lipise capul de umărul lui Julian, şi căştile îi căzuseră întro parte. Ty a ridicat instinctiv mâna să le îndrepte. Mi-a fost teamă că n-o să mai fim niciodată împreună.

— Dar acum suntem împreună, a răspuns Julian.

Ty s-a îndepărtat puţin, ţinându-i de pieptul jachetei.

— Vreau să-ţi spun că îmi pare rău, a zis el cu repeziciunea cu care e rostit un discurs exersat mult timp. La funeraliile lui Liwy m-am urcat pe rug şi tu te-ai tăiat la mâini venind după mine, şi am crezut că poate ai plecat fiindcă n-ai vrut să mă mai vezi.

Ceva urla în capul lui Julian. Urla că îşi iubeşte frăţiorul mai mult decât orice pe pământ. Urla că Ty se deschidea rareori aşa, rareori avea iniţiativa unui contact fizic cu Julian, aşa cum făcuse acum. Un Julian care se simţea, undeva, departe, încerca să iasă la suprafaţă disperat, dorind să reacţioneze corect, dorind să îi ofere lui Ty ceea ce îi trebuie, ca să-şi revină după moartea lui Liwy, să nu fie distrus, să nu fie pierdut.

Dar era ca şi cum ar fi bătut cineva întrun geam izolat fonic. Julian, cel de acum, nu putea auzi. Tăcerea din inima lui era aproape la fel de profundă ca tăcerea pe care o simţea în preajma Emmei.

— Nu e aşa, a spus el. Adică, nu a fost aşa. Am plecat din cauza Inchizitorului.

Julian cel de departe îşi zdrelea mâinile bătând în geam. Julian cel de aici se chinuia să-şi găsească cuvintele, şi a spus:

— Nu e vina ta.

— OK, a spus Ty Am un plan. Un plan ca să rezolvăm totul.

Bine, a încuviinţat Julian, şi Ty a părut surprins, dar el nici n-a observat.Se chinuia să facă faţă, să găsească cuvintele potrivite, cuvinte încărcate de sentimente, pe care să i le spună lui Ty, care crezuse că Julian plecase pentru că era supărat pe el.

— Sunt convins că ai un plan excelent. Am încredere în tine.

I-a dat drumul lui Ty şi s-a întors spre uşă. Mai bine să termine decât să rişte să spună ce nu trebuie. Imediat ce va ieşi de sub vrajă îşi va reveni. Şi atunci va putea să vorbească cu Ty

— Jules…? a zis Ty Stătea cu un aer nesigur, sprijinit de braţul canapelei, învârtind în mâini cablul căştilor. Vrei să ştii ce…

— E minunat că te simţi mai bine, Ty, a spus Julian, fără să se uite la faţa lui Ty, la mâinile lui care se mişcau atât de elocvent.

Nu au fost decât câteva secunde, dar când a ieşit pe condor, Julian răsufla aşa de greu, de parcă abia ar fi scăpat de un monstru.

23

VÂNTUL PE MĂRI MAI FERICITE

DIEGO ÎNCEPEA SĂ-ŞI FACĂ MARI GRIJI PENTRU JAIME.

Era greu de spus câte zile stătuseră cei doi fraţi în temniţa de la Citadelă. Auzeau numai murmure din celelalte celule: zidurile groase de piatră fuseseră special construite aşa, ca să-i împiedice pe prizonieri să comunice. Nici pe Zara nu o mai văzuseră.

Singurii care veneau la celula lor erau gardienii care le aduceau, din când în când, mâncare.

Uneori, Diego îi implora pe gardienii îmbrăcaţi în uniformele bleumarin cu auriu ale santinelelor Citadelei să îi aducă o stelă sau vreun medicament pentru fratele lui, dar ei îl ignorau de fiecare dată. Se gândea cu amărăciune că numai inteligenţa perversă a lui Dearborn putuse să se asigure că toate santinelele de la Citadelă sunt fidele Cohortei.

Jaime se foia agitat pe grămada de haine şi de paie pe care Diego le adunase pentru a face un pat. Donase pentru asta şi puloverul lui, iar acum tremura în tricoul subţire pe care îl avusese pe dedesubt. Totuşi ar fi vrut să poată face mai mult. Jaime era îmbujorat şi pielea era întinsă tare pe obrajii care luceau de febră.

—Jur că am văzut-o azi-noapte, a murmurat el.

— Pe cine? ba întrebat Diego. Stătea cu spatele lipit de zidul rece de piatră, destul de aproape ca să poată ajunge la fratele lui, dacă era nevoie. Pe Zara?

Jaime ţinea ochii închişi.

— Pe Consul. Era îmbrăcată în robă. S-a uitat la mine şi a clătinat din cap. Ca şi cum ar fi spus că n-ar trebui să fiu aici.

N-ar trebui, Abia ai împlinit şaptesprezece ani. Diego făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să-l cureţe puţin pe Jaime după ce Zara îl aruncase în celulă. Majoritatea rănilor erau tăieturi superficiale, şi avea şi două degete rupte, dar rana de la umăr era adâncă şi periculoasă. în zilele care au urmat, s-a umflat şi s-a făcut roşie. Diego era furios din cauza neputinţei — un vânător de umbre nu moare de la o infecţie. Se vindecă cu *iratcp* sau moare în luptă, cu mare glorie. Nu aşa, de febră, pe un pat făcut din zdrenţe şi paie.

Jaime a zâmbit cu zâmbetul lui strâmb.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, a spus el. Tu ai avut misiunea cea mai grea. Eu am alergat prin toată lumea cu Etemidad. Tu a trebuit să te iubeşti cu Zara.

— Jaime...

Jaime a tuşit şuierat.

— Sper că ai apelat şi la una din manevrele alea celebre, specifice lui Diego Rosales, cum

ar fi să câştigi pentru ea un ursuleţ de pluş la carnaval.

— Jaime, trebuie să fim serioşi.

Ochii mari şi negri ai lui Jaime s-au deschis.

— Ultima mea dorinţă este să nu fim serioşi.

Diego s-a ridicat, furios.

— Nu eşti pe moarte! Şi trebuie să vorbim despre Cristina.

Replica aceasta ba făcut atent pe Jaime. S-a chinuit să se ridice în fund.

— Eu m-am *gândit* la Cristina. Zara nu ştie că Eternidad, amuleta noastră, este la ea, şi nu e niciun motiv pentru care ar trebui să afle.

— Am putea încerca să ne gândim la o modalitate de a o avertiza. Să-i spunem să abandoneze undeva amuleta, să i-o dea cuiva... Ar avea un avantaj...Nu.

Ochii lui Jaime străluceau de febră.

— În niciun caz. Dacă îi spunem Zarei că amuleta a fost la Cristina, ar tortura-o ca să obţină informaţii de la ea, la fel cum a făcut şi cu mine. Nici dacă amuleta s-ar afla aruncată pe fundul oceanului, Zarei nu i-ar păsa, tot ar tortura-o. Nu trebuie să

afle că e la ea.

— Şi dacă i-am spune să i-o dea Zarei? a întrebat Diego, încet.

— Nu putem. Chiar vrei ca cei din Cohortă să pună mâna pe ea? Noi nici măcar nu ştim tot ce poate face amuleta aia. S-a întins şi a luat mâna lui Diego în degetele lui fierbinţi. Păreau la fel de subţiri ca atunci când avea zece ani. O să-mi revin, a spus el. Te rog! Nu face nimic din toate astea pentru mine.

S-a auzit un zăngănit şi Zara a apărut pe coridor, alături de ghe- boşatul Anush Joshi. Cortana strălucea la şoldul ei. Imaginea asta l-a iritat pe Diego: o sabie precum Cortana se poartă în spate. Pe Zara o interesa mai mult să se laude cu sabia, nu o încânta că avea o armă atât de specială.

Anush aducea o tavă cu două castroane în care se găsea obişnuitul terci. A îngenuncheat şi a strecurat tava pe sub uşa celulei.

Cum e posibil ca o fată minunată ca Divya să aibă un văr aşa de oribil? s-a întrebat Diego.

— Exact, Anush, a spus Zara, învârtindu-se pe lângă tovarăşul ei. Asta e pedeapsa pentru că ne-ai părăsit în pădure, să le aduci terci celor mai răi şi mai împuţiţi prizonieri ai noştri. A rânjit spre Diego. Fratele tău nu arată prea bine. Are febră, presupun. Te-ai răzgândit?

— Nu s-a răzgândit nimeni, a spus Jaime.

Zara nu l-a băgat în seamă, se uita la Diego. Ar fi putut să-i spună ce voia să ştie, să dea amuleta în schimbul siguranţei fratelui său. Calitatea lui de frate mai mare, care îl protejase întotdeauna pe Jaime, îl impulsiona s-o facă.

Dar, ciudat, chiar în ultima clipă, şi-a amintit de cuvintele lui Kie- ran: Spui că o să găseşti o soluţie la momentulpotrivit, dar când vine momentul, te trezeşti că eşti nepregătit.

Ar fi putut să-l salveze pe Jaime temporar, dar o cunoştea destul de bine pe Zara ca să-şi dea seama că el şi fratele său nu vor fi eliberaţi.Dacă cei din Cohortă obţineau ce doreau, nimeni nu avea să mai umble liber pe stradă.

— Jaime are dreptate, a spus Diego. Nimeni nu s-a răzgândit.

Zara şi-a dat ochii peste cap.

— Bine. Ne vedem mai târziu.

Aplecat cu paşi apăsaţi, şi Anush s-a grăbit să se ducă după ea ca o umbră tristă.

Emma stătea lângă Cristina pe masa din birou şi admira priveliştea. Pereţii erau din sticlă şi prin ei vedea, întro parte, oceanul, iar în cealaltă parte munţii. Avea impresia că toate culorile lumii se adunaseră pentru ea, după întunericul din Thule. Valurile oceanului păreau să cânte, albastre, argintii, aurii şi verzi. Şi deşertul strălucea de verdele intens al plantelor, de culoarea roşcată, stinsă, a nisipului şi pământului şi de umbrele violet dintre dealuri.

Cristina a scos un mic recipient din buzunar, făcut din sticlă groasă, albastră. I-a scos dopul şi ba ţinut în lumină.

Nu s-a întâmplat nimic. Emma s-a uitat pieziş la ea.

— întotdeauna durează ceva, i-a spus Cristina încurajator.

— Te-am auzit la Curtea întunericului, când ai spus că nu sunt liniile de convergenţă, că e mana, pârjolul. Ţi-ai dat seama de atunci, mri aşa? Ţi-ai dat seama ce anume provoacă îmbolnăvirea magicienilor?

Cristina a întors sticluţa cu fundul în sus.

— Am bănuit, nu eram absolut sigură. Ştiam că mana din Pădurea Brocelind este la fel cu cea de pe Tărâmul Elfilor, dar când am aflat că Regele le provoacă pe amândouă... că intenţionat ne otrăveşte lumea... atunci mi-am dat seama că tot asta ar putea să-i afecteze şi pe magicieni.

— Şi Catarina ştie?

— Pam spus când ne-am întors. A zis că o să cerceteze...

Din sticluţă a început să iasă un fum gri-alburiu şi opac. încet, încet, s-a alcătuit întro imagine puţin distorsionată, care tremura pe margini: se uitau la Tessa, îmbrăcată cu o rochie largă, albastră, şi în spatele ei se vedea un zid de piatră.

— Tessa? a întrebat Emma.Tessa! a exclamat Cristina. Catarina e bine?

Tessa a încercat să zâmbească, dar buzele îi tremurau.

— Azi-noapte, Catarina a căzut întrun somn din care nu am mai reuşit s-o trezim. Este... foarte bolnavă.

Cristina a şoptit ceva, înduioşată. Emma nu-şi putea lua ochii de la Tessa. Arăta atât de schimbată — nu mai matură sau mai tânără, ci mai vie. Nu îşi dăduse seama că emoţiile Tessei din Thule păreau moarte, ca şi cum renunţase de mult timp la ele.

Iar Tessa de aici, şi-a amintit Emma, era însărcinată. încă nu se vedea, cu toate că Tessa, în timp ce vorbea, ţinea o mână pe burtă, cumva protector.

— înainte să-şi piardă cunoştinţa, a continuat Tessa, Catarina mi-a spus că ea crede că e adevărat ce a spus Cristina referitor la mană. Noi avem aici câteva mostre, şi le studiem, dar mă tem că va fi prea târziu să-i salvăm pe Magnus şi pe Catarina... şi pe atâţia alţii. Ochii îi străluceau de lacrimi.

Emma s-a repezit s-o liniştească.

— Noi credem că s-ar putea să avem soluţia, a spus ea, şi s-a chinuit să reia din nou povestea, încheind cu episodul cu Tessa în peşteră.

S-a gândit că n-avea niciun rost să-i povestească şi ce a mai urmat.

— *Iu* ţi-am spus asta? a întrebat Tessa, uluită. O altă eu, pe care tu ai întâlnit-o întro lume paralelă?

— Ştiu că pare greu de crezut. Locuiai în peştera aia mare, de lângă plaja Staircase. Era şi Church cu tine.

— Asta sună firesc. Tessa părea ameţită. Ce plan aveţi? V-aş putea ajuta, deşi mai sunt puţini magicieni destul de sănătoşi ca să vină cu mine...

— Nu, nu e nevoie, a spus Cristina. Jace şi Clary se duc acolo.

Tessa s-a încruntat.

— Mi se pare periculos.

— Aline a găsit o perioadă din ziua de mâine când crede că nu vor fi gardieni la Lacul Lyn, a spus Cristina. Vor pleca în zori.

— Presupun că nefilimii nu pot evita pericolul, a spus Tessa. S-a uitat la Cristina. Aş putea să vorbesc puţin cu Emma între patru ochi, te rog?

Cristina a clipit din ochi, surprinsă, apoi a sărit de pe birou.

— Sigur.

A împins-o prieteneşte în umăr pe Emma şi s-a îndreptat spre uşă, după care Emma a rămas singură în birou cu o Tessa cu contur tremurător, dar cu un aer hotărât.

— Emma, a spus Tessa imediat ce uşa s-a închis în spatele Cristi- nei. Voiam să-ţi vorbesc despre Kit Elerondale.

Kit înainta cu grijă pe nisip, cu tenişii deja uzi de la valul care îl luase pe nepregătite. Era prima oară când cobora pe plaja de lângă Institut fără Ty Aproape că se simţea

vinovat, cu toate că atunci când îi spusese lui Ty că se duce să se plimbe, Ty s-a mulţumit să dea din cap şi să-i spună că se vor vedea mai târziu — Kit ştia că vrea să vorbească cu Julian, şi, oricum, nu voia să-i întrerupă.

Locul acesta, unde apa întâlnea ţărmul, avea ceva odihnitor. Kit aflase cu mult timp în urmă, din Piaţa Umbrelor, că în lume există nişte spaţii „intermediare”, unde era mai simplu să faci anumite genuri de magie: la mijlocul unui pod, în peşteri aflate între pământ şi Lumea de Jos, la graniţa dintre Curtea Luminii şi Curtea întunericului. Şi în Piaţa Umbrelor, printre repudiaţi şi mundani.

Linia dintre valuri şi ţărm era un astfel de loc şi, din acest motiv, se simţea ca acasă. Îi amintea de un cântec vechi pe care i-i cântase cineva. Probabil tatăl lui, deşi întotdeauna şi-l amintea cântat de o voce feminină.

Spune~i să~mi ia un acru ie pământ,
Pătrunjel, salvie, rozmarin Şi cimbru de soare albit;
Între marea sărată şi nisipul mării Va fi el
atunci de mine iubit.

— Asta-i un cântec vechi, foarte vechi, s-a auzit o voce.

Kit era gata să cadă de pe stânca pe care se căţărase. Cerul era de un albastru intens, plin de nori albi, şi, deasupra lui Kit, pe nişte stânci, era Shade. Purta o unformă de marină ponosită, cu manşetele şi gulerul tighelite, iar pielea lui verde contrasta puternic cu nuanţa hainei.

De unde îl ştiiPKit, care nici nu-şi dăduse seama că fredonase, a ridicat din umeri. Shade îşi lăsase jos gluga pe care o purta de obicei. Faţa lui verde era ridată şi senină, iar părul creţ era alb. Pe tâmple se iţeau nişte cornıţe răsucite în interior ca nişte cochilii de melc. Pe Kit La izbit dintrodată la el ceva ciudat.

— L-am auzit în Piaţă.

— Cum de umbli pe aici fără umbra ta?

— Ty nu e umbra mea, a spus Kit, iritat.

— Scuzele mele. Presupun că tu eşti umbra lui.

Ochii lui Shade erau gravi.

— Ai venit să-mi spui ce progrese aţi făcut cu planul vostru nebunesc de a o învia pe sora lui din morţi?

Nu de aceea venise aici Kit, dar s-a trezit povestindu-i, totuşi, lui Shade despre revenirea
lui Julian şi a Emmei (nu a făcut însă nicio referire la Thule) şi despre vizitele făcute în Piaţa Umbrelor în timpul haosului de acasă, când nimeni nu a observat absenţa lor. Julian, care de obicei avea nişte ochi de vultur mai atenţi decât toţi fraţii mai mari din lumea asta, fusese inconştient, şi chiar şi azi părea neatent şi ameţit.

— V-aţi descurcat mai bine decât credeam eu, a spus Shade nemulţumit, uitându-se la ocean. Totuşi. Aţi luat până acum ce era mai simplu. Mai sunt câteva obiecte după care trebuie să umblaţi.

— După cum vorbeşti, s-ar spune că ai vrea să nu reuşim, a remarcat Kit.

— Sigur că nu vreau! a lătrat Shade. N-ar trebui să vă jucaţi cu necromanţia! Niciodată nu iese ceva bun de aici!

Kit s-a dat înapoi până când a ajuns cu călcâiele în apă.

— Şi atunci, *de ce* ne ajuţi?

— Ascultă, sunt aici dintrun anumit motiv, a spus Shade. Da, mi-a dat şi Hypatia mesajul lui Tiberius pentru mine, dar oricum aveam de gând să vin aici ca să stau cu

ochii pe tine.

— Pe mine?

Da, pe tine. Tu chiar crezi că mă învârtesc pe-aici şi vă ajut cu necromanţia voastră prostească doar ca să-i fac o favoare Hypatiei? Nu suntem chiar aşa de apropiaţi. Jem m-a rugat să stau cu ochii pe tine. Familia Carstairs se simte datoare faţă de clanul Flerondale. Ştii tu.Lui Kit i se părea ciudată ideea că cineva se zbătea să aibă grijă de el numai pentru că purta acest nume de familie.

— OK, dar de ce ne ajuţi şi cu chestia cu vrăjile?

— Pentru că am spus că o să te protejez, şi o s-o fac. Ty al tău e încăpăţânat cum sunt încăpăţânaţi toţi cei din familia Blackthorn, iar tu eşti şi mai încăpăţânat ca ei. Dacă nu v- aş ajuta eu, v-ar ajuta un alt magician, un magician pe care nu bar interesa dacă păţiţi ceva. Şi nu, nu i-am spus nimănui despre asta.

— O mulţime de magicieni sunt bolnavi, a spus Kit, dându-şi seama ce văzuse ciudat la Shade.

El nu părea absolut deloc bolnav

— Şi eu aş putea să mă îmbolnăvesc, până la urmă, dar întotdeauna vor fi utilizatori de magie lipsiţi de scrupule... De *ce* te uiţi aşa chiorâş la mine, băiete?

— Cred că mă gândeam că tu nu ştii că s-a găsit un remediu pentru boala magicienilor, a spus Kit. Aici, la Institut.

Era pentru prima oară când vedea un magician sincer uimit.

— Nefilimii? Au găsit un remediu pentru boala *magicienilor*.*

Kit şi-a adus aminte cum îi fuseseră lui prezentaţi vânătorii de umbre. Nu ca nişte oameni, ci ca o armată de fanatici răi, care se considerau nişte sfinţi faţă de restul lumii. Ca şi cum toţi ar fi fost ca Horace Dearborn, şi niciunul ca Julian Blackthorn sau Cristina Rosales. Sau ca Alee Lightwood, care ţinea răbdător paharul cu apă, cu paiul în el, să bea iubitul lui, magicianul bolnav

— Da, a spus el. Jace şi Clary o să se ducă să-l aducă. O să am grijă să-ţi dau şi ţie puţin.

Faţa lui Shade s-a strâmbat, şi magicianul a întors capul, ca să mri vadă Kit expresia.

— Dacă insişti, a zis el, iritat. Dar ai grijă să i-i daţi întâi Catarinei Loss şi lui Magnus Bane. Eu am ceva protecţie. O să fiu bine încă mult timp.

— Magnus o să-l ia primul, n-avea grijă, a spus Kit. E la Institut acum.

— Auzind asta, Shade s-a întors spre el.Magnus e aici? A ridicat capul să se uite spre

Institutul care sclipea pe deal ca un castel din poveste. Când se face bine, să-i spui că sunt în peştera de pe plaja Staircase, a spus el. Spune-i că Ragnor îi transmite salutări.

Ragnor Shâdei Forţa aceea care binecuvânta lumea cu nume frumoase, indiferent care o fi ea, îl sărise pe amărâtul ăsta, şi-a spus Kit.

— Christopher, i-a spus Shade, şi Kit s-a oprit, surprins la auzul numelui pe care aproape nimeni mri folosea. Tatăl tău, a început Shade, dar pe urmă a ezitat. Tatăl tău nu a fost un Herondale.

Kit a înlemnit. În clipa aceea, s-a simţit brusc înfricoşat de gândul că totul fusese o greşeală: nu era vânător de umbre, locul lui nu era aici, va fi luat de lângă toţi, de lângă Ty, de lângă ceilalţi...

— Mama ta, a continuat Shade. Ea a făcut parte din familia Herondale. Şi nu a fost

un membru obişnuit al familiei. Poate ai vrea să afli câte ceva despre ea.

Kit a simţit uşurarea ca pe o lovitură. Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost încântat să i se spună că nu e nefilim. Acum i se părea că ar fi avut cel mai urât destin dacă nu era.

— Cum o chema? Fa întrebat el. Shade! Cum o chema pe mama?

Dar magicianul sărise jos de pe stâncă şi se îndepărta; zgomotul valurilor a înghiţit cuvintele lui Ty şi Shade nu s-a întors.

Păpuşi ucigaşe, pădurari siniştri, strigoi fără ochi şi morminte învăluite de ceaţă. Dru ar fi pus toate astea pe lista ei de lucruri favorite din *Spaima îngheţată,* dar pe Kieran nu păreau să-l intereseze. Stătea relaxat în capătul celălalt al canapelei, uitându-se ursuz în gol chiar şi atunci când cei de pe ecran începuseră să ţipe.

— Asta-i partea mea preferată, a spus Dru, cu gândul să mai ronţăie nişte floricele, dar întrebându-se în acelaşi timp dacă prinţul şi-o imagina cumva că se află întrun alt loc, mai liniştit, poate pe o plajă.

— Nu prea ştia cum se procopsise cu el după şedinţă, ştia doar că ei doi erau singurii care nu primiseră nicio sarcină, după câte se părea. Se strecurase în salon, şi după câteva minute apăruse acolo şi Kieran, se trântise pe canapea şi începuse să se uite la un calendar cu pisici pufoase pe care cineva — OK, ea — îl lăsase acolo. Secvenţa în care el calcă pe păpuşa vodoo şi din ea ţâşneşte sânge, şi...

— Maniera aceasta de a marca trecerea timpului este o minune, a remarcat Kieran. După ce ai terminat cu o pisică, vine altă pisică. La următorul solstiţiu de iarnă vei fi văzut douăsprezece pisici! Una dintre ele e întrun pahar!

— În decembrie sunt trei pisoi întrun coş, a spus Dru. Dar ar trebui să te uiţi la film,

Kieran a pus calendarul jos şi s-a uitat la ecran cu un soi de uimire. Apoi a oftat.

— Pur şi simplu nu înţeleg, a zis el. îi iubesc pe amândoi, dar am impresia că ei nu pot să înţeleagă asta. Ca şi cum ar fi un chin sau o jignire.

Dru a oprit sonorul televizorului şi a pus jos telecomanda. în sfârşit, şi-a spus ea, cineva îi vorbea ca unui adult. Bine, Kieran nu avea prea multă logică în ce spunea, dar, oricum...

— Vânătorii de umbre nu se îndrăgostesc prea repede, a spus ea, dar când iubim, iubim pentru totdeauna.

Era ceva ce îi spusese Helen la un moment dat, poate la nunta ei.

Kieran a clipit des din ochi şi s-a uitat atent la ea, de parcă rostise ceva foarte inteligent.

— Da, a spus el. Da, e adevărat. Trebuie să am încredere în iubirea lui Mark. Dar Cristina... nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte. Şi amândoi mi se par acum atât de îndepărtaţi.

— Acum toată lumea pare îndepărtată, a spus Dru, gândindu-se cât de singuratice fuseseră ultimele zile. Dar asta pentru că toţi sunt îngrijoraţi. Când sunt îngrijoraţi, se închid în ei şi uneori uită că eşti şi tu acolo. S-a uitat în jos, la floricelele ei. Dar asta nu înseamnă că nu le pasă de tine.

Kieran s-a lăsat în cot pe un genunchi.

— Deci ce să fac eu, Drusilla?

— Hmm, a zis ea. Trebuie să spui ce vrei, altfel nu vei obţine nimic.

— Eşti foarte înţeleaptă, a rostit Kieran pe un ton solemn.
Păi, de fapt, am văzut asta pe o cană.— Cănile din lumea asta sunt foarte înţelepte.

Dru nu era sigură dacă el zâmbeşte sau nu, dar, după felul în care s-a rezemat pe canapea şi şi-a încrucişat mâinile la piept, şi-a dat seama că terminase cu întrebările. A pornit din nou sonorul televizorului.

Emma a scos piunezele şi a dat jos cu grijă hârtiuţele colorate, vechile articole de ziar şi fotografiile cu marginile răsucite. Fiecare dintre ele reprezenta un indiciu, sau ceea ce crezuse ea a fi un indiciu pentru dezlegarea secretului legat de moartea părinţilor ei: Cine îi ucisese? De ce muriseră aşa?

Acum Emma cunoştea răspunsurile. Mai demult îl întrebase pe Julián ce să facă cu toate acele probe pe care le adunase, dar el îi spusese că e decizia ei. întotdeauna numise locul ăsta Zidul Nebuniei, dar Emma îl considera un zid al sănătăţii mentale, din mai multe motive, în primul rând pentru că alcătuirea lui o ajutase să reziste întro perioadă în care se simţise neajutorată, copleşită de dorul de părinţi şi de sprijinul pe care i-i dădea iubirea lor.

Asta a fost pentru voi, mamă şi tată, şi-a spus ea, aruncând şi ultimele fotografii în cutiile de pantofi. Acum ştiu ce s~a întâmplat cu voi, iar persoana care v~a uds e moartă. Poate asta înseamnă ceva. Poate nu. Ştiu că nu înseamnă că o să~mifie mai puţin dor de voi.

Se întreba dacă ar trebui să spună mai multe. Că răzbunarea nu a fost panaceul la care sperase. Că, de fapt, acum era şi puţin speriată de ea: ştia cât de puternică e dorinţa de răzbunare, cât de mult te poate controla. în Thule văzuse cum dorinţa de răzbunare a unui băiat abandonat şi furios arsese lumea din temelii. Dar asta mri făcuse fericit pe Sebastian. Răzbunarea îl făcuse pe Sebastian din Thule şi mai nefericit, deşi cucerise tot ce vedea cu ochii.
S-a auzit o bătaie în uşă. Emma a împins cutiile în şifonier şi s-a dus să deschidă. Spre uimirea ei, era Julián. Credea că era jos, cu ceilalţi. Avuseseră o cină copioasă în bibliotecă — comandaseră mâncare thailandeză — şi toată lumea era acolo, povestind şi glumind. Magnus moţăia în braţele lui Alee, întinşi amândoi pe canapea. Era ca şi cum Jace şi Clary nu ar fi trebuit să plece în zori întro misiunepericuloasă, dar aşa erau vânătorii de umbre. întotdeauna aveau misiuni. întotdeauna existau dimineţi periculoase.

Emma ar fi vrut să stea cu ei, dar era dureros să stea în preajma lui Julián şi a celorlalţi când el era aşa cum era. Era dureros să se uite la el şi să ascundă tot ce ştia, era dureros să se întrebe dacă ceilalţi nu observau nimic, şi dacă da, să se întrebe ce credeau ei despre asta.

Julián a venit să se rezeme de pervazul ferestrei. Stelele abia răsăreau, punctând cerul cu mici scântei de lumină.

— Cred că am dat-o în bară cu Ty, a spus el. Voia să vorbească cu mine, şi nu cred că am reacţionat cum trebuie.

Emma şi-a trecut mâinile peste genunchi. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte verde pal, vintage, care semăna cu o rochie.

— Despre ce voia să-ţi vorbească?

Câteva şuviţe de păr de culoarea ciocolatei amărui căzuseră pe fruntea lui Julian. Era tot frumos, s-a gândit Emma. Nu era nicio diferenţă dacă *ştia;* o durea inima când se uita la mâinile lui de pictor, puternice şi bine conturate, la întunecimea moale a părului,

la arcul descris de buza lui, la culoarea ochilor. La felul în care se mişca, la graţia lui de artist, la toate lucrurile care ei îi şopteau: *Julian.*

— Nu ştiu, a răspuns el. N-am înţeles. *Aţ fi înţeles…* ştiu că aş fi înţeles… dacă nu era vraja.

— Te-ai urcat pe rug după el, a zis Emma.

— Ştiu… Ti-am spus, a fost ca un instinct de conservare, un instinct pe care nu-i controlezi. Dar aici nu e vorba de viaţă şi de moarte. E vorba de emoţii. Şi deci mintea mea nu le poate procesa.

Emoţiile potpi o chestiune de viaţă ţi de moarte. Emma a arătat spre şifonier.

— Ştii de ce am dat jos toate alea?

Julian s-a încruntat.

— Fiindcă ai terminat cu ele. Ai aflat cine i-a ucis pe părinţii tăi. Nu mai ai nevoie de ele.

— Da şi nu, cred.

— Dacă totul merge bine, sper ca Magnus să mă poată dezlega de vrajă mâine sau poimâine, a spus Julian. Depinde cât de repede îşi face efectul tratamentul.Puteai să vorbeşti deja cu el despre asta, a replicat Emma şi s-a dus să se rezeme şi ea de pervaz, lângă el.

Poziţia aceasta îi amintea de trecut, de vremurile bune, când stăteau amândoi pe pervaz şi citeau, sau când Julian desena, tăcut şi mulţumit, ore în şir.

— De ce să aştepţi?

— Nu pot să-i spun totul, a spus Julian. Nu pot să-i arăt ce am scris pe braţ… O să vrea să desfacă vraja imediat, şi nu are atâta putere, Ar putea să moară.

Emma s-a întors la el, surprinsă.

— Asta e empatie, Julian. Asta înseamnă că înţelegi ce ar putea simţi Magnus. E un lucru bun, nu?

— Poate, a răspuns el. Când nu sunt sigur cum ar trebui să mă comport când e vorba de emoţii, recurg la o stratagemă. încerc să-mi imaginez ce ai face *tu.* Ce ai lua tu în considerare. Conversaţia cuTy a decurs prea repede ca să fac asta, dar mă ajută.

— Ce aş face m?

— Când sunt cu tine nu merge, normal. Nu pot să mă gândesc la ce ai vrea tu să fac cu tine, sau cum să mă port în preajma ta. Nu pot să văd asta prin ochii tăi. Nu pot nici măcar să mă văd *pe mine* prin ochii tăi.

Ea atins uşor braţul în locul unde era runa de*parabatai* şi şi-a trecut degetele peste conturul

Emma îi vedea reflexia în geam: un alt Julian, cu acelaşi profil perfect, cu aceleaşi gene întunecate.

— Tu ai un talent, Emma, i-a spus el. O bunătate care îi face pe oameni fericiţi. Tu presupui că oamenii nu doar că sunt capabili să facă tot ce pot, ci şi că doresc să facă tot ce pot. Asta crezi şi despre mine.

Emma a încercat să respire normal. Senzaţia pe care i-o dădeau degetele lui Julian pe mâna ei o făcea să tremure din tot corpul.

— Tu crezi în mine mai mult decât cred eu.

Degetele lui au trasat o linie pe braţul ei gol, până la încheietura mâinii şi înapoi în sus. Erau degete uşoare şi pricepute; o atingea de parcă i-ar fi schiţat corpul, trasându-i conturul claviculelor.Atingându-i golul dintre ele. Alunecând peste decolteul rochiei şi trecând uşor peste rotunjimea de sus a sânilor.

Emma s-a cutremurat. Putea să se piardă în senzaţia asta, ştia, putea să se scufunde în ea şi să uite, ascunzându-se în spatele ei.

— Dacă ai de gând să faci asta, ar fi mai bine să mă săruţi, a spus ea.

El a luat-o în braţe. Buzele lui erau pe gura ei calde şi moi, un sărut
delicat care devenea fierbinte. Mâinile ei au început să se plimbe pe corpul lui, simţind ceea ce acum îi era familiar: muşchii netezi de sub tricou, asprimea cicatricelor, delicateţea omoplaţilor, curbura şirei spinării. El i-a şoptit că e frumoasă, că o doreşte, că întotdeauna o dorise.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul; fiecare celulă din trupul ei îi spunea că acesta e Julian, Julian al ei, că el simte, respiră, are acelaşi gust şi că îl iubeşte.

— Aşa e perfect, a şoptit el, cu buzele lipite de gura ei. Aşa putem fi împreună fără să facem rău nimănui.

Tot trupul ei urla la ea să nu reacţioneze, să se lase purtată de val. Dar mintea a trădat-o.

— Ce vrei să spui, mai exact?

El s-a uitat la ea cu jumătate din părul acela întunecat pe faţă. Ar fi vrut să-l tragă spre ea şi să-i acopere gura cu alte săruturi; ar fi vrut să închidă ochii şi să uite că ceva nu era în regulă. Dar niciodată până atunci nu trebuise să închidă ochii cu Julian.

— Emoţiile contează, nu actul în sine, a spus el. Dacă nu te iubesc, putem face asta, putem fi împreună fizic, şi nu mai contează pentru blestem.

Dacă nu te iubesc.

S-a dat un pas în spate. Avea impresia că îşi sfâşie pielea, că, dacă s-ar uita în jos, ar vedea cum curge sânge din locul în care fusese lipită de trupul lui.

— Nu pot, a spus ea. Când îţi vei recăpăta sentimentele, vom regreta amândoi că am făcut asta când nu-ţi păsa.

El părea nedumerit.

— Te doresc la fel ca întotdeauna. Asta nu s-a schimbat.

— Emma s-a simţit brusc obosită.Te cred. Mi-ai spus adineauri că mă doreşti. A fost frumos. Dar nu mi-ai spus că mă iubeşti. înainte o spuneai mereu.

În ochii lui a apărut o străfulgerare.

— Nu sunt aceeaşi persoană. Nu pot să spun că simt ceva ce nu înţeleg.

— Ei bine, eu sunt aceeaşi persoană. II vreau pe Julian Blackthorn. Pe Julian Blackthorn

al meu.

El a întins mâna şi i-a atins faţa. Ea s-a ferit — nu pentru că îi displăcea atingerea lui, ci pentru că îi plăcea prea mult. Corpul ei nu facea diferenţa între acest Julian şi cel de care avea ea nevoie.

— Deci cine sunt eu pentru tine? a întrebat el, lăsând mâna să-i cadă.

— Tu eşti persoana pe care trebuie s-o protejez până când Julian al meu se va întoarce din nou în trupul tău. Nu vreau *asta.* Eu îl vreau pe acel Julian pe care îl iubesc. Poate că eşti prins în cuşcă, Jules, dar atâta timp cât vei fi aşa, *şi eu voi fi în cuşcă cu tine.*

Dimineaţa a venit ca întotdeauna, cu soare şi cu ciripitul enervant de păsărele. Emma s-a târât afară din dormitor cu capul bubuind şi a găsit-o pe Cristina învârtindu-se pe lângă uşa ei. Avea în mână o cană cu cafea şi purta o bluză drăguţă, de culoarea piersicii, cu periuţe la gât.

Emma nu dormise decât vreo trei ore după ce plecase Julián din camera ei, şi fuseseră şi trei ore proaste. Când a trântit uşa în urma ei, Cristina a sărit în sus, speriată.

— *Câtă* cafea ai băut? a întrebat-o Emma.

Şi-a ridicat părul şi Ea strâns cu o panglică imprimată cu păpădii.

— Asta-i a treia. Mă simt ca un colibri.

Cristina a fluturat mâna în care ţinea cana şi şi-a potrivit pasul cu pasul Emmei, îndreptându-se împreună spre bucătărie.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Emma.

— De ce? a întrebat-o Emma, prudentă.

— Viaţa mea amoroasă e un dezastru, a spus ea. *Que UoP*

— A, OK, a spus Emma. Mi-era teamă că e vorba de politică.

Cristina avea un aer tragic.

— [1] „Ce porcărie!" (în lb. spaniolă în original) (n. red.).L-am sărutat pe Kieran.

— Ce? Unde? a întrebat Emma, gata să cadă pe scări.

— Pe Tărâmul Elfilor, a răspuns Cristina cu glas plângăreţ.

— De fapt, când am spus unde, mă refeream la loc, pe obraz sau cum.

— Nu, a spus Cristina. Un sărut adevărat. Cu *gura.*

— Cum a fost?

Emma era fascinată. Nu-şi putea imagina cum e să-l săruţi pe Kieran. Părea întotdeauna aşa de rece şi de distant. Cu siguranţă era frumos, dar era frumos aşa, ca o statuie, nu ca o persoană.

Cristina a roşit toată, şi în obraji, şi pe gât.

— A fost plăcut, a spus ea cu voce mică. Foarte delicat, ca şi cum ar ţine mult la mine. Asta era şi mai ciudat. Totuşi, Emma îşi dădea seama că important era să încerce să fie alături de Cristina. Ar fi preferat ca ea să fie cu Mark, desigur, dar Mark se cam prostea, şi mai era şi vraja aceea de legare...

— În fine, a spus Emma. Ce se întâmplă pe Tărâmul Elfilor rămâne acolo, nu?

— Dacă ai vrut să spui că n-ar trebui să afle Mark, să ştii că a aflat. Şi dacă ai de gând să mă întrebi dacă vreau să fiu numai cu Mark, nici la asta nu pot să răspund. Nu ştiu ce vreau.

— Dar între Kieran şi Mark ce relaţie mai e? Tot romantică?

— Cred că se iubesc întrun fel la care eu nu pot ajunge, a spus Cristina, şi era o tristeţe atât de mare în vocea ei, încât Emma ar fi vrut să se oprească în mijlocul holului şi s-o îmbrăţişeze.

Dar deja ajunseseră la bucătărie. Era plină de oameni — Emma a simţit miros de cafea, dar nu şi de mâncare. Masa era goală, şi aragazul era rece. Julián, Helen, Mark şi Kieran stăteau înghesuiţi la masa la care se aflau şi Clary cu Jace, şi toţi se uitau la o hârtie cu aspect oficial, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă.

Emma s-a oprit brusc, iar Cristina, lângă ea, a făcut ochii mari.

— Am crezut că... deja aţi fost în Idris şi v-aţi întors? Am crezut că porniţi în zori, a

spus Emma.

— Jace a ridicat privirea.Nu am plecat.

Clary încă se uita fix la hârtia din mână, cu faţa albă, şocată.

— A fost vreo problemă? a întrebat Emma, neliniştită.

— S-ar putea spune şi aşa.

Tonul lui Jace era relaxat, dar ochii lui aurii erau furtunoşi.

— E un mesaj de la Conclav Potrivit documentului, eu şi Clary suntem morţi.

Zara îşi alegea întotdeauna acelaşi scaun în biroul Inchizitorului. Manuel bănuia că facea asta fiindcă îi plăcea să stea sub propriul ei portret, astfel încât lumea să fie silită să vadă două Zara, nu numai una.

— Au venit toată ziua rapoarte, a spus ea, răsucindu-şi una dintre cozile împletite. Institutele au răspuns cu furie la vestea că Jace şi Clary au murit de mâna elfilor.

— Cum era de aşteptat, a spus Horace, schimbându-şi poziţia pe fotoliu cu un geamăt de durere.

Pe Manuel îl enerva că Horace încă se mai văita de braţul lui, care era acum un morman de bandaje ce atârna sub ciotul cotului. Cu siguranţă rana fusese vindecată de *irat^e,* iar Horace nu avea decât să dea vina pe el însuşi că o lăsase pe javra aia de Wrayburn să-şi bată joc de el.

Manuel îl detesta pe Horace. Dar, de fapt, Manuel îi detesta pe toţi fanaticii. Pe el îl durea fix în cot dacă în Alicante erau repudiaţi, sau elfi în Pădurea Brocelind, sau vârcolaci în cada lui de baie. Prejudecăţile astea îndreptate împotriva repudiaţilor i se păreau plictisitoare şi inutile. Singura chestie folositoare era că oamenii se temeau.

Când oamenii se tem, fac tot ce vrei tu dacă ei cred că aşa vor fi în siguranţă. Când Horace vorbea despre recâştigarea gloriei pierdute a nefilimilor şi mulţimea îl aclama, Manuel ştia pentru ce aclamă, şi nu pentru glorie. Era un moment în care teama dispărea. Teama pe care o simţiseră de la Războiul Rece încoace îi facea să înţeleagă că nu sunt invincibili.

Odată, credeau ei, fuseseră invincibili. Stătuseră cu bocancul pe gâtul repudiaţilor şi pe al demonilor şi încălecaseră lumea. Acumîncepeau să-şi aducă aminte de trupurile în flăcări din Angels Square şi le era frică.

Iar frica era folositoare. Frica putea fi transformată în şi mai multă putere. Iar în final, pe Manuel nu îl interesa decât puterea.

— Am primit ceva de la Institutul din Los Angeles? a întrebat Horace, tolănindu-se pe fotoliu în faţa biroului lui mare. Ştim de la elfi că fraţii Blackthorn şi tovarăşii lor au venit acasă. Dar ce au aflat?

Ce au aflat? Horace şi Zara se întrebaseră acelaşi lucru când le fusese trimis cadavrul lui Dane, aproape dezmembrat. Dane fusese un prost fiindcă plecase pe ascuns din tabăra lui Oban, în toiul nopţii, în căutarea gloriei de a fi el cel care aduce înapoi Cartea Neagră. (Şi mai luase şi medalionul care împiedica trecerea timpului, iar Manuel descoperise, când ajunsese la Idris, că pierduse o zi sau două.) Manuel bănuia că pe sub muşcăturile făcute de spiritul acvatic exista şi o tăietură de sabie cu lamă lungă, dar nu le-a spus nimic celor doi Dearborn. Ei au văzut ce au vrut să vadă, iar dacă Emma şi Julian aflaseră că Horace trimisese un asasin după ei, nu va mai conta prea mult timp.

— Despre Clary şi Jace? a întrebat Manuel. Sunt convins că ştiu că au dispărut prin Portal în Thule. Dar le-ar fi imposibil să-i aducă înapoi. A trecut timpul, Portalul s-a închis, iar Oban m-a asigurat că în Thule e o linişte mormântală. De acum, sunt

doar oase care albesc în nisipul altei lumi.

— Oricum, fraţii Blackthorn şi Emma aia n-o să îndrăznească să spună ceva contra noastră, a zis Zara. încă mai avem în palmă secretul lor. A atins mânerul Cortanei. Şi pe urmă, nimic din ce au acum nu va mai fî *al lor* în scurt timp, nici măcar Institutul. Sunt puţine care ar putea fî împotriva noastră: Ciudad de México, Buenos Aires sau Mumbai. Dar o să-i rezolvăm pe toţi.

Zara era şi ea fanatică, şi-a spus Manuel dezgustat. Era o lipitoare enervantă, şi el n-a crezut nido clipă că Diego Rocío Rosales chiar văzuse ceva la ea; până la urmă, s-a dovedit că a avut dreptate. Avea bănuiala că Diego putrezea acum în temniţă şi pentru că o respinsese pe Zara, nu doar pentru că îl ajutase pe un elf idiot să fugă din Şcoala de Solomonie.

— Horace s-a întors spre Manuel.Şi partea ta din plan, Villalobos?

— Totul e în ordine. Forţele întunericului se adună sub Regele Oban. Când vor ajunge la zidurile din Alicante, le vom ieşi în întâmpinare călare, ca să ne arătăm disponibilitatea de a sta de vorbă cu ei pe Câmpiile Nepieritoare. O să avem grijă să ne vadă toţi vânătorii de umbre din Alicante. După mascarada asta, ne întoarcem în Consiliu şi spunem că elfii s-au predat. Pacea Rece se va încheia, iar în schimbul dorinţei lor de a ne ajuta, toate porţile de acces spre Tărâmul Elfilor vor fi pecetluite cu magie. Vânătorii de umbre nu vor mai putea ajunge acolo.

— Foarte bine, a încuviinţat Horace. Dar dacă Portalul spre Thule se închide, ce facem cu mana?

— Exact ce vrem noi, a răspuns Manuel. Era încântat — el avusese ideea să pretindă că vor să distrugă mana prin foc. Ştiuse că n-o să meargă, dar eşecul avea să-i sperie şi mai mult pe nefilimi. Otrava s-a răspândit destul pentru ce am vrut noi, a spus. Toţi din Conclav ştiu acum de mană şi se tem de ce se poate întâmpla.

— Iar teama îi va face mai agreabili, a adăugat Horace. Zara?

— Magicienii sunt tot mai bolnavi, a zis Zara, încântată. Până acum nu s-au raportat transformări, dar multe Institute i-au adus acolo pe magicieni, încercând să-i vindece. Când se vor transforma în demoni, vă imaginaţi ce haos sângeros o să urmeze.

— Şi atunci ne va fi mai uşor să instituim legea marţială şi să scăpăm de restul magicienilor, a spus Horace.

— Faptul că mana avea să-i fie de folos nu doar pentru că îi speria pe vânătorii de umbre, ci şi pentru că îi afecta pe magicieni, pentru Horace fusese întotdeauna un plus, deşi Manuel nu prea vedea rostul unei acţiuni care avea să limiteze serios abilitatea vânătorilor de umbre de a face anumite lucruri, precum deschiderea unui Portal sau vindecarea unor boli mai rare. Asta era problema cu fanaticii. Nu erau niciodată practici. în fine. Probabil că unii magicieni vor supravieţui, s-a gândit el. După ce obiectivele Cohortei vor fi atinse, îşi vor putea permite să fie generoşi şi să distrugă mana pentru totdeauna. Până la urmă, Horace nu ţinea aşa de mult la mană, şi nici la capacitatea ei de a distruge magia angelică. Era pur şi simplu un instrument util, aşa cum fuseseră şi cei doi Larkspear.Nu te îngrijorează ideea că magicienii transformaţi vor scăpa de sub control şi îi vor măcelări pe vânătorii de umbre? Sau chiar pe mundani?

— Nu, a răspuns Horace. Un vânător de umbre bine pregătit ar trebui să facă faţă unui magician transformat în demon. Dacă nu poate, atunci vom face o favoare societăţii prin moartea lui.

— întrebarea mea e dacă putem avea încredere în Oban, a spus Zara, strâmbând din buze. Până la urmă, e elf.

— Putem avea încredere, a asigurat-o Manuel. E mult mai maleabil decât a fost tatăl lui. El vrea regatul lui, noi îl vrem pe al nostru. Şi dacă îi aducem capul prinţului Rieran, după

cum i-am promis, va fi chiar foarte mulţumit.

Horace a oftat.

— Ce păcat că toate aranjamentele astea trebuie să rămână secrete. Tot Conclavul ar trebui să se mândrească cu înţelepciunea planului nostru.

— Dar lor nu le plac elfii, papa, a spus Zara, care, ca de obicei, interpreta totul literal. Nu le-ar fi convenit să încheie înţelegeri cu ei sau să-i încurajeze să aducă mana în Idris, chiar dacă era pentru o cauză nobilă. Şi este ilegal să lucrezi cu magie demonică... deşi eu ştiu că e necesar, a adăugat ea repede. Mi-ar fi plăcut să mai fi trăit Samantha şi Dane. Aşa am fi putut să vorbim cu *ei.*

Manuel nu era aşa de interesat de Dane, căruia îi venise de hac propria prostie, şi nici de Samantha, care acum bătea câmpii în Basilias. Se îndoia că vreunul dintre ei ar fi putut fi de folos chiar şi în starea lor anterioară.

— Fata mea, a face ce e bine e o misiune singuratică, a rostit Florace, pompos.

Zara s-a ridicat din fotoliul ei şi Fa bătut pe umăr.

— Papa, bietul de tine! Vrei să te mai uiţi în oglinda viitorului? întotdeauna asta te face să te simţi mai bine.

Manuel s-a aşezat mai bine în scaun. Oglinda viitorului era printre puţinele lucruri pe care nu le găsea plictisitoare. Oban îi făcuse un fel de magie prin care se puteau vedea câmpurile din faţa Turnului întunericului.

Zara a ridicat oglinda în aşa fel, încât lumina de la turnurile demonilor să se reflecte în mânerul ei de argint. A scos un ţipăt mic când oglinda s-a limpezit şi în ea au văzut câmpurile verzi de pe Tărâmul întunericului şi turnul de antracit. În faţa turnului erau aliniate şiruri de luptători, atât de mulţi, încât umpleau toată imaginea, rândurile lor se vedeau mici, până departe: o armată fără sfârşit, fără capăt. Săbiile lor luceau în soare ca un imens câmp plantat cu lame ascuţite de armă.

— Ce zici? a spus Horace cu mândrie, ca şi cum el însuşi ar fi adunat acea armată. Spectaculos, mri aşa, Annabel?

Femeia cu părul lung, şaten-închis, care stătea tăcută întrun colţ al camerei, a dat din cap liniştită. Purta nişte haine care semănau cu cele pe care le avusese în ziua sângeroasă din Sala Consiliului; Zara reuşise să găsească unele care erau aproape identice, dar Manuel avusese ideea să le caute, ca şi cum hainele în sine ar fi fost o armă.

Erau puţine lucruri mai puternice decât frica. De la şedinţa Consiliului, vânătorii de umbre rămăseseră îngroziţi de Annabel Blackthorn. Dacă le-ar fi apărut în faţă, s-ar fi ascuns în spatele lui Horace. Faptul că el îi putea proteja îi va interesa cel mai mult.

Şi când va veni vorba despre Julian Blackthorn şi de restul familiei lui enervante, va fi mai mult decât frică. Va fi furie. Ură. Vor fi toate emoţiile pe care Cohorta le-ar putea exploata. Horace a scos un hohot de râs nervos şi s-a întors iar să studieze oglinda.

Ascuns în umbrele camerei, Manuel rânjea sălbatic. Nimeni, absolut nimeni nu era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze.

Exact cum îi plăcea lui.24
NOPŢILE LUNGI ALE CETĂŢII

CĂTRE ALINE PENHALLOW, DIRECTOR AL INSTITUTULUI DIN LOS ANGELES:

Deasupra capitalei noastre vorflutura azi steaguri albe şi verzi în sprijinul vindecării inimilor noastre.

Eroii Războiului întunecat Jonathan Herondale şi Clarisa Fairchild au fost ucişi de mâinile celor de la Curtea Elfilor întunericului. Ei se aflau într-o misiune pentru Conclav, iar moartea lor va fi omagiată precum moartea eroilor. Trupurile lor încă nu au fost găsite.

0 astfel de încălcare brutală a Păcii Reci trebuie pedepsită. începând din această dimineaţă, de când va răsări soarele în Alicante, ne vom considera în stare de război cu poporul elfilor. Membrii Consiliului se vor adresa Curţii pentru discuţii şi lămuriri. Dacă vreun elf este văzut în altă parte decât pe tărâmul său, va fi adus la Alicante pentru interogatoriu. Dacă veţi fi nevoiţi să ucideţi elful în chestiune, acest lucru nu va reprezenta o încălcare a Acordurilor.

Elfii sunt înşelători, dar noi vom fi mai puternici decât ei şi îi vom răzbuna pe eroii noştri. Cum se obişnuieşte în stare de război, fiecare vânător de umbre trebuie să vină să dea raportul la Idris la fiecare patruzeci şi opt de ore. Vă rugăm să anunţaţi Conclavul în legătură cu planurile de călătorie, întrucât activitatea Portalurilor către Idris va fi monitorizată.

Horace Dearborne, Inchizitor

— N.B. Consulul nostru, Jia Penhallow, este suspectat de implicare în afaceri cu elfii, şi va fi închis în turnul Citadelei până când va putea fi interogat Jia? a întrebat Emma, uluită. Au băgat Consulul la *închisoare}*

— Aline încearcă să ia legătura cu Patrick, a spus Helen încet. Arestul la domiciliu e una, dar asta e altceva. Aline a luat-o razna.

— Cine ştie că sunteţi în viaţă? a întrebat Alee, întorcându-se spre Jace. Cine ştie că nu e adevărat ce scrie aici?

Jace părea speriat.

— Cei din casa asta. Magnus... unde e Magnus?

— Doarme, a spus Alee. Şi, în afară de noi?

— Simon şi *Izzy.* Maia şi Bat. Doar ăştia. Jace s-a învârtit uşor în scaun. De ce? Crezi că ar trebui să ne ducem în Alicante? Să le dăm pe faţă minciunile?

— Nu, a spus Julian. Vorbea încet, dar ferm. Nu puteţi face asta.

— De ce nu? a întrebat Helen.

— Pentru că nu e o greşeală, a răspuns Julian. Pentru că e o operaţiune de inducere în eroare. Ei sunt convinşi că aţi murit... n-ar risca aşa, dacă n-ar fi convinşi... şi dau vina pe elfi ca să încurajeze un război.

— De ce ar dori cineva un război? a întrebat Helen. N-au văzut ce s-a întâmplat la ultimul?

— Puterea se ia după un război, a spus Julian. Dacă reuşesc să facă din elfi nişte inamici, atunci ei pot deveni eroi. Toată lumea va uita de nemulţumirile legate de Consiliul actual. Se vor grupa în urma lor pentru o cauză comună. Un război poate începe de la un singur mort. Aici avem doi... şi amândoi sunt faimoşi, eroi ai Conclavului.

Şi Jace, şi Clary păreau stânjeniţi.

— Eu văd o hibă în planul ăsta, a spus Jace. Ca să câştige un război, trebuie totuşi să lupte.

— Poate, a spus Julian. Poate nu. Depinde care e planul lor.

— Eu văd o altă hibă, a zis Clary Noi nu suntem morţi, de fapt.Ar fi o prostie din partea

lor să creadă că pot pretinde asta.

— Eu cred că aşa îşi închipuie, a spus Emma. Lupta de la Curtea Elfilor întunericului a fost un haos. Probabil că nu şi-au dat seama cine a trecut prin Portal în Thule şi cine nu. Şi cine ştie ce le-a spus Manuel. Lui, oricum, îi place să denatureze adevărul, iar în lipsa Săbiei Mortale, îl poate denatura cum vrea el. Pun pariu că el vrea război.Dar cu siguranţă Consiliul nu va susţine ideea unui război cu elfii, a spus Clary Sau chiar credeţi că am pierdut Consiliul pentru totdeauna?

Emma era surprinsă; Clary se uita la Julian de parcă aştepta cu mare interes răspunsul lui, cu toate că ea era cu cinci ani mai mare ca el. I se părea ciudat că mintea ascuţită pe care o avea Julian nu era numai a ei şi a familiei lui.

— Sunt destui pierduţi, a răpuns Julian. Sunt destui care deja au trecut în spatele Cohortei şi care susţin mesajul ei. Altfel nu ne-ar fi spus să ne prezentăm la Alicante peste două zile.

— Dar noi nu vom face asta, a spus Mark. Nu putem să ne ducem acum în Alicante. Tot ţinutul se află sub controlul Cohortei.

— Şi ultima oară când am fost acolo, Elorace ne-a trimis întro misiune sinucigaşă, a subliniat Emma. Nu cred că suntem în siguranţă la Idris.

Era trist — Idrisul era locul lor natal, care ar fi trebuit să fie cel mai sigur loc din lume pentru vânătorii de umbre.

— Nu ne ducem, a spus Elelen. Nu doar că nu e sigur, dar asta ar însemna să-i lăsăm pe magicieni pradă ravagiilor făcute de mană.

— Dar Jace şi Clary nu se pot duce la Lacul Lyn, a spus Alee. Toată activitatea Portalurilor e monitorizată.

Părul lui negru stătea în sus, ciufulit, şi avea pumnii strânşi.

— De-asta nu aţi plecat azi-dimineaţă, a înţeles Emma, întrebăm du -se de cât timp stăteau acolo Clary şi Jace, privind cu oroare scrisoarea aceea.

— Dar trebuie să existe o altă modalitate, a spus Jace, uitându-se disperat la Alee. Clary şi cu mine am putea pleca pe jos, sau...

— Nu puteţi, Ea întrerupt Emma. Sunt nişte chestii pe care nu le

înţeleg, dar un lucru pot să-ţi spun. Cohorta se foloseşte de moartea voastră pentru ceva anume. Dacă vă duceţi în Alicante şi cei din Cohortă aud ceva, măcar o şoaptă, vor face totul ca să vă omoare.

— Emma are dreptate, a spus Julian. Trebuie să creadă în continuare că sunteţi morţi.

— Atunci, mă duc eu, s-a oferit Alee. Clary ar putea să-mi facă un Portal undeva, în apropiere de Idris, şi apoi traversez graniţa pe jos...

— Nu, Alee. Magnus are nevoie de tine aici, a spus Clary Pe urmă, tu eşti şeful Alianţei Repudiaţilor şi a Vânătorilor de Umbre. Cei din Cohortă ar fi încântaţi să pună mâna pe tine.

Kieran s-a ridicat în picioare.

— Niciunul dintre voi nu poate pleca, a spus el. Ce vă lipseşte vouă, nefilimilor, e subtilitatea. Aţi fi în stare să plecaţi în galop spre Idris, aducând un dezastru pentru noi toţi. În schimb, elfii se pot strecura în Idris ca nişte umbre, ca să aducă ce doriţi.

— Elfii-l Jace a ridicat o sprânceană. Unul ai putea fi tu. Doi, poate, dacă socotim jumătate de Helen şi jumătate de Mark.

Kieran părea iritat.

— Elfii nu au voie să pună piciorul în Idris, a spus Alee. Probabil că graniţele sunt păzite cu magie şi cu senzori...

— Dar nu e bine că există armăsari ai elfilor care zboară, elfi care să-i călărească, şi că eu sunt unul dintre aceia?

— E un mod cam necioplit de a-ţi oferi ajutorul, a spus Jace, după care a întâlnit privirea lui Clary. Dar eu sunt de acord, a adăugat el. Te oferi tu să te duci la Idris să aduci apa?

Kieran începuse să se plimbe prin cameră. Părul lui negru se făcuse albastru intens, cu şuviţe albe.

— Nu vă trebuie un singur elf. Aveţi nevoie de o legiune. Aveţi nevoie de elfi care pot să zboare în Idris, să ia apa, să distrugă mana şi apoi să aducă apa vindecătoare magicienilor din toată lumea. Aveţi nevoie de Vânătoarea Sălbatică.

— Vânătoarea Sălbatică? a întrebat Mark. Chiar dacă Gwyn e prieten cu Diana, nu cred că cei de la Vânătoarea Sălbatică ar face asta pentru nefilimi.

Kieran şi-a îndreptat spatele. Pentru prima oară, Emma a văzut ceva din tatăl lui în postura sa şi în chipul ferm.

Eu sunt prinţ al elfilor şi vânător, a spus el. L-am ucis pe Regele întunericului cu mâinile mele. Cred că vor face asta pentru mine.Pe acoperiş, Kit auzea vocile care veneau din bucătăria de jos — voci ridicate şi agitate. Dar nu auzea şi ce spuneau.

— O scrisoare de la Liwy, a zis el, întorcându-se să se uite la Ty Băiatul stătea pe marginea acoperişului, cu picioarele atârnate. Kit

detesta tentaţia lui Ty de a se apropia de margini: uneori avea impresia că nu are simţul pericolului spaţial, că nu conştientizează ce s-ar întâmpla dacă ar cădea.

— De la cealaltă Liwy, din celălalt univers.

Ty a dat din cap. Părul lui mult prea lung i-a căzut pe ochi, iar el şi Ea dat la o

parte, enervat. Avea un hanorac alb, cu nişte găuri la manşete, prin care îşi strecurase degetul mare, astfel încât părea că se ţine de mâneci.

— Emma mi-a dat-o. Mă gândeam că poate ai vrea s-o citeşti.

— Da, a spus Kit. Vreau.

Ty i-a întins scrisoarea şi Kit a luat plicul uşor şi s-a uitat la scrisul de pe faţă. *Tiberius.* Oare semăna cu scrisul lui Liwy? Kit nu era sigur; mrşi

ly,

amintea să-i fi studiat caligrafia; ştia însă că începea să uite sunetul vocii ei.

Soarele bătea în acoperiş, făcând să lucească medalionul de aur de la gâtul lui Ty Kit a desfăcut scrisoarea şi a început să citească.

M~am gândit de atâtea ori la ce ţi~aş spune dacă ai apărea pe neaşteptate. Dacă aş merge pe stradă şi ai răsări în faţa mea, şi ai merge alături de mine, cum făceai întotdeauna, cu mâinile în buzunare şi cu capul înclinat pe pate. Mama obişnuia să spună că ai un mers celest, uitându-te aşa, la cer, ca şi cum ai căuta îngeri printre nori. Îţi aminteşti l

În lumea ta eu sunt cenuşă, am devenit un străbun, amintirile şi speranţele şi risurile mele s~au dus să construiască Oraşul Oaselor.

În lumea ta am arut noroc, pentru că nu a trebuit să trăiesc fără tine.

Dar în lumea asta, eu sunt tu. Du sunt geamănulfără

geamăn. Aşa că pot să~ţi spun asta:

Când geamănul tău părăseşte pământulpe care trăieşti, niciodată nu se mai întoarce în acelaşi fel: greutatea sufletului lui nu mai e, şi totul se dezechilibrează. Du mea se Zguduie sub picioarele tale precum o mare agitată. Nu pot să pun că în tinp ajunge să~ţifie mai uşor.

Dar te simţi mai sigur; înreţi să trăieşti cu această cutremurare a pământului, aşa cum marinarii se obişnuiesc cu marea agitată. O să înreţi, îţi promit.

Ştiu că nu eşti chiar acel Ty pe care l~am arut eu în lumea asta, genialul şi frumosul meu frate. Dar ştiu de la Julian că şi tu eştifru~ mos şi genial.

Ştiu că eşti iubit. Sper că eşti fericit. Te rog, fii fericit.

Meriţi din plin.

Aş fi vrut să te întreb dacă îţi aminteşti cum obişnuiam să şoptim cu linte pe întuneric: stea, geamăn, sticlă. Dar nu voi afla niciodată răpunsul tău. Aşa că o să le şoptesc singură când voi îndoi scrisoarea asta şi o voi băga în plic, sperând totuşi că va ajunge cumva la tine.

Şoptesc numele tău, Ty. Şoptesc cel mai important lucru:

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

IJvvy

Când Kit a lăsat jos scrisoarea, lumea parcă i s-a părut prea clară şi prea luminoasă, de parcă s-ar fi uitat la ea printro lupă. îl durea gâtul.

— Ce... ce crezi tu?

Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Dasă~l să audă, lasă~l să creadă, şi gata.

— Eu cred că... Ty a întins mâna după scrisoare şi a băgat-o în buzunarul de la hanorac. Eu cred că nu e Liwy a mea. Sunt convins că e o persoană bună, dar nu e a mea.

î îmi
c u r.
ar
fiam

Ceput
Tv a ►
iu-se
ir.l în (c
rum

r: chie
kălha-
cjuce

(Litico
r tr:>e
cu i
d:spă-

fy. Nu I
—

spu- z:
după

Ka a fa-
> pe
care

bcişnuia
K nodu-
itr riv
e r a
lemnele;
b.
cama,

—

Kit s-a aşezat, puţin cam brusc.

— Ce vrei să spui?

Ty s-a uitat la ocean, la mişcarea continuă de du-te-vino a valurilor.

— Liwy a mea ar fi vrut să se întoarcă la mine. Această Liwy nu a vrut. Ar fi interesant s-o întâlnesc, dar probabil e bine că nu a venit cu Emma şi cu Jules, fiindcă atunci nu am fi putut s-o aducem înapoi pe adevărata Liwy

— Nu, a spus Kit. Nu, n-ai înţeles. Nu că n-a vrut să se întoarcă la tine. E nevoie de ea acolo. Sunt convins că şi-ar fi dorit să fie alături de familia ei, dacă s-ar fi putut. Imaginează-ţi cum e să suferi din cauza pierderii...Nu vreau, Ea întrerupt Ty pe un ton ridicat. Ştiu că suferă. îmi pare sincer rău pentru ea. Chiar îmi pare rău. Ty scosese din buzunar un şnur şi acum îl răsucea cu nervozitate în mâini. Dar nu de asta ţi-am adus scrisoarea. Ştii ce e asta?

— Presupun că nu.

— Este ultimul lucru de care aveam nevoie pentru vrajă, a spus Ty Un obiect dintro altă dimensiune.

Kit a avut senzaţia că se află întmin montagne-russe care a început să coboare precipitat. Tocmai se pregătea să spună ceva, când Ty a scos o mică exclamaţie de uimire; a lăsat capul pe spate, uitându-se cum deasupra lor zboară un cal negru-cenuşiu şi unul brun, lăsând în urma copitelor aburi aurii şi argintii. Au privit amândoi în tăcere cum cei doi cai aterizează pe iarba din faţa Institutului.

Unul dintre călăreţi era o femeie cunoscută, îmbrăcată cu o rochie neagră. Diana. Celălalt era Gwyn ap Nudd, căpetenia Vânătorii Sălbatice. S-au uitat amândoi uluiţi cum Gwyn descalecă repede şi se duce s-o ajute pe Diana.

Dru a urcat pe acoperiş. Ty şi Kit erau deja acolo, aşezaţi neliniştitor de aproape de marginea acoperişului. Nu era surprinsă; descoperise cu mult timp în urmă că de câte ori voiau să vorbească singuri, aici dispăreau, aşa cum făceau Emma şi Julian când erau mai mici.

Nu vorbise mai deloc cu ei de când intrase în camera lui Ty Nu ştia ce să spună. Toată lumea din familie — Helen, Mark — spuneau ce bine îşi revine Ty cât de puternic e, cât de bine a rezistat după moartea lui Liwy

Dar ea văzuse camera lui distrusă şi sângele de pe pernă. Asta a fă- cut-o să se uite mai bine la el — la cât de slab era, la juliturile pe care le avea la mâini.

După ce murise tatăl lor, Ty trecuse printro fază în care obişnuia să-şi muşte mâinile. Se trezea în mijlocul nopţii cu pielea de pe nodurile mâinii roasă. Ea bănuia că făcea asta şi acum, şi din acest motiv era sânge pe pernă. Helen şi Mark nu aveau cum să recunoască semnele; nu fuseseră acolo pe atunci. Liwy ar fi ştiut. Şi Julian şi-ar da seama,dar abia venise acasă. Iar dacă ar fi spus ea cuiva, i s-ar fi părut că-i trădează pe Ty

O obseda şi povestea cu Thule — o lume în care Ty era mort. În care ea însăşi era moartă. În care nu mai exista familia Blackthorn. O lume pe care

o stăpânise Sebastian Morgenstern. Până şi numele Ash o obseda, ca şi cum l-ar mai fi auzit, deşi nu-şi amintea unde ar fi putut să-l audă. Gândul la Thule era un coşmar întunecat, care îi reamintea de fragilitatea legăturilor care o ţineau lângă familia

ei. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l supere pe Ty.

Aşa că îl evitase, şi, în consecinţă, îl evitase şi pe Kit, cum ei erau mereu împreună. Dar acoperişul nu era doar al lor. S-a apropiat de ei cu pas apăsat, făcând o grămadă de zgomot, ca să nu îi ia prin surprindere.

Nu au părut deranjaţi să o vadă.

— Gwyn şi Diana sunt aici, a spus Kit.

Când venise Kit la Institut, era puţin cam palid, ca şi cum şi-ar fi petrecut cea mai mare parte din timp în casă sau în pieţele nocturne. Acum avea culoare — un început de bronz şi puţin trandafiriu în obraji. Semăna mai mult cu Jace, mai ales de când îi crescuse părul şi începuse să se onduleze.

— Ştiu. S-a aşezat lângă ei pe marginea acoperişului. Se duc în Idris. Să aducă apă din Lacul Lyn.

I-a pus la curent repede, încântată că, de data asta, avea ea noutăţi. Kieran ieşise din Institut şi acum înainta prin iarbă spre Diana şi Gwyn. îşi ţinea spatele foarte drept, şi soarele strălucea în părul lui negru-albăstrui.

Kieran a înclinat capul spre Diana şi s-a întors spre Gwyn. Kieran se schimbase, şi-a spus Dru. Şi-a amintit de prima oară când îl văzuse, plin de sânge, furios şi supărat pe lume. Atunci îl considerase inamicul lui Mark şi al tuturor celorlalţi.

De atunci văzuse la el şi o altă latură. Luptase alături de ei. Se uitase cu ea la filme proaste. Şi-a adus aminte cum se plângea de viaţa lui amoroasă cu o noapte în urmă, cum râdea, şi acum se uita în jos la el: Gwyn îi pusese mâna pe umăr şi dădea din cap, cu un respect care iradia din toate gesturile lui.Oamenii erau alcătuiţi din tot felul de părţi, s-a gândit Dru. Părţi amuzante şi părţi romantice, părţi egoiste şi părţi curajoase. Uneori nu vedeai decât anumite părţi. Poate că atunci când le vedeai pe toate, îţi dădeai seama că întradevăr cunoşteai pe cineva.

Se întreba dacă va cunoaşte vreodată pe cineva aşa, în afara celor din familie.

— Ar trebui să coborâm, a spus Ty, cu ochii lui cenuşii curioşi. Să aflăm ce se întâmplă.

S-a îndreptat spre trapa care se deschidea spre scară. Kit tocmai se pregătea să plece după el, când Drusilla La bătut pe umăr.

Kit s-a întors să se uite la ea.

— Ce e?

— Ty, a spus ea încet. Dru s-a uitat spre fratele ei instinctiv când i-a rostit numele; deja dispăruse pe scară. Vreau să vorbesc cu tine despre el, dar să nu mai fie nimeni altcineva de faţă, şi să-mi promiţi că lui mri spui. îmi promiţi?

— Planton plăcut, a spus Jace, ciufulind-o pe Clary

Diana şi Gwyn plecaseră spre Idris. Emma se uitase după ei până când nu s-au mai văzut, dispăruţi în ceaţa de deasupra Los Angelesu- lui. Alee se dusese să stea cu Magnus, iar ceilalţi stabiliseră să patruleze în perimetrul Institutului, pe rând.

— Trebuie să fim atenţi, a spus Julian. Mesajul de la Cohortă e un test

al loialităţii. Vor sta cu ochii pe Institute, să vadă cine dă fuga la Alicante să se angajeze să lupte cu elfii. Ei ştiu că vom tergiversa cât mai mult — a făcut un gest spre Mark şi spre Helen —, dar eu nu aş ignora posibilitatea ca ei să facă prima
mişcare.

— N-ar fi o mişcare prea inteligentă, a remarcat Mark, încruntat. Tot ce trebuie să facă e să aştepte, ca apoi să ne declare trădători.

— Prea inteligenţi nu sunt, a încuviinţat Julian, posomorât. Răi, da, dar nu inteligenţi.

— Din păcate, Manuel e destul de inteligent, a spus Emma şi, deşi toată lumea arăta mai posomorâtă ca de obicei, nimeni nu a contrazis-o.

Clary şi Emma aveau să facă al doilea planton după Jace şi Elelen. Elelen deja intrase în casă să vadă ce face Aline, iar Emma încerca săse uite undeva, departe, în timp ce Clary şi Jace se sărutau şi scoteau sunete drăgălaşe.

— Sper că e totul în regulă în Alicante, a spus ea, mai mult ca să-şi dea seama dacă au terminat cu sărutatul.

— N-are cum, a spus Jace, dezlipindu-se de Clary Toată lumea crede că am murit. Ar face bine să-mi organizeze o paradă funerară. Trebuie să aflăm cine trimite flori.

Clary şi-a dat ochii peste cap, nu fără afecţiune.

— Simon şi Izzy ar putea face o listă. Apoi, după ce ne întoarcem din morţi, le trimitem şi noi flori.

— Femeile vor fi toate în doliu când vor auzi de moartea mea, a spus Jace, urcând scările. Vor fi haine sfâşiate. Sfâşiate, ascultă-mă pe mine!

— Eşti deja luat, a strigat Clary după el. Nu eşti un erou burlac.

— Dragostea nu cunoaşte îngrădiri, a replicat el, apoi a devenit serios. Mă duc să văd ce fac Alee şi Magnus. Ne vedem mai târziu.

Le-a făcut cu mâna şi a plecat. Clary şi Emma, amândouă în echipament, au pornit prin iarbă spre cărarea care ocolea Institutul.

Clary a oftat.

— Jace detestă să fie departe de Alee în momente de-astea. Nu poate face nimic, dar înţeleg nevoia de a fi alături de *parabatai-\A* tău atunci când suferă. Mi-ar plăcea să fiu lângă Simon.

— Nu se duce numai pentru el, a spus Emma.

Pe cerul albastru-închis alergau nişte nori fumurii.

— Sunt convinsă că şi Alee se simte mai bine dacă e şi el acolo. Ce vreau să spun, cred că cea mai oribilă chestie pentru Alee din Thule e că probabil s-a simţit aşa de singur după ce Ea pierdut pe Magnus. Deja îi muriseră atât de mulţi prieteni, iar*parabatai~\A* lui era mai rău decât dacă ar fi fost mort.

Clary s-a cutremurat.

— Ar trebui să vorbim despre ceva mai vesel.

Emma a încercat să se gândească la ceva vesel. La Julian, ieşit de sub influenţa vrăjii? Nu era un subiect pe care îl putea discuta. Zara, strivită sub un bolovan, părea cam prea vindicativ

Am putea discuta despre viziunile tale, a spus ea, prudentă.Clary s-a uitat surprinsă la ea.

— Viziunile acelea despre care mi-ai povestit, în care ai spus că te-ai văzut murind. La Curtea Elfilor întunericului, când te-ai uitat prin Portal...

— Mi-am dat seama ce văzusem, da, a zis Clary. Mă văzusem pe mine, şi eram moartă, şi mai vedeam şi visul pe care îl avusesem. A inspirat adânc. Nu l-am mai visat de când m-am întors de pe Tărâmul Elfilor. Cred că visele acelea încercau să-mi spună ceva despre Thule, de fapt.

Ajunseseră la locul în care iarba se termina şi începeau nisipul şi tufişurile; oceanul se vedea ca o dungă groasă de vopsea albastră în depărtare.

— Lui Jace i-ai spus?

— Nu. Nu pot să-i spun acum. Mă simt atât de stupidă, şi am impresia că nu m-ar ierta niciodată... Pe urmă, el trebuie să se concentreze la Alee şi la Magnus. Şi noi la fel. Clary a lovit cu piciorul o pietricică. îl ştiu pe Magnus de când eram mică. Prima oară când bam văzut, i-am tras pisica de coadă. Nu ştiam că putea să mă transforme întro broască sau întro cutie poştală dacă ar fi vrut.

— Magnus o să fie OK, a spus Emma, dar ştia că nu suna prea sigură pe ea.

Nu avea cum să fie.

Vocea lui Clary tremura.

— Pur şi simplu, am senzaţia că... dacă magicienii sunt pierduţi, dacă cei din Cohortă reuşesc să-i atragă pe vânătorii de umbre întrun război împotriva repudiaţilor... atunci, tot ce am făcut eu a fost zadarnic. Toate lucrurile la care am renunţat în timpul Războiului întunecat. Şi înseamnă că nu sunt un erou. N-am fost niciodată.

Clary s-a oprit şi s-a rezemat de un bolovan imens, bolovanul pe care îi plăcea lui Ty să se urce. Era clar că se abţinea cu greu să nu plângă. Emma se uita la ea îngrozită.

— Clary, a spus ea. Tu m-ai învăţat ce înseamnă să fii erou. Mi-ai spus că eroii nu înving întotdeauna. Că uneori pierd, dar continuă să lupte.Am crezut că eu *am continuat* lupta. Presupun că am crezut că am învins.

— Am fost în Thule, a rostit Emma apăsat. Lumea aceea era aşa cum era pentru că tu nu mai erai acolo. Tu ai fost punctul de cotitură, tu ai schimbat lucrurile. Dacă n-ai fi fost tu, Sebastian ar fi câştigat Războiul întunecat. Dacă n-ai fi fost tu, o mulţime de oameni ar fi murit, şi o mulţime de lucruri bune ar fi dispărut pentru totdeauna.

Clary a inspirat adânc.

— Luptele noastre nu se vor termina niciodată, mri aşa?

— Cred că nu, a răspuns Emma.

Clary s-a desprins de stâncă. Au pornit din nou pe cărarea care mergea şerpuit prin deşert, printre tufele de un verde intens sau de un violet prăfos. Soarele coborâse acum spre orizont şi nisipul deşertului strălucea ca aurul.

— în Thule, a spus Emma după ce au trecut de colţul Institutului, mintea lui Jace era controlată de Sebastian. Dar mai era ceva despre care nu am zis nimic în bibliotecă. Putea să-l controleze numai pentru că minţise în legătură cu implicarea lui în moartea ta. Îi era teamă că nici subjugat de o vrajă,

indiferent cât de puternică, Jace nu îl va ierta pentru că îngăduise să fii ucisă.

— Şi îmi spui asta de ce?

Clary s-a uitat la Emma, pieziş.

— Pentru că Jace ţi-ar ierta orice, a spus Emma. Du-te la el şi spune-i că ai fost toantă dintrun motiv întemeiat, apoi spune-i să se însoare cu tine.

Clary a izbucnit în râs.

— Asta-i foarte romantic.

Emma a zâmbit.

— Sugestia mea se referă la sentimente. Cererea în căsătorie depinde de tine.

Helen le dăduse lui Alee şi lui Magnus una dintre cele mai mari camere din Institut. Jace bănuia că la un moment dat camera aceea aparţinuse părinţilor Blackthorn.De fapt, era ciudat să te gândeşti la părinţii lor şi să nu te gândeşti în acelaşi timp la Julian — la tăcutul, competentul şi secretosul Julian — ca fiind cel care avusese grijă de copii. Dar oamenii devin ce sunt nevoiţi să devină: probabil că Julian nu-şi dorise să devină părinte la doisprezece ani, după cum nici Jace nu dorise să plece din Idris şi să-şi piardă tatăl la nouă ani. Dacă cineva i-ar fi spus atunci că o să dobândească o familie mai bună la New York, nu l-ar fi crezut, aşa cum nici Julian n-ar fi crezut că-şi va iubi fraţii atât de mult, încât toate eforturile făcute vor fi răsplătite. Sau cel puţin aşa bănuia Jace.

S-a uitat la Alee, fratele pe care îl dobândise. Stătea lungit pe o parte, în patul mare de lemn din mijlocul camerei: lângă el stătea Magnus, ghemuit întro parte, cu părul lui negru care contrasta puternic cu perna albă.

Jace nu-i mai văzuse pe Alee aşa de sfârşit şi de epuizat de când dispăruse Magnus în Edom, cu cinci ani în urmă. Alee plecase după el, să-l aducă înapoi: s-ar fi dus oriunde după Magnus.

Dar lui Jace îi era teamă — mai mult decât teamă — că Magnus s-ar putea duce undeva unde Alee nu l-ar fi putut urma.

Nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă Magnus n-ar mai fi; povestea cu Thule îi băgase ace de gheaţă în vene. Bănuia că ştie ce s-ar întâmpla cu el dacă ar pierde-o pe Clary. Nu suporta gândul că Alee ar suferi o astfel de durere.

Alee s-a aplecat şi Ea sărutat pe Magnus pe tâmplă. Magnus s-a foit şi a murmurat ceva, dar nu s-a trezit. Jace nu îl mai văzuse treaz din noaptea trecută.

Alee s-a uitat la Jace, cu ochii umbriţi.

— Cât e ceasul?

— Suntem la apus, a spus Jace, care nu purta niciodată ceas. Pot să mă duc să văd, dacă vrei să ştii.

— Nu. Probabil e deja prea târziu să-i mai sun pe copii. Şi-a frecat ochii cu dosul palmei. Pe urmă, tot sper să îi sun să le dau veşti bune.

Jace s-a ridicat şi s-a dus la fereastră. Avea impresia că nu poate să respire. *Ia durerea asta de la Alee!* s-a rugat el îngerului Raziei. *Haide, ne~am întâlnit. Fă asta pentru minei*Rugăciunea lui avea ceva neortodox, dar venea din inimă.

Alee a ridicat o sprânceană spre el.

— Te rogi?

— De unde ştii?

Pe fereastră, Jace vedea iarba din faţa Institutului, autostrada şi oceanul, în spatele ei. O lume care mergea înainte ca întotdeauna, fără să-i pese de ce probleme aveau vânătorii de umbre şi magicienii.

— Ţi se mişcau buzele, a spus Alee. Nu prea te rogi tu, dar apreciez că te-ai gândit.

— În mod normal, nu prea am de ce să mă rog, a răspuns Jace. În mod normal, când ceva merge prost, ne ducem la Magnus şi el rezolvă.

— Ştiu. Alee a cules o scamă de pe manşeta tricoului. Poate ar fi trebuit să ne căsătorim. Magnus şi cu mine. În tot timpul ăsta am fost căsătoriţi neoficial, şi voiam să aşteptăm până când Pacea Rece se va sfârşi. Astfel încât un repudiat să poată face o nuntă normală cu un vânător de umbre.

— În auriul vânătorilor de umbre şi în albastrul magicienilor, a spus Jace.

Mai auzise asta, explicaţia pentru care Alee şi Magnus încă nu se căsătoriseră,
dar aveau de gând s-o facă. Ajunsese chiar să aleagă verighetele cu Alee, pentru ziua în care, în sfârşit, se vor căsători — erau nişte benzi simple de aur pe care erau gravate cuvintele *Aku Cinta Kamu.* Ştia că verighetele erau un secret, pentru că Alee voia să-l ia prin surprindere pe Magnus, dar nu ştiuse că în spatele acestui eveniment de care păreau siguri că va avea loc la momentul potrivit existau nelinişti şi temeri.

întotdeauna era greu să spui adevărul despre relaţia altora.

— Măcar aşa Magnus ar fi ştiut cât de mult îl iubesc, a spus Alee, aplecându-se să dea la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea lui Magnus.

— Ştie, a zis Jace. Niciodată să nu te îndoieşti de asta.

Alee a dat din cap. Jace s-a uitat iar pe fereastră.

— Tocmai s-a schimbat plantonul. Clary a spus că o să vină să vadă ce face Magnus după ce iese din tură.

N-ar trebui să fac şi eu de planton? a întrebat Alee. Nu vreau să las totul pe seama voastră.Pe Jace începuse să-l doară nodul pe care îl simţea în gât. S-a aşezat lângă *parabatarvX* lui, căruia îi jurase să-l urmeze, să trăiască lângă el, să moară odată cu el. Bineînţeles, asta presupunea şi împărţirea poverilor şi suferinţelor.

— Asta e plantonul tău, frate, a spus el.

Alee a expirat încet. A pus mâna pe umărul lui Magnus, cu cea mai uşoară dintre atingeri. Cealaltă mână i-a întins-o lui Jace; acesta a lu- at-o şi şi-au împletit degetele. Au stat aşa, cu mâinile strânse, în tăcere, în timp ce soarele cobora în ocean.

— Deci, ce se întâmplă? a întrebat Aline.

Stăteau la marginea falezei, de unde se vedeau autostrada şi oceanul.

— Dacă Magnus începe să se transforme în demon. Ce se întâmplă?

Avea ochii roşii şi umflaţi, dar îşi ţinea spatele drept. Vorbise la
telefon cu tatăl ei, care îi spusese doar ce ştia: că gardienii veniseră dis-de-

dimineaţă să o ducă pe Jia la Citadelă. Că Horace Dearborn promisese că nu i se va întâmpla nimic rău, dar că era nevoie de „un semn de bună-credinţă” pentru a- i linişti pe cei care „îşi pierduseră încrederea”.

Dacă tatăl ei credea că erau doar minciuni, nu i-a spus, dar Aline ştia, şi din clipa în care a închis telefonul ba făcut pe Dearborn în toate felurile, faţă de Helen. Aline întotdeauna ştiuse un număr impresionant de înjurături.

— Avem Sabia Mortală, a spus Helen. Cea din Thule. E ascunsă, dar Jace ştie unde e, şi ştie ce are de făcut. Nu-i va lăsa pe Alee s-o facă.

— N-am putea, nu ştiu, să încercăm să-l capturăm pe demon? Să-l transformăm din nou în Magnus?

— Of, iubito, nu ştiu, a spus Helen, obosită. Nu cred că mai poţi reveni la normal odată ce te-ai transformat în demon, iar Magnus n-ar vrea să trăiască aşa.

— Nu e drept.

Aline a lovit cu piciorul o piatră de dimensiuni apreciabile. Piatra a zburat de pe marginea falezei; Helen a auzit cum se rostogoleşte pe versant, spre autostradă.

1

— Magnus merită ceva mai mult, nu mizeria asta. Noi toţi merităm ceva mai bun. Cum s-a ajuns la asta, aşa de repede, aşa de urât? Totul era bine. Eram fericite.

— Eram în exil, Aline, a spus Helen. A cuprins-o în braţe şi şi-a rezemat bărbia de umărul ei. Cruzimea celor din Conclav m-a rupt de familie, din cauza sângelui meu. Din cauza sângelui pentru care eu nu aveam nicio vină. Seminţele acestui copac otrăvit au fost plantate cu mult timp în urmă. Acum noi doar ne uităm cum înfloreşte.

Soarele apusese când Mark şi Kieran şi-au început patrularea. Mark sperase să facă pereche cu Julian, dar, din nu ştiu ce motiv, Emma ţinuse să facă de pază cu Clary, şi aşa se ajunsese la nişte combinaţii ciudate.

Au mers o vreme în tăcere, lăsând să se aşeze praful în întunericul din jur. Mark nu discutase cu Kieran nimic important de când se întorseseră de pe Tărâmul Elfilor. Ar fi vrut, ardea de nerăbdare să stea de vorbă cu el, dar îi fusese teamă că va înrăutăţi situaţia deja confuză.

începuse să se întrebe dacă nu cumva el era problema: dacă nu cumva jumătatea lui umană şi jumătatea lui elfa aveau păreri contradictorii depre iubire şi relaţii. Dacă nu cumva o jumătate din el îl voia pe Kieran şi libertatea cerului, iar cealaltă jumătate o voia pe Cristina şi grandoarea şi responsabilitatea îngerilor pământeni.

Toate astea erau suficiente pentru a face pe cineva să iasă în grădina cu

statui şi să se dea cu capul de Virgil.

Nu că şi făcuse asta.

— Am putea să şi vorbim, Mark, a spus Kieran.

Se ridica o lună strălucitoare; lumina oceanul întunecat, transfor mându-i parcă întro sticlă neagră-argintie — culorile ochilor lui Kieran. Noaptea deşertică era însufleţită de cântecul cicadelor. Kieran mergea lângă Mark cu mâinile la spate, arătând uman îmbrăcat în blugi şi tricou. Pusese piciorul în prag când venise vorba de uniformă.

— Nu ne face niciun bine dacă ne ignorăm.

— Mi-a fost dor de tine, a spus Mark.

I se părea că n-are niciun rost să mintă.

Şi n-am intenţionat să te ignor, sau să te rănesc. îmi cer iertare.Kieran a ridicat capul surprins, cu o scânteie în ochii lui negru şi argintiu.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, Mark. A şovăit. Am avut multe pe cap, cum spuneţi voi aici, în lumea muritoare.

Mark şi-a ascuns zâmbetul în semiîntuneric. Kieran era enervant de simpatic când folosea cuvinte moderne.

— Ştiu că şi tu ai avut, a continuat Kieran. Ţi-a fost teamă pentru Julián şi pentru Emma. înţeleg. Şi totuşi nu-mi pot înăbuşi gândurile egoiste.

— Ce fel de gânduri egoiste? ba întrebat Mark.

Erau în apropiere de parcare, printre statuile pe care Arthur Blackthorn le adusese cu vaporul cu ani în urmă. Odinioară se aflaseră în grădinile casei Blackthorn din Londra. Acum Sofocle şi ceilalţi stăteau în acest loc pustiu şi se uitau la o apă aflată foarte departe de Marea Egee.

— Cred în cauza voastră, a spus Kieran încet. Cred că cei din Cohortă sunt oameni răi, sau cel puţin oameni flămânzi de putere, care caută soluţii rele la problemele pe care frica şi prejudecăţile lor le-au creat. Dar, deşi cred asta, nu pot să-mi reprim sentimentul că nimănui mri pasă de bunăstarea patriei mele. De Tărâmul Elfilor. A fost... este un loc care are multă bunătate şi minuni printre pericolele şi încercările lui.

Mark s-a întors spre Kieran, surprins. Stelele străluceau deasupra lor, aşa cum străluceau doar în deşert, ca şi cum aici ar fi fost mai aproape de pământ.

Se vor stinge stelele înainte să te uit, Mark Blackthorn.

— Nu te-am mai auzit vorbind aşa despre Tărâmul Elfilor, a spus Mark.

— Nu aş vorbi aşa cu mulţi oameni. Kieran a dus mâna la gât, unde stătuse odinioară lănţişorul cu vârful de săgeată, apoi a lăsat mâna jos. Dar tu... tu cunoşti Tărâmul Elfilor aşa cum alţii nu îl ştiu. Cum se prăvălesc apele albastre ca gheaţa în Cascada lui Bram. Ce gust are muzica şi ce sunet are vinul. Părul de miere al sirenelor din râuri, strălucirea felinarelor în umbra pădurilor adânci.

— Mark a zâmbit fără să vrea.Strălucirea stelelor... Cele de aici nu sunt decât umbre palide ale celor de pe Tărâmul Elfilor.

— Ştiu că tu ai fost captiv acolo, a spus Kieran. Dar mi-ar plăcea să cred că ai ajuns să vezi ceva bun în tărâmul acela, aşa cum ai ajuns să vezi ceva bun în mine.

— Sunt multe lucruri bune în tine, Kieran.

Kieran s-a uitat spre ocean, agitat.

— Tatăl meu a fost un conducător rău, iar Oban o să fie şi mai rău. Imaginează-ţi ce ar putea face un Rege bun din Tărâmul Elfilor. Mă tem pentru viaţa lui Adaon şi mă tem şi pentru soarta Tărâmului Elfilor fără el. Dacă fratele meu nu poate fi acolo Rege, ce nădejde mai are patria mea?

— Ar putea fi un alt Rege, un alt prinţ elf care să fie bun. Ai putea fi tu.

— Uiţi ce am văzut în apa aceea, a spus Kieran. Cât fam rănit pe oameni. Cât te-am rănit pe tine. Nu aş putea fi Rege.

— Kieran, ai devenit o altă persoană, la fel ca mine, a spus Mark.

Parcă auzea vocea Cristinei, undeva, în minte, modul acela calm în care îi lua mereu apărarea lui Kieran — niciodată nu încerca să-l scuze, doar să înţeleagă. Să explice.

— La Vânătoarea Sălbatică eram disperaţi, iar disperarea îi poate face pe oameni să fie duri. Dar tu te-ai schimbat, am văzut cum te-ai schimbat chiar şi înainte de a atinge apele acelea. Am văzut cât de bun erai când trăiai la Curtea tatălui tău şi cât de iubit erai pentru asta, şi chiar dacă Vânătoarea Sălbatică a ascuns bunătatea ta, nu a reuşit s-o şteargă. Doar bun ai fost cu mine, cu familia mea, sau cu Cristina de când te-ai întors de la Şcoala de Solomonie.

— Apa aceea...

— Nu e numai apa, a spus Mark. Apa te-a ajutat să descoperi ceea ce era deja acolo. Tu înţelegi ce înseamnă să sufere cineva şi că durerea altuia nu e diferită de durerea ta. Cei mai mulţi regi nu înţeleg empatia adevărată. Gândeşte-te cum ar fi un conducător care să înţeleagă asta.

— Nu ştiu dacă am aşa o credinţă în mine, a spus Kieran încet, cu vocea şoptită precum sunetul vântului prin deşert.Eu am acea credinţă în tine, a spus Mark.

Când a auzit asta, Kieran s-a întors cu faţa spre el. Avea chipul deschis, cum Mark mri mai văzuse de multă vreme, un chip care nu ascundea nimic — nici teama, nici nesiguranţa, nici transparenţa iubirii lui.

— Nu am ştiut... mi-a fost teamă că am distrus credinţa ta în mine şi, odată cu ea, şi legătura dintre noi.

— Kier, a spus Mark, şi a văzut cum Kieran se înfioară la auzul vechiului diminutiv Azi te-ai ridicat şi ţi-ai oferit toate puterile tale de prinţ şi de elf ca să-mi salvezi familia. Cum poţi să nu ştii ce simt?

Kieran îşi privea propria mână, care se apropiase de marginea gulerului lui Mark. Privea ca hipnotizat locul în care pielea lor se atingea, degetele lui pe clavicula lui Mark, alunecând spre gât, spre obraz.

— Vrei să spui că îmi eşti recunoscător?

Mark i-a prins mâna, i-a pus-o pe pieptul lui şi i-a apăsat palma pe inima lui, care bătea cu putere.

— Asta seamănă a *recunoştinţa!*

Kieran s-a uitat la el cu ochii mari. Iar Mark a fost din nou la Vânătoarea Sălbatică, era pe un deal verde, în ploaie, în braţele lui Kieran.

Iubeşte-mă! Arată-mi!

— Kieran, a şoptit Mark şi l-a sărutat, iar Mark a scos un mic strigăt răguşit şi l-a prins de mâneci, trăgându-i spre el.

Mark şi-a trecut braţele pe după gâtul lui, aplecându-i capul, în sărut: buzele

lor s-au atins şi Mark a simţit gustul respiraţiei lor amestecate, un elixir de fierbinţeală şi dorinţă.

Kieran s-a desprins în cele din urmă din sărut. Zâmbea cu zâmbetul acela vesel şi cumva pervers pe care Mark bănuia că nu i-i mai văzuse nimeni în afară de el. Ţinându-i pe Mark de braţe, ba împins să meargă câţiva paşi îndărăt, până când Mark a ajuns cu spatele lipit de o stâncă. S-a apropiat şi mai mult de el, cu gura pe gâtul lui, şi buzele lui au găsit punctul acela zvâcnitor al pulsului, apoi i-a supt încet pielea, până când Mark a scos un geamăt şi şi-a cufundat mâinile în părul lui mătăsos.

Mă omori, a spus Mark, râzând încet, din piept.Kieran a chicotit, şi mâinile lui s-au strecurat pe sub tricoul lui Mark, i-au mângâiat spatele, au alunecat peste cicatricele de pe omoplaţi. Iar Mark a răspuns atingerii lui. Şi-a trecut mâinile prin părul lui, peste faţa lui, de parcă ar fi vrut să cartografieze toate curbele ei, şi-a lăsat degetele să treacă peste pielea aceea pe care şi-o amintea ca prin vis: gâtul lui fin, clavicula, încheieturile mâinilor, suprafaţa aceea frumoasă şi neuitată pe care o crezuse pierdută. Kieran a suspinat uşor când Mark şi-a strecurat mâna pe sub tricoul lui, mângâindu-i pielea, muşchii tari şi fini ai abdomenului plat, curbura cutiei toracice.

— Mark al meu, a şoptit el, atingându-i părul şi obrazul. Te ador.

Te adoro, Mark.

Mark a simţit că i se răceşte pielea; a avut dintrodată senzaţia că face ceva rău. A lăsat mâinile jos cu un gest brusc şi s-a îndepărtat de Kieran. Avea impresia că nu poate respira cum trebuie.

— Cristina, a spus el.

— Nu Cristina stă între noi, a spus Kieran. Ea e cea care ne uneşte. Tot ceea ce am spus noi, felul în care ne-am schimbat…

— Cristina, a spus Mark din nou, şi şi-a dres vocea, pentru că ea stătea chiar în faţa lor.

Cristina a avut impresia că faţa i-ar putea lua foc, efectiv Venise să le spună lui Mark şi Kieran că ea şi Aline erau gata să preia schimbul, fără să se gândească o clipă că ar putea să întrerupă un moment intim.

După ce ocolise stânca, îngheţase — scena îi amintea aşa de bine de prima oară când îi văzuse împreună. Kieran, care stătea lipit de Mark, trupurile lor unul lângă altul, amândoi cu mâinile în părul celuilalt, sărutându-se de parcă nu s-ar putea opri.

Sunt groaznic de idioată, şi-a spus ea. Acum se uitau amândoi la ea: Mark părea zdrobit, Kieran părea ciudat de calm.

— îmi pare rău, a spus ea. Venisem doar să vă spun că s-a încheiat schimbul, dar… o să… o să plec.

— Cristina, a spus Mark, apropiindu-se de ea.

Nu pleca! a rostit Kieran.Era o poruncă, nu o rugăminte: vocea lui avea un fel de întunecare, o profunzime dată de dorinţă. Şi, deşi Cristina nu avea de ce să asculte porunca lui, s-a întors încet şi s-a uitat la ei.

— Chiar cred că ar trebui să plec. Voi nu?

— Am primit de curând un sfat de la o persoană înţeleaptă, care mi-a spus să nu ascund niciodată ceea ce îmi doresc, a spus Kieran. Eu te doresc şi te iubesc pe tine, Cristina, la fel şi Mark. Rămâi cu noi!

Cristina nu se putea mişca. Şi-a adus din nou aminte de seara când îi văzuse împreună prima dată. Dorinţa pe care o simţise. La vremea aceea, se gândise că îşi dorea ce aveau şi ei: că îşi dorea pasiunea aceea a lor, şi un băiat pe care încă nu îl cunoştea.

Dar trecuse multă vreme de când în visele ei apăreau alte chipuri în afară de chipul lui Mark sau al lui Kieran. De când îşi imaginase că ochii care se uită în ochii ei au aceeaşi culoare. Nu îşi dorise doar o vagă aproximare a ceea ce aveau ei: pe *ei* îi dorise.

S-a uitat la Mark, care părea ţintuit între speranţă şi groază.

— Kieran, a spus el.

Îi tremura vocea.

— Cum poţi să-i ceri asta? Ea nu e elf, n-o să mai vorbească niciodată cu noi...

— Dar mă veţi părăsi, a spus ea, auzindu-şi propria voce ca pe vocea unui străin. Voi vă iubiţi şi vă potriviţi. O să mă părăsiţi şi o să vă întoarceţi pe Tărâmul Elfilor.

Ei s-au uitat la ea cu o expresie care indica un şoc identic.

— N-o să te părăsim niciodată, a spus Mark.

— Vom sta aproape de tine ca valul de ţărm, a spus şi Kieran. Niciunul dintre noi nu doreşte altceva. A întins mâna spre ea. Te rog să ne crezi, Doamnă a Trandafirilor.

Cei câţiva paşi făcuţi pe nisip şi pe iarba aspră au fost cei mai lungi şi cei mai scurţi paşi făcuţi vreodată de Cristina. Kieran a întins ambele braţe, Cristina s-a lăsat cuprinsă de ele, a ridicat capul şi Ea sărutat.

Fierbinţeala şi arcuirea buzelor lui sub gura ei a facut-o să simtă că pluteşte. El zâmbea, cu gura lipită de buzele ei. îi spunea pe nume. Mâna lui era pe mijlocul ei, şi degetul lui mare îi mângâia gingaş talia.Ea s-a lipit de el şi a întins cealaltă mână. Degetele calde ale lui Mark s-au strâns în jurul încheieturii ei. Ca şi cum ar fi fost o prinţesă, el i-a sărutat degetele, trecându-şi uşor buzele peste dosul palmei.

Inima ei bătea de trei ori mai tare când s-a întors în braţele lui Kieran, cu spatele la el. Kieran i-a dat părul la o parte de pe gât şi a sărutat-o acolo apăsat, facând-o să se cutremure când a întins mâna spre Mark. Ochii lui străluceau, albastru şi auriu, însufleţiţi de dorinţa pentru ea, pentru Kieran, pentru ei trei împreună.

S-a lăsat tras de ea şi s-au îmbrăţişat ca unul. Mark a sărutat-o pe buze, în timp ce ea s-a lipit de pieptul lui Kieran, mâna lui Kieran era în părul lui Mark, mângâia obrazul lui Mark, alunecând spre clavicula lui. Cristina nu simţise niciodată o astfel de iubire; niciodată nu fusese strânsă atât de tare.

Pe cerul de deasupra capetelor lor s-a auzit dintrodată un mare vacarm — un vacarm pe care îl cunoşteau cu toţii, deşi Mark şi Kieran îl ştiau cel mai bine.

S-au desprins repede din îmbrăţişare, în timp ce aerul vâjâia în jurul lor: cerul părea că se roteşte de atâta mişcare. Coame şi cozi de cai fluturau în vânt, ochi

străluceau în mii de culori, războinici îndemnau şi strigau, iar în mijlocul tuturor era un cal mare, negru cu pete albe, pe spatele căruia stăteau o femeie şi un bărbat care se opriseră să se uite în jos, spre pământ, în timp ce sunetul unui corn de vânătoare se pierdea în depărtări.

Gwyn şi Diana se întorseseră, şi nu singuri.

Julián considerase întotdeauna că studioul lui — care îi aparţinuse mamei sale — era cea mai frumoasă încăpere din Institut. Puteai vedea totul prin cei doi pereţi de sticlă: şi oceanul, şi deşertul; ceilalţi doi pereţi erau crem şi păreau vii datorită picturilor abstracte făcute de mama lui.

Acum vedea asta, dar nu o simţea. Sentimentul pe care îl avusese înainte uitându-se la ceva frumos, şi care îi înălţase întotdeauna sufletul lui de artist, acum dispăruse.

Fără sentimente, şi-a spus el, mă dizolv, aşa mm aqua regia dizolvă aurul. Ştia, dar nu simţea nici asta.

are

Să ştii că eşti disperat, dar să nu poţi simţi acea disperare, era o experienţă stranie. S-a uitat la vopselurile pe care le aşezase în jurul unei pânze albe, întinse pe masa din mijlocul atelierului. Albastru şi auriu, roşu şi negru. Ştia că trebuia să creeze forme cu ele, dar când a ridicat pensula, a şovăit.

Tot acel instinct care îl atrăgea spre desen îl părăsise, acel ceva care îi spunea că o tuşă de pensulă era mai bună decât alta, acel ceva care asocia nuanţe cu sensuri. Albastrul era doar albastru. Verdele era verde, închis sau deschis. Roşul ca sângele era la fel cu roşul de la semafor.

r u
>- I
o s
n r.
ci

Fmma mă evită, şi-a spus el. Gândul acesta nu i-a adus durere, pentru că nimic nu-i aducea durere. Era un simplu fapt. Şi-a amintit de dorinţa pe care o simţise în camera ei, cu o noapte în urmă, şi a lăsat jos pensula. Era ciudat să te gândeşti la o dorinţă separată de sentiment: niciodată nu dorise o persoană pe care să n-o iubească mai întâi. Niciodată nu dorise pe altcineva în afară de Emma.

tea

Dar noaptea trecută, când o ţinea în braţe, avusese impresia că ar fi putut rupe monotonia care îl înconjura şi care îl înăbuşea cu vidul ei; că flacăra dorinţei pentru ea ar fi putut arde totul şi astfel bar fi eliberat.

Era mai bine că îl evita. Chiar şi în starea lui, nevoia pe care o simţea pentru ea era prea ciudată, prea puternică.

Ceva a fulgerat prin dreptul ferestrei studioului. S-a dus să se uite afară şi a văzut că Gwyn şi Diana erau pe peluză, cu alte persoane în jur: Cristina, Mark, Kieran. Gwyn i-a întins lui Alee un recipient de sticlă, iar acesta ba luat şi a pornit în fugă spre Institut, zburând peste iarbă precum una dintre săgeţile lui. Dru ţopăia împreună cu Tawy şi facea piruete. Emma a îmbrăţişat-o pe Cristina şi apoi pe Mark. Gwyn o ţinea de mijloc pe Diana, care îşi rezemase capul de umărul lui.

pa.
I-a
pul
-eţi

Julian a fost cuprins de o uşurare scurtă şi rece, ca un val de apă. Ştia că ar trebui să simtă mai mult, că ar trebui să simtă bucurie. I-a văzut pe Ty şi pe Kit stând ceva mai departe de ceilalţi; Ty ţinea capul pe spate, aşa cum făcea de multe ori, şi arăta spre stele.

Când Julian a ridicat capul, cerul s-a întunecat de sute de călăreţi zburători.Mark a observat fără să vrea încordarea lui Kieran când Vânătoarea Sălbatică a început să aterizeze peste tot în jur, venind spre iarbă ca firele de puf de păpădie aduse de vânt.

Nu putea să-l condamne. Şi Mark se simţea ameţit din cauza şocului şi a efectelor ulterioare ale dorinţei — deja momentele acelea petrecute cu Cristina şi Kieran lângă stâncă i se păreau un vis febril. Chiar se întâmplase? Probabil — Cristina îşi aranja părul cu mişcări rapide, nervoase, iar buzele ei erau încă roşii de la săruturi. Mark şi-a verificat rapid hainele. Nu mai era sigur că nu-şi rupsese tricoul ca să-l arunce în deşert, anunţând că niciodată nu va mai avea nevoie de tricouri. Orice era posibil.

Kieran, însă, părea calm şi îşi pusese masca aceea pe care Mark o cunoştea

bine — pe care şbo punea întotdeauna când cei de la Vânătoarea Sălbatică îl batjocoreau

şi îl numeau prinţişor. Mai târziu le câştigase respectul şi reuşise să aibă grijă de el şi de Mark, dar nu avea prieteni la Vânătoarea Sălbatică în afară de Mark — şi poate de Gwyn, aşa, în felul lui ciudat.

Mark, însă, nu le obţinuse niciodată respectul. Sau cel puţin aşa crezuse el mereu. Uitându-se acum la grupul de vânători tăcuţi, care stăteau pe armăsarii lor, unele feţe cunoscute, altele noi, a observat că îl privesc altfel. Nu era deloc dispreţ în ochii lor, văzându-i runele proaspete de pe braţe, uniforma pe care o purta cu centura de arme de la mijloc, plină de pumnale serafice.

Bucuria gălăgioasă care a urmat după sosirea Dianei şi a lui Gwyn se potolise după venirea Vânătorii Sălbatice. Helen îi luase pe Dru şi pe Tawy şi îi dusese în casă, cu toate protestele lor. Diana descălecase de pe Orion şi stătea acum lângă Kit şi Ty, iar Emma intrase în Institut cu Aline, să vadă dacă îl puteau ajuta pe Alee cu ceva.

Gwyn a descălecat şi şi-a scos casca de pe cap. Spre uimirea lui Mark, a înclinat capul spre Kieran. Nu era prea sigur că îl mai văzuse vreodată pe Gwyn înclinând capul în faţa cuiva.

— Gwyn, a spus Kieran. De ce ai adus aici toată Vânătoarea Sălbatică? Credeam că se vor duce să livreze apa.

— Au dorit să te salute înainte de a pleca în misiune, a spus Gwyn.

565 [A]Unul dintre Vânători, un bărbat cu o faţă impasibilă, plină de cicatrice, s-a înclinat în şa.

— Am împlinit voia ta, a spus el. Nobile suzeran.

Kieran s-a albit.

— Nobile suzeran? a repetat Cristina, care era evident uimită.

Diana ba atins uşor pe umăr pe Gwyn şi s-a îndreptat spre Institut.

Lui Mark i se învârtea capul: „suzeran” era termenul pe care cei de la Vânătoarea Sălbatică îl foloseau pentru un monarh, pentru un Rege sau o Regină de pe Tărâmul Elfilor. Nu pentru un simplu prinţ, şi în niciun caz pentru unul exilat la Vânătoarea Sălbatică.

Kieran a înclinat capul, în cele din urmă.

— Mulţumirile mele, a spus el. Nu voi uita asta.

Cuvintele acestea au părut că îi satisfac pe cei de la Vânătoarea Sălbatică; şi-au întors caii şi şi-au luat zborul, ridicându-se în aer ca nişte artificii. Ty şi Kit au alergat la marginea luminişului ca să se uite la ei cum zboară, caii şi călăreţii devenind o unică siluetă nedesluşită. Copitele cailor răscoleau cerul, iar plaja şi golfurile au răsunat de un zgomot puternic, ca de tunet.

Kieran s-a întors să se uite la Gwyn.

— Ce-a fost asta? l-a întrebat el. Ce vrei să faci, Gwyn?

— Nebunul tău frate Oban stă pe tron la Curtea întunericului, a spus Gwyn. Bea, preacurveşte şi nu face nicio lege. Pretinde loialitate. Adună o armată pentru a încheia negocieri cu Cohorta, deşi sfătuitorii lui îi spun să nu facă asta.

— Unde este fratele meu? Unde este Adaon?

Gwyn părea tulburat.

— Adaon este slab, a spus el. Şi nu el l-a ucis pe Rege. Nu el a câştigat tronul.

— Ai dori să pui pe tron un vânător, a spus Kieran. Un prieten al cauzei voastre.

— Poate, a spus Gwyn. Dar indiferent de ce aş dori eu, Adaon este captiv la Curtea Luminii. Kieran, va fi o luptă. Nu se poate evita. Trebuie să îi iei lui Oban mantia puterii, aşa cum aşteaptă toată lumea.

— Să-i ia mantia puterii? a întrebat Mark. E un eufemism?

— Da, a răspuns Gwyn.Sincer, nu poţi să-i spui să-şi ucidă fratele în mijlocul unei bătălii! a exclamat Cristina, cu un aer furios.

— Kieran şi-a ucis tatăl în timpul unei bătălii, a spus Gwyn. Aş crede că poate face asta. Nu se poate spune că între el şi Oban există sentimente fraterne.

— încetaţi! le-a cerut Kieran. Pot să vorbesc în numele meu. Nu o voi face, Gwyn. Nu sunt potrivit a fi Rege.

— Nu eşti *potriviţi* s-a mirat Gwyn. Tu, cel mai bun dintre vânătorii mei? Kieran...

— Lasă-i în pace, Gwyn, a spus Mark. Este numai alegerea lui.

Gwyn şi-a pus casca pe cap şi a sărit pe spatele lui Orion.

— Nu îţi cer asta pentru că e cel mai bun lucru pentru tine, Kieran, a rostit el, uitându-se în jos la ei de pe cal. Îţi cer asta pentru că e cel mai bun lucru pentru Tărâmul Elfilor.

Orion a ţâşnit în aer. De departe, Ty şi Kit au strigat, încântaţi, şi i-au făcut cu mâna lui Gwyn.

— Gwyn şi-a pierdut minţile, a spus Kieran. Eu nu sunt cel mai bun în niciun loc.

înainte ca Mark să răspundă, telefonul Cristinei a bipăit. S-a uitat la el şi le-a spus:

E Emma. Magnus începe să-şi revină. A zâmbit cu toată faţa, luminoasă ca o stea. Apa din lac are efect.

25

VÂNTURILE DIABOLICE

SOARELE INUNDA BIBLIOTECA PRIN TOATE FERESTRELE: TOATE FUSESERĂ deschise larg. Lumina desena pătrate albe pe podea şi picta masa cu dungi strălucitoare. Transforma în aur părul lui Mark şi al lui Helen, pe Jace întro statuie de bronz cu păr ondulat, şi făcea ca ochii ca de pisică ai lui Magnus să pară de turmalină, cum stătea aşa, ghemuit pe canapea, palid, dar revigorat, şi bea apa Lacului Lyn cu un pai colorat, dintro sticluţă de cristal.

Se sprijinea de Alee, care zâmbea cu gura până la urechi şi se stropşea la Magnus să mai bea. Emma nu-şi imagina că era posibil să faci lucrurile astea în acelaşi timp, dar Alee era obişnuit cu misiunile simultane.

— Apa asta mă îmbată, s-a plâns Magnus. Şi are un gust oribil.

— Nu conţine alcool, i-a spus Diana. Părea obosită — nici nu era surprinzător, după călătoria făcută la Idris şi înapoi —, dar era, ca întotdeauna, aranjată, îmbrăcată cu o

. rochie e

âfgrlfiil

xP

leganţă, neagtă..E poşibil.să aibă un uşor efeg: halucinogen, totuşi, adăugă ea.

lica dd ce vad şapte din tine, i-a spus Magnus îur Alee. Faniezra mea

Dru i-a acoperit urechile lui Tawy, deşi el se juca cu un Slinky, pe care i-i dăduse Alee, şi părea surd la tot ce se întâmpla în jur.

Magnus a arătat cu mâna.

— Tu, ăsta de acolo, eşti extrem de atractiv, Alexander.

— Aia e o vază, a spus Helen.

Magnus s-a uitat întracolo cu ochii mijiţi.

— Aş fi dispus să ţi-o cumpăr.

— Poate mai târziu, a spus Helen. Acum aş vrea să ne concentrăm cu toţii la ce ne spune Diana.

Diana a luat o gură de cafea. Emma bea ceai; toţi ceilalţi se drogau cu cafeină şi zahăr. Alee ieşise, întro stare de fericire nebună, şi adusese zeci de rulouri cu scorţişoară, gogoşi şi pateuri pentru micul dejun. Urmarea a fost că toată lumea s-a repezit în goană spre bibliotecă, inclusiv Kit şi Ty. Nici cel mai secretos băiat de cincisprezece ani nu era imun la plăcinta cu mere glazurate.

— Unora dintre voi le-am spus de aseară, dar probabil e mai bine să repet, a

început Diana. Am reuşit să luăm destul de multă apă din Lacul Lyn cu ajutorul celor de la Vânătoarea Sălbatică; acum o distribuie magicienilor din toată lumea.

— Conclavul şi Consiliul nu au observat nimic, a spus Helen. Aline a vorbit azi-dimineaţă cu tatăl ei, şi acesta a confirmat.

—

Aline era acum în birou, urmărind progresul livrărilor de apă către magicienii aflaţi chiar şi în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii.

Emma a ridicat paharul de unică folosinţă, în care avea ceai.

— Bună treabă, Diana!

Din jurul mesei s-au auzit ovaţii; Diana a zâmbit.

— N-aş fi putut s-o fac fără Gwyn, a spus ea. Sau fără Kieran. Elfii ne-au ajutat.

— Copiii lui Lilith le vor fi cu adevărat datori Copiilor Curţilor, după această zi, Kieran, Fiu de Rege, a rostit Magnus, privind atent în direcţia în care credea că se afla Kieran.

— Un discurs foarte frumos, Bane, a spus Jace. Din păcate, te-ai adresat unei gogoşi.

— Apreciez oricum sentimentele tale, a spus Kieran.

Roşise când auzise cuvintele Dianei, şi pometţii obrajilor erau şi acum roz. Contrastau frumos cu părul lui albastru.

Diana şi-a dres vocea.

— Am dus apă din lac pe porţiunile mânate, a continuat ea. Pare că opreşte pârjolul să se întindă, dar locul rămâne distrus. Nu ştiu dacă îşi va mai reveni.

— Tessa a spus că nu îi va mai îmbolnăvi pe magicieni, a spus Cristina. Că pământul va rămâne pentru totdeauna afectat, dar boala nu se va mai propaga.

— Ai mai văzut ceva în Idris? a întrebat Julian, iar Emma s-a uitat la el cu coada ochiului; o îndurera să se uite la el direct. Ceva ce ar trebui să ştim?

Diana a învârtit în palme ceaşca de cafea, gânditoare.

— Idrisul pare... pustiu şi ciudat fără niciun repudiat. O parte din magia lui a dispărut. Brocelindul fără elfi este doar o pădure. E ca şi cum s-a pierdut o parte din sufletul Idrisului.

— *Helen...*

Era Aline, care trântise uşa în urma ei; părea tulburată şi îngrijorată. Avea în mână o bucăţică de hârtie puţin arsă — un mesaj de foc. S-a oprit brusc când şi-a dat seama că sunt atât de mulţi oameni în bibliotecă.

— Tocmai am vorbit cu Maia, la New York. Un grup de vânători de umbre au atacat nişte elfi nevinovaţi şi i-au ucis. Kaelie White- willow a murit.

Vocea lui Aline era aspră din cauza încordării.

— Cum au îndrăznit? Magnus s-a ridicat în fund, cu faţa însufleţită de furie, şi a trântit sticluţa pe masă. Pacea Rece nu a fost de ajuns? Izgonirea repudiaţilor, care au trăit secole la rând în Idris, nu a fost de ajuns? Acum vorbim de crime?

— Magnus..., a început Alee, evident îngrijorat.

Din mâinile lui Magnus a ţâşnit o flacără albastră. Toată lumea s-a retras, instinctiv; Dru Ea luat în braţe pe Tawy. Kieran i-a înconjurat umerii Cristinei, ca s-o protejeze; la fel a făcut şi Mark, în acelaşi timp. Nimeni nu părea mai uimit decât Cristina.Emma a ridicat o sprânceană, uitându-se la Cristina peste masă. Cristina a roşit, iar Mark şi Kieran au lăsat repede mâna jos.

Flacăra albastră a dispărut întro clipă; pe masă rămăsese o mică urmă de arsură, dar altceva nu se întâmplase. Magnus şi-a privit surprins mâna.

— Ţi-a revenit magia! a exclamat

Clary Magnus i-a făcut cu ochiul.

— Unii spun că nu a dispărut niciodată, păpuşă.

— Nu se mai poate continua aşa, a spus Jace. Atacul ăsta vrea să răzbune *moartea noastră.* Clary a încuviinţat din cap.

— Trebuie să le spunem oamenilor că nu am murit. Nu putem să permitem ca numele nostru să devină motiv de răzbunare.

S-a iscat o hărmălaie la masă. Jace părea scârbit; Alee pusese mâna pe umărul*parabatai-uhii* său. Magnus îşi studia încruntat mâinile cu vârfurile degetelor încă albastre.

— Fii realistă, Clary, a spus Flelen. Cum vreţi să vă arătaţi lumii şi, în acelaşi timp, să fiţi în siguranţă?

— Nu mă interesează siguranţa mea, a spus Clary

— Nu, nu te-a interesat niciodată, a subliniat Magnus. Dar tu eşti o armă importantă împotriva Cohortei. Tu şi Jace. Nu vă scoateţi singuri din ecuaţie.

— Cât am fost în birou, a venit un mesaj din Idris, a spus Aline. Negocierile între Regele întunericului şi Florace Dearborn vor avea loc peste două zile, pe Câmpiile Nepieritoare.

— Cine o să fie acolo? a întrebat Emma.

— Numai cei din Cohortă şi Regele.

— Deci ei pot să-şi spună ce vor, că noi nu vom şti, a spus Mark.

Aline s-a încruntat.

— Nu, tocmai asta e ciudat. În scrisoare se spune că negocierile vor fi Proiectate peste tot în Alicante. Toată lumea din oraş va putea să le vadă.

— Horace *doreşte* să fie văzut, a remarcat Julian, mai mult pentru sine.

— Ce vrei să spui? Fa întrebat Emma.

El s-a încruntat, fiind vizibil încurcat şi frustrat.

— Nu ştiu... nu sunt foarte sigur...

— Manuel vorbea despre asta pe Tărâmul Elfilor, a zis Mark, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva brusc. Nu-i aşa, Kieran? I-a spus lui Oban: „Când vânătorii de umbre vor vedea că tu vei reuşi să impui o pace benefică pentru toţi, toată lumea îşi va da seama că tu şi Horace Dearborn sunteţi cei mai mari conducători, capabili să încheie o alianţă pe care înaintaşii voştri nu au putut s-o facă.”

— Oban şi Manuel ştiau că se va întâmpla asta? a întrebat Emma. De unde ştiau?

— Cumva, ăsta e planul Cohortei, a spus Magnus, şi nu e de bine. S-a încruntat. E implicată numai o jumătate din Tărâmul Elfilor. Jumătatea cu Tărâmul întunericului.

— Dar este jumătatea care încearcă să-i distrugă pe nefilimi. Jumătatea care a deschis un Portal spre Thule şi care a adus mana, a adăugat Mark.

— Şi în mod sigur mulţi vânători de umbre vor crede, pur şi simplu, că acesta este un alt semn că poporul elf e rău, a spus Cristina. Pacea Rece nu a făcut prea multe diferenţe între Curtea Luminii şi Curtea întunericului, deşi numai Curtea Luminii a luptat de partea lui Sebastian Morgenstern.

— De asemenea, doar Curtea Luminii a acceptat termenii Păcii Reci, a intervenit şi Kieran. În mintea Regelui, de atunci Curtea întunericului şi nefilimii au fost în război. Este evident că Oban şi Cohorta vor să transpună acest război în realitate. Lui Oban nu îi pasă de oamenii lui, şi nici lui Horace Dearborn. Planul lor este ca negocierile să eşueze în văzul tuturor, iar Oban şi Dearborn să preia puterea din ruine.

Julian era tot încruntat, ca şi cum ar fi încercat să dezlege o enigmă.

— Puterea se obţine întradevăr în vreme de război, a spus el. Dar...

— Acum, că magicienii sunt vindecaţi, nu trebuie să ne mai ascundem, a zis Jace. Trebuie să intervenim la Idris, înainte de mascarada asta cu negocierile.

— r Să intervenim? a repetat Iuliam. . . _ ...

— î-----------1-------n-------------------^ Se^s^l^^^ace' Suspecţii de serviciu..

şi pe Lily, grupul nostru de încredere. Vom avea avantajul surprizei. Pătrundem în Citadelă, îl eliberăm pe Consul şi îl luăm prizonier pe Inchizitor. îl facem să mărturisească ce a făcut.

— Nu va mărturisi, a replicat Julian. E un fanatic. Şi dacă va muri pentru cauza lui, îi va părea şi mai bine.

Toată lumea s-a uitat la Julian puţin surprinsă.

— Ei, dar nu cred că propui să îi lăsăm pe cei din Cohortă să facă ce vor, a spus Cristina.

— Nu, a răspuns Julian. Propun să facem o mişcare de rezistenţă.

— Nu suntem destui, a spus Clary. Iar cei care sunt împotriva Cohortei sunt împrăştiaţi prin toată lumea. Cum am putea să ştim cine îi e loial lui Horace şi cine nu?

— Eu am mai fost în Sala de Consiliu înainte ca Annabel s-o omoare pe sora mea, a rostit Julian.

Emma a simţit fiori de gheaţă pe şira spinării; cu siguranţă ceilalţi vor observa cu ce ton indiferent vorbeşte despre Liwy

— Am văzut cum au reacţionat oamenii în faţa lui Horace. Şi la funeralii, când a vorbit. Există oameni care îi sunt potrivnici. Propun să luăm legătura cu repudiaţii, cu elfii, cu magicienii şi cu vânătorii de umbre despre care ştim sigur că sunt împotriva Cohortei, ca să formăm o coaliţie mai mare.

Se gândeşte la Uvvy din Thule, şi-a dat seama Emma. Ui rebelii ei — repu~ diaţi şi vânători de umbre laolaltă. Dar atunci ar trebui să le spună rebeli. Luptători pentru libertate. Uvvy îi inspira pe oameni să lupte...

Cu coada ochiului, Ea văzut pe Kieran că se ridică şi iese din cameră fără zgomot. Mark şi Cristina bau urmărit cu privirea.

— Este prea periculos, a spus Jace, care părea că regretă sincer. Am putea să aducem un trădător în mijlocul nostru. Nu putem să ne bazăm doar pe presupunerile tale legate de ce cred oamenii...

— Julian este cel mai inteligent om pe care îl cunosc, a declarat Mark pe un ton ferm. Nu se înşală în legătură cu sentimentele oamenilor.

— Noi îl credem, a spus Alee. Dar nu putem risca să acordăm cuiva încrederea noastră, ca apoi să ne dezvăluie secretele celor din Cohortă.

Chipul lui Julian era imobil, numai ochii i se mişcau, uitându-se de-a lungul mesei, studiind feţele celorlalţi.

— Cea reuşit Cohorta e că şi-a adunat oamenii. Sunt uniţi. Noi ne aruncăm singuri în pericol ca să-i protejăm pe alţii de pericol. Ce-ar fi dacă ne-am aduna şi noi? Am fi mult mai puternici...

Jace l-a întrerupt.

— E o idee bună, Julian, dar nu se poate face.

Julian a tăcut, deşi Emma a simţit că mai avea ceva de spus. Nu avea de gând să

insiste. Poate dacă era el însuşi, ar fi făcut-o, dar acest Julian, nu.

Alee s-a ridicat în picioare.

— Ar fi mai bine ca Magnus şi cu mine să plecăm la New York în seara asta. Dacă plecăm cu toţii în Idris, trebuie să ducem copiii la mama mea. Am putea să-i aducem pe Simon şi pe Izzy când ne întoarcem.

— Noi stăm aici, a spus Jace, făcând semn spre el şi spre Clary Locul ăsta este încă vulnerabil în faţa unui atac al Cohortei. Vom fi în prima linie de apărare.

— Cu toţii trebuie să ne pregătim, a zis Clary. Dacă nu e nicio problemă, Helen, ne-am duce acum în sala de arme, să vedem dacă trebuie să mai luăm ceva... A făcut o pauză.

Presupun că nu putem lua legătura cu Surorile de Fier, nu?

— Ele sunt împotriva guvernului din Idris, a răspuns Aline. Dar s-au încuiat în Citadela de Adamant. Până acum nu au răspuns niciu- nui mesaj.

— Sunt şi alte căi de a procura arme, a spus Ty Mai e şi Piaţa Umbrelor.

Emma s-a încordat, întrebându-se dacă avea cineva să-i spună că vânătorii de umbre nu au voie să intre în Piaţa Umbrelor.

Nu a spus nimeni.

— Bună idee, a zis Jace. Avem posibilitatea de a lua arme, dacă va fi nevoie... sunt ascunzători cu arme în toate bisericile şi lăcaşurile sfinte din Los Angeles, dar...

Dar n-o să vă luptaţi cu demoni, nu? a întrebat Kit.

Jace s-a uitat lung la el; erau greu să nu vezi cât de bine seamănă, când stăteau aşa de aproape.

— Nu cu demoni obişnuiţi, a spus el, apoi a plecat cu Clary spre sala de arme.

Mark era şi el în picioare; a ieşit din cameră cu Cristina lângă el, şi în scurt timp au părăsit biblioteca Ty şi Kit. Dru a plecat cu Tawy şi cu jucăria lui. Printre cei care plecau, Magnus s-a uitat peste masă la Julian, privindu-i atent cu ochii lui ca de pisică.

— Tu rămâi, i-a spus el. Vreau să vorbesc cu tine.

Elelen şi Aline păreau curioase. Alee a ridicat o sprânceană.

— Bine, a zis el. Mă duc s-o sun pe Izzy, să-i spun că ne întoarcem. S-a uitat la Elelen şi la

Aline. Aş avea nevoie de ajutor la bagaje. Magnus încă nu e în stare.

Minte ca să le scoată din cameră, şi-a spus Emma. Linia invizibilă de comunicaţie dintre Magnus şi Alee era uşor de citit: se întreba dacă la fel de uşor îi citeau ceilalţi pe ea şi pe Julian. Oare era evident când vorbeau fără cuvinte? Nu că mai făcuseră asta de când se întorseseră din Thule.

Magnus a dat să se întoarcă spre Emma, dar Julian a clătinat uşor din cap.

— Emma ştie, a spus el. Poate să rămână.

Magnus s-a rezemat de spătar, cât ceilalţi au ieşit din cameră. După un moment, în bibliotecă au rămas doar ei trei: Emma, Julian şi Magnus. Magicianul i-a privit în tăcere pe cei doi vânători de umbre, plim- bându-şi ochii atenţi de la Julian la Emma şi înapoi.

— Când i-ai spus Emmei de vrajă, Julian? Ea întrebat Magnus, cu o voce înşelător de indiferentă.

Emma bănuia că voia să afle altceva decât răspunsul direct la acea întrebare.

Julian a ridicat sprâncenele lui negre.

— Cât am putut de repede. Ştie că vreau să mă dezlegi de ea.

— Aha, a făcut Magnus. S-a rezemat de spătarul canapeleLTu m-ai implorat să fac vraja aceea. Erai disperat şi te aflai în pericol. Eşti convins că vrei să te dezleg?

Lumina puternică a soarelui facea ca ochii lui Julian să capete culoarea aceea pe care o are oceanul tropical în fotografiile din reviste; avea un tricou cu mânecă lungă care se asorta cu ochii, şi era aşa de frumos, că inima Emmei începuse să bată mai tare.

Dar era frumuseţea unei statui. Faţa lui era aproape lipsită de expresie; nu putea să citească nimic pe ea. Abia dacă îşi mai vorbiseră după noaptea aceea din camera ei.

Poate că trecuse acum destul timp ca Julian să uite ce trebuia să simtă; poate nu mai voia să simtă asta. Poate că o ura. Poate că ar fi fost mai bine s-o urască, dar Emma nu ar fi putut crede vreodată că era mai bine ca el să nu mai simtă nimic niciodată.

După un moment cumplit de tăcere, Julian a lăsat mâna jos şi şi-a ridicat mâneca de la tricou. Nu mai avea bandajele pe braţ. Ea întins mâna lui Magnus.

TU EŞTI ÎN CUŞCĂ.

Culoarea s-a scurs din obrajii lui Magnus.

— Dumnezeule! a murmurat el.

— Am scris asta în Thule, a spus Julian. Când am avut din nou emoţii, am putut să-mi dau seama cât de nefericit am fost fără ele.

— Asta e... cam dur.

Magnus era vizibil tulburat. Părul lui era puţin ciufulit, şi-a spus Emma. Era o raritate să-l vezi pe Magnus altfel decât perfect aranjat.

— Dar presupun că tu ai fost întotdeauna un tip hotărât. Am stat de vorbă cu Elelen cât ai lipsit... mi-a confirmat că ai condus singur Institutul o bună bucată de timp. Ca să-l acoperi pe Arthur, care nu şi-a revenit niciodată după experienţa avută pe Tărâmul Elfilor.

— Ce legătură are asta cu vraja? Ea întrebat Julian.

— Se pare că întotdeauna ai fost nevoit să iei decizii grele, a răspuns Magnus. Pentru tine şi pentru cei pe care îi iubeşti. Asta pare să fie o altă decizie grea. Şi acum ştiu mai puţin decât mi-aş fi dorit despre urmările blestemului de *parabatai.* Un prieten de-al meu cercetează povestea asta, însă, şi, din ce mi-a spus, pericolul e real. Magnus părea îndurerat. S-ar putea să fie mai bine dacă eşti aşa.

— Nu e mai bine, a spus Julian. Şi ştii că nu vorbesc cu emoţie.

— În ciuda amărăciunii cuvintelor, tonul lui era neutru.Fără emoţii, fără sentimente, sunt un vânător de umbre mai slab. Iau decizii mai proaste. Eu n-aş avea încredere în cineva care nu simte nimic pentru nimeni. N-aş vrea ca persoana aceea să ia decizii care îi afectează pe alţii. Tu ai vrea?

Magnus părea să mediteze.

-----E greu de spus. Eşti foarte inteligent.

Julian nu părea să fie afectat întrun fel sau altul de compliment.

— Nu am fost mereu inteligent, aşa cum te gândeşti tu. De când am împlinit doisprezece ani, când a murit tata şi copiii au devenit responsabilitatea mea, a trebuit să învăţ să mint. Să manipulez. Deci, dacă asta e inteligenţă, atunci am avut-o. Dar am ştiut când *să mă*
opresc.
Magnus a ridicat din sprâncene.
— Julian fără sentimente, a intervenit Emma, nu ştie când să se oprească.
— Mi-a plăcut ideea ta, mai devreme, a spus Magnus, uitându-se curios la el. Să creezi o mişcare de rezistenţă. De ce nu ai insistat?
— Pentru că Jace avea dreptate, a spus Julian. Am putea fi trădaţi, în mod normal aş fi putut să trec peste asta. Să-mi imaginez o soluţie. Dar aşa, nu. Julian şi-a atins tâmpla, încruntat. Am crezut că o să pot gândi mai limpede fără sentimente. Dar e exact pe dos. Nu pot gândi deloc. Nu aşa cum trebuie.
Magnus a şovăit.
— Te rog! a spus Emma.
— O să aveţi nevoie de un plan, a răspuns Magnus. Ştiu că înainte planul vostru era să mergeţi în exil, dar asta a fost atunci când Robert v-ar fi putut ajuta. Horace Dearborn n-o va face.
— Dearborn, nu, dar un alt Inchizitor poate ar face-o. Oricum trebuie să răstumăm Cohorta de la putere. E o şansă ca următorul Inchizitor să fie un om rezonabil, a spus Julian.
— N-au fost aşa mulţi Inchizitori rezonabili, a replicat Magnus. Şi nu ştim cam când se va produce schimbarea. Abătut cu degetele în masă. Am o idee, a spus el în cele din urmă. N- o să vă placă.
— Ce-ar fi să ai una care *să ne placa?,* a sugerat Emma.
— Magnus i-a aruncat o privire întunecată. Sunt câteva lucruri care, dacă s-ar întâmpla, ar putea să distrugă legătura dintre voi. Moartea, pe care nu o recomand. Să fii muşcat de un vampir... ceea ce e greu de aranjat, şi poate să se sfârşească cu un deces. Să vi se ia Peceţile şi să fiţi transformaţi în mundani. E probabil cea mai bună variantă.
— Dar numai Fraţii Tăcuţi pot face asta, a spus Emma. Şi nu ne putem apropia de ei acum.
— Mai e Jem, a zis Magnus. Şi eu, şi el am văzut cum se scot Peceţile. Iar el a fost Frate Tăcut. împreună am putea s-o facem. Magnus părea să se simtă puţin rău. Este dureros şi neplăcut, a adăugat. Dar dacă nu e altă variantă...
— Eu sunt de acord, a spus repede Emma. Dacă blestemul începe să ne afecteze, să-mi scoateţi Peceţile. Pot să suport.
— Mie..., a început Julian.
Emma şi-a ţinut respiraţia; adevăratul Julian nu ar fi lăsat-o să se ofere aşa. Trebuia să-l facă să accepte înainte ca Magnus să dezlege vraja.
— Mie nu-mi place ideea, a spus el în cele din urmă, părând aproape şocat, ca şi cum l-ar fi surprins propriile gânduri. Dar dacă altă variantă nu e, sunt de acord.
Magnus s-a uitat lung la Emma.
— O iau ca pe un legământ, a spus el după un moment de tăcere. A întins o mână plină de inele. Julian. Vino aici!
Emma a văzut, chinuită de aşteptare — dacă ceva mergea prost? Dacă Magnus nu

putea să dezlege vraja? —, cum Julian se apropie de magician şi se aşază pe un scaun în faţa lui.

— Pregăteşte-te, a spus Magnus. O să ai un şoc.

A întins mâna şi a atins tâmpla lui Julian. Julian a tresărit când pielea i-a fost lovită uşor de scânteia luminoasă care a ieşit din degetele lui Magnus; scânteia s-a stins ca un licurici care dispare, şi Julian s-a tras uşor în spate, respirând greu.

— Ştiu.

Îi tremurau mâinile.

— Am trecut deja prin asta, înThule. Pot să... mai trec o dată.

În Thule ţi s-a făcut rău, a spus Emma. Atunci, pe plajă.Julian s-a uitat la ea. Inima Emmei a uitat să bată pentru o clipă: în privirea aceea era totul, tot ce însemna Julian al ei, *parabatai-vl* ei, prietenul ei cel mai bun şi prima ei iubire. Era acolo conexiunea aceea luminoasă care îi unise întotdeauna.

Julian a zâmbit. Un zâmbet prudent, gânditor. În zâmbetul acela Emma a văzut o mie de amintiri: copilăria, soarele, cum se jucau în valurile care se spărgeau pe mal, cum îi păstra Julian cele mai frumoase şi mai mari cochilii. Cum îi ţinea delicat mâna când se tăiase întrun ciob de sticlă şi era prea mică pentru *iratge.* Cum plânsese el când îi cususeră rana, fiindcă ştia că ea nu voia să plângă, chiar dacă o durea groaznic. Cum îi ceruse o şuviţă de păr când împliniseră amândoi doisprezece ani, fiindcă voia să înveţe să potrivească din culori nuanţa aceea. Şi-a amintit cum stătea pe plajă cu el când aveau şaisprezece ani; breteaua de la costumul ei de baie alunecase şi Emma şi-a amintit cum lui i se oprise brusc respiraţia şi cum se uitase repede în altă parte.

Cum de nu ştiuse? s-a gândit ea. Ce simţea el. Ce simţea ea. Felul în care se uitau ei unul la celălalt nu era felul în care se priveau Alee cujace sau Clary cu Simon.

— Emma, a şoptit Julian. Peceţile tale...

Ea a scuturat din cap, simţind amăreala lacrimilor în gât. *S-a terminat.*

Expresia lui i-a rupt inima. Julian ştia că nu avea sens să insiste că lui ar fi trebuit să i se scoată Peceţile, şi-a spus Emma. Putea din nou s-o citească, exact cum putea şi ea.

— Julian, a spus Magnus. Dă-mi braţul. Braţul stâng.

Julian şi-a dezlipit privirea de Emma şi i-a întins lui Magnus braţul scrijelit.

Magnus şi-a trecut cu o surprinzătoare delicateţe degetele pline de scântei albastre peste antebraţul lui Julian, şi literele au început să se şteargă şi să dispară una câte una. Când a terminat, Ea eliberat pe Julian şi a început să se uite când la unul, când la celălalt.

— O să vă dau o mică veste bună, a spus el. Cât v-aţi aflat în Thule, nu aţi fost *parabatai.*

Legătura voastră a fost doar puţin afectată, însă e în curs de refacere. Deci aveţi un mic

interval de timp în care legătura o să fie mai slabă.

Slavă îngerului!

— Cât timp? a întrebat Emma.

— Asta depinde de voi. Iubirea e puternică, şi, cu cât staţi mai mult împreună şi vă lăsaţi să simţiţi ceea ce simţiţi, cu atât va fi mai puternică. Trebuie să staţi departe unul de celălalt. Să nu vă atingeţi. Să nu vă vorbiţi. încercaţi chiar să nu vă gândiţi la celălalt. Magnus şi-a fluturat braţele ca o caracatiţă. Dacă descoperiţi că vă gândiţi cu drag la celălalt, vă opriţi imediat, pentru numele lui Dumnezeu!

Amândoi s-au uitat la el şocaţi.

— N-o să putem face asta la nesfârşit, a spus Emma.

— Ştiu. Dar să sperăm că după ce se va termina cu Cohorta, o să avem un nou Inchizitor care să vă ofere exilul. Şi să sperăm că asta se va întâmpla curând.

— Exilul e un dar cam amar, a spus Julian.

Zâmbetul lui Magnus era plin de tristeţe.

— Multe daruri sunt aşa.

Nu a fost greu să-l găsească pe Kieran. Nu ajunsese prea departe; stătea pe hol, lângă o fereastră, şi se uita la munţi. îşi lipise palma de geam, ca şi cum ar fi putut atinge prin el nisipul şi florile deşertului.

— Kieran, a spus Mark, oprindu-se înainte de a ajunge la el.

S-a oprit şi Cristina; era ceva în expresia lui, un aer îndepărtat, rece. Stânjeneala pe care o simţeau cu toţii după noaptea trecută era şi ea acolo, împiedicându-i să facă gesturi simple de alinare.

— Mă tem că oamenii mei vor fi ucişi şi patria mea va fi nimicită, a spus el. Că toată frumuseţea şi magia Tărâmului Elfilor vor dispărea şi vor fi date uitării.

— Elfii sunt puternici, sunt magici şi înţelepţi, a spus Cristina. Au trăit toate vârstele

—

muritorilor. Aceşti... aceşti *culeros*[1] nu îi pot nimici.

— Eu nu voi uita frumuseţea Tărâmului Elfilor, şi nu vei uita nici tu, a spus Mark. Dar nu se va ajunge la asta.

Kieran s-a întors şi s-a uitat la ei fără să-i vadă.

— Ne trebuie un Rege bun. Trebuie să-l găsim pe Adaon. El trebuie să ia tronul de la Oban şi să pună punct acestei nebunii.

— [1] „Ticăloşi” (în lb. spaniolă în original) (n. red.).Dacă vrei să-l găseşti pe Adaon, o să-l găsim. Elelen ştie cum să ia legătura cu Nene. Poate s-o roage să-l caute la Curtea Luminii, a spus Cristina.

— Nu am îndrăznit să cred că ar face asta pentru mine, a răspuns Kieran.

— Ea ştie cât îmi eşti de drag, a spus Mark, şi Cristina a încuviinţat din cap.

Elelen, care era şi ea pe jumătate elf, avea să înţeleagă.

Dar Kieran a închis doar ochii pe jumătate, ca de durere.

— Vă mulţumesc. Amândurora.

— Nu trebuie să fii aşa de formal..., a început Cristina.

— Ba chiar trebuie. Ce am avut aseară... am fost fericit în momentele acelea, şi ştiu acum că nu vom mai trăi astfel de clipe. Pe unul dintre voi îl voi pierde, poate chiar pe amândoi. De fapt, cred că aşa se va întâmpla probabil.

S-a uitat de la unul la celălalt. Niciunul dintre ei nu a făcut vreo mişcare şi nici n-a scos vreun cuvânt. Clipa aceea părea să se prelungească la nesfârşit; Cristina se simţea paralizată. Ar fi vrut să întindă mâinile spre amândoi, dar poate că ei deja luaseră o decizie? Poate că într adevăr era imposibil, aşa cum spusese Kieran. El sigur ar trebui să ştie. Şi Mark părea îndurerat — cu siguranţă n-ar fi arătat aşa dacă n-ar fi avut aceleaşi temeri ca ea. Iar Kieran...

Gura lui Kieran a căpătat o expresie dură.

— Iertaţi-mă. Trebuie să plec.

Cristina Ea urmărit îndepărtându-se în grabă, dispărând în umbrele de la capătul coridorului. Pe fereastră Ea văzut pe Alee şi pe Magnus ieşind pe uşa din spate a Institutului în lumina puternică a soarelui. Clary şi Jace au ieşit după ei. Era limpede că îşi luau rămas-bun de la Magnus şi Alee.

Mark s-a rezemat cu spatele de fereastră.

— Mi-aş dori să înţeleagă că ar fi un mare Rege.

— Lumina care trecea prin fereastră îi tivea părul blond cu aur. Ochii îi ardeau, ambră şi safir. Băiatul ei de aur. Cu toate că şi întunericul argintiu al lui Kieran era la fel de frumos, în felul lui.Trebuie să vorbim între patru ochi, Mark, a spus Cristina. Ne întâlnim diseară în faţa Institutului.

Emma şi Julian au părăsit biblioteca în tăcere şi s-au îndreptat spre camera ei tot în tăcere, până când Julian a vorbit, în sfârşit.

— Ar trebui să te las aici, a spus el, arătând spre uşă.

Vocea îi suna de parcă îl durea gâtul — era aspră şi răguşită. Mâneca tricoului rămăsese ridicată până la cot, lăsând să se vadă pielea vindecată de pe braţ. Emma ar fi vrut să-i atingă braţul — să-l atingă pe el, să se asigure că este din nou el. Că e din nou Julian al ei.

— O să fii bine? a întrebat-o.

Cum aş putea să fiu bine? A bâjbâit orbeşte după mânerul uşii, dar nu se putea hotărî să

deschidă. Cuvintele lui Magnus se învârteau ameţitor în capul ei. *blestem, Peceţi scoase, staţi departe unul de altul.*

S-a întors, lipindu-se cu spatele de uşă. L-a privit pentru prima oară de când plecaseră din bibliotecă.

— Julian, a şoptit ea. Ce ne facem? Nu putem trăi fără să vorbim sau fără să ne gândim unul la altul. Nu e posibil.

El nu s-a mişcat. Ea a băut imaginea lui ca un alcoolic care îşi promite că e ultima sticlă. Se ţinuse tare atâta timp pentru că îşi spusese că atunci când vraja va fi dezlegată o să-l aibă din nou pe Julian. Nici măcar ca iubit, ci ca Jules, ca prietenul ei cel mai bun, ca*parabatai-ul* ei.

Dar poate că nu făcuseră altceva decât să schimbe o cuşcă cu altă cuşcă.

Se întreba dacă şi el se gândea la asta. Chipul lui nu mai era indiferent: era însufleţit de culoare şi de emoţie; părea împietrit, ca şi cum ar fi ieşit prea repede la suprafaţă după o scufundare şi l-ar fi copleşit răul de adâncime.

El i-a luat faţa în mâini. Palmele lui i-au strâns obrajii: o ţinea cu un gest uşor şi delicat şi cu un fel de uimire care îi amintea Emmei de mânuirea cu veneraţie a unor obiecte fragile şi preţioase.

Emmei i s-au înmuiat genunchii. Uimitor, şi-a spus ea; Julian, când se afla sub influenţa vrăjii, îi săruta pielea goală şi ea se simţea goală pe dinăuntru. Acest Julian — adevăratul ei Julian — îi atingea doaruşor faţa şi ea se simţea copleşită de o dorinţă atât de puternică, încât părea durere.

— Trebuie, a spus el. În Alicante, înainte să mă duc la Magnus ca să-l rog să facă vraja asta, am vrut să o fac pentru că mi-am dat seama că... A înghiţit în sec. După ce noi doi aproape că... atunci, în pat... am simţit că rana mea începe să ardă.

— De-asta ai fugit din cameră?

— Am simţit blestemul. Julian a lăsat capul în jos. Runa mea ardea. Se vedeau flăcările sub piele.

— Nu mi-ai spus asta.

Emma simţea că i se învârteşte capul; şi-a amintit ce îi spusese Diana din Thule: Pdmele lor au început să ardă ca focul. Ca şi cum arfi avut în vene flăcări în loc de sânge.

— Acum e prima oară când contează, a răspuns el.

Emma vedea acum tot ce până atunci fusese invizibil pentru ea: cearcănele vineţii de sub ochii lui, cutele din jurul gurii, apărate din cauza încordării.

— Până acum am fost sub influenţa vrăjii, sau am fost în Thule, unde nu se putea întâmpla nimic. Nu eram*parabatai* acolo.

Emma Ea prins de mâna stângă. El a tresărit; nu de durere, însă. A ştiut asta instinctiv Era vorba de intensitatea cu care simţea fiecare atingere; şi ea simţea la fel atingerea lui, ca reverberaţia unui clopot.

— îţi pare rău că Magnus te-a dezlegat de vrajă?

— Nu, a spus el imediat. Trebuie să fiu în cea mai bună formă acum. Să pot să ajut şi eu în tot ce se întâmplă. Vraja m-a transformat întro persoană cum nu vreau să fiu. O persoană pe care nu o plac şi în care nici nu am încredere. Şi nu pot să las pe cineva în care nu am încredere lângă tine... lângă copii. Sunteţi prea importanţi pentru mine.

Ea s-a înfiorat, ţinându-i încă de mână. Îi simţea palmele aspre pe obraji; miroseau a

terebentină şi a săpun. Avea senzaţia că moare; îl pierduse, îl recăpătase şi acum îl pierdea din nou.

— Magnus mi-a spus că avem puţin timp. Trebuie numai să... să facem ce a spus el. Să

stăm departe unul de celălalt. Deocamdată nu avem ce face, a spus el.

Nu vreau să stau departe de tine, a şoptit ea.El o privea stăruitor, cu ochii lui albaştri ca sticla de mare. întunecaţi ca cerul din Thule. Vocea îi era calmă şi liniştită, dar foamea din ochii lui era ca un urlet.

— Poate ar trebui să ne sărutăm pentru ultima oară, a spus el răguşit. Să scăpăm de

obsesie.

Cineva care moare de sete refuză apa? Emma a dat numai din cap şi s-au repezit unul la altul cu atâta forţă, încât uşa de la dormitor s-a zguduit. Putea să vină oricine pe coridor, să-i vadă, Emma ştia. Nu îi păsa. L-a apucat de păr, de spatele tricoului; s-a lovit cu capul de uşă când buzele lor s-au unit.

A deschis gura sub buzele lui, facându-i să geamă, să înjure şi să o tragă mai aproape de el, mai mult şi mai mult, ca şi cum ar fi vrut ca oasele lor să se facă fărâme şi să se unească întrun singur schelet. Ea îi ţinea tricoul cu pumnii; degetele lui îi mângâiau trupul şi se încurcau în părul ei. Emma era conştientă cât de mult se apropiau de ceva cu adevărat periculos — simţea încordarea din trupul lui, care nu se datora efortului de a o strânge mai tare, ci efortului de a se abţine.

A simţit în spate mânerul uşii. L-a răsucit. Uşa s-a deschis şi amândoi au intrat în dormitor, împleticindu-se.

Avea senzaţia că i se smulge pielea de pe ea. Era agonie. Runa o durea intens. Pe jumătate intrată în cameră, s-a rezemat de uşă, ca şi cum altfel nu ar fi putut să stea în picioare.

Julian respira greu, răvăşit; Emma avea impresia că îi aude bătăile inimii. Poate era inima ei, bubuindu-i asurzitor în urechi.

— Emma...

— De ce? a spus ea cu voce tremurătoare. De ce să ni se întâmple ceva aşa de oribil din

cauza legăturii noastre de *parabatau* Ar trebui să fie ceva bun. Poate că avea dreptate

Regina, şi e ceva malefic.

— Nu poţi... să ai încredere în Regină, a spus Julian cu respiraţia tăiată.

— Ochii lui erau tot numai pupilă: negri, cu un contur albastru. Inima Emmei pulsa ca o supernovă, ca o stea întunecată ce se prăbuşeşte de un dor neîmplinit.Nu ştiu *în cine* să am încredere. „în inima legăturii de *parabatai* e ceva putred. O otravă. O parte întunecată la fel de mare ca partea luminoasă.” Aşa a spus Regina.

Julian şi-a strâns în pumn mâna cealaltă.

— Dar Regina...

Nu e numai Regina. Ar trebui să-i spun. Ce mi-a sps Diana din Thule depre parabatai. Dar Emma s-a abţinut: el nu avea starea potrivită pentru a asculta, şi, în plus, amândoi ştiau ce trebuiau să facă.

— Ştii ce va trebui să se întâmple, a spus ea în cele din urmă, aproape şoptit. Ce a spus Magnus. Nu avem prea mult timp. Trebuie să nu... să nu forţăm lucrurile.

Ochii lui erau goi, disperaţi. Nu s-a mişcat!

— Spune-mi să plec! Spune-mi să te las!

— Julian...

— Eu fac întotdeauna ce îmi spui tu să fac, Emma, a zis el cu voce răguşită.

Oasele feţei lui au părut dintrodată prea ascuţite şi prea pronunţate, ca şi cum ar fi putut să-i taie pielea.

— Te rog. *Cere-mi!*

Ea şi-a adus aminte de momentul acela, întâmplat cu mulţi ani în urmă, când Julian îi pusese în braţe Cortana şi ea o strânsese atât de tare, încât o rănise. Şi-a amintit de durere şi de sânge. Şi de recunoştinţa pe care o simţise.

Atunci el îi dăduse ceea ce îi trebuia. Acum ea îi va da lui ce îi trebuie.

A ridicat bărbia. Chiar dacă durea ca moartea, putea să facă asta. Tu sunt călită din acelaşi oţel şi iuţită în aceeaşi văpaie ca Joyeuse şi Durendal.

— Pleacă, Julian! a spus ea, punând în cuvintele ei şi ultimul dram de oţel pe care îl avea.

Pleacă şi lasă-mă în pace!

Chiar dacă el o rugase să o spună, chiar dacă ştia că nu asta îşi dorea cu adevărat, el tot a tresărit, ca şi cum acele cuvinte erau nişte săgeţi care îi străpungeau pielea.

A dat din cap scurt, cu un gest brusc. S-a întors cu o mişcare precisă. S-a îndepărtat.Emma a închis ochii. Pe măsură ce paşii lui se pierdeau pe coridor, a simţit că durerea venită din runa de *parabatai* se stinge şi şi-a spus că nu mai contează. Nu se va mai întâmpla vreodată!

Kit se furişa prin întuneric. Nu fiindcă îşi dorea neapărat asta; îi plăcea să creadă că începuse un nou capitol şi că acum nu se mai ocupa cu furişarea sau cu plănuirea unor acţiuni necinstite, ca înainte.

Ceea ce, şi-a dat el seama, s-ar putea să fie o exagerare. Necromanţia era o treabă destul de necinstită, chiar dacă participarea la ea se făcea cam fără voie. Poate că era chestia cu copacul care cade în pădure: dacă nu ştie nimeni de activităţile tale necromantice, mai sunt ele necinstite?

S-a rezemat cu spatele de zidul Institutului, ajungând la concluzia că, probabil, sunt.

Venise afară să vorbească cu Jace, fără să-şi dea seama că atunci când îl văzuse ieşind din clădire pe uşa din spate, el se ducea să se întâlnească cu Clary, Alee şi Magnus. Kit a văzut că-şi iau rămas-bun, şi, stânjenit, s-a întors încet prin întuneric, sperând să nu fie observat.

Clary îi îmbrăţişase pe Alee şi pe Magnus, iar Jace bătuse cuba cu Magnus, întrun gest prietenos. Apoi Ea luat în braţe pe Alee şi s-au îmbrăţişat cu orele, sau poate chiar cu anii. Se strângeau în braţe şi se băteau întruna pe spate, în timp ce Clary şi Magnus se uitau la ei cu indulgenţă.

Chestia asta cu *parabatai-i* era destul de intensă, s-a gândit Kit, ro- tindu-şi umerii ca să scape de înţepeneala gâtului. Şi în mod ciudat, trecuse mult timp de când nu se mai gândise cum ar fi să fie *parabataHA* lui Ty Poate pentru că Ty nu se afla în starea potrivită pentru a lua o astfel de decizie.

Poate era altceva, dar când Alee şi Jace s-au desprins din îmbrăţişare, nu s-a mai gândit la asta. Jace s-a dat înapoi şi a luat-o pe Clary de mână. Magnus a ridicat braţele

şi din degetele lui au ţâşnit scântei albastre, care au creat uşa rotitoare a Portalului.

Pe ea a ieşit un vânt care a început să ridice praful şi nisipul; Kit a strâns pleoapele şi abia a putut să vadă cum au trecut prin Portal Alee şi Magnus. Când s-a potolit vântul, a văzut că Alee şi Magnus nu mai erau, iar Jace şi Clary se îndreptau spre Institut ţinându-se de mână.Kit a închis ochii şi s-a dat încet cu capul de zid.

— Faci asta fiindcă îţi place, sau pentru că te simţi bine când te opreşti? s-a auzit o voce.

Kit a deschis repede ochii. Jace stătea în faţa lui, cu braţele lui musculoase încrucişate la
piept şi cu o expresie amuzată. Clary probabil intrase în casă.

— Scuze, a mormăit Kit.

— N-ai de ce. Pentru mine nu contează dacă vrei să-ţi baţi creierii de zid ca pe ouă.

îmbufnat, Kit a ieşit din umbră şi s-a oprit în lumina soarelui, a clipit des din ochi şi şi-a scuturat hainele de praf.

— Voiam să vorbesc cu tine, dar n-am vrut să vă întrerup toate îmbrăţişările alea de rămas-bun, a explicat el.

— Alee şi cu mine nu ne temem să ne exprimăm iubirea noastră bărbătească, a spus el. Câteodată mă duce în braţe ca pe o domniţă leşinată.

— Pe bune?

— Nu, a zis Jace. Sunt greu, mai ales când sunt înarmat complet. Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

— Tocmai despre asta, de fapt.

— Despre greutatea mea?

— Despre arme.

Jace a părut încântat.

— *Ştiam* eu că eşti un Herondale! E o veste grozavă. Despre ce vrei să vorbim?
Despre tipurile de săbii? Dacă sunt mai bune alea cu mâner simplu sau alea cu
mâner dublu? Am o *groapă* de idei.

— Despre arma mea, a spus Kit. Emma are Cortana. Liwy avea săbiile ei. Lui Ty îi plac cuţitele de aruncat. Julian are arbaletele. Cristina are briceagul ei. Dacă voi fi vânător de umbre, ar trebui să am şi eu o armă.

— Deci, te-ai hotărât? Ea întrebat Jace. Ai să fii un vânător de umbre?

Kit a şovăit. Nu-şi dădea seama când se întâmplase, mai exact, dar se întâmplase. Descoperise asta atunci pe plajă, cu Shade, când pentru o clipă îi fusese teamă că, de fapt, nici nu era nefilim.

— Altceva ce să fiu?

Colţurile gurii lui Jace s-au ridicat într-un zâmbet năstruşnic.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de asta, puştiule. Ea ciufulit părul. N-ai niciun pic de
antrenament, aşa că eu aş zice că arcul, arbaleta şi cuţitul de aruncat ies din
discuţie. Îţi găsesc eu ceva. Ceva pe care să scrie *Herondale.*

— Aş putea ucide pe cineva cu hazul meu mortal sau cu farmecul meu demonic.

— Ei, *aşa* vorbeşte un Herondale! Jace părea mulţumit. Christopher. .. pot să-ţi spun Christopher?

— Nu, a spus Kit.

— Christopher, pentru mine, familia n-a însemnat niciodată legătura de sânge,
întotdeauna a fost familia pe care mi-am ales-o. Dar am descoperit că e plăcut să ai o

legătură de rudenie cu cineva pe lumea asta. Cineva căruia aş putea să-i spun poveşti plictisitoare de familie. Ai auzit de Will Herondale? Sau de James Herondale?

— Nu cred, a zis Kit.

— Excelent. Ore întregi din timpul tău vor fi pierdute. Acum mă duc să-ţi caut o armă. Nu ezita să vii la mine când ai nevoie de sfaturi legate de arme sau de viaţă, preferabil pentru ambele.

Jace l-a salutat milităreşte şi s-a îndepărtat în fugă, înainte ca el să-l poată întreba ce ar trebui să facă dacă cineva la care ţinea cu adevărat voia să învie pe cineva întro manieră nerecomandată.

— Poate e mai bine aşa, a murmurat el pentru sine.

putem vorbi.

Kit a clipit. Desfăşurarea evenimentelor îi scosese complet din cap înţelegerea pe care o făcuse cu Dru.

— OK. Urc acum.

În în fugă scările spre etajul lui Dru, s-a întrebat pe unde era Ty. Kit se obl_A_lă se ducă cu el peste tot – să-l găsească pe Ty pe coridor, citind, când dimineaţa, şi să se ducă la culcare numai după ce oboseau amândoi de atâtea cercetări şi de furişări prin Piaţa Umbrelor, sub privirile amuzate ale Hypatiei. Cu

toate că lui Ty îi era indiferentă mulţimea din Piaţa Umbrelor, toată lumea de acolo părea că îl iubeşte pe acest vânător de umbre extrem de politicos, care nu făcea paradă de armele lui şi nu ameninţa pe nimeni, doar întreba calm dacă au de vânzare una sau alta.

Ty era remarcabil, şi-a spus Kit. Faptul că tensiunile dintre repudiaţi şi vânătorii de umbre escaladau nu părea să-l afecteze deloc. Era concentrat pe un singur lucru: vraja care putea s-o readucă la viaţă pe Liwy. Era fericit când cercetarea mergea bine şi era frustrat când nu mergea bine, dar nu-şi vărsa nervii pe altcineva.

Singurul cu care nu se purta frumos era el însuşi, şi-a spus Kit.

rgă-
am

În ultimele zile, însă, de când Julian şi Emma îşi reveniseră, Ty fusese mai greu de găsit. Dacă lucra la ceva, atunci mri indusese şi pe Kit în activitatea lui — un gând care îl durea surprinzător de tare. Totuşi, aveau planuri pentru seara aceea, şi asta era ceva.

Nu a fost greu să identifice camera lui Dru: îl aştepta în faţa uşii, plimbându-se nerăbdătoare înainte şi înapoi. Când Ea văzut pe Kit, Ea făcut semn să intre, a închis uşa şi a mai şi încuiat-o.

ma

—Nu ai de gând să mă asasinezi, nu? a întrebat el, ridicând din sprâncene.

—Ha-ha, a făcut ea cu un aer întunecat, apoi s-a trântit cu fundul pe pat.

şi-i
:arat

Purta o rochie-tricou neagră, imprimată cu o faţă care ţipă. Părul era împletit aşa de strâns, încât codiţele îi stăteau aproape perpendicular pe cap. Era greu să-şi amintească de ea îmbrăcată în femeia de afaceri care îl păcălise pe Barnabas Hale.

a:x>i
de

— Ştii foarte bine despre ce vreau să-ţi vorbesc.

cap

Kit s-a sprijinit cu spatele de birou.

— Despre Ty

— Nu e bine, a spus Dru. Nu e aşa cum pare. Ştiai?

Kit se aştepta să-i răspundă ceva defensiv sau să nege că ceva era în neregulă. în loc de asta, s-a lăsat greoi pe birou, ca şi cum tocmai ar fi scăpat de o greutate mare, dar încă îi mai tremurau picioarele din cauza ei.

de
Cu

— E aşa... nu ştiu cum... ceilalţi nu văd *nimic,* a spus el, cumva uşurat că a putut spune cuvintele acelea care erau aproape dureroase. Nu e bine. Cum ar putea să fie?

Când Dru a vorbit din nou, vocea îi suna mai blând.

— Niciunul dintre noi nu e bine. Poate aşa e în general. Când suferi, uneori e greu să vezi cum ceilalţi suferă altfel sau mai rău ca tine.

— DarEIelen...

— Elelen nu ne cunoaşte aşa de bine. Dru a tras de o şuviţă de păr. Ea *încearcă,* a admis ea. Dar cum ar putea să-şi dea seama că Ty e altfel acum, dacă nu ştie cum era înainte? Mark a fost prins în chestiile alea cu elfii, iar Emma şi Julian nu au fost aici. Dacă o să observe cineva acum, că lucrurile s-au mai liniştit puţin, acela o să fie Julian.

Kit nu pricepea cum ai putea spune despre ceea ce putea fi numită „o societate aflată în pragul războiului" că „s-a mai liniştit puţin", dar a simţit că cei din familia Blackthorn au o altă scară de valori pentru chestiile astea.

— Vreau să spun, din anumite puncte de vedere, el *este* bine, a spus Kit. Cred că asta e ciudat. Ţi se pare că funcţionează bine şi face chestii normale, de fiecare zi. Mănâncă la micul dejun. îşi spală hainele. Numai că singura chestie care îl ajută să facă toate astea e... S-a întrerupt, cu palmele brusc asudate. Fusese gata s-o spună. Dumnezeule, fusese gata să-
şi încalce promisiunea făcută lui Ty, doar pentru că Dru era o fată prietenoasă, cu care putea discuta.

— Scuze, a spus el în tăcerea aşternută.

Dru se uita la el întrebător.

— N-am vrut să spun nimic.

Ea şi-a îngustat ochii, suspicioasă.

— Eai promis lui că n-o să spui. OK, ce-ar fi să încerc eu să ghicesc, şi tu îmi spui dacă e aşa sau nu?

Kit a ridicat din umeri, obosit. Oricum era imposibil să ghicească.

— încearcă să comunice cu fantoma lui Liwy, a spus ea. Povestea cu Thule m-a făcut să mă gândesc la asta. Oamenii care mor există întro altă formă. Ca fantome, sau întro altă dimensiune. Doar că nu putem să... ajungem la ei.

A clipit repede din ochi şi s-a uitat în jos.

— Da, s-a auzit Kit spunând, ca de la o depărtare enormă. Asta e. Asta face.

— Nu cred că e o idee bună. Dru avea un aer nefericit. Dacă Liwy a trecut dincolo, dacă acum e întrun loc mai bun, spiritul ei nu va fi aici, pe pământ. Vreau să zic, se spune că uneori fantomele pot să apară puţin, pentru ceva important... sau dacă le chemi cum
trebuie...

Kit şi-a adus aminte de*parabatai-*\|*A* lui Robert Lightwood la poalele rugului în flăcări. *Pentru ceva important.*

— Aş putea încerca să vorbesc eu cu el, a spus Liwy cu voce mică. Să-i aduc aminte că mai are o soră.

Kit şi-a amintit de seara în care Dru venise cu ei să-l păcălească pe Barnabas. Ty i se păruse atunci mai degajat, era bucuros că e şi sora lui acolo, chiar dacă n-ar fi recunoscut asta.

— în seara asta ne ducem la...

Nu. Mai bine să mri spună de Shade.

— Să obţinem şi ultimul obiect care ne trebuie pentru vrajă, a minţit el repede. Ne întâlnim la zece la autostradă. Dacă ai veni acolo, ai putea să-l ameninţi, să zici că ne spui dacă nu te luăm şi pe tine cu noi.

Dru şi-a încreţit nasul.

— Trebuie să fiu eu personajul negativ?

— Ei, hai, a spus Kit. O să ai ocazia să faci pe şefa cu noi. Nu-mi spune că nu-ţi face nicio plăcere!

Ea a zâmbit.

— Mda, posibil. OK, ne-am înţeles. Ne vedem acolo.

Kit s-a întors, a descuiat uşa şi a ieşit. Apoi s-a oprit. Fără să se uite la Dru, a spus:

— Toată viaţa mea am minţit şi am păcălit lumea. Deci de ce îmi e aşa de greu să-l mint pe omul ăsta? Pe Ty?

— Pentru că e prietenul tău, a spus Dru. Ce alt motiv îţi mai trebuie?

Deschiderea sertarului în care erau vopselurile avea din nou sens pentru Julian. Fiecare tub de vopsea avea în el o promisiune, avea propria personalitate. Purpuriu de Tyr, albastru de Prusia, portocaliu-cadmiu, violet de mangan.

S-a întors la pânza pe care seara trecută o lăsase goală. A pus pe masă tuburile de vopsea pe care le alesese. Alb de titan. Maro-închis. Galben de Napoli.

Erau culorile pe care le folosea întotdeauna pentru părul Emmei. Amintirea ei Ea înjunghiat ca un pumnal: felul în care se uitase la el din uşa dormitorului, faţa ei albă, genele ude de lacrimi. Era groaznic să nu poţi să atingi persoana pe care o iubeşti, să nu o poţi săruta sau să nu o poţi ţine în braţe, dar şi mai groaznic era să nu poţi s-o alini.

Când plecase de lângă ea, chiar dacă el o rugase să-i spună să plece, i s-a părut sfâşietor: emoţiile lui erau mult prea proaspete, mult prea profunde şi intense. întotdeauna îşi căutase liniştea în studio, deşi cu o seară în urmă nu reuşise, pentru că atunci când încercase să picteze părea că încearcă să vorbească întro limbă străină pe care n-o învăţase niciodată.

Dar acum era cu totul altfel. Când a luat pensula în mână, a simţit-o ca pe o prelungire a braţului său. Când a început să picteze cu tuşe lungi şi sigure, ştia exact ce efect voia să obţină. Pe măsură ce imaginea a prins contur, mintea lui a început să se liniştească. Durerea era tot acolo, dar acum o putea suporta.

Nu ştia de cât timp picta, când a auzit o bătaie în uşă. Trecuse mult timp de când nu mai reuşise să intre în starea aceea de ameţeală, de vis, a creaţiei; chiar şi în Thule, avusese prea puţin timp cu creioanele alea colorate.

A pus pensulele pe care le folosea întrun pahar cu apă şi s-a dus să vadă cine era. Intrun fel, se aştepta să fie Emma — întrun fel, *spera* să fie Emma —, dar nu era ea. Era Ty.

Ţinea mâinile în buzunarul din faţă al hanoracului său alb. Privirea lui s-a plimbat puţin pe faţa lui Julian.

— Pot să intru?

— Normal.

Julian l-a urmărit pe Ty, care s-a învârtit puţin prin cameră, ui- tându-se la picturi, după care a venit să studieze noile lui pânze. Ty îşi dorise de mult să facă din studioul acesta un birou sau o cameră obscură, dar Julian o păstrase cu încăpăţânare.

Asta nu însemna că reuşea să-l ţină pe Ty la distanţă. Când Ty era mai mic, putea să facă ore în şir experimente cu vopseluri şi hârtie.Niciodată nu desena ceva concret, dar avea un simţ excelent al culorii — şi asta nu pentru că Julian era subiectiv Toate picturile lui erau nişte vârtejuri de culori intense, împletite, atât de strălucitoare şi de îndrăzneţe, încât păreau să ţâşnească de pe hârtie.

Ty s-a uitat la tablourile lui Julian.

— Asta e sabia lui Liwy, a spus el.

Nu părea iritat, mai degrabă întrebător, ca şi cum nu ar fi înţeles de ce ar picta Julian asta.

Inima lui Julian s-a oprit o clipă.

— încercam să mă gândesc ce simbol ar fi mai potrivit pentru ea.

Ty şi-a atins pandantivul de aur de la gât.

— Pe mine medalionul ăsta întotdeauna mă face să mă gândesc la Liwy

— E... e o idee bună. Julian s-a rezemat de masa din mijlocul camerei. Ty, a spus ei. Ştiu că nu am mai fost aici de când a murit Liwy, dar acum sunt.

Ty a luat o pensulă nefolosită. Şi-a trecut degetele peste părul ei, La atins cu fiecare vârf de deget, parcă pierdut în senzaţia

aceea. Julian nu a spus nimic: ştia că Ty se gândeşte.

— Nu e vina ta, a spus Ty. Inchizitorul ra trimis departe.

— Din vina mea sau nu, tot am fost plecat. Dacă vrei să-mi spui ceva acum, promit că te ascult.

Ty a ridicat capul şi privirea lui scurtă, cenuşie, a fost ca o atingere uşoară.

— Tu ai fost întotdeauna lângă noi, Jules. Ai făcut totul pentru noi. înainte ai condus tot Institutul.

— Am...

— Acum e rândul meu să fiu alături de voi, a spus Ty şi a lăsat pensula jos. Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Kit.

După ce a plecat, Julian s-a aşezat pe un scaun, în faţa unui şevalet gol. S-a uitat înainte, fără să vadă nimic, auzind în minte vocea lui Ty, ca un ecou.

înainte ai condus tot Institutul.

S-a gândit la Horace, la hotărârea lui de a face în aşa fel încât toată lumea vânătorilor de umbre să-l vadă vorbind cu Regele întunericului.

>593-sNu înţelesese de ce, până acum. Fără emoţii, nu reuşise să înţeleagă motivele lui Horace. Acum înţelegea, şi ştia că era mai imperativ să-l oprească decât crezuse până atunci.

S-a gândit la biroul lui Arthur, la orele petrecute acolo dimineaţa devreme, redactând scrisori şi răspunsuri. La greutatea sigiliului Institutului în mâna lui. Sigiliul acela era acum în biroul lui Aline şi al lui Helen. Ele luaseră din biroul lui Arthur tot ce le putea fi de ajutor în noua funcţie. Dar nu ştiau nimic de compartimentele secrete din biroul lui Arthur, şi Julian nu fusese aici să le spună.

înainte ai condus tot Institutul.

În acele compartimente erau listele întocmite de el cu mare grijă — toţi repudiaţii importanţi, toţi membrii Consiliului, toţi vânătorii de umbre de la toate Institutele.

S-a uitat spre fereastră. Se simţea viu, energizat – nu neapărat fericit, dar animat de un obiectiv. Acum o să-şi termine tabloul. Mai târziu, când toată lumea va dormi, se va apuca de adevărata muncă.

26

O PĂRERE E ÎN AER

Emma se răsucea şi arunca pumnalele, unul după altul, repede: peste cap, peste cap, dintro parte. Spintecau aerul şi se înfigeau cu vârful în ţinta pictată pe perete, şi mânerele lor zbârnâiau din cauza forţei cinetice.

S-a aplecat şi a luat încă o pereche din grămada de la picioarele ei. Nu îşi pusese hainele de antrenament şi transpira în maiou şi blugi, iar părul despletit i se lipise de ceafa.

Nu îi păsa. Era aproape ca şi cum s-ar fi întors în timp, în perioada aceea în care nu ştia că îl iubeşte pe Julian. în perioada în care era plină de o furie şi de o disperare care credea că erau cauzate exclusiv de moartea părinţilor ei.

A aruncat încă două pumnale, lamele lor au alunecat uşor printre degetele ei şi zborul lor a fost lin şi perfect controlat. *Buf. Buf.* Şi-a amintit de zilele acelea în care arunca de atâtea ori cu *bo-shuriken-xA,* încât palmele îi sângerau, pline de tăieturi. Cât

din furia ei era cauzată de moartea părinţilor — fiindcă o bună parte fusese provocată de asta, Emma ştia — şi cât era cauzată de faptul că ţinuse încuiată uşa conştientizării şi nu îşi permisese să descopere ce dorea, ce o facea cu adevărat fericită?

A mai luat două pumnale şi s-a aşezat cu spatele la ţintă, respirând greu. Îi era imposibil să nu se gândească la Julian. Acum, că vraja lui fusese dezlegată, simţea o dorinţă disperată să fie cu el, o dorinţă amestecată cu amărăciunea regretului — regretul pentru deciziile luate în trecut, regretul pentru anii pierduţi. Şi ea, şi Julian refuzaseră să accepte realitatea, şi iată cât de mult i-a costat. Dacă măcar unul dintre ei ar fi înţeles că nu trebuie să fie *parabatai,* acum nu mai trebuiau să stea despărţiţi. Sau să plece în exil, departe de cei dragi.

Iubirea e puternicăsi, cu cât staţi mai mult împreună ţi va lăsaţi să simţiţi ceea ce simţiţi, cu atât va fi mai puternică. Trebuie să staţi departe unul de celălalt. Să nu vă atingeţi. Să nu vă vorbiţi. încercaţi chiar să nu vă gândiţi la celălalt.

Un pumnal a zburat peste umărul ei. *Bufi!* Altul. S-a întors şi a văzut mânerele pumnalelor vibrând în locul unde se înfipseseră în zid.

— Frumoasă aruncare!

Emma s-a răsucit repede. Mark stătea rezemat de uşă, şi trupul lui părea o suliţă zveltă în umbră. Era îmbrăcat în uniformă şi părea obosit. Mai mult decât obosit, epuizat.

Trecuse ceva timp de când nu mai fusese singură cu Mark. Nu era vina nimănui — fusese separarea din Idris, apoi Tărâmul Elfilor, şi apoi Thule —, dar mai era ceva acolo, poate. În ultimele zile, Mark avea un fel de tristeţe şi de nelinişte, de parcă s-ar fi aşteptat permanent să i se spună că pierduse ceva. Părea o tristeţe mai profundă decât cea cu care venise de pe Tărâmul Elfilor.

Emma a luat de jos un pumnal. I Ea întins.

— Vrei să arunci şi tu?

— Foarte mult.

S-a apropiat şi a luat pumnalul din mâna ei. Ea s-a dat puţin mai în spate când el şi-a luat ţinta, aliniindu-şi braţul cu desenul de pe zid.

Vrei să vorbim despre Cristina? Ea întrebat ea, şovăitor. Şi despre. .. KieranPEl a dat drumul pumnalului. S-a înfipt în perete, lângă unul dintre pumnalele Emmei.

— Nu, a răspuns. încerc să nu mă gândesc la asta, şi nu cred că dacă vorbesc cu cineva o să mă facă să nu mă mai gândesc.

— OK, a spus Emma. Atunci vrei să aruncăm amândoi pumnale, în tăcere, ca doi fraţi furioşi?

El a zâmbit puţin.

— Sunt şi alte lucruri despre care putem discuta, în afară de viaţa mea amoroasă. Viaţa *ta* amoroasă.

A fost rândul Emmei să ia un pumnal. L-a aruncat cu o putere şi o furie aşa de mare, încât pumnalul a crăpat lemnul ţintei.

— E la fel de distractiv ca şi cum mi-aş băga un pumnal în ţeastă.

— Am impresia că mundanii discută despre vreme atunci când nu au despre ce să vorbească, a spus Mark.

Se dusese să ia din perete un arc şi o tolbă cu săgeţi. Era un arc fin, pe care un meşter iscusit îl decorase cu rune filigranate.

— Noi nu suntem mundani.

— Uneori mă întreb ce suntem noi, a spus Emma. Dacă mă gândesc că puterea care e acum în Alicante şi-ar dori să nu fim nici nefilimi.

Mark a tras coarda şi a dat drumul unei săgeţi. Săgeata a şuierat în aer şi a nimerit exact în mijlocul ţintei. Emma a simţit un fel de mândrie tristă; de cele mai multe ori, lumea subestima valoarea de luptător pe care o avea Mark.

— Nu contează ce ar vrea ei, a spus Mark. Raziei ne-a făcut vânători de umbre. Nu Conclavul.

Emma a oftat.

— Ce-ai face tu dacă situaţia ar fi alta? Dacă ai putea face orice, dacă ai putea fi orice. Dacă toate astea s-ar termina.

Mark s-a uitat la ea, îngândurat.

— Tu ţi-ai dorit întotdeauna să fii Jace Herondale, a spus. Cel mai tare dintre toţi luptătorii. Mie mi-ar fi plăcut mai mult să semăn cu Alee Lightwood. Mi-ar plăcea să fac ceva important pentru repudiaţi şi pentru vânătorii de umbre. Pentru că întotdeauna voi face parte din ambele lumi.

— **>597-sNu** -mi vine să cred că ţi-ai amintit că îmi doream să fiu ca Jace. Ce jenant!

— Era amuzant că îţi doreai să fii aşa un luptător, mai ales când erai mică. Mark a zâmbit cu un zâmbet adevărat, un zâmbet care îi lumina faţa. îmi amintesc când tu şi Julian aveaţi zece ani... amândoi aveaţi câte o sabie de lemn şi eu încercam să vă învăţ cum să nu vă spargeţi capetele cu ele.

Emma a chicotit.

— Mi se părea că tu eşti aşa de bătrân... paisprezece ani!

El a devenit serios.

— Mă gândeam că nu tot ce e ciudat e şi rău, a spus el. De când am venit de pe Tărâmul Elfilor, s-a estompat diferenţa de vârstă dintre mine şi Julian, dintre mine şi tine. Am reuşit să mă împrietenesc cu voi, să fiu mai mult decât un frate mai mare, iar asta a fost un dar.

— Mark.. a început ea, dar s-a oprit, rămânând cu ochii aţintiţi pe fereastra mare din vest.

Ceva — sau cineva — se apropia pe drumul care venea spre Institut, o siluetă întunecată care înainta hotărât.

A zărit şi o străfulgerare aurie.

— Trebuie să plec.

Emma a luat o sabie lungă şi a ieşit în fugă din sala de antrenament, lăsându-i pe Mark să privească uimit în urma ei. Energia pulsa ca o minge de ping-pong în ea. A coborât câte trei trepte deodată, s-a năs- pustit pe uşa din faţă şi a traversat peluza exact în clipa în care silueta aceea a ajuns în capătul cărării.

Luna strălucea, inundând lumea cu razele ei puternice. Emma a clipit, să scape de strălucirea stelelor din ochi, şi s-a uitat la Zara Dearborn, care venea spre ea, călcând cu paşi mari pe iarbă.

Era gătită cu toate zorzoanele uniformei de Centurion, cu insigna *Primi Ordines* şi restul. Părul împletit era răsucit strâns în jurul capului şi se uita la ea printre gene. În mână avea o sabie de aur care strălucea ca lumina zorilor.

Cortana. O străfulgerare aurie.

— Emma s-a încordat toată. Şi-a tras sabia din teacă, deşi aceasta i se părea un fier mort în mâna ei acum, că îşi văzuse sabia mult-iubită.Stai pe loc! a spus Emma. Nu eşti binevenită aici, Zara.

Zara a zâmbit uşor, cu buzele strânse. Ţinea prost Cortana în mână, iar asta o orbea de furie pe Emma. Wayland Fierarul făcuse sabia aceea, şi acum Zara o ţinea în mâna ei lipicioasă şi nepricepută.

— N-ai de gând să-mi ceri asta? a spus ea, învârtind sabia în mână de parcă ar fi fost o jucărie.

Emma şi-a înghiţit furia care o copleşea.

— N-o să-ţi cer nimic, decât să pleci de pe proprietatea noastră. Acum.

— Pe bune? a miorlăit Zara. Proprietatea *voastră?* Asta e un Institut, Emma. E proprietatea Conclavului. Ştiu că tu şi fraţii Blackthorn îl trataţi de parcă ar fi al vostru. Dar nu e. Şi n-o să mai staţi mult timp aici.

Emma a strâns mai tare sabia în mână.

— Ce vrei să spui?

— Vi s-a trimis un mesaj, a spus Zara. Nu vă prefaceţi că nu ştiţi. Aproape toate celelalte Institute au venit la Idris să-şi declare sprijinul. Dar voi, nu. Zara a răsucit Cortana cu o mişcare nepricepută. Nici măcar nu aţi *răspuns* la scrisoarea de convocare. Iar numele din registrul vostru sunt nişte glume. Credeaţi că suntem prea proşti ca să ne dăm seama?

— Da, a spus Emma. De altfel, am impresia că v-a luat o săptămână ca să vă prindeţi. Cine şi-a dat seama, până la urmă? Manuel?

Zara a roşit, furioasă.

— Ţi se pare amuzant că nu iei nimic în serios? Că nu iei în serios *r* ameninţarea reprezentată de repudiaţi? Samantha e *moartă.* S-a aruncat pe fereastră în Basilias. Fiindcă prietenul vostru elf...

— Am aflat deja ce s-a întâmplat în realitate, a răspuns Emma, simţind o tristeţe imensă pentru Samantha. Kieran a scos-o pe Samantha din piscină. A încercat s-o ajute. Poţi să distorsionezi cât vrei realitatea, Zara, dar

nu poţi crea nişte fapte după cheful tău. Tu ai stat acolo şi *ai râs* când Samantha a căzut în apă. Iar cruzimile pe care le-a văzut... durerea oribilă provocată de ea... a văzut-o din cauza ta, din cauza lucrurilor pe care tu ai pus-o să le facă.

Asta e adevărul.

Zara s-a uitat fix la ea, şi pieptul i se urca şi cobora rapid.

— 3[A] 599NU meriţi Cortana, a spus Emma. Nu meriţi s-o ţii în mână.

— Nu o merit? a şuierat Zara. Ţie ţi-a fost dată doar pentru că te cheamă Carstairs! Atâta tot! Eu am muncit şi am tot muncit ca să obţin respectul oamenilor, şi ţie ţi-au dat-o ca şi cum ai fi mai specială, fiindcă ţi-au murit părinţii în Războiul întunecat. Au murit mulţi în Războiul întunecat. Nu eşti deloc specială. Zara a făcut un pas spre Emma, şi Cortana tremura în mâna ei. Nu pricepi? Nimic din toate astea nu îţi aparţine. Nici Institutul. Nici sabia. Nici familia Blackthorn, care nu e familia *ta.* Nici reputaţia de mare luptător. Nu ai dobândit nimic din toate astea.

— Ce noroc pe tine că reputaţia ta de jigodie fanatică e pe deplin justificată! a spus Emma.

Roşeaţa din obrajii Zarei s-a şters. Ochii îi străluceau de furie.

— Aveţi douăzeci şi patru de ore să veniţi la Idris ca să juraţi loialitate Cohortei. Dacă întârziaţi chiar şi cinci minute, veţi fi consideraţi dezertori, iar eu voi lovi cu mâna mea pe fiecare dezertor. începând cu tine.

Emma a ridicat sabia.

— Atunci, loveşte acum!

Zara a făcut un pas în spate.

— Am spus că aveţi douăzeci şi patru de ore.

Furia făcea să îi sfârâie nervii Ernmei.

— Iar eu am spus *să Iove fi acum.* A repezit sabia spre Zara; i-a prins pelerina şi i-a sfâşiat-o. Tu ai venit aici. Tu m-ai provocat. Tu ai ameninţat familia *mea.*

Zara a scos o exclamaţie înăbuşită. Emma presupunea că rareori fusese nevoită să se angajeze întro luptă care nu era după gustul ei.

— Eşti o mincinoasă, Zara, a spus Emma, înaintând spre ea cu sabia întinsă.

Zara s-a dat înapoi, gata să cadă în iarbă.

— Nu ai realizat niciodată nimic. Ţi-ai asumat meritul pentru ce au făcut alţii şi te-ai folosit de asta ca să avansezi, dar lumea vede. Te iei de oamenii care au mai puţină forţă ca tine ca să pari mai puternică. Eşti o bătăuşă, o hoaţă şi o laşă.

— Zara a mârâit, ridicând Cortana:Eu nu sunt laşă!

— Atunci luptă cu mine!

Emma a lovit cu sabia din lateral; Zara abia a apucat să ridice Cor tana în aer, şi aceasta s-a lovit cu putere de sabia Emmei, iar din cauza unghiului în care a prins-o, şi-a răsucit mâna. A scos un ţipăt de durere, şi Emma a mai lovit o dată Cortana — i se părea mai mult decât aiurea să lupte *împotriva* Cortanei, ca şi cum toată lumea s-ar fi întors cu josul în sus.

Poate ar fi trebuit să aibă compasiune pentru durerea Zarei, s-a gândit Emma.

Dar nu avea. Simţea doar o furie sălbatică în timp ce o forţa să dea înapoi, icnind şi gâfâind, pe iarba aspră, până când au ajuns la marginea falezei, până când sub ele era oceanul.

Zara şi-a înfipt călcâiele în pământ şi a încercat să riposteze, dar când a ridicat Cortana şi a răsucit-o în aer spre Emma, sabia s-a îndoit în ultima clipă, ca şi cum ar fi fost vie în mâinile ei. Zara a scos un ţipăt, gata să cadă; Emma a lovit-o cu piciorul şi a trântit-o la pământ. A căzut cu un bufnet, atârnată pe jumătate deasupra falezei.

Emma s-a apropiat de ea cu sabia în mână. Prin trupul ei a trecut un fulger de putere, aşa cum trece electricitatea printrun cablu. S-a simţit aproape ameţită de ea, ca şi cum ar fi stat deasupra Zarei la o mare înălţime — uitându-se la ea cu indiferenţa unui înger răzbunător, a unei fiinţe luminoase dăruite cu o putere atât de mare, încât o făcea aproape inumană.

Al/ *putea să las sabiajos şi y o tai în două. Aş putea să-mi iau înapoi Cortana.*

A ridicat sabia cea lungă. Se vedea pe ea, ca şi cum s-ar fi privit din afară, o siluetă masivă deasupra Zarei.

Hunele lor au început să ardă ca jocul, de parcă aveau flăcări în vene, nu sânge. Oamenii spuneau că pumnalele celor care se luptau cu ei se sfărâmau în mână. IJniile negre s-au întins pe tot corpul şi au devenit monstruoşi — figic.

S-a dat înapoi, cu vocea Dianei în minte. A rămas aşa, nemişcată, în timp ce Zara s-a retras gâfâind de la marginea falezei, mergând în genunchi.

Viziunea pe care o avusese Emma, în care ea era îngerul răzbunător, dispăruse. În locul ei, o voce rece şi raţională îi şoptea undeva, în minte, fără îndoială vocea lui Julian, că Horace Dearborn ştia, cusiguranţă, unde se afla fiica lui, că ar fi ştiut pe cine să dea vina dacă ar fi dispărut, şi că dacă i-ar face ceva Zarei sau ar lua Cortana, tot Conclavul ar veni la Institutul din Los Angeles.

— Ridică-te! i-a spus Emma, cu un uşor dispreţ.

Zara s-a chinuit să se ridice.

— Şi pleacă de aici!

Zara gâfâia, cu faţa murdară de praf.

—*Perversă* mică ce eşti, a şuierat ea, fără rânjetul acela fals. Tata mi-a spus despre tine şi *parabataHA* tău... sunteţi dezgustători... probabil ai vrea să fiţi ca Jace şi Clary, ha? Să vreţi ce e interzis? Ce e *neruşinat}*

Emma şi-a dat ochii peste cap.

— Zara, Clary şi Jace *nu erau rude.*

— Ei, da, bine, dar au crezut că sunt rude, aşa că e acelaşi lucru! a ţipat Zara, un adevărat munte de lipsă de logică urlătoare. Şi acum sunt morţi! Aşa o să fie şi cu tine şi Julian! O să vă lăsăm cadavrele pe câmpul de luptă şi ciorile o să vă ciugulească ochii, o să am eu grijă de asta...

— Care câmp de luptă? a întrebat Emma, calm.

Zara a albit. Buzele i se mişcau întruna, umplându-se de stropi de salivă. în cele din urmă, a ridicat Cortana în sus, ţinând-o între ea şi Emma, ca şi cum s-ar fi apărat cu un crucifix de un vampir.

— Douăzeci şi patru de ore, a şoptit ea. Dacă n-o să fiţi la porţile din Alicante, nu va mai rămâne viu niciunul din voi.

S-a întors şi s-a îndepărtat cu paşi mari. Emmei i-a trebuit şi ultimul dram de control ca să nu se ducă după ea. A făcut eforturi să se întoarcă cu spatele la ea. Să se întoarcă la Institut.

A luat-o la fugă pe peluză şi apoi pe scări. Când a ajuns la uşa din faţă, furia ei începea să se transforme în nerăbdare: trebuia să vorbească cu Julian. Trebuia să-i spună de Zara.

A tras de uşă, imaginându-şi deja ce va spune Julian. Îi va spune să nu-şi facă griji. Va veni cu o idee, va şti ce trebuie făcut. Poate chiar o va face să râdă...

A simţit o durere ascuţită în braţ.

Runa. A icnit şi a tresărit; era în holul Institutului. Slavă îngerului, holul era pustiu. Şi-a ridicat mâneca tricoului.Runa ei de *parabatai* strălucea de parcă ar fi fost făcută cu fierul încins, roşie.

S-a prăbuşit cu spatele în zid. Dacă numai gândul la Julian facea asta, cât timp mai aveau? Cât timp mai aveau până când va trebui să se ducă la Magnus să îi smulgă runele pentru totdeauna?

Rezemat de zidul celulei din clădirea Citadelei, Diego îl ţinea în braţe pe fratele lui.

Jaime adormise la un moment dat în noaptea care trecuse, sau cel puţin aşa presupunea Diego, că era noapte — era greu de spus când nu avea cum să măsoare trecerea timpului, decât prin momentele la care li se aducea mâncarea, dar şi asta se întâmpla neregulat. Tot ce făcea era să doarmă, să mănânce şi să încerce să conserve puterea fratelui său.

Jaime respira lipit de el, o respiraţie slabă şi neregulată; stătea cu ochii închişi. Una dintre cele mai vechi amintiri pe care le avea Diego era când îl ţinea pe fratele lui în braţe. Avea cinci ani şi Jaime trei, şi îl ducea în braţe peste tot. Îi era teamă că altfel Jaime, care mergea clătinat pe lângă el cu picioruşele lui scurte, ar fi ratat toate lucrurile pe care Diego voia să i le arate în lumea asta.

Uneori, la sfârşitul unei zile lungi, frăţiorul lui îi adormea în braţe, şi Diego îl ducea în pat şi îl învelea. întotdeauna avusese grijă de el, iar neputinţa de acum îl umplea de furie şi de disperare.

Atâta timp se gândise la Jaime ca la un băieţel rapid şi năstruşnic. Chiar şi atunci când fugise cu Eternidad, se gândise la asta ca la unul dintre jocurile lui, din care reuşea întotdeauna să iasă cu faţa curată printrun vicleşug. Dar în aceste ultime zile, când Jaime era tot mai slăbit, refuzând însă să-i spună Zarei unde se afla amuleta, Diego văzuse oţelul care se ascundea sub masca lui ludică, devotamentul faţă de familia lor şi faţă de cauza ei.

L-a sărutat pe creştet; părul lui negru era încâlcit, aspru şi murdar. Lui Diego nu-i păsa. Şi el era murdar.

— *Siempre estuve orgulloso de ti, a spus el*

— Şi eu am fost întotdeauna mândru de tine, a murmurat Jaime fără să deschidă ochii.

— Uşurat, Diego a scos un chicotit răguşit.Te-ai trezit.

Jaime nu s-a mişcat. Obrajii lui măslinii erau roşii de febră, buzele îi erau crăpate şi sângerau.

— Da. M-am trezit şi o să-ţi stau aşa în braţe pentru totdeauna.

Pentru totdeauna. Cel mai probabil, niciunul dintre ei nu aveau asta.

S-a gândit la amuleta moştenită, la simbolul optimist al infinitului, răsucindu-se la nesfârşit, promiţând un viitor fără capăt. *Eternidad.*

Nu era nimic de spus. A mângâiat părul lui Jaime în tăcere şi i-a ascultat respiraţia. Liecare gură de aer era o luptă, respiraţia lui suna ca apa care năvăleşte printrun baraj spart. Disperarea cu care Diego îşi dorea o stelă era ca un urlet mut, care încerca să se ridice din gâtul lui.

Au înălţat amândoi privirea când un zăngănit familiar a anunţat venirea micului dejun, după cum presupunea Diego. Cu siguranţă trebuia să fie dimineaţă. A clipit des la lumina palidă care intra pe uşa deschisă a închisorii. Cineva s-a apropiat de celula lor; era Anush Joshi, cu o tavă în mână.

Diego s-a uitat la el fără să spună nimic. Renunţase să se mai roage de gardieni să-l ajute. Dacă erau aşa de monstruoşi încât să stea deoparte şi să se uite la Jaime cum moare, nu avea sens să le mai ceară ceva. Asta doar îl facea pe Jaime să se simtă şi mai rău.

Anush a îngenuncheat cu tava. Era îmbrăcat cu uniforma gardienilor de la Consiliu, părul lui negru era încâlcit şi pleoapele îi erau roşii. Apus tava jos.

Diego şi-a dres vocea.

— Jaime e mult prea bolnav ca să mănânce asta, a spus el. Are nevoie de fructe proaspete. De suc. De ceva care conţine calorii.

Anush a şovăit. O clipă, Diego a avut o scânteie de speranţă. Dar Anush a împins încet tava prin deschizătura de la baza uşii.

— Cred că o să vrea să mănânce asta, a spus el.

S-a ridicat şi s-a îndepărtat în grabă, închizând după el uşa închisorii. Cu Jaime în braţe, Diego a tras tava spre el cu o mână.

A tresărit de uimire. Lângă obişnuitele castroane cu terci erau o stelă şi un bilet. Diego le-a luat pe amândouă cu mâna tremurătoare. în bilet scria: Ai fost singurul care s~a purtat frumos cu mine la Şcoala de S olomonie.Plec din Idris şi din gardă. Ştiu că s-a format undeva o mişcare de refstenţă. O s-o găsesc.

Ai grijă de fratele tău.

— Ce-i aia? a întrebat Kit; îl vedea pe Ty venind pe cărarea de pământ spre autostradă, cu o i ampa-vrăj itoarei în mână.

Piatra-rună arunca o umbră asupra lui, dar micuţa creatură care stătea ghemuită pe umărul lui tot se vedea.

— E un şoarece-de-câmp, a spus Ty.

Lumina lămpii-vrăjitoarei s-a stins când a ajuns la Kit, pe marginea autostrăzii. Era îmbrăcat complet în negru, iar medalionul lui Liwy strălucea pe gulerul tricoului.

Kit, care nu era fânul şoarecilor, s-a uitat la animalul de pe umărul lui Ty cu o oarecare nelinişte. Nu părea un şoarece obişnuit: avea urechi rotunde, cu faţa şi coada blănoase. Părea că ronţăie o nucă.

— Sunt inofensivi, a spus Ty Le place să adune obiecte pentru culcuş... capace de sticlă, frunze şi ghinde.
Şoarecele şi-a terminat gustarea şi s-a uitat la Ty, aşteptând.
— Nu mai am, i-a spus Ty, apoi a luat şoarecele de pe umăr şi Ea pus cu grijă jos.
Şoarecele a fugit repede în tufişurile de lângă drum.
— Deci, a spus Ty, scuturându-şi mâinile. Trecem în revistă ce avem pentru vrajă?
Lui Kit i s-a strâns stomacul. Se întreba unde e Dru şi era neliniştit din cauza lui Shade. Dacă magicianul avea de gând să-l oprească pe Ty, era limpede că voia să aştepte până în ultima clipă.
— Sigur, a spus Kit, scoţând lista din buzunar. Cenuşă din inima unui vulcan.
— Am luat de la Piaţa Umbrelor. Bifat.
— Pudră de calciu din oasele victimei unei crime.
— La fel.
— Sânge, păr şi un os de la persoana care trebuie să fie adusă, a spus Kit, cu vocea puţin sugrumată.
Laţa palidă a lui Ty părea o semilună în întuneric.
— Am o şuviţă din părul lui Liwy şi un dinte de lapte.Şi sânge? a întrebat Kit, strângând din dinţi.
I se părea mai mult decât sinistru să discute de părţi din Liwy, ca şi cum ar fi fost o păpuşă, nu o persoană vie, care respiră.
Ty a atins medalionul de la gât, care încă mai avea pete ruginii.
— Sânge.
Cu gâtul strâns, Kit s-a chinuit să scoată un sunet care să sugereze aprobarea.
— Şi mir cultivat de elfi...
S-a auzit trosnetul unei crenguţe. S-au întors amândoi, şi Ty a dus mâna la centură. Văzând asta, Kit i-a pus mâna pe braţ cu doar o clipă înainte ca Drusilla să iasă din umbre.
A întins mâinile.
— Stai aşa! Eu sunt.
— Ce faci aici?
În vocea lui Ty se simţea supărarea.
— Mă uitam pe fereastră şi ram văzut mergând spre autostradă. Voiam să văd dacă e totul în regulă.
Kit era impresionat. Dru chiar se pricepea să mintă. Faţa deschisă şi onestă, vocea calmă. Tatăl lui i-ar fi dat o steluţă de aur.
— De ce vorbeaţi de elfi şi de mir şi de toate chestiile alea? a continuat ea. Faceţi vreo vrajă?
Ty arăta de parcă i se făcuse un pic rău. Sentimentul vinovăţiei Fa izbit pe Kit cu forţa unui bici. Ty nu ştia să mintă, şi nu făcea faţă prea bine schimbărilor surpriză ale planului.
— Du-te acasă, Dru! Fa spus el.
Dru s-a uitat urât la el.
— Nu mă duc. N-ai cum să mă obligi.
Kit se întreba dacă şi replicile astea făceau parte din rol.
— Dacă mă goneşti, o să le spun tuturor că faci vrăji ciudate cu pulberi malefice, a spus ea.
Ty s-a înroşit la faţă de supărare. Kit Fa tras de mânecă spre el şi Fa spus la ureche:
— Mai bine las-o să vină cu noi. Dacă n-o laşi, şi ne spune, am putea să fim prinşi, sau Fam băga pe Shade în belea.
— Ty a început să clatine din cap.Dar nu poate să...
— O să-i spunem să ne aştepte în faţa peşterii, a spus Kit.
îşi dăduse seama că oricum vor trebui să facă chestia asta; primele cuvinte rostite de Shade vor dezvălui pe de-a-ntregul jumătăţile de adevăr pe care Kit i le spusese lui Dru.
Kit a expirat prelung.
— Bine.
Dru şi-a plesnit palmele.

— Iu-huu!

Au traversat împreună autostrada, iar Dru şi-a scos pantofii când au ajuns pe nisip. Era o noapte caldă, vântul le gâdila pielea, iar oceanul părea să respire liniştit şi molcom, trimiţându-şi valurile pe plajă. Kit a simţit parcă o durere văzând toată frumuseţea asta, o durere amestecată cu amărăciune, pentru că tatăl lui nu îl adusese niciodată aici. Un alt adevăr care îi fusese ascuns: oraşul lui era superb.

Aşa cum erau şi alte lucruri. Ty mergea pe marginea plajei, cu mâinile în buzunare. Vântul îi ridica părul, şi câteva şuviţe îi cădeau pe obraji ca nişte dungi de vopsea neagră. O ignora intenţionat pe Dru-silla, care juca leapşa cu valurile, alergând în sus şi-n jos pe plajă, cu părul ciufulit şi cu blugii uzi de apă sărată. S-a uitat la Kit şi Fa făcut cu ochiul, un semn conspirativ care spunea: *II ajutăm împreună pe Ty.*

Kit spera să fie adevărat. Stomacul lui era numai noduri dureroase când au ajuns la intrarea în peşteră. Ty s-a oprit în faţa grotei întunecate de piatră şi a clătinat din cap spre sora lui.

— Nu poţi veni cu noi, a zis el.

Dru a deschis gura să protesteze, dar Kit s-a uitat la ea cu înţeles.

— E mai bine să ne aştepţi afară, a spus el, rostind clar fiecare cuvânt, ca să înţeleagă că vorbeşte serios.

Dru s-a trântit pe nisip, cu un aer jalnic.

— OK. Bine.

Ty s-a strecurat în peşteră. Kit, după ce i-a aruncat o privire spăsită lui Dru, era gata să intre după el, când Ty a ieşit iar, ducând în braţe un ghem furios de blană cenuşie. Faţa lui Dru s-a destins întrun zâmbet.

— ChurchîAr putea să-ţi ţină el companie, a spus Ty, şi a pus motanul pe picioarele ei.

Dru s-a uitat la el cu ochi strălucitori, dar Ty deja intra în grotă cu capul plecat. Kit l-a urmat, deşi nu putea să nu se întrebe dacă Ty observase până acum cât de mult îl admiră Dru. Nu putea să nu-şi spună că dacă ar fi avut el o surioară care să- 1 admire aşa, tot timpul s-ar fi dat mare în faţa ei.

Dar Ty era altfel.

în clipa în care au intrat în tunel, Kit a auzit o muzică scârţâitoare — ca şi cum ar fi fost un cântec prost descărcat. Când au pătruns în peştera principală, l-au găsit pe Shade învârtindu-se încet prin cameră, dansând pe o melodie tristă, cântată de un gramofon.

— *Non, rien de rien, fredona Shade. Je ne regrette rien. Ni le hien qu'on m'afait, ni le mal...*

Kit a tuşit puţin.

Shade nu părea deloc jenat. A încetat să mai danseze, s-a uitat urât la ei şi a pocnit din degete. Muzica s-a oprit.

— Nu-mi amintesc să vă fi invitat în seara asta, a spus magicianul. S-ar putea să am treabă.

— Ţi-am trimis un bilet, a replicat Kit.

Shade s-a uitat la el cu sprâncenele lui albe încruntate şi apoi s-a uitat în jos, la masa din lemn, zgâriată. Pe ea era o sticluţă goală, de felul celor în care fusese distribuită apa din Lacul Lyn. Kit era bucuros să vadă că Shade luase tratamentul, deşi era puţin îngrijorat că s-ar putea să aibă halucinaţii.

Ty a făcut un pas spre el, nerăbdător.

— Avem totul. Toate ingredientele pentru vrajă.

Shade s-a uitat repede la Kit, apoi şi-a întors privirea. Părea supărat.

— *Toatei*

Ty a dat din cap.

— Cenuşă, sânge şi os...

— Un obiect dintro altă lume?

Avem şi asta, a răspuns Kit, iar Ty a scos scrisoarea împăturită din buzunar. Este dintrun loc numit Thule.Shade a privit fix scrisoarea, şi toată culoarea i s-a scurs din faţă, lăsând în urmă o nuanţă bolnăvicioasă, ca de salată verde.

— *Thule?*

— Ştii lumea asta? Fa întrebat Ty.

— Da.

Vocea lui Shade era lipsită de orice intonaţie.

— Ştiu multe alte lumi. Asta e una dintre cele mai rele.

Kit vedea bine căTy era surprins: nu se aşteptase ca Shade să reacţioneze aşa.

— Dar le avem pe toate, a spus el din nou. Toate ingredientele. Ai spus că o să ne dai o sursă de putere.

— Da, am spus asta. Shade s-a aşezat la masa şubredă de lemn. Dar n-o s-o fac.

Ty a clipit din ochi, nevenindu-i să creadă.

— Dar ai spus...

— Ştiu ce am spus, s-a răstit Shade. Nu m-am gândit niciodată că o să găsiţi toate ingredientele, copil nebun ce eşti. Am crezut că o să renunţaţi. Nu aţi facut-o. Shade şi-a aruncat braţele în aer. Nu înţelegi că ăsta e cel mai rău lucru pe care ai putea să-l faci? Că efectele lui te vor urmări toată viaţa? Nu întâmplător moartea reprezintă sfârşitul.

— Dar tu eşti nemuritor.

Ochii lui Ty erau enormi, de un cenuşiu palid, ca nişte monede de argint pe faţa lui albă.

— Am o viaţă lungă, dar nu trăiesc veşnic, a răspuns Shade. Cu toţii avem viaţa care ne-a fost hărăzită. Dacă o scoţi pe Liwy din locul în care trebuie să fie, vei lăsa un gol în univers care se va umple cu neagră suferinţă şi cu durere de nesuportat. De asta nu poţi scăpa neatins. Nu numai acum. Niciodată.

— Deci ne-ai minţit, a spus Ty

Shade s-a ridicat.

— Da. Şi aş mai face-o o dată. Niciodată nu vă voi ajuta cu aşa ceva, m-ai înţeles? Şi le voi spune tuturor. Niciun magician nu vă va ruta. Vor avea de-a face cu mine dacă vor încerca.

Tv îşi încleşta pumnii întruna, râcâindu-şi palmele cu degetele.

— Dar Liwy...Sora ta e moartă, a spus Shade. îţi înţeleg durerea, Tiberius. Dar nu poţi fărâmă universul ca s-o aduci înapoi.

Ty s-a întors şi a luat-o la fugă prin tunel. Kit a rămas cu ochii la Shade.

— Ai fost prea brutal. Nu trebuia să vorbeşti aşa cu el.

— Ba da, a spus Shade. S-a trântit iar în scaun. Du-te după prietenul tău. Are nevoie de tine acum, şi Dumnezeu ştie că eu nu am.

Kit a făcut câţiva paşi cu spatele, apoi s-a întors şi a luat-o la fugă, urmărind lampa-vrăjitoarei pe care o avea Ty A ieşit pe plajă şi ha găsit pe Ty acolo, stând aplecat şi încercând să-şi recapete respiraţia.

Dm a sărit în picioare, rostogolindu-i la pământ pe miorlăitorul Church.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Kit a pus mâna pe spatele lui Ty, între omoplaţi. A fost puţin surprins să descopere că spatele lui era mai solid şi mai musculos decât credea el. întotdeauna avusese impresia că Ty e fragil, dar nu se simţea fragilitate în trupul lui. Era subţire ca tabla de fier bătută cu ciocanul: flexibil, dar indestructibil.

Kit şi-a amintit că a auzit undeva că poţi linişti pe cineva masându-i cu mişcări circulare, aşa că a făcut şi el asta. Respiraţia lui Ty a început să devină mai regulată.

— N-o să meargă, a spus Kit, uitându-se ferm la Dru, peste spatele lui Ty N-o să putem vedea spiritul lui Liwy

— îmi pare rău, a şoptit Dru. Şi mie mi-ar fi plăcut s-o văd.

Ty şi-a îndreptat spatele. Avea ochii umezi; şi i-a frecat cu putere.

— Nu... mie îmi pare rău, Dru.

Kit şi Dru au schimbat o privire uimită. Lui Kit nu-i trecuse prin cap până atunci că Ty nu va fi doar dezamăgit, ci va avea şi senzaţia că i-a dezamăgit pe ceilalţi.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, a spus Dru. Unele lucruri nu sunt posibile. I-a întins mâna, cu un gest timid. Dacă nu te simţi bine, mă uit cu tine toată noaptea la filme, în camera cu televizorul. Pot să fac şi prăjituri. Asta ajută întotdeauna.

A urmat o pauză lungă. Ty a luat-o de mână pe Dru.

Ar fi frumos.Kit a simţit o uşurare aşa de mare, încât era gata să se dezechilibreze. Ty îşi amintise că are o soră. Cu

siguranţă însemna ceva. Se aşteptase la ceva mai rău: la o dezamăgire pe care nu o putea evalua, la o durere atât de profundă, încât nimic din ce-ar fi spus el n-ar fi contat.

— Hai!

Dru l-a tras de mână şi au pornit împreună spre Institut.

Kit a pornit după ei, dar s-a oprit puţin când au început să se caţăre pe stâncile care blocau plaja. în timp ce Ty şi Dru urcau pe stânci, el s-a uitat înapoi peste umăr şi ba văzut pe Shade uitându-se după ei din gura peşterii întunecate. A clătinat o dată din cap spre Kit, apoi a dispărut în umbre.

Vântul bătea dinspre deşert; Cristina şi Mark stăteau pe jos lângă statuile pe care Arthur Blackthorn le importase din Anglia şi le aşezase printre cactuşii din Munţii Santa Monica. Mark simţea sub el nisipul cald şi acum de la soare, şi moale, ca un covor gros. La Vânătoarea Sălbatică, el şi Kieran bar fi considerat un pat bun.

— Mi-e teamă că bam rănit pe Kieran mai devreme, a spus Cristina.

Stătea cu picioarele goale în nisip, îmbrăcată cu o rochie scurtă din
dantelă şi cu cercei din aur. Pe Mark îl durea inima când se uita la ea, aşa că a ridicat privirea spre statuia lui Virgil, prietenul lui vechi din nopţile pline de frustrare. Virgil s-a uitat la el impasibil, fără să-i dea vreun sfat.

— Neliniştile lui sunt şi ale mele, a răspuns Mark. Mi-e greu să-i alung teama, când nu o pot alunga nici pe a mea.

— Nu trebuie să alungi teama cuiva ca s-o împărtăşeşti pe a ta, Mark, a spus Cristina, jucându-se cu medalionul ei; degetele ei lungi mângâiau conturul îngerului Raziei, gravat pe pandantiv

Mark ar fi vrut mai mult ca orice s-o sărute; în schimb, şi-a înfundat mâinile în nisip.

— Aş putea să-ţi spun şi eu la fel. Ai fost încordată ca un arc toată ziua. Şi ţie ţi-e teamă.

Cristina a oftat şi i-a lovit uşor piciorul cu călcâiul ei gol.

— Bine. Tu îmi spui mie şi eu îţi spun ţie.

Sunt îngrijorat pentru sora mea, a spus Mark.Cristina părea nedumerită.

— Nu m-am gândit că asta o să spui.

— Sora mea a fost exilată din cauza sângelui ei de elf, a zis el. Ştii povestea, o ştii pe toată. O ştii mai bine ca oricine. Mark nu s-a putut abţine; şi-a aşezat mâna peste mâna ei, în nisip. Toată familia mea a suferit din cauza moştenirii noastre genetice. Loialitatea noastră a fost întotdeauna pusă la îndoială. Cât de rău ar fî pentru ea şi pentru Aline dacă eu aş fî împreună cu Kieran, iar el ar fi Regele întunericului? Pare aşa ciudat să spun asta, aşa de egoist...

— Nu e egoist.

Amândoi au ridicat capul; Kieran stătea între două statui, el însuşi palid ca o statuie. Părul era negru ca aripile corbului în întunericul în care nu se mai distingea nuanţa albăstruie.

— Îţi faci griji pentru familia ta, a spus el. Asta nu înseamnă egoism. E ceva ce am învăţat de la tine şi de la Julián. Să îţi doreşti să îi protejezi pe ceilalţi mai mult decât îţi doreşti propria fericire... S-a uitat íntico parte. Asta nu că aş vrea să pretind că, fiind cu mine, ai fi fericit.

Mark rămăsese fără cuvinte, dar Cristina a întins braţele spre el. Brăţările de aur au lucit pe pielea ei măslinie, în gestul acela de chemare.

— Vino să stai cu noi!

Kieran era şi el desculţ; elfii umblau adesea aşa. A mers uşor, ca o pisică, pe nisip, fără ca paşii lui să ridice praful, şi s-a aşezat în genunchi, fără zgomot, în faţa lor.

— Aş fi fericit, a zis Mark. Dar, cum ai spus... A luat o mână de nisip şi a lăsat să i se strecoare praful printre degete. Sunt şi alte lucruri de luat în seamă.

— S-ar putea să nu devin Rege, a spus Kieran.

— Dar s-ar putea să devii, a replicat Cristina. Şi mie îmi e teamă. Am vorbit azi cu mama. Cineva i-a spus ceva urât despre mine. Că am relaţii intime cu elfii. Că sunt... o femeie uşoară, care îşi face de cap cu repudiaţi. Ştii că nu mă interesează ce spune lumea, a adăugat ea grăbită. Iar mama mea poate să facă faţă bârfelor, dar... e o perioadă

grea să fii Rosales. Istoria noastră cu elfii deja ne-a adus necazuri. Jaime şi Diego sunt în închisoare. Dacă le voi crea şi alte probleme?Acum o să vă spun eu ceva egoist, a zis Kieran. Mi-a fost teamă că amândoi regretaţi ce s-a întâmplat noaptea trecută. Că amândoi veţi regreta... că aţi fost cu mine.

Mark şi Cristina s-au uitat unul la celălalt. Ea a clătinat din cap şi vântul a făcut să-i fluture părul negru.

— Nu avem niciun regret, a spus Mark. Doar că...

— Ştiu, Ea întrerupt Kieran. Am ştiut asta de când a venit Gwyn şi mi-a spus că ar trebui să fiu Rege. Am ştiut ce ar însemna. Chiar dacă aş fi doar implicat în problemele Curţii, cum se pare că va trebui să fiu. Conclavul vrea să controleze accesul la cele două Curţi. întotdeauna şi-a dorit asta. Dacă doi vânători de umbre pe care nu îi poate controla ar fi ascultaţi de Rege, asta ar arunca anatema asupra lor.

— Dar, Kieran..., a protestat Cristina.

— Nu sunt prost, a spus el. îmi dau seama când ceva este imposibil.

Ochii lui erau ca două scuturi de fier: unul vechi şi unul nou.

— întotdeauna am fost un suflet neliniştit. La Curtea tatălui meu, şi apoi la Vânătoarea Sălbatică, am avut mereu în inimă furie şi furtună. Kieran a lăsat capul în jos. Când l-am întâlnit pe Mark, mi-am dat seama că am găsit persoana care o să-mi ofere linişte în suflet. Nu mi-am închipuit că voi mai găsi pe cineva care să poată face asta, dar am găsit. Dacă m-aţi lăsa să stau aici cu voi, în tăcere, în faţa acestor nori de furtună care încep să se adune, ar însemna foarte mult pentru mine.

— Şi pentru mine, a spus Cristina.

A întins mâna ei micuţă şi Ea tras uşor pe Kieran spre ea. El a ridicat capul, şi Mark ba luat de cealaltă mână, după care Mark şi Cristina s-au prins şi ei de mâini, închizând cercul. Niciunul dintre ei nu a rostit vreun cuvânt: nu era nevoie. Era destul să fie împreună.

Emma era încă agitată când a intrat în bucătărie de dimineaţă, de parcă ar fi băut prea multe căni din cafeaua aceea care o dezgusta.

Cuvintele Dianei din Thule răsunau în capul ei precum un ciocan. Nu se dusese seara trecută la Julian, să-i spună de Zara, dar, după câteva clipe de şovăială, le trezise pe Helen şi pe Aline ca să le prevină. Apoi plecase din nou în sala de antrenamente, cu speranţa că loviturile de mâini şi de picioare şi căderile pe saltelele tari de pe podea o vorputea face să uite de runa care ardea. De *pambataH* din Thule. De cuvintele Reginei.

Mai târziu, când a adormit, a visat runa de *pambatai* din Oraşul Tăcut, sângele de pe mânerul Cortanei, şi un oraş distrus, la orizontul căruia se vedeau nişte giganţi monstruoşi. Se simţea încă neliniştită, ca şi cum ar fi rămas prinsă pe jumătate în coşmarul acela.

S-a bucurat să vadă că bucătăria era plină de oameni. De fapt, erau prea mulţi ca să încapă toţi în micul spaţiu de luat masa. Cineva venise cu ideea genială de a prelungi masa cu un dulap din sala de arme, aşezat cu fundul în sus, şi fuseseră aduse toate scaunele pliante din casă.

îşi făcuse griji că dimineaţa va fi posomorâtă, fiindcă toată lumea avea să se agite în toate părţile cu pregătirile în vederea plecării spre Alicante. Nu-şi putea stăpâni senzaţia de ciudă, că ea şi Julian nu aveau să se ducă. Era şi lupta lor. în plus, avea nevoie de o distragere a atenţiei. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să rămână cu Julian la Institut, sub o supraveghere minimală.

Dar grupul de persoane adunat acolo părea oricum, dar numai posomorât nu. Dacă n-ar fi fost locul acela gol, unde ar fi trebuit să stea Liwy, scena era aproape perfectă — Helen şi Aline le zâmbeau copiilor pe deasupra cănilor de cafea. Mark stătea între Kieran şi Cristina, şi părea că nu se despărţise nicio clipă de familia lui. Jace şi Clary erau şi ei acolo, aşa cum nu se întâmpla când Arthur se afla la conducerea Institutului şi primeau rareori vizite. Kit, piesa lipsă de care nu ştiuseră până acum că Ty avea nevoie, fura un cartof din farfuria acestuia, fă- cându-i să zâmbească. Diana emana calmul ei neclintit, devenind capul limpede al unei familii înclinate spre dramatism. Până şi Kieran, care părea că îi face fericiţi pe Mark şi pe Cristina când e în preajma lor, se integrase în grup: le demonstra, lui Tawy şi lui Dru, bucuriile oferite de căpşunile înmuiate în sirop de arţar.

Şi Julian, desigur, stătea în faţa aragazului şi învârtea clătitele cu uşurinţa unui expert.

— O clătită odată, Tawy, spunea Helen. Da, ştiu că poţi să bagi trei în gură, dar asta nu înseamnă că aşa trebuie să faci.Emma i-a întâlnit privirea lui Julian. A văzut încordarea din umerii şi din gura lui când s-a uitat la ea. *Eoartă-te normal,* şi-a spus ea. *E o masă veselă, obişnuită, de familie.*

— Ai făcut clătite? a întrebat ea, încercând să vorbească pe un ton voios. Cum de s-a întâmplat asta?

— Uneori, când porneşti un război, vrei să faci clătite, a spus el, apoi a pus două clătite pe o farfurie şi i le-a întins.

Jace s-a înecat cu pâinea prăjită.

— Ce-ai spus, Julian?

Julian s-a uitat la ceasul de deasupra aragazului. A stins focul şi a început să-şi dezlege şorţul, calm.

— Trebuie să sosească din clipă în clipă, a spus el.

— Trebuie să *cei* Diana a lăsat furculiţa jos. Julian, despre ce vorbeşti?

Tawy se urcase pe un scaun şubred, cu faţa lipită de geam. A scos un fel de chiţăit surescitat.

— Cine sunt oamenii ăia care vin pe cărare, Jules?

Kit şi Ty au sărit imediat în picioare şi s-au repezit la fereastră.

— Văd nişte elfi..., a spus Ty. Cred că sunt vârcolaci... cei din maşinile negre trebuie să fie vampiri.

— Şi vânători de umbre, a adăugat Kit. Aşa de mulţi vânători de umbre...

— Sanctuarul e aproape gata, a spus Julian, aruncând prosopul de bucătărie. Dacă nu vrea altcineva s-o facă, o să mă duc eu să-i întâmpin pe oaspeţi.

Jace s-a ridicat în picioare. Clary a înălţat capul spre el, alarmată: ochii lui aurii deveniseră reci de furie.

— N-o să te întreb de două ori, Julian Blackthorn, a spus el, iar vocea lui, de obicei glumeaţă, nu mai era acum deloc aşa. Ce-ai făcut?

Julian s-a rezemat cu şoldul de dulap. Emma şi-a dat seama, şocată, că, deşi părea mult mai tânăr decât Jace, era la fel de înalt ca el.

— îţi aduci aminte când mi-ai spus că ideea mea cu coaliţia e proastă, pentru că nu putem avea încredere că vânătorii de umbre ne vor spune sincer faţă de cine sunt loiali?

— Foarte clar, a spus Jace. Dar înţeleg că i-ai invitat oricum pe toţi la un consiliu de război?Sunt aici, acum? a întrebat Clary, nervoasă. Dar... sunt îmbrăcată cu un tricou pe care scrie „PUTEREA UNICORNULUI”...

— Nu există unicorni, a spus Jace.

— *Ştiu.* Tocmai de-asta e *amuzant.*

— Ca să revenim la chestiunea trădării..., a început Jace.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că mă aştept la trădări? Că, de fapt, mă bazez pe ele. Că fac parte din *planul* meu.

— Ce plan? a întrebat Jace.

— întotdeauna am un plan, a spus Julian, calm.

Dru a ridicat paharul cu cafea.

—Mă bucur că ai revenit printre noi, Jules. Mi-a fost dor de planurile tale nebuneşti.

Flelen era acum în picioare. Aline dădea impresia că abia îşi stăpânea râsul.

— Cum i-ai invitat pe toţi aici? a întrebat Flelen. Cum ai reuşit să iei legătura cu atâţia repudiaţi şi nefilimi, şi încă aşa de repede?

— Am corespondat cu ei ani de zile, a spus Julian. Ştiu să trimit mesaje de foc magicienilor şi mesaje în ghindă elfilor, şi ştiu numerele de telefon ale tuturor vampirilor şi vârcolacilor importanţi. Ştiu cum să iau legătura cu cei din Alianţa Repudiaţilor şi a Vânătorilor de Umbre. A trebuit să ştiu toate astea. Cinci ani de zile, asta a fost treaba mea.

— Dar până acum nu trimiteai mesajele ca din partea lui Arthur? Fa întrebat Helen, vizibil îngrijorată. Acum cine ai pretins că eşti?

— Le-am trimis în numele meu, a răspuns Julian. Îi cunosc pe oamenii ăştia. Le cunosc personalitatea. Ştiu care

dintre ei vor fi de partea noastră. Am fost directorul Institutului de aici ani de zile. I-am chemat pe aliaţii mei, pentru că a fost treaba mea să aflu care îmi sunt aliaţii.

Vorbea încet, dar ferm. Nu era nimic lipsit de respect în ceea ce spunea, darEmma ştia care era substratul cuvintelor lui: Am fost ani de fie un diplomat neştiut şi nerecunoscut. Dar asta nu înseamnă că n~am fost priceput. Mi~am folosit priceperea, indiferent dacă vă place sau nu. Nu ne putem lupta singuri cu Cohorta, a adăugat el. Membrii ei sunt oameni dintre noi. Din guvernul nostru. Nu sunt o ameninţareexternă, aşa cum a fost Sebastian. Avem nevoie de aceşti aliaţi. O să vedeţi.

Şi apoi s-a uitat la Emma, ca şi cum nu s-ar fî putut abţine. Mesajul din ochii lui era limpede. Deşi ea încă nu-şi revenise din şoc pentru ceea ce făcuse el, spera să aibă aprobarea ei. Aşa cum fusese întotdeauna.

Emma a simţit pulsaţia fierbinte a runei de*parabatai.* A strâns din ochi şi s-a uitat la braţul stâng: îşi simţea pielea fierbinte şi întinsă, dar runa arăta normal. Fusese doar o privire, şi-a spus ea. Atâta tot.

— Te ajut eu să termini pregătirile la Sanctuar, pentru şedinţă, a spus ea. O să avem nevoie de scaune...

Kieran s-a ridicat în picioare, dându-şi după urechi părul albastru ca marea.

— Te ajut şi eu, a spus el. Îţi mulţumesc în numele poporului meu că i-ai chemat pe repudiaţi pentru a discuta la aceeaşi masă, ca nişte egali. Ai dreptate. Niciunii dintre noi nu putem face asta singuri.

S-a ridicat şi Diana.

— îi voi trimite un mesaj lui Gwyn, a spus ea. Ştiu că va dori să vină, şi atunci vei avea şi Vânătoarea Sălbatică de partea ta.

A fost rândul Cristinei să se ridice.

— Ai luat legătura şi cu Institutul din Ciudad de Mexico?

— Da, a răspuns Julian. Mama ta a spus că vine cu plăcere.

Cristina a părut alarmată.

— Trebuie să mă duc să mă schimb, a spus ea şi a ieşit în fugă.

Fraţii mai mici s-au uitat cu ochii mari la Jace, care a ridicat mâna.

Emma s-a încordat. Jace era un vânător de umbre puternic — nu numai fizic, ci şi politic. El şi Clary ar fi putut schimba orice parte a acestui plan dacă ar fi vrut.

— I-ai invitat pe Magnus şi pe Alee? Ştiu şi ei că planurile noastre s-au schimbat?

Elanurile noastre. Emma a început să se relaxeze.

— Evident, a spus Julian. I-am invitat pe toţi cei care cred că vor fi de partea noastră. Şi tuturor le-am spus că pot invita şi alte persoane în care au încredere.Asta e o idee proastă, probabil, a comentat Jace. Adică una care bate recordul la prostie. Mai proastă decât oricare idee din istorie, dar...

Clary a sărit în picioare.

— Vrea să spună, de fapt, că suntem de partea voastră, a spus ea. Ne plac la nebunie ideile proaste.

— Aşa e, a admis Jace, cu un zâmbet care îi lumina faţa.

Părea din nou de şaptesprezece ani.

Aline s-a ridicat ultima.

— Teoretic, acesta e Institutul meu, a spus ea. Facem ce spun eu. A tăcut un moment. Iar eu fac ce vrea Helen. Ce vrei tu, iubito?

Helen a zâmbit.

Vreau un consiliu de război, a spus ea. Hai să ne pregătim.

27

PESTE DEPĂRTĂRI

AU PĂTRUNS ÎN VALURI PE UŞA SANCTUARULUI, UNUL DUPĂ ALTUL: repudiaţi şi vânători de umbre, care curgeau ca o cascadă fără sfârşit.

Mai întâi au venit vampirii cu feţele lor albe ca hârtia şi cu eleganţa lor rece, ţinându-şi umbrelele negre, fermecate, deasupra capului, cât au făcut cei câţiva paşi de la maşinile lor cu geamuri fumurii la uşa Sanctuarului, nerăbdători să scape de soare. Emma a recunoscut-o printre ei pe Lily Chen, care venea la braţul unui vampir înalt, cu părul în dreaduri. Un grup mare de vampiri blonzi, din Suedia, au intrat sporovăind cu cei din familia Lindquist, familia care conducea Institutul din Stockholm.

Erau vârcolaci din toată lumea: Luke Garroway, şleampăt şi bărbos, în haina lui de flanel, cu mama lui Clary, Jocelyn, lângă el. Vârcolaci în kilturi, în chimonouri sau qipao. Maia Roberts şi Bat Velasquez — Emma a simţit un junghi în inimă gândindu-se la cealaltă versiune a lor, din Thule: tot împreună, tot ţinându-se de mână.

Erau şi magicieni, mai mulţi decât văzuse vreodată Emma la un loc. Catarina Loss, cu pielea ei albastră şi părul alb: mergea alături de Tessa şi de Jem, îmbrăcată cu halatul de infirmieră, şi se uita în jur, gânditoare. Privirea ei s-a aprins când a dat cu ochii de Kit şi s-a uitat la el în tăcere, recunoscându-i, dar acesta, absorbit de discuţia cuTy, nu a observat.

Hypatia Vex, cu părul ei de bronz şi cu pielea închisă la culoare, avea un aer regal, curios. Magicieni cu aripi de liliac, cu copite, cu branhii sau cu ochi de curcubeu, cu antene delicate sau cu coarne răsucite de cerb. O femeie cu faţa de liliac, care s-a dus la Cristina şi i-a spus ceva în spaniolă. Un magician cu pielea neagră şi cu o pânză de păianjen albă tatuată pe obraz.

Şi apoi erau vânătorii de umbre. Emma mai văzuse până atunci mulţi vânători de umbre la un loc — fusese la câteva şedinţe ale Consiliului —, dar era bucuroasă să vadă cât de mulţi răspunseseră la invitaţia lui Julian. El stătea în faţa sălii, acolo unde fraţii Blackthorn şi prietenii lor improvizaseră în grabă o masă lungă. În spatele mesei atârna pe perete un banner rulat. Julian stătea rezemat de masă, calm, dar Emma simţea încordarea care alerga prin el ca un curent electric în timp ce şirurile vânătorilor de umbre au început să pătrundă în Sanctuar.

Julie Beauvale şi Beatriz Mendoza, cu runele de *parabatai* strălucind pe braţe. Marisol Garza, îmbrăcată în alb, în memoria lui Jon Cartwright. Magnus şi Alee abia sosiseră împreună cu Maryse şi cu copiii, şi stăteau lângă uşă, vizavi de Helen şi de Aline, întâmpinându-i pe vânătorii de umbre. Kadir Safar, de la Conclavul din New York, a înclinat sobru capul către Diana, apoi s-a dus să vorbească cu Maryse, care îl legăna pe genunchi pe micul şi albastrul Max, în timp ce Rafe alerga în jurul lor.

Familia Romero venise din Argentina, familia Pederoso din Brazilia, familia Keo din Cambodgia, iar familia Rosewain din nordul Angliei. O femeie minionă, brunetă, s-a repezit la Cristina şi a strâns-o tare în braţe. Mama Cristinei! Emma a simţit nevoia să facă o plecăciune în faţa celei care crease porecla „Diego cel Perfect”.

— Ce grozav e să vezi alianţa în acţiune, a spus Mark, care îi ajutase pe ceilalţi să aşeze rândurile de scaune.

îşi pusese un sacou negru şi sobru, în încercarea de a părea mai serios. La fel ca gestul de ieri, când aranjase cu grijă masa, gestul mărunt de azi o umplea pe Emma de înduioşare. Sunt multe feluri încare îţi poţi ajuta familia, s-a gândit ea. Julian făcea gesturi mari şi pasionale; Mark făcea gesturi mai mărunte şi mai discrete, dar la fel de semnificative.

— Alee pare să-i cunoască pe toţi repudiaţii de aici.

Era adevărat — Alee întâmpina o fată-vârcolac care sporovăia în franceză, întrebându-i ceva despre Rafael; un vampir înalt şi brunet, care purta un tricou pe care scria ceva în chineză, Ea bătut uşor pe spate, iar Lily şi Maia s-au repezit la el să stea de vorbă în şoaptă.

Brusc, Mark şi-a îndreptat spatele. Emma i-a urmărit privirea şi a văzut câţiva elfi care intrau în sală. I-a pus mâna pe braţ, întrebându-se dacă el îşi mai aminteşte de ultima oară când fusese aici, în Sanctuar, atunci când Vânătoarea Sălbatică îl înapoiase familiei.

Kieran se întorsese şi el — până atunci vorbise cu Julian, încet — şi se uita la elfi: era Gwyn, evident, toată lumea se aştepta să-l vadă, dar după el veneau mulţi alţii. Printre driade şi spiriduşi şi troli, Emma a recunoscut şi câţiva gnomi pe care ea şi Julian îi întâlniseră în Cornwall. în spatele lor venea un puca înalt, îmbrăcat întrun tricou pe care scria DREPTATE PENTRU KAELIE, iar după el era o femeie cu o pelerină lungă şi verde, a cărei glugă îi ascundea faţa, deşi câteva bucle blonde erau vizibile.

Emma s-a întors spre Mark.

— E Nene.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

Mark a bătut-o uşor pe umăr şi a traversat sala să-şi întâmpine mătuşa. Emma a văzut cum Kieran şi Cristina se uită după el, deşi Cristina fusese capturată ferm de mama ei şi era limpede că nu avea să plece de acolo.

Emma s-a uitat iar la Julian. Trecuse în spatele mesei şi stătea în picioare, cu mâinile pe lângă corp. Helen şi Aline veniseră şi ele lângă el. Ceilalţi din familie se aşezaseră pe scaune, în stânga sălii, Kit lângă Ty, iar Dru, cu mâna pe umărul lui Tawy, tocmai se întorcea să se uite atent la cineva care intrase în Sanctuar.

Era Cameron. Era singur şi mergea puţin gârbovit, ca şi cum ar fi sperat să mri vadă nimeni, cu toate că părul lui roşu-aprins strălucea ca un far. Emma nu s-a putut stăpâni; s-a dus repede la el. Cameron a părut surprins când ea s-a apropiat şi Ea luat de mână.

— îţi mulţumesc că ai venit, Cameron, a spus ea. îţi mulţumesc pentru tot.

— Familia mea nu ştie, a răspuns el. Ei sunt cam...

— De partea Cohortei, ştiu, a spus Emma. Dar tu eşti altfel. Eşti băiat bun. Acum ştiu sigur asta, şi îmi pare rău că te-am făcut să suferi în trecut.

Cameron a părut şi mai alarmat.

— Nu cred că ar fi bine să ne împăcăm, a spus el.

— A, sigur că nu, a zâmbit Emma. Mă bucur doar că eşti OK.

S-a uitat la Julian, care i-a făcut cu mâna lui Cameron, după care

a ridicat degetul mare în sus. Cu un aer îngrozit, Cameron a plecat grăbit să se refugieze pe un scaun.

Poate că întro zi Emma o să-i povestească şi lui despre Thule.

Poate.

A fluturat mâna spre Simon şi Isabelle care au intrat ţinându-se de mână. Isabelle s-a dus imediat spre mama ei şi spre Max.

Simon s-a uitat la Kieran surprins, recunoscându-i, apoi a traversat sala şi s-a dus să vorbească cu Vivianne Penhallow, decan la Academia Vânătorilor de Umbre. Uneori, Emma se întreba dacă lui Simon îi plăcuse la Academie. Se întreba dacă *ei* i-ar plăcea acolo. Dar n-avea niciun rost să se gândească acum la viitor.

S-a uitat la Julian. Uşile largi erau încă deschise, iar prin ele intra

1. briză, şi, pentru o clipă, Emma a văzut-o pe Liwy — nu pe acea Liwy din Thule, ci pe Liwy cea din lumea lor — ca întro viziune sau ca întro halucinaţie, a văzut-o stând în spatele lui Julian, cu mâna pe umărul lui şi cu părul eteric fluturând în vânt.

Emma a închis ochii, iar când i-a deschis, Julian era singur. De parcă i-ar fi simţit privirea, Julian s-a uitat la ea. în prima clipă, Julian

2. s-a părut incredibil de tânăr, ca şi cum ar fi fost acelaşi băiat de doisprezece ani care alerga săptămânal cu bicicleta câte doi kilometri de la autostradă, dus-întors, cărând sacoşe grele, ca să fie sigur că fraţii şi surorile lui au de toate.

Dacă mfiaifi spus, s-a gândit ea. Dacă aş fi ştiut că aveai nevoie de ajutor.Acum nu mai putea fi *parabatarvX* lui Julian, sau partenera lui. Nu putea să-i zâmbească, aşa cum îi zâmbea Clary lui Jace, nu putea să-i pună mâna pe umăr, liniştitor, aşa cum facea Alee cu Magnus, şi nu putea nici să-l ia de mână, cum o lua Aline de mână pe Elelen.

Dar putea fi aliata lui. Putea măcar să stea alături de ceilalţi, în faţa sălii, în faţa mulţimii. A traversat încăperea, îndreptându-se spre masă.

Mark a ajuns la Nene în acelaşi timp cu Elelen. Mătuşa lor părea agitată, şi degetele ei lungi şi palide frământau întruna materialul ver de-smarald al pelerinei. Când i-a văzut apropiindu-se, s-a uitat de la unul la altul şi a înclinat capul uşor şi cam ţeapăn.

— Miach, a spus ea. Alessa. îmi pare bine să vă văd sănătoşi.

— Mătuşă Nene, a spus Mark. îmi pare bine că ai venit şi... totul e în regulă?

— Am primit ordin să rămân la Curte după ce Regina s-a întors de la Curtea întunericului. De atunci e mereu furioasă şi neîncrezătoare.

Venirea mea aici înseamnă încălcarea poruncii date de monarhul meu.

Nene a oftat. E posibil să nu mai pot reveni la Curte.

— Nene! Elelen părea îngrozită. Nu trebuia să vii.

— Am vrut să vin. Am trăit toată viaţa cu frica de Regină. Am trăit fiindu-mi frică de ce îmi doream — să plec de la Curte şi să trăiesc ca un elf sălbatic. Dar voi, nepoata şi nepotul meu, aţi trăit între două lumi, şi vouă nu vă e frică.

Le-a zâmbit, şi Mark ar fi vrut să-i spună că lui îi era frică tot tim- r
pul de ceva. Nu i-a spus-o.

— O să fac tot ce pot să vă ajut aici, a spus ea. Cauza voastră e dreaptă. E timpul ca Pacea Rece să ia sfârşit.

Mark, care până atunci nu ştiuse că Julian le promisese sfârşitul Păcii Reci, a scos un sunet sugrumat, de parcă s-ar fi înecat.

— Adaon, a spus el. Ştiu că Elelen ţi-a scris despre el. Ne-a salvat viaţa...

— Am dorit să vă dau vestea personal. Adaon e bine, a răspuns Nene. A devenit un fel de favorit al Reginei şi a urcat rapid în ierarhia Curţii.

— Mark a clipit din ochi. Nu se aşteptase la asta *Favorit* al Reginei Luminii?

— Cred că Mark vrea să ştie dacă Adaon este amantul Reginei, a explicat Elelen, directă ca de obicei.

— Ah, cel mai probabil da. E chiar uimitor, a spus Nene. Fergus e foarte supărat, pentru că el a fost favoritul ei odinioară.

— Salutări, Nene! a zis Kieran, apropiindu-se de ei.

Se schimbase de blugi şi acum arăta exact ca un prinţ elf, aşa cum îl văzuse prima oară Mark, întro cămaşă albă şi pantaloni crem. Părul era negru ca albastrul oceanului în noapte.

— Mă bucur să văd că eşti bine. Ce face fratele meu, Adaon? Nu e apăsat prea tare de papucul Reginei, sper.

— Numai dacă vrea el, a spus Nene cu voioşie.

Kieran părea nedumerit. Mark şi-a pus palmele pe faţă.

— Emma!

Emma s-a întors la jumătatea drumului şi ba văzut pe Jem apropi- indu-se de ea, cu un zâmbet timid pe faţă. II văzuse mai devreme, când intrase cu Tessa, care se aşezase acum lângă Catarina Loss. Emma a clipit des din ochi când s-a apropiat de ea; avea impresia că trecuseră câteva secole de când mri mai văzuse, din ziua aceea oribilă, la

funeraliile lui Liwy

— Emma. Jem i-a luat mâna în mâinile lui. Te simţi bine?

Vede cât arăt de obosită, /i-a spus ea. Ochii umflaţi, hainele boţite, cine fie câte altele. A încercat să zâmbească.

— Mă bucur tare mult să te văd, Jem!

În lumina candelabrului din plafon, cicatricele de pe pomeţii lui se vedeau clar.

— Nu e propriu-zis un răspuns la întrebarea mea, a replicat el. Tessa mi-a povestit despre Thule. Ai făcut o călătorie grea.

— Cred că toţi am făcut, a spus ea încet. A fost groaznic... dar acum ne-am întors.

El i-a strâns mâinile, apoi i-a dat drumul.

— Voiam să-ţi mulţumesc, a spus el. Pentru tot ajutorul pe care tu şi prietenii tăi ni l-aţi dat pentru a vindeca magicienii. Ai fost o prietenă mai bună decât ţi-am fost eu, *mei mei.*Nu... tu m-ai ajutat de-atâtea ori! a protestat Emma. A şovăit. De fapt, voiam să te întreb ceva.

Jem şi-a pus mâinile în buzunare.

— Sigur, despre ce e vorba?

— Ştii să smulgi Peceţile unui vânător de umbre?

Jem a părut şocat.

— Poftim?

S-a uitat în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu se uită nimeni la ei; majoritatea celor veniţi se aşezaseră pe scaune şi acum priveau spre masa din capătul sălii, aşteptând.

— Emma, de ce mă întrebi ceva aşa de groaznic?

Ea s-a gândit repede.

— Păi... Cohorta. Poate că am reuşi să-i îndepărtăm de la putere nu... facându- le rău, ci facându-i să nu mai fie vânători de umbre. Şi tu ai fost Frate Tăcut, şi ai putea s-o faci, sau...

S-a oprit când a văzut chipul lui îngrozit.

— Emma, nu toate deciziile stau pe umerii tăi. Conclavul va fi refăcut şi atunci se va ocupa de cei din Cohortă.

Vocea lui Jem s-a îmblânzit puţin.

— Ştiu că eşti îngrijorată. Dar, ca Frate Tăcut, am luat parte la ceremoniile prin care un vânător de umbre era deposedat de Peceţi. E ceva atât de oribil, că nu aş mai repeta vreodată experienţa. *Niciodată*
n-aş mai face-o. În nicio situaţie.

Emma a simţit că se sufocă.

— Desigur. îmi pare rău că am deschis discuţia.

— Nu-i nimic.

Era atâta înţelegere în vocea lui, încât ei i se rupea inima.

— Ştiu că ţi-e teamă, Emma. Tuturor ne e teamă.

S-a uitat după el cum pleacă. Disperarea îi îngreuna respiraţia. *Mi~e teamă,* şi-a spus ea. *Dar nu de Cohortă.*

De mine.

Emma şi-a luat locul la masă, în faţa sălii; Mark se alăturase şi el micului grup, şi Emma se aşezase lângă el, ceva mai departe de Julian. Uşile fuseseră închise şi torţele se aprinseseră, şi, rând după rând, oamenii se uitau la ei de pe scaunele aşezate în mijlocul sălii. De fapt, nuavuseseră suficiente scaune, şi destul de mulţi repudiaţi şi vânători de umbre stăteau rezemaţi de perete şi îi priveau.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi răspuns chemării mele, a spus Julian.

Emma îi simţea agitaţia şi încordarea care îi accelerau şi ei pulsul.

Dar Julian nu arăta nimic din toate astea. Vocea lui avea ceva autoritar, şi toată sala a
tăcut, iar el a vorbit fără să fie nevoit să ridice glasul.

— Nu mai pierd timpul cu explicaţii sau prezentări. Ştiţi cine sunt. Îi cunoaşteţi pe sora şi pe fratele meu; le cunoaşteţi pe Aline Penhallow şi pe Emma Carstairs. Ştiţi că mama lui Aline, Consulul nostru, a fost arestată ilegal. Ştiţi

că Horace Dearborn a luat puterea în Idris...

— A fost votat, a spus Kwasi Bediako, magicianul cu pânza albă de păianjen pe obraz, pe care Emma îl remarcase mai devreme; Cristina îi spusese în şoaptă că Bediako era înaltul Magician de la Acera. Nu putem pretinde că nu a fost aşa.

— Nu a *votat* nimeni s-o arunce pe mama mea în închisoare, a spus Aline. Nimeni nu a *votat* să îndepărteze Consulul de la putere, ca Dearborn să conducă singur.

— Mai sunt şi alţii în închisoare, a spus mama Cristinei.

Cristina, care stătea lângă ea, s-a făcut roşie ca focul.

— Diego Rocio Rosales a fost închis! Pentru nimic!

Kieran s-a uitat la ea cu un mic zâmbet în colţul gurii.

— La fel şi verişoara mea, Divya, a spus Anush Joshi, un tânăr cu părul negru, tuns prost, şi cu un aer neliniştit. Ce plănuiţi să faceţi în legătură cu asta? Să interveniţi pe lângă cei din Consiliu?

Julian s-a uitat puţin la mâinile lui, ca şi cum ar fi încercat să se adune.

— Toată lumea... noi toţi cei de aici... am acceptat întotdeauna ca normală un pic de prejudecată din partea Conclavului, în funcţie de caz sau de necesitate.

Sala a rămas mută. Nimeni nu a protestat, dar mulţi au lăsat ochii în jos, ca şi cum ar fi fost ruşinaţi.

— Acum Cohorta a schimbat ceea ce consideram noi că e normal, a spus Julian. Niciodată până acum repudiaţii nu au fost izgoniţi din Idris. Niciodată până acum vânătorii de umbre n-au închis alţi vânători de umbre, fără să facă măcar un proces de ochii lumii.Ce ne interesează pe noi ce-şi fac vânătorii de umbre între ei? a întrebat acel puca în tricoul cu Kaelie.

— Pentru că acesta este doar primul pas, şi ceea ce vor păţi repudiaţii va fi mai rău, a spus Emma, spre propria ei surprindere; nu avusese de gând să ia cuvântul, voia doar să îl susţină pe Julian. Deja mulţi dintre voi au fost înregistraţi.

— Deci spuneţi că trebuie să ne luptăm cu ei? a întrebat Gywn, cu o voce bubuitoare. E o chemare la arme?

Julie Beauvale s-a ridicat în picioare.

— Poate că nu e un Conclav bun, dar membrii lui sunt, totuşi, vânători de umbre. Mulţi dintre cei care urmează Cohorta sunt speriaţi. Eu nu vreau să le fac rău acelora, şi frica lor e reală, mai ales acum, că Jace şi Clary sunt morţi. Ei erau eroii noştri, eu i-am cunoscut şi...

— Julie, a şuierat Beatriz. Stai jos!

— Jace şi cu mine eram foarte apropiaţi, a continuat Julie. N-aş ezita să spun că era cel mai bun prieten al meu, şi eu...

— *Julie!* Beatriz a apucat-o de marginea cămăşii şi a tras-o pe scaun, apoi şi-a dres vocea. Cred că Julie a *vrut să spună* că voi afirmaţi că cei din Cohortă vor să distrugă guvernul, dar bănuiala mea, judecând după întâlnirea asta secretă, e că şi voi vreţi să distrugeţi guvernul, iar eu... nu ştiu cum putem face asta fără să afectăm nişte oameni nevinovaţi.

S-au auzit murmure. În umbre, Emma i-a văzut — nu ştia când intraseră, dar în capătul celălalt al camerei stăteau în picioare o Soră de Fier şi un Frate Tăcut, nemişcaţi, cu chipurile ascunse de întuneric.

A simţit un mic frison. Ştia că Surorile de Fier sunt împotriva Cohortei. Nu ştia de Fraţii Tăcuţi. Amândoi păreau nişte emisari ai Fegii, cum stăteau acolo aşa, în tăcere.

Noi nu sugerăm că ar trebui să distrugem guvernul, a răspuns Julian. Noi spunem că guvernul este distrus chiar acum, din interior. Conclavul a fost conceput astfel încât să fie vocea tuturor vânătorilor de umbre. Dacă vocea noastră nu se mai aude, înseamnă că nu mai e guvernul nostru. Fegea a fost creată pentru a ne proteja şi pentru a ne permite să~i protejăm pe ceilalţi. Când Fegea este încălcată, sau interpretată în aşa fel încât nevinovaţii să fie în pericol, atunci nu mai este Fegea noastră. Valentine a vrut să conducă Conclavul. Sebastian a vrutsăd distrugă. Noi nu vrem decât să revină la putere Consulul nostru de drept, şi să-i permitem guvernului vânătorilor de umbre să fie ceea ce trebuie: nu o tiranie, ci o adunare reprezentativă pentru noi şi pentru ceea ce dorim noi.

— Astea sunt nişte cuvinte frumuşele, a spus fata-vârcolac din Franţa, care vorbise mai devreme cu Alee. Dar Jace

şi Clary au fost iubiţi de oamenii voştri. Aceştia vor vrea să pornească un război împotriva celor care i-au ucis.

— Da, a spus Julian. Am luat asta în calcul.

Nu a fost niciun gest, niciun semnal care să fie văzut de Emma, dar uşile Sanctuarului s-au deschis şi Jace a intrat împreună cu Clary, ca la un semn.

Fa început, mulţimea n-a avut nicio reacţie. Fumina care venea de la torţe era puternică, şi niciunul dintre ei nu era îmbrăcat în uniformă: Jace era în blugi şi Clary avea o rochie simplă, albastră. în timp ce treceau prin mulţime, oamenii s-au uitat la ei, clipind din ochi, până când, în sfârşit, Fily Chen, cu un aer iritat, s-a ridicat în picioare şi a spus tare, cu o voce plictisită:

— Nu pot să-mi cred ochilor. Sunteţi cu adevărat Jace Herondale şi Clary Fairchild, întorşi din MORŢI?

Reacţia mulţumii a fost electrizantă. Clary s-a uitat în jur puţin îngrijorată când a auzit vacarmul care se stârnea; Jace s-a mulţumit doar să rânjească, în timp ce se îndrepta cu Clary spre Emma şi spre ceilalţi, la masa cea lungă. Fily se aşezase pe scaun şi acum îşi examina unghiile.

Julian le striga să facă linişte, dar vocea lui era acoperită de gălăgia din sală. Simţind că e un domeniu la care ea excelează, Emma a sărit pe masă şi a strigat:

— TOATĂ FUMEA. FINIŞTE!

Nivelul de decibeli a scăzut imediat. Emma a văzut-o pe Cristina râzând, cu mâna la gură. Fângă ea, Jace a întins două degete spre Julie Beauvale, ca şi cum ar fi împuşcat-o, iar ea s-a îmbujorat.

— Mă bucur să te văd, pretenaro, i-a spus el.

Umerii lui Simon se zguduiau. Isabelle, care privise scena cu un mic zâmbet, Fa bătut pe spate.

— Clary a strâmbat din nas spre Jace, apoi s-a întors cu faţa spre sală.Vă mulţumim, a spus ea cu voce scăzută, dar pătrunzătoare. Ne bucurăm să fim aici.

În sală era o linişte de se putea auzi şi un ac care cade pe jos.

Emma a sărit jos de pe masă. Julian se uita la oameni, cu mâinile la spate, ca şi cum s-ar fi gândit la situaţia pe care o crease. Toţi se uitau fascinaţi şi muţi la Clary şi la Jace. *Deci aşa e când eşti erou,* s-a gândit Emma, privind feţele oamenilor. *Să ai sânge de înger şi să fii la propriu cel care a salvat lumea. Lumea se uită la tine de parcă... de parcă nu eşti real.*

— Inchizitorul Lightwood ne-a trimis pe Tărâmul Elfilor, a spus Clary. Să căutăm o armă aflată în posesia Regelui întunericului, o armă care pentru vânătorii de umbre ar fi mortală. Am descoperit că Regele întunericului deschisese un Portal către o altă lume, o lume fără magie angelică. Folosea pământul din cealaltă lume ca să creeze mana de care aţi auzit cu toţii... cea care a măcinat Pădurea Brocelind.

— Mana a fost eradicată alaltăseară, a spus Jace. De o echipă alcătuită din nefilimi şi elfi, care au lucrat împreună.

Acum tăcerea a fost sfâşiată: se auzea un zumzet de voci uimite.

— Dar nu suntem singurii nefilimi care colaborează cu elfii, a spus Clary. Actualul Rege al întunericului, Oban, colaborează cu cei din Cohortă. Ei au şi aranjat ca acesta să ajungă pe tron.

— De unde ştim că toate astea sunt adevărate? a strigat Joaquin Acosta Romero, de la Institutul din Buenos Aires.

Stătea lângă fata-vârcolac din Franţa şi o ţinea pe după umeri.

— Pentru că până acum nu au făcut altceva decât să vă mintă, a spus Mark. V-au spus că Jace şi Clary sunt morţi. V-au spus că elfii i-au ucis. Şi iată-i acum în faţa voastră, vii şi nevătămaţi.

— De ce ar fi de acord Curtea întunericului să facă parte dintrun plan în care elfii sunt acuzaţi de crimă? a întrebat Vivianne Penhallow.

Toată lumea s-a uitat la Julian, în aşteptarea răspunsului.

Pentru că cei din Cohortă şi Regele întunericului deja au stabilit ce câştigă fiecare din această înţelegere, a spus el. Negocierea care urmează să aibă loc e doar un spectacol. De aceea Horace vrea s-o Proiecteze, ca să fie văzută de toţi vânătorii de umbre. Pentru că spectacolul e mai important decât negocierea. Dacă se va vedea că obţineceea ce vrea de la poporul elf, atunci încrederea în Cohortă va fi atât de mare, încât nu vom mai avea niciodată posibilitatea de a-i detrona.

Emma a încercat să-şi ascundă zâmbetul. *Chiar ţi-ai revenit, Julian,* şi-a spus ea.

— Acesta este un guvern care e în stare să-şi ucidă oamenii pentru a-i putea controla, a spus Jace.

Zâmbetul şi veselia prefăcută i se şterseseră de pe faţă: expresia lui era neclintită şi rece.

— Acum a fost vorba de noi. Printrun noroc, am reuşit să supravieţuim şi să putem sta în faţa voastră să ne spunem povestea. Rolul Inchizitorului este să respecte Legea. Nu să se ascundă în spatele ei, folosind-o ca alibi pentru a-şi ucide semenii.

— Dar dacă îi ucide pe cei care nu sunt vânători de umbre? a strigat un naga care stătea lângă câteva persoane din familia Keo.

— Nici cu asta nu suntem de acord, a răspuns Jace.

Am mai avut şi până acum oameni răi în guvern, a spus Julian. Dar acum e altceva. Se distruge sistemul care ar putea remedia situaţia. Manipulează Conclavul, ne manipulează pe toţi. Creează iluzia unei ameninţări, ca să ne controleze pe toţi prin frică. Pretind că Jace şi Clary au fost ucişi de elfi ca să poată declara un războ

i

—

nejustificat... şi la adăpostul acestui haos îl aruncă în închisoare pe Consul. Cine ar mai fi acum împotriva unui război?

Un nefilim blond a ridicat mâna.

— Sunt Oskar Lindquist. Institutul din Stockholm. Vrei să spui că n-ar trebui să ne ducem în Alicante? întrunirea e stabilită pentru mâine. Dacă nu ajungem acolo diseară, vom fi consideraţi dezertori. Trădători.

— Nu, a spus Julian. De fapt, chiar trebuie să ne ducem, la fel ca ceilalţi vânători de umbre, în Alicante, ca şi cum ar fi totul normal. Nu faceţi nimic care să alerteze Cohorta. întrunirea va avea loc pe Câmpiile Nepieritoare. Noi — cei din rezistenţă — o vom întrerupe sub ochii tuturor. Vom prezenta toate dovezile, şi după asta, vom avea nevoie de voi, să ne susţineţi şi să trageţi Conclavul la răspundere pentru ce a făcut.

— Noi suntem dovada, a spus Jace, arătând spre el şi spre Clary.Cred că şi-au dat seama de asta, a mormăit Emma.

L-a văzutpejem în sală uitânduse la ea amuzat, şi s-a încordat. E ceva atât de oribil nu as, ma 'repeta vreodată experienţa. Niciodată n~aţ maiface~o. În nicio situaţie.*

Şi-a scos cu hotărâre cuvintele lui din cap. Nu putea să se gândească acum la asta.

— De ce s-o facem în timpul negocierii? a strigat Morena Pedroso, directoarea Institutului din Rio.

Lângă ea stătea o fată cu un aer plictisit, cam de vârsta lui Dru, cu un păr lung, castaniu.

— De ce să mri confruntăm mai devreme?

— Horace vrea... ba nu, *are nevoie* să-l vadă toată lumea triumfând în faţa forţelor de la Curtea întunericului, a spus Julian. Toţi vânătorii de umbre din Idris vor urmări negocierile prin intermediul Proiecţiei.

S-au auzit murmure de uimire din rândul repudiaţilor.

— Asta înseamnă că toţi vor putea să-l vadă şi să-l audă nu numai pe el, ci şi pe noi, dacă ne ducem acolo. Aceasta este şansa noastră. Cohorta îi strânge pe toţi la un loc aşa cum noi nu avem puterea s-o facem. E ocazia noastră să arătăm tuturor vânătorilor de umbre ce e cu adevărat Cohorta.

— Şi dacă se ajunge la luptă? O să luptăm împotriva altor vânători de umbre, a spus Oskar Lindquist. Sunt convins că nu sunt singurul care nu-şi doreşte asta.

— Să sperăm că putem face asta fără luptă, a spus Julian. Dar dacă se ajunge acolo, trebuie să fim pregătiţi.

— Deci ai un plan pentru vânătorii de umbre! a strigat Hypatia Vex. S-a uitat la Kit şi la Ty şi le-a făcut cu ochiul; Emma s-a întrebat ce mai e şi asta, dar n-a avut timp să analizeze prea mult. Dar pentru noi? a întrebat Hypatia. De ce ai adus aici repudiaţii?

i lui
pra-
olul e
stri-
raţia,
■anei
ce şi
spui
entru
rtori.
rel ca
termal. :
c Pe
-;rupe
vom
ndere
iary.

Să fie martori, a spus Julian. Suntem aliaţi. Luptăm de aceeaşi parte împotriva Cohortei. Ştim că suntem mai buni şi mai puternici când luptăm împreună, vânători de umbre şi repudiaţi. Şi am vrut să vă mai spunem că, deşi membrii Cohortei sunt vocali şi plini de ură, ei reprezintă o minoritate. Aveţi aliaţi. Julian s-a uitat prin sală. Câţiva dintre voi vor veni cu noi. Kieran, Fiu de Rege. Magnus Bane.Dar restul, după ce vânătorii de umbre vor trece prin Portal spre Idris, va trebui să vă întoarceţi acasă, la ai voştri. Pentru că, dacă nu veţi primi nicio veste de la noi după negocieri, înseamnă că am fost învinşi. Iar dacă vom fi învinşi, voi veţi fi în pericol.

— Putem să facem faţă Cohortei, a spus Nene, şi Mark s-a uitat la ea uimit. Sunt mai puţini decât repudiaţii.

— Dacă pierdem, nu numai de Cohortă va trebui să vă temeţi, a spus Julian. După ce nu va mai fi niciun bun vânător de umbre care să le ţină piept, vor începe să-i distrugă şi să-i controleze pe repudiaţi. Iar în timpul acesta, nu va mai rămâne nimeni să ţină în frâu răul care va veni în valuri din alte lumi. Sunt atât de preocupaţi de prejudecăţile lor, de puritatea lor imaginară şi de legile lor, încât au uitat care este datoria noastră: *să protejăm această lume de demoni.*

S-au auzit şoapte în sală; exclamaţii de groază. *Am văşţut cum e lumea stăpânită de demoni,* ar fi vrut Emma să le spună. *Nu e loc acolo pentru repudiaţi.*

— Suntem o armată. O mişcare de rezistenţă, a spus ea. Vrem dreptate. N-o să fie plăcut, dar situaţia se va înrăutăţi. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mai mult rău vor face şi cu atât mai mult sânge va curge în încercarea de

a-i opri.

— Horace nu vrea război, a spus Diana. El vrea glorie. Dacă o să vadă că e în pericol, eu cred că va da înapoi.

— Dacă suntem o armată, ce nume avem? a întrebat Simon.

Julian s-a întors şi a desfăcut bannerul de pânză atârnat de perete, care fusese prins în piuneze. Când s-a desfăcut, s-au auzit exclamaţii înăbuşite de uimire.

Julian pictase un steag, genul acela de steag pe care o armată îl poartă în vreme de război. Obiectul central era o spadă îndreptată cu vârful în jos, pictată întrun auriu palid. în spatele ei se desfăceau nişte aripi de înger, iar în jurul spadei erau mai multe simboluri ale Lumii de Jos — o stea, pentru vampiri, o carte de vrăji, pentru magicieni, o lună, pentru vârcolaci, şi un trifoi cu patru foi, pentru elfi. Agăţat de mânerul spadei era un medalion care avea g

— Numele armatei noastre este Garda lui Liwy, a spus el, şi Emma l-a văzut pe Ty îndreptându-şi spatele pe scaun. Vom purta acest steag în onoarea surorii mele, ca toţi cei ucişi de Cohortă să nu fie uitaţi.

Jace s-a uitat prin sală.

— Dacă e cineva care nu vrea să lupte alături de noi, poate pleca acum. Fără supărare.

Sala era tăcută. Niciun scaun nu s-a mişcat. Nicio singură persoană nu s-a ridicat. Rezemaţi şi acum de peretele din spate, Sora de Fier şi Fratele Tăcut care veniseră să observe stăteau nemişcaţi.

Doar Emma a auzit cum Julian a răsuflat uşurat.

Acum, a spus el, haideţi să finalizăm planul.Dru, care se aşezase pe o movilă acoperită cu iarbă, se uita cum vreo zece magicieni creau Portaluri pe peluza din faţa Institutului.

în mod sigur nu se gândise vreodată că va asista la aşa ceva. Un magician care făcea ocazional vreun Portal, sigur, dar nu atât de mulţi în acelaşi timp.

Prin Portaluri putea vedea câmpul care se întindea în faţa zidurilor din Alicante: era imposibil să treci prin Portal direct în oraşul vânătorilor de umbre dacă nu aveai permisiunea obţinută înainte; cel mai apropiat loc de oraş era poarta principală. Ceea ce, oricum, era bine, fiindcă vânătorii de umbre trebuiau să ia legătura cu Cohorta, ca să fie siguri că Dearborn ştia că au venit. Dru era puţin dezamăgită — ea sperase că vor da năvală în oraş, cu săbiile sclipind în soare, dar nu era stilul lui Julian.

Dacă putea să obţină ceea ce voia fără luptă, aşa facea.

La un metru de ea, Tawy lălăia, plimbând o maşinuţă veche de jucărie pe suprafaţa netedă a unei pietre.

Dru stătuse singură în timpul şedinţei, deşi la un moment dat Kit îi zâmbise încurajator. Şi îl văzuse pe Julián uitându-

se la ea când spusese „Garda lui Liwy”. Se uitase la ei toţi, aşa cum erau împrăştiaţi prin sală: la Mark, la Helen, la Dru, la Tawy şi, în final, la Ty

Dru era îngrijorată de noaptea trecută, când Ty ieşise din peştera aceea ciudată de pe plajă. Kit venise după el şi nu fusese acolo să vadă, ca ea, expresia lui Ty când ieşise afară. Era greu să te uiţi la expresia aceea. Pe de o parte, ziceai că ar fi fost gata să plângă, şi, pe de altă parte, ca şi cum ar fi fost în pragul unei căderi nervoase, aşa cum se întâmpla uneori când situaţia îl copleşea. Liwy reuşea întotdeauna să-l calmeze, dar Dru nu ştia dacă ar putea s-o facă. Nu putea s-o înlocuiască pe Liwy

Apoi ieşise şi Kit, şi expresia lui Ty se schimbase, de parcă şi-ar fi dat seama de ceva. Iar Kit părea uşurat, aşa că şi Dru a vrut să se simtă uşurată, îşi făcuse griji pentru Ty când Julián desfăşurase bannerul şi se văzuse acolo, înfăşurat în jurul spadei, medalionul lui Liwy, cel pe care îl purta el acum la gât. Şi când Julián rostise cuvintele „Garda lui Liwy”, Dru simţise că îi ard ochii de lacrimi. Simţise mândrie, dar şiun loc gol în ea, locul acela unde fusese Liwy, cea care se pierduse în întuneric.

Julián stătea lângă uşile Sanctuarului şi vorbea cu Sora de Fier cu părul negru care venise la şedinţă. Ultimii vânători de umbre treceau acum prin Portaluri. Unii dintre repudiaţi rămăseseră în Sanctuar, evitând soarele; alţii stăteau afară şi se uitau la ocean, stând de vorbă. Mary se Lightwood stătea lângă Portalul creat de Magnus şi zâmbea cu ochii la Max şi la Rafe, care alergau în jurul lui Alee.

Pietricelele şi nisipul au scrâşnit; Dru a ridicat capul şi La văzut pe Julián lângă ea, cu silueta conturată de soare.

— Salut, puştoaico!

— Ce e cu Surorile de Fier şi cu Fraţii Tăcuţi? La întrebat ea. Sunt de partea noastră?

— Surorile de Fier au respins deja Cohorta, a răspuns Julián. Sunt alături de noi. Sora Emilia chiar a avut o idee bună referitoare la Sabia Mortală. Fraţii Tăcuţi sunt... în fine, neutri. Nici lor nu le place Cohorta. Dar orice declaraţie de susţinere făcută de ei ar sări în ochi şi ne-ar îngreuna acţiunile. Vor rămâne în Alicante să vadă care e situaţia şi să nu devină bănuitori cei din Cohortă.

Asta era unul dintre lucrurile care îi plăceau lui Dm la Julián. Niciodată mri vorbea de sus, nici măcar despre strategii.

— Apropo de Alicante, a spus ea. Ar fi timpul să plecăm, nu?

Ştia că asta urmează. Julián îi spusese înainte de şedinţă. La început i se păruse în regulă, având în vedere că îşi *dorea* să meargă în Alicante şi asta era cam singura ocazie pe care o avea.

Nu că Julián ar fi ştiut asta. Şi-a strâmbat faţa întro expresie nefericită.

— Nu înţeleg de ce trebuie să ne laşi în urmă.

— Nu vă las în urmă, a spus Julián. Vă trimit înainte. Faceţi parte din Garda lui Liwy. Nu uita asta.

Dru continua să se strâmbe. Tawy încă se mai juca cu maşinuţa lui, dar se uita la ei cu coada ochiului.

Semantica nu place nimănui, a comentat eajulian a îngenuncheat în faţa ei. Dru a fost surprinsă; nu s-ar fi gândit că o să vrea să se murdărească, mai ales când era îmbrăcat aşa frumos, dar lui nu părea să-i pese.

— Dru, a spus el. Nu pot să vă las aici. Nu e sigur. Şi nu pot să vă iau acolo unde ne ducem noi. S-ar putea să fie o luptă. O luptă mare.

— Şi eu pot să lupt, a replicat Dm.

Julian şi-a pus degetele sub bărbia ei şi i-a ridicat capul, ca ea să se uite direct în ochii lui. Ea s-a întrebat dacă aşa era şi la copiii care trebuiau să se uite la părinţii lor. Faţa aceea ea o asocia cu laudele şi cu mustrările, cu ajutorul din nopţile cu coşmamri şi cu ciocolata caldă, atunci când era cazul, sau cu plasturii, tot atunci când era cazul. Julian o ţinuse de mână când i se aplicaseră primele Peceţi. El era cel care fixa cu magneţi pe frigider desenele ei oribile. Şi nu uita niciodată vreo aniversare.

Şi totuşi, el însuşi era un copil. Era prima oară când se uita la el şi vedea asta. Era tânăr, mai tânăr decât Jace şi Clary sau decât Alee şi Magnus. Şi totuşi stătuse acolo, în faţa Sanctuamlui plin de oameni, şi le spusese ce să facă, iar

ei îl ascultaseră.

— Ştiu că poţi să lupţi, a spus el. Dar dacă aş şti că eşti în pericol, nu ştiu dacă aş mai putea *eu* să lupt.

— Dar Kit şi Ty?

El i-a zâmbit.

— Nu le spune, dar Magnus mi-a promis că o să aibă grijă să nu se apropie de câmpul de luptă.

Dm i-a zâmbit, ezitant.

— O să fie naşpa că n-o să ştim dacă sunteţi OK.

— Vom avea toţi mne Familias, a spus Julian. Inclusiv Tawy. Deci e ceva. Dacă veţi vrea să ştiţi unde suntem, vi le puteţi activa.

Ochii lui s-au întunecat.

— Dm, ştii că te-aş apăra până la ultima suflare, nu? Mi-aş da ultimul strop de sânge pentm tine. La fel şi Emma.

— Ştiu, a spus ea. Şi eu te iubesc.

A tras-o spre el şi a îmbrăţişat-o lung, apoi s-a ridicat şi i-a întins mâna. Ea Ea lăsat s-o tragă în picioare şi s-a scuturat de praf, în timp ce el s-a aplecat să-l ia în braţe pe Tawy A mers târşindu-şi picioareleîn urma lor, îndreptându-se spre Maryse, Max şi Rafe. Nu voia să pară prea bucuroasă că merge în Alicante. Se simţea puţin cam prost pentru că îl păcălea pe Julian, dar dacă învăţase ceva de la Kit şi de la Ty în ultimele săptămâni, era că uneori trebuie să înşeli pe cineva la propriul lui joc.

— Dar de ce merg şi cei mici? a întrebat Gwyn, în timp ce Diana stătea şi se uita cum trec prin Portalul spre Alicante, pe rând, Max, apoi Rafe şi apoi Tawy înţelesesem că Julian vrea să-i ţină pe toţi împreună.

Diana a oftat şi şi-a strecurat mâna în palma lui Gwyn.

— Tocmai fiindcă îi iubeşte îi trimite acolo. Un câmp de bătălie nu e locul potrivit pentru un copil.

— Noi avem copii la Vânătoarea Sălbatică. Unii au chiar opt ani, a spus Gwyn.

— Da, dar am mai discutat de ce asta nu e bine, Gwyn.

— Uneori uit tot ce m-ai învăţat, a spus el, dar părea amuzat.

Dru tocmai trecea prin Portalul spre Alicante: în ultima clipă a
întors capul şi s-a uitat la Julian. Diana ba văzut cum dă din cap încurajator, apoi Dru a păşit în vârtej şi a dispărut.

— Nici măcar nu ştim sigur dacă va fi o luptă, a adăugat Gwyn.

— Dar nu ştim nici că nu va fî, a replicat Diana.

Julian s-a îndepărtat de Portal; expresia încurajatoare cu care se uitase la Tawy şi la Dru dispăruse acum, iar el părea pustiu şi trist. S-a îndreptat spre uşa Institutului.

Ce mă fi false ne punem pentru cei dragi, s-a gândit Diana. Julian ar fi în stare să sângereze până la moarte pentru ace fi copii, fi nu le-ar cere nici măcar un bandaj, de teamă să nu-i tulbure.

— Copiii vor fi în siguranţă cu Maryse. Iar faptul că Julian nu îşi va face griji pentru ei îi vor da libertatea lui, şi nouă, să facem ce trebuie, a spus Diana.

— Şi ce trebuie să facem?

Diana şi-a dat capul pe spate să se uite la Gwyn.

— Să fim luptători.

— Gwyn i-a atins o buclă.Tu eşti o luptătoare în fiecare zi.

Diana a zâmbit. Julian ajunsese la poarta Sanctuarului şi acolo se întorsese să se uite la grupul aflat în faţa Institutului: o adunătură pestriţă de magicieni, vânători de umbre şi un grup de vârcolaci care se jucau cu o minge umplută cu grăunţe.

— E timpul să intrăm, a spus el, şi vocea lui a acoperit vuietul oceanului. Adevărata şedinţă trebuie să înceapă.

De la fereastra din clădirea Citadelei, Manuel îi vedea pe vânătorii de umbre care treceau în număr mare prin Poarta Principală, cea mai importantă cale de acces în Alicante. Acum toate ieşirile din oraş erau păzite de gardieni şi ferecate cu vrăji împotriva elfilor de la Curtea întunericului, împotriva ameninţării imaginare prezentate de aceştia.

— întrunirea de la familia Blackthorn nu pare să fi avut succes, a spus Horace. Putea să vadă ce se întâmplă pe

fereastră de la masa cea mare din biroul
Inchizitorului. Era ciudat, şi-a spus Manuel; încă nu se gândea la Horace ca la un Inchizitor. Poate pentru că de fapt mri interesase niciodată cine e Inchizitor, sau cine e Consul. Erau nişte poziţii de putere, aşadar dezirabile, dar pentru el nu aveau un sens în sine.

— Familiile invitate la întrunire continuă să apară.

Zara a intrat fără să bată la uşă, în stilul ei obişnuit. Era îmbrăcată în uniforma de Centurion, ca întotdeauna. Lui Manuel i se părea prea afectată.

— Au venit familiile Rosewain, Keo şi Rosales. Zara era furioasă. Au venit toţi odată, prin Portaluri. Ca şi cum nici n-ar încerca să se ascundă.

— Ei, nu ştiu ce să zic, a spus Manuel. Dacă n-am fi primit pontul cu întrunirea, nici n-am fi observat. Sunt prea mulţi care vin şi pleacă.

— Să nu cumva să-i faci *complimente* lui Julian Blackthorn, s-a strâmbat Zara. E un trădător.

— A, clar, a spus Manuel. Dar acum o să-i pedepsim, ceea ce o să-mi facă plăcere. Sunt sigură.Zara s-a uitat la el cu o privire superioară, dar Manuel ştia că şi ei îi va
face plăcere să-i pedepsească pe cei din familia Blackthorn la fel de mult ca lui. Amândoi o urau pe Emma. Bine, Manuel avea motive întemeiate — nu îl tratase cu respect la ultima şedinţă de Consiliu —, în timp ce Zara era doar geloasă.

— O să-i pedepsim exemplar, a spus Horace. După negociere. Nu pe cei mici: nimănui nu-i place să vadă că moare un copil, chiar dacă poartă în el sământa răului. Dar pe Julian cu siguranţă, şi pe fraţii ăia corciţi ai lui. Şi pe fata aia, Carstairs, evident. Cu Aline Penhallow e mai complicat...

Uşa s-a deschis. Manuel s-a întors curios; era un singur vizitator care, ca şi Zara, nu se obosea să bată la uşa biroului lui Horace.

În cameră a intrat un vânător de umbre înalt şi blond. Manuel îl văzuse mai devreme intrând pe Poarta Principală. Oskar Lindquist, care se despărţise de restul familiei lui la fel de blonde.

Horace a ridicat capul. Ochii i-au sclipit.

— închide uşa după tine.

Oskar a scos un sunet care era ceva între un mormăit şi un hohot de râs, apoi a închis uşa şi a încuiat-o. Când s-a întors şi a început să se transforme, aerul parcă a început să pâlpâie. Era ca şi cum te-ai fi uitat cum se scurge apa pe o pictură, întinzând şi alterând liniile.

Zara a scos o mică exclamaţie dezgustată când a văzut cum capul lui Oskar a căzut pe spate şi corpul i-a fost cuprins de spasme; părul a devenit castaniu-închis, revărsat pe umeri, şira spinării s-a compactat, micşorându-i trupul, şi liniile obrazului au căpătat un contur nou, familiar.

Annabel Blackthorn i-a privit drept, cu ochii ei albaştri-verzui.

— Deci, cum a fost întâlnirea? a întrebat-o Horace. Noi am presupus că nu a decurs prea bine, având în vedere numărul mare de vânători de umbre care au revenit în Idris.

— Cred că a decurs aşa cum s-a anticipat.

Horace a ridicat o sprânceană când Annabel s-a aşezat ţeapănă pe un fotoliu din faţa biroului.

— Zara s-a uitat la ea cu precauţie; Horace tot spunea că Annabel e un cadou de la Regele întunericului, dar probabil că ea nu o considera aşa.Cu excepţia faptului că am fost şi eu acolo.

— N-a bănuit nimeni că nu eşti Oskar? a întrebat-o Zara.

— Evident că nu. Annabel îşi studia mâinile, de parcă nu le-ar mai fi văzut. Planul lor e atât de simplu, că devine rudimentar. Ceea ce poate fi considerat un avantaj... dacă nu va merge prost.

Horace s-a aplecat în faţă, rezemându-şi braţele de birou.

— Vrei să spui că ar trebui să fim îngrijoraţi?

— Nu, a spus Annabel, atingându-şi mica fiolă atârnată la gât, cu un aer meditativ

Lichidul roşu din sticluţă făcea vârtejuri.

— Singurul lor avantaj era elementul surpriză. A fost o prostie din partea lor să creadă că nu vor fi trădaţi.

Annabel s-a rezemat de spătarul fotoliului. Haideţi să începem cu elementele mai importante. Jace Herondale şi Clary Fairchild trăiesc...

Emma stătea în uşa Institutului. Plecase şi ultimul repudiat, şi în curând urmau să plece toţi în Pădurea Brocelind. Fratele Shadrach îl asigurase pe Julian şi pe ceilalţi că toţi gardienii din Idris aveau să fie convocaţi în oraş, pentru negocieri. Pădurea avea să fie goală.

Soarele după-amiezii se reflecta în valuri şi, cumva de departe, Emma s-a întrebat dacă va mai vedea vreodată Oceanul Pacific după ziua de azi. Cu mult timp în urmă, tatăl ei îi spusese că luminile care dansează la suprafaţa apei provin de la nestematele strălucitoare din ea, şi că, dacă bagi mâna în apă, o să găseşti o piatră preţioasă.

Acum a întins mâna, cu palma în sus, şi s-a gândit la cuvintele lui Jem, apoi la cuvintele Dianei.

Runde lor au început să ardă ca focul, de parcă aveau flăcări în vene, nu sânge. Oamenii spuneau că pumnalele celor care se luptau cu ei se sfărâmau în mână. Liniile negre s~au întins pe tot corpul f au devenit monstruof —figic.

Pe interiorul antebraţului ei, unde pielea fusese albă şi fină, erau acum nişte linii negre, ca o pânză de păianjen, ca nişte crăpături apărute în marmură, pe o suprafaţă mare cât palma.PARTEA A TREIA

Doamna Răzbunării

VutemiceleA vrăji spulberâniu~se,
Se prăbuşiră ale ei turnuri ie paimă,
Alambicurile secară ie otrăvuri
Şi, iucâniu-j la gât a pumnalului lamă,

Regina aerului şi a întunericului
Să ţipe şi să plângă se porni:
,yAh, tinere, ah, ucigaş al meu,
Mâine tu viu nu vei mai fi. ”

Ah, Reg ină a aerului şi a întunericului,
Ce pui, eu erei că e aievărat,
Şi eu muri-voi mâine,
Dar tupierPvei arşi, îniat’.

A.E. Housman, Puternicele~i vrăji spulberâniu-se

28

TURNURI ŞI UMBRE

ERA RĂCOARE ÎN PĂDUREA BROCELIND; TOAMNA CARE ÎNCEPEA SĂ SE instaleze dădea aerului un iz de metal rece, pe care Emma îl simţea pe limbă.

După călătoria prin Portal se aşternuse brusc liniştea, şi toată lumea se ocupa cu instalarea corturilor în luminişuri, pe

pământul verde, printre copacii bătrâni. Erau departe de zonele mânate, le spusese Diana — în depărtare, peste vârful copacilor, Emma vedea strălucirea turnurilor demonice din Alicante.

Stătea în picioare pe o colină de unde se vedea locul în care îşi aşezaseră tabăra. Erau o duzină de corturi ridicate unul lângă celălalt, şi fiecare dintre ele avea în faţa uşii câte două torţe. înăuntru era confortabil, pentru că pe jos fuseseră aşternute covoare groase sau chiar pături. Alee i-a aruncat lui Magnus o privire scurtă şi iritată când au apărut de nicăieri.

— *Nu* le-am furat, a spus Magnus, studiindu-şi atent unghiile. Le-am împrumutat.

— Deci o să le returnezi magazinului de camping? l-a întrebat Alee, cu mâinile în şolduri.

— [a]643 <3De fapt, le-am luat dintrun depozit care deţine recuzită pentru filme, a spus Magnus. O să treacă secole până va observa cineva lipsa lor. Asta nu înseamnă că n-o să le returnez, desigur, a adăugat el grăbit. Toată lumea să aibă grijă să nu dea foc corturilor! Nu sunt ale noastre!

— În mod normal se dă foc corturilor? a întrebat Kieran, care avea propriul lui cort — Mark şi Julian aveau altul, iar Emma împărţea unul cu Cristina. E o tradiţie?

Mark şi Cristina i-au zâmbit amândoi. Ciudăţenia asta cu ei trei era tot mai mare, şi-a spus Emma, decisă s-o întrebe pe Cristina ce se întâmplă.

Oportunitatea s-a ivit mai repede decât crezuse. Era prea agitată să stea singură în cort — Cristina îi ajuta pe Julian şi pe Aline, care îşi asumaseră sarcina de a pregăti cina. Toată lumea şuşotea deasupra hărţilor şi a planurilor, mai puţin Jace, care adormise cu capul în poala lui Clary

Emma nu se putea concentra. Corpul şi mintea îi zumzăiau de energie. Nu voia decât să vorbească cu Julian. Ştia că nu se poate, dar nevoia de a-i povesti totul era dureroasă. Niciodată nu luase o decizie atât de importantă fără să-i spună şi lui.

Până la urmă, şi-a pus un pulover şi s-a dus să se plimbe prin tabără. Aerul de aici mirosea altfel decât acasă — a pin, a pădure verde, a fum de la focurile de tabără. Erau departe de apă, nu mirosea a sare şi a ocean. S-a urcat pe o colină mică, stâncoasă, de lângă tabără şi s-a uitat în jos.

Mâine vor porni săd înfrunte pe Horace, cu Cohorta lui. Foarte posibil să existe o ciocnire. Iar*parabatarxA* ei, cel care întotdeauna îi luptase alături, va fi pierdut pentru ea. Intrun fel sau altul.

Soarele apunea, intensificând strălucirea îndepărtată a turnurilor demonice. Emma auzea sunetele scoase de păsările de noapte în pădurea din apropiere şi încerca să nu se gândească la ce altceva mai era în pădure. A avut un frison — nu, chiar tremura. S-a simţit dezorientată, aproape ameţită, şi întreg procesul ei cognitiv părea difuz, ca şi cum mintea ei funcţiona prea repede pentru a se putea concentra.

— Emma!

— Cristina urca pe stânci spre ea, cu ochii ei negri plini de îngrijorare.Te-am căutat în cort, şi nu erai acolo. Te simţi bine? Sau vrei să stai de veghe?

Aâună~te, Emma!

— M-am gândit că cineva trebuie să supravegheze locul, ştii, în cazul în care Cohorta trimite vreo echipă să verifice Pădurea Brocelind.

— Deci stai de veghe, a spus Cristina.

— Poate. Ce e cu tine, cu Mark şi cu Kieran?

— *A.y ajl* Cristina s-a aşezat pe o stâncă şi s-a lovit uşor cu fruntea de mână. Pe bune?

Acum?

Emma s-a aşezat lângă prietena ei.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, dacă nu vrei. A întins degetul arătător spre ea. Dar dacă mâine murim amândouă în luptă, n-o să mai putem vorbi niciodată despre asta, şi nu vei mai avea ocazia să profiţi de înţelepciunea mea imensă.

— Ia uitaţi-vă ce fată nebună! a spus Cristina, gesticulând în faţa unui public invizibil. Bine, bine. Ce te face să crezi că s-a schimbat ceva, în fond?

— Văd şi eu cum vă uitaţi unul la altul. N-am mai văzut până acum aşa ceva.

Cristina a devenit imediat serioasă, şi mâna ei s-a dus la medalionul cu înger de la gât, aşa cum se întâmpla adesea când era nervoasă.

— Nu ştiu ce să fac, a spus ea. Îi iubesc pe amândoi. II iubesc pe Mark şi îl iubesc pe Kieran. îi iubesc în moduri diferite, dar nu cu mai puţină intensitate.

Emma şi-a ales cuvintele cu grijă.

— Îţi cer cumva să alegi între ei?

Cristina s-a uitat spre apus, spre fâşiile aurii şi roşii de lumină de deasupra copacilor.

— Nu, nu îmi cer să aleg.

— înţeleg, a zis Emma, care nu era prea sigură ce anume înţelegea. Atunci...

— Am hotărât că e imposibil, a spus Cristina. Kieran, Mark şi cu mine... toţi ne temem. Dacă am fi împreună, aşa cum am vrea noi, am aduce suferinţă celor dragi.

Suferinţă? De ce?Emmei îi tremurau iar mâinile; le-a strâns între genunchi, ca să nu vadă Cristina.

— Kieran se teme pentru Tărâmul Elfilor. După atâţia Regi îngrozitori, după atât de multă cruzime, îşi doreşte să se întoarcă şi să ocupe un loc la Curte, ca să poată contribui la bunăstarea poporului său. Nu poate să stea deoparte, şi nici eu, nici Mark nu vrem asta. Dar pentru noi... nu ştim ce va fi în viitor. Chiar dacă nu va mai fi Cohorta, nu înseamnă că nu va mai fi Pacea Rece. Mark se teme pentru Helen, pentru toţi fraţii lui, se teme că dacă ar avea o relaţie cu un prinţ al elfilor şi toată lumea ar şti asta, familia lui ar fi pedepsită. La fel mă tem şi eu pentru familia mea. Aşa că n-ar putea să meargă. înţelegi?

Emma a răsucit un fir de iarbă între degete.

— Eu nu te-aş judeca niciodată, a răspuns ea. Mai întâi pentru că eşti tu, şi apoi pentru că nici nu am dreptul să judec pe cineva. Dar eu cred că tu laşi frica să stea în calea dorinţei tale reale, fiindcă de fapt dorinţa ta te sperie cu adevărat.

Cristina a clipit mărunt.

— Ce vrei să spui?

— De afară, eu văd aşa, a spus Emma. Când Mark şi Kieran sunt singuri, îşi aduc aminte de trecutul lor tulbure. Lucrul ăsta îi consumă. Când Mark e cu tine, îşi face griji că nu e destul de bun, indiferent ce îi spui tu. Iar când tu eşti cu Kieran, uneori nu poţi sări peste prăpastia dintre mentalitatea vânătorilor de umbre şi mentalitatea elfilor. Mark te ajută să treci peste ea.

Soarele aproape dispăruse, cerul se făcuse albastru-închis şi expresia Cristinei se pierdea în umbră.

— Nu e aşa?

fiindcă sunt împreună, dar asta nu înseamnă că Magnus şi Alee ar trebui să se despartă. E ceva logic în ce am spus?

— Cam prea multă logică, a spus Cristina, smulgând un fir scos din mâneca tricoului.

— Un lucru ştiu sigur, a adăugat Emma. Cristina, dintre toţi oamenii pe care îi cunosc eu, tu eşti cea mai generoasă, şi mai tot timpul te gândeşti cum să-i faci fericiţi pe alţii. Cred că ar trebui să faci totul şi pentru fericirea ta. O meriţi.

— Mersi. Cristina i-a zâmbit cu buzele tremurătoare. Dar tu şi Julian? Ce mai faceţi? Stomacul Emmei s-a strâns, şi asta a surprins-o. Era ca şi cum cuvintele „tu şi Julian”

declanşaseră în trupul ei o schimbare. A încercat să-şi reprime senzaţia, să se controleze.

— E foarte greu, a şoptit ea. Nici nu mai putem vorbi. Şi cel mai bun lucru la care am putea spera după toate astea ar fi un fel de exil.

— Ştiu.

Cristina i-a luat mâna în palmele ei; Emma a încercat să-şi stăpânească tremuratul. Atingerea liniştitoare a Cristinei îi facea bine. Pentru a mia oară, Emma a regretat că nu o întâlnise mai devreme — ar fi putut fi *parabatai*-|*A* ei.

— După ce veţi fi exilaţi, dacă se va întâmpla, să veniţi să staţi cu mine, oriunde voi fi. în Mexic, oriunde. O să am eu grijă de voi.

Emma a scos un sunet, ceva între râs şi plâns.

— La asta mă refeream. întotdeauna faci ceva pentru ceilalţi, Tina.

— OK, bine, atunci o să te rog să faci şi tu ceva pentru mine.

— Ce? Fac orice. Dacă lucrul ăla nu o înfurie pe mama ta. Mama ta mă sperie.

— Tu vrei s-o ucizi pe Zara în luptă, dacă va fi o luptă, nu?

— Mi-a trecut prin cap. OK. Da. Dacă o omoară altcineva, o să mă supăr rău de tot. Emma a făcut în glumă o strâmbătură urâtă.

Cristina a oftat.
— Nici măcar nu ştim dacă va fi o luptă, Emma. Dacă Zara scapă cu viaţă, dacă intră la închisoare, sau fuge, sau dacă o ucide altcineva, nu vreau să-ţi baţi capul cu asta. Concentrează-te asupra vieţii tale de *după* ziua de mâine.
După cpua de mâine voi fi exilată' s-a gândit Emma. Te voi mai vedea vreodată, Cristina? îmi vei lipsi mereu?
Cristina şi-a îngustat ochii, îngrijorată.
— Emma? îmi promiţi?
Dar înainte ca Emma să-i poată promite, înainte să apuce să spună ceva, vocile lui Elelen şi Aline au străbătut aerul serii, chemându-i pe toţi la masă.

— A încercat cineva s'more cu ketchup? a întrebat Isabelle.
— *De-asta* găteşti tu prost, a spus Alee.
Simon, care stătea rezemat de copac îmbrăcat cu un pulover, s-a lăsat în jos, de parcă ar fi vrut să devină invizibil.
— Pentru că ţie chiar îţi plac mâncărurile dezgustătoare. Adică nu e o întâmplare.
— Mie îmi place ketchup cu s'more, a comentat Simon, loial, spu- nându-i lui Clary pe muteşte: *Nu-mi place.*
— Ştiu, a spus Clary îmi dau seama datorită legăturii noastre de *parabatai* cât de mult îţi displace.
— Julian găteşte excelent, a declarat Emma, înfrgând o bezea întro ţepuşă.
Magnus făcuse rost şi de câteva pungi de bezele, în afară de ciocolata şi biscuiţii graham necesari pentru s'more. S-a uitat la Emma cu o privire întunecată, care părea că spune: *Ţine-te departe de Julian şi de mâncarea lui.*
— Şi eu gătesc excelent, a spus Mark, punându-şi o ghindă pe s'more.
Toată lumea a rămas cu ochii la el.
— Nu e vina lui, ha scuzat Cristina cu loialitate. A stat la Vânătoarea Sălbatică atât de mult timp!
— Eu nu fac asta, a spus Kieran, mâncându-şi s'more-ul în manieră corectă. Mark nu are nicio scuză.
— Nu mi-am imaginat niciodată un grup de vânători de umbre care mănâncă s'more, a remarcat Kit, uitându-se la cei din jurul focului.

s-648Era ca o scenă din visele lui din copilărie — focul de tabără, copacii, toată lumea înfofolită cu pulovere, stând pe buşteni, cu fum în ochi şi în păr.
— Pe de altă parte, e prima oară când mănânc un s'more care nu provine dintro cutie.
— Atunci, ăla nu e s'more, a declarat Ty E o prăjitură. Sau un soi de cereale.
Kit a zâmbit, şi Ty i-a întors zâmbetul. S-a rezemat de Julian, care stătea lângă el; Julian Ea luat absent după umeri şi i-a ciufulit părul.
— Eşti nerăbdător să lupţi pentru prima oară? Ea întrebat Jace pe Kit.
Jace stătea cu picioarele încrucişate, ţinând-o de mijloc pe Clary, care crea un s'more uriaş din mai multe batoane de ciocolată.
— Nu vine şi el! a protestat Clary. E prea mic, Jace. S-a uitat la Kit. Nu-i asculta pe el.
— Mie mi se pare destul de mare, a spus Jace. Eu luptam la zece ani.
— Nu te apropia de copiii mei, a spus Magnus. Sunt cu ochii pe tine, Elerondale.
Kit a simţit o undă de surpriză, înainte să-şi dea seama că Magnus nu vorbea cu el. Apoi o altă undă de surpriză, când şi-a dat seama că reacţionase inconştient la numele Elerondale.
— Ce frumos e! a spus Elelen, căscând. N-am mai mers cu cortul de mult timp. Pe Insula Wrangel nu poţi face asta.
Degetele ţi se transformă în ţurţuri şi se sparg imediat.
Emma s-a încruntat.
— Unde e Cristina?
Kit s-a uitat în jur: Emma avea dreptate. Cristina plecase de lângă ei pe nesimţite.
— N-ar trebui să se plimbe la marginea pădurii, a spus Magnus, încruntat. Pe acolo sunt capcane. Foarte bine ascunse, şi asta o spun chiar eu. A dat să se ridice. Mă duc după ea. Mark şi Kieran erau deja în picioare.
— O găsim noi, a spus Mark repede. La Vânătoarea Sălbatică am învăţat multe despre capcane.

Şi puţini cunosc mai bine pădurea ca elfii

s-

Ó5o-

<

a adăugat Kieran.l 1

•

Magnus a ridicat din umeri, dar a avut o sclipire în ochi pe care Kit nu prea a priceput-o, ca şi cum ar fi ştiut ceva.

— Bine. Duceţi-vă!

În timp ce ei dispăreau în umbre, Emma a zâmbit şi a mai înfipt o bezea pe băţ.

— Hai să toastăm! a propus Aline şi şi-a ridicat paharul de plastic cu apă. Fie ca niciodată să nu ne mai despărţim de familiile noastre.

S-a uitat la foc. începând de mâine, n-o să mai permitem Conclavului să facă asta vreunuia dintre noi.

— Să nu fim despărţiţi nici de familie, nici de prieteni, a spus şi Helen, ridicând paharul.

— Şi nici de *parabatai,* a completat Simon, facându-i cu ochiul lui Clary. Alee şi Jace au ovaţionat, dar Julian şi Emma au tăcut. Emma arăta extrem de tristă, şi se uita fix în paharul cu apă. Nu a părut să-l vadă pe Julian, care s-a uitat la ea o singură dată, lung, după care şi-a întors privirea.

— Să nu ne despărţim niciodată, a spus Kit, uitându-se peste focul de tabără la dy.

Faţa lui Ty era scăldată de lumina care venea de la flăcări.

— Să nu ne despărţim niciodată, a spus el, cu un ton atât de solemn, încât lui Kit i-a dat fiori, din motive pe care nu le înţelegea.

Maryse nu se mai putea întoarce în casa Inchizitorului, pentru că acolo se mutaseră Horace şi Zara. I-a dus pe Dru şi pe ceilalţi copii la casa Graymark, casa în care Clary spunea că stătuse prima oară când venise în Idris.

Dru se dusese la culcare cât putuse de repede fără să pară nepoliticoasă. Stătea întinsă pe pat, cu pătura trasă până la bărbie, şi se uita la ultimele raze de lumină care mai intrau pe ferestrele circulare. Partea aceea a casei avea în faţă o grădină plină de trandafiri de culoarea dantelei vechi. În jurul ferestrelor erau spaliere: probabil că în toiul verii semănau cu nişte coliere de trandafiri. Din vârful dealului se înşirau case vechi din piatră până la zidurile oraşului Alicante — zidurile de-a lungul cărora mâine se vor alinia vânătorii de umbre, stând cu faţa spre Câmpiile Nepieritoare.

s-

Ó5o-

<

Dru s-a acoperit şi mai bine cu pătura. O auzea pe Maryse în camera de alături, cântându-le lui Max, Rafe şi Tawy un cântec de leagăn în franceză. Era ciudat să fii prea mare ca să ţi se cânte cântece de leagăn, dar prea mică pentru a participa la pregătirile de luptă. A început să le rostească numele în gând, ca şi cum acest lucru le-ar putea aduce noroc: *Jules şi Emma. Mark şi Helen. Ty şi Li...*

Nu. Liwy, nu.

Cântecul se oprise. Dru a auzit paşi pe hol şi uşa s-a deschis, iar Maryse a băgat capul înăuntru.

— E totul în ordine, Drusilla? Ai nevoie de ceva?

Dru ar fi vrut un pahar cu apă, dar nu ştia prea bine cum ar trebui să vorbească cu impunătoarea bunică brunetă a lui Max şi Rafe. Mai devreme o auzise jucându-se cu Tawy, şi se bucurase că această femeie, care era, practic, o străină, se poartă aşa frumos cu ei. Şi-ar fi dorit doar să ştie cum să i-o spună.

— Nu, e OK, a răspuns. N-am nevoie de nimic.

Maryse s-a rezemat de cadrul uşii.

— Ştiu că e greu, a spus ea. Când eram mică, părinţii mei îl luau întotdeauna pe fratele meu, Max, la vânătoare de demoni, şi pe mine mă lăsau acasă. Spuneau că o să mă sperii dacă vin cu ei. Mereu încercam să le spun că mai mult mă sperie grija că ei nu se vor mai întoarce.

Dru a încercat să-şi imagineze cum era Maryse copil, dar nu prea a reuşit. Lui Dru i se părea prea bătrână şi ca mamă, deşi ştia că nu era. De fapt, era o bunică destul de tânără, dar Dru se obişnuise cu ideea că mamele şi taţii trebuie să arate ca Emma şi ca Julian.

— Dar întotdeauna se întorceau. Aşa va fi şi cu familia ta. Ştiu că ţi se pare că e riscant ce face Julian, dar Julian e un băiat inteligent. Elorace nu va încerca să facă ceva periculos în faţa atâtor oameni.

— Ar trebui să mă culc, a spus Dru încet, iar Maryse a oftat, a dat din cap cu înţelegere şi a închis uşa.

Dacă ar fi fost acasă, a spus o voce mică din mintea lui Dru, n-ar fi trebuit să ceară nimic — Elelen, care ştia că îi place ceaiul, dar teina din el o ţinea trează, ar fi venit cu o cană de ceai special, pe care îl cumpăraseră din Anglia, amestecat cu lapte şi cu miere, aşa cum îi plăcea ei.îi era dor de Elelen, şi-a dat ea seama. Era un sentiment ciudat — la un moment dat, în ultima perioadă, resentimentele faţă de ea dispăruseră. Acum îşi dorea să-şi fi luat un altfel de rămas-bun de la sora ei mai mare, înainte de a pleca de la Institut.

Poate că era bine că nu-şi luase un altfel de rămas-bun de la familia ei. Poate că asta însemna că o să-i vadă sigur înapoi.

Poate că asta însemna că vor fi mai dispuşi s-o ierte când vor afla ce a plănuit.

Lumina s-a stins pe hol; Maryse, probabil, se dusese la culcare. Dru a aruncat pătura de pe ea; era complet îmbrăcată, avea pe ea şi jacheta de la uniformă, şi ghetele. S-a dat jos din pat şi s-a dus la fereastra circulară; era fixată, dar se aşteptase la asta. A scos din buzunar un mic pumnal cu lamă de*adamas* şi a început să o forţeze.

Kit stătea întins în întuneric şi număra stelele care se vedeau prin uşa ridicată a cortului.

Emma şi Julian spuneau că pe Tărâmul Elfilor stelele sunt diferite, dar aici, în Idris, erau la fel. Aceleaşi constelaţii pe care le privise toată viaţa, chinuindu-se să le zărească prin smogul care plutea deasupra oraşului Los Angeles, aceleaşi străluceau şi peste Pădurea Brocelind. Aerul era aici limpede, limpede ca un cristal şlefuit, iar stelele păreau oarecum alarmant de aproape, ca şi cum ar fi putut întinde mâna să ia una.

Ty nu se întorsese cu el de la foc. Kit nu ştia unde e. Se dusese să vorbească cu Jules sau cu Elelen? Se plimba oare prin pădure? Nu, Simon şi Isabelle sigur l-ar fi oprit. Dar poate Ty găsise vreun animal din acelea care îi plăceau lui. Mintea lui Kit lucra febril. *Unde t? De ce nu l-am luat cu minei Dacă nu poate îmblâncp veveriţele de aici cumjace cu cele de acasă? Dacă îl atacă veveriţele?*

Cu un geamăt, Kit a aruncat pătura de pe el şi a întins mâna după o jachetă.

Ty a băgat capul în cort, acoperind o clipă stelele.

— A, bun, deja te pregăteşti.

Kit a vorbit încet:

— Cum adică, mă pregătesc? Pentru *ce* să mă pregătesc?

— Ty s-a lăsat pe vine şi a încercat să vadă în cort.Să mergem la lac.

— Ty, a spus Kit. Trebuie să-mi explici. Nu presupune că ştiu despre ce vorbeşti.

Ty a expirat cu destulă forţă ca părul negru de pe frunte să-i fluture.

— Am adus cu mine textul vrăjii şi ingredientele necesare, a răspuns el. Cel mai bun loc pentru a aduce pe cineva din morţi este lângă apă. Mă gândeam că o s-o facem lângă ocean, dar lângă Lacul Lyn e şi mai bine. Deja e un loc magic.

Kit a clipit, ameţit; avea senzaţia că s-a trezit dintrun coşmar doar ca să descopere că încă visează.

— Dar nu avem ce ne trebuie pentru vrajă. Shade nu ne-a dat catalizatorul.

— M-am gândit că e posibil să nu ne dea, a spus Ty De aceea am luat o sursă alternativă de energie ultima oară când am fost în Piaţa Umbrelor.

A băgat mâna în buzunar şi a scos de acolo un glob de sticlă transparentă, de dimensiunea unei piersici. înăuntru ardeau nişte flăcări ro- şii-portocalii, ca şi cum globul acela era o mică planetă agitată, deşi în mod limpede era rece la atingere.

Kit s-a dat repede înapoi.

— De unde mai e şi *ăstai*

— Ţi-am spus, din Piaţa Umbrelor.

Kit a simţit un val de panică.

— Cine ţi l-a vândut? Şi de unde ştim dacă funcţionează?

— Trebuie să funcţioneze. Ty a băgat globul de cristal la loc, în buzunar. Kit, eu trebuie să fac asta. Dacă mâine va fi o luptă, tu ştii că noi n-o să luăm parte la ea. Ei cred că suntem prea mici ca să luptăm. Aşa pot eu să ajut, dacă nu prin luptă. Dacă o aduc înapoi pe Liwy, familia noastră va fi completă pentru bătălie. Şi toată lumea va fi iar fericită.

Darfericirea nu e ceva aşa de simplu, ar fi vrut să strige Kit; nu poţi s~o rupi şi apoi ■o coşi la loc, fără să se vadă cusătura.

Vocea lui Kit suna răguşit.

— E periculos, Ty. E prea periculos. Nu cred că e o idee bună să ne jucăm cu genul ăsta de magie şi cu o sursă de energie necunoscută.

— Ty s-a întunecat la faţă. Era ca şi cum s-ar fi închis o uşă.Am verificat deja capcanele. Ştiu cum putem ajunge acolo. Am crezut că vrei să vii cu mine, dar, dacă nu vii, mă duc singur.

Kit simţea că i se învârteşte capul. Aş putea să~i trezesc pe cei din tabără, săA fac probleme lui Ty, şi-a spus el. Julian Tar opri. ptiu sigur că Tar opri.

Dar toată mintea lui se revolta la gândul ăsta; dacă tatăl lui reuşise să-l facă să înţeleagă un lucru, lucrul acela era că nimănui mri plac turnătorii.

Şi, în plus, nu putea suporta să vadă expresia de pe faţa lui Ty

— Bine, a spus Kit, simţind cum groaza i se instalează în stomac ca o piatră. Vin cu tine.

în inima focului dansau tot felul de forme. Emma stătea pe un buştean din apropiere, cu mâinile băgate în mânecile tricoului mare, ca să le încălzească. Grupul se risipise după ce terminaseră de mâncat, şi fiecare se retrăsese în cortul lui. Emma rămăsese pe loc, uitându-se la focul care începea să se stingă; presupunea că s-ar putea duce în cortul ei, să doarmă, dar Cristina nu era acolo şi Emma nu avea chef să stea singură pe întuneric.

A ridicat capul, simţind o umbră care se apropie. Era Julian. L-a recunoscut după mers, înainte ca flăcările să-i lumineze faţa — mergea cu o mână în buzunar, cu umerii relaxaţi şi cu capul uşor înclinat. Fals degajat. Umezeala din aerul rece îi încreţise părul de pe lângă obraji şi tâmple.

Julian ascundea foarte multe lucruri, de foarte mulţi oameni. Acum, pentru prima dată, ea ascundea ceva de el. Oare aşa simţise el întotdeauna? Greutatea aceea din piept, durerea ascuţită din inimă?

întrun fel, se aştepta să treacă pe lângă ea fără să-i vorbească, dar el s-a oprit, jucându-se cu sticla de mare de la brăţară.

— Te simţi bine? a întrebat el, încet.

Emma a dat din cap.

Scânteile focului se reflectau în ochii lui albaştri.

— Ştiu că n-ar trebui să ne vorbim, a spus el. Dar trebuie să

discutăm ceva cu cineva. Nu e vorba despre noi.

Nu pot s-ofac, şi-a spus Emma în gând. Tu nu înţelegi. Tu crezi şi acum că mai putem să rezolvăm problema prin scoaterea Peceţilor mele dacă ceva nu merge bine.Dar, pe de altă parte, runa nu o mai arsese de când plecaseră din Los Angeles. Pânza neagră de păianjen de pe antebraţul ei nu se mărise. Era ca şi cum suferinţa ei ţinea blestemul pe loc. Poate aşa şi era.

— Despre ce e vorba?

— Este vorba despre unul dintre lucrurile pe care le-am aflat în Thule, a spus Julian. Despre Diana.

Diana s-a trezit din visul în care zbura, auzind un hârşâit în uşa cortului. A ieşit din pături, a luat un pumnal şi s-a ridicat pe vine.

A auzit două voci, una mai puternică decât cealaltă:

— Caracatiţă!

Şi-a amintit vag că aceasta era parola pe care o stabiliseră mai devreme. A pus pumnalul deoparte şi s-a dus să tragă fermoarul de la uşă. De partea cealaltă erau Emma şi Julian, clipind des în întuneric, palizi şi cu ochii mari ca nişte suricate speriate.

Diana a ridicat din sprâncene.

— Ei, dacă vreţi să intraţi, intraţi! Nu staţi acolo să vină toată răceala!

Corturile erau înalte cât să poţi sta în picioare, şi nu aveau înăuntru altceva
în afară de covoare şi aşternuturi. Diana s-a aşezat în culcuşul pe care şi-l făcuse, Julian s-a rezemat de sacul ei, iar Emma s-a aşezat turceşte pe jos.

— Scuze că te-am trezit, a spus Julian, diplomat ca întotdeauna. Nu ştiam când am mai putea avea ocazia să-ţi vorbim.

Diana nu-şi putea stăpâni căscatul. întotdeauna dormea surprinzător de bine înaintea unei bătălii. Ştia mulţi vânători de umbre care nu puteau să doarmă, care stăteau treji, cu inima bubuind, dar ea nu era aşa.

— Să-mi vorbiţi despre ce?

— Vreau să-mi cer scuze, a spus Julian, în timp ce Emma îşi facea de lucru cu ruptura din genunchiul jeanşilor ei.

Emma nu părea să fie în apele ei — cam de multă vreme, s-a gândit Diana. Nu mai era ea însăşi de când se întorsese din lumea cealaltă, dar o astfel de experienţă ar putea schimba pe oricine.

— Fiindcă am tot insistat să fii director al Institutului.

— Diana şi-a mijit ochii.Ce v-a venit cu asta?

— Versiunea ta din Thule ne-a povestit despre perioada petrecută în Bangkok, a spus Emma şi şi-a muşcat buzele. Dar tu nu trebuie să ne spui nouă nimic, dacă nu vrei.

Prima reacţie a Dianei a fost un reflex. Nu. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu acum.

Nu în ajunul bătăliei, nu când avea atâtea pe cap, nu când era

îngrijorată pentru Gwyn şi încerca să nu se gândească unde era acum sau ce ar putea să facă mâine.

Şi totuşi. Plecase spre Emma şi Julian, ca să le vorbească exact despre subiectul deschis de ei acum, şi nu reuşise atunci să ajungă la ei. Şi-a amintit ce dezamăgită fusese. Atunci era hotărâtă.

Nu era datoare să le spună lor povestea, dar îşi datora ei însăşi asta.

Amândoi stăteau liniştiţi, uitându-se la ea. Era noaptea de dinaintea bătăliei, şi ei veniseră la ea pentru asta — nu pentru a o linişti, ci pentru a-i spune că era alegerea ei dacă va lupta sau nu.

Şi-a dres glasul.

— Deci ştiţi că sunt transsexuală. Vreţi să ştiţi ce înseamnă asta?

Julian a răspuns:

— Ştim că atunci când te-ai născut ai primit un sex care nu se potriveşte cu persoana care eşti tu în realitate.

Diana a simţit în ea o uşurare; a râs.

— Cineva a intrat pe internet, a spus. Da, aşa e, mai mult sau mai puţin.

— Şi când ai fost în Bangkok ai folosit medicina mundană, a adăugat Emma. Ca să devii cine eşti tu în realitate.

— Fetiţo, întotdeauna am fost eu însămi, a spus Diana. în Bangkok, Catarina Loss m-a ajutat să găsesc doctori care să-mi schimbe trupul, astfel încât acesta să mă reprezinte, şi să întâlnesc oameni asemenea mie, ca să mă ajute să înţeleg că nu sunt singură. Diana s-a rezemat de jacheta făcută sul, pe care o folosea pe post de pernă. Hai să vă spun povestea.

Şi, cu voce calmă, le-a povestit. N-a variat prea mult povestea faţă de cea pe care i-o spusese lui Gwyn, pentru că povestea aceea îi uşurase inima. Le-a urmărit chipurile în timp ce povestea: Julian era calm şităcut, iar Emma reacţiona la fiecare cuvânt făcând ochii mari sau muş- cându-şi buzele, întotdeauna fuseseră aşa: Emma exprima ceea ce Julian nu putea sau nu voia. Atât de asemănători, şi totuşi atât de diferiţi.

Dar Julian a fost primul care a vorbit după ce a terminat.

— îmi pare rău de sora ta, a spus el. îmi pare tare rău.

Ea s-a uitat la el puţin surprinsă, dar, evident — ce alt detaliu ar fi putut atinge la Jules corda sensibilă, nu?

— întrun fel, cel mai greu lucru din toată povestea asta a fost să nu vorbesc despre Aria, a spus ea.

— Gwyn ştie, nu? a întrebat-o Emma. Şi a reacţionat bine? Se poartă frumos cu tine, da?

Părea mai aprigă decât o văzuse vreodată Diana.

— Da, crede-mă, a răspuns ea. Pentru cineva care jefuieşte morţii, este surprinzător de empatic.

— Noi n-o să spunem nimănui, dacă nu vrei să se ştie, a spus Emma. E treaba ta.

— Mi-a fost teamă că vor afla de tratamentul meu medical dacă aş fi devenit director de Institut. Mi-a fost teamă că mă vor lua de lângă voi,

copii. Că mă vor pedepsi cu exilul. Diana şi-a strâns mâinile în poală. Dar Inchizitorul tot a aflat.

Emma şi-a îndreptat spatele.

— A aflat? Când?

— înainte să fug din Idris. M-a ameninţat că mă va demasca în faţa tuturor ca trădător.

— E atât de javră! a spus Julian.

Avea faţa crispată.

— Sunteţi supăraţi pe mine? i-a întrebat Diana. Că nu ram spus până acum?

— Nu, a răspuns Julian, cu vocea liniştită şi fermă. Nu aveai nicio obligaţie să ne spui. Nicio clipă.

—

Emma s-a aplecat spre Diana, şi părul ei blond era ca un halou în lumina lunii care se strecura prin uşa transparentă a cortului.
Diana, în aceşti cinci ani, tu ai fost pentru mine ca o soră mai mare. Şi de când te-am întâlnit, mi-ai arătat ce fel de femeie vreau săfiu. Emma s-a întins şi a luat-o de mână. Mi simt recunoscătoare şi privilegiată că ai vrut să ne spui povestea ta.

— Aşa e, a aprobat Julian şi a înclinat capul, ca un cavaler dintrun vechi tablou salutând o domniţă. îmi pare rău că te-am presat. Nu înţelegeam. Noi... eu... mă gândeam la tine ca la un adult, ca la o persoană care e imposibil să aibă probleme sau să fie în pericol. Eram atât de preocupat de copii, că nu mi-am dat seama că şi tu eşti vulnerabilă.

Diana i-a atins uşor părul, aşa cum facea deseori când era mai mic.

— Asta înseamnă să te maturizezi, nu? Să-ţi dai seama că adulţii sunt oameni care au şi ei problemele şi secretele lor.

A zâmbit, obosită, exact când Elelen a băgat capul pe uşa deschisă.

— A, bun, sunteţi treji, a spus ea. Voiam să stabilim pentru mâine cine rămâne aici...

— Am o listă, a spus Julian, strecurându-şi mâna în buzunarul jachetei.

Emma s-a ridicat în picioare, murmurând că trebuie să se ducă s-o caute pe
Cristina. A ieşit pe uşa cortului, oprindu-se doar să se mai uite o dată la Julian, dar el era prins în discuţia cu Elelen şi nu a părut să observe.

Ceva se întâmplă cu fata asta, s-a gândit Diana. După ce trece şi ziua de mâine, va trebui să afle despre ce e vorba.

29

NU ATRAG APELE

— CRISTINA! CRISTINA!

Vocile răsunau în pădurea de la poalele colinei. Surprinsă, Cristina s-a ridicat şi a încercat să vadă ceva în întuneric.

Fusese prea dureros pentru ea să stea lângă focul de tabără, ui- tându-se la Mark şi la Kieran, când ştia că numără orele până când unul dintre ei va pleca pentru totdeauna din viaţa ei. Se ridicase pe nesimţite, ca să stea printre copacii şi iarba şi umbrele din Brocelind. Erau acolo nişte flori albe, printre cele verzi, specifice Idrisului. Le mai văzuse până atunci doar în fotografii, iar atingerea acelor petale îi dădea un sentiment de linişte, deşi sub această linişte durerea rămânea.

Apoi auzise vocile. Mark şi Kieran, care o strigau. Până atunci stătuse pe colina cea mică şi verde dintre copaci; s-a ridicat şi a coborât repede panta, când s-a auzit strigată.

— *Estcy aqui!* a strigat ea, gata să se împiedice în fuga ei. Sunt chiar aici!

Au apărut brusc din umbre, amândoi albi la faţă. Mark a ajuns primul la ea şi a ridicat-o în braţe, strângând-o cu putere. După o clipă i-a dat drumul, ca s-o îmbrăţişeze şi Kieran, în timp ce încercau să-i explice: ceva cu Magnus şi nişte capcane şi că le-a fost frică să nu fi căzut în vreo groapă plină cu pumnale.

— N-aş fî făcut asta niciodată, a protestat ea, în timp ce Kieran îi dădea uşor părul de pe faţă. Mark... Kieran... cred că ne-am înşelat.

Kieran a lăsat-o în pace imediat.

— Ne-am înşelat în legătură cu ce?

Mark stătea lângă el, umăr lângă umăr. *Băieţii mei,* şi-a spus Cristina. Băieţii pe care îi iubea. Nu putea să aleagă între ei, cum nu putea alege între noapte şi zi. Nici nu voia s-o facă.

— Ne-am înşelat crezând că e imposibil, a spus ea. Trebuia să o spun mai devreme. Mi-a fost teamă. N-am vrut să sufăr. Nu de asta ne temem cu toţii? Că vom suferi? Ne ţinem inimile închise, de groază că, dacă le-am da drumul în lume, ar putea să fie rănite. Dar eu nu vreau să fiu închisă. Şi cred că nici voi nu vreţi asta, dar dacă nu e aşa...

Mark a spus, cu vocea lui caldă şi răguşită:

— Vă iubesc pe amândoi, şi nu aş putea să spun că îl iubesc mai

mult pe unul decât pe celălalt. Dar mi-e teamă. Pierderea voastră m-ar ucide, şi am senzaţia că risc să-mi frâng inima nu o dată, ci de două ori.

— Nu toate iubirile se termină cu inima frântă, a replicat Cristina.

— Voi ştiţi ce doresc eu, a zis Kieran. Eu ram spus de la început. Vă iubesc şi vă doresc pe amândoi. Mulţi sunt fericiţi aşa pe Tărâmul Elfilor. Căsătoriile acestea sunt obişnuite...

— Ne ceri cumva în căsătorie? a spus Mark cu un zâmbet puţin viclean, iar Kieran s-a făcut roşu.

— E o problemă, totuşi, a spus el. Un Rege al elfilor nu poate avea o consoartă om. Ştiţi şi voi asta.

— Nu contează acum, a spus Cristina, înverşunată. încă nu eşti Rege. Iar când o să fii, o să găsim o soluţie.

Mark a înclinat capul, un gest specific elfilor.

— Aşa cum spune Cristina. Cuvintele ei au ecou în inima mea, Kieran.

— Eu vreau să fiu cu amândoi, a spus Cristina. Vreau să vă sărut şi să vă îmbrăţişez pe amândoi. Vreau să vă ating pe amândoi, uneori în acelaşi timp, alteori când suntem doar doi. Vreau ca voi să vă sărutaţi şi să vă atingeţi pentru că asta vă face fericiţi, iar eu vreau să fiţi fericiţi. Vreau să fim împreună, toţi trei.

— -66o-Eu mă gândesc la voi tot timpul. Tânjesc după voi când nu sunteţi aici.

Cuvintele ţâşniseră din gura lui Kieran ca apa scăpată dintrun zăgaz. I-a atins faţa lui Mark cu degetele lui lungi, întro dezmierdare uşoară ca adierea vântului prin iarbă. Apoi s-a întors spre Cristina şi, cu cealaltă mână, i-a mângâiat obrazul. Ea a simţit că tremură; şi-a pus palma peste mâna lui şi i-a lipit-o de obraz.

— Niciodată nu am dorit cu atâta disperare ceva, a murmurat Kieran,

Mark şi-a pus şi el palma peste mâna lui.

— Nici eu, a spus. Cred în asta, cred în noi. Iubirea trezeşte iubire, credinţa trezeşte credinţă. Ea zâmbit Cristinei. În tot acest timp noi te-am aşteptat pe tine. Ne-am iubit, şi a fost frumos, dar cu tine, e şi mai frumos.

— Sărutaţi-mă, atunci, a şoptit Cristina, şi Mark a tras-o spre el şi a sărutat-o mai întâi cald, şi apoi fierbinte.

Mâinile lui Kieran erau pe spatele ei, în părul ei; s-a rezemat cu capul de el şi cei doi s-au sărutat peste umărul ei, şi i-au prins trupul între trupurile lor, ţinându-se strâns de mâini.

Kieran zâmbea aşa de larg, încât aveai impresia că o să-i plesnească pielea; se sărutau unii pe alţii, râdeau fericiţi şi îşi atingeau feţele cu degete uimite.

— Te iubesc, li s-a adresat Cristina amândurora, iar ei au răspuns la fel, în acelaşi timp, şi vocile lor erau atât de amestecate, încât nu ştia cine a spus primul şi cine a spus ultimul:

— *Te iubesc.*
— *Te iubesc.*
— *Te iubesc.*

Kit mai văzuse Lacul Lyn în fotografii, în nenumăratele imagini cu îngerul care se ridică din el cu Instrumentele Mortale, imagini care se găseau în toate clădirile vânătorilor de umbre, pe toţi pereţii şi în toate tapiseriile.
Era cu totul altfel în realitate. Apa lui se mişca precum un ulei gros sub lumina lunii: suprafaţa era neagră-argintie, brăzdată însă de dungi de culori splendide, violet-albastru şi roşu aprins, verde ca gheaţa sau vânăt. Pentru prima oară, când Kit şi ba imaginat pe îngerul Raziei,masiv, cu chipul ca de piatră, ridicându-se din apă, a simţit un fior, de admiraţie şi de teamă.

Ty îşi aranjase cercul ceremonial la marginea lacului, acolo unde apele se spărgeau în valuri mici pe nisip. De fapt, erau două cercuri, un cerc mai mic aşezat întrunul mai mare, iar între cele două cercuri Ty desenase în nisip, cu un beţişor ascuţit, o mulţime de rune.

Kit mai văzuse cercuri ceremoniale şi înainte, de cele mai multe ori în propria sufragerie. Dar cum devenise Ty aşa de expert la făcut cercuri? Erau mai precise decât fuseseră vreodată cele făcute de Johnny, şi runele erau desenate mult mai frumos. Nu erau rune de vânători de umbre, ci nişte litere runice care arătau neplăcut, ca nişte păianjeni.
Oare asta facea Ty atunci când Kit se întorcea şi vedea că a dispărut?

învăţa cum să devină un magician întunecat?

Ty înşirase frumos lângă el şi ingredientele necesare: mirul, cenuşa, dintele de lapte al lui Liwy, scrisoarea din Thule.

După ce a aşezat cu grijă între celelalte obiecte punguţa de catifea cu şuviţa ei de păr, Ty a ridicat capul spre Kit, care stătea în picioare pe malul lacului.

— Fac bine?

Kit s-a simţit cuprins de un val de ezitare; ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se apropie de cercul magic.

— De unde să ştiu eu?

— Păi, tatăl tău a fost magician; am crezut că te-a învăţat nişte chestii, ba spus Ty

Kit a lovit uşor apa cu piciorul; au sărit scântei luminoase.

— De fapt, tata nu prea mă lăsa să învăţ să fac vrăji adevărate. Dar ştiu câte ceva.

A pornit pe plajă spre Ty, care stătea pe nisip, aşezat turceşte. Kit se gândise de multe ori că noaptea şi întunericul erau mediul natural pentru Ty îi displăcea lumina directă a soarelui şi pielea lui albă părea să nu fi fost niciodată bronzată. În lumina lunii, strălucea ca o stea.

Oftând, Kit a arătat spre globul cu flacără roşie, strălucitoare, cumpărat de Ty din Piaţa Umbrelor.

— Catalizatorul trebuie să stea în mijlocul cercului.

— Ty deja îl luase în mână.Vino şi stai lângă mine, a spus el.

Kit s-a lăsat în genunchi lângă el, iar Ty a început să aşeze obiectele în

cercul ceremonial, murmurând în timpul acesta ceva. A dus mâna la gât, şi-a desfăcut lănţişorul şi i ba dat lui Kit. Cu o groază profundă, Kit a aşezat medalionul la marginea cercului.

Ty a început să incanteze mai tare.

— *Abjssus abyssum invocat în voce cataractamm tuarum; omnia excelsa tua et fluctus tui super me transierunt.* Adâncul cheamă adâncurile cu vocea cascadelor tale; toate

vâltorile şi valurile tale au trecut peste mine.

în timpul incantaţiei, obiectele din interiorul cercului au început să se aprindă ca nişte artificii care pornesc succesiv. Ardeau cu o flacără curată, albă, fără să se deterioreze.

Un vânt puternic a început să bată dinspre lac: mirosea a pământ şi a mormânt. Kit a început să audă o hărmălaie de voci şi s-a întors să se uite — era cineva acolo? Fuseseră urmăriţi? Dar nu a văzut pe nimeni. Plaja era pustie.

— Auzi şi tu? a întrebat el în şoaptă.

Ty a clătinat numai din cap, continuându-şi incantaţiile. Lacul sclipea şi se mişca. Din apa întunecată au ieşit la suprafaţă nişte siluete albe. Multe erau în uniformă, dar altele aveau nişte armuri mai demodate. Părul le flutura în toate părţile, părând translucid în lumina lunii. Au întins braţele spre el şi spre Ty, care nu putea să-i vadă. Buzele lor se mişcau fără cuvinte.

Asta chiar se întâmplă, şi-a spus Kit, răcit până în măduva oaselor. Orice fărâmă de speranţă pe care o avusese că vraja nu va merge se spulberase acum. S-a întors spre Ty, care continua să incanteze, scuipând cuvintele învăţate pe dinafară ca o mitralieră. *Hic mortui vivuni\ hic mortui vivunt...*

— Ty, opreşte-te!

A întins repede mâinile şi Fa apucat de umeri. Ştia că n-ar fi trebuit s-o facă — lui Ty nu-i plăcea să fie luat prin surprindere —, dar groaza sfârâia în sângele lui ca o otravă.

— Ty, nu face asta!

— Fraza latinească s-a oprit la mijloc: Ty s-a uitat la Kit, confuz, şi ochii lui cenuşii treceau de la clavicula lui Kit la faţa lui şi iar înapoi.Ce vrei să spui? Nu înţeleg.

— Nu face asta! Nu o aduce din morţi!

— Dar trebuie, a spus el.

Vocea îi era încordată ca un cablu întins la maximum.

— Nu pot să trăiesc fără Liwy.

— Ba da, poţi, i-a şoptit Kit. Poţi. Tu crezi că aşa familia ta va fi mai puternică, dar de fapt o vei distruge dacă o aduci înapoi. Crezi că nu poţi supravieţui fără Liwy, dar o să poţi. O să trecem împreună peste toate.

Faţa lui Kit era rece; şi-a dat seama că plângea.

— Te iubesc, Ty Te iubesc.

Chipul lui Ty a înlemnit de uimire. Kit a continuat totuşi să turuie, fără să ştie prea bine ce spune.

— S-a dus, Ty. S-a dus pentru totdeauna. Trebuie să treci peste asta. Familia ta te va ajuta. Eu te voi ajuta. Dar nu dacă faci asta, nu dacă faci asta, Ty.

împietrirea de pe faţa lui Ty dispăruse. Gura i s-a strâmbat, de parcă ar fi încercat să-şi reţină lacrimile; Kit cunoştea sentimentul acela. Detesta să vadă asta pe faţa lui Ty Detesta tot ce se întâmpla.

— Trebuie s-o aduc înapoi, Kit, a şoptit el. *Trebuie.*

S-a smuls din mâinile lui, s-a întors din nou spre cerc, acolo unde obiectele încă ardeau. Aerul se umpluse de miros de arsură.

— Ty! a strigat Kit, dar Ty deja începuse să rostească cuvinte în latină, cu
mâinile întinse spre cerc.

— *Ignijerroque, ex silentio, ex anim o...*

— *Kit s-a aruncat pe el, trântindu-l în nisip. Ty a căgut pe spate fără un gest, prea uimit ca să se apere; s-au rostogolit amândoi pe panta lină, spre lac. Au ajuns în apă şi Ty a părut că revine la viaţă; l-a împins pe Kit, lovindu-l puternic cu cotul în gât. Kit a început să tuşească şi i-a dat drumul; s-a întins iar după el, dar Ty l-a lovit cu piciorul. Kit vedea că plânge, dar şi aşa, plângând, era un luptător mai bun decât el. Cu toate că părea fragil ca o ragă de lună, era un vânător de umbre înnăscut şi antrenat. S-a eliberat şi a pornit rapid spre cerc, cu mâinile întinse spre foc.Ex silentio, ex animol striga el, gâfâind. Uvia Blackthorn! Resurgeti. Re~ sürgeti Resurgeti.*

Flacăra din mijlocul cercului s-a făcut neagră. Kit s-a lăsat pe călcâie, simţind gustul sângelui în gură.

Se terminase. Vraja era făcută.

Flăcările întunecate s-au înălţat spre cer. Ty a făcut un pas în spate, cu ochii la ele, în timp ce acestea se transformau în vâlvătăi. Kit, care mai văzuse magie neagră, s-a clătinat puţin. Orice se putea întâmpla acum, s-a gândit el, sumbru. Dacă vor fi nevoiţi să fugă, o să-i dea cu o piatră în cap lui Ty şi o să-l târască după el.

Suprafaţa apei a început să se încreţească. Amândoi s-au întors să se uite, şi Kit şi-a dat seama că morţii aceia translucizi dispăruseră. Acum era o singură siluetă transparentă care se ridica din apă, cu părul lung, ca de argint. Conturul feţei şi ochii au devenit mai clare, părul care flutura, medalionul de la gât, rochia aceea diafană şi albă, care nu părea o piesă de vestimentaţie pe care şi-ar fi ales-o Liwy

— Liwy, a şoptit Kit.

Ty a fugit pe malul lacului. S-a împiedicat şi a căzut în genunchi la marginea apei, în timp ce fantoma lui Liwy se apropia de ei, stârnind scântei luminoase la suprafaţa apei.

A ajuns la mal. Picioarele ei goale călcau pe apa strălucitoare. S-a uitat în jos laTy, cu trupul transparent ca un nor, cu o expresie teribil de tristă.

— De ce mi-ai tulburat liniştea? a întrebat ea cu o voce posomorâtă ca vântul de iarnă.

— Liwy, a murmurat Ty

A întins mâna spre ea, de parcă ar fi putut s-o atingă. Degetele lui au trecut prin poalele rochiei.

— Nu e ea cu-adevărat. Kit şi-a şters sângele de pe faţă. E o fantomă.

în sufletul lui se dădea o luptă între sentimentul de uşurare şi suferinţă; nu era un strigoi, dar în mod sigur nu era o idee bună nici să aduci din morţi o stafie împotriva voinţei ei.

— De ce nu eşti aici? a întrebat Ty, cu voce ridicată. Am făcut totul aşa cum trebuia. Am făcut *totul* aşa cum trebuia.

— A665Catalizatorul pe care Lai folosit a fost alterat. Nu a fost destul de puternic pentru a mă aduce înapoi complet, a spus Liwy. S-ar putea să mai fie şi alte consecinţe. Ty..

— Dar poţi să stai cu mine, nu? Poţi să stai cu mine şi aşa? a întrerupt-o Ty

Conturul trupului lui Liwy s-a tulburat când a plutit spre fratele ei.

— Asta îţi doreşti?

— Da. De-aceea am făcut toate astea, a spus Ty. Vreau să fii lângă mine oricum ai putea. Tu ai fost lângă mine încă dinainte de a mă naşte, Liwy Fără tine, eu, pur şi simplu… nu mai există *nimic* dacă nu eşti tu.

N/i mai există nimic clacă nu eşti tu. Mila şi disperarea îl sfâşiau pe Kit. Nu putea să-l urască pe Ty pentru asta. Dar niciodată el nu va însemna nimic pentru Ty, niciodată nu însemnase nimic: măcar asta era clar.

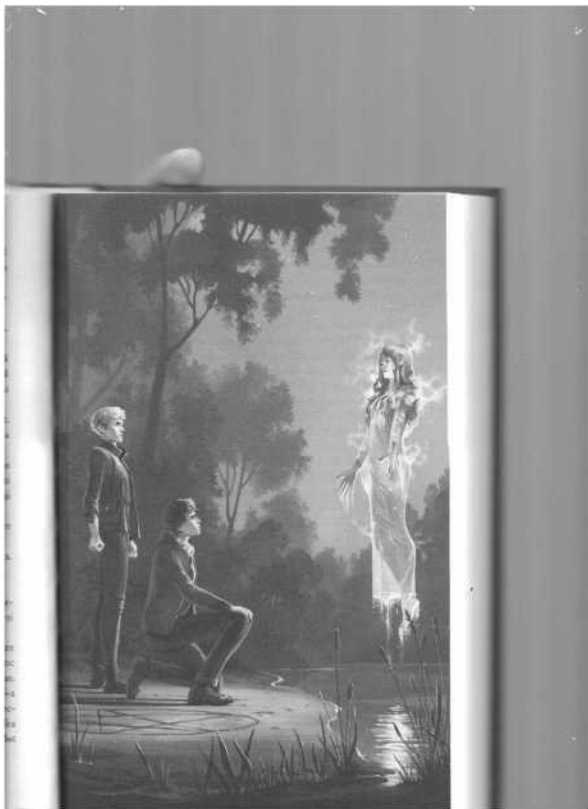
— Te-am iubit, Ty, te-am iubit şi când am fost moartă, a spus fantoma lui Liwy Dar tu ai răsturnat universul, şi noi toţi vom plăti pentru asta. Ai făcut o gaură în ţesătura din care sunt făcute viaţa şi moartea. Nici nu îţi dai seama ce ai făcut.

Lacrimile curgeau pe faţa lui Liwy şi cădeau în apă, fiecare dintre ele ca o picătură strălucitoare care semăna cu o scânteie.

— Nu poţi împrumuta de la moarte. Poţi doar să plăteşti pentru ea.

Liwy!

A dispărut.

în timp ce Kit se uita, scrisoarea din Thule a luat şi ea foc, iar cuvintele de pe pagină s-au aprins cu o lumină neagră, înainte de a dispărea:

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Kitîl auzea plângând cu hohotele acelea groaznice de

La uşa închisorii de la Citadelă, Dru s-a oprit cu agrafele în mână. Respira greu după ce urcase dealul. Nu o luase pe drumul obişnuit, ci se strecurase prin tufişuri, ca să nu fie văzută, încheieturile mâinilor şi gleznele îi erau pline de zgârieturi de la crengile şi spinii de care se lovise.

Abia dacă simţea durerea.

Acum era momentul să fie calculată. Era momentul în care nu mai putea da înapoi.

Indiferent de vârsta ei, dacă Horace şi ceilalţi ar descoperi-o şi ar afla ce vrea să facă, ar fi pedepsită.

Vocea lui Julian îi răsuna în urechi.

Tu fad parte din Garda lui Tivvy. Nu uita asta.

Liwy nu ar fi ezitat, Dru ştia.

S-ar fi repezit cu capul înainte, disperată să corecteze orice nedreptate. Niciodată nu s-ar fi dat înapoi. Niciodată nu ar fi ezitat.

Livty} asta epentru tine, surioara mea.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

S-a apucat să lucreze la încuietoare.

Intrarea în Oraşul Tăcut era exact cum şi-o amintea Emma.

O cărare abia vizibilă tăia un colţ al Pădurii Brocelind, înconjurată de tufe dese. Era limpede că puţini treceau pe aici, şi rar — lampa-vrăjitoarei din mâna ei dădea la iveală un drum care părea necălcat.

Auzea ciripitul păsărilor de noapte şi mişcarea unor mici animale printre copaci.

Dar ceva lipsea din Brocelind. Pădurea fusese întotdeauna locul în care trebuia să te aştepţi să vezi sclipirea vreunui felinar printre frunze, sau să auzi pârâitul focului de tabără în jurul căruia se adunau vârcolacii. Era ceva însă în liniştea de acum, ceva care o făcea pe Emma să înainteze cu multă precauţie. Copacii erau şi mai deşi când s-a apropiat de coasta muntelui şi a găsit în stâncă o uşă. Arăta la fel ca în urmă cu trei ani: ascuţită înpartea de sus şi având pe ea basorelieful unui înger. De lemnul uşii era prins un inel greu de aramă.

Mai mult din instinct, Emma a dus mâna la spate şi a scos din teacă Sabia Mortală. Avea o greutate în mâna ei cum nu mai avea altă sabie, nici măcar Cortana, şi lucea în întuneric de parcă ar fi iradiat ea însăşi lumină.

O luase din cortul lui Julian, unde fusese ascunsă în spatele sacului de dormit, înfăşurată într-o bucată de catifea. O înlocuise cu o altă sabie. Nu ar fi trecut la o examinare mai atentă, dar Julian nu avea niciun motiv să dea fuga în cort din cinci în cinci minute s-o verifice. La urma urmei, tabăra era păzită.

Şi-a lipit mâna de uşă. Mesajul fratelui Shadrach spunea că în noaptea aceea Oraşul Tăcut va fi gol, pentru că Fraţii Tăcuţi fuseseră programaţi să facă de pază la zidurile oraşului în noaptea de dinaintea negocierilor. Şi totuşi uşa părea că pulsează sub palma ei, ca o inimă.

— Sunt Emma Carstairs şi port Sabia Mortală, a spus ea.

Deschide, în numele lui Maellartach!

Câteva momente lungi şi chinuitoare nu s-a întâmplat nimic. Emma a început să intre în panică. Poate că Sabia Mortală din Thule era cumva diferită, poate atomii ei erau alteraţi, poate magia ei era străină.

Uşa s-a deschis brusc, fără sunet, ca o gură care cască. Emma s-a strecurat înăuntru, uitându-se peste umăr spre pădurea tăcută.

Uşa s-a închis în urma ei tot fără zgomot, şi Emma s-a trezit întrun coridor îngust, cu ziduri netede, care ducea spre o scară ce cobora. Lumina lămpii-vrăjitoarei părea că ricoşează din zidurile de marmură pe când cobora, şi avea senzaţia că merge prin amintiri. Oraşul Tăcut din Thule, pustiu şi abandonat. Cercurile de foc din încăperile făcute din oase, de la încheierea ritualului de *parabatai.* Cea mai mare greşeală a ei. Greşeala care o condusese până aici.

S-a cutremurat când a ieşit în partea centrală din oraş, acolo unde de-a lungul pereţilor se aliniau cranii şi femururi, şi unde atârnau din tavan candelabre făcute din oase delicate. Măcar în Thule nu fusese singură.

În sfârşit, a intrat în sala Stelelor Vorbitoare. Era la fel ca în visul ei. Podeaua sclipea ca un cer plin de stele coborât pe pământ, iar

669-serau aşezate în cerc, în

stelele

jurul mesei de bazalt la care Fraţii Tăcuţi stăteau la întruniri. Masa era goală, şi Sabia nu era în locul ei obişnuit.

Emma a păşit pe stele, şi ghetele ei au zăngănit uşor pe marmură. în visul ei, podeaua se deschisese, pur şi simplu. Acum nu s-a întâmplat nimic. Şi-a frecat ochii obosiţi cu dosul palmei, încercând să simtă în ea instinctul care o ajutase să deschidă uşa Oraşului Tăcut.

Sunt parabatai, s-a gândit ea. *Magia care mă leagă pe mine de Julian s-a ţesut în acest loc, în materia din care sunt făcuţi nefilimii.* A atins şovăitoare cu un deget lama Săbiei Mortale. L-a trecut uşor de-a lungul lamei, lăsându-se purtată de valul amintirilor până la momentul în care stătuse lângă foc cu Julian *—poporul tău va fi poporul meu, şi Dumnezeul tău va fii Dumnegeul meu…*

în vârful degetului s-a format o picătură de sânge care a căzut pe marmura de la picioarele ei. S-a auzit un declic şi placa de marmură, care părea intactă, s-a desfăcut şi s-a retras, dând la iveală un spaţiu întunecat.

În spaţiul acela era o placă de piatră. O vedea mult mai clar decât o văzuse în vis. Era făcută din bazalt alb, şi pe ea era pictată runa de *pa- rabatai* cu un sânge atât de vechi, încât sângele în sine dispăruse, lăsând în urmă doar o pată maroniu-

roşiatică în forma runei.

Emmei i s-a tăiat respiraţia, în ciuda tuturor celor întâmplate, faptul că se afla în prezenţa unui obiect atât de vechi şi de puternic o impresiona. Simţind că se sufocă, a ridicat sabia în mâini, cu vârful îndreptat în jos.

Se şi vedea facând-o, se vedea coborând sabia şi sfărâmând placa, îşi imagina sunetul pe care bar fi făcut, spărgându-se.

Acela ar fi fost sunetul inimilor care se sparg, peste tot în lume, în clipa în care *para- batai-i* ar fi separaţi. Şi-i imagina întinzându-şi mâna cu groază, fără să înţeleagă ce se întâmplă — Jace şi Alee, Clary şi Simon.

Durerea pe care ar simţi-o Julian.

A început să plângă fără zgomot. Ar fi o exilată, un paria, o izgonită, precum Cain. Şi-i imagina pe Clary şi pe ceilalţi întorcându-i spatele cu dispreţ.

Nu puteai să răneşti aşa oamenii, şi apoi să fii iertat.

Dar şi-a adus aminte iar de Diana dinThule. Runele lor au început Să ardă Ca fOCUl, depănă aveau flăcări în vene, nu sânge. Oamenii spuneau că pumnalele

celor care se luptau cu ei se sfărâmau în mână. Uniile negre s-au întins pe tot corpul şi au devenit monstruoşi — figic. Mă rog nu am văgut cu ochii mei, am augit la a treia mână.
Poveşti despre creaturi masive, strălucitoare, nemiloase, care distrug oraşe. Sebastian a trebuit să trimită

mii de demoni să-i distrugă. O midtjme de vânători de umbre şi de mundani au murit.

Nu se putea ca ea şi Julian să devină monştri. Nu se putea să ajungă să-i distrugă pe cei pe care îi cunoşteau şi îi iubeau.

Era mai bine să nimicească legăturile de *parabatai,* decât să fie responsabilă pentru moarte şi distrugere. I se părea că trecuse o veşnicie de când Jem îi vorbise despre blestem, încercaseră tot ce se putea să scape de el.

În cele din urmă puterea îi va face să-şi piardă minţile şi vor deveni monştri. îşi vor distruge familiile, îi vor distruge pe cei pe care îi iubesc.

Vorfi înconjuraţi doar de moarte.

Nu era altă scăpare, în afară de asta. Mâinile ei s-au strâns mai tare pe mânerul săbiei. L-a ridicat pe Maellartach.

lartă-mă, Julian!

— Opreşte-te! a răsunat o voce prin Oraşul Oaselor. Emma! Ce faci?

S-a întors, fără să se îndepărteze de Stelele Vorbitoare şi fără să lase jos Sabia. Julian stătea la intrarea în sală. Era alb la faţă şi se uita la ea complet şocat. Se vedea bine că alergase: respira precipitat, avea frunze în păr şi noroi pe ghete.

— Nu încerca să mă opreşti, Julian!

Vocea ei abia dacă era o şoaptă.

El a întins mâinile, ca şi cum ar fi vrut să-i arate că nu era înarmat, şi a făcut un pas spre ea. Ea a clătinat din

întotdeauna am crezut
că

cap şi el s-a oprit.

eu o s-o fac, a spus el. Nu m-am gândit niciodată că o vei face tu.

— Pleacă de aici, Julian! Nu vreau să fii aici când fac asta. Dacă mă găsesc aici, vreau să mă găsească singură.

Emma. Ştiu perfect ce vrei să faci. A mai înaintat un pas spre ea. Nu voi încerca să te opresc. Dar nici nu mă poţi convinge să plec.Dar trebuie! Emma a ridicat vocea. Mă vor exila, Julian, în cel mai bun caz, chiar dacă Elorace va fi înlăturat; nici măcar Jia nu ar trece peste asta, nimeni nu ar face-o şi nici n-ar putea... nu ar înţelege. .. iar dacă vor crede că am fost amândoi, că am făcut asta împreună, îi vei pierde pe copii. Nu pot permite să se întâmple asta, nu după tot ce s-a întâmplat...

— Emma!

Julian a întins mâinile spre ea. Brăţara din sticlă de mare de la mâna lui a sclipit, culori strălucitoare în acest loc al oaselor şi al cenuşiului.

— Nu plec de lângă tine. N-am să plec niciodată de lângă tine. Nici dacă spargi runa aceea n-am să plec.

Emma a fost zguduită de un hohot de plâns. Apoi de un altul. Emma a căzut în genunchi, cu Sabia în mână. Era copleşită de o disperare atât de mare, că părea uşurare. Poate era uşurare. Nu-şi dădea seama, dar l-a simţit pe Julian cum se apropie şi cum îngenunchează în faţa ei

pe piatra rece.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el. Cum rămâne cu perioada aceea de timp pe

care Magnus spunea că o mai avem...

— Runa mea a început să ardă. *..şi* a ta, ştiu. Şi mai e asta. Şi-a ridicat mâneca hanoracului şi a întors antebraţul spre el, ca să vadă semnul acela — o pânză neagră de păianjen, care era mică, dar creştea. Nu cred că mai avem timp.

— Atunci am putea să cerem să ni se ia Peceţile, a zis Julian.

Vocea lui era blândă, liniştitoare — o voce pe care o păstra pentru oamenii pe care îi iubea cel mai mult.

— Şi mie, şi ţie. M-am gândit că...

Am vorbit cu Jem la şedinţă, ba întrerupt ea. Mi-a spus că el n-ar face asta niciodată, iar Magnus nu o poate face singur... Emma a încercat să-şi recapete respiraţia. În Thule, Diana mi-a spus că atunci când Sebastian a preluat controlul, *parabatai-i* din lumea aceea s-au transformat în monştri. Runele lor au început să ardă, li s-a acoperit pielea de peceţi negre şi au devenit monştri. Asta se întâmplă acum cu noi, Julian. Ştiu sigur că asta e. Toate lucrurile acelea despre blestemul care ne va transforma în monştri. E ca şi cum în inima acestei legături e ascunsă o monstruozitate. Ca un... ca un cancer. A urmat o pauză lungă.

— De ce nu mi-ai spus asta?

— La început nu am crezut, a şoptit ea. Sau, cel puţin, am crezut că e ceva care se poate întâmpla numai în Thule. Dar apoi runele noastre au început să ardă. Şi când mi-au apărut pe piele semnele negre... mi-am dat seama...

— Dar nu ştim sigur, a spus el încet. Ştiu cum te simţi.
Tremuri, nu? Ţi se învârte capul.
Şi inima bate cu putere.

Ea a dat din cap.

— Cum de...

— Şi eu simt toate astea, a spus el. Nu cred că e blestemul.

Jem a spus că blestemul ne-ar da putere. Iar eu mă simt de parcă... de parcă m-aş fi încărcat cu electricitate, şi nu-mi pot stăpâni tremuratul.

— Dar pari în regulă, a protestat Emma.

— Cred că recuperarea după vraja aceea este pentru mine ca şi cum aş ieşi dintro prăpastie. încă nu am ajuns acolo, sus, unde eşti tu. Sunt puţin mai protejat. Julian şi-a strâns genunchii în braţe. Ştiu de ce eşti speriată. Oricine ar fi, în locul tău. Totuşi, vreau să te rog ceva. Vreau să te rog să ai încredere.

— încredere? a întrebat ea. În ce să am încredere?

— În noi, a răspuns el.

Chiar şi atunci când mi-ai spus de ce ne e interzis să ne iubim... chiar şi atunci când mi-am dat seama că n-ar fi trebuit niciodată să devenim *parabatai...* tot mi-au rămas amintiri minunate, că ţi-am fost partener de luptă, că prietenia noastră a căpătat ceva sfânt. Eu şi acum mai cred în legătura noastră,

Emma. Eu încă mai cred în legătura de *parabatai,* în importanţa ei, în legătura aceea frumoasă pe care o au Alee sau Jace, sau Jem, odinioară.

— Dar dacă se va întoarce totul împotriva noastră? Dacă marea noastră putere va deveni marea noastră slăbiciune?

— De aceea te-am rugat să ai încredere. Să crezi în noi, dacă nu poţi crede în legătura de *parabatai.* Mâine s-ar putea să luptăm. Noi,

împotriva lor. Avem nevoie de Jace, de Alee, de Clary şi de Simon, avem nevoie de noi înşine... să fim compleţi şi de neînvins pe câmpul de luptă. Trebuie să fim în deplinătatea forţelor. încă o zi, Emma. Am ajuns până aici.
Mai putem rezista o zi.Dar am nevoie de Sabia Mortală, a spus Emma, strângând-o la piept. Nu pot face asta fără ea.

— Dacă mâine învingem, vom primi ajutor de la Conclav, a replicat Julian. Dacă nu învingem, Elorace va fi fericit să ne smulgă runele. Ştiu sigur că aşa va fi.

— M-am gândit şi eu la asta, a spus Emma. Dar nu putem fî siguri, nu-i aşa?

— Poate da, poate nu. Dar dacă faci asta, dacă vei tăia legăturile, atunci voi rămâne lângă tine şi îmi voi asuma responsabilitatea alături de tine.
Nu mă poţi opri.

— Dar copiii..., a şoptit ea.

Nu putea suporta gândul că Julian ar putea fi separat de ei, gândul că familia Blackthorn va avea parte de alte dureri şi alte suferinţe.

— Copiii le au acum pe Elelen şi pe Aline. Nu sunt singurul care poate păstra unită familia. Când mi-a fost rău, tu ai fost bună şi pentru mine. Nu pot să nu fac şi eu asta.

— Bine, a spus ea. Bine, mai aştept zi.

Ca şi cum ar fi auzit-o, podeaua s-a închis la

picioarele ei, ascunzând piatra cu runa de *parabatai* sub marmura protectoare. Emma ar fi vrut să întindă braţul spre Julian, să-i atingă mâinile, să-i spună cât e de recunoscătoare. Ar fi vrut să-i spună mai multe, toate acele cuvinte pe care nu aveau voie să le spună, dar nu a facut-o — s-a uitat doar la el în tăcere şi a gândit cuvintele, întrebându-se dacă mai rostise vreodată cineva acele cuvinte în gând, în Oraşul Tăcut. Dacă le rostise în gând aşa, cu speranţă şi disperare în aceeaşi măsură.

— Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.Dar am nevoie de Sabia Mortală, a spus Emma, strângând-o la piept. Nu pot face asta fără ea.

— Dacă mâine învingem, vom primi ajutor de la Conclav, a replicat Julian. Dacă nu învingem, Horace va fi fericit să ne smulgă runele. Ştiu sigur că aşa va fi.

— M-am gândit şi eu la asta, a spus Emma. Dar nu putem fi siguri, nu-i aşa?

— Poate da, poate nu. Dar dacă faci asta, dacă vei tăia legăturile, atunci voi rămâne lângă tine şi îmi voi asuma responsabilitatea alături de tine.
Nu mă poţi opri.

— Dar copiii..., a şoptit ea.

Nu putea suporta gândul că Julian ar putea fi separat de ei, gândul că familia Blackthorn va avea parte de alte dureri şi alte suferinţe.

— Copiii le au acum pe

Elelen şi pe Aline. Nu sunt singurul care poate păstra unită familia. Când mi-a fost rău, tu ai fost bună şi pentru mine. Nu pot să nu fac şi eu asta.

— Bine, a spus ea. Bine, mai aştept o

Ca şi cum ar fi auzit-o, podeaua s-a închis la picioarele ei, ascunzând piatra cu runa de *pambatai* sub marmura protectoare. Emma ar fi vrut să întindă braţul spre Julian, să-i

atingă mâinile, să-i spună cât e de recunoscătoare. Ar fi vrut să-i spună mai multe, toate acele cuvinte pe care nu aveau voie să le spună, dar nu a facut-o — s-a uitat doar la el în tăcere şi a gândit cuvintele, întrebându-se dacă mai rostise vreodată cineva acele cuvinte în gând, în Oraşul Tăcut. Dacă le rostise în gând aşa, cu speranţă şi disperare în aceeaşi măsură.

674-s

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

30

NICI DIAMANTELE ÎNCHISE

PE EMMA A TREZIT-O UN ZGOMOT CA UN RÂCÂIT ÎN UŞA CORTULUI. Dormise fără vise toată noaptea, se trezise doar târziu, când intrase Cristina şi se înfaşurase şi ea în păturile ei. Acum se străduia să se

trezească, simţindu-se mahmură; printi^o gaură din ţesătura cortului vedea afară lumina cenuşie, de la cerul acoperit de nori de ploaie.

Helen era în faţa cortului lor.

— Mai aveţi treizeci de minute, le-a anunţat ea, după care paşii ei nu s-au mai auzit când s-a îndepărtat ca să-i trezească şi pe ceilalţi.

Cristina a scos un geamăt şi a ieşit de sub pătură. Amândouă dor miseră îmbrăcate.

— Stela mea, a spus ea. Ar trebui — a căscat — să ne facem rune. Şi sper să fie cafea.

Emma şi-a scos bluza, tremurând, la fel şi Cristina. Şi-au făcut rune una celeilalte — pentru Emma runele Agilităţii şi a Stabilităţii, pentru Cristina runele Blocării şi a Parării, şi pentru amândouă, runele Loviturii Sigure şi a Vederii la Distanţă. Cristina nu a întrebat-o de ce nu îi făcea Julian runele.

Ştiau amândouă.

Şi-au încheiat cataramele şi fermoarele de la echipament şi de la ghete, apoi au ieşit din cort şi şi-au întins bine muşchii înţepeniţi.Cerul era greu de nori negri şi pământul era ud de rouă. Se părea că ceilalţi se treziseră deja şi toată lumea alerga grăbită prin tabără — Simon îşi trăgea fermoarul de la uniformă, Isabelle lustruia o sabie lungă. Magnus, îmbrăcat sobru cu haine

închise la culoare, îl ajuta pe Alee, echipat din cap până în picioare, să-şi lege tolba cu săgeţi. Aline desena runa Curajului pe ceafa lui Aline. Mark, cu centura plină de pumnale, era la foc, amestecând în nişte porridge.

Cristina a scâncit.

— Nu văd nici strop de cafea. Doar porridge.

— Cafeaua e o chestie malefică, mereu ţi-am spus asta, drogato, a spus Emma. Dă-mi mâna... îţi fac o rună pentru Energie.

Cristina a bombănit, dar i-a întins mâna; o rună bună de Energie avea cam acelaşi efect precum cafeina. Emma s-a uitat cu afecţiune la Cristina, în timp ce desena cu stela pe pielea ei.
Bănuia unde fusese Cristina în noaptea trecută, dar nu era acum momentul s-o întrebe.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă într-adevăr, a spus Cristina, după ce Emma a terminat.

— Ştiu, a răspuns Emma. **E** a strâns uşor mâna, apoi şi-a pus stela la centură. Sunt lângă tine dacă se întâmplă ceva. Ştii asta.

Cristina a dus mâna la medalion, apoi a atins uşor obrazul Emmei, cu o privire gravă.

— îngerul să te binecuvânteze şi să te aibă în pază, sora mea.

înainte ca Emma să poată spune ceva, a fost distrasă de nişte voci ridicate. S-a întors şi Ea văzut pe Julian cu Ty şi cu Kit; Ty vorbea tare, vizibil supărat, iar Kit stătea deoparte, cu mâinile în buzunare. Când s-a apropiat, a văzut mai bine expresia lui Kit.

A şocat-o. Părea, efectiv, terminat, disperat.

— Vrem să venim cu voi,

spunea Ty Mark se apropia şi el, abandonând porridge-ul. Helen, Aline şi Kieran stăteau în apropiere, iar ceilalţi, politicoşi, se prefăceau că nu observă nimic.

— Vrem să luptăm alături de voi. -*Ty.* Noile rune, negre şi lucioase, erau vizibile pe mâinile şi claviculele lui Julian. Emma se întreba cine le-o fi făcut. Mark?

Helen? Nu avea importanţă. Ea ar fi trebuit să i le facă.

— Nu e o luptă. Este o negociere. O conferinţă de pace.

Nu pot să-mi aduc toată familia.

— Nu e ca şi cum tu ai fi fost invitat şi noi nu, a spus *Ty* Era îmbrăcat în uniformă; la fel şi Kit. La centura lui Ty atârna o sabie scurtă.

— Niciunul dintre noi n-a fost invitat.

Emma şi-a ascuns zâmbetul. întotdeauna era greu să te cerţi cu Ty când îţi aducea argumente aşa de bune.

— Dacă ne ducem toţi, o să fie un haos, a spus Julian. Am nevoie de tine aici, Ty. Ştii care e misiunea ta.

Ty a spus, fără tragere de inimă:

— Să vă avertizez. Să am grijă de mine.

— Exact, a spus Julian. Ea luat mâna în palmele lui; băiatul era încă puţin mai scund ca el.

Să ai grijă de tine, Tiberius.

Mark părea uşurat. Kit încă nu rostise vreun cuvânt. Peste Ty, Julian a dat din cap spre Magnus, care stătea lângă Alee sub un copac din apropiere.

Magnus a înclinat şi el capul.

Interesant, şi-a spus Emma.

Ceilalţi au început să se apropie acum, când părea că discuţia se încheiase: Cristina şi Kieran, Diana, Isabelle şi Simon, Clary şi Jace. Jace s-a dus la Kit şi l-a atins pe umăr cu toată delicateţea de care Emma ştia că era capabil, dar pe care o arăta rareori. Uitându-se la ei,

Emma a văzut că Jace îi întinde lui Kit un pumnal subţire de argint, pe al cărui mâner erau gravaţi nişte bâtlani în zbor. Kit l-a luat cu grijă şi a dat din cap.

Emma nu auzea ce-şi spuneau, dar Kit arăta acum mai puţin jalnic.

Kieran şi Cristina îşi vorbiseră în şoaptă. Acum Kieran plecase de lângă ea, apropiindu-se de Julian şi de ceilalţi care urmau să plece pe Câmpiile Nepieritoare — Emma şi Cristina, Alee şi Mark. Părul lui negru se umezise şi se încreţise în jurul feţei.

— Este şi timpul meu să plec, cred.

îmi pare rău că nu poţi rămâne cu noi în această etapă, a spus Julian. Ne-ai fost de mare ajutor, Kieran. Ai fost ca unul de-ai noştri.Kieran s-a uitat la Julian, măsurându-i cu privirea.

— Nu te-am văzut destul

de limpede în trecut, Julian Atticus.
Tu ai o inimă cumplită. Dar ai şi una bună.

Julian a părut uşor surprins, dar apoi a venit rândul celorlalţi să fie şi mai surprinşi, când Kieran s-a dus la Mark să-l sărute, luându-şi rămas-bun — după care s-a întors spre Cristina şi a sărutat-o şi pe ea.
Amândoi i-au zâmbit, în timp ce ceilalţi îi priveau uimiţi. *Vresupun că am avut dreptate,* şi-a spus Emma, şi a ridicat o sprânceană la Cristina, care a roşit.

Kieran le-a spus celor doi ceva în şoaptă, ceva ce Emma nu a putut auzi, apoi s-a pierdut în pădure, evaporându-se ca ceaţa.

— Cei care nu rămân în tabără trebuie să plece, a spus Diana. Nu mai e mult până începe întrunirea, şi ne ia cel puţin o oră să ajungem pe Câmpiile Nepieritoare.

Clary vorbea cu Simon; ba bătut uşor pe umeri, apoi s-a întors repede spre Isabelle, care a îmbrăţişat-o. Alee plecase să vorbească cu Jace. Peste tot erau *parabatai* care se pregăteau acum să se despartă, chiar dacă pentru puţin timp. Emma avea senzaţia că se întâmplă ceva ireal.
Crezuse că la momentul acesta legăturile de *parabatai* vor fi rupte. Era ciudat să stea aşa acolo — să nu fugă, să nu fie detestată, să nu fie exilată.

Alee i-a strâns mâna lui Jace.

— Ai grijă de tine!

Jace s-a uitat la el lung, apoi i-a dat drumul. Clary a plecat de lângă Simon şi s-a dus lângă Jace. S-au uitat cu toţii la Magnus, care a înaintat prin iarba udă spre Alee, a înclinat capul şi ba sărutat delicat.

— Mi-ar fi plăcut să vii şi tu, i-a spus Alee, cu ochi strălucitori.

— Ştii cum ne-am înţeles. Fără repudiaţi care să-l sperie pe Elorace, a spus Magnus. Ai grijă, arcaşul meu. Să te întorci la mine.

S-a dus apoi lângă Jace şi Clary. Elelen şi Aline s-au apropiat şi ele, urmate de Kit şi de Ty. Alcătuiau împreună un mic grup tăcut, care a rămas uitându-se cum ceilalţi se întorc şi pătrund în Pădurea Brocelind.

-678 i3— O să mai vorbeşti vreodată cu mine? a întrebat -Ty

El şi Kit stăteau într-o poieniţă verde din pădure, în apropierea taberei. în spatele lor era un bolovan mare, acoperit cu muşchi ver- de-maroniu; Ty stătea rezemat cu spatele de el, cu pleoapele lăsate pe jumătate, de oboseală.

Kit abia dacă îşi mai amintea cum se întorseseră de la Lacul Lyn noaptea trecută. Ty aproape că nu putea să meargă. Se rezemase de Kit mai tot drumul, dar Kit nici atunci nu

vorbise cu el. Nici măcar când începuse să plouă şi înaintau împreună prin bălţile acelea mizerabile. Nici când Ty se oprise să vomite pe marginea drumului. Nici când se chircise şi suspinase dupăjulian, ca şi cum Julian ar fi putut să apară din senin şi să îndrepte lucrurile.

Era ca şi cum emoţiile lui Kit erau închise undeva, într-un borcan vidat. Ty nu îl voia — nici ca prieten, nici ca nimic.

Fiecare gură de aer era dureroasă, dar mintea lui nu îndrăznea să recunoască de ce; să recunoască cine era cu adevărat vinovat de ceea ce se întâmplase.

— Trebuie să păstrăm liniştea, a fost tot ce a spus el acum.

Ty s-a uitat la el, neîncrezător.

— Nu e asta, a spus el. Eşti supărat pe mine, cred.

Kit ştia că ar fi trebuit să-i spună lui Ty ce simte; era mai mult decât incorect să aştepte să ghicească el. Singura problemă era că nici el nu ştia sigur ce simte.

îşi amintea cum se întorseseră în tabără, îşi amintea cum se băgaseră amândoi în cort, îşi amintea cum se culcase Ty, ghemuit. Kit ar fi vrut să se ducă după Julián, dar Ty clătinase din cap şi îşi înfundase faţa în pătură, îngânând ceva în şoaptă, până când muşchii i se relaxaseră şi căzuse într-un somn greu.

Kit nu dormise.

— Uite... A băgat mâna în buzunar. Azi-noapte, după... în fine, înainte să plecăm de la lac, m-am întors la foc.

Găsise acolo doar cenuşă şi jar, în afară de ceva lucios. Lănţişorul ei de aur, care strălucea în cenuşă precum comoara piraţilor.

Acum Kit i ba întins, şi a văzut cum pielea de la coada ochilor lui Ty se încreţeşte, aşa cum se întâmpla când era foarte surprins.

L-ai luat pentru mine? a întrebat el.Kit ţinea în continuare întinsă mâna cu lănţişorul. Medalionul se legăna între ei ca un pendul strălucitor. Ty a întins încet mâna săd ia. Sângele de pe el arsese. Acum medalionul a strălucit curat când Ty La agăţat la gât.

— Kit, a început el şovăitor. Am crezut că tu... am crezut că tu o să fii...

Frunzele au foşnit; o creangă a trosnit. Kit şi Ty au tăcut instantaneu. După un moment, Ty s-a ridicat pe vine, cu mâna pe medalion, şi a început să fluiere.

Emma şi ceilalţi au înaintat într o tăcere aproape totală printre copacii uzi şi verzi, plini de frunze şi de apă. Din când în când, picăturile reci de ploaie treceau de coronament şi se prelingeau pe sub gulerul Emmei, înfiorând-o.

După un timp, ajunseseră la o răscruce. Diana, Isabelle şi Simon au luat-o spre dreapta.

Ceilalţi au luat-o spre stânga. Nu şi-au spus la revedere, deşi Alee şi-a sărutat sora pe obraz, fără un cuvânt.

Acum erau cinci: primul era Julian, apoi Mark şi Cristina — nu se ţineau de mână, dar umerii lor se atingeau în mers — şi în ariergardă, Alee şi Emma. Alee era foarte atent, cu arcul întotdeauna pregătit, şi scormonea cu ochii lui albaştri umbrele care înconjurau cărarea.

— Ţi-ai dorit vreodată o tapiserie mare de tot cu tine? Ea întrebat Emma.

Alee nu era genul de om care să fie luat uşor prin surprindere.

— De ce? a întrebat el. Ai tu una?

— De fapt, chiar am, a spus Emma. Am salvat-o din biroul Inchizitorului şi am cărat-o în braţe pe străzile din Alicante.
M>am ales cu nişte priviri ciudate.

Alee a avut o tresărire a buzelor.

— Sunt convins.

— N-am vrut s-o arunce Inchizitorul, a spus Emma. El vrea să spună că Bătălia de la Burren n-a fost prea importantă.
Dar eu am fost în Thule. Ştiu ce ar fi însemnat dacă nu ar fi existat Clary. Sau Jace. Sau tu.

— Alee a lăsat arcul puţin mai jos.Şi imaginează-ţi unde am fi acum, a spus el, dacă nu ar fi fost Julian, sau tu, sau Cristina, sau Mark. Cred că sunt momente când fiecare dintre noi e chemat. Când putem alege dacă facem sau nu o mişcare. Ce aţi făcut voi pe Tărâmul Elfilor...

S-a întrerupt, apoi: Ştii ce, cred că ar trebui să-i dai tapiseria aia lui Magnus. Dacă s-ar bucura cineva s-o aibă, el e acela.

Lumina a pătruns brusc printre copaci. Emma a ridicat capul, crezând că s-au împrăştiat norii, dar şi-a dat seama că ajunseseră la marginea pădurii. Copacii erau mai rari, iar cerul se arcuia desupra lor în nuanţe sidefii de gri şi bleumarin.

Au ieşit din pădure. În faţa lor se întindea câmpul verde până spre zidurile din Alicante. în depărtare, Emma vedea nişte siluete negre, mici ca nişte gândaci, care se apropiau de mijlocul Câmpiilor Nepieritoare. Cohorta? Elfii de la Curtea întunericului? Chiar şi cu runa care o ajuta să vadă la distanţă, erau prea departe ca să-şi dea seama.

— Emma, a spus Julian. Eşti gata?

S-a uitat la el. Pentru o clipă, a fost ca şi cum nu mai era nimeni acolo în afară de ei, ca şi cum se aflau în Oraşul Tăcut, pe podeaua de marmură, uitându-se unul la altul, şi conexiunea dintre ei strălucea de atâta forţă. Deasupra uniformei negre, faţa lui Julian era palidă; ochii lui albaştri-verzi ardeau când s-a uitat la ea. Ştia la ce se gândeşte. Ajunsese aici, într-un punct de unde nu mai era cale de întoarcere. Avea nevoie de ea ca să facă ultimul pas.

A ridicat bărbia.

— Noi am ales să facem

asta, a spus ea, apoi au păşit cu toţii pe iarba Câmpiilor Nepieritoare şi au pornit spre zidurile dinAlicante.

Iar cerul era plin de îngeri.

Dru stătea pe malul canalului, în faţa casei Graymark, ţinându-i de mână pe Tawy Peste tot în Alicante, vânătorii de umbre, tineri şi bătrâni, umpluseră străzile şi se uitau la cer.

Dru trebuia să admită că Horace făcuse o chestie impresionantă. Era ca şi cum te-ai fi uitat la un ecran imens, un IMAX, sau ceva mai mare.

Când au ieşit prima oară din casă, Maryse îmboldindu-i pe Rafe şi pe Max să meargă în faţa ei, s-au oprit brusc să se uite uluiţi lapătratul enorm de pe cer. Atunci nu se vedeau pe ecran decât verdele câmpului şi o bucată de cer albastru- cenuşiu.

Apoi au intrat în cadru Elorace şi Zara, care mergeau pe iarbă cu paşi mari şi, din cauza dimensiunii şi a unghiului în care se facea Proiecţia, păreau nişte îngeri care merg pe cer. Elorace arăta ca întotdeauna, cu o singură mare diferenţă: mâneca stângă era goală de la cot în jos.

Zara îşi lăsase părul despletit, ceea ce, pentru luptă, nu era practic, dar avea un efect vizual dramatic. Avea şi Cortana la brâu, şi lucrul ăsta îi întorcea

stomacul pe dos lui Dru.

— Aia e sabia Emmei, a spus Tawy, supărat.

Dru nu i-a făcut nicio observaţie. Nici ea nu era mai puţin iritată.

Horace şi Zara erau urmaţi de un mic grup de gardieni — printre care Vanessa Ashdown şi Martin Gladstone — şi de un contingent de Centurioni. Dru i-a recunoscut pe unii dintre ei de pe vremea când au stat la Institut — Mallory Bridgestock,
Jessica Beausejours şi Timothy Rockford. Manuel nu era însă printre ei, ceea ce pe Dru a surprins-o. Mereu avusese impresia că e un tip căruia îi place să fie în mijlocul acţiunii.

În timp ce toţi îşi ocupau locurile pe câmp, Maryse a clătinat din cap şi a mormăit ceva de Gladstone. încercase până atunci să-i ţină aproape pe Max şi pe Rafe, niciunul dintre ei interesaţi de imaginile plicticoase de pe cer, dar acum s-a uitat şi ea la Horace şi s-a încruntat.

— Parcă e din nou Cercul, a spus ea. La fel era şi Valentine, aşa de sigur de dreptatea lui. Aşa de sigur că are dreptul de a hotărî şi pentru alţii ce trebuie să creadă.

Din mulţimea vânătorilor de umbre care priveau s-a auzit o exclamaţie de uimire. Nu o reacţie la cuvintele lui Maryse — toţi se uitau în sus. Dru a dat capul pe spate şi a văzut, şocată, cum armata de la Curtea

întunericului înainta în marş către Cohortă.

pumnale. în faţa lor mărşăluiau Căştile Roşii, cu uniformele lor înmuiate în sânge,

Părea o armată imensă, erau şiruri nesfârşite de elfi îmbrăcaţi în uniformă întunecată a Regelui întunericului. Cavaleri călări, cu suliţe de argint şi de bronz, care sclipeau în lumina dimineţii. Goblini îndesaţi, cu nişte topoare sinistre; driade cu bâte de lemn şi spirite de apă care rânjeau cu dinţii lor ascuţiţi precum nişte

-:rdele

p tactic,
ttul ăsta

. aşa de
centru

exclam
e uitau
Ca de

bocănind cu ghetele de fier în pământ. Gărzile înconjurau un bărbat încoronat care mergea călare — noul Rege de la Curtea întunericului, îşi purta corona întro parte, cu nepăsare.

Când s-a apropiat, Dru a văzut că seamănă un pic cu Kieran. Aceeaşi linie dreaptă a gurii, aceleaşi trăsături inuman de frumoase, deşi părul Regelui era negru-cărbune şi avea şuviţe violet. S-a apropiat de Inchizitor şi de ceilalţi membri ai Cohortei şi s-a uitat în jos la ei cu o privire rece.

Maryse a scos o exclamaţie de surpriză. Şi ceilalţi vânători de umbre erau uimiţi, ba chiar unii de pe Podul Cistern au început să aplaude. Oricât de mult îl ura Dru pe Horace, trebuia să admită că era un spectacol reuşit: mica bandă a Cohortei, faţă în faţă cu imensa armată a elfilor.

Dar era bucuroasă că plănuise şi ea un spectacol.

—Salutări, nobile Obanî a spus Horace, înclinând capul. Îţi mulţumim că ai acceptat să vii să negociezi cu noi în această dimineaţă.

— Minte, a spus Tavvy. Uită-te la faţa lui.

—Ştiu, a şoptit Dru. Dar nu mai spune asta când poate să te audă cineva.

Oban a descălecat cu graţie. A făcut o plecăciune în faţa lui Horace. Alte exclamaţii colective de uimire s-au auzit pe străzile din Alicante. Elfii nu fac plecăciuni în faţa vânătorilor de umbre.

— Plăcerea e a mea.

Horace a zâmbit larg.

—înţelegi gravitatea situaţiei noastre, a spus el. Moartea a doi dintre noi, mai ales a unor vânători de umbre aşa de faimoşi precum Jace Herondale şi Clary Fairchild, lasă un gol în inima comunităţii noastre. O astfel de rană nu poate fi tolerată întro societate civilizată. Trebuie să fie compensată.

Adică răzbunată, şi-a spus Dru. Ştia că era o diferenţă între cele două, cu toate că se îndoia că ar putea explica în ce consta diferenţa.

—Noi, cei de pe Tărâmul întunericului, nu avem o altă părere, a spus Oban, pompos. Noi credem că s-a demonstrat că repudiaţii şi vânătorii de umbre nu pot ocupa acelaşi spaţiu în siguranţă. Mai bine

-

68_3<

S

— Exact, a răspuns I Io race.
Respectul de la distanţă mi se pare un lucru bun.

— Pe bune? a mormăit Maryse. Nimeni nu poate să creadă rahaturile astea, nu?

Dru s-a uitat la ea dintno parte.

— Uneori chiar vorbeşti ca o newyorkeză, spus ea.

Maryse a zâmbit strâmb.

— O s-o iau ca pe un compliment.

Pe neaşteptate, s-a stârnit
agitaţie. Dru a ridicat privirea şi a văzut că Elorace, care dădea din cap aprobator spre Oban, se uita acum undeva, în depărtare, cu gura căscată de uimire.

Oban s-a întors, şi pe faţa lui a apărut o strâmbătură urâtă — singura expresie sinceră pe care o arătase până atunci.

— Ce înseamnă intruziunea asta?

Fără să se poată abţine, Dru
a bătut din palme. în vizorul Proiecţiei apăruseră Julian,
Emma şi restul grupului lor, înaintând cu paşi mari spre Cohortă. Contrar tuturor aşteptărilor, veniseră.

Vântul se înteţise şi bătea puternic peste Câmpii, neoprit de ziduri sau de copaci. Iarba se culca la pământ în faţa Emmei şi a celorlalţi, iar roba de Inchizitor a lui Horace flutura în jurul lui. Zara şi-a dat părul de pe faţă şi s-a uitat furioasă la Julian, apoi şi-a întors la Emma privirea încărcată de dezgust.

— *Tu,* a şuierat ea.

Emma a rânjit la ea, şi toată rezerva ei de ură s-a trezit la viaţă când a văzut Cortana atârnând la centura Zarei.

— Mereu mi-am dorit să şuiere cineva la mine aşa, a spus ea. Mă face să mă simt ca într-un film.

Horace a avut un rictus.

— Ce căutaţi aici, bastarzilor? Cum îndrăzniţi să întrerupeţi această întrunire?
Aici e o chestiune serioasă, nu e o joacă de copii.

— N-a spus nimeni că e o joacă, Dearborn. Julian s-a oprit între Horace şi mulţimea agitată de cavaleri elfi şi soldaţi de la Căştile Roşii, flancat de Mark şi de Alee, întro parte, şi de Emma şi Cristina în cealaltă parte. Şi nici copii nu suntem.Eu, sigur nu, a intervenit Alee, pe un ton degajat.

Un bărbat care stătea în picioare în mijlocul Căştilor Roşii a
arătat spre Mark.
Semăna puţin cu Kieran, cu părul lui negru-violet, înfoiat, şi cu o
coroniţă subţire pe cap.

— Te cunosc.

Mark s-a uitat urât la el.

— Din păcate, e adevărat.
S-a întors la ceilalţi. Acesta este prinţul Oban.

— *Regele* Oban, s-a răstit el.
Horace... Inchizitorule, ai grijă să-mi arate respect.

— Nici nu ar trebui să fie aici, a spus Horace. îmi cer scuze pentru această intruziune.
A făcut un gest arogant cu mâna, în direcţia lor. Ashdown,
Gladstone, scăpaţi de gunoaiele astea!

— L-aţi auzit, a zis Vanessa şi a făcut un pas în faţă, cu mâna pe sabia de la centură.

— E chiar greu să-mi
închipui ce rău a putut face Cameron ca să merite o rudă ca tine, a spus Emma, şi a avut satisfacţia să vadă petele roşii de furie care au acoperit faţa Vanessei.

Alee a ridicat arcul. La fel şi Mark.

— Dacă nu predaţi armele acum, vom fi nevoiţi să..., a început Horace.

— Eşti sigur că asta vrei să vadă toată lumea? Ea întrerupt Julian. După tot ce ai spus despre tinerii vânători de umbre care au murit, tu vrei să mai omori şi alţii? S-a întors cu spatele la Elorace, spre zidurile din Alicante, şi a vorbit cu o voce puternică şi dură. Aceste negocieri sunt aranjate. Sunt doar de spectacol. Inchizitorul nu doar că s-a aliat cu cei de la Curtea întunericului, el Ea şi pus pe tron pe Oban, ca pe o marionetă.

Zara a scos o exclamaţie de uimire. Dacă până atunci Horace avea un aer arogant, acum părea şocat.

— Minciuni! Sunt doar nişte minciuni scandaloase! a urlat el.

Presupun că o să spui acum că tot el Ea omorât pe Jace şi pe Clary, a spus Zara.Julian nu s-a obosit să se uite la ea. Se uita drept spre Alicante. Emma încerca să şi-i imagineze pe vânătorii de umbre din oraş.
Oare îl vedeau, îl auzeau? înţelegeau?

— Nu aveam de gând să spun asta, a răspuns Julian.
Pentru că nu sunt morţi.

Nu sunt morţi.

În jurul lui Dru s-a stârnit un vacarm. Era haos pe străzi. Îi auzea pe oameni exclamând, unii de bucurie, alţii de uimire sau de furie; auzea peste tot rostindu-se numele lui Clary şi Jace. Tawy a ridicat pumnul spre cer, unde era, mare, imaginea lui Julian, cu Emma şi ceilalţi lângă el.

Asta~ifratele meu, şi-a spus Dru cu mândrie. Fratele meu, Julian.

— E de prost gust să faci astfel de glume, s-a stropşit Gladstone.
Lumea nefil iniilor încă îi mai plânge pe Jace şi pe Clary..

— Şi noi le-am găsit hainele pline de sânge, a spus Zara. Ştim că sunt morţi.

— Oamenii mai pierd câte
0 haină, Zara, a replicat Alee.
Jace este *parabatai*-|*A* meu. Dacă era mort, aş fi ştiut.

— Ah, *sentimente,* a spus Horace, batjocoritor. Totul e legat

de sentimente, mri aşa,
Lightwood? Noi, la Cohortă, discutăm despre realitate!
Despre realitatea *noastrăl*

— Nimeni nu deţine realitatea, a spus Cristina încet.
Realitatea este una singură.

Horace s-a uitat la ea cu o privire dezgustată, apoi s-a întors la Oban.

— Jace Herondale şi Clary Fairchild sunt morţi, mr
1 aşa?

Pe faţa lui Oban era un amestec de furie şi nelinişte.

— Unul dintre soldaţii de la Căştile Roşii mi-a spus asta, şi, după cum ştii, supuşii mei nu mint.

Poftim, a spus Horace.
Mi-am pierdut răbdarea cu tine, Blackthorn! Soldaţi, veniţi şi duceţi-i la Citadelă. Pedeapsa lor va fi stabilită mai târziu.

Îi ducem noi.Zara s-a apropiat, cu Timothy Rockford lângă ea. A scos Cortana din teacă şi a ridicat-o, arătând cu ea spre intruşi.

— Emma Carstairs, te arestez în numele...

Emma a întins mâna. A întins
mâna, aşa cum ridicase mâna în toţi aceşti ani de când Julian îi dăduse Cortana, la începutul Războiului întunecat. A întins mâna, aşa cum făcuse pe Tărâmul Elfilor, în mijlocul zidului de spini, ca şi cum ar fi întins mâna spre trecut, pentru a atinge mâinile tuturor femeilor din familia Carstairs care deţinuseră Cortana de-a lungul timpului.

Mâna Zarei a tresărit violent.
Cortana s-a desprins dintre degetele ei şi a zburat prin aer.

Mânerul a aterizat cu forţă în mâna Emmei. L-a strâns, cu un gest reflex, şi a ridicat sabia sus.
Cortana era din nou a ei.

Stăteau pe buştenii de lângă foc şi vorbeau, deşi Helen era mult prea nervoasă ca să fie atentă la conversaţie. Nu-şi putea lua gândul de lajules şi Mark şi de la pericolul pe care îl înfruntau.

— O să fie bine, i-a spus Magnus, după ce o întrebase de două ori acelaşi lucru şi ea nu răspunsese.

Se uita fix în adâncul pădurii, încordată toată.

— Horace nu le va face niciun rău în faţa atâtor oameni.
E politician.

— Oricine poate ceda
nervos, a spus Helen. Am văzut oameni care ajung să facă lucruri tare ciudate.

Ochii lui de pisică au strălucit.

— Cred că da.

— Tmi pare bine să te văd, a spus Aline. N-am mai petrecut aşa mult timp împreună de când eram la Roma.

Aline i-a zâmbit lui Helen;
Roma era locul unde se văzuseră prima oară, cu mulţi ani în urmă.

— Tot îmi spun că de acum o să evit războaiele şi luptele, a zis Magnus. Nu ştiu cum se face că mereu vin la mine. Faţa mea cred că are ceva.

Fluierătura le-a ridicat în picioare pe Helen şi pe Aline.
Semnalul de alarmă nu le-a dat prea mult timp. Copacii din jur au început săse mişte; Helen abia reuşise să scoată spada, când un grup de cinci- zeci- şaizeci de soldaţi ai Cohortei au dat năvală din pădure, în frunte cu Manuel Villalobos, venind direct spre tabără.

Magnus nu s-a deranjat să se ridice de pe buşteanul lui.

— Vai, dragă, a spus el pe un ton plictisit. Un atac înfricoşător şi neaşteptat.

Aline Fa plesnit peste umăr.
Soldaţii Cohortei au coborât în goană panta dealului şi au umplut tabăra, încercuindu-i pe Magnus, Helen şi Aline. Manuel purta uniforma completă de Centurion; pelerina roşu cu cenuşiu a fluturat impresionant când a prins-o pe Aline şi a lipit-o de pieptul lui, cu pumnalul în mână.

— Care e cortul lui Jace şi
Clary? a întrebat el. A gesticulat cu pumnalul. Voi doi! Milo, Amelia! Prindeţi-i mâinile magicianului. Nu poate face nimic fără ele. S-a uitat la Magnus cu o privire încărcată de ură. Trebuia să fii mort.

— Ah, da, întradevăr, dar chestia e că sunt *nemuritor,* a spus Magnus vesel, în timp ce un vânător de umbre solid — Milo, aparent — i-a tras mâinile în spate. Trebuia să-ţi fi spus cineva.

Helen nu putea să fie aşa veselă ca el. Aline s-a uitat la ea cu o privire liniştitoare, dar s-o vadă pe soţia ei în mâinile lui Manuel era mai mult decât putea suporta.

— Dă-i *drumull* i-a strigat ea.

— Imediat ce-mi spuneţi unde sunt Jace şi Clary, a spus Manuel. De fapt, dă-mi voie să folosesc nişte cuvinte mai pe înţelesul tău. Spune-mi unde sunt, altfel îi tai gâtul soţiei tale.

Helen şi Aline au schimbat o privire.

— Sunt în cortul ăla albastru, a spus Helen, şi a arătat spre cort cu un gest care spera să pară şovăitor.

Manuel a îmbrâncit-o pe Aline. Helen a prins-o şi a strâns-o în braţe.

— Nu mi-a plăcut *deloc,* a murmurat ea cu gura pe gâtul lui Aline, în timp ce soldaţii Cohortei au trecut în fugă pe lângă ele, cu săbiile sclipitoare scoase din teacă.

Nici mie, a răspuns Aline.
Duhneşte a parfum. Ca un con de brad. Hai!S-au uitat înapoi la Magnus, care fluiera vesel, ignorându-şi gardienii ce păreau transpiraţi şi îngrijoraţi. Magnus a dat din cap spre ei, şi aceştia au luat-o la fugă după Manuel şi ceilalţi, care tocmai se apropiau de cortul albastru.

— Scoateţi-le! a spus Manuel, arătând spre beţele cortului. Smulgeţi cortul!

Au apucat pânza cortului, au ridicat-o şi au aruncat-o, iar pânza a căzut grămadă la pământ.

Dedesubt erau Jace şi Clary, stând turceşte pe iarbă, faţă în faţă. Jucau X şi o, desenând pe pământ cu nişte beţişoare. Clary avea părul prins întro coadă şi părea de cincisprezece ani.

Manuel a pufnit, furios.

— Omorâţi-i! a spus el, întorcându-se spre soldaţi. Daţi- i drumul! Omorâţi-i!

Soldaţii păreau că se blocaseră. Amelia a făcut un pas în faţă, a ridicat sabia, apoi a avut un frison vizibil.

Copacii din jurul taberei au început să fremete cu zgomot. Soldaţii care rămăseseră la marginea pădurii, cu săbiile scoase, s-au uitat în jur uimiţi şi înfricoşaţi.

Jace a completat linia de X-uri de pe pământ şi a aruncat beţişorul.

— Şah-mat, a spus el.

— Şah-mat se spune la *sah,* a precizat Clary, ignorându-i complet pe soldaţii din Cohortă care îi înconjurau.

Jace a zâmbit. Era un zâmbet luminos, frumos, genul acela de zâmbet care o făcuse pe Elelen să înţeleagă de ce, cu mulţi ani în urmă, Aline îl sărutase doar ca să vadă cum e.

— Nu mă refeream la jocul nostru, a spus el.

— Am zis să-i omorâţi! a ţipat Manuel.

— Dar, Mânu, a spus Amelia, arătând cu un deget tremurător. Copacii... copacii se mişcă...

Aline şi Helen s-au ţinut strâns de mână când pădurea explodat.

A urmat un moment de linişte totală. Pe toate feţele se citea o uimire sinceră, chiar şi pe faţa lui Oban. Ca elf, probabil că înţelegea cesemnificaţie avea alegerea făcută de Cortana, indiferent dacă îi plăcea sau nu.

Emma a întâlnit privirea lui Julian. El i-a zâmbit cu ochii. Julian înţelegea ce însemna lucrul acesta pentru ea. întotdeauna înţelesese.

Zara a scos un ţipăt ascuţit.

— Dă-mi-o *înapoi!*

S-a apropiat de Emma, care ridicase Cortana, triumfătoare. Sângele cânta în venele ei un cântec de aur şi de luptă.

— *Escrocilor* ce sunteţi! *Hoţilor!* Să veniţi aici şi să încercaţi să distrugeţi tot, să încercaţi să distrugeţi tot ce am construit noi!

— Cortana nu te vrea, Zara, a spus Julian, calm. O sabie făcută de Wayland Fierarul îşi poate alege singură stăpânul, iar Cortana nu a vrut să aleagă nişte mincinoşi.

— Nu suntem mincinoşi...

— Serios? Unde e Manuel? a întrebat Mark. Era pe Tărâmul Elfilor când am fost eu acolo. L- am văzut cum unelteşte împreună cu Oban. Când vorbea de alianţa cu Cohorta.

— Atunci discuta despre
întrunirea asta! a tunat Horace.
Am făcut o alianţă, nu e niciun secret...

— Asta s-a întâmplat cu mult înainte ca tu să le spui celor din Conclav că Jace şi Clary au murit, a spus Cristina.
Manuel poate prevedea viitorul?

Horace a bătut din picior, efectiv

— *Vanessa! Martini Scăpaţi de intru ţii ăţtial*

— Ar putea să-i ia Căştile Roşii, a spus Oban. Sângele vânătorilor de umbre dă o vopsea frumoasă.

Soldaţii din Cohortă au îngheţat. Julian a zâmbit scurt, rece.

— Serios, prinţe? a întrebat Mark. Dar de unde ştii?

Oban s-a răsucit spre el.

— Ai să mi te adresezi ca unui Rege! Eu stăpânesc Tărâmul întunericului! Am luat titlul de la tatăl meu...

— Dar nu tu l-ai ucis, a spus Cristina. Kieran a făcut asta. Kieran, Fiu de Rege.

— Soldaţii din armata elfilor au început să murmure.

Căştile Roşii priveau drept înainte, nemişcaţi.Pune punct acestei farse, Dearborn, a spus Julian. Trimite armata elfilor acasă. Vino şi stai în faţa oamenilor în Sala de Consiliu.

— Să stau în faţa oamenilor? a făcut Horace, cu o strâmbătură dezgustată. Şi cum propui să fac asta, când încă nu am încheiat un acord care să facă dreptate? Oare ai uitat, pur şi simplu, de acei bravi vânători de umbre, despre care pretinzi că ţi-au fost prieteni, şi care au murit de mâna repudiaţilor? Eu nu îi voi abandona! Voi vorbi în numele lor...

— Sau ar putea să vorbească ei singuri, a spus Alee, la fel de calm. Ştii, dacă tot sunt aici.

— A, ia uitaţi-vă, Manuel! a exclamat Emma. Ne părea aşa de rău că nu e aici, dar acum văd că a fost...

— Nu o spune, a avertizat-o Julian.

— ... cam prins. Emma a zâmbit. Scuze. Nu pot să ratez un joc prost de cuvinte.

Şi prins era: Manuel, împreună cu un grup de vreo cincizeci de soldaţi din Cohortă, sau mai mulţi, erau aduşi în marş forţat peste Câmpii, din Pădurea Brocelind. Aveau mâinile legate la spate. În urma lor veneau câţiva vânători de umbre — Aline şi Helen, Isabelle, Diana şi Simon.

Pe lângă ei veneau Jace şi Clary, cu pas lejer, ca şi cum erau la plimbarea de dimineaţă.

Deasupra lor flutura steagul Gărzii lui Liwy; Clary purta drapelul. Emma a simţit că o înţeapă ochii — medalionul şi spada lui Liwy fluturau sus, deasupra Câmpiilor Nepieritoare.

Iar în spatele lor... în spatele lor veneau o mulţime de repudiaţi, care aşteptaseră în pădure pe timpul nopţii: magicieni şi vârcolaci, şi elfi de toate felurile, care ieşeau dintre copaci ţopăind sau mergând cu paşi mai mici sau mai mari.

Pădurea Brocelind era din nou plină de repudiaţi.

Horace rămăsese împietrit.

Zara se făcuse mică lângă el, şi se uita cu ură prin părul ei încurcat.

— Ce se *întâmplă!* a întrebat ea, buimacă.

Emmei aproape că i se făcea milă de ea.

Julian a ridicat mâna şi a desfăcut clema cu care i se închidea pelerina. Ea a alunecat de pe umerii lui, dând la iveală mânerul Săbiei Mortale — aripile deschise de înger, făcute din argint uşor înnegrit.EIorace s-a uitat fix la el, cu o respiraţie cam şuierătoare. Emma nu-şi dădea seama dacă recunoscuse sau nu Sabia Mortală; părea extrem de şocat.

— Ce-ai făcut, prostule? a şuierat el. Elabar n-ai cât de bine am plănuit... tot ce am făcut în numele nefîlimilor...

— Ei, salut, Dearborn!

Elorace s-a dat repede înapoi,
ca şi cum ar fi simţit o arsură văzându-i atât de aproape pe Jace şi pe Clary. Jace îl ţinea pe Manuel în faţa lor de spatele uniformei, iar Centurionul era posac şi iritat.

— Am impresia că zvonurile legate de moartea noastră au fost mult exagerate.
De tine.

Clary a înfipt băţul steagului în pământ, şi pânza a început să fluture sus.

— De mult voiai să spui asta, mri aşa? Ea întrebat ea pe Jace.

Alee s-a uitat la amândoi şi a clătinat din cap. Vânătorii de umbre şi repudiaţii umpluseră acum câmpia, între zona în care se desfăşurau negocierile şi zidurile oraşului Alicante. în mulţime se vedeau chipuri cunoscute.
Simon şi Isabelle stăteau undeva, aproape, iar lângă ei Emma i-a văzut pe Catarina, pe Diana, pe Maia şi pe Bat; s-a uitat după Magnus şi, până la urmă, l-a văzut în apropierea Pădurii Brocelind.
De ce stătea aşa de departe?

— Dearborn, a spus Alee. E ultima ta şansă. Anulează această întâlnire şi întoarce-te cu noi în Sala de Consiliu.

— Nu, a spus Elorace.

Îi revenise în obraji ceva culoare.

— Dar toată lumea vede că ai minţit, a spus Emma. I-ai minţit pe toţi vânătorii de umbre... ai încercat să ne sperii pe toţi, ca să ne supui...

— Ăştia nu sunt Jace şi Clary Horace a arătat spre ei cu degete tremurătoare. Sunt nişte... nişte impostori... e o vrajă făcută de vreun magician ca să ne păcălească, să ne înşele...

— Surorile de Fier au bănuit că vei spune asta, a spus Julian.
De aceea mi-au dat acest obiect.
A întins mâna în spate şi a scos din teacă Sabia Mortală. Metalul părea să cânte când lama a descris un arc prin aer, împrăştiind scântei.S-au auzit exclamaţii de uimire în rândul soldaţilor din Cohortă şi din armata elfilor; Emma putea doar să-şi imagineze ce agitaţie putea fi în oraş.

— Sabia Mortală, refăcută.

Horace îşi mişca buzele, uluit.

— Un fals... o imitaţie...

— Atunci nu te deranjează dacă o ţine Manuel, a spus Julian.
Or donă-i să o ia.

Horace a îngheţat. Ochii lui treceau repede de la sabie la Manuel şi înapoi; în mod curios,
Oban a rupt tăcerea.

— Păi, dacă e o imitaţie,
lasă băiatul s-o ia, a spus el. Nu mai lungi prea mult această farsă.

Ochii lui argintii s-au îndreptat spre Manuel.

— Ia sabia, Centurionule!

Cu buzele strânse, Manuel a
întins mâinile şi Julian i-a pus în palme Sabia Mortală. Emma ba

văzut pe Manuel tresărind ca de durere, şi a simţit o uşurare rece. Deci puterea Săbiei Mortale era întreagă. Era dureros să fii forţat să spui adevărul. Puterea Săbiei provoca durere nu numai celui care minţea, ci şi celor care voiau să le protejeze secretele.

Julian şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a uitat la Manuel.
Era o privire dură, rece, o privită moştenită din familie, de la cei care fuseseră ei înşişi Inchizitori.

— Aţi încercat, tu şi Cohorta, să-i ucideţi pe Jace şi Clary chiar în dimineaţa asta?

Pe faţa lui Manuel apăruseră pete roşii şi albe, şi părul lui, de obicei aranjat cu grijă, acum era ciufulit.

— Da, a şuierat el. Da, am încercat. I-a aruncat lui Horace o privire veninoasă. Am facut-o la ordinul Inchizitorului. Când a aflat că sunt încă în viaţă şi că în noaptea care a trecut vor fi în Pădurea Brocelind, ne-a ordonat să-i ucidem în dimineaţa asta.

— Dar nu s-a întâmplat aşa, a spus Julian.

— Nu. Probabil au fost avertizaţi. Ne aşteptau, iar pădurea era plină de repudiaţi.
Ne-au atacat. N-am avut nicio şansă.

— Deci erai dispus să ucizi nişte semeni de-ai tăi, nişte nefilimi, şi să dai vina pe repudiaţi. De ce? De ce ai fi vrut să stârneşti un războiPAm făcut ce mi-a ordonat Horace.

— Acum, pe Tărâmul Elfilor... Când l-ai ajutat pe Oban să devină Rege. Când ai încheiat o alianţă între Curtea întunericului şi Cohortă. Tot Elorace ţi-a cerut să faci asta?

Manuel îşi muşca atât de tare buzele, încât sângele începuse să i se scurgă pe bărbie. Dar Sabia era mai puternică decât voinţa lui.

— A fost ideea mea, a gâfâit el. Dar Elorace a fost de acord... i-a plăcut ideea că poate să uneltească sub nasul celor din Conclav.. L-am pus pe Oban pe tron pentru că el era un prost care ar fi făcut ce vrem noi... ar fi fost de acord să înscenеze cu noi negocierea asta, iar noi am fi pretins că am ajuns la o înţelegere, o înţelegere prin care ambele părţi au obţinut ce şi-au dorit. Curtea Elfilor întunericului ar fi beneficiat de sprijinul vânătorilor de umbre, în războiul cu cei de la Curtea Elfilor Luminii şi cu ceilalţi repudiaţi, iar Cohorta ar fi putut să spună că a forţat Curtea întunericului să încheie un tratat de pace prin care acceptă să nu mai vină niciodată în Idris.
Ambele părţi ar fi părut puternice în faţa oamenilor...

— Destul! a ţipat Oban. S-a întins să ia Sabia Mortală din mâinile lui Manuel, dar Mark i-a ieşit în faţă, blocându-i drumul, închideţi-i gura mucosului!

— Bine, a spus Julian pe neaşteptate şi a luat Sabia din mâinile lui Manuel. De ajuns cu liga mică. Dearborn, ia Sabia!

S-a apropiat de Horace cu Sabia în mână. În jurul lui Horace, membrii Cohortei păreau şocaţi sau furioşi. Nu era prea greu să-ţi dai seama cine era surprins de revelaţiile lui Manuel şi cine nu.

— E timpul să le vorbeşti semenilor tăi, Dearborn, a spus Julian. Te pot vedea. Te pot auzi.
Le datorezi o explicaţie. Julian ţinea Sabia dreaptă, pregătită.

Lasă-te testat.

— Vom fi testaţi în luptă! a urlat Horace. Voi arăta cine sunt!

Eu sunt conducătorul lor!

Sunt Consulul legitim!

— Un Consul nu îi minte pe membrii Consiliului, a spus Julian.

A înclinat Sabia Mortală, astfel încât lama ei s-a aşezat pe palma lui

— stângă, apoi a strâns puţin din ochi când a simţit impulsul necontrolabil de a spune adevărul, indus de ea.I-ai învinuit pe elfi de moartea lui Dane Larkspear. Eu l-am ucis pe Dane Larkspear.

Emma a simţit cum face ochii mari. Nu se aşteptase ca Julian să spună asta.

— Poate puţin prea multă onestitate radicală, a mormăit Simon.

— L-am ucis, pentru că tu l-ai trimis pe Tărâmul Elfilor ca să mă omoare pe mine şi pe *parabatai*-ul meu, a spus Julian.

Ţin Sabia Mortală în mână. Nu mint. Vezi şi tu! Julian vorbea ca şi cum i s-ar fi adresat lui Horace, dar Emma ştia că se adresa vânătorilor de umbre şi repudiaţilor care îl auzeau.

Samantha Larkspear a fost rănită când a vrut să-l tortureze pe Kieran, Fiu de Rege, la Şcoala de Solomonie. Posibil tot la ordinul tău... A scos un mic geamăt; era limpede că sabia îi provoca durere, dar a continuat.

I-ai asmuţit pe vânătorii de umbre împotriva vânătorilor de umbre şi a repudiaţilor nevinovaţi, totul pentru a păcăli Consiliul, ca să adopte reformele tale fanatice, totul pentru a instaura teama...

— *Da, aşa am făcuţi* a urlat Florace.

Zara s-a repezit la tatăl ei şi l-

a tras de mâneca goală; el nici nu părea s-o observe.

— Pentru că nefilimii sunt nişte *proştii* Din cauza unora ca tine, care le spun că repudiaţii sunt prietenii noştri, că putem trăi în pace alături de ei! Aţi fi vrut să ne întindem gâturile de bunăvoie, ca să ni le taie ei! Aţi fi vrut să murim întinşi la pământ, nu luptând! Florace a fluturat braţul drept spre Oban.

N-aş fi fost nevoit să accept o alianţă cu beţivul ăsta idiot dacă cei din Conclav n-ar fi fost atât de proşti şi de încăpăţânaţi!

Trebuia să le arăt... să le arăt cum putem să ne apărăm în mod onorabil de repudiaţi...

— Onorabil? a repetat Julian, ridicând Sabia Mortală, astfel încât să mri mai atingă palma.

Acum era din nou o armă, nu un instrument de testare a sincerităţii purtătorului.

— Fai izgonit pe repudiaţi din Brocelind. Ai ştiut că Regele Elfilor întunericului împrăştie mana care îi ucidea pe magicieni şi n-ai făcut nimic. Ce e aici onorabilPMăcar dacă n-ar fi făcut nimic! a izbucnit Mark.

L-a încurajat pe Rege să-şi împrăştie otrava aici... să-i ucidă pe Copiii lui Lilith...

— Cred că am terminat aici, a spus Alee, rece. E timpul ca cei de la Curtea întunericului să plece, Horace. Loialitatea ta e îndoielnică şi nu mai poţi negocia în numele repudiaţilor sau al nefilimilor,

— Nu ai tu puterea să ne trimiţi acasă, băiete! s-a răstit Oban. Nu eşti tu Consul, şi noi am făcut aranjamentul numai cu Horace Dearborn.

— Nu ştiu ce v-a promis Horace, a spus Jace, cu o satisfacţie rece în voce. Dar nu vă poate ajuta, prinţe.

— Eu sunt *Regele.*

Oban a ridicat arcul.

Din mulţimea elfilor, o femeie a păşit în faţă. Era Nene, mătuşa lui Helen şi a lui Mark.

L-a înfruntat pe Oban, mândră.

— Nu eşti Regele *nostru,* a spus ea.

— Fiindcă voi sunteţi de la Curtea Luminii, mârâit Oban.

— Unii suntem de la Curtea Luminii, alţii, de la Curtea întunericului şi alţii sunt elfi liberi, a spus Nene. Noi nu te recunoaştem ca Rege al Tărâmului întunericului. Noi îl recunoaştem pe Kieran, Fiu de Rege, cel care La ucis cu mâinile lui pe Arawn, bătrânul Rege. El are dreptul la tron prin sângele care îi curge în vene şi prin sângele pe care La vărsat.

S-a dat la o parte, şi din mijlocul elfilor a ieşit Kieran. Se îmbrăcase în hainele de pe Tărâmul Elfilor: tunică de bumbac nealbit, pantaloni şi ghete din piele moale de căprioară. Mergea cu capul sus, cu spatele drept şi cu privirea neclintită.

— Salutare, frate Oban! a spus el.

Faţa lui Oban s-a strâmbat şi el a mârâit.

— Ultima oară când te-am văzut, *frate* Kieran, erai târât în lanţuri în urma cailor mei.

Adevărat, a răspuns Kieran. Dar asta spune ceva rău despre tine, mai mult decât despre mine. S-a uitat spre şirurile lungi de soldaţi elfi care tăceau şi a rostit: Am venit să-l provoc pe fratele meu pentru tronul Curţii întunericului. Metoda obişnuită este un duel pe viaţă şi pe moarte. Cel ce supravieţuieşte ia tronul.Oban a râs, nevenindu-i să creadă.

— Ce? Un duel, *acum}*

— Şi de ce nu? a spus Nene.

Mark şi Cristina se uitau unul la altul, îngroziţi; era limpede că niciunul dintre ei nu ştia de această parte a planului. Emma se îndoia că în afară de Kieran şi câţiva elfi mai ştiuse cineva.

— Sau îţi este teamă, nobile Oban?

Cu o mişcare rapidă, neaşteptată, Oban a ridicat arcul şi a tras spre el. Săgeata a zburat; Kieran s-a ferit rapid şi a evitat în ultima clipă lovitura în braţ. Săgeata s-a dus mai departe, peste câmp, şi s-a înfipt în Julié Beauvale; aceasta s-a prăbuşit la pământ ca un copac retezat, scăpând biciul din mână.

Emma şi-a înăbuşit o exclamaţie de uimire. Beatriz Mendoza a scos un ţipăt şi s-a aşezat în genunchi lângă Julié; Alee s-a răsucit şi a trimis o ploaie de săgeţi spre Oban, dar Căştile Roşii deja se aşezaseră în faţa lui. Mulţi dintre ei au căzut loviţi de săgeţile pe care le trăgea una după alta înspre războinicii elfi.

— După el! După Alee! a strigat Maia.

Vârcolacii au sărit în patru labe, arătându-şi imediat blana şi

colţii. Cu un strigăt, soldaţii Cohortei din jurul lui Horace au pus mâinile pe arme şi au atacat;

Julian a parat o lovitură de la Timothy cu Sabia Mortală, în timp ce Jessica Beausejours s-a repezit la Emma, învârtind sabia deasupra capului.

Nene a fugit la Kieran să-i dea o sabie de argint; sabia a strălucit ca un fulger când el a luat-o în mână. Elfii de la Curtea întunericului, loiali Regelui, s-au repezit să-l apere, întrun val de suliţe şi săbii strălucitoare. Mark şi Cristina au dat fuga la Kieran, Cristina înarmată cu o sabie cu două tăişuri, iar Mark trăgând cu săgeţi de elf. Soldaţii de la Căştile Roşii cădeau la picioarele lor. Simon, Jace şi Clary îşi scoseseră deja săbiile şi intraseră în luptă.

Timothy a ţipat când sabia lui s-a rupt în două după ce s-a lovit de Maellartach. A scâncit şi s-a evaporat în spatele lui Elorace, care urla înnebunit la toată lumea să se oprească, să înceteze lupta, însă nimeni nu îl asculta. Vacarmul bătăliei era incredibil: săbiile care se izbeau desăbii, vârcolacii care urlau, ţipetele de agonie. Mirosul de sânge şi de metal. Emma a dezarmat-o pe Jessica şi a trântit-o la pământ, lovind-o peste picioare; Jessica s-a prăbuşit cu un ţipăt de durere, iar Emma s-a răsucit şi a văzut apropiindu-se doi goblini războinici, cu dinţi de sticlă spartă şi feţe din piele groasă. A ridicat Cortana când unul dintre ei s-a repezit la ea. Celălalt a căzut brusc la pământ, cu picioarele prinse întnun laţ.

Emma Ea nimicit pe primul góbiin cu o lovitură în inimă, apoi s-a întors şi a văzut-o pe Isabelle, care îl prinsese pe cel de-al doilea cu biciul ei aurit.

Goblinul prins a urlat şi Simon, cu faţa întunecată, a avut grijă de el cu o lovitură de sabie. Julián a strigat-o pe Emma şi ea s-a întors ca să vadă un cavaler elf care se pregătea să o atace; înainte să apuce să ridice Cortana, elful s-a împleticit câţiva paşi înapoi, cu unul dintre pumnalele lui Julián înfipt în gât.

Emma s-a răsucit; Julián era în spatele ei, cu Sabia Mortală în mână. Avea sânge pe el şi o rană pe obraz, dar, cu Maellartach în mână, semăna cu un înger răzbunător.

Inima Emmei bătea tare, cu putere; era aşa de bine să aibă din nou Cortana în mână, era aşa de bine să lupte alături de Julián! Simţea magia *parabatai-lor* războinici dintre ei, o vedea ca pe o coardă sclipitoare care îi lega, mişcându-se odată cu ei, îi lega, dar niciodată nu îi împiedica. Julián i-a făcut semn să vină după el şi au pătruns împreună în mijlocul luptei.

Proiecţia din cer s-a destrămat printro explozie ca un foc de artificii, şi frânturile de imagini au căzut spre oraş ca nişte cioburi. Dar Dru văzuse destul. Toţi văzuseră.

S-a întors şi a văzut-o pe Mary se în spatele ei, uitându-se fix la cer, de parcă ar fi fost orbită de o eclipsă.

— Biata Julié... Ai văzut...?

Dru s-a uitat la Max şi la Rafe, care stăteau lipiţi unul de altul, vizibil înspăimântaţi.

— Trebuie să-i duci pe copii în casă. Te rog. Ia-i şi pe Tawy Nu! s-a văitat Tawy, când Dru l-a împins spre Maryse şi spre uşa roşie a casei Graymark.

— Nu, Silla, vreau să vin cu tine! *NU!* a ţipat el, şi cuvântul acela parcă i-a sfâşiat inima când i-a dat drumul şi s-a îndepărtat, mergând cu spatele.

Maryse se uita la ea, cu aceeaşi expresie şocată.

— Drusilla... stai acasă...

în spatele lui Maryse, străzile erau pline de oameni. îşi luaseră armele şi îşi îmbrăcaseră uniformele. începuse o luptă, şi oraşul Alicante nu stătea pe gânduri.

— îmi pare rău, a şoptit Dru. Nu pot.

A luat-o la fugă, cu ţipetele
lui Tawy în urechi mult timp după ce, probabil, nu se mai auzeau. Şi-a făcut loc prin mulţimea de vânători de umbre în uniforme, cu arcurile sau săbiile lor atârnate în spate, cu runele lor proaspete care luceau pe piele. Era iar Războiul întunecat, când alergau înnebuniţi pe străzile pietruite, prm haosul care îi înconjura. Şi-a tras puţin respiraţia când a tăiat-o prm Piaţa Cistern, a pornit în fugă pe o alee îngustă şi a ieşit în Piaţa Elausos, vizavi
de Poarta de Vest.

Marile uşi ale porţii erau închise. Dru se aşteptase la asta.
Câteva şiruri de soldaţi ai Cohortei blocau mulţimile de vânători de umbre, şi nu îi lăsau să iasă — pe mulţi dintre ei Dru îi cunoştea de la consiliul de război. Piaţa s-a umplut rapid de nefilimi, care ridicau vocea, furioşi.

— Nu puteţi să ne ţineţi aici! a strigat Kadir Safar, de la Conclavul din New York.

Lazlo Balogh s-a uitat urât la el.

— Inchizitorul a decretat că niciun vânător de umbre nu va părăsi oraşul! a strigat şi el.
Pentru siguranţa voastră!

Cineva a prins-o de mânecă pe Dru. Ea a sărit în sus şi a fost gata să ţipe; era Tawy, murdar şi răvăşit.

— Fraţii Tăcuţi... de ce nu fac ceva? a întrebat el, cu o mare tulburare pe feţişoara lui.

Fraţii Tăcuţi încă stăteau la posturile de pază stabilite, nemişcaţi ca nişte statui. Dru trecuse pe lângă mulţi dintre ei noaptea trecută, însă niciunul nu încercase s-o oprească sau s-o întrebe ce caută acolo.Dar nu avea timp să se gândească acum la Fraţii Tăcuţi. F-a prins de braţ pe Tawy şi aproape Fa zguduit.

— Ce faci aici? E periculos, Tawy!

El s-a îmbufnat.

— Vreau să fiu cu tine! Nu mai vreau să mă lăsaţi acasă!

Din mulţime s-au auzit iar strigăte furioase. Soldaţii Cohortei, care păzeau poarta, începeau să pară agitaţi, dar
niciunul dintre ei nu s-a mişcat de la locul lui.

Nu era timp să-l trimită pe Tavvy acasă. În orice clipă, situaţia se putea preface întro baie de sânge, şi, mai mult decât asta, familia şi prietenii lui Dru erau pe Câmpiile Nepieritoare. Aveau

nevoie de ajutor.

L-a luat pe Tawy de mână.

— Atunci ţine pasul! s-a răstit ea şi au luat-o la fugă, împingându-se prin mulţime ca să ajungă în cealaltă parte a pieţei.

Au alergat de-a lungul canalului Princewater, apoi peste pod, şi au ajuns pe strada Flintstock în doar câteva minute. Era pustie — unele case fuseseră părăsite cu atâta grabă, încât uşile rămăseseră deschise. Pe la jumătatea străzii era magazinul care avea o mică firmă. SĂGEATA D1ANEI. Dru s-a repezit la uşă şi a bătut în ea cu putere — de trei ori repede, apoi de trei ori mai rar. *Deschide!* s-a rugat ea. *Deschide, deschide, deschide...*

Uşa s-a dat de perete. Jaime Rocio Rosales era de partea cealaltă a uşii, îmbrăcat în uniformă neagră de luptă. Avea un arc de argint sclipitor, pe care îl ţinea îndreptat spre ea.

— Sunt *eu,* a spus Dru, indignată. Mai ştii, aia care te-a scos din închisoare?

— Niciodată nu poţi fi prea prudent, prinţesă, a spus el, facându-i cu ochiul, apoi a lăsat arcul jos şi i-a strigat peste umăr pe Diego şi pe ceilalţi.

Au început să curgă în
stradă, toţi în uniformă, dotaţi cu arme nou-nouţe: săbii, florete, arcuri şi macete, toporişti şi *boia.*

Până la urmă, cine te-a învăţat să spargi uşi? N-am avut ocazia să te întreb asear*ă.Kit Herondale,* s-a gândit Dm.

Gândul la Kit i-a amintit şi de altcineva. Tawy se uita cu ochii mare la toate armele acelea lucioase: Diego avea o toporişca,
Divya un *bidenhănder* cu două mânere, Rayan o *bob* spaniolă.
Până şi Jia îşi găsise sabia favorită, o *dao* cu lama curbată.

— OK, ascultaţi, a spus Dm. Armele astea sunt ale Dianei, şi după ziua de azi ele trebuie returnate la magazin.

— Nicio grijă! a spus Jaime. Am făcut o chitanţă.

— N-a făcut chitanţă, a spus Diego.

— Dar m-am gândit să fac.

— Uneori nu gândul contează, frăţioare, a replicat Diego, şi era atâta căldură în vocea lui, cum Dm nu mai auzise niciodată.

L-a compătimit imediat — ştia şi ea cum e să pierzi un frate şi apoi să-l recapeţi.

— Trebuie să plecăm, a spus Tawy Toată lume ţipă la poartă şi soldaţii Cohortei mri lasă să iasă.

Jia a păşit în faţă.

— Nu ne pot ţine închişi în oraş, a zis ea. Veniţi după mine.

Jia părea că are o hartă mentală a oraşului. A tăiat mai multe străzi
importante, a trecut pe nişte alei înguste şi prin spatele unor case.
În numai câteva minute au ieşit în Piaţa Hausos.

— Cineva a eliberat
prizonierii! s-a auzit o voce, apoi altele, şi multe dintre ele strigau numele Jiei.

— La o parte! a strigat Rayan.

Se aşezase alături de Jia, lângă Diego. Divya şi Jaime stăteau în partea cealaltă. Dm venea grăbită din spate, cu Tawy de mână, împreună cu ceilalţi deţinuţi eliberaţi.

— Faceţi-i loc Consulului!

Cuvintele acestea au făcut strigătele să înceteze. Mulţimea a tăcut, iar Jia a înaintat printre oameni ca o navă de război care taie valurile agitate de furtună. Avea un aer mândru, şi soarele palid făcea să-i lucească păml cămnt. A ajuns în faţa porţii ferecate, unde stătea Lazlo Balogh cu suliţa lângă el.

Deschide poarta, Lazlo! a spus ea încet, dar pătrunzător. Oamenii aceştia au dreptul să se alăture prietenilor şi familiilor lor în luptă.Buzele lui Lazio s-au strâmbat.

— Nu eşti tu şeful Conclavului, a spus el. Tu eşti cercetată. Eu acţionez la ordinele lui Horace Dearborn, Inchizitor şi Consul temporar.

— Cercetarea s-a încheiat, a spus Jia, calmă. Horace Dearborn a venit la putere ilegal. Ne-a minţit şi ne-a trădat. Toţi cei de aici au auzit asta din gura lui. M-a închis pe nedrept, aşa cum vrea să ne închidă acum în propriul nostru oraş, în timp ce pe Câmpiile Nepieritoare oamenii îşi riscă viaţa. Deschide porţile!

— Deschide porţile! a strigat un băiat brunet — Dm a văzut că Divya zâmbeşte.

Era Anush, vărul ei.

— Deschide porţile! a strigat şi Divya, ridicând sabia în aer. Deschide porţile în numele lui Raziei!

Jaime a fluierat, zâmbind molipsitor.

— *A bre las puertasl*

Strigătul s-a ridicat în aer. Din ce în ce mai mulţi nefîlimi au început să strige — Kadir Safar şi Viviane Penhallow, după care strigătul „Deschide porţile” s-a ridicat în aer ca un cor. Au strigat şi Tawy cu Dru, iar Dru chiar s-a pierdut o clipă în strigătele acelea, cu sentimentul că face parte din ceva mai mare şi mai puternic decât ea singură.

S-a suit pe o bancă şi ha tras pe Tawy după ea, ca să poată vedea toată scena: soldaţii Cohortei, vizibil neliniştiţi, nefilimii care strigau şi cei câţiva vânători de umbre care tăceau, nesiguri.

— Nu vom încălca ordinele adevăratului Consul! a strigat Lazlo, cu faţa tot mai întunecată. Vom muri aici, înainte să ne obligaţi să încălcăm Legea!

Strigătele s-au făcut mai slabe; nimeni nu se aşteptase la asta. Tawy a făcut ochii mari.

— Ce înseamnă asta?

Mulţimea îngheţase. Niciun nefîlim nu voia să fie forţat să facă rău unui semen de-al lui, mai ales după coşmarul care fusese Războiul întunecat. Jia părea că şovăie.

Un Frate Tăcut a făcut un pas înainte. Apoi altul şi altul, iar robele

lor pergamentoase foşneau ca frunzele în vânt.
Mulţimea a strânsrândurile, să le
facă loc. Dru nu putea decât să privească. Ultima oară când văzuse un grup de Fraţi Tăcuţi fusese la funeraliile surorii ei.

O voce mută a răsunat în piaţă. Dru vedea după expresiile celor din mulţime că toată lumea o auzea ca un ecou în minte.

Sunt Fratele Shadrach. Am purtat discuţii pentru a stabili ce ne spune Legea să jacem. Am ajuns la conclusja că adevăratul Consul este Jia Fenhallow. Fratele Shadrach a făcut o pauză. împreună cu ceilalţi Fraţi, alcătuiau un tablou mut înaintea soldaţilor Cohortei. Deschideţi porţile!

A urmat un moment de tăcere. Lui Balogh îi tresăreau muşchii feţei.

— Nu!

Era Paige Ashdown. Avea o notă înaltă de furie în voce — acelaşi ton ascuţit şi răutăcios pe care îl avea când inventa porecle pentru Ty, sau când râdea de hainele sau de greutatea lui Dru.

— Nu poţi să ne spui tu ce să facem...

Fratele Shadrach a ridicat
mâna dreaptă. La fel au făcut şi ceilalţi Fraţi. S-a auzit un zgomot, de parcă ceva enorm s-ar fi rupt în două, şi porţile s-au deschis, izbindu-i pe soldaţii Cohortei ca o palmă uriaşă.
Aerul s-a umplut de ţipetele lor când au fost trântiţi la pământ; porţile s-au deschis larg şi, în spatele lor, Dru a văzut Câmpiile Nepieritoare, verzi sub cerul cenuşiu, şi pline de luptători.

— Nefîmili! Jia a scos sabia *dao;* a arătat cu ea înainte, spre câmpul de luptă. înainte, nefilimi!

încărcaţi de dorinţa de a lupta, vânătorii de umbre au năvălit pe porţile deschise ale oraşului. Cei mai mulţi dintre ei au călcat peste soldaţii căzuţi ai Cohortei, care s-au rostogolit pe pământ, gemând de durere.
Doar Cameron Ashdown, vizibil datorită părului lui roşu, s-a oprit ca s-o ajute pe Paige să se ridice.

Diego şi ceilalţi au pornit spre poartă. Dru l-a văzut pe Jaime cum întinde mâna şi îl bate pe umăr pe fratele lui; Diego a dat din cap, iar Jaime s-a desprins de grup şi a alergat la Dru. Ea a rămas împietrită de uimire pe banca ei, în timp ce el se apropia în fugă. Era graţios ca un pumnal în zbor, şi zâmbetul lui lumina ca lama spadei sale strălucitoare.A ajuns la ea; aşa, stând pe bancă, erau la aceeaşi înălţime.

— N-am fi putut face asta fără tine, i-a spus el. Tu ai fost cea care ne-a eliberat. A sărutat-o pe frunte, repede, cu buze uşoare. Pe câmpul de luptă mă voi gândi la tine.
Şi a plecat în fugă spre fratele lui, aşa cum ar fi vrut şi Dru să alerge spre al ei. Visase că ar fi putut lupta şi ea cu ceilalţi. Dar nu putea să-l lase singur pe Tavvy. S-a aşezat pe bancă şi l-a luat pe picioarele ei, apoi l-a strâns în braţe şi s-au uitat împreună cum Diego şi Jaime, Rayan şi Divya, ba chiar şi Cameron Ashdown dispar în mulţimea care se revărsa pe porţi către Câmpiile Nepieritoare.

31

O MAI ROŞIE FAŢĂ

---Nu POT SĂ CRED CĂ MACNUS NE~A FĂCUT AŞA CEVA, A SPUS **TY.**

El şi Kit stăteau în groapa de lângă un stejar, în apropierea taberei pe jumătate distruse. Pe Kit îl luase frigul de când şedeau cu fundul pe pământ, dar nu putea pleca de acolo. înainte să o pornească pe câmpul de luptă cu ceilalţi, Magnus îi legase pe amândoi de rădăcinile stejarului cu nişte lanţuri de lumină intermitentă.

— Scuze, băieţi! le spusese el, în timp ce scânteile albastre ţâşneau din *degetele* lui. Dar fam promis lui Julian că o să fiţi în siguranţă, şi cea mai sigură metodă e să mă asigur că rămâneţi aici.

— Dacă n-ar fi făcut asta, te-ai fi dus după Julian şi după ceilalţi pe Câmpiile Nepieritoare, a zis acum Kit. Ar trebui să înţelegi logica lui.

A lovit lanţul care îi înfăşură glezna. Era făcut din luminiţe — nu avea o substanţă concretă, doar nişte inele de lumină, dar îi ţinea atât de strâns, de parcă ar fi fost făcut din *aiamas.* Când a atins lumina aceea, a simţit un mic şoc, asemănător şocului dat de electricitatea statică.

— Nu te mai zbate, a spus
Ty N-am reuşit să-l rupem până acum, n-o să reuşim nici de acum încolo. Va trebui să găsim o altă soluţie.

— Sau am putea să acceptăm ideea că trebuie să-i aşteptăm să se întoarcă, a replicat Kit, rezemându-se de rădăcinile copacului.

Se simţea dintrodată foarte obosit — nu fizic, ci aşa, în interior.

— Eu nu accept asta, a spus Ty, lovind lanţul sclipitor de la gleznă cu un beţişor.

— Poate ar trebui să înveţi că trebuie să accepţi lucrurile care nu pot fi schimbate.

Ty a ridicat capul, şi ochii lui cenuşii au sclipit pe faţa lui îngustă.

— Ştiu la ce te referi în realitate, a spus el. Chiar *eşti* supărat pe mine.

— Mda, a răspuns Kit. Sunt supărat pe tine.

Ty a aruncat beţişorul; Kit a tresărit.

— Ai ştiut că vreau s-o aduc înapoi pe Liwy, a spus Ty Ai ştiut de la început şi mi-ai spus că e OK. Ai fost alături de mine până în ultima clipă şi atunci mi-ai spus să n-o fac. Am crezut că ţii la mine, dar m-ai minţit. La fel ca toţi ceilalţi.

Kit şi-a înăbuşit un strigăt de indignare, auzind ceva atât de nedrept. *Am crezut că ţii la minei* îi spusese lui Ty cât de mult ţinea la el, şi nu îl interesase deloc. Umilinţa pe care o simţise cu o

noapte înainte ba inundat ca un val fierbinte, stârnindu-i o furie amară.

— Pe tine nu te interesează decât ce vrei tu, a rostit el printre dinţi. Ai adus-o pe Liwy din morţi pentru tine, nu pentru ea sau pentru altcineva. Ai ştiut cât rău poţi face. Nu te gândeşti decât la tine. îmi doresc... îmi doresc să nu te fi cunoscut niciodată...

Ochii lui Ty s-au umplut brusc de lacrimi. Şocat, Kit a tăcut. Ty era Ty; nu era un plângăcios, dar acum îşi ştergea lacrimile de pe faţă cu mâinile tremurânde. Luria lui Kit s-a risipit; a vrut să se târască prin groapă până la Ty, care spunea ceva în şoaptă...

— Sunt aici.

Expresia lui Ty s-a schimbat complet. încă mai avea lacrimi pe obraz, dar gura lui era întredeschisă de surprindere. De uimire.

Ea a îngenuncheat la marginea gropii, semitransparentă. Vântul nu îi ridica părul şaten, şi nici nu îi mişca rochia lungă şi albă.

Rochia de care se mirase Kit noaptea trecută, pe care credea că ea nu ar fi ales-o vreodată.

— Numai că acum Kit îşi dădea seama că nici n-o alesese ea: era rochia cu care fusese arsă pe rug, veşmântul funerar tradiţional al vânătorilor de umbre.Liwy, a şoptit Ty

A încercat să se ridice, dar lanţul de lumină din jurul gleznei Ea tras înapoi violent. A căzut pe o grămadă de muşchi.

Fantoma lui Livvy Blackthorn a zâmbit. A venit jos, în groapă — nu a coborât, şi nu a căzut, ci a plutit ca un fulg în vânt.

— Ce faci? a întrebat-o Ty, când ea a îngenuncheat lângă el.

— Nu trebuia să mă supăr aşa de tare pe tine noaptea trecută, a spus ea. Tu ai avut intenţii bune.

— Ai venit să-ţi *ceri scufei* a întrebat-o Kit.

Medalionul de aur licărea la gâtul ei. Era ciudat să vadă două medalioane — cel pe care îl purta Ty, real şi strălucitor, şi cel care lucea la gâtul lui Liwy. Era şoapta amintirilor ei?

Modalitatea prin care moartea proiecta o imagine aşa cum se aşteptau oamenii să fie Liwy?

— Am uitat, a spus ea. Poţi vedea fantome, Elerondale.

Vorbise ca Liwy Dar nu ca Liwy Era un fel de distanţă rece tonul ei, iar Liwy cea reală i-ar fi spus Kit.

Totuşi, ea s-a aplecat şi i-a atins delicat glezna lui Ty, iar la atingerea ei, lanţul de lumină făcut de Magnus a pâlpâit puţin şi a dispărut. Ty s-a ridicat repede în genunchi.

— De ce ai făcut asta? Liindcă îţi pare rău?

— Nu, a spus Liwy.

Lantomele nu prea fac lucruri pentru că le pare rău.

A atins obrazul lui Ty, sau cel puţin a încercat: degetele ei au trecut prin trupul lui. Ty s-a cutremurat, dar i-a susţinut în continuare privirea.

— Julian şi Mark şi Helen şi Emma sunt pe Câmpiile Nepieritoare, a spus Liwy, cu ochii în gol, ca şi cum ar fi văzut ceva ce se întâmpla în altă parte.

Trebuie să vă duceţi să-i ajutaţi.

Trebuie să intraţi în luptă. Au nevoie de voi.

Ca şi cum şi-ar fi adus abia atunci aminte, s-a întors şi a atins şi lanţul lui Kit. Lanţul a dispărut — la fel şi Liwy. A aplecat capul şi s-a dus, şi nu a rămas nici măcar o urmă de abur care să arate că fusese acolo vreodată.

Ty a părut devastat, iar Kit a simţit că îl cuprinde mila. Cum o să fie pentru el, chiar dacă Liwy ar veni şi ar pleca precum o fantomă?Niciodată nu va sta prea mult, şi nici nu avea cum să ştie sigur că, odată plecată, se va mai întoarce. Ar fi ca şi cum ar pierde-o iar şi iar.

Ty s-a ridicat în picioare. Kit ştia că nu va spune nimic despre Liwy.

— Nu trebuie să vii la luptă, a spus el. Poţi să stai aici.

A început să se caţăre pe marginea gropii. Kit ba urmat, fără să spună un cuvânt.

Cristina cunoştea istoria vânătorilor de umbre mai bine ca mulţi dintre ei. în timp ce alerga pe iarba verde, s-a gândit la trecut: aici, pe Câmpiile Nepieritoare, Jonathan Vânătorul de Umbre se luptase cu o legiune de demoni.

Alergând aşa, lovind cu sabia în toate părţile, călca pe urmele lui.

Mark era lângă ea. Era înarmat cu un arc mai uşor şi mai mic decât al lui Alee, dar care era capabil să tragă cu mare viteză şi precizie. Armata elfilor se repezise la ei în timp ce se apropiau de Kieran, iar Mark trăgea încontinuu cu arcul, doborând troli şi căpcăuni cu săgeţi de elf aruncate în gât şi în piept. Cristina îi ataca pe soldaţii din Căştile Roşii, mai mici şi mai rapizi, îi lovea şi îi plesnea, observând cu oripilare distantă că sângele lor nu se mai vedea pe uniformele deja însângerate.

în spatele lor s-a auzit un vuiet.

— Ce-i asta? a întrebat Mark, ştergându-şi ochii de transpiraţie şi de sânge.

— întăriri pentru Elorace şi ai lui, a spus Cristina, cu un aer sumbru. Au fost de pază în jurul oraşului.

Mark a tras o înjurătură în surdină.

— Trebuie să ajungem la Kieran. Cristina îşi imagina că Mark simţea aceeaşi groază ca şi ea —

Kieran era unul singur, faţă în faţă cu o mulţime de soldaţi din Căştile Roşii şi de infanterişti elfi, de la spirite de apă la goblini, care îi juraseră credinţă lui Oban. în orice parte se uita, îi vedea pe elfi lup- tându-se cu repudiaţi sau cu vânători de umbre: Simon şi Isabelle îi ţineau la distanţă pe nişte spiriduşi, cu biciul şi cu sabia, Alee dobora căpcăunii unul după altul cu arcul lui, iar Maia şi Bat îi sfâşiau pe trolicu ghearele şi cu colţii. în depărtare, i-a văzut pe Emma şi pe Julian luptând spate în spate, şi pe Jace, care era prins în luptă cu Timothy Rockford — dar de ce folosea Jace *latul* săbiei?

— Uite-i acolo, a spus Mark.

Ajunseseră în vârful unei coline; la poalele ei era Kieran.

Avea spada pe care i-o dăduse Nene şi se lupta cu un soldat solid din Căştile Roşii, care avea nişte ghete masive din her. Mark a înjurat.

— E Winter. I se spune aşa, generalul Iarnă, pentru că poate

nimici un sat întreg mai repede decât un ger năprasnic.

— îmi amintesc de el.

Cristina s-a înfiorat — îşi
amintea lupta înverşunată a Căştilor Roşii în sala tronului de la Curtea Elfilor întunericului.

— Dar... o să-l omoare pe Kieran. Am citit despre Căştile Roşii. Mark, e de rău.

Mark nu a contrazis-o. Se uita la Kieran cu privirea îngrijorată.

— Haide!

Au coborât panta, trecând în fugă pe lângă mai mulţi soldaţi elfi care alergau spre locul bătăliei. Oban era şi acum înconjurat de un cerc de goblini care îl protejau: câţiva soldaţi de la Căştile Roşii formaseră un grup în jurul generalului şi al lui Kieran. Se pare că se adunaseră acolo ca să admire lupta.

Soldaţii au izbucnit în urale când Winter a atacat cu lancea, reuşind să-l lovească pe Kieran în umăr. Cămaşa lui albă era deja stropită cu sânge. Părul era alb, de culoarea zăpezii sau a cenuşii, iar pometţii obrajilor erau aprinşi. A parat următoarea lovitură de lance şi a repezit sabia spre trunchiul generalului Căştilor Roşii, care abia a reuşit să se ferească, evitând lovitura.

Winter a râs.

— Ce păcat! Lupţi ca un Rege, a spus el. Intro sută de ani, ai putea fi destul de bun ca să mă înfrunţi.

— *Nemernicul,* a şuierat Mark. Cristina...

Ea deja clătina din cap.

Dacă ne ducem acum la Winter, ceilalţi soldaţi vor sări pe noi, a spus ea. Repede, trimite-i semn lui Gwyn. Să-l atace pe Oban. Aşa am putea avea o şansă. Ochii lui Mark au strălucit când a înţeles planul.
Şi-a strâns mâna în jurul gurii şi a fluierat, fluierătura aceea joasă, vibrantă, specifică Vânătorii Sălbatice, care părea să răsune în oasele Cristinei.

Pe cer a trecut o umbră. A făcut un ocol şi a revenit: Gwyn, călare pe Orion. A zburat jos, peste câmpie; Cristina a văzut-o pe Diana că se întoarce şi ridică mâinile. În clipa următoare, Gwyn o luase lângă el pe Orion. Apoi căpetenia de la Vânătoarea Sălbatică şi Diana s-au înălţat spre cer. Au zburat împreună pe jos, peste goblinii care îl înconjurau pe Oban. Diana, cu părul negru fluturându-i în spate, s-a aplecat de pe cal şi, cu o lovitură de sabie, a sfâşiat pieptul unuia dintre ei. Ceilalţi au ţipat şi au început să se împrăştie, în timp ce Diana îi ameninţa din cer, iar Gwyn zâmbea de sub casca lui.

Dar situaţia lui Kieran era tot disperată. Abia reuşea să-i ţină piept lui Winter, care izbea iar şi iar cu lancea în sabia lui. Pe când Cristina privea îngrozită, una dintre loviturile generalului l-au doborât pe Kieran la pământ; el s-a rostogolit pe o parte şi a sărit în picioare, evitând în ultima clipă o a doua lovitură mortală.

Mark şi Cristina au pornit în fugă spre el, dar un soldat de la Căştile Roşii, care urmărea lupta, s-a întors şi le-a blocat drumul. De la o distanţă atât de mică, arcul lui Mark nu prea era de folos; a scos de la centură o sabie scurtă şi s-a repezit la soldat, atacându-i

cu furie şi încercând în acelaşi timp să ajungă la Kieran. Un alt soldat a apărut în faţa Cristinei; ea a reuşit să scape de el cu o lovitură nimicitoare, după care s-a rostogolit, ca să iasă din calea unei suliţe. Un gheată de fier a izbit-o întro parte şi ea a ţipat, simţind cum i se rup coastele. A fost cuprinsă de o durere înfiorătoare şi s-a prăbuşit la pământ.

Între timp, goblinii care asigurau garda lui Oban se săturaseră. După ce şi-au aruncat armele în grabă, au fugit de lângă Oban spre locul unde era lupta mai grea, cu Gwyn şi Diana după ei. Oban, rămas deodată singur în câmp, s-a uitat în jur, furios şi panicat, apoi a luat de jos sabia unui goblin.

— Veniţi înapoi, nemernicilor! a strigat el. Veniţi înapoi aici! Vă poruncesc!

Cu gemete de durere, Cristina a încercat să se ridice în picioare. Durerea chinuitoare provocată de oasele rupte o facea să se chirceascăpe pământ; a văzut deasupra ei doi soldaţi de la Căştile Roşii şi şi-a spus: *Acum s~ a terminat.*

Au căzut amândoi morţi, de o parte şi de alta a ei. Mark, plin de sânge, s-a aplecat spre ea cu faţa albă.

— Cristina! Cristina!

Cristina s-a agăţat de el, gemând de durere.

— *Irat^e.*

Mark a bâjbâit la centură să scoată stela, când Winter a strigat cu glas puternic:

— Rege Oban!

Cristina a întors capul.

Winter stătea deasupra lui Kieran, care era întins la pământ, cu sabia sfărâmată lângă el. Cristina a simţit că i se rupe inima, chiar în clipa în care Mark desena repede o *irat^e* pe pielea ei.

Abia dacă a simţit că durerea îi dispare. *Ah, Kieran!*

— Generale Winter! a

strigat Oban, fluturându-şi mâinile ca şi cum ar fi gonit o muscă spre soldatul care stătea deasupra lui Kieran.

Din mânecile lui se desprindeau fâşii de dantelă pătată şi nădragii lui de catifea erau distruşi.

— îţi poruncesc săd ucizi pe trădător!

Winter a clătinat încet din

cap. Era un om masiv, şi cusătura uniformei lui pătate de sânge părea gata să plesnească pe umerii lui.

— Tu trebuie să faci asta,

Sire, a spus el. Numai aşa poţi pretinde dreptul la tron.

Oban s-a încruntat, enervat, şi a pornit spre el, cu sabia la brâu, traversând porţiunea de iarbă care îl despărţea de Kieran. Mark s-a uitat în jos la Cristina. Ea a dat din cap, *da,* şi Mark i-a întins mâna, ajutând-o să se ridice. S-au uitat unul la celălalt o singură dată. Apoi Mark a luat-o la fugă spre dreapta, spre Winter şi Kieran.

Cristina a luat-o spre stânga şi a ajuns direct în faţa lui Oban.

— N-ai să-l atingi pe Kieran, a spus ea. Nu mai faci niciun pas.

A auzit cum Winter scoate

un strigăt surprins. Mark se aruncase în spatele generalului. Winter a reuşit să îl dea jos, dar nu înainte ca şi Kieran să se ridice în picioare.

— Oban s-a uitat la Cristina, exasperat.Tu ştii cine sunt eu, fată vânător de umbre? îndrăzneşti să tai calea Regelui întunericului? Tu eşti un nimeni şi nimic important.

Cristina a ridicat sabia între ea şi Oban.

— Sunt Cristina Mendoza Rosales, şi dacă îl răneşti sau îl ucizi pe Kieran, o să ai de-a face cu mine.

A văzut sclipirea din ochii lui argintii şi s-a întrebat cum de se gândise că seamănă cu Kieran.

Nu semănau deloc.

— Nu ai stofa de Rege, a spus ea încet. Acum fugi! Lasă totul în urmă, şi vei trăi.

Oban a aruncat o privire spre Winter, care acum se lupta şi cu Mark, şi cu Kieran; amândoi îl forţau să dea înapoi tot mai mult. Pe câmp erau o mulţime de cadavre ale soldaţilor de la Căştile Roşii; iarba devenise alunecoasă din cauza sângelui.

În depărtare, Gwyn şi Diana zburau în cerc cu Orion.

Cristina a văzut în ochii lui Oban groază, nu din cauza morţii care îl înconjura, ci din cauza gândului la toate câte ar putea pierde — tronul, bogăţia, puterea.

— Nu! a ţipat el şi s-a repezit la Cristina cu sabia.

Cristina a parat lovitura, învârtind sabia cu repeziciune, în ochii lui s-a văzut uimirea când săbiile lor s-au ciocnit. S-a dat puţin înapoi, dar şi-a revenit repede. Era un beţiv şi un pierde-vară, dar tot prinţ elf.

Când a atacat-o iar, cu dinţii încleştaţi, sabia lui s-a lovit cu atâta forţă de a ei, încât Cristina a simţit un cutremur în oase. S-a dezechilibrat, şi-a revenit, după care ba lovit iar — şi iar. El ba parat loviturile cu mişcări rapide şi furioase. Vârful săbiei lui ba atins umărul şi Cristina a simţit că începe să-i curgă sânge.

A început să se roage.

binecuvântat fie îngerul, puterea mea, care îmi învaţă mâinile să lovească ţi degetele să lupte.

Toată viaţa îşi dorise să facă ceva pentru a uşura chinurile pe care le provoca Pacea Rece.

Acum era şansa ei. Raziei i-o adusese. Avea să facă asta pentru Emma, pentru fraţii Blackthorn, pentru Diego şi Jaime, pentru Mark şi Kieran, pentru toată familia Rosales.

Pentru toţi cei care suferiseră din cauza unei păci care, de fapt, era un război.Inima ei s-a umplut de o linişte calmă. A ridicat sabia de parcă ar fi fost sabia Glorious, de parcă ar fi fost o sabie strălucitoare din paradis. A văzut frica din ochii lui Oban, chiar când a atacat-o din nou, învârtind sabia dintro parte. Ea a făcut o piruetă, evitând lovitura, şi când s-a întors i-a înfipt sabia între coaste.

Parcă toată lumea a suspinat.

A simţit metalul săbiei frecându-se de os, a simţit sângele fierbinte

care i-a stropit pumnul. A tras sabia, Oban s-a împleticit, uitându-se uluit la sângele care începea să se întindă pe haină.

— *Tu,* a şoptit el, tot uluit. Cine eşti tu?

Nimeni important.

Dar nu mai avea rost să vorbească. Oban se prăbuşise la pământ, cu mâinile întinse pe lângă el şi cu ochii tulburi. Era mort.

Mark şi Kieran se luptau cu disperare şi cu îndârjire.
Cristina ştia că niciunul nu luptă pentru viaţa lui, ci pentru a celuilalt.

— Prinţul Óban e mort! a strigat ea. Oban e *morţi*

A înaintat pe iarba plină de
sânge, strigând la Winter, la Mark şi la Kieran, la toată lumea care putea s-o audă.

Generalul Winter a fost cel care i-a auzit strigătul. Stătea ca un zid, înalt şi ameninţător, între Cristina şi băieţii pe care ea îi iubea. A întors capul cu casca lui roşie. Ochii lui roşii au privit-o întâi pe Cristina, apoi trupul care zăcea în spatele ei, ca o grămadă de sânge şi de catifea.

Nodurile mâinii cu care ţinea sabia s-au albit. O clipă,
Cristina s-a gândit că va vrea să răzbune moartea Regelui, ucigându-i pe Kieran şi pe Mark. Respiraţia i se oprise în gât.

Greoi şi înfricoşător ca o avalanşă, Winter a căzut încet în genunchi. Şi-a înclinat capul înnegrit de sânge. Vocea lui a fost ca un tunet când a spus:

— Suzeranul meu, Rege Kieran.

Kieran şi Mark stăteau unul
lângă celălalt, cu săbiile încă ridicate şi cu aceeaşi respiraţie precipitată. Cristina a pornit pe pământul scăldat de sânge şi s-a dus lângă ei, aşezându-se de cealaltă parte a lui Kieran.

Faţa lui avea o paloare mortală. Avea un aer rătăcit, pierdut, dar ochii lui cercetau atent faţa Cristinei, de parcă s-ar fi putut regăsi acolo. Ea Fa luat de mână. Privirea lui Kieran s-a mutat de la Cristinala Mark, şi a ridicat bărbia. Stătea cu spatele drept ca o spadă. Cristina a văzut cum îşi încordează umerii înguşti, ca şi cum s-ar fi pregătit să poarte
o povară grea.

Ea a făcut în gând un jurământ: împreună cu Mark, îl va ajuta să poarte această povară.

— Prinţul Oban e mort, a spus Mark.

Vocea lui s-a ridicat la cer,
spre Gwyn şi Diana, care se roteau deasupra lor.

— Kieran, Fiu de Rege, este acum noul Rege al întunericului! Trăiască Regele!

Reuşiseră să iasă la marginea pădurii, după ce alergaseră mai tot drumul, împiedicându-se de rădăcinile copacilor în graba lor de a ajunge pe Câmpiile Nepieritoare. Nu exista o graniţă bine definită între pădure şi Câmpii: copacii se răreau din ce în ce mai mult, iar Ty s-a oprit brusc, să-şi tragă respiraţia. Kit s-a oprit lângă el, cu ochii la Câmpii.

Semăna cu un film. Nu-şi putea reprima gândul acesta, deşi se simţea puţin jenat de el — era ca un film cu efecte incredibile, un film care acorda atenţie fiecărui detaliu. El îşi imaginase bătăliile ca nişte acţiuni organizate, două şiruri de soldaţi care înaintează unii spre ceilalţi. Aici, în schimb, era un haos — mai puţin un joc de şah, mai degrabă un turn din piese de domino prăbuşit.

Soldaţii luptau în grupuri, se rostogoleau în şanţuri şi se risipeau la întâmplare pe Câmpii. Aerul duhnea de sânge şi te asurzea de vacarm — zăngănit de metal, strigăte de soldaţi, urlete de lupi, ţipetele
celor răniţi.

Zgomotul. Kit s-a întors la Ty, care se albise la faţă.

— Nu pot... nu mi-am adus căştile, a spus

Nici Kit nu se gândise la ele, dar el nici nu se aşteptase să ajungă în mijlocul luptelor. Nici măcare nu-şi imaginase că va fi o luptă de o asemenea amploare.

Era imensă. Porţile oraşului Alicante erau deschise, şi pe ele ieşeau alţi vânători de umbre, sporind vacarmul şi haosul.

Ty nu putea face asta. Nu putea să reziste în mijlocul acestei nebunii, fără nimic care să-i protejeze urechile şi ochii.

II vezi pe Julián? a întrebat Kit.Poate dacă Julián ar fi fost pe undeva, pe aproape, dacă ar fi putut ajunge la el...

Chipul lui Ty s-a mai limpezit puţin.

— Stai un pic.

A băgat mâna în interiorul hainei, unde îndesase mai multe pumnale şi o praştie. Avea şi un buzunar plin cu pietre; Kit le văzuse ceva mai devreme.

Ty a alergat la cel mai apropiat copac — un stejar mare, cu ramuri bogate — şi a început să se caţere în el.

— Stai!

Kit a fugit până la copac şi s-a uitat în sus. Ty deja dispărea printre frunze.

— Ce faci?

— Aş putea să-i văd pe ceilalţi dintrun punct mai înalt, a strigat Ty la el.

Una dintre crengi s-a zguduit.

— Uite-i acolo... îl văd pe Alee. Şi Jace; se luptă cu unul din Cohortă. Mark şi Cristina sunt lângă Căştile Roşii. Uite-o pe Helen... vine spre ea un trol din spate...

S-a auzit un şuierat şi un foşnet de frunze.

— Nu mai vine, a continuat Ty cu o voce încântată, şi Kit şi-a dat seama că, probabil, îşi folosise praştia.

— Kit, vino sus... se vede tot de aici.

N-a primit niciun răspuns.

Ty s-a aplecat peste crengi, uitându-se jos, la baza stejarului.

Nu era nimeni. Kit dispăruse.

Alee găsise o stâncă, una dintre puţinele stânci care se aflau pe Câmpii. Era perfect, pentru că el trăgea cel mai bine urcat pe ceva — în timpul acesta Jace alerga spre el, trecând deopotrivă printre

soldaţii elfi şi repudiaţi; ba privit cu admiraţie fraternă pe Alee, care lansa săgeată după săgeată cu viteză mortală şi precizie şi mai mortală.

— Alee.

Jace ajunsese la el. Un trol venea în fugă spre ei, cu colţii pătaţi de sânge şi cu toporişca ridicată.

Ochii îi sclipeau de ură. Jace a scos unpumnal de la centură, ba aruncat, şi trolul s-a prăbuşit la pământ, cu sângele gâlgâind şi cu pumnalul în gât.

— Ce e?

Alee nu s-a uitat la el. A mai pus o săgeată în arc, a tras şi a doborât un goblin cu dinţi de sticlă, care se îndrepta spre Simon. Simon ba salutat cu o fluturare a mâinii şi s-a întors la lupta lui cu o chestie plină de muşchi, despre care Jace bănuia că e o driadă prost concepută.

— Porţile oraşului sunt deschise...

— Am observat.

Alee a săgetat driada, care a luat-o la fugă s pădure.

— Vin mai mulţi soldaţi din Cohortă.

— Şi mai mulţi aliaţi. Jia e aici, a spus Alee.

— Adevărat.

Un căpcăun s-a apropiat de Jace din stânga. L-a doborât cu sabia, rapid şi eficient.

— Unde e Magnus?

Alee s-a uitat la Simon cu ochii îngustaţi; se dusese lângă Clary, să lupte cu Căştile Roşii.

Căştile Roşii erau soldaţii cei mai puternici pe câmpul de luptă, dar Jace era încântat s-o vadă pe Clary luptându-se cu al ei cu mare aplomb. L-a lovit peste genunchi şi, când a căzut,
Simon i-a tăiat capul. Treabă de *parabatai* bună, zdravănă.

— De ce te interesează unde e Magnus? întrebat Alee.

— Fiindcă toţi soldaţii din Cohortă sunt vânători de umbre, a spus Jace, sincer. Am încercat să mri ucid. Am dat cu latul săbiei şi i-am pocnit în cap când au căzut, sau am lăsat-o pe Clary să-şi folosească runele ei de doborâre, dar e mult mai greu să nu ucizi pe cineva decât să-l ucizi. Jace a oftat şi a aruncat un pumnal spre un spiriduş care se pregătea de atac, adăugând: Ne-ar prinde bine ajutorul lui Magnus.

— Ştii, vampirii se pricep de minune să doboare pe cineva fără să-l omoare. Iei unul, bei destul sânge de la el ca să leşine... *et voilâl*

— Nu mă ajută, a spus Jace.

Un alt trol alerga spre ei. Jace
şi Alee şi-au pregătit armele în acelaşi timp. Trolul s-a uitat la ei, apoi s-a întors şi a luat-o la fugă.

Alee a râs.

Ai noroc, *parabatai*-ule, a spus el, arătând spre marginea pădurii.Jace s-a uitat întracolo.

Copacii din margine erau umbroşi, dar Clary îi făcuse înainte runa Vederii Clare. A văzut chiar şi o mică siluetă cocoţată la jumătatea unui stejar, care trăgea cu praştia în soldaţii elfi. Interesant. L-a

văzut şi pe Magnus, care tocmai ieşise din umbra pădurii.

Era îmbrăcat cu toată pompa magicienilor — o pelerină neagră, pe care erau cusute stele argintii, lanţuri de argint la gât şi la mâini, părul ridicat la înălţime maximă. Din mâinile lui se împrăştia un foc albastru.

Flăcările s-au ridicat spre cer, şi norii, deja groşi, au început să se adune.

Clary a alergat spre ei, printre cadavre de troli şi căpcăuni. Era radioasă.

— Ştiam că e îngrijorat că n-o va putea face! a exclamat ea.

Arată aşa de mişto!

— Stai să vezi, a spus Alee, facându-i cu ochiul. Şi chiar arată mişto!

A tras o săgeată întrun trol care se apropia, în caz că cineva credea că se lenevise.

Jace nu crezuse asta. Pe toată câmpia se instalase haosul, vârcolacii şi magicienii, elfii şi vânătorii de umbre, toţi se întorceau să se uite la Magnus, la magia albastră-neagră care ţâşnea din degetele lui şi se ridica spre cer.

Cerul însuşi a început să se

înnegrească. Era ca şi cum cineva trăsese peste el o cortină: lumina venea ca printrun filtru, dar nu era chiar lumină — un fel de strălucire palidă, albăstruie, ca lumina stelelor şi a lunii.

Gwyn şi Diana zburau în cerc pe cerul tot mai întunecat.

Magnus a început să se clatine. Jace a simţit cum Alee se încordează. Era o magie imensă — genul de magie care poate secătui forţele unui magician.

O altă siluetă a apărut din pădure. Un bărbat cu pielea verde şi cu coarne răsucite, cu părul alb ca al Catarinei. Era îmbrăcat în blugi şi cu un tricou negru pe care scria ceva cu litere albe.

Ea pus lui Magnus mâna pe umăr.

Ala cu tricoul pe care scrie RAGNOR TRĂIEŞTE e cumva Ragnor Fell? a întrebat Clary, uimită.Ragnor era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Magnus, şi ani de zile pretinsese că e mort, după care ani de zile pretinsese că e un magician pe nume Shade. Jace şi Clary aveau motive să-l cunoască bine.

— Eu n-aş purta întro luptă un tricou pe care scrie SIMON TRĂIEŞTE, a spus Simon, care stătea aproape de ei. E ca şi cum ai căuta-o cu lumânarea.

Alee a râs.

— Cred că o să fie OK, a spus el, în timp ce Ragnor s-a prins cu mâinile de Magnus, iar acesta a ridicat braţele, aruncând şi mai multă lumină albastră-neagră. îi dă lui Magnus ceva din puterea lui.

Cerul s-a întunecat ca la

apus, fără să aibă însă strălucirea soarelui. Magnus a lăsat mâinile în jos, şi din pădurea din spatele lui, protejaţi de noua întunecime, au explodat vampirii şi, cu Lily în frunte, au pornit şi ei la luptă.

— Ştiu ce mi-ai spus, a zis Jace, uitându-se cum vampirii umpleau locul gol dintre ei şi soldaţii Cohortei, dar vampirii au primit vreo notă prin care să li se spună să nu ucidă vânători de

umbre?

Alee a zâmbit.

— Pentru numele îngerului! a exclamat Aline, cu gura căscată.

Helen s-a întors repede, cu sabia ridicată. întotdeauna era înspăimântător să lupţi alături de cei dragi. Nu te baţi doar ca să te aperi pe tine; te baţi ca să-i aperi şi pe ei. S-ar fi bătut şi cu un Demon Căpetenie, cu mâinile goale, ca s-o salveze pe Aline.

Aline i-a prins mâna în care ţinea sabia.

— Mama mea! Aline era aproape incoerentă. Vin din oraş... şi mama e cu ei!

Porţile din Alicante fuseseră date la o parte şi vânătorii de umbre ieşeau pe ele în valuri. În fruntea cavalcadei Helen a văzut-o pe Jia, îmbrăcată în uniformă de luptă, cu un *dao* masiv în mână, şi flancată de Centurioni — Diego, Rayan,
Divya şi ceilalţi. *Cea mai înfricoşătoare soacră din lume,* şi-a spus Helen.

A alergat împreună cu Aline spre nou-sosiţi. Când s-au apropiat, Aline a mărit viteza şi s-a dus să-şi îmbrăţişeze mama.
Jia a lăsat sabia jos şi a strâns-o tare cu braţul liber, lipindu-şi capul de al ei.— Unde e tata? a întrebat Aline, dându-se un pas înapoi ca să-i studieze faţa.

— A rămas în oraş.
Colaborează cu Carmen Rosales Delgado şi Fraţii Tăcuţi ca oamenii din oraş să fie în siguranţă.

— Dar cum ai ieşit din închisoarea de la Citadelă? a întrebat-o Aline.

Jia aproape a zâmbit.

— Drusilla ne-a eliberat azi-noapte. E un copil foarte descurcăreţ! Apropo de Blackthorn, Flelen, vino aici!

Puţin şovăitoare, Flelen s-a apropiat de ea. întotdeauna i se păruse că soacra ei e impresionantă, dar niciodată nu fusese mai intimidată de ea ca acum.

Jia a strâns-o cu braţul liber atât de tare, încât Flelen şi-a amintit de mama ei, Eleanor, şi de forţa îmbrăţişării ei.

— Draga mea, ai făcut o treabă minunată la Institut, a spus Jia. Sunt aşa de mândră de tine!

Divya şi-a tras nasul.

— Ce drăguuţ!

Jia a sfârşit îmbrăţişarea, gata de treabă.

— Bine, toată lumea, destul cu vorba! Intrăm întro luptă în care ne vom bate cu alţi vânători de umbre. Cu nişte oameni pe care am prefera să mri ucidem.
Trebuie să facem Configuraţia Malachi.

Helen şi-a amintit ca prin ceaţă ce era o configuraţie Malachi — o închisoare temporară magică, creată cu *aiamas* şi cu rune. Era folosită uneori de Inchizitor sau de Fraţii Tăcuţi, atunci când nu aveau altă modalitate de a închide pe cineva.

Diego a răspuns primul.

— La treabă! A luat pumnalul serafic şi s-a dus întro margine a câmpului, unde a îngenuncheat şi a înfipt pumnalul în pământ. Eu fac nordul, a spus el; Divya, tu te duci în sud; Rayan, în est.
Trebuie să marcăm cele patru puncte cardinale.

— Faci pe şeful, a comentat Divya, dar zâmbea.

Aline s-a dus şi ea să-i ajute,
marcând vestul. Ceilalţi nou- veniţi şi-au scos armele. Jaime avea arcul în mână şi se vedea limpede că abia aştepta să intre în luptă.

— Jia a spus:Nu uitaţi ce ne-a spus DrusiUa în legătură cu planul pe care îl are Garda lui Liwy. încercaţi să nu-i ucideţi pe membrii Cohortei, dacă e posibil. îi mânaţi de la spate spre configuraţie. Sunt tot vânători de umbre, chiar dacă au fost îndrumaţi greşit.

Vânătorii de umbre au năvălit pe câmp cu chiote şi strigăte şi au intrat în luptă exact când s-a auzit un sunet dulce de clopoţel şi Configuraţia Malachi s-a ridicat. Lumina ţâşnea din cele patru pumnale angelice, formând un fel de cuşcă ale cărei ziduri erau făcute din luminiţe mişcătoare. Erau delicate ca aripile unor fluturi şi prismatice precum sticla. Helen s-a uitat la configuraţie şi a sperat să nu eşueze planul lor de a cruţa viaţa celor din Cohortă. Pereţii luminoşi ai închisorii păreau mult prea fragili pentru a ţine înăuntru atâta ură.

— Dă-mi drumul! a ţipat Kit.

Ştia că nu rezolva nimic cu asta. Emma îl ţinea strâns de spatele tricoului şi îl împingea pe lângă copacii din marginea pădurii, în umbră. Părea absolut furioasă.

— Ce cauţi aici? ha întrebat ea. În mâna liberă avea sabia ei de aur, şi se uita în jur atentă, dar şi supărată. Când te-am văzut, am crezut că fac infarct!
Trebuia să fii în tabără!

— Dar Ty? a întrebat Kit, încercând să scape din strânsoarea ei. A rămas acolo! S-a urcat *într~un copac.* Nu putem să-l lăsăm singur.

Ceva a şuierat deasupra capetelor lor, şi un căpcăun care se apropia a căzut grămadă la pământ, cu urma unui cerc perfect în mijlocul frunţii.

— Se pare că se descurcă foarte bine, a spus Emma, sec.
Pe urmă, fam promis Tessei că nu te voi lăsa să te apropii de vreo bătălie sau de vreun elf, iar asta e o bătălie plină de elfi.
Tessa o să mă *omoare.*

Kit s-a simţit jignit.

— De ce să nu mă apropii de bătălii şi de elfi? Nu sunt un luptător chiar aşa de prost!

Emma l-a răsucit ca să se uite la ea, dându-i drumul, din fericire, pentru a face asta.

re u trei,

«»ia: rdA rro-
. tri-

— Nu e vorba de asta! a spus ea supărată.

Uniforma ei era murdară şi pătată de sânge, iar faţa îi era zgâriată şi tăiată. Kit se întreba unde e Julián — *parabatai-i* luptă de obicei împreună, nu?

— Nu văd ce am eu aşa de important, a spus el.

— Eşti mai important decât crezi, a răspuns Emma. A făcut brusc ochii mari. O, *nul*

— Ce e?

Kit s-a uitat în jur, îngrozit. La început, nu a văzut nimic ieşit din comun — sau, cel puţin, nimic ieşit din comun pentru o încăierare uriaşă între elfi şi vânători de umbre.

Apoi a căzut o umbră peste ei şi a înţeles.

Ultima oară îi văzuse pe Călăreţii lui Mannan la Londra. Acum erau şase, străluceau de bronz şi aur; caii lor erau acoperiţi cu aur şi cu argint, şi ochii lor erau negri ca cerneala. Călăreţii aveau nişte armuri fără nicio îmbinare sau vreun nit care să le ţină — era doar un bronz neted, cumva lichid, care îi acoperea de la gât până la picioare precum carapacea lucioasă a unei insecte.

— Treci în spatele meu, Kit! Emma pălise. A păşit în faţa lui şi a ridicat Cortana. Stai ascuns!

Probabil vin după mine, nu după tine.

Călăreţii au venit spre ei hurducăindu-se, ca o ploaie de stele

căzătoare. Erau frumoşi şi groaznici. Kit nu luase la el decât pumnalul Elerondale pe care i-i dăduse Jace. îşi dădea seama acum cât de nepregătit era. Cât de prost.

Unul dintre călăreţi a tresărit şi a ţipat, ducându-şi mâna la braţ. Praştia lui Ty, şi-a dat seama Kit, şi a simţit un val de căldură puţin şovăitoare şi un junghi neaşteptat de frică — dacă n-o să-l mai vadă niciodată pe Ty?

Călăreţul lovit a tras o înjurătură; erau aproape deasupra capului lor, şi Kit le-a văzut feţele — părul de bronz, trăsăturile aspre şi reci.

— Şase contră utîfci? fit[1] rsf rfgât nIumîi[1]n'd, vântul făcea părul să-i

fluture. AşTQ^nSlliJ[1] \âP,iMîf!c pe rând să vă luptaţi cu umbre, a spus Ethna, singură mine! Vă provoc! r °

femeie dintre călăreţi. Sunteţi

doi.

— Kit e un copil, a spus Emma, ceea ce Ea iritat pe Kit, deşi probabil că ea avea dreptate să spună asta.

Vocea lui Kieran îi răsuna în minte: Copiii lui Mannan nu au fost niciodată învinşi.

Julián venea în fugă spre ei, de pe câmp. Lângă el alergau

Helen şi Aline. Dar nu aveau cum să ajungă la Emma la timp.

— Kit este *copilul,* a corectat-o Ethna, cu un rânjet.

Urmaşul întâiului Moştenitor.

— Dă-ni-11 a spus Karn. Dă-ni-i nouă, şi poate te cruţăm.

Lui Kit i se uscase gâtul.

— Nu e aşa, a zis el. Eu nu am sânge de elf. Sunt vânător de umbre.

— Poţi să fii amândouă, a replicat Ethna. Am bănuit asta când te-am văzut în oraşul cel murdar.

Se referea la Londra, s-a gândit Kit, ameţit. îşi amintea cum se uitase la el Eochaid şi îi spusese: *Te cunosc. Îţi cunoscfaţa.*

— Arăţi exact ca ea, a zis Eochaid, acum rânjind. Exact ca Auraline. Şi exact ca mama ta.

— Noi am ucis-o, a spus Ethna. Şi acum te vom ucide şi pe tine, şi vom şterge orice urmă a familiei tale pătate din lumea asta şi din lumea noastră.

— Ce? Kit a uitat de frică, a uitat de sfatul Emmei, care îi spusese să stea în spatele ei. A uitat că nu venea nimeni să-i ajute. A uitat tot, în afară de cuvintele Ethnei. Voi aţi ucis-o pe mama? Pe mama *meat*

— Dar ce credeai că s-a întâmplat cu ea, copile? a întrebat Ethna. Da, fam vărsat sângele la porunca Regelui. A murit ţipând după tine, deşi nici când am torturat-o n-a vrut să ne spună cum te cheamă sau unde eşti. Poate asta te va alina, în aceste ultime clipe!

A izbucnit în râs şi, întno clipă, râdeau toţi, cu caii ridicaţi pe

picioarele din spate.

Prin venele lui Kit a început

să curgă un foc rece; s-a apropiat de Călăreţi, de parcă ar fi putut să întindă mâna după ei, să-i tragă din cer.

A simţit cum începe să-i ardă pe braţ rana Talentului, pe care i-o desenase Ty.Emma a înjurat, încercând să-l tragă înapoi şi să-l împingă la spatele ei.

— Nu se poate, spunea ea. Nu se poate, nu pot fi învinşi, *Kit...*

Călăreţii au scos săbiile. Metalul a strălucit pe cer. Au blocat soarele când s-au repezit în jos, spre Emma şi spre Kit. Emma a ridicat sabia şi Ethna, aplecându-se pe cal cu ochii aprinşi, a lovit în ea, lamă peste lamă. Emma a fost zburată de la pământ şi aruncată în spate. A căzut pe iarbă cu un bufnet puternic. S-a ridicat în picioare, în timp ce Ethna a întors calul, râzând, şi a pornit în viteză spre Kit, dar veneau spre ei şi ceilalţi — se apropiau de Kit cu aşa o viteză, că iarba de sub ei se turtea; Kit a întins mâinile, de parcă ar fi putut să-i ţină la distanţă cu gestul acela, şi Ea auzit pe Eochaid râzând...

Ceva în el a părut că se crapă, inundându-i corpul cu putere. S-a scurs prin el ca un curent electric şi i-a explodat prin palme cu atâta forţă, încât Ea împins în genunchi.

Emma s-a uitat la el uluită, văzând cum din mâinile lui a ţâşnit o lumină albă care i-a înconjurat pe Călăreţi ca întro plasă. Kit îi auzea ţipând de groază şi de uimire; şi-au îmboldit caii să urce mai sus, spre cer...

A strâns mâinile în pumni, şi caii au dispărut. S-au făcut nevăzuţi întro clipită. Călăreţii, care deja ajunseseră sus, încercând să plece, au căzut urlând spre pământ; s-au prăbuşit pe câmp, în mijlocul luptătorilor, şi nu s-au mai văzut.

Kit s-a întins pe spate, în iarbă. Abia respira. *Mor,* şi-a spus el. Mor. *Şi nu se poate să fiu ane pun ei. E imposibil.*

— Kit! Emma se lăsase pe vine lângă el şi acum îi dădea gulerul tricoului la o parte, să-i facă o *iratye.* Kit, pentru numele îngerului, ce-ai făcut?

— Nu... nu ştiu.

Simţea că nu mai are deloc aer în el. Degetele lui scormoneau încet praful. *Ajută-mă, Emma! Ajută-măl Spunem lui Ty...*

— E în ordine.

— Altcineva se apleca acum deasupra lui, cineva cu o faţă cunoscută şi cu o voce liniştitoare.Christopher. Christopher, respiră!

Era Jem. Kit a închis ochii şi s-a lăsat ridicat de jos de braţele lui blânde, şi întunericul s-a lăsat precum cortina la sfârşitul unui spectacol.

— *Emma!*

Ameţită, Emma s-a dezechilibrat puţin după ce s-a ridicat. Era aplecată peste Kit, după care venise Jem — şi acum Kit nu mai era. Era şi acum ameţită din cauza şocului pe care i-i provocase atacul Călăreţilor, dar şi din cauza ciudăţeniilor care urmaseră.

Kit făcuse să dispară armăsarii Călăreţilor şi aceştia căzuseră în mijlocul luptelor, stârnind panică. Iar acum era aici Julian, care părea îngrijorat şi preocupat.

— Emma, a spus iar Julian, apoi i-a pus mâinile pe umeri şi a în- tors-o cu faţa la el. Te simţi bine?

— Aline şi Helen, a gâfâit ea, cu respiraţia tăiată. Erau cu tine...

— S-au întors să-i ajute pe ceilalţi, a răspuns el. Călăreţii au creat haos pe câmpul de luptă...

— îmi pare rău, a spus Emma. Nu ştiam că Kit...

— Mie nu-mi pare rău, a spus Julian, şi era ceva sălbatic în tonul lui, ceva care a făcut-o să se uite la el şi să i se limpezească mintea.

Uniforma lui era sfâşiată la umăr, şi ghetele erau pline de noroi şi de sânge. Era frumos.

— Indiferent ce a fost, indiferent ce a făcut Kit, ţi-a salvat viaţa. Călăreţii te-ar fi ucis.

I se tăiase respiraţia de frică, nu pentru ea, ci pentru Julian.

Călăreţii îi urau pe amândoi.

Gwyn şi Diana se roteau deasupra câmpului de luptă, strigând că Oban era mort şi că acum Kieran era Rege. Poate Kieran ar fi putut să îi cheme la ordin pe Călăreţi, poate nu. în momentul acela, nu exista niciun jurământ de credinţă faţă de el. Nu aveau stăpân, veniseră pentru sânge şi răzbunare şi erau foarte periculoşi.

— Ai nevoie de o *ir at ^el*

— Julian o ţinea şi acum de umeri. Ar fi vrut să-l ia în braţe, ar fi vrut să-i atingă faţa, să se asigure că e întreg şi nevătămat. Ştia că nu poate face asta.Nu, a spus Emma.

Runele pe care şi le făceau unul altuia erau prea periculoase.

— Sunt bine.

El a aplecat încet capul şi şi-a lipit fruntea de fruntea ei. Au rămas aşa o clipa, nemişcaţi.

Emma simţea energia de *parabatai* din amândoi, vibrând sub pielea lor ca un curent electric. Nu era nimeni în jur; se aflau chiar la marginea câmpului de luptă, aproape în pădure.

A simţit că zâmbeşte puţin.

— Ty e întrun copac, cu praştia, a spus ea, aproape în şoaptă.

Julian s-a retras, cu o umbră de amuzament pe faţă.

— Ştiu. E cel mai sigur loc pentru el, presupun, deşi, după ce o să aflu cum a scăpat din vraja lui Magnus, nu ştiu pe care dintre ei am să-l omor.

S-a stârnit brusc rumoare;

Emma s-a uitat spre câmpul de luptă şi a văzut nişte străluciri de bronz. Călăreţii se regrupaseră; acum loveau în toate părţile cu săbiile, facându-şi loc printre vânătorii de umbre. Multe trupuri zăceau pe pământ: a simţit o strângere de inimă când a recunoscut părul blond-rozaliu al lui Vivianne Penhallow, acum stropit de sânge.

Emma şi-a luat Cortana.

— Julian... unde e Sabia Mortală?

— I-arn dat-o lui Jace, a spus el, în timp ce porneau grăbiţi pe iarba strivită în picioare. Nu-mi plăcea să o car după mine. Lui o să-i placă.

— Probabil, a răspuns Emma.

S-a uitat în jur; cerul era plin de nori negri-albaştri. Cadavrele vânătorilor de umbre şi ale repudiaţilor erau risipite peste tot; în timp ce înaintau în grabă, Emma era gata să calce peste un cadavru în uniformă de

Centurion, ce rămăsese cu ochii fixaţi la cer. Era Timothy Rockford. Şi-a stăpânit valul de greaţă şi s-a întors. În spatele ei alerga un soldat de la Căştile Roşii.

A ridicat Cortana, şi lama a sfâşiat aerul.

— Emma! Julian a prins-o de umăr. E în ordine, i-a spus el, în timp ce soldatul s-a întors şi a dispărut în mulţime. Soldaţii elfi nu ştiu ce să facă. Unii încă îi sunt loiali lui Oban. Alţii se retrag la ordinul lui Kieran. E haos.Deci ar putea să se termine? a întrebat ea, cu respiraţia tăiată. Am putea să învingem?

El şi-a trecut peste faţă dosul palmei, murdărindu-se şi mai mult de noroi pe obraz. Ochii lui albaştri-verzui străluceau ca nişte nestemate în lumina aceea ciudată a norilor; privirea lui s-a plimbat în sus şi-n jos pe ea, iar Emma a recunoscut în privirea aceea îmbrăţişarea pe care nu i-o putea da, cuvintele pe care nu le putea spune.

— Cohorta nu vrea să cedeze, a spus el în schimb. încă mai luptă, încercăm să nu le facem rău, dar nu e uşor cu ei.

— Unde e Horace? a întrebat Emma, întinzând gâtul să vadă ce se întâmpla pe câmpul de luptă.

— E înconjurat de susţinătorii lui, a spus Julian, sărind peste cadavrul unui trol. Jace şi ceilalţi încearcă să ajungă la el, dar soldaţii Cohortei sunt dispuşi să-şi dea viaţa pentru el, iar noi nu vrem să-i ucidem.

Cum ţi-am spus, nu e uşor cu ei.

— Trebuie să ne întoarcem să-i ajutăm.

A luat-o la fugă peste câmp, cu Julian alături. Repudiaţii treceau ca fulgerul pe lângă ei, repezindu-se la elfii întunericului şi la nefilimii din Cohortă. Jessica Beausejours se chinuia să ţină la distanţă un vampir brunet cu un pumnal serafic, în timp ce în apropiere un vârcolac se rostogolea pe jos într-o încăierare cu un trol masiv, două rânduri de colţi care clănţăneau.

Emma a auzit un strigăt. Era Mark — o vedea şi pe Cristina, nu prea departe, sabie în sabie cu Vanessa Ashdown. Cristina lupta cu grijă, încercând să n-o rănească pe Vanessa; Vanessa nu arăta prea multă grijă — avea în mână o suliţă şi o forţa pe Cristina să dea înapoi cu lovituri puternice.

Mark, însă — Mark era faţă în faţă cu Eochaid. Unul dintre Călăreţi îl găsise.

Ea şi Julian au început imediat să fugă spre el. Mark se retrăgea cu arcul în mână, lua ţinta cu grijă, dar fiecare săgeată care îl atingea pe Eochaid nu părea decât să-l încetinească, nu să-l oprească.Nimeni nu a ucis vreun Călăreţ al lui Mannan în toată istoria pe care o cunosc.

Emma ucisese unul. Dar Emma avea Cortana. Mark avea doar un arc obişnuit, iar Cristina şi Kieran erau undeva, în mulţime. Niciodată n-ar fi putut să ajungă la timp la el.

Emma l-a auzit pe Julian rostind în şoaptă numele fratelui său. Mark. Alergau cu toată viteza pe terenul denivelat — Emma simţea

energia de *parabatai* care îi propulsa —, când a fost lovită de ceva din spate. A zburat prin aer, a căzut pe pământ şi s-a rostogolit.

În faţa ei stătea Zara.

Era plină de tăieturi şi murdară, iar în părul ei lung se vedeau stropi de sânge şi noroi. Uniforma colorată de Centurion era numai fâşii. Pe faţa ei murdară se vedeau urme de lacrimi, dar mâinile ei, cu care ţinea o sabie lungă, erau ferme. Ca şi privirea, fixată pe Cortana.

— Dă-mi înapoi sabia *Jigodiei* a

Oprit de căderea Emmei, Julian s-a întors şi şi-a văzut *parabatai-* ul faţă în faţă cu Zara Dearborn. Zara mişca sabia înainte şi înapoi, în timp ce Emma se uita la ea cu un aer nedumerit: Zara nu era un luptător prea bun, dar nici aşa de rău nu era.

Emma a întâlnit privirea lui Julian când a ridicat Cortana: *Du-te, du-te la Mark!* spunea expresia ei. Julian a şovăit o clipă — dar Emma era capabilă de mult mai mult decât să-i facă faţă Zarei. S-a răsucit şi a fugit la fratele lui.

Mark încă lupta, deşi era palid şi sângera de la o rană din piept. Eochaid părea că se joacă cu el, asemenea unei pisici cu un şoarece, întindea sabia, după care o întorcea, vrând mai degrabă să-l cresteze decât să-l înjunghie. Asta ar fi dus la o moarte mai lentă, provocată de sângerare. Julian a simţit în gât amăreala furiei. A văzut-o pe Cristina lovind-o în cap pe Vanessa cu mânerul săbiei; verişoara lui Cameron a căzut cu un bufnet la pământ, şi Cristina s-a întors şi a pornit în goană spre Mark.

Un alt Călăreţ i-a tăiat calea.

Julian a simţit că i se strânge inima; nu era prea aproape, dar a recunoscut-o pe Ethna, cu coada ei lungă şi împletită de bronz şi cu răutatea care i se citea pe faţă. Avea o sabieîntro mână şi o suliţă în cealaltă, o suliţă pe care a repezit-o spre Cristina, trântind-o la pământ.

— Stai!

Cuvântul fusese rostit cu sunet grav de clopot. Cristina şi Mark erau amândoi la pământ; adversarii lor s-au întors să se uite. Kieran stătea în faţa lor, cu umărul bandajat. Winter era cel care vorbise: generalul Căştilor Roşii stătea drept, cu suliţa în mână. A întins spre Eochaid vârful ei ascuţit.

— Stai! a spus el din nou. Regele îţi porunceşte să stai pe loc.

Eochaid şi Ethna au schimbat o privire. Ochii lor metalici sclipeau de furie. Nu aveau să uite prea curând cum au fost doborâţi din cer şi umiliţi.

— Nu vom sta, a spus Eochaid. Regele nostru a fost Arawn cel Bătrân. El ne-a poruncit să-i ucidem pe toţi din familia Blackthorn şi pe aliaţii lor. Vom îndeplini porunca lui şi niciun cuvânt de la tine nu va schimba asta.

— Nu ţi-am jurat până acum credinţă, a spus Ethna. Nu eşti tu Regele nostru.

Julian se întreba dacă Kieran va tresări. Nu a facut-o.

— Eu sunt Regele vostru, a spus el. îi veţi lăsa în pace şi vă veţi întoarce pe Tărâmul Elfilor, altfel veţi fi consideraţi trădători.

— Atunci, vom fi trădători, a spus Ethna, şi a izbit cu sabia în jos.

Nu şi-a atins ţinta niciodată.

Aerul a părut că pâlpâie şi, pe neaşteptate, Suliţă de Vânt a plonjat spre Ethna, după care s-a ridicat pe picioarele din spate: a lovit-o pe Ethna în piept cu copitele din faţă. S-a auzit un zăngănit când Ethna a căzut pe spate. O clipă mai târziu,

Cristina a fost în picioare; avea mâna însângerată, dar ţinea strâns sabia.

— Du-te la Mark! a strigat ea, şi Kieran a sărit în spatele lui Suliţă de Vânt şi s-a repezit spre Eochaid.

Călăreţul era ca o ploaie de stele, graţios şi inevitabil. A zburat în aer, învârtindu-şi sabia, care s-a izbit cu zgomot de sabia lui Kieran.

Mark a sărit în aer — o săritură răsucită, elegantă — şi l-a prins pe Eochaid de gât, de la spate. S-au rostogolit împreună pe pământ; Eochaid a sărit în picioare. Julian a alergat spre Mark şi s-a aruncat între el şi Călăreţ, ridicând sabia să-i pareze lovitura nimicitoare.Eochaid a râs. Julian abia a avut timp să-l ajute pe Mark să se ridice, când cineva l-a lovit din spate — era Karn,

Călăreţul, ca un turn de bronz urlător. Julian s-a răsucit şi Ea lovit cu toată forţa. Karn s-a dat

câţiva paşi înapoi, părând uimit.

— Frumoasă lovitură! a remarcat Mark.

Datorită Emmei. Simt legătura deparabatai cum arde în mine.

— Mersi, a spus el, ridicând sabia să pareze o altă lovitură a lui Karn.

Kieran şi Cristina se luptau cu Eochaid; Ethna încerca săd îngenuncheze pe Winter. Nici măcar forţa *parabatai*-lor nu era de ajuns, Julian ştia asta.

Călăreţii erau mult prea puternici. Era doar o chestiune de timp.

S-a văzut o altă străfulgerare de bronz. Mark a murmurat o înjurătură: era Delan, Călăreţul cu o singură mână, care venise la fraţii lui.

Acum erau patru: doar Etarlam şi Airmed lipseau, prinşi undeva în luptă.

Delan avea o mască de bronz care îi acoperea jumătate de faţă şi era înarmat cu un bici de luptă de aur; alerga spre Kieran, cu biciul fluturând...

O toporişcă Ea lovit în spate, aruncându-i la pământ. Era rândul lui Eochaid să înjure.

Ethna a ţipat, exact când Delan s-a ridicat greoi în picioare şi s-a întors să-şi înfrunte atacatorul.

Era Diego Rosales. Ea făcut cu ochiul lui Kieran chiar în clipa în care Delan a repezit biciul spre capul lui; Diego Ea oprit cu latul toporiştii. Kieran, uimit, dar şi încântat de apariţia lui Diego, a sărit de pe Suliţă de Vânt şi a fugit spre Delan. Winter s-a repezit după el, în timp ce Cristina a întins sabia spre Ethna...

S-a auzit un scrâşnet când

sabia Cristinei s-a sfărâmat.

Cristina şi-a înăbuşit un strigăt de uimire, a sărit în spate —

Mark şi Kieran s-au întors spre ea, îngroziţi —, Ethna a ridicat sabia...

— Şi a fost dărâmată la pământ. Linii aurii de energie împânzeau câmpul de luptă, i-au ridicat în aer pe Călăreţi şi apoi i-au trântit la pământ, rostogolindu-i ca pe nişte jucării aruncate. Julian s-a întors uluit şi a văzut-o pe Hypatia Vex stând în apropiere, cu mâinile ridicate, şi cu o cascadă de lumină care îi ţâşnea din degete.Magnus m-a trimis, a spus ea, când războinicul nefîlim a privit-o cu uimire.

Până şi Winter se uita fix la ea; ai fi zis că se îndrăgostise. Julian bănuia că nu are prea multe şanse cu Hypatia.

— Am câştigat ceva timp, dar se vor întoarce. Călăreţii lui Man- nan... Hypatia a oftat, cu dramatism. Vânători de umbre. Cum ajung eu băgată în treburile lor mereu?

Zara se bătea cu sălbăticie. Emma îşi amintea de Zara ca de un luptător mediocru, şi chiar aşa era, dar din clipa în care săbiile lor s-au atins, Zara a părut electrificată. Lovea cu sabia de parcă ar fi vrut să taie în două un copac; se arunca la Emma iar şi iar, ignorându-şi neglijent apărarea. Ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă trăieşte sau moare.

Şi, cumva pervers, asta o

forţa pe Emma să se reţină. Ştia că avea toate motivele s-o doboare pe Zara. Dar Zara avea ceva sălbatic, ceva ce Emma considera că se datora doar suferinţei — *pierduse* întradevăr nişte prieteni, Emma ştia asta, prieteni care zăceau morţi pe câmpul de luptă, precum Timothy. Dar Emma bănuia că suferinţa ei era cauzată mai degrabă de amărăciunea înfrângerii şi de ghimpele ruşinii. Orice s-ar fi întâmplat,

Cohorta nu mai putea să-şi recapete vreodată gloria.

Minciunile pe care le spuseseră nu aveau să fie uitate.

Julian avusese grijă de asta.

— N-aţi putut să plecaţi bine-mersi, *singuri,* a şuierat Zara, repezindu-se la Emma cu sabia ţinută strâns.

Emma a evitat lovitura cu uşurinţă, fără să fie nevoită să pareze.

— Trebuia să faceţi voi pe moraliştii. Trebuia să vă băgaţi nasul *peste tot.*

— Zara, voi aţi preluat controlul guvernului, a subliniat Emma, făcând un pas în lateral, când aceasta s-a repezit din nou la ea. Tatăl tău a încercat să ne omoare.

— Fiindcă aţi vrut să ne faceţi rău, a şuierat ea. Pentru că suntem noi şi ei, Emma, întotdeauna e aşa. Sunt oameni care vor să te protejeze, şi oameni care vor să-ţi facă rău.Nu e adevărat...

— Pe bune? Zara şi-a dat pe spate părul murdar de sânge. Ai

fi prietena mea? Dacă ţi-aş cere asta?

Zara s-a gândit la ceea ce spusese Zara despre repudiaţi.

Despre Mark. Despre *corcituri* şi

perverşi şi registre şi cruzimi mai mici sau mai mari.

— Aşa mă gândeam şi eu, a mârâit Zara. Şi tu te crezi mai

bună ca mine, Emma Carstairs.

Am *râs* când Liwy a murit, cu toţii am râs, numai când ram văzut feţele arogante şi stupide...

Emma a fost inundată de o furie albă şi fierbinte. A atacat cu Con tana, întorcând lama în ultima clipă, astfel încât a lovit-o cu latul pe Zara, trântind-o jos. A căzut pe spate, tuşind cu stropi de sânge, şi a scuipat-o pe Emma când aceasta s-a aplecat deasupra ei, punându-i vârful săbiei la gât.

— Hai! a şuierat Zara. Elai, jigodie ce eşti, *îdro,fă-*

Din cauza Zarei erau aici cu toţii, şi-a spus Emma, din cauza ei au fost cu toţii în pericol: din cauza Cohortei fuseseră nevoiţi să lupte şi să se zbată pentru viaţa lor, din cauza lor murise Liwy acolo, pe podiumul din Sala de Consiliu. Dorinţa de răzbunare era fierbinte în venele ei, îi ardea pielea şi o implora să înfigă sabia în gâtul Zarei.

Şi totuşi Emma ezita. O voce stranie i-a răsunat în minte — şi-a amintit de Arthur Blackthorn, dintre toţi oamenii. Cortana. F'acută de Wajland Fierarut\ legendarul făuritor al lui Excalibur şi Durendal. Se pune că îşi alege purtătorul. Când Ogier s-a ridicat să~l ucidă pe fiul lui Car ol cel Mare pe câmpul de luptă, a venit un înger,

Fa frânt sabia, şi i-a pus: „Mila e mai bună decât răzbunarea. ”

Dăduse jos fotografiile din camera ei, pentru că terminase cu răzbunarea. Cristina avea dreptate. Trebuia să termine. În clipa aceea, a ştiut că niciodată nu va sfărâma placa de piatră cu rana de *parabatai,* indiferent ce s-ar întâmpla. Văzuse prea mulţi *parabatai* azi, pe câmpul de luptă.

Poate că legătura de *parabatai* era o slăbiciune care te ţinea prins ca întro capcană. Dar la fel erau toate felurile de iubire, şi, dacă iubirea era o slăbiciune, era şi o putere în acelaşi timp.

— A ridicat sabia.N-am să te omor.

Lacrimile curgeau din ochii Zarei şi se scurgeau pe faţa ei murdară când Emma s-a îndepărtat de ea. în clipa următoare, Emma Ea auzit pe Julian strigând-o; venise acolo, o apucase pe Zara de braţ şi o ridica în picioare, spunându-i ceva despre locul în care se aflau prizonierii. Zara se uita când la el, când la Emma, şi nu încerca să scape; stătea pasivă în mâna lui Julian, dar ochii ei... erau aţintiţi în spatele lui Julian, iar Emmei nu Ea plăcut deloc privirea ei.

Zara a scos un sunet înfundat, aproape ca un hohot de râs.

— Poate nu cu mine trebuie să vă bateţi capul, a spus ea, şi a arătat cu mâna liberă.

Julian s-a făcut alb ca varul.

într-un spaţiu liber de pe câmpul de luptă, sub cerul albastru-negru, stătea Annabel Blackthorn.

A fost ca şi cum imaginea ei s-a transformat înti^un pumn care a lovit-o pe Emma drept în stomac. ŞEa înăbuşit un strigăt.

Annabel purta o rochie albastră, care părea complet nepotrivită pe câmpul de luptă. La gât îi strălucea o sticluţă cu un lichid roşu. Părul ei castaniu-închis se ridicase şi îi flutura în jurul feţei. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

Ceva nu era în regulă, s-a gândit Emma. Ceva nu era deloc, dar deloc în regulă, şi nu numai faptul că Annabel nu avea cum să se afle aici. Că Annabel era moartă.

Ceva era şi mai în neregulă.

— Sper că nu aţi crezut cu adevărat că m-aţi ucis, nu? a spus Annabel, şi Emma a văzut că picioarele ei erau goale şi albe ca nişte pietre pe pământul însângerat. Ştiţi că sunt făcută din altceva. Din ceva mai bun decât sora ta. N-aveţi cum să-mi luaţi viaţa golindu-mă de sânge, în vreme ce vă cer îndurare...

Julian i-a dat drumul Zarei şi a luat-o la fugă spre ea. A gonit peste câmp şi s-a repezit la Annabel exact în clipa în care Emma La strigat pe nume, spunându-i că ceva nu e în regulă, că trebuie să se oprească. A dat să plece după el, dar a simţit o lovitură puternică în spate.

Durerea a venit în secunda următoare, fierbinte şi roşie.

Emma s-a întors, uimită, şi a văzut-o pe Zara cu un mic pumnal în mână. Probabil îl avusese la centură.Mânerul pumnalului era roşu şi din el picura sânge. O înjunghiase pe Emma în spate.

Emma a încercat să ridice Cortana, dar braţul i-a căzut, ca şi cum ar fi fost mort. Şi capul i se învârtea, încercând s

conştientizeze faptul că era rănită. În timp ce Emma încerca să-l strige pe Julian, înecată de sânge, Zara a înfipt cuţitul în pieptul ei.

ă

Emmei i s-au înmuiat picioarele. A căzut.

32

NICIO RAZĂ NU PĂTRUNDE

SE ÎNTÂMPLA DIN NOU.

Annabel era în faţa lui şi se uita la el cu un rânjet dispreţuitor. Vedea în ochii ei

reflexia lui, atunci, pe podiumul din Sala de Consiliu, plin de sângele lui Liwy. A văzut-o în Thule, când îl striga pe Ash. Şi-a amintit arcuirea săbiei lui şi sângele împrăştiat în jurul trupului ei.

Nimic din toate astea nu conta. Ea ar fî ucis-o pe Emma dacă ar fi putut. I-ar fi ucis pe Mark şi pe Helen; i-ar fî tăiat gâtul lui Ty, şi lui Dru, şi lui Tawy Era fantoma fricii pe care o simţise întotdeauna, a fricii că familia lui va fi luată de lângă el.

Era coşmarul care îi chinuia somnul şi pe care nu reuşise să-l distrugă.

S-a apropiat de ea în fugă şi, fără să încetinească, i-a înfipt sabia în trup. Sabia a trecut prin ea fără să întâmpine vreo rezistenţă — ca şi cum nu ar fî avut oase şi nici muşchi. Ca un cuţit printro foaie de hârtie. S-a înfundat în ea până la mâner, şi el s-a trezit uitându-se în ochii ei roşii ca sângele, la doar câţiva centimetri de el.

Buzele i-au dezvelit dinţii într-un şuierat. Dar ochii ei nu sunt roşii.

Sunt albaştri, ochii familiei Blackthorn.

S-a tras înapoi, smulgându-şi sabia. Mânerul era înnegrit de o limfă întunecată. Duhoarea de demon era peste tot. Undeva, întrun colţ alminţii, o auzea pe Emma strigându-i, spunându-i că ceva nu era deloc în regulă.

— Nu eşti Annabel, a spus el. *Eşti un demon.*

Annabel a început să se schimbe. Trăsăturile ei păreau că se topesc ca ceara unei lumânări, în spatele pielii ei albe şi a părului negru, Julian a văzut conturul încă neformat al unui demon Eidolon — unsuros şi alb, ca o bucată de săpun murdar, ciuruit de găurele cenuşii. Recipientul lucios din sticlă jivrată atârna şi acum la gâtul lui.

— *L~ai cunoscut pe fratele meu, a şuierat demonul. Sabnock. Din*

Thule.

Julian şi-a amintit sângele. O biserică din Cornwall. Emma.

A dus mâna la pumnalul serafic de la centură şi i-a rostit numele repede: *Sariei*

Demonul rânjea. S-a repezit la Julian, iar Julian a înfipt în el pumnalul serafic.

Nu s-a întâmplat nimic.

Nu se poate. Pumnalele serafice erau mortale pentru demoni. întotdeauna, dar întotdeauna funcţionau. Demonul a scos pumnalul din trup, în timp ce Julian se uita la el uluit. S-a repezit la el, cu pumnalul Sariel întins. Nepregătit pentru atac, Julian a ridicat un braţ, ferindu-se de lovitură...

O umbră întunecată a apărut între ei. Un spirit de apă, ascuţit tot, copite, colţi şi dinţi de sticlă. Calul elf s-a ridicat în două picioare între Julian şi Eidolon, şi Julian ba recunoscut: era spiritul pe care îl salvase de Dane Larkspear.

L-a lovit cu copita în piept pe Eidolon, şi demonul a zburat în spate, scăpând pumnalul serafic din mână. Spiritul de apă s-a uitat peste umăr la Julian şi i-a făcut cu ochiul, apoi a pornit în urmărirea demonului, care între timp se ridicase în picioare şi o luase la fugă.

Julian a vrut să se ducă după el. Făcuse câţiva paşi, când a simţit brusc o durere îngrozitoare.

S-a îndoit de mijloc. II durea tot. Spatele, pieptul. Durerea aceea nu avea nicio motivaţie, cu excepţia...

ddmma.

S-a întors.

Se întâmpla din nou.

s»-7 35-<3Emma se

prăbuşise la pământ, cumva, cu pieptul uniformei plin de sânge. Zara era aplecată deasupra ei — păreau că se luptă. Julian deja alerga, încercând să-şi reprime durerea, şi fiecare pas părea un kilometru, fiecare respiraţie părea o oră. Tot ce conta era să ajungă la Emma.

Când s-a apropiat, a văzut că Zara stătea pe vine lângă Emma, încercând să-i smulgă Cortana din mâna plină de sânge, numai că Emma o ţinea prea strâns.
Gâtul şi părul îi erau pline de sânge, dar strânsoarea ei era de neclintit.

Zara a înălţat capul şi Ea văzut pe Julian. Probabil că arăta ca moartea întrupată în om, pentru că Zara s-a ridicat repede în picioare şi a luat-o la fugă, dispărând în mulţime.

Părea că nimeni nu observase încă ce se întâmplase. În pieptul lui Julian se aduna un urlet. A căzut în genunchi lângă Emma şi a ridicat-o în braţe.

Era moale în braţele lui, şi grea, aşa cum fusese şi Liwy. Aşa cum sunt grei oamenii când încetează să se mai susţină. A strâns-o mai aproape de el, şi capul ei i-a căzut pe piept.

Toată iarba din jur era udă de sânge.

Era îngrozitor de mult sânge.

Se întâmpla din nou.

..Urry, Lirry, Lirry a mea", a şoptit el legănând-o, şi i~a dat parul plin de sânge de pe faţă cu mişcări febrile. Era aşa de midt sânge. În cătera secunde s-a umplut de sânge şi el; hainele lui Urry erau îmbibate în el, până şi

pantofii erau plini de sânge. „Livia. ” li tremurau mâinile; a bâjbâit după stelă, i-a atins braţul

Sabia i-a căzut la pământ. Stela era în mâna lui; desenarea de *irat^e* a fost un fel de memorie a muşchilor, corpul lui acţiona fără ca mintea lui să poată pricepe ce se întâmplă.

Emma a deschis ochii. Lui Julian i s-a oprit inima. Oare avea efect? Poate avea. Liwy nici măcar nu se uitase la el. Era deja moartă când el o ridicase în braţe.

Privirea Emmei era fixată în privirea lui. Ochii ei căprui- închis i-o susţineau ca pe o mângâiere.

— E OK, a şoptit ea.

El s-a apucat să facă o altă *iratsţe.* Prima dispăruse fără urmă.

— Ajută-mă, a spus el răguşit. Emma, trebuie să o folosim. Legătura de *parabatai.* Putem să te vindecăm...Nu, a spus ea.

S-a întins să-i atingă obrazul. A simţit pe piele sângele ei. Era caldă încă, încă mai respira în braţele lui.

— Mai bine mor aşa decât să fiu despărţită de tine pentru totdeauna.

— Te rog, nu mă lăsa, Emma!

I s-a tăiat vocea.

— Te rog, nu mă lăsa în lumea asta fără tine!

Ea a reuşit să-i zâmbească.

— Ai fost cea mai bună parte din viaţa mea, a spus ea.

Mâna ei a căzut inertă pe picioare, şi ochii i s-au închis încet.

Julian vedea acum nişte oameni alergând spre ei din mulţime. Păreau să se mişte cu încetinitorul, ca într-un vis.
Elelen, care îl striga pe nume;
Mark, alergând disperat;
Cristina lângă el, strigând-o pe Emma — dar niciunul dintre ei nu avea cum să ajungă la timp, şi, pe urmă, nu puteau face nimic.

I-a luat mâna Emmei şi a strâns-o tare, atât de tare, încât simţea oasele ei mici pârâind

în mâna lui.

Emma, Emma, întoarcere! Emma, putem face asta. Am topit împreună piatra. Mi~ai salvat viaţa. Putem face orice.

S-a scufundat adânc în amintirile lui: Emma pe plajă, uitându-se peste umăr la el, râzând. Emma, ţinându-se de bara metalică a roţii Ferris din Parcul Pacific. Emma, întinzându-i un buchet de flori ofilite, pe care le culesese în ziua funeraliilor mamei lui. Braţele lui pe mijlocul ei, când mergeau cu motocicleta în Thule. Emma, în rochia ei albă, la Teatrul de la Miezul Nopţii. Emma, întinsă lângă foc, în căsuţa lui Malcolm.

Emma.

Ea a deschis ochii. Erau plini de flăcări de aur, de bronz şi de cupru. Buzele ei s-au mişcat.

— îmi amintesc, a spus ea.

Vocea ei suna îndepărtat, aproape inuman, ca sunetul unui clopot. Ceva în adâncul lui Julian s-a făcut rece de frică şi de exultare.

— Să mă opresc? a întrebat el.

— Nu.

Emma a început să zâmbească. Ochii ei erau doar foc.

Să ardem!El a luat-o în braţe, şi legătura de *parabatai* ardea între ei, cu flăcări aurii şi albe. Vârfurile părului ei s-au aprins, ca şi vârfurile degetelor lui. Nu era căldură şi nici durere. Doar foc. S-a ridicat, înalt, să-i consume într-o cascadă de flăcări imense.

Diego a aruncat-o pe Zara în Configuraţia Malachi. Erau destul de mulţi membri ai Cohortei când a fost împinsă

acolo şi era gata să cadă, încercând să evite ciocnirea cu ei. Cei mai mulţi se uitau la ea cu o antipatie profundă. Diego nu-şi închipuia că fata lui Horace va fi acum prea populară.

S-a răsucit repede să se uite la el. Nu era nevoie să trântească uşa în urma ei — Configuraţia îi ţinea oricum închişi pe cei dinăuntru, cu sau fără uşă —, dar ar fi vrut s-o poată face.

— Eu consider asta un anunţ că logodna noastră s-a încheiat, a spus el.

Faţa ei s-a schimonosit de furie. înainte să poată răspunde, în partea de est a apărut o coloană de foc alb care se ridica vijelios spre cer. Câmpul de luptă a răsunat de ţipete.

Diego s-a răsucit şi a luat-o la fugă. În faţa lui a apărut un soldat de la Căştile Roşii, care a descris un arc pe cer cu suliţa sa cu vârf de oţel. Diego a simţit cum îi explodează în cap o durere sfâşietoare, apoi s-a prăbuşit în întuneric.

Mark a prins-o pe Cristina de mână şi a tras-o înapoi exact când flacăra albă s-a înălţat ca o coloană spre cer în locul în care fuseseră Julian şi Emma cu câteva clipe în urmă.

Cristina îşi dădea seama că o striga pe Emma. Mark o trăgea în spate, spre el; îl simţea cum se chinuie să respire. *Julian,* şi-a spus ea. O, *Doamne, nu, nu Julian!*

Şi apoi: Trebuie săjie blestemul. Să~i ardă vii... este mult prea crud...

Mark a şoptit:

— Uite!

Din foc au apărut nişte siluete luminoase. Nu Julian şi Emma, sau cel puţin, nu Julian şi Emma aşa cum fuseseră înainte.

Flăcările se ridicaseră la cel puţin zece metri în aer, iar siluetele care ieşeau din ele erau cel puţin la fel de înalte. Era ca şi cum Julian şi Emma fuseseră sculptaţi dintr-o lumină strălucitoare... Toate detaliile erau acolo, trăsăturile şi expresiile lor, ba chiar şi Cortana în mâna Emrnei, o sabie din foc ceresc, de mărimea unui copac.

— Sunt uriaşi, a auzit Cristina pe cineva.

Era Aline, care se uita în sus, uluită. Elelen îşi acoperise gura cu mâna.

— Nu uriaşi, a spus Cristina. Nefilimi.

Era/i uriaşi pe pământ în filele acelea, şi mai apoi, când îngerii au venit la fetele oamenilor şi acestea le—au purtat copiii în pântece.

A respirat întretăiat.

— Ei au fost... primii.

Tot mai mulţi oameni se înghesuiau în faţă, din toate taberele. Când flăcările care îi înconjurau pe Julian şi pe Emma au început să scadă, cerul s-a învârtejit şi a trosnit — era ca şi cum focul ceresc arsese întunericul adus de Magnus.

Norii fumurii au început să se rupă şi să se destrame.

Îngroziţi, vampirii au părăsit în fugă câmpul de luptă, alergând spre pădure. Au trecut în goană pe lângă Magnus, care era în genunchi, cu Ragnor alături, şi cu mâinile pline de scântei albastre, ca şi cum ar fi fost înfăşurate în cabluri electrice rupte. Cristina l-a văzut pe Alee traversând în fugă câmpia; a ajuns la Magnus exact când magicianul s-a prăbuşit, sfârşit, pe spate, în braţele lui.

Emma — sau fiinţa în care se transformase Emma, creatura aceea mare şi luminoasă — a făcut şovăitoare un pas în faţă.

Cristina abia mai putea să respire. Nu mai văzuse niciodată un înger, dar aşa îşi imagina că trebuia să arate. Îngerii trebuiau să fie minunaţi, teribili şi îngrozitori, aşa cum şi Paradisul era îngrozitor: o lumină mult prea puternică pentru ochii muritorilor.

Nimeni n-ar putea supravieţui aşa, şi-a spus ea. Nici măcar Emma.

Julian era lângă ea; păreau să fie tot mai siguri pe ei pe măsură ce se mişcau mai mult. Nu călcau greu, aşa cum ar face un uriaş: păreau să plutească, şi mişcările lor erau urmărite de fâşii de lumină. Cristina i-a auzit pe cei din Cohortă urlând când Julian s-a aplecat şi Ea

ridicat de jos pe Elorace, ca un copil gigantic care ia de jos o păpuşă.

Horace, care scăpase în tot timpul acesta ascunzânchrse în spatele susţinătorilor lui, dădea din picioare şi se zbătea, ţipând cu voce subţire. Cristina nu a avut decât o secundă să-i pară aproape rău de el, înainte ca Julian să-l prindă pe Horace cu ambele mâini şi să-i rupă în două coloana vertebrală.

L-a aruncat pe jos ca pe o jucărie stricată. Tăcerea care cuprinsese câmpul de luptă a fost sfâşiată de ţipetele oamenilor.

Trupul lui Horace Dearborn s-a izbit de pământ cu o bufnitură oribilă, la numai câţiva metri de Manuel.

Nu se întâmplă asta. Nu se poate întâmpla asta. Manuel, care era deja la pământ, a început să se târască înapoi. Membrii Cohortei, prinşi în Configuraţia Malachi, urlau. Ar fi vrut să tacă din gură. Manuel avea o nevoie disperată să gândească.

Educaţia religioasă primită în copilărie, acum complet ignorată, a început să se trezească în el. Ceea ce strălucea deasupra lui era puterea îngerilor — nu a îngerilor cu aripi albe şi pufoase, ci a îngerilor răzbunării, a îngerilor cu sânge întunecat, care le dăduse lor puterea să creeze vânătorii de umbre.

Şi a venito noapte când îngerul Domnului a ieşit şi a ucis o sută optzeci şi cinci de mii din tabăra asirilor; şi când oamenii s-au trezit dis-

de-dimineaţă, le-au văput trupurile — toţi erau morţi.

Dar nu avea logică. Ce se întâmpla era imposibil. Oamenii nu se transformă în uriaşi enormi, luminoşi, care o iau pe câmpul de luptă să-şi distrugă adversarii. Era imposibil ca asta să fie ceva plănuit de fraţii Blackthorn şi de aliaţii lor. Niciun muritor nu avea acces la o astfel de putere.

Fiinţa aceea mare şi luminoasă care fusese Emma Carstairs a întins o mână spre pământ. Manuel s-a făcut mic, dar nu pe el îl căuta. L-a prins pe demonul Eidolon, care stătea chircit, marea capcană pusă la cale de Elorace, şi Ea strâns în pumn.

Demonul Eidolon a urlat, un urlet care părea că vine din abisurile dintre lumi. Atingerea mâinii Emmei era ca un acid. Pielea demonuluia început să ardă şi să se topească; s-a micşorat, s-a dizolvat şi s-a scurs printre degetele ei ca o supă subţire.

Şi când oamenii s-au trezit dis-de- dimineaţă, le-au văsţut trupurile — toţi erau morţi.

îngrozit, Manuel s-a târât spre cadavrul lui Elorace, din care încă se mai scurgea sângele, şi l-a tras peste el. Elorace nu reuşise să protejeze pe nimeni cât fusese în viaţă. Poate că acum, că era mort, lucrurile vor fi altfel.

Dar cum eposibil ca ei să mai trăiască după toate astea?

Mark încă o mai ţinea pe Cristina în braţe; niciunul dintre ei nu părea că e capabil să se mişte. Aline şi Elelen erau în apropiere; mulţi alţi vânători de umbre erau şi acum pe câmpul de luptă. Mark nu-şi putea lua

ochii de la Julian şi de la Emma.

Era îngrozit. Nu de ei. Era îngrozit pentru ei. Erau uriaşi şi strălucitori şi magnifici, şi aveau ochii goi, ca de statuie. Emma şi-a îndreptat spatele după ce Ea distrus pe Eidolon, şi Mark a văzut de-a lungul braţului ei o fisură mare, în locul în care fusese cicatricea lăsată de Cor tana. înăuntrul ei se vedeau flăcări, ca şi cum ar fi fost umplută cu foc.

Emma a ridicat capul. Părul îi flutura în aer ca nişte fulgere de aur.

— CĂLĂREŢI AI LUI MANNAN! a strigat ea, şi vocea ei nu avea nimic uman.

Era sunetul de trompete şi de trăsnete care răsună în văi pustii.

— CĂLĂREŢI AI LUI MANNAN! VENIŢI SĂ NE ÎNFRUNTAŢI.”

— Pot să vorbească, a şoptit Cristina.

E bine. Poate ascultă de glasul raţiunii.

Poate.

— Emma! a strigat Mark. Julian! Suntem aici! Ascultaţi-ne, suntem aici!

Emma nu a părut să-l audă. Julian s-a uitat în jos, fără să recunoască ceva. Ca un mundan care se uită la un muşuroi de furnici. Deşi nu aveau nimic mundan.

Mark se întreba dacă aşa fusese pentru Clary şi Simon ridicarea îngerului.

S-a produs o vânzoleală în mulţime. Călăreţii, care traversau câmpul cu paşi mari. Strălucirea bronzului îi înconjura, şi Mark şi-a amintit cum îi spunea Kieran în şoaptă poveşti despre Călăreţii care dorm sub un deal, până când Regele întunericului îi cheamă la

vânătoare.

Mulţimea s-a desfăcut şi i-a lăsat să treacă. Bătălia se încheiase, oricum ar fi fost: acum, câmpul era plin de spectatori, care au privit în tăcere cum Călăreţii s-au oprit să se uite în sus, la Emma şi la Julian.

Ethna a lăsat capul pe spate, şi părul de bronz i s-a revărsat pe umeri.

— Noi suntem Călăreţii lui Mannan! a strigat ea. Noi l-am ucis pe Firbolg! Nu ne temem de uriaşi!

S-a repezit în aer, şi Delan a urmat-o. Au zburau pe cer ca nişte păsări de bronz, cu săbiile îndreptate în faţă.

Emma a întins mâna cu o mişcare aproape leneşă şi a prins-o pe Ethna din aer. A rupt-o ca pe un şerveţel de hârtie, făcând ferfeniţă armura ei de bronz şi rupându-i sabia. Julian l-a prins pe Delan şi Ea azvârlit jos cu o forţă care a săpat un şanţ adânc în pământ: Delan a alunecat câţiva metri şi a rămas nemişcat.

Ceilalţi călăreţi nu au fugit. Nu le stătea în fire să fugă, Mark ştia asta. Nu s-au retras. Nu aveau abilitatea aceasta. Fiecare dintre ei a încercat să lupte, şi fiecare dintre ei a fost prins, strivit, sfâşiat sau sfărâmat de pământ. Pământul devenise vâscos de la sângele lor.

Julian s-a întors primul cu spatele la ei. A întins o mână strălucitoare spre Configuraţia
Malachi şi a distrus-o, împrăştiind în aer gratiile de lumină. Ţipetele celor din

Cohortă au sfâşiat aerul. Cristina s-a dezlipit de Mark şi a alergat spre Emma şi spre Julián.

— Nu! a strigat ea. Emma! Jules! Sunt prizonieri! Nu ne pot face niciun rău!

Elelen a alergat şi ea spre ei, cu braţele întinse.

— Lupta s-a terminat! a strigat ea. Am învins — acum puteţi să vă opriţi! Laţi ucis pe Călăreţi! Puteţi să vă opriţi!

Nici Julián, şi nici Emma nu au părut să audă. Cu un gest graţios, Emma a ridicat un membru al Cohortei din grămada celor care ţipau şi Ea aruncat íntico parte. El a urlat şi a zburat prin aer, dar urletelelui au încetat brusc în clipa în care s-a izbit de pământ cu o bufnitură zgomotoasă.

Mark nu mai era acum îngrijorat dacă Emma şi Julián vor supravieţui. începuse să se întrebe dacă vor supravieţui ei.

Dru stătea chiar sub poartă şi se uita pe Câmpiile Nepieritoare.

Nu mai văzuse niciodată o astfel de luptă. Fusese în Sala Acordurilor în timpul Războiului întunecat, văzuse moarte şi sânge, dar dimensiunea la care se purta această bătălie — haosul acela care era greu de urmărit, viteza ameţitoare a luptei — era aproape imposibil de privit. Nu o ajuta cu nimic că era prea departe ca să poată desluşi detaliile: Ea văzut venind pe Călăreţi şi a simţit groază; Ea

văzut cum se prăbuşesc în mijlocul luptătorilor, dar nu a văzut ce s-a întâmplat cu ei ulterior. Din când în când, vedea câte o siluetă neclară, un bărbat sau o femeie care se prăbuşea pe câmp şi se întreba: O fi Mark? O fi Emma? Frica se instalase bine în stomacul ei şi nu se mişca de acolo.

în ultima oră tot veniseră pe poartă răniţi, unii pe picioarele lor, alţii aduşi pe targă. Fraţii Tăcuţi mişunau peste tot, cu robele lor de culoarea oaselor, ducându-i pe membrii Cohortei şi pe vânătorii de umbre deopotrivă la Basilias, ca să-i vindece. Fa un moment dat intrase pe poartă şi Jem Carstairs, ducând în braţe trupul inconştient al lui Kit.

A vrut să alerge la ei, dar s-a oprit când a văzut-o pe Tessa Cray ieşind în fugă din mulţimea Fraţilor Tăcuţi, cu Catarina Foss după ea. Amândouă aveau deja hainele murdare de sânge şi era limpede că se ocupaseră de tratarea răniţilor.

Dru voia să se ducă la Kit. Era prietenul ei, şi însemna atât de mult pentru Ty. Dar a stat deoparte, de teamă că nişte adulţi ca Tessa şi Jem o vor trimite înapoi în casa lui Amatis, şi va fi luată de lângă porţile acestea care pentru ea erau unica fereastră pe care îşi putea privi familia. A rămas în umbră, în timp ce Tessa a ajutat-o pe Catarina să îl aşeze pe Kit pe o targă.

Jem şi Catarina au ridicat targa.

înainte să se pună în mişcare, ca să urce dealul spre Basilias, Tessa s-a aplecat şi l-a sărutat pe frunte peKit. Apăsarea pe care o simţea Dru în piept s-a mai atenuat — deşi Kit fusese rănit, măcar avea să fie îngrijit de oameni care ţineau la el.

mai mulţi răniţi, şi rănile lor erau tot mai grave pe măsură ce bătălia devenea mai înverşunată. Beatriz Mendoza a fost adusă pe targă, şi plângea în hohote. Nu avea vreo rană vizibilă, dar Dru ştia că *parabatarvX* ei, Julie, fusese primul vânător de umbre ucis în luptă. Dru ar fi vrut să-i întoarcă faţa lui Tawy de la toate astea. Vânătorii de umbre nu aveau obiceiul să le ascundă copiilor consecinţele unei lupte, dar nu putea să nu se gândească la coşmarurile lui, la toţi anii aceia când îl auzise ţipând în noapte.

— Tawy, a spus ea în cele din urmă. te uita!

El a luat-o de mână, dar nu a întors capul. Se uita la câmpul de luptă, atent, dar nu înfricoşat.

Tawy a fost cel care i-a

văzut prima c
pe uriaşi şi i-a
arătat şi ei.

instinct a fost să se întrebe dacă asta făcea parte din planul lui Julian. A văzut flacăra albă ridicându-se şi apoi siluetele acelea mari şi luminoase care mergeau pe câmp. A simţit uimire şi un fel de şoc la vederea frumuseţii lor, aşa cum simţea când era mică şi se uita la ilustraţiile cu Raziei.

câmpul de luptă cu nelinişte — lumina albă a focului părea că străpunge cerul. Norii se spărgeau şi dispăreau. A auzit ţipete, şi siluetele întunecate ale vampirilor au început să fugă spre umbrele Pădurii Brocelind.

au reuşit să ajungă. Dar

>-744 Era ceva presant în tonul lui.

— Jules şi Emma. *Au*

când norii s-au retras, şi lumina cenuşie a soarelui a trecut printre ei ca un pumnal, Dm a văzut un vampir, mai lent decât ceilalţi, chiar la marginea pădurii, ba văzut cum începe să se împleticească pe un petic de lumină. A urmat un ţipăt şi un incendiu.

Şi~a întors privirea de la flăcări. Asta nu poate să fie planul lui Julian.

Tawy a tras-o de mână.

—

Trebuie să plecăm, a spus el. Trebuie să ne ducem la Emma şi la Julian.

Ea l-a strâns mai tare.

—
E o luptă.., nu ne putem duce acolo.

—

Trebuie.

nevoie de noi.

— Dru!

Strigătul a făcut-o să ridice capul. Doi oameni intrau pe poartă. Unul dintre ei era Jaime. Cân

d Ea văzut, i-a sărit inima din piept: era viu.

Plin de praf, zgâriat, cu uniforma murdară, dar

viu, cu ochii aprinşi şi cu obrajii îmbujoraţi d

e efort. II sprijinea pe Cameron Ashdown, care s

e ţinea de umerii lui. Cameron părea să sângereze

dintro rană la coaste. —Cameron! Dru s-a apropia

A strâns din ochi.

— 1 *fețișoara* ta te-a înjunghiat? s-a mirat ea. Știa că familia Ashdown era dezbinată din punct de vedere politic, dar, după ea, familia era familie.

— Cinele festive vor fi foarte aiurea de acum, a spus Jaime. L-a bătut pe spate pe Cameron după ce un Frate Tăcut l-a luat să-l ducă spre Basilias.

Jaime şi-a sters fruntea cu mâna murdară.

Vanessa m-a înjunghiat. A avut o chestie demonică pe pumnal.

— Voi doi ar trebui să staţi mai departe de câmpul de luptă. Nu v-a spus nimeni până acum să nu mai staţi în poartă?

— Dacă nu stăm aici, nu vedem nimic, a argumentat Dru. Aceia... pe câmp... sunt chiar Emma şi Jules?

Jaime a dat din cap. Dru a simţit că i se rupe inima. O parte din ea sperase că nu e decât o iluzie teribilă.

— Nu pricep ce se întâmplă. Dru a ridicat vocea. Aşa era planul lui Julian? Ştii ceva despre asta?

— Nu cred că a fost un plan, a spus Jaime. Par să fie complet scăpaţi de sub control.

— Nu pot fi *opriţii*

Jaime a vorbit cam fără tragere

trepede de ei, trăgându-i pe Tawy după ea.

Eşti bine?

Cameron a fluturat puţin mâna spre Dru.

inimă.

I-au ucis pe Călăreţii lui Mannan. Acum soldaţii încearcă să formeze un zid cu trupurile lor, ca să protejeze oraşul de ei. Toţi copiii sunt aici.A arătat spre Alicante. Dru s-a gândit la Max şi la Rafe, care erau cu Maryse. Parcă i s-a oprit inima.

— Nu ştiu ce se va întâmpla.

Jaime s-a uitat de la ea la Tawy.

Veniţi cu mine! le-a spus el brusc. Pot să vă duc în pădure

.Dru a şovăit.

— Nu putem pleca de lângă ei. Trebuie să ajungem la Jules şi la Emma, a spus Tawy, ferm.

— E periculos…, a început Jaime.

— Tawy are dreptate. Trebuie să ne ducem, a aprobat Dru şi s-a uitat în jos, la runa incompletă care i se întindea pe antebraţ. Şi-a amintit cum i-o făcuse Julian, ieri; i se părea că trecuse o veşnicie. Nu eşti obligat să ne ajuţi.

Jaime a oftat şi şi-a dat jos arbaleta din spate.

— Vă acopăr eu.

Dru se pregătea să-l urmeze pe Jaime, pe sub poartă, când Tawy a bătut-o uşurel cu palma.

S-a întors şi a văzut că îi întinde stela ei.

— Nu uita, i-a spus el.

Ea a expirat — aproape uitase. A pus vârful stelei pe antebraţ şi a finalizat runa Familias.

Kieran era înconjurat de armata elfilor, aşezaţi pe treizeci de rânduri. Asta era destul de rău, pentru că nu avea cum s-o vadă pe Cristina sau pe Mark peste masa aceea agitată de supuşi, şi abia putea să-l stăpânească pe Suliţă de Vânt, care se ridica în două picioare şi necheza sub el.

Lui Suliţă de Vânt mri plăceau nici mulţimile, nici uriaşii, iar în clipa aceea ambele erau mult prea aproape.

Lângă Kieran stătea Winter.

Se lipise, efectiv, de el în timpul luptei, lucru pe care Kieran îl găsea admirabil, dar şi curios.

Nu era obişnuit cu astfel deloialitate.

— Oamenii au venit la tine, nobile suzeran, a spus Winter. Ce le porunceşti?

Ce le poruncesc? s-a gândit Kieran, panicat. Nu avea idee ce trebuiau ei să facă. De aceea ar fi vrut să fie Rege Adaon, dar acesta era prizonier la Curtea Elfilor Luminii. Ce ar spune Adaon unei armate de elfiblocate pe un câmp de luptă cu nişte uriaşi pe jumătate îngeri, care făceau ravagii?

— De ce nu fug în pădure? ba întrebat Kieran.

Pădurea era locul în care elfii se simţeau ca acasă, erau acolo numai lucruri naturale, apă şi copaci. De multă vreme erau elfi în Pădurea Brocelind.

— Din păcate, pădurea e plină de vampiri, a spus Winter, posomorât.

— Vampirii sunt aliaţii noştri! a strigat Kieran, apucându-i de coamă pe Suliţă de Vânt când s-a ridicat pe picioarele din spate.

— Nimeni nu crede asta cu adevărat, a spus Winter.

Pe toţi Zeii întunericului ţi ai Luminii! Lui Kieran îi venea să urle sau să spargă ceva. Suliţă de Vânt s-a ridicat iar pe picioarele din spate şi, de data asta, Kieran a apucat să vadă o figură cunoscută. Mark. L-ar fi recunoscut oriunde — şi Cristina era lângă el. A rostit în gând o mulţumire. *Oare ce mi-ar spune ei să jacl* S-a gândit la generozitatea lui Mark, la blândeţea Cristinei. Primul lucru la care s-ar gândi ei ar fi soldaţii.

— Trebuie să scoatem oamenii de aici, a spus Kieran. Nu se pot bate cu îngerii.

Nimeni nu poate. Cum aţi ajuns aici?

— Oban a creat o poartă, a spus Winter. Ai putea face şi tu asta, Sire. Deschide o poartă spre Tărâmul Elfilor. Ca Rege o poţi face. Intră în legătură cu pământul tău, şi el îţi va răspunde.

Dacă un beţiv nenorocit ca Oban a putut s-o facăpot s-o jac ţi eu, s-a gândit Kieran. Dar gândul acesta nu îl ajuta prea mult. Trebuia să intre în contact cu pământul lui, pământul pe care mult timp îl blestemase, şi trebuia să spere că el îi va răspunde.

A coborât de pe Suliţă de Vânt când calul s-a potolit. Şi-a amintit cum îi spunea Mark; Eu nu voi uitajrumuseţea Tărâmului Elfilor ţi nici tu n-o vei uita. Dar nu se va ajunge la asta.

Şi s-a gândit la ce spusese el însuşi, la ce îşi amintise el însuşi, atunci când crezuse că patria îi era ameninţată.

Cum se prăvălesc apele albastre cagheaţa în cascada lui Bram. Ce gust are muflca ţi ce sunet are vinul. Vărul de miere al

Kieran a inspirat adânc.Easă-mă să trec, a spus el în gând. Easă-mă să trec, Vământ al meu, pentru că eu îţi aparţin: mă voi dărui ţie, aţa cum regii elfiilor de mult se dăruiesc, ţi vei înflori, atunc: când eu voi înflori. Nu voi aduce pârjol pe malurile tale, ţi nici sânge care să-ţi ofilească florile din câmpuri, ci numai pace ţi drumuri line care urcă pre munţii cu verdeaţă.

sirenelor din râuri, strălucirea jelinarelor în umbra pădurilor adânci.

— Sire..., a spus Winter.

Kieran a deschis ochii şi a văzut că micul deal din faţa lui a început să se deschidă. Prin crăpătura aceea a văzut în depărtare marele turn de pe Tărâmul întunericului şi câmpurile liniştite de la poalele lui.

Câţiva dintre elfii care erau mai aproape au ovaţionat. Au început să alerge prin deschizătura aceea, după ce s-a făcut mai mare. Kieran îi vedea trecând în partea cealaltă, şi unii dintre ei chiar cădeau în genunchi de mulţumire şi uşurare.

— Winter, a spus el cu voce nesigură. Winter, trece-i pe toţi prin poartă. Du~i la loc sigur.

— Pe toţi elfii? a întrebat Winter.

— Pe toată lumea, a spus Kieran, uitându-se la generalul lui cu asprime. Pe vânătorii de umbre. Pe magicieni. Pe toată lumea care caută adăpost.

— Şi tu, Sire?

— Trebuie să mă duc la Mark şi la Cristina.

Winter a părut pentru prima oară răzvrătit.

— Trebuie să-i laşi pe prietenii tăi muritori, stăpâne.

Winter era soldat al Căştilor Roşii, şi jurase cu sânge să-l apere pe Rege şi stirpea regală.
Kieran nu se putea supăra pe el, dar trebuia să-l facă să înţeleagă.
Şi-a căutat cuvintele potrivite.

— Tu eşti paznicul meu loial, Winter. Dar aşa cum mă păzeşti pe mine, trebuie să-i păzeşti şi pe cei pe care îi iubesc mai mult, iar eu cel mai mult în această lume şi în toate celelalte
îi iubesc pe Mark Blackthorn şi

pe Cristina Rosales.

— Dar *viaţa* ta…, a început Winter.

— Winter, a spus Kieran, sec. Ştiu că nu pot fi consorţii mei. Dar mor fără ei.

Tot mai mulţi elfi treceau pe poarta spre Tărâmurile Nepieritoare. Acum mai erau câţiva cu ei — nişte magicieni, ba chiar şi câţiva pricolici. Winter şi-a încleştat fălcile.

— Atunci o să-ţi apăr spatele.

Helen se simţea ca şi cum ar fi fost prinsă în mijlocul unui râu ale cărui ape mergeau în două direcţii în acelaşi timp.

Elfii alergau întro direcţie, spre o colină care se ridica spre marginea de est a câmpiei. Vânătorii de umbre alergau în direcţia opusă, spre oraşul Alicante, probabil ca să se ascundă în spatele zidurilor lui. Aline fugise să vadă despre ce e vorba, cu promisiunea că se va întoarce imediat.

Unii încă mai mişunau în mijlocul câmpului — soldaţii Cohortei păreau mai mici acum şi alergau în cerc, nevoind să se alăture nici exodului de elfi şi nici exodului de vânători de umbre. Elelen rămăsese în locul în care ştia că vor veni şi ceilalţi — Kadir şi Jia îi ajutau pe răniţii de pe câmpul de luptă, Simon şi Isabelle discutau cu Elypatia Vex şi cu Kwasi Bediako, iar Jace şi Clary plecaseră cu un grup din care făceau parte Rayan şi Divya, să se interpună între Emma şi Julian şi prizonierii din Cohortă.

— Elelen! Aline alerga spre ea pe iarbă. Nu fug.

— Ce vrei să spui?

— Vânătorii de umbre. Se duc să protejeze oraşul, în cazul în care uriaşii… în cazul în care Emma şi Julian vor să se ducă întnacolo. Sunt o mulţime de copii şi de bătrâni. Pe urmă, a adăugat

ea, vânătorii de umbre protejează oraşul. Asta e datoria noastră.

Vorbise ca o fiică de Consul.

— Dar Emma şi Julian niciodată... nu ar..., a protestat Elelen.

— Nu ştim ce vor face, a spus Aline cu blândeţe, exact când Elypatia Vex şi Kwasi Bediako au trecut în fugă pe lângă ele.

Au alergat spre locul cu iarba călcată în picioare, unde se aflau Emma şi Julian, iar Kwasi şi-a aruncat braţele în sus, în timp ce Elypatia şi-a pus palmele pe umerii lui. O plasă pâlpâitoare s-a ridicat brusc în aer peste Emma şi Jules: s-a aşezat peste ei ca o pânză de păianjen fină, dar Elelen simţea că e făcută dintro substanţă mai puternică.

Emma a întins mâna mare şi strălucitoare spre plasă, încercând s-o împingă. Plasa a rezistat. Kwasi respira precipitat, dar Elypatia îl susţinea.

»749-sMartin Gladstone a scos un ţipăt.

— Fă-o acum! Prinde-i pe Blackthomi! Aratăde monştrilor ălora ce se va întâmpla cu familia lor dacă nu se vor opri!

Cei din Cohortă au ovaţionat. Elelen a auzit-o pe Zara ţipând că aşa trebuie să facă, că au dreptul să se apere.

Aline a păşit în faţa lui Elelen.

— *Nemernica asta'.*

Era furioasă.

Julian s-a agăţat cu degetele de fibrele plasei sclipitoare şi a rupt-o. Plasa a căzut, iar Julian sa aplecat să-l ia de jos pe Gladstone.

Cu o mişcare a degetelor, i-a frânt gâtul.

Julian şi Emma s-au îndreptat spre ceilalţi membri ai Cohortei, care au început să se risipească.
Emma s-a întins spre Zara...

Şi Jace s-a strecurat între ele, între mâna sclipitoare a Emmei şi Zara, care o luase la fugă.
Sabia Mortală era în teacă, la spatele lui; nu avea alte arme. Şi-a dat pe spate capul auriu şi a strigat:

— Opriţi-vă! Emma şi Julian! Lupta s-a terminat! Opriţi-vă! Inexpresivă ca statuia unui înger răzbunător,

Emma s-a aplecat şi l-a dat pe Jace la o parte. A zburat câţiva metri şi a aterizat pe pământ cu o bufnitură urâtă.
Clary a ţipat şi a luat-o la fugă prin iarbă, alergând spre Jace cu părul ei roşu fluturând în spate ca un foc.

Ridică-te, ridică-tel a spus Helen în gând. Ridică-te, Jace!

Dar el nu s-a ridicat.

Dru nu mai folosise niciodată runa Familias, şi experienţa i se părea ciudată.

Se simţea trasă spre fraţii ei într-un fel pe care nu Ear fi putut preciza. Avea senzaţia că era ceva legat de coloana ei vertebrală — ceea ce era greţos, dar interesant — şi acel ceva o trăgea spre destinaţie. Auzise din descrieri cum funcţionează runa Urmăririi, şi bănuia că şi aceasta funcţionează cam la fel.

S-a lăsat trasă aşa, alergând după acel ceva, ţinându-i ferm de mână pe Tawy. înaintau spre marginea câmpului de luptă, cu Jaime alături, care avea arbaleta pregătită pentru oricine s-ar fi apropiat.
Au lăsat adăpostul zidurilor oraşului şi s-au dus spre marginea pădurii, urmând încă atracţia runei. A încercat să nu se uite pe câmp, laEmma şi la Julian. Era ca şi cum în prima clipă te-ai

fi uitat la nişte coloane de foc, şi în clipa următoare la nişte monştri teribili.

Au auzit un foşnet deasupra capului, şi Ty a sărit în faţa lor din-tnun stejar. Dm a scos o mică exclamaţie de uimire, apoi încă una, când a văzut că Ty vine drept spre ea şi o îmbrăţişează strâns.

Apoi Ty i-a dat drumul şi s-a încruntat.

— De ce eşti pe câmpul de luptă? Trebuia să fii în oraş. Şi Tawy la fel. Ty s-a întors spre Jaime. E periculos.

— Da, a spus Jaime. Sunt conştient de asta.

— Şi *tu* eşti aici, a subliniat Dru.

— Eu am stat în copac, a spus Ty, de parcă aşa era mai bine.

înainte ca Dru să intre întro controversă plăcută între fraţi legată de subiectul acela, Elelen s-a apropiat de ei în fugă, cu buclele ei blonde fluturând.
Aline era chiar în spatele ei.

— Dru! *Tawy!*

Elelen s-a repezit cu ochii în lacrimi la amândoi, apoi s-a aplecat să-l ia în braţe pe Tawy;
Dru a observat că Tawy a întins braţele imediat spre ea, un gest pe care până atunci mri făcuse decât cu Julian. Elelen Ea ridicat şi l-a strâns tare în braţe.

— *Ce* faceţi voi aici? Dru, ai folosit intenţionat runa Familias?

— Normal că da! a spus Dru. Trebuia să ajungem aici, pe câmp. Trebuie să-i oprim pe Emma şi pe Jules. Trebuie să-i facem să-şi revină. .. să-şi revină cum au fost.

— Am încercat, a spus Eleien, punându-i jos pe dâvvy.
Nu crezi că am încercat?

Lui Dru îi venea să scrâşnească din dinţi. De ce nu voia Eleien s-o *asculte}* Dru crezuse că lucrurile stăteau mai bine, dar avea atâta

nevoie ca sora ei s-o asculte, încât simţea asta ca pe un nod în gât.

Ştia ce aveau de făcut. I se părea aşa de clar. Cum să-i facă şi pe ceilalţi să înţeleagă?

A simţit o înţepătură în braţ, acolo unde era runa, după care şi-a făcut apariţia Mark, alergând alături de Cristina.

— Dru! Ne-ai chemat... L-a văzut pe Ty şi a zâmbit încântat.
Te-am văzut cu praştia ta. Ai ţintă faină, frăţioare!Nu-i încuraja, Mark, a spus Eleien. Ar fi trebuit să rămână în tabără.

— Ascultaţi, a zis Dru. Ştiu că nu pare să aibă prea mult sens. Dar dacă ne ducem cu toţii la Emma şi la Jules, dacă ne ducem chiar în faţa lor şi vorbim cu ei, o să-i facem să înţeleagă.
Trebuie să încercăm. Dacă noi nu putem face asta, nimeni n-o să poată, şi atunci toată lumea va fi în pericol.

Eleien a clătinat din cap.

------Dar de ce se întâmplă asta?

Cristina şi Mark au schimbat o privire pe care Dru nu a putut s-o descifreze.

— Eu cred că e din cauza legăturii de *parabatai,* a spus Cristina.

— Pentru că Emma era gata să moară? a întrebat Aline, uluită.

— Nu ştiu, a răspuns Cristina.
Pot doar să bănuiesc.
Dar în ei arde foc ceresc. Şi nicio fiinţă umană nu ar putea supravieţui aşa prea mult timp.

— E prea periculos pentru noi să ne apropiem de ei, a spus Mark.
Trebuie să avem încredere în Emma şi în Julian. Să avem încredere că vor pune singuri punct.

A urmat o pauză lungă. Jaime se uita impasibil cum fraţii Blackthorn şi familia lor lărgită stăteau nemişcaţi, întno tăcere grea.

— Nu, a spus Elelen în cele din urmă, şi Dru a simţit că i se opreşte inima. Elelen a ridicat ochii ei Blackthorn, strălucitor de albaştri pe faţa brăzdată de dâre de praf. Dru are dreptate, trebuie să mergem, a spus şi s-a uitat la Dru. Ai dreptate, scumpo.

— Vin şi eu cu tine pe câmp, i-a spus Jaime lui Dru.

Ea a fost bucuroasă că o însoţeşte, şi au pornit cu toţii, toţi fraţii Blackthorn. Dar nu la Jaime se gândea când s-au întors să plece spre mijlocul câmpului de luptă. Se gândea la sora ei.

Helen m~a crezut. Helen a înţeles.

în tot întunericul acela al luptei, inima ei s-a simţit puţintel mai uşoară.

Jaime a tresărit brusc.

— Diego, a spus el, apoi a urmat un torent în spaniolă.

Dru şi Elelen s-au întors repede, iar Dru şi-a ţinut respiraţia.

Nu departe, un soldat de la Căştile Roşii tara trupul inert al lui Diego pe câmp. Cel puţin,
Dru bănuia că era Diego: hainele lui îi păreau cunoscute, ca şi claia de păr negru. Dar faţa lui era acoperită în totalitate de sânge. Helen i-a atins umărul lui Jaime.

— Du-te la fratele tău! a spus ea. Repede. Noi ne descurcăm.

Jaime a luat-o la goană.

Jace îşi revenise. începuse să clipească şi încerca să se ridice când Clary a ajuns la el, şi nu ştia ce să facă, să se arunce în braţele

lui, sau să-l pocnească fiindcă o speriase atât de tare.

Acum îi desena o *irat^e* pe braţ. Părea să-şi facă treaba — zgârietura lungă şi însângerată care îi străbătea jumătate de faţă deja se vindecase. Aproape se ridicase în fund, rezemându-se de Clary ca să-şi recapete respiraţia, când Alee a venit în fugă şi a îngenuncheat lângă el.

— Eşti bine*,par abataj* ba întrebat el, cercetându-i chipul, îngrijorat.

— Te rog, promite-mi că n-ai să mai faci asta niciodată, a spus Clary.

— Promit că n-o să mai stau niciodată între Zara şi un uriaş distrugător, a răspuns Jace.
Alee, ce se întâmplă? Tu ai fost pe câmpul de luptă...

— Julian şi Emma tocmai au aruncat-o pe Vanessa Ashdown la ■ reo şase metri, a
spus Alee. Cred că sunt furioşi că l-a înjunghiat pe Cameron, deşi n-aş putea să spun de ce.

Clary s-a uitat spre Emma şi spre Julian. Stăteau în picioare, perfect nemişcaţi, şi se uitau la cei din Cohortă, de parcă s-ar fi gândit ce să :ică cu ei. Din când în când, câte unul se desprindea

de grup şi o lua .a fugă, iar 1 luau şi îl Emma sau Julian î puneau la loc.

Era aproape ca un joc, dar îngerii nu se joacă. Clary nu putea să r.u-şi amintească de Raziei, când s-a ridicat din Lacul Lyn. Nu multă lume se uitase la un înger. Nu multă lume se uitase în ochii reci ai Paradisului, cu indiferenţa lui faţă de grijile meschine ale muritorilor. Oare Emma şi Julian simţeau măcar o părticică din indiferenţa aceea, mdiferenţă care nu era cruzime, era ceva mai straniu şi, în acelaşi timp, mai important — ceva care nu avea nimic umanPEmma s-a clătinat brusc şi s-a lăsat într un genunchi. Clary a privit şocată cum cei din Cohortă încep să urle şi o iau la fugă, dar Emma nu a făcut nicio mişcare spre ei.

Julian, lângă ea, a întins o mână strălucitoare s-o ridice de jos.

— Sunt pe moarte, a spus Jace încet.

Alee părea uimit.

— Cum?

— Simt nefilimi — nefîlimi autentici, a spus Jace. Monştrii din vechime care populau odinioară pământul. Au în ei foc

ceresc, care le dă putere în tot ce fac. Dar e prea mult. Trupurile lor muritoare vor arde. Probabil sunt în agonie. Jace s-a ridicat în picioare.Trebuie să~i oprim. Dacă ajung să fie înnebuniţi de durere, cine ştie ce vor face.

Emma a pornit spre oraş.

Clary i-a văzut pe Isabelle şi pe Simon alergând spre blocada vânătorilor de umbre, care stăteau ca un zid între Emma şi Julian şi oraşul Alicante.

— Să-i oprim, cum? a întrebat Alee.

Cu un aer sumbru, Jace a scos din teacă Sabia Mortală. înainte să facă o mişcare, Clary i-a pus mâna pe umăr.

— Stai! a spus ea. Uitaţi-vă!

Acum, nu departe, un mic grup înainta hotărât spre siluetele monstruoase şi strălucitoare ale Emmei şi a lui Julian. Elelen Blackthorn, cu toţi fraţii lângă ea — Mark şi Tiberius, Drusilla şi Octavian. înaintau cu toţii într-o linie puternică şi fermă.

— Ce vor să facă? a întrebat Alee.

— Singurul lucru pe care îl pot face, a spus Clary

încet, Jace a lăsat jos Sabia Mortală.

— Pentru numele îngerului! a spus el, inspirând adânc. Copiii ăştia...

— Diego. Trezeşte-te, frăţioare! Te rog, trezeşte- te!

Fusese numai întuneric, sfâşiat din când în când de scântei luminoase de durere. Acum era vocea lui Jaime. Diego voia să rămână în întuneric şi linişte. Să se odihnească acolo unde durerea era ţinută departe, în lumea aceea tăcută.

754-cDar vocea fratelui lui era insistentă, şi din copilărie Diego fusese învăţat să răspundă la ea. Să se ridice

din pat când fratele lui plângea, să alerge să-l ridice atunci când cădea.

A deschis încet ochii. îşi simţea pleoapele lipicioase. îl ardea faţa. Deasupra lui era un cer învolburat şi negru şi Jaime, cu faţa îndurerată. Stătea în genunchi, cu arbaleta lângă el; ceva mai departe zăcea un soldat de la Căştile Roşii, cu o săgeată înfiptă în piept.

Jaime strângea stela în palmă. A întins cealaltă mână şi i-a dat părul de pe faţă lui Diego; când şi-a retras-o, era roşie de sânge.

— Nu te mişca, i-a spus el. Ţi-am făcut mai multe *irat^e.*

— Trebuie să mă ridic, a spus Diego. Trebuie să lupt.

Ochii lui Jaime au strălucit.

— Ai o rană deschisă pe faţă, Diego. Ai pierdut sânge. Nu poţi să te ridici. Nu-ţi dau voie.

— Jaime...

— Până acum, tu ai fost întotdeauna cel care m-a vindecat, a spus Jaime. Dă-mi voie să fiu eu acum cel care te vindecă.

Diego a tuşit. Gura şi gâtul îi erau pline de sânge.

— Cât de... cât de urâte vor fi cicatricele?

Jaime i-a luat mâna, şi atunci Diego şi-a dat seama că era într ade- văr grav. L-a implorat în gând pe Jaime să nu îl mintă şi să nu îl compătimească.

Zâmbetul lui Jaime a apărut încet şi strâmb.

Cred că de-acum eu voifi frumosul familiei, a spus el. Dar cel puţin eşti tot foarte musculos.

Diego a tuşit, încercând să râdă, de gustul de sânge, de ciudăţenia întregii situaţii. Şi-a împletit degetele cu ale fratelui său şi l-a ţinut strâns.

Traversarea câmpului avea ceva ireal.
în timp ce fraţii se apropiau de Emma şi de Julian, alţi vânători de umbre au venit mai aproape de ei, unii cu priviri uimite, alţii părând aproape ruşinaţi. Dru ştia că oamenii erau convinşi că fraţii se duceau la moarte sigură. Cineva a strigat la ei să- 1 lase pe Tawy în urmă, dar el s-a lipit mai tare de fraţii şi surorile lui şi a clătinat din cap.Era evident că Emma şi Julian se îndreptau spre oraş. Se mişcau ca nişte umbre strălucitoare, şi distanţa dintre ei şi baricada vânătorilor de umbre care stăteau în faţa oraşului Alicante se micşora.

— Trebuie să ne ducem la ei, a murmurat Dru, dar mulţimea din faţa lor forma un alt fel de baricadă.

A văzut în mulţime vânători de umbre cunoscuţi —Anush şi Divya Joshi, Luana Carvalho, Kadir Safar —, ba chiar şi câţiva repudiaţi — Bat Velasquez şi Kwasi Bediako, printre ei — care strigau la ei să nu se apropie de Emma şi de Julian, pentru că era periculos.

S-a uitat panicată la ceilalţi.

—Ce facem?

—Nu pot să-i străpung cu săgeţi de elf, a spus Mark. Ne vor binele.

—Sigur că nu! Elelen părea îngrozită. Vă rugăm! a strigat ea. Lă- saţi-ne să trecem!

Dar vocea ei s-a pierdut în vacarmul mulţimii, care îi împingea înapoi, departe de oraş, departe de Emma şi de Julian. Dru a intrat în panică auzind bubuituri de copite.

Vânătorii de umbre s-au dat fără să vrea la o parte când Suliţă de Vânt, cu Kieran în spate, şi-a făcut loc în mulţime. Calul era plin de sudoare; era limpede că traversase câmpul la trap. Kieran s-a uitat cu o privire speriată la grupul lor, până când l-a găsit pe Mark şi apoi pe Cristina.

Cei trei au schimbat o privire scurtă şi grăitoare. Mark a ridicat braţul, de parcă ar fi vrut să ajungă la noul Rege al întunericului.

— Kieran! a strigat el. Ajută-ne! Trebuie să ajungem la Emma şi la Julian!

Dru aştepta ca el să spună că era periculos. Imposibil. în loc de asta, Kieran s-a aplecat mult pe grumazul calului; părea că-i şopteşte ceva.

O clipă mai târziu, cerul s-a înnegrit de siluete zburătoare. Venise Vânătoarea Sălbatică. Vânătorii de umbre şi repudiaţii deopotrivă s-au risipit

când Vânătoarea Sălbatică a început să zboare deasupra lor. Dinti^odată, fraţii

Blackthorn puteau să înainteze, ceea ce au şi făcut, mergând cât puteau de repede spre Emma şi spre Julian, care aproape că ajunseseră la linia vânătorilor de umbre ce

apărau oraşul.

Din mers, Dru le-a făcut cu mâna Dianei şi lui Gwyn, care se desprinsesem de grup şi se pregăteau să aterizeze lângă fraţii Blackthorn. Diana i-a zâmbit şi şi-a lipit mâna de inimă.

Dru şi-a fixat privirea spre ţintă. Erau aproape acolo. Kieran venise cu ei. Coroana întunericului lucea pe fruntea lui, dar el era atent să-i protejeze pe fraţi. Cu Suliţă de Vânt, care se ridica pe picioarele din spate, îi ţinea la distanţă pe oameni, întro parte a grupului, în timp ce Gwyn şi Diana făceau acelaşi lucru în partea cealaltă.

Câmpia se apropia de capăt. Erau aproape acum, atât de aproape, încât Emma şi Julian se vedeau ca o ceaţă strălucitoare. Era ca şi cum te-ai fi uitat întro pădure la nişte copaci cărora nu le vedeai vârful.

Dru a inspirat adânc.

—OK, a spus ea. Acum, numai noi. Numai fraţii Blackthorn. Toată lumea a împietrit.

Mark şi-a lipit fruntea de fruntea Cristinei, cu ochii închişi, apoi a ajutat-o să încalece pe Suliţă de Vânt, lângă Kieran. Regele i-a strâns cu putere mâna lui Mark, după care a prins-o de mijloc pe Cristina, ca şi cum ar fi vrut să-i spună lui Mark că o să aibă grijă de ea. Aline a sărutat-o uşor pe Elelen şi s-a dus lângă mama ei, în mulţime. Toţi cei din micul grup s-au uitat cu îngrijorare cum fraţii Blackthorn parcurg distanţa care îi mai despărţea de Emma şi de Jules.

S-au oprit la vreun metru de siluetele lor uriaşe. Preţ de o clipă, siguranţa care o adusese pe Dru până aici s-a pierdut. Nu se gândise decât la cum să ajungă la ei. Nu la ce să facă sau să spună când vor ajunge.

Tawy a fost primul care a ieşit în faţă.

— Jules! a strigat el. Emma! Suntem aici!

Şi, în sfârşit, Emma şi Julian au reacţionat.

S-au întors cu spatele la oraş şi s-au uitat în jos la Blackthorni. Dru a dat capul pe spate. Le vedea bine expresia. Era goală. Nu era niciun semn de recunoaştere în ochii lor strălucitori.

— Nu putem să le spunem, pur şi simplu, să se oprească, a zis Mark. Deja a încercat asta toată lumea.

Tawy s-a apropiat puţin mai mult. Ochii uriaşilor îl urmăreau ca nişte felinare imense, strălucitoare şi inumane.

— Dru a vrut să se întindă după el, să-l tragă înapoi.Jules? a spus el întrebător, atât de timid şi de încet, încât Dm a simţit un junghi în inimă.

A inspirat adânc. Dacă Tawy putea să se apropie de ei, şi ea putea. S-a dus în spatele lui şi şi-a dat umerii înapoi până când a putut să se uite direct în ochii Emmei şi ai lui Julian. Era ca şi cum s-ar fi uitat în soare; o înţepau ochii, dar trebuia să-i ţină deschişi.

— Emma! a strigat ea. Julian! Sunt Dru... Drusilla. Uite, toată lumea spune că trebuie să vă opriţi, fiindcă bătălia e câştigată, dar eu nu am venit să vă spun asta. Am venit să vă spun să vă opriţi pentru că vă iubim. Avem nevoie de voi. Intoarceţi-vă la noi!

Nici Emma şi nici Julian nu s-au mişcat şi nu şi-au schimbat expresia. Dru a continuat să turuie, cu obrajii în flăcări.

— Nu ne lăsaţi! a spus ea. Cine o să se mai uite cu mine la filme de groază, Julian, dacă tu pleci? Cine o să se mai antreneze cu mine, Emma, şi cine o să-mi mai arate ce fac prost, şi cum să fac mai bine?

Ceva s-a mişcat în spatele lui Dru. Elelen venise lângă ea. A întins mâinile, de parcă ar fi putut atinge siluetele luminoase din faţa ei.

— Julian, a spus ea. Ţi-ai crescut fraţii şi surorile atunci când eu nu am putut s-o fac. Ţi-ai sacrificat copilăria să-ţi ţii familia aproape. Şi tu, Emma. Ai apărat familia asta, când ai fi putut să nu o faci. Dacă mă părăsiţi acum, cum să mai am şansa de a mă revanşa faţă de voi?

Julian şi Emma erau tot inexpresivi, dar Emma a înclinat puţin capul, ca şi cum ar fi ascultat.

Mark a înaintat şi el, punându-şi mâna îngustă pe umărul lui Dru.

— Julian! a strigat el. M-ai învăţat cum să fac din nou parte din familie. Emma, tu m-ai învăţat cum să fiu prieten, când eu uitasem ce e prietenia. Mi-aţi dat speranţă când am fost pierdut. Mark stătea drept ca o săgeată de elf, uitându-se în sus. întoarceţi-vă la noi!

Julian s-a mişcat. A fost o mişcare abia perceptibilă, dar Dru a simţit că-i sare inima. Poate... poate...

Ty a făcut un pas în faţă, cu uniforma prăfuită şi sfâşiată în crengile copacului. Părul negru îi cădea în şuviţe întunecate pe faţă. Le-a dat la o parte şi a spus:
Am pierdut-o pe Liwy. Noi... noi am pierdut-o.

Lacrimile îi înţepau ochii lui Dru. Era ceva în vocea lui Ty care o facea să creadă că era prima oară când conştientiza caracterul definitiv şi irevocabil al morţii lui Liwy

Genele lui sclipeau de lacrimi când a ridicat privirea.

— Nu putem să te pierdem şi pe tine. O să fim... o să fim distruşi. Julian, tu m-ai învăţat ce înseamnă fiecare cuvânt pe care nu îl înţelegeam... şi, Emma, tu ai pus întotdeauna pe fugă pe oricine se purta urât cu mine. Cine mă va mai învăţa şi cine mă va mai apăra, dacă voi nu vă reveniţi?

S-a auzit o bubuitură mare, ca de tunet. Julian căzuse în genunchi. Dru şi-a înăbuşit o exclamaţie de uimire — părea mai mic acum, dar tot era imens. Vedea pe pielea lui strălucitoare nişte fisuri negre prin care scânteile roşii ţâşneau ca sângele.

E un foc ceresc ce arde în ei. Şi nicio fiinţă muritoare nu poate supravieţui prea mult.

— Emma! a şoptit Dru. Julian!

Nu mai erau lipsiţi de expresie. Dru văzuse statui cu îngeri care jelesc, cu îngeri care lovesc cu săbii cumplite şi care varsă lacrimi de agonie. Nu era simplu să mânuieşti o sabie pentru Dumnezeu.

Vedea din nou toate statuile acelea în expresia de pe chipurile lor.

— Emma!

Strigătul era al Cristinei; se desprinsese de ceilalţi şi se apropia în fugă de fraţii Blackthorn.

— Emma! Cine o să mai fie prietena mea cea mai bună dacă tu nu mai eşti, Emma? Plângea, şi lacrimile se amestecau cu sângele şi cu noroiul de pe faţa ei. Cine o să mai aibă grijă de cea mai bună prietenă a mea când eu nu pot s-o fac, Julian, dacă tu nu eşti acolo?

Emma a căzut în genunchi lângă Julian. Amândoi plângeau — lacrimi de foc, roşii-aurii. Dru spera cu disperare că asta însemna că ei simţeau ceva, şi nu că erau pe moarte şi că se vor dezintegra ca două flăcări gemene.

— Cine mă va mai înnebuni cu întrebări în clasă, dacă nu tu? a strigat Diana.

Venea şi ea spre ei, aşa cum veneau Aline şi Kieran; Gwyn îl ţinea de căpăstru pe Suliţă de Vânt, uimit ca în faţa unei minuni.

— Aline şi-a dres vocea.Emma şi Julian, a spus ea. Eu nu vă ştiu aşa de bine, iar chestia asta cu gigantismul e o surpriză uriaşă. Şi nu e un joc de cuvinte. M-am exprimat literal. S-a uitat întro parte la Elelen. Dar când e lângă voi, soţia mea e extrem de fericită, şi asta fiindcă vă iubeşte pe amândoi. Aline a făcut o pauză, apoi: Şi eu vă plac, şi o să fim o familie, la naiba, aşa că daţi-vă jos aici şi veniţi în familie!

Elelen a bătut-o pe umăr.

— A fost bine, scumpo.

— Julian, a spus Kieran. Aş putea să-ţi vorbesc despre felul în

care te iubeşte Mark, şi, Emma, aş putea să-ţi vorbesc despre prietenia pe care ţi-o poartă Cristina. Dar adevărul e că trebuie să fiu Rege la Curtea

Elfilor întunericului, şi fără inteligenţa ta, Julian, şi fără bravura ta,

Emma, mă tem că domnia mea va fi scurtă.

în depărtare, Dru îi vedea apropiindu-se pe Isabelle şi Simon. Era şi Alee cu ei, îl ţinea pe Magnus pe după umeri, iar Clary şi Jace mergeau lângă ei, mână în mână.

Tawy a ridicat mâinile.

— Jules, a spus el, cu vocea lui mică limpede şi răsunătoare. Ia-mă în braţe! Am obosit. Vreau acasă.

încet — atât de încet precum trecerea eonilor —, Julian a întins mâinile strălucitoare, cu fisurile întunecate din care focul ceresc curgea ca sângele. S-a întins spre Tawy

A urmat o explozie de lumină care i-a ars ochii lui Dru. După ce a clipit de mai multe ori, a văzut că Julian şi Emma nu mai erau acolo — nu, se prăbuşiseră la pământ; nişte siluete întunecate cu o aură de lumină care se făcea tot mai mică, înconjuraţi de o lumină puternică de culoarea aurului sângeriu. Preţ de o clipă îngrozitoare, Dru a fost convinsă că vor muri. După ce lumina

aceea înspăimântăt oare s-a stins, i-a văzut pe Emma şi pe Julian — din nou de dimensiuni umane —

culcaţi unul lângă altul pe pământ. Stăteau întinşi, mână în mână, cu ochii închişi, ca doi îngeri care au căzut din ceruri şi acum

dorm din
nou
liniştiţi pe
pământ.33

— TREZEŞTE-TE, EMMA! E TIMPUL SĂ TE TREZEŞTI.

Era o mână caldă pe fruntea ei, şi o voce blândă, care o chema din lungul întuneric.

Multă vreme nu fuseseră decât umbre. Umbre şi frig, după o lungă perioadă de arsură. Lumea se ghemuise undeva, în depărtare. Văzuse un loc mult prea strălucitor să şi-l amintească şi nişte siluete care sclipeau ca nişte săbii în soare. Auzise voci care o strigau pe nume. *Emma. Emma. Emma înseamnă univers, îi spusese Julian.*

Dar nu se trezise. Auzise iar vocea lui Julian, de data asta amestecată cu vocea lui Jem.

— A fost o mişcare inteligentă, spunea Jem, să faceţi nu o singură întrunire, ci două. Ştiai care sunt vânătorii de umbre care ar fi putut să fie devotaţi Cohortei, aşa că i-ai lăsat să participe doar la prima şedinţă. În felul acesta, când i-au raportat lui Horace care sunt planurile tale, nu au putut să-i spună decât de întreruperea negocierilor. Nu şi de atacul repudiaţilor.

— Jace şi Clary au acceptat să fie momeală, a spus Julian.

Vocea lui suna obosită, chiar şi în visul ei.

— 762-cNoi ştiam că Horace ar face orice să pună mâna pe ei. Aşa, puteam să ieşim în faţa tuturor ca să arătăm nu doar că Horace s-a înşelat spunând că sunt morţi, ci şi că încearcă să-i ucidă.

A urmat o pauză lungă. Emma plutea iar în întuneric, deşi de data asta vedea forme în el, forme şi umbre.

— Am ştiut că vor fi spioni la şedinţă, a spus Julian. Recunosc că m-au surprins trimiţând un demon. Nici măcar nu mi-am dat seama, până nu l-am văzut pe Eidolon pe câmpul de luptă. Cum crezi că a pătruns în Sanctuar? Simplul fapt că a pozat în Oskar Lindquist n-ar fi trebuit să-l protejeze.

— E ştiut că demonii folosesc sângele vânătorilor de umbre pentru a pătrunde în Institute. Oskar Lindquist a fost găsit mort ieri. E posibil să se fi folosit de sângele lui.

— Dar asta îi conferă unui demon şi puterea *de a fi* invulnerabil în rata unui pumnal serafic? a întrebat Julian.

A urmat o pauză lungă.

— Nu am auzit de vreo magie atât de puternică pentru asta. Jem rirea tulburat. Fraţii Tăcuţi vor vrea să ştie...

Smma a deschis ochii încet, fără tragere de inimă, fiindcă nu voia să : : ce din moliciunea întunericului.

— Jem? a şoptit ea.

Gâtul şi gura îi erau incredibil de uscate.

— Emma!

A fost trasă întro îmbrăţişare. Braţele lui Jem erau puternice. –

ra lipit capul de umărul lui. Avea impresia că e îmbrăţişată de tatăl

— o amintire pe care o păstra undeva, în străfundul minţii, preţioasă şi niciodată uitată.

A înghiţit în sec, încercând să scape de uscăciunea gâtului.

— Julian? a şoptit ea.

Jem s-a retras. A reuşit să vadă unde era — întro cameră mică, cu două paturi albe şi o fereastră în perete, prin care intra lumina soarelui. Julian stătea pe patul de alături, îmbrăcat cu un tricou curat şi cu pantaloni largi, ca de trening. Cineva o îmbrăcase şi pe ea cu acelaşi fel de haine; părul îi era încurcat şi o durea tot corpul, ca o vânătaie gigantică.Julian părea nevătămat. Privirile li s-au întâlnit şi chipul lui s-a îmblânzit; spatele era drept şi încordat, umerii alcătuiau o linie dură.

Ar fi vrut să se ducă la el şi să-l strângă în braţe. Măcar să-l ia de mână. S-a forţat să nu se mişte. Se simţea fragilă în interior, şi inima îi bubuia de iubire şi de frică. Nu credea că-şi poate controla emoţiile.

— Sunteţi în Basilias, a spus Jem. Eu te-am trezit, Emma, după ce şi-a revenit Julian. Am crezut că vreţi să vă vedeţi.

Emma s-a uitat în jur. Pe o fereastră din perete, Emma vedea o încăpere mai mare cu paturi de campanie acoperite cu cearşafuri albe, şi cam jumătate dintre ele erau ocupate. Fraţii Tăcuţi se mişcau printre paturi şi aerul mirosea a leacuri — ierburi şi flori, medicamentele obişnuite în Oraşul Tăcut.

Camera lor avea un tavan scund, boltit, pictat cu rune tămăduitoare, aurii, roşii şi negre. Pe alte ferestre se vedeau clădirile din Alicante: case cu acoperiş roşu, turnurile demonice, subţiri ca nişte ace.

— Copiii sunt bine? a întrebat Emma. Elelen...?

— Am întrebat deja, a spus Julian.

Era greu pentru ea să nu se uite la el, dar totodată era dureros să se uite — arăta cumva altfel. Schimbat. Şi-a desprins ochii de la el şi Ea privit pe Jem, care se ridicase şi se dusese lângă fereastră.

— Toată lumea e bine, Emma.

— Şi Kit? Mi-a salvat viaţa...

— A fost foarte slăbit şi bolnav, a spus Jem. Dar şi-a revenit bine. E în Oraşul Tăcut. Am pierdut mulţi războinici buni în luptă, dar prietenii tăi sunt bine. Ai fost inconştientă timp de trei zile, aşa că ai pierdut funeraliile. Pe de altă parte, ai fost la destule funeralii în ultimul timp.

Emma s-a încruntat.

— Dar Kit de ce e în Oraşul Tăcut? În Basilias.. s

Emma, a spus Jem. Nu am venit să vorbim despre Kit. Am venit să vorbim despre tine şi despre Julian. Şi-a dat părul la o parte de pe faţă; părea obosit, şi şuviţa albă din părul lui părea mai pronunţată. M-ai întrebat mai demult despre blestemul *parabatai*-lor. Ce se întâmplă dacă doi *parabatai* se îndrăgostesc. Ti-am spus atunci ce ştiam, dar

nici nu visam că pentru tine mă întrebi.Emma a simţit că înţepeneşte. S-a uitat la Julian, care a dat din cap.

— Ştie, a spus Julian, cu o voce cumva plată.

Emma se întreba ce simte Julian. Nu prea putea să-l citească, aşa cum era obişnuită, dar probabil că amândoi erau încă şocaţi.

— Toată lumea ştie acum.

Emma s-a strâns în braţe.

— Dar cum...

— Aş fi vrut să-mi spuneţi, deşi înţeleg de ce nu aţi făcut-o, a spus Jem. Am vorbit cu Magnus. Ştiu tot ce aţi încercat să faceţi pentru a combate blestemul. Nimeni nu s-ar fi putut strădui mai mult. Dar acesta nu e un blestem care să poată fi evitat în alt mod, decât prin distrugerea legăturilor de *ţarabatai* din toată lumea. Jem s-a uitat la Emma atent, iar ea s-a simţit brusc apăsată de cât de bătrân era el şi de cât de multe ştia despre oameni. Sau cel puţin, aşa s-a crezut, a continuat Jem, şi nicio încercare de studiere a blestemului nu s-a soldat cu vreun document din care să reiasă ce s-ar întâmpla dacă el s-ar împlini. Cunoaştem doar simptomele: putere sporită a runelor, abilitatea de a face lucruri pe care alţi nefilimi nu le pot face. Faptul că ai sfărâmat Sabia Mortală, Emma, sunt convins că s-a datorat în parte puterii pe care o are Cortana, dar şi puterii blestemului. Dar toate acestea sunt lucruri pe care noi doar le-am bănuit în toţi aceşti ani.

Apoi a venit lupta de acum trei zile. Cât de mult vă amintiţi din ce s-a întâmplat?

— Emma murea în braţele mele, a spus Julian.

îi tremura vocea. Dar era ciudat — în mod normal, Emma simţea un junghi în coaste, un licăr al durerii lui. Acum nu simţise.

— A fost o lumină albă... şi noi eram nişte uriaşi care se uitau în jos.

Nu *simt* acum ce simţeam, dar îmi amintesc că oamenii păreau nişte furnici care alergau pe la picioarele noastre. Şi senzaţia că eram în misiune, ca şi cum am fi fost ghidaţi. Nu ştiu cum să explic. Ca şi cum cineva ne-ar fi spus ce să facem, iar noi nu aveam altă soluţie, decât să facem aşa.

— Ca şi cum altcineva lucra prin tine, a spus Jem. O voinţă mai puternică decât a ta?

— Emma şi-a dus mâinile la piept.îmi amintesc acum... Zara m-a înjunghiat... sângeram... Emma şi-a amintit din nou senzaţia că arde şi că lumea se învârte în jurul ei şi cade. Eram *uriaşi*}

— Trebuie să vă povestesc o bucată din istoria nefilimilor, a spus Jem, deşi Emma şi-ar fi dorit să mai rămână la subiectul cu uriaşii: Emma şi Julian se transformaseră în uriaşi? Acum mult, mult timp, la începutul istoriei vânătorilor de umbre, erau nişte demoni uriaşi care ameninţau pământul. Mult mai mari decât orice demoni avem noi acum, în afară de Demonii Căpetenie, care uneori

pot deveni uriaşi. Pe vremea aceea, era posibil ca vânătorii de umbre să devină nefilimi autentici. Uriaşi pe pământ. Avem gravuri şi desene cu ei, precum şi scrierile celor care i-au văzut bătându-se cu demonii. Jem a scos o bucată de hârtie din buzunar şi a început să citească cu glas tare: *„Pământulprin care am trecut ca iscoade este un pământ care îşi devorează locuitorii; şi toţi oamenii pe care i~am văcşut erau foarte mari. Acolo i~am văcşut pe nefilimi; iar nouă ni se părea că suntem nişte lăcuste, şi aşa le părea şi lor. ”*

— Dar asta e istorie, a spus Julian. Oamenii nu se transformă în uriaşi
acum.

Un pământ care îp devorează locuitorii. Emma nu putea să nu se gândească laThule şi la poveştile cu uriaşi de acolo.

— Cei mai mulţi dintre ei nu au supravieţuit transformării, a răspuns Jem. Sacrificiul lor suprem a fost să se transforme în foc ceresc şi să moară distrugând demoni. Dar s-a observat că mulţi dintre cei care au supravieţuit erau*parabatai.*Un vânător de umbre avea mai multe şanse de a supravieţui transformării dacă avea un *parabatai* care nu se transforma şi îl ţinea ancorat de pământ.

— Dar noi ne-am transformat amândoi, a spus Emma.

— Trebuie să înţelegeţi că de ani de zile am tot încercat să înţelegem blestemul de *parabatai* şi în ce constă, dar în mod sigur nu am încercat niciodată să facem legătura cu era nefilimilor. Sfârşitul erei lor a venit când demonii uriaşi au încetat să mai vină pe pământ. Nu ştim de ce au dispărut; pur şi simplu, n-au mai fost. Poate au fost ucişi toţi. Poate şi-au pierdut interesul pentru lumea asta. Poate că se temeau de nefilimi. Asta s-a întâmplat cu opt sute de ani în urmă, şi multe documente s-au pierdut.Deci când ne-am transformat în uriaşi, a spus Julian, părând că acele cuvinte îi fac rău, ţi-ai dat seama că blestemul *parabatai-lov* e legat cumva de nefilimi?

— După bătălie, ne-am dus imediat să căutăm toate documentele legate de nefîlimii autentici. Când cercetam documentele, am descoperit relatarea unui eveniment teribil. Un vânător de umbre devenise un nefîlim adevărat, ca să se bată cu demonii. *Parabatai-ul* lui trebuia să rămână neschimbat, ca o ancoră, dar, în schimb, s-a transformat şi el, necontrolat. Amândoi au înnebunit. L-au ucis pe demon, după care şi-au ucis familiile şi pe toţi cei care au încercat să-i oprească, până când au fost arşi de vii de focul ceresc. Jem a tăcut un moment, apoi a reluat: Erau căsătoriţi. în vremurile acelea, nu era nicio lege care să interzică iubirea între *parabatai.* Peste câteva luni s-a întâmplat iar, de data aceasta cu doi îndrăgostiţi.

— Şi lumea n-a ştiut povestea asta? a întrebat Emma.

— S-au făcut multe să nu se ştie. Practica *parabatarXor* este una dintre cele mai puternice instrumente pe care le posedă

vânătorii de umbre. Nimeni nu voia să o piardă. Şi cum marii demoni dispăruseră, nimeni nu s-a gândit că va mai fi nevoie vreodată ca cineva să devină un nefîlim autentic. întradevăr, nimeni nu a mai făcut asta, iar metoda prin care poţi ajunge nefîlim adevărat s-a pierdut. Totul se putea termina aici, şi, într adevăr, în Oraşul Tăcut nu există documente referitoare la lucrurile astea, dar Tessa a reuşit să găsească o arhivă în Labirintul Spiralat. Acolo era o poveste cu doi vânători de umbre care ajunseseră ca nişte magicieni, nişte magicieni puternici, ale căror rune erau complet diferite de ale celorlalţi. Au ras de pe faţa pământului un orăşel liniştit, după care au fost arşi. Dar eu bănuiesc că nu au fost arşi de locuitorii oraşului. Eu bănuiesc că au fost arşi de focul ceresc. Jem a făcut o pauză, apoi a spus: La scurtă vreme după povestea asta, s-a votat legea conform căreia *parabatai-i* nu au voie să se iubească.

— Dubios, a mormăit Emma.

Deci tu spui, a zis Julian, că vânătorii de umbre şi-au distrus propriile arhive care puteau aduce argumente în sprijinul Legii care interzice iubirea *parabatai-lor*? Le era teamă că oamenii vor profita deputere, dar preţuiau prea mult beneficiile instituţiei *parabatai-lor* ca să renunţe la ritual?

— Asta bănuiesc eu, a răspuns Jem, dar nu cred că am putea să o demonstrăm.

— Nu se poate să se întâmple asta iar şi iar, a spus Emma. Trebuie să le spunem tuturor adevărul.

— Adevărul nu va împiedica să se întâmple asta în continuare, a zis Julian. S-a uitat la ea cu o privire neclintită. Eu m-aş fi îndrăgostit de tine chiar dacă aş fi ştiut exact care era pericolul.

Emma a avut impresia că inima ei a sărit peste o bătaie. A încercat să-şi păstreze vocea calmă.

— Dar dacă dispar pedepsele oribile, dacă oamenii nu vor mai crede că-şi vor pierde familiile, vor recunoaşte. Mila e mai bună decât răzbunarea, nu?

— Fraţii Tăcuţi au discutat despre asta şi sunt de acord cu tine, a spus Jem. Vor face o recomandare Consulului şi noului Inchizitor, când va fi numit el sau ea.

— Dar Jia... Jia e şi acum Consul? a întrebat Emma.

— Da, deşi e foarte bolnavă. A fost bolnavă de ceva vreme. Sper că acum va avea timp şi spaţiu să se odihnească şi să se însănătoşească.

— Ah!

Emma era uimită — ei i se păruse că Jia e invulnerabilă.

— Membrii Cohortei care au supravieţuit sunt deţinuţi în închisoarea de la Citadelă. Până la urmă, voi aţi câştigat lupta pentru noi. Deşi nu v-aş recomanda să mai abordaţi tactica asta.

— Ce o să se întâmple cu noi? a întrebat Julian. Vom fi pedepsiţi?

— Pentru ce s-a întâmplat pe câmpul de luptă? Nu cred, a răspuns Jem. A fost război. I-aţi ucis pe Călăreţii lui Mannan, lucru pentru care toată lumea vă e recunoscătoare, şi aţi mai ucis şi alţi câţiva membri ai Cohortei, ceea ce probabil că aţi fi făcut oricum. Cred că acum veţi fi nişte curiozităţi, căci nu s-au mai văzut nefilimi adevăraţi de secole. în plus, s-ar putea să prestaţi ceva muncă în folosul comunităţii.

— Serios? a întrebat Emma.

— Nu chiar, a spus Jem şi i-a făcut cu ochiul.Mă refeream la chestia cu *parabatai-i,* a spus Julian. Şi acum încălcăm Legea prin sentimentele pe care le avem unul faţă de celălalt. Chiar dacă vor mai îmblânzi Legea, tot vom fi despărţiţi, sau chiar exilaţi, ca să nu se mai întâmple asta.

— Ah, a spus Jem, rezemându-se de perete, cu braţele încrucişate. Când au tăiat hainele de pe voi ca să fiţi trataţi aici, la Basilias, s-a observat că runele voastre de*parabatai* au dispărut.

Emma şi Julian s-au uitat la el uimiţi.

— Acum, o rună de *parabatai* ar putea fî tăiată de pe pielea ta, dar nu ai pierde legătura, a spus Jem. Runa este un simbol, nu este legătura în sine. Dar curios a fost că nu existau peceţi şi nici cicatrice în locul unde erau runele voastre de *parabatai;* ca şi cum nu ar fî fost niciodată trasate. Fraţii Tăcuţi au privit în mintea voastră şi au văzut că legătura a fost ruptă. Jem a făcut o pauză, după care a zis: În majoritatea cazurilor, aş avea senzaţia că dau o veste proastă, dar în cazul acesta, poate nu. Nu mai sunteţi *parabatai.*

Niciunul dintre ei nu a mişcat şi n-a respirat. În pieptul Emmei, inima părea să bată ca un clopot întnun spaţiu vast, cu ecoul profund al cavernelor care au un plafon atât de înalt, încât toate sunetele dispar în tăcere şi vis. Faţa lui Julian era albă ca turnurile demonice.

— Nu mai suntem *parabataîi* a spus el întrun târziu, cu vocea unui străin.

— O să vă dau vreo două clipe să digeraţi noutatea, a spus Jem, cu un zâmbet în colţul gurii. Mă duc să vorbesc cu familia ta. Şi-au făcut griji pentru tine.

A ieşit din cameră şi, cu toate că era îmbrăcat în blugi şi pulover, umbra robei de Frate Tăcut părea să se mişte odată cu el.

Uşa s-a închis în spatele lui Jem, dar Emma tot nu s-a putut mişca. Groaza că îşi va permite să creadă că oroarea s-a terminat, că o să fie bine, o ţinea pe loc. Trăise atâta timp cu această greutate pe umeri. Atâta timp acesta fusese primul gând cu care se trezea dimineaţa şi ultimul gând înainte de a se culca; hrana coşmarurilor ei şi cheia fricii ei ascunse: *II voi pierde pe Julian. îmi voi pierde familia. Mă voi pierde pe mine.*

— Chiar şi în clipele cele mai frumoase, se gândea că putea

pierde unul dintre aceste lucruri. Niciodată nu visase că le va putea păstra pe toate.Emma, a spus Julian.

Se ridicase în picioare, şchiopătând uşor, şi Emma a simţit că i se sfâşie inima: ştia că nici pentru el nu era mai uşor. S-a ridicat şi ea, cu picioarele tremurând. Au stat unul în faţa celuilalt în spaţiul acela dintre paturi.

Nu ştia cine a spart gheaţa şi cine a făcut prima mişcare. Poate a fost ea, sau el; poate s-au mişcat la unison, aşa cum făcuseră atâta timp, încă legaţi între ei, deşi conexiunea de *parabatai* nu mai exista. S-au ciocnit la mijlocul camerei; s-a aruncat de gâtul lui, şi şi-a înfipt degetele bandajate în spatele cămăşii lui.

Era acolo, chiar era acolo, era solid în braţele ei. El i-a sărutat faţa febril şi şi-a trecut mâinile prin părul ei. Emma îşi dădea seama că îi curg lacrimile pe obraji; s-a strâns în el cât a putut de tare, simţindu-i cum tremură în braţele ei.

— Emma, spunea el întruna, cu vocea întretăiată, cutremurat la fiecare cuvânt. Emma, Emma, Emma mea.

Ea nu putea vorbi. în schimb, şi-a trecut stângaci degetele pe spatele lui, scriind acolo ceea ce nu putea spune cu glas tare, aşa cum făceau de mult timp. *FNS~F~M~Ra* scris ea. *Î~N~S~F~FL~R~Ş~I~T.*

Uşa s-a dat de perete. Şi, pentru prima oară, n-au mai sărit să se despartă: au rămas ţinându-se de mână, chiar şi când familia şi prietenii au năvălit în cameră, înlăcrimaţi şi radioşi de fericire şi de uşurare.

— Chiar se tem de tine, Cristina, a spus Kieran. Spun că eşti ucigaş de regi şi de prinţi. Un vânător de umbre terifiant.

Cei trei — Mark, Cristina şi Kieran — stăteau lângă o fântână secată din Piaţa îngerului, lângă Basilias. Cristina stătea între picioarele lui Mark, care o ţinea în braţe. Kieran se rezema de el.

— Nu sunt terifiantă, a protestat Cristina.

— Pe *mine* mă terifiezi, a spus Mark, şi ea s-a întors să se strâmbe la el. Kieran a zâmbit, dar nu a râs: părea că a acumultat multă tensiune. Poate deoarece era dificil pentru el să fie în Alicante. Oraşul fusese securizat la maximum împotriva elfilor, în timpul Războiului întunecat, şi pe aproape toate străzile fuseseră depozitate strategic fier, sareşi sorb. La Basilias erau o mulţime de nituri de fier, aşa că Mark şi Cristina au aşteptat veştile despre Emma şi Julian în piaţă, cu Kieran, încălzindu-se la soare şi odihnindu-se.

După Războiul întunecat, Mark ştia asta, piaţa fusese plină de cadavre. Erau aşezate în şiruri, legate la ochi cu mătase albă, pregătite de incinerare şi înmormântare. Acum era linişte şi pace. În bătălia de acum trei zile muriseră mulţi oameni, şi a doua zi se organizase o mare ceremonie funerară. Acolo luase cuvântul Jia şi vorbise despre suferinţele îndurate, despre necesitatea de a construi din nou şi

despre faptul că era important să nu existe acte de răzbunare împotriva membrilor Cohortei; cincizeci dintre aceştia erau acum în închisoarea de la Citadelă.

— Mama mea e cea terifiantă, a spus Cristina, clătinând din cap.

Se încălzise în braţele lui Mark, iar greutatea lui Kieran, care stătea rezemat de el, i se părea confortabilă. Dacă nu ar fi fost grija pentru Emma şi Jules, ar fi fost absolut fericită.

— I-am spus despre noi aseară.

— I-ai spus?

Mark era şocat. Mama Cristinei chiar era terifiantă — aflase că, după ce porţile oraşului fuseseră deschise de Fraţii Tăcuţi, ea se urcase pe unul dintre ziduri şi aruncase de acolo zeci de suliţe spre elfii întunericului, cu precizie mortală, şi astfel soldaţii de la Căştile Roşii se îndepărtaseră în fugă de oraş. Se mai zvonea că îi dăduse un pumn în nas lui Lazlo Balogh, dar se gândise că ar fi mai bine să nu creadă asta.

— Ce-a spus?

Ochii negru şi argintiu ai lui Kieran erau îngrijoraţi.

— A spus că probabil nu asta ar fi ales ea pentru mine, dar că ceea ce contează e că sunt fericită. A mai spus că nu se miră că a fost nevoie de doi bărbaţi ca să poarte pantofii lui Diego.

A zâmbit.

— Pentru că Diego mi-a salvat viaţa, o să înghit asta fără ripostă, a spus Kieran.

— Iar eu o să-i leg şireturile de la pantofi între ele, data viitoare când am să-l văd, a spus şi Mark. Vă vine să credeţi că pe Manuel l-au găsit ascuns sub cadavrul lui HoracePEu sunt surprins doar că nu a despicat cadavrul lui Elorace, ca să se ascundă acolo înăuntru, a replicat Kieran cu asprime.

Mark l-a lovit în glumă cu pumnul în umăr.

— De ce mă loveşti? a protestat Kieran. S-a mai făcut asta pe Tărâmul Elfilor. Odată, un luptător laş a stat ascuns întrun spirit de apă timp de o săptămână.

Ceva alb a fluturat în jos, dinspre cer. O molie, care a aruncat în poala lui Kieran o ghindă, după care s-a îndepărtat.

— Un mesaj? a întrebat Mark.

Kieran a desfăcut capacul ghindei. Părea extrem de serios, poate pentru că acum purta veşmintele unui Rege al întunericului. Mark avea şi acum o tresărire când îl vedea din cap până-n picioare în negru — ghete negre, pantaloni negri şi o tunică neagră, scurtă, brodată cu valuri aurii şi verzi, care simbolizau apartenenţa lui Kieran la stirpea spiriduşilor.

— De la Winter, a spus Kieran. Toţi vânătorii de umbre şi toţi repudiaţii de pe Tărâmul Elfilor s-au întors acum la casele lor.

Kieran deschisese cu ospitalitate porţile Curţii întunericului pentru cei care fugeau de pe Câmpiile Nepieritoare. Alee spunea că

gestul acesta va cântări mult pentru abrogarea Legilor prevăzute de Pacea Rece. Era fixată o şedinţă a Conclavului pentru a doua zi, unde urmau să se discute paşii următori, iar Mark abia o aştepta.

Kieran nu rămăsese mult la Curtea întunericului. Se întorsese la Mark şi la Cristina după bătălie, iar ei se bucuraseră mult.

— Uite! a strigat Cristina.

S-a ridicat în picioare şi le-a arătat: una dintre ferestrele de la Basi- lias se deschisese şi Dru scosese capul pe ea. Le făcea semn cu mâna, să intre.

— Emma şi Julian s-au trezit! a strigat ea. Elaideţi sus!

Cristina s-a ridicat repede în picioare, şi cei doi au urmat-o. *Julian şi Cmma.* Şi Dru zâmbea. Acum, şi-a spus Mark, *acum* era cu adevărat fericit.

A pornit spre Basilias, cu Cristina alături. Aproape ajunseseră, când şi-au dat seama că Kieran nu a venit după ei.

— Mark s-a întors.Kieran... S-a încruntat. Fierul e prea greu de suportat?

— Nu e vorba de asta, a spus Kieran. Ar trebui să mă întorc pe Tărâmul Elfilor.

— Acum? a întrebat Cristina.

— Acum şi pentru totdeauna, a spus el. Nu voi mai veni de acolo.

— *Cum?*

Mark s-a întors la el cu paşi mari. Scrisoarea albă de la Winter flutura în mâna lui Kieran ca aripa unei păsări.

— Vorbeşte cu înţeles, Kieran.

— Vorbesc cu înţeles, a spus el încet. Acum, că ştim că Emma şi Julian vor trăi, trebuie să mă întorc pe Tărâmul Elfilor. E o înţelegere pe
care am facut-o cu Winter.

A aruncat o privire spre scrisoare.

— Generalul meu mă cheamă. Fără un Rege, Tărâmul Elfilor riscă să cadă în haos.

— Dar au un Rege! Cristina alergase şi ea lângă Kieran. Avea un şal subţire, albastru; şi Fa strâns mai tare în jurul ei, agitată, şi a clătinat din cap. Tu eşti Regele lor, indiferent dacă te afli aici sau acolo.

— Nu. Kieran a închis ochii. Regele este legat de Tărâm. Orice clipă petrecută de Rege în lumea muritorilor slăbeşte Tărâmul. Nu am vrut să fiu rege... nu am cerut să fiu Rege... dar *sunt,* şi nu pot fi un Rege rău. Nu ar fi drept.

— Atunci, am putea veni noi cu tine, a spus Mark. Nu putem să stăm tot timpul pe Tărâmul Elfilor, dar putem veni în vizită...

— Şi eu m-am gândit la asta. Dar chiar şi după puţinul timp pe care E am avut ca Rege, ştiu că nu se poate.

Părul lui devenise complet negru sub cercul subţire de aur pe

care acum îl avea pe frunte.

— Regelui nu îi e permis să aibă un consort muritor...

— Ştim asta, a spus Cristina, amintindu-şi ce spusese ea însăşi în Brocelind.

Chiar şi atunci crezuse că el nu va fi, poate, Rege. Că avea să găsească o soluţie.

— Dar tatăl tău a avut un consort muritor, nu-i aşa? Nu există nicio modalitate de a ocoli legea?Nu. El a avut *amante* muritoare.

Cuvântul suna urât.

— Un consort e o poziţie oficială. Companionii muritori sunt persoane cu care te joci, şi apoi le laşi. Pe el nu îl interesa cum sunt trataţi aceştia, dar pe mine mă interesează. Dacă v-aş aduce la Curte cu acest statut, aţi fi trataţi cu dispreţ şi cruzime, iar eu n-aş putea suporta asta.

— Tu eşti Regele, a spus Cristina. Ei sunt supuşii tăi. Nu le poţi porunci să nu fie cruzi?

— Ani de zile au avut parte de regimuri crude, a răspuns Kieran. Nu pot să-i învăţ peste noapte. Nici eu nu am ştiut asta. A trebuit să învăţ blândeţea de la voi doi.

Ochii îi sclipeau.

— Inima mea se frânge şi nu văd o cale de ieşire. Voi sunteţi tot ce îmi doresc, dar trebuie să fac ce e mai bine pentru poporul meu. Nu pot să aduc slăbiciune Tărâmului meu venind aici, şi nu pot să vă fac vouă rău, aducându-vă acolo. Nu am avea pace nicăieri.

— Te rog, Kieran! a spus Mark.

L-a prins de încheietura mâinii: *îl ţin de braţ pe dkegele întunericului,* s-a gândit el. Poate că era prima oară când se gândea la el ca Rege, nu pur şi simplu ca la Kieran al lui.

— Putem găsi o soluţie.

Kieran Ea tras spre el şi Ea sărutat apăsat, înfigându-şi pe neaşteptate degetele în braţul lui. Când i-a dat drumul era palid, dar obrajii îi erau aprinşi.

— Nu am dormit de trei zile. De aceea am vrut ca Adaon să fie Rege. Alţii doresc tronul. Eu, nu. Eu nu vă vreau decât pe voi.

— Şi vei fi un mare Rege pentru asta, a spus Cristina, cu ochii strălucind de lacrimile nevărsate. Dar dacă ai fi doar cu Mark? Mark este pe jumătate elf... cu siguranţă asta înseamnă ceva...

— Pentru ei este vânător de umbre, a spus Kieran, lăsând mâna lui Mark.

S-a dus la Cristina. Ochii îi erau umbriţi de oboseală.

Iar eu vă iubesc pe amândoi, brava mea Cristina. Nimic nu poate schimba asta. Niciodată nu se va schimba.Lacrimile pe care încercase să le stăpânească au început să curgă pe obrajii ei când Kieran i-a luat delicat faţa în mâini.

— Chiar pleci? Trebuie să existe o altă soluţie!

— Nu există o altă soluţie.

Kieran a sărutat-o, scurt şi apăsat, la fel cum îl sărutase pe Mark; Cristina a închis ochii.

— Ştiu că întotdeauna vă voi iubi, oricât aş fi de departe.

I-a dat drumul. Mark ar fi vrut să protesteze, dar el cunoştea, mai mult decât Cristina, cruda realitate de pe Tărâmul Elfilor. Spinii dintre trandafiri. Ce ar însemna să fii considerat jucăria unui Rege elf; el ar fi putut să se apere, dar n-ar fi putut să o apere pe Cristina.

Kieran a sărit pe spinarea lui Suliţă de Vânt.

— Să fiţi fericiţi unul cu altul, a spus el, privind în altă parte, ca şi cum nu ar fi putut să se uite la ei. E dorinţa mea ca Rege.

— Kieran..., a murmurat Mark.

Dar Kieran deja se îndepărtase cu viteza fulgerului. S-au cutremurat lespezile din piaţă de avântul pe care şi-l luase Suliţă de Vânt, lovind cu copitele în piatră; în câteva secunde, Kieran nu s-a mai văzut.

Kit detesta şederea în Oraşul Tăcut, deşi camera lui era destul de confortabilă, cel puţin comparativ cu restul oraşului, unde se aflau numai obiecte cu muchii ascuţite, făcute din oase umane. După ce luai în mână trei-patru cranii şi spuneai „Vai, sărmane Yorick”, totul devenea plictisitor.

Bănuia că încăperile în care stătea îi aparţineau unui Frate Tăcut. Erau o grămadă de cărţi pe nişte rafturi de lemn, toate despre istorie şi bătălii glorioase. Mai jos pe hol erau un pat confortabil şi o baie. Nu că ar fi vrut să se gândească la condiţiile din băile Oraşului Tăcut. Spera să uite de ele cât mai curând.

Nu avea prea multe de făcut, decât să se vindece şi să se gândească la ce se întâmplase pe câmpul de luptă. îşi amintea iar şi iar impulsul acela de putere care trecuse prin el când îi lovise pe călăreţi şi făcuse să le dispară caii. Să fi fost magie neagră? Din cauza asta îl ţineau acum închis? Şi cum era posibil să aibă sânge de elf? Atingea fără probleme fierul sau sorbul. Toată viaţa trăise înconjurat de tehnologie.Nu semăna deloc cu un elf, şi nimeni din Piaţa Umbrelor niri şoptise ceva despre posibiltatea asta.

Era mai mult decât suficient să-şi ţină mintea ocupată şi să nu se mai gândească la Ty. Cel puţin, aşa ar fi trebuit să fie.

Stătea întins în pat şi se uita la tavanul de piatră, când a auzit pe holul din faţa camerei paşi care se apropiau. Primul lui gând a fost la mâncare — un Frate Tăcut îi aducea de trei ori pe zi o tavă cu mâncare simplă, nutritivă şi anostă.

Dar paşii *pocneau* pe piatră. Tocuri. S-a încruntat. Consulul? Diana, eventual? O să fie calm şi o să explice că nu a făcut nimic rău. S-a ridicat în fund, şi-a trecut degetele prin păr şi s-a întrebat cum se descurcau Fraţii Tăcuţi fără oglindă? Cum îşi dădeau seama că nu şi-au pus roba pe dos?

Uşa s-a deschis şi a intrat Tessa Cray Avea o rochie verde şi o bentiţă ca Alice în Ţara Minunilor. I-a zâmbit cu afecţiune.

— Te rog, scoate-mă de aici! a spus Kit. Nu vreau să stau închis aici pentru totdeauna. N-am făcut nimic, mai ales vreo necromanţie.

Zâmbetul Tessei s-a şters. S-a apropiat şi s-a aşezat la marginea patului, cu ochii ei cenuşii îngrijoraţi. *Cam asta a fost cu calmul,* s-a gândit Kit.

— Christopher, a început ea. îmi pare rău că te-am lăsat aici aşa de mult.

— E-n regulă, a spus el, deşi nu era prea sigur că era în regulă. Dar numi mai spune Christopher. Nimeni nu-mi spune aşa.

— Kit. îmi pare rău că te-am lăsat aici. A trebuit să avem grijă de Julian şi de Emma, şi nu am putut părăsi oraşul. Starea lor a fost un timp foarte rea, dar acum şi-au revenit. Tessa a zâmbit. Mă gândeam că vrei să ştii.

Kit se bucura să audă asta. Şi totuşi...

— Dar ceilalţi sunt OK? Ce face Ty?

— Ty şi ceilalţi sunt bine. Iar Emma este bine, în parte, şi datorită ţie. I-ai salvat viaţa.

Kit s-a trântit pe speteaza de metal a patului, simţindu-se uşurat.

— Deci n-o să am probleme pentru ce s-a întâmplat pe câmpul de luptă?Nu, a răspuns Tessa, încet. Dar trebuie să ştii ce înseamnă asta. E o poveste. O poveste înconjurată de mister şi de informaţii false. O poveste pe care puţini oameni dintre cei care mai trăiesc o ştiu.

— Ceva cu sângele de elf, a spus Kit. Călăreţul... el a zis: „Kit este copilul. Descendentul întâiului Moştenitor." Dar nu văd cum e posibil aşa ceva.

Tessa şi-a netezit rochia pe genunchi.

— Cu mult, mult timp în urmă, Regele întunericului şi Regina Luminii au format o alianţă, prin care voiau să unifice cele două Curţi ale elfilor.

Au adus magicieni de pe tot tărâmul, pentru a face vrăji, astfel încât copilul lor să fie urmaşul perfect. Nu toată magia a fost magie bună.

Unele magii au fost negre. Regele visa la un fiu care să unifice cele două regate, să inspire loialitate şi iubire perfecte, şi care să fie mai brav decât a fost vreodată un cavaler elf.

— E clar că seamănă cu mine, a mormăit Kit.

Tessa i-a zâmbit cu simpatie.

— Dar când s-a născut, copilul a fost, de fapt, o fetiţă, Auraline.

— Răsturnare de situaţie, a comentat Kit.

— Regele aşteptase un băiat, şi a fost... supărat. În ochii lui, copilul avea un defect, şi până la urmă i-a încredinţat unui cavaler elf sarcina de a-i ucide, dar a inventat o poveste, spunând că, de fapt, copilul a fost răpit, şi povestea aceasta o consideră adevărată cei mai mulţi.

— Regele a plănuit să-şi ucidă propria fiică?

— Chiar aşa, şi, de atunci, şi-a ucis toate fiicele pe care le-a

avut, pentru că era furios din cauza lui Auraline. Pentru că ea ba sfidat — şi încă era întâiul Moştenitor. A câştigat loialitatea cavalerului, iar el i-a dat drumul. Regele a încercat să ascundă acest lucru. A pretins că moartea lui Auraline nu a fost vina lui, chiar şi după ce ea a fugit în lumea muritorilor. Acolo a întâlnit un magician care i-a devenit soţ, un magician care era urmaşul unei familii de vânători de umbre care părăsise Conclavul.

— Pierduţii Herondale, a ghicit Kit.

Corect. Ei au fost strămoşii tăi; linia lor ducea spre mama ta. În toate aceste ultime decenii, Regele întunericului i-a vânat pe toţi cei care credea că sunt urmaşii fiicei lui, şi din această cauză cei dinfamilia Herondale s-au ascuns sub nume false sau cu ajutorul unor vrăji puternice.

— Dar de ce făcea Regele asta?

— Auraline a moştenit foarte multă magie. Vrăjile care i s-

au făcut încă dinainte de a se naşte erau foarte puternice. A fost numită întâiul

Moştenitor, pentru că era primul elf care moştenea atât Curtea întunericului, cât şi Curtea Luminii. La fel şi urmaşii ei. Sângele tău îţi dă dreptul să fu Regele Regilor pe Tărâmul Elfilor.

— *Ce?* a făcut Kit. Dar... nu vreau. Nu vreau să fiu Regele Regilor pe Tărâmul Elfilor!

— Nu contează ce vrei tu, cel puţin, nu pentru ei, a spus Tessa cu tristeţe. Chiar dacă nu te-ai apropia niciodată de tronul elfilor, există facţiuni de luptători care abia ar aştepta să pună mâna pe tine, ca să te folosească drept pion. O armată care te-ar avea pe tine în frunte ar putea să-l detroneze pe Rege, pe Regină, sau pe amândoi.

Kit a simţit că i se face pielea de găină pe braţe.

— Dar acum nu ştie toată lumea cine sunt? După ce s-a întâmplat cu Călăreţii? Acum mă urmăresc?

Tessa i-a pus mâna pe braţ. Era o atingere blândă, maternă. Kit nu-şi amintea să fi avut parte de o astfel de atingere în viaţa lui. îşi amintea doar de un păr blond şi de sunetul unei voci calde, care îi cânta. *Povestea că te iubesc efără de sfârşit.*

— În parte, motivul pentru care te-am ţinut aici în ultimele zile a fost să luăm legătura cu cei din Lumea de Jos, ca să aflăm ce se vorbeşte despre tine, a spus Tessa. Avem multe legături acolo, multe modalităţi de a urmări ce se bârfeşte prin Pieţele Umbrelor. Dar cu haosul ăsta al luptei, nu se vorbeşte decât de moartea Călăreţilor, de ce s-a întâmplat cu Emma şi cu Julian şi de ascensiunea lui Kieran la tron. S-a zvonit că a fost un vrăjitor care a făcut să dispară caii cei mari ai Călăreţilor, iar noi am lansat povestea că vrăjitorul ar fi Ragnor Fell.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Parcă îl chema Ragnor Shade.

Ragnor Fell, a spus ea, şi a zâmbit întrun fel care o facea să pară de nouăsprezece ani. E un năstruşnic, şi se ascunde de câţiva ani. Şi-a făcut apariţia în mod spectaculos în timpul bătăliei, şi acum ştiutoţi că Ragnor Fell s-a întors... şi că i-a învins pe Călăreţi, pe lângă asta. Tessa a chicotit.

Acum o să fie insuportabil.

— Dar nu a facut-o el, de fapt.

— Pentru Ragnor n-o să aibă importanţă, a spus Tessa cu gravitate.

— Deci... sunt în siguranţă? a întrebat Kit. Pot să mă întorc la Institutul din Fos Angeles?

— Nu ştiu.

O linie de îngrijorare a apărut între sprâncenele Tessei.

— Am fost destul de neliniştiţi până acum să te lăsăm aşa, chiar dacă erai la Institut şi Ragnor era în apropiere, ca să te protejeze. Ba chiar v- a urmărit când v-aţi dus în Piaţa Umbrelor.

— A spus de ce ne-am dus în Piaţa Umbrelor? a întrebat Kit, uitând, în frica lui pentru Ty, că nu trebuie să trezească suspiciuni.

— Sigur că nu, a spus Tessa. N-a fost acolo să vă pârască, doar ca să vă protejeze. F-a bătut pe umăr, absentă, în timp ce Kit se minuna de loialitatea ciudată a unor persoane pe care abia dacă le cunoştea.

Problema e că... până acum, nu ne-am dat seama că tu te vei manifesta prin puterile pe care le-a avut întâiul Moştenitor. Puţini dintre strămoşii tăi au făcut asta, cu excepţia lui Auraline. Am crezut că dacă te vom ţine departe de anumite lucruri care ar putea să declanşeze acele puteri...

— Fără elfi. Fără bătălii, a spus Kit.

— Exact. Dacă se mai întâmplă o dată, s-ar putea afla. Pe urmă, elfii au memorie lungă, şi noi vrem să fii în siguranţă.

— Asta înseamnă că o să mă lăsaţi în Oraşul Tăcut? Fiindcă nu-mi place aici. Nu sunt bun la tăcut. Şi nu vreau să vorbesc despre condiţiile de la baie.

— Nu, a răspuns Tessa. A inspirat adânc, şi Kit şi-a dat seama că era, de fapt, agitată. Ce vreau să spun este că ar fi bine să vii să stai cu mine, cu Jem, şi cu copilul pe care îl vom avea. După ce am rătăcit atâta timp, ne-am hotărât să ne liniştim şi să ne facem o casă. Am vrea ca tu... s-o contruieşti împreună cu noi. Să faci parte din familia noastră.

Kit era prea şocat ca să vorbească, chiar şi de ideea că Tessa e însărcinată.

— Dar... de ce?

— Tessa s-a uitat la el deschis.Deoarece, cu multă vreme în urmă,

familia Herondale ne-a oferit mie şi lui Jem o casă, şi vrem să facem şi noi asta pentru tine.

— Dar, de fapt, chiar sunt un Herondale? Credeam că tata a fost

Herondale şi mama mundană, dar se pare că amândoi au fost vânători de umbre. Deci nici măcar nu ştiu care e numele meu.

— Numele de familie adevărat al tatălui tău nu e cunoscut, a spus Tessa. Avea, întradevăr, ceva sânge de vânător de umbre. Asta îi permitea să aibă Darul Viziunii.

— Credeam că sângele de vânător de umbre e întotdeauna pur.

— Aşa este, dar, după multe generaţii, calitatea aceasta poate dispărea. Totuşi, tatăl tău ar fi putut să se antreneze şi să se înalţe, dacă ar fi vrut. Dar nu a vrut. Mama ta era cea care purta runele. Mama ta a făcut din tine acel Herondale Pierdut pe care noi îl căutam de atâta timp. Este alegerea ta, desigur. Poţi purta ce nume vrei. Noi tot te vom primi cu braţele deschise în familia noastră, indiferent dacă vrei să te cheme Kit Herondale sau nu.

Kit s-a gândit la Jace şi la mama pe care nu o cunoscuse niciodată, de care îşi amintea doar prin cântecele pe care i le cântase odinioară. La mama care renunţase la viaţă pentru viaţa lui.

— O să fiu Herondale, a spus Kit. îmi place inelul de familie. E elegant.

Tessa i-a zâmbit.

— În fine, a spus Kit. Şi unde aveţi de gând să locuiţi?

— Jem are o casă în Devon. O casă mare, dărăpănată. Acolo ne ducem. Ştim că ţii la fraţii Blackthorn, aşa că înţelegem dacă vrei să rămâi cu ei, a adăugat ea repede. Ne-ar întrista, dar am face tot ce putem să te protejăm. Ne vor ajuta şi Ragnor, şi Catarina... va trebui să le spunem şi fraţilor Blackthorn de ce ai nevoie de protecţie, desigur...

încă mai vorbea, dar Kit nu o mai asculta. Cuvintele se revărsau în jurul lui într-un şuvoi lipsit de sens, pentru că toate amintirile pe care până atunci încercase să le uite se repezeau la el ca nişte păsări care îl ciupeau.

Institutul, plaja, fraţii Blackthorn, întotdeauna drăguţi cu el; Emma, salvându-i viaţa, Julian, ducându-i cu maşina în Piaţa Umbrelor şi ascultându-i vorbind despre Ty — chiar şi atunci voia să vorbească despre Ty.Toată energia lui se dusese înspre Ty, tot devotamentul şi toate speranţele lui pentru viitor. îi *plăcea* şi pe ceilalţi fraţi, dar nu îi cunoştea prea bine. Probabil pe Dru o cunoştea cel mai bine, şi o plăcea aşa, ca prietenă, dar asta era puţin în comparaţie cu durerea arzătoare şi umilinţa pe care le simţea când se gândea la Ty.

Nu îl condamna pe Ty pentru ce se întâmplase. Se condamna pe sine: el fusese atât de obsedat de ideea că ar putea să-l piardă pe Ty, încât îi spusese ceea ce voia el să audă. Fiecare om trebuie să fie oprit câteodată, ca să nu facă o alegere greşită, dar el mri oprise pe Ty Şi căpătase ceea ce merita, de fapt. Acum, că ştia că pentru Ty nu însemna prea mult, cum ar putea locui din nou acolo? Să-l vadă în fiecare zi. Să se simtă tot timpul ca un idiot, să simtă compasiunea familiei lui, să-i audă cum îi spun că ar trebui să-şi facă şi alţi prieteni, să supravieţuiască în aceeaşi casă cu Ty, când Ty l-ar evita.

De fapt, nu se putea pune problema. *N-aş putea să mă întorc acolo să stau cu ei. Asta e şansa mea, s-o iau de la început şi să învăţ ce înseamnă să fiu eu însumi.*

— O să vin cu voi. Mi-ar plăcea să stau cu voi, a spus Kit.

— Oh! Tessa a clipit mărunt. Oh! I-a luat mâna şi i-a strâns-o, zâmbind cu toată faţa ei blândă. Ce bine, Kit, e *minunaţi* Şi Jem o să se bucure. Şi o să fie nemaipomenit pentru copil să aibă companie. Adică, sper să-ţi placă şi ţie de el.

A roşit. Kit s-a gândit că ar fi oarecum drăguţ să aibă un frate mai mic, dar nu a spus nimic.

— Bat câmpii, a zis Tessa. Dar sunt foarte bucuroasă. Diseară plecăm. .. să te facem bine cât mai repede, ca să te linişteşti. O să aranjăm să ai un tutore... să facă Fraţii Tăcuţi toate vrăjile de protecţie necesare...

— Sună bine, a spus Kit, deja cam obosit la gândul că erau atât de multe de făcut. Nu am decât geanta asta, n-am alt bagaj.

Era adevărat, şi nici în geantă nu avea prea multe chestii importante, în afară de pumnalul Flerondale şi de lampa-vrăjitoarei pe care i-o dăduse Ty.

— *îmi imaginecş că vrei să-ţi iei* rămas-bun de la fraţii Blackthorn înainte să plecăm...

— Nu, a spus Kit. Nu vreau să-i văd.

— Tessa a clipit nedumerită.E mai bine să nu ştie de toată chestia asta cu întâiul Moştenitor, a spus Kit. E mai sigur pentru ei. Poate să le spună Jem că am decis că Los Angelesul nu e pentru mine. Toţi sunt mult mai avansaţi cu antrenamentele faţă de mine, şi eu trebuie s-o iau de la zero dacă vreau să fiu vânător de umbre.

Tessa a dat din cap. Kit ştia că nu a înghiţit în întregime scuza lui, dar şi ea îşi dădea seama că nu trebuia să insiste. Asta îl liniştea mult.

— Am totuşi o întrebare înainte să plecăm, a spus Kit, şi Tessa s-a uitat la el, curioasă. O să-mi crească urechi ascuţite? Eventual vreo coadă? Am văzut în Piaţa Umbrelor nişte elfi tare ciudaţi.

Tessa a zâmbit veselă.

— Presupun că vom afla.

Toată lumea voia să vină la casa de pe canal ca să-i salute pe Emma şi pe Julian acum, că plecaseră din Basilias. Oameni pe care Dru îi cunoştea, dar şi oameni pe care nu îi cunoştea umpluseră parterul casei, aducând flori şi mici cadouri: apărătoare de braţ pentru Emma, o jachetă de uniformă pentru Julian.

Unii erau extrem de veseli şi de senini, şi îi salutau pe Emma şi pe Julian ca şi cum nu li se întâmplase nimic ciudat. Alţii îi felicitau, de parcă ar fi fost convinşi că toată povestea aia când „au devenit enormi şi erau gata să moară” ar fi făcut parte dintrun plan bine gândit, care s-a încheiat frumos. Alţii se purtau mai ciudat — cei care

fuseseră puţin cam prea apropiaţi de
Cohortă, bănuia Dru —, ca şi cum le-ar fi fost teamă că Emma şi cu Julian s-ar putea transforma în orice clipă în uriaşi, ca să-i strivească pe ei chiar acolo, în bucătărie. O doamnă drăguţă, în vârstă, ha complimentat pe Julian, spunându-i că e foarte înalt, şi după aceea s-a aşternut o linişte teribilă; Tawy întrebase: „Ce se întâmplă?”, şi Dru a trebuit săd tragă după ea în sufragerie.

Alţii păreau să fi trăit experienţe de viaţă esenţiale.

— Când eram pe câmpul de luptă, am înţeles că ar trebui să petrec mai mult timp cu familia mea, spunea Trini Castel. Momentele de linişte sunt momente preţioase. Nu se vor mai întoarce.

Foarte adevărat, a spus Julian.Părea că abia se abţinea să nu râdă. Toţi ceilalţi au dat din cap, gânditori. Era foarte ciudat — zile la rând, Dru fusese îngrijorată că Emma şi Julian vor fi pedepsiţi cumva după ce îşi vor reveni: fie oficial, de Conclav, fie de ignoranţa vânătorilor de umbre. Dar nu părea să se întâmple asta.

Dru s-a apropiat de Magnus, care stătea lângă foc şi mânca bomboane de ciocolată dintro cutie pe care cineva o adusese pentru Emma. Venise cu Maryse, ca să se joace Max şi Rafe cu Tawy Alee, Jace şi Clary urmau să vină mai târziu, după câte se părea, cu un fel de surpriză. Isabelle şi Simon deja se întorseseră la Institutul din New York, să pună la punct lucrurile.

— Cum de nu e supărată lumea? a întrebat ea în şoaptă. Pe Emma şi pe Julian?

Magnus a mişcat din sprâncene. Magnus avea nişte sprâncene foarte amuzante; lui Dru i se păruse întotdeauna o persoană amuzantă, fiindcă era aşa de înalt şi fiindcă refuza să ia ceva în serios.

— Păi, a spus Magnus, dacă nu ar fi fost consiliul de război organizat de Julian şi strategia lui de a-i demasca pe Dearborn, probabil că cei din Cohortă ar fi avut câştig de cauză. Drumul pe care mergea Cohorta ducea spre război civil şi vărsare de sânge. Toată lumea e fericită că s-a evitat asta.

— E adevărat, a răspuns Dru, dar asta a fost înainte ca ei să devină îngeri monstruoşi şi uriaşi.

— îngerii sunt mesageri. Magnus şi-a scuturat praful de cacao de pe mâini, cu un aer gânditor. Ei vorbesc întrun mod ciudat, chiar şi cu voi, copiii lor. Horace şi cei din Cohortă spuneau că ei îndeplinesc dorinţa îngerilor, şi de aceea oamenii se temeau de ei. Pe câmpul de luptă, când ardeau de foc ceresc, Julian şi Emma au demonstrat că nu era cazul. îngerii au vorbit prin *ei.*

— Deci, practic, toată lumea care nu îl plăcea pe Horace îşi dorea un înger mare care să-i strivească pe cei din Cohortă, a spus Dru.

Magnus a zâmbit larg.

Ei nu vor să spună asta, dar, crede-mă, a fost o imensă satisfacţie

pentru ei.în clipa aceea au venit Jace şi Clary, împreună cu Alee şi cu un tort enorm, pe cate îl decoraseră singuri. Cei mai mulţi dintre străini deja plecaseră, şi Ty i-a ajutat să pună tortul pe un dulap, apoi au deschis cutia, ca să se vadă ce era scris pe tort: FELICITĂRI CĂ NU MAI SUNTEŢI URIAŞI!

Toată lumea a început să râdă şi s-au adunat în jurul tortului de lămâie cu ciocolată, să taie câte o felie. Julian şi Emma se rezemau unul de celălalt, atingându-şi umerii. De când se întorseseră de la Basilias, părea că lui Julian i se luase o mare greutate de pe umeri. Părea mai uşor şi mai fericit decât fusese vreodată de la Războiul întunecat. Dru ştia că el şi Emma nu mai erau *parabatar.* magia angelică arsese cumva legătura lor. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că erau foarte încântaţi de asta, probabil, dacă te uitai la toate zâmbetele şi atingerile alea ale lor.

Pe de altă parte, Mark şi Cristina păreau trişti. Erau tăcuţi în mijlocul hărmălaiei vesele din cameră. La un moment dat, Dm a văzut că Emma o ia pe Cristina la bucătărie şi o îmbrăţişează, ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva rău.

Dru nu ştia despre ce era vorba, dar a observat că nu era acolo şi Kieran.

Şi Ty era tăcut. De câte ori trecea pe lângă Julian, acesta îl trăgea spre el, îl îmbrăţişa şi îi ciufulea părul, aşa cum îi plăcea lui când era mic. Ty zâmbea, dar părea neobişnuit de apatic şi nu era interesat nici măcar să tragă cu urechea la conversaţiile musafirilor sau să îşi noteze ceva pentru manualurile lui de detectiv, aşa cum facea de obicei.

Până la urmă, Ty s-a dus la Magnus, care stătea întrun fotoliu adânc, albastru, lângă foc, ţinându-şi copilul de un albastru intens pe picioare şi gâdilându-i. Dru s-a apropiat cât de mult a putut, întrebăm du-se ce voia el să-i spună magicianului.

— Unde e Kit, de fapt? Ea întrebat Ty, şi Dru s-a gândit: *Trebuia să-mi dau seama.*

— Jem le spusese că Kit o să stea cu el şi cu Tessa în Devon, dar nu le spusese din ce motiv, şi nici de ce trebuia să plece aşa de repede. Julian şi ceilalţi păreau să creadă că le va face în curând o vizită, dar Dru nu era aşa de convinsă.Tot întreb, dar nimeni nu îmi spune.

Magnus a ridicat capul, cu pleoapele lăsate pe jumătate peste ochii lui de pisică.

— Kit e bine. E cu Tessa şi cu Jem. O să locuiască cu ei.

— Ştiu, a spus Ty

îi tremura vocea.

— Ştiu, dar... nu pot să-i spun la revedere? Dacă aş putea să mai vorbesc cu el măcar o dată...

— Deja a plecat, a spus Magnus. Nu a dorit să-ţi spună la revedere. Nu a dorit să spună nimănui la revedere, dar bănuiesc că în special ţie.

Dru şi-a înăbuşit o exclamaţie. De ce i-ar spune Magnus ceva atât de neplăcut?

— Nu înţeleg, a spus Ty, şi mâna lui stângă a început să-i tremure.

Şi-a prins-o cu mâna dreaptă, ca şi cum ar fi vrut să oprească mişcarea.

Julian mereu spusese despre mâinile lui Ty că erau nişte fluturi, frumoşi, graţioşi şi folositori — de ce să nu-i lase să zboare? Dar Dru îşi facea griji.
Ei i se părea că flutură ca nişte inimi agitate, semn că Ty era neliniştit.

Expresia lui Magnus era gravă.

— Vino cu mine.

Magnus i l-a dat pe băiat lui Maryse, să-l ducă în sufragerie, apoi s-a dus spre scări, cu Ty după el. Dru nu a şovăit. Dacă Magnus era supărat pe Ty, ea trebuia să afle de ce, şi să-l apere, dacă era nevoie. Chiar dacă Magnus ar fi transformat-o întro broască râioasă. S-a dus după ei.

în capătul scării era un dormitor gol. Magnus şi Ty au intrat acolo, Magnus şi-a rezemat trupul înalt de un perete, Ty s-a aşezat pe marginea patului, iar Dru s-a poziţionat lângă crăpătura destul de largă a uşii.

— Nu înţeleg, a spus Ty din nou.

Dru ştia că probabil răsucise problema în minte tot timpul cât urcase scările: Ce a vrut să spună Magnus? De ce nu şi-a luat Kit rămas-bun de la el?

Ty, a spus Magnus. Ştiu ce ai făcut. Mi-a spus Ragnor. Aş fi vrut sămi fi spus mai devreme, dar pe atunci eram pe moarte, aşa căînţeleg de ce nu mi-a spus. în plus, a crezut că te-a făcut să renunţi. Dar nu a reuşit, nu? Ai luat o sursă de energie din Piaţa Umbrelor şi tot ai făcut vraja.

Vraja? Cea prin care trebuia s~o aducă pe Vivuy ca fantomă?

Ty s-a uitat la el cu ochii mari.

— De unde ştii?

— Am sursele mele în Piaţă. Mai sunt şi magician, şi fiu de Demon Căpetenie. Pot vedea magia neagră pe tine, Ty. E ca un nor în jurul tău, şi eu îl văd. Magnus s-a aşezat pe pervazul ferestrei. Ai încercat s-o aduci din morţi pe sora ta.

A încercat, ce? Revelaţia parcă a explodat în mintea lui Dru, odată cu şocul: nu te apuci aşa, să aduci pe cineva din morţi. Uite ce s-a întâmplat cu Malcolm. Să încerci să comunici cu un spirit e una, necroman- ţia e cu totul altceva.

Dar Ty nu a protestat. A rămas pe marginea patului, strângând degetele şi desfacându-le.

— Ai avut noroc, mare noroc, că vraja nu s-a înfăptuit, a spus Magnus. E rău ce ai făcut, dar ceea ce *ai fi putut Ca,* faci ar fi fost mult mai rău.

Cum ai putut, Ty? Cum ai putut, Kit?

— Clary Ea adus pe Jace din morţi, a spus Ty.

— Clary ba rugat pe *Rafiei* săd aducă pe Jace din morţi. Gândeş-

tete... pe însuşi Raziei! Tu te joci cu o magie care este rezervată zeilor, Ty. Nu întâmplător urăşte lumea necromanţia. Dacă aduci înapoi o viaţă, trebuie să plăteşti cu ceva care are consecinţe egale. Dacă ar fi fost vorba de o altă viaţă? Ţi-ai fi dorit să ucizi pe cineva ca s-o ţii pe Liwy cu tine?

Ty a ridicat capul.

— Şi dacă ar fi fost Elorace? Dacă ar fi fost cineva rău? Noi ucidem oameni în luptă. Nu văd care e diferenţa.

Magnus s-a uitat mult timp la Ty; lui Dru i-a fost teamă că o să-i spună ceva dur, dar expresia lui Magnus s-a îmblânzit.

Tiberius, a spus el în cele din urmă. Sora ta a murit, şi nu merita asta. Viaţa şi moartea nu sunt împărţite de un judecător care decide cee drept, şi chiar dacă ar fi aşa, ai vrea să fii tu acel judecător? Să ai la degetul mic toate vieţile şi toate morţile?

Ty a strâns tare din ochi.

— Nu, a şoptit el. Eu o vreau doar pe sora mea. Mi-e dor de ea tot timpul. Am senzaţia că în mine e un gol care nu se va umple niciodată.

Ah, şi-a spus Dru. Ce ciudat era că tocmai Ty era cel care putea descrie aşa de bine cum se simţea pierderea lui Liwy. Şi-a lipit mâna pe piept. *Un loc gol, unde ar trebui săfie sora mea.*

— Ştiu, a spus Magnus cu blândeţe. Şi ştiu că o bună parte din viaţa ta ai ştiut că eşti diferit, şi asta e adevărat. Eşti. Şi eu sunt.

Ty a ridicat capul spre el.

— Deci tu crezi că senzaţia asta pe care o ai tu, că ai pierdut jumătate din tine, trebuie să fie reparată. Că nu poate toată lumea să aibă senzaţia asta când pierde pe cineva. Dar *aşa* e. Suferinţa poate să fie atât de mare, că te împiedică să respiri, dar asta înseamnă să fii om.

Pierdem, suferim, dar trebuie să continuăm să respirăm.

— O să le spui şi celorlalţi? a întrebat Ty, în şoaptă.

— Nu, a spus Magnus. Dacă îmi promiţi că nu vei mai face nimic de felul acesta vreodată.

Ty părea că se simte rău.

— Nu mai fac.

— Te cred. Dar, Ty, mai vreau să faci ceva. Nu pot să te oblig s-o faci. Doar îţi sugerez.

Ty a luat o pernă în braţe; îşi trecea întruna palma peste materialul aspru, zgrunţuros, din lateral, ca şi cum ar fi citit cu palma mesaje scrise acolo.

— Ştiu că ţi-ai dorit întotdeauna să mergi la Şcoala de Solomonie, a spus Magnus.

Ty a încercat să protesteze. Magnus a ridicat o mână.

Lasă-mă doar să termin, şi pe urmă spui ce vrei tu. La Institutul din L.A., Aline şi Helen pot să aibă grijă de tine şi să te iubească, şi ştiu că nu vrei să- ţi laşi familia. Dar tu ai *nevoie* de mistere pe care să le rezolvi, ca mintea ta să fie ocupată şi sufletul să-ţi fie plin. Am

cunoscut oameni ca tine... nu se pot odihni dacă mintea lor nu zboară liberă şi nu rezolvă probleme. L-am cunoscut pe Conan Doyle pe timpuri.îi plăcea să călătorească. Al treilea an de medicină Ea petrecut pe o balenieră.

Ty se uita lung la el.

Magnus a părut să-şi dea seama că deviase de la subiect.

— Ce vreau să spun eu este că tu ai o minte curioasă. Vrei să dezlegi mistere, să fii detectivul vieţii... de asta ţi-ai dorit mereu să mergi la Şcoala de Solomonie. Dar ai crezut că nu poţi s-o faci. Sora ta geamănă voia să fiţi *parabatai,* şi nu le puteai face pe amândouă.

— Aş fi renunţat la Şcoala de Solomonie pentru ea. Pe urmă, toţi cei care erau la Şcoala de Solomonie... Zara şi ceilalţi... erau groaznici.

— Şcoala de Solomonie o să fie altfel acum, a spus Magnus. Cei din Cohortă o otrăviseră, dar ei nu mai sunt acolo. Cred că ar fi un loc minunat
pentru tine.

Vocea lui s-a îmblânzit.

— Suferinţa e grea. Schimbarea poate fi sigurul lucru care ajută.

— Mersi, a spus Ty Pot să mă mai gândesc?

— Sigur că da.

Magnus părea obosit şi parcă îi părea rău. Ca şi cum şi-ar fi dorit ca lucrurile să fie altfel; ca şi cum şi-ar fi dorit să mai fie ceva de spus în afară de asta. S-a întors spre uşă— Dru s-a tras înapoi — şi s-a oprit.

— Trebuie să înţelegi că de-acum înainte vei fi legat de fantoma surorii tale, a spus el.

Legat de fantoma surorii tale?

De fantoma lui Livvy?

— înţeleg, a răspuns Ty.

Magnus s-a uitat fix în uşa dormitorului, de parcă ar fi văzut ceva în trecut.

— Crezi că înţelegi, a spus el. Dar nu pricepi *cu adevărat.* Ştiu că ea te-a eliberat în pădure. În momentul ăsta, ţi se pare că asta e ceva mai bun decât nimic, decât să fii fără ea. Nu înţelegi care e preţul. Şi sper să nu fii nevoit vreodată să-l plăteşti.

I-a atins uşor umărul, fără să se uite la el, şi a plecat. Dru s-a strecurat repede în dormitorul de alături, până când paşii lui Magnus s-au pierdut pe scări.Apoi a tras aer adânc în piept şi a intrat să vorbească cuTy

Nu se mişcase de pe marginea patului, în camera aceea goală.
Privea fără ţintă, în umbrele care începeau să se adune, şi avea faţa
palidă când a ridicat capul spre Dru.

— Dru? a spus el, poticnit.

— Trebuia să-mi fi spus.

El a ridicat din sprâncene.

— Ai ascultat la uşă?

Ea a dat din cap.

— Ştiu, a spus el. N-am vrut să mă opreşti. Şi nu mă pricep la minciuni. E mai simplu pentru mine să nu spun deloc.

— Kit m-a minţit, a spus ea.

Era furioasă pe Kit, deşi încerca să n-o arate. Poate era mai bine dacă nu se mai întorcea să stea cu ei. Chiar dacă îi arătase cum se sparg încuietorile.

— Fantoma lui Liwy.. chiar e pe aici? Ea întrebat.

— Azi am văzut-o. Era la Basilias când Emma şi Julian şi-au revenit. Stătea pe un birou. Niciodată nu ştiu dacă o să fie sau nu undeva. Magnus a spus că e legată de mine, aşa că...

— Poate mă înveţi şi pe mine cum s-o văd. Dru a îngenuncheat şi ba luat în braţe. Simţea vibraţiile uşoare care îi străbăteau trupul; Ty tremura. Poate o vedem împreună.

— Nu putem să spunem nimănui, a zis el, dar o luase şi el în braţe; o îmbrăţişa, şi părul lui pe obrazul ei era la fel de fin ca părul lui Tawy.

Nu trebuie să ştie nimeni.

— Nu spun nimănui. L-a ţinut în braţe pe fratele ei, La ţinut strâns, ca şi cum aşa l-ar fi putut ţine ancorat pe pământ. N-o să spun niciodată.

Emma stătea întinsă pe cuvertura patului ei, şi unica lumină din cameră era reflexia turnurilor demonice pe fereastră.

Se gândea că nu era prea surprinzător că nu reuşea să doarmă. Dormise trei zile şi când se trezise, avusese parte de mai multe şocuri: înţelegerea a ce se întâmplase, explicaţiile lui Jem, casa plină de oameni. Şi ciudata senzaţie care o urmărea permanent, că uitase ceva, că lăsaseceva în camera cealaltă şi trebuia să-şi amintească să ia acel ceva de acolo.

Era legătura de *parabatai,* ştia asta. Corpul şi creierul ei încă nu conştientizau că nu mai există. Îi lipsea, aşa cum oamenii care şi-au pierdut un membru simt uneori că este în continuare acolo.

îi lipsea Julian. Fuseseră împreună toată ziua, dar tot timpul fuseseră înconjuraţi de oameni. Când casa se golise, în sfârşit, de musafiri, Julian îl luase pe Tawy să-l ducă la culcare, urându-i Emmei noapte bună cumva stângaci, în faţa celorlalţi.

Nu mult timp după aceea se dusese şi ea la culcare, şi stătea întinsă în pat de ore bune, frământându-se. De ce să fie aşa aiurea, când nu mai erau *parabatai}* Acum, când pluteau întrun spaţiu nou şi necunoscut, între prietenie şi iubire? Niciodată nu-şi spuseseră până atunci „iubit” şi „iubită”, pentru că aceste cuvinte păreau banale în faţa blestemelor şi a monştrilor uriaşi. Dar dacă ceea ce se întâmplase fusese atât de devastator, încât nu vor mai reuşi niciodată să ajungă la normalitate?

Nu mai putea suporta. S-a dat jos din pat, s-a ridicat şi şi-a netezit cămaşa de noapte. A deschis hotărâtă uşa de la dormitor, gata s-o pornească spre camera lui Julian, să-l facă să vorbească cu ea, oricât

de aiurea ar fi.

Chiar în faţa uşii era Julian, cu mâna întinsă, părând la fel de surprins s-o vadă.

A lăsat mâna jos, încet, şi lumina îndepărtată a lunii s-a reflectat în brăţara lui cu sticlă de mare. Pe hol era întuneric şi linişte, şi faţa lui Julian era în umbră.

— Nu ştiam dacă vrei să intru, a spus el.

De uşurare, Emma s-a rezemat de cadrul uşii.

— Vreau să intri.

A intrat înapoi în cameră, şi el a închis uşa în urma lui. Acum amândoi erau în întuneric, doar cu lumina turnurilor demonice. Julian, îmbrăcat tot în negru, era o umbră între umbre, care se uita în jos la ea; şi părul părea negru, contrastând puternic cu pielea lui albă.

Nu ştiam dacă vrei să te sărut.Ea nu s-a mişcat. Mai mult decât orice îşi dorea ca el să vină la ea şi s-o atingă. Voia să-l simtă lângă ea, acum, când spaţiul dintre ei nu mai era acel spaţiu de blesteme şi de interdicţii.

— Vreau să mă săruţi, a şoptit ea.

El a străbătut distanţa dintre ei cu un singur pas. I-a prins ceafa în palme şi şi-a lipit buzele de gura ei, fierbinţi şi dulci ca ceaiul cu miere. Emma şi-a trecut uşor dinţii peste buza lui de jos, iar el a scos un sunet gutural, care i-a ridicat Emmei părul de pe braţe.

Buzele lui calde s-au mutat pe obraz şi pe maxilar.

— Nu ştiam dacă vrei să te ating, a murmurat el, cu gura pe pielea ei.

Era o plăcere doar să ridice încet privirea spre el. Să ştie că nimic din toate astea nu trebuia să fie zorit. Emma şi-a scos cămaşa de noapte peste cap şi s-a uitat cum faţa lui se crispează de dorinţă şi ochii îi devin întunecaţi precum adâncul mării.

— Vreau să mă atingi, a spus ea. Nu e nimic din ce ai putea să faci ce eu nu aş vrea, fiindcă eşti tu.

A luat-o în braţe şi pentru o clipă a fost ciudat, pielea ei goală lipită de hainele lui, bumbac şi denim şi bumbi de metal, când el a ridicat-o în braţe şi a dus-o spre pat. S-au trântit împreună pe el, şi Julián şi-a scos repede tricoul şi blugii; Emma s-a suit pe el, s-a aplecat şi Ea sărutat pe gât, a lins şi a supt punctul acela în care i se simţea pulsul, unde îi simţea bătăile inimii.

— Vreau să o facem încet, a şoptit ea. Vreau să simt totul.

El a prins-o de coapse şi a schimbat poziţia, rostogolindu-se ca să fie deasupra ei. I-a zâmbit cu un zâmbet pervers.

— încet să fie, a spus el.

A început cu degetele, sărutându-i-le pe rând; i-a sărutat palmele şi încheietura mâinilor, umerii şi claviculele. A trasat o cărare de săruturi pe abdomenul ei, până când ea a început să se zvârcolească, să suspine şi să-l ameninţe, ceea ce pe el ba făcut doar să râdă încet

şi să-şi îndrepte atenţia spre locuri şi mai sensibile.

După ce lumea devenise albă de mai multe ori în spatele pleoapelor ei, el s-a ridicat deasupra ei şi i-a dat de pe faţă părul transpirat.

Acum, a şoptit el şi i-a acoperit gura cu buzele lui, unindu-şi trupurile.A fost lent, aşa cum i-a spus că o să fie, aşa cum nu mai fusese până atunci; nu mai era disperare în spatele dorinţei. Au rămas întinşi de-a curmezişul patului, flămânzi, cuprinşi de dorinţă, atingându-se. Emma i-a mângâiat faţa uşor, cu afecţiune: curbura gurii, genele care fluturau pe obraz, şi cu fiecare atingere respiraţia lui devenea mai precipitată, mâna lui strângea mai tare cearşaful. Spatele ei s-a arcuit ca să-i întâlnească trupul, şi capul i s-a umplut de scântei: s-au ridicat şi s-au contopit, până când totul a fost foc. Şi când în cele din urmă amândoi s-au aprins, niciunul dintre ei n-a mai putut aştepta şi au devenit o singură fiinţă. Erau incandescenţi ca îngerii.

Din camera lui, Mark vedea luna, şi asta îl tulbura.

Atâtea nopţi călare, cu luna călărind alături de ei, ca şi cum şi ea ar fi vânat cerul. Auzea şi acum râsul lui Kieran, râsul limpede, neatins de durere.

Spera ca el să mai poată râde aşa întro zi.

Putea doar să şi-l imagineze stând în întuneric, în sala înnegrită unde era tronul Regelui întunericului, un loc sumbru şi singuratic. Un Rege al inimilor sfâşiate şi al sufletelor rănite, solitar pe tronul lui de granit,
îmbătrânind încet odată cu secolele lumii.

Era mai mult decât putea suporta. A fost peste măsură de fericit când Cristina s-a strecurat în camera lui şi s-a urcat în pat lângă el. Avea o pijama albă, şi părul negru era despletit. S-a ghemuit lângă el, lipindu-şi faţa de gâtul lui. Obrajii îi erau uzi de lacrimi.

— Oare chiar aşa se termină? Să fim toţi trei nefericiţi? a întrebat el.

Ea i-a pus mâna pe inimă.

— Te iubesc, Mark, a spus ea cu voce caldă. Detest să mă gândesc că inima ta e la fel de chinuită ca a mea.

— Sunt mai fericit când eşti aici, a spus el, punându-şi palma peste mâna ei. Şi totuşi…

— Şi totuşi, a spus ea. Mark, am o idee. Poate e o idee nebunească. Dar s-ar putea să meargă, şi atunci e posibil să-l vedem din nou.

Ochii ei negri se uitau direct în ochii lui.

O să am nevoie de ajutorul tău.El a tras-o peste trupul lui şi a sărutat-o; ea s-a înmuiat şi s-a lipit de el. Era aromată şi dulce ca mierea şi moale ca un strat de flori sălbatice. Era singura femeie pe care avea s-o iubească vreodată.

Ea şters cu degetul mare lacrimile de pe obraji şi i-a şoptit:

— Mâna mea, inima mea şi spada mea sunt ale tale. Spune-mi ce trebuie să fac.

Emma stătea culcată cu capul pe pieptul lui Julian, simţind cum bătăile inimii ei revin încet la normal. Cumva, aproape toate aşternuturile de pe pat erau pe podea; erau înfăşuraţi pe jumătate în cearşaf, şi Julian se juca încet cu părul ei.

— Deci presupun că eşti destul de mândru de tine, a spus ea.

El a clipit spre ea, somnoros.

— De ce să Eu mândru?

Ea a râs, şi suflul respiraţiei ei a făcut să se mişte uşor buclele lui fine şi negre.

— Dacă nu ştii, n-o să-ţi spun.

El a zâmbit.

— Cum te simţi *tul*

Ea şi-a încrucişat braţele pe pieptul lui şi s-a uitat la el.

— Fericită. Atât de fericită, dar, în acelaşi timp, ca şi cum n-aş merita să fiu atât de fericită.

Mâna lui a rămas nemişcată în părul ei.

— De ce? Meriţi să fii fericită mai mult ca oricine.

— Dacă nu erai tu, aş fi făcut un lucru groaznic, a spus Emma. Aş fi distrus toate legăturile de *parabatai.* Aş fi provocat atâta suferinţă!

— Erai pe jumătate înnebunită din cauza blestemului, a replicat Julian. Nu judecai limpede.

— Totuşi, m-am lăsat manipulată de Regină. Chiar dacă ştiam că mri pasă decât de ea însăşi. Am ştiut, dar am lăsat-o să intre în mintea mea.

Trebuia să am încredere.

Dar ai avut. încrederea nu înseamnă să nu ai niciodată îndoieli, înseamnă să poţi trece peste ele. Julian i-a mângâiat uşor obrazul. Toţi am făcut ceva ce regretăm. Eu regret că l-am rugat pe Magnus să-mifacă vraja aceea. Regret că nu am putut să-l ajutăm pe Ash. Era doar un copil.

— Ştiu, a spus ea. Urăsc faptul că l-am lăsat acolo. Dar dacă ar fi fost aici... tot timpul ar fi existat cineva care să-l caute. N-ar fi fost nevoie decât de nişte vrăji din Cartea Neagră ca să devină atât de puternic, încât toată lumea ar fi vrut să se folosească de el.

— Bine că nu mai e nicio Carte Neagră, a zis Julian. O vreme a fost ca un joc de-a baba-oarba. Cred că am contribuit şi eu la asta. A zâmbit strâmb. Ah, şi regret că bam ucis pe Dane Larkspear.

— Voia să ne omoare, a replicat Emma. Ai făcut ce trebuia.

— A, iat-o pe fata sângeroasă pe care o cunosc şi o iubesc! Nu ştiu cum voi putea vreodată să-mi răscumpăr greşeala faţă de Dane. Dar am încredere că mă vei ajuta.

— Eu cred că meriţi să fii fericit, a spus Emma. Eşti cel mai curajos şi cel mai iubitor om pe care îl cunosc.

— Şi eu cred că meriţi să fii fericită, a răspuns Julian. Deci ce zici de asta, eu cred pentru tine şi tu crezi pentru mine? Putem să credem unul pentru celălalt.

Emma şi-a întors privirea spre fereastră. Se vedeau primele semne ale razelor de soare. Venea dimineaţa.

S-a uitat la Julian. Lumina zorilor îi picta vârfurile genelor şi ale părului cu aur.

— Trebuie să te întorci în camera ta? a şoptit ea.

El i-a zâmbit.

— Nu, a spus el. Acum nu mai trebuie să minţim sau să ne prefacem. Nu va mai trebui să minţim şi să ne prefacem niciodată.

Livvy

Era prima oară când Emma intra în Sala de Consiliu după moartea lui

Nu era singurul motiv pentru care îşi dorea cu disperare să se termine şedinţa, dar cu siguranţă era unul dintre ele. Sângele o fi fost şters de pe podium, dar ea mereu îl va vedea acolo. Ştia că şi pentru Julian era la fel; s-a crispat lângă ea când au intrat pe uşă cu ceilalţi fraţi Blackthorn. Toată familia tăcea, chiar şi dâvvy.Sala era plină ochi. Emma n-o văzuse niciodată atât de plină: vânătorii de umbre se înghesuiau pe scaunele aşezate în rând, şi printre rânduri stăteau alţii în picioare; unii participau prin Proiecţii, de la Institute mai îndepărtate, şi siluetele lor semitransparente străluceau pâlpâind pe pereţi. Printre ei, Emma i-a recunoscut pe Isabelle şi pe Simon, şi le-a făcut cu mâna.

Din fericire, Jaime şi Diego păstraseră locuri pentru fraţii Blackthorn. Jaime ţinuse ocupat un rând întreg, întinzându-se pe scaune; a sărit în picioare când i-a văzut şi i-a lăsat pe toţi să se strecoare, facândude cu

ochiul unor vânători de umbre care se uitau urât la el, fiindcă speraseră să stea ei acolo.

După ce s-au aşezat, lumea a început să se uite la toţi fraţii Blackthorn, dar mai ales la Emma şi la Julian. Aşa fusese şi cu o zi înainte, acasă: nişte străini care se uitau la ei cu gura căscată şi cu ochii mari. Emma şi-a adus aminte cum se gândise la Jace şi la Clary, la ultimul consiliu de război: *Deci aşa e căni eşti erou. Să ai sânge de înger şi săjii la propriu cel care a salvat lumea. Lumea se uită la tine de parcă... de parcă nu eşti real.*

După cum se vedea, asta o făcea să se întrebe cât era ea de reală.

Emma a ajuns să stea între Julian şi Cristina, şi degetele ei le atingeau discret pe ale lui între scaune. Acum, că ea şi Julian nu mai erau *parabatai,* tot ce-şi dorea era să plece acasă şi să-şi înceapă noua lor viaţă. Să discute ce vor face în anul de călătorie şi să stabilească toate locurile unde se vor duce. O vor vizita pe Cristina în Mexic, pe Jace şi Clary la New York, şi pe mătuşa Marjorie în Anglia.

Vor merge la Paris şi vor sta în faţa Turnului Eiffel ţinându-se de mână, şi nu va fi nimic în neregulă cu asta, nimic interzis.

Poate va fi o şedinţă scurtă? S-a uitat prin sală şi a observat ce expresii serioase aveau toţi. Câteva grupuleţe ale celor care simpatizaseră cu Cohorta, dar nu luptaseră alături de ei, stăteau înghesuiţi pe scaune, şuşotind. Simpatizanţii lui Dearborn, precum Lazlo Balogh, care rămăseseră în oraş în timpul bătăliei, nu fuseseră arestaţi — doar cei care ridicaseră armele împotriva celorlalţi nefilimi urmau să fie judecaţi.

— Lumea are un aer cam sumbru, i-a şoptit ea lui Julian.

— Nimeni nu-şi doreşte să-i pedepsească pe cei din Cohortă, a spus el. Mulţi dintre ei sunt tineri. Cred că pare brutal.

— Zara merită să fie pedepsită, a mormăit Emma. M-a înjunghiat şi a supărat-o rău de tot pe Cristina cu pretinsa ei logodnă.

Julian s-a uitat la Cristina, care îşi culcase capul pe umărul lui Mark.

— Cred că ea a trecut peste asta, a spus el. Şi Diego la fel.

Emma a aruncat o privire spre locul unde Diego — cu obrazul bandajat — stătea şi vorbea însufleţit cu o Divya radioasă, care fusese fericită că Anush luptase de partea lor. *Interesant.*

S-au auzit foşnete şi agitaţie după ce gardienii au închis uşile laterale şi Jia a intrat pe uşa din spatele sălii. Cei din sală au făcut linişte când ea s-a îndreptat spre podium, cu poalele robei măturând scările, în spatele ei, îmbrăcaţi în uniformele de deţinuţi, de culoarea flăcărilor, veneau membrii Cohortei care fuseseră capturaţi. Erau, poate, cincizeci-şaizeci de oameni, mulţi dintre ei tineri, exact cum spusese Julian. Atât de mulţi fuseseră recrutaţi prin Şcoala de Solomonie şi conexiunile ei. Vanessa Ashdown, Manuel Villalobos, Amelia Overbeck şi Zara însăşi, care avea o expresie sfidătoare.

Au umplut podiumul în spatele Jiei, gardienii aşezându-i pe rânduri. Unii încă mai purtau bandaje, după bătălie. Toţi aveau desenate pe ei *iratsşe.*
Tunicile erau imprimate cu rune menite să-i ţină închişi în oraş. Nu puteau trece de porţile oraşului Alicante.

"Flăcări care să ne şteargă păcatele, şi-a spus Emma. Era ciudat să vezi nişte prizonieri nelegaţi la mâini, dar chiar şi dacă fiecare dintre ei ar fi fost liber să poarte câte două săbii, nu aveau nicio şansă în faţa sutelor de vânători de umbre din Sala de Consiliu.

L-a văzut pe Diego aplecându-se să-i şoptească ceva lui Jaime, care a clătinat din cap, cu un aer tulburat.

Ne-am adunat întro vreme de suferinţă şi de vindecare, a anunţat Jia, şi vocea ei reverbera din pereţi. Mulţumită bravurii arătate de atât de mulţi vânători de umbre, am luptat cu nobleţe, ne-am găsit noi aliaţi, am păstrat relaţiile pe care le aveam cu repudiaţii şi am

deschis un nou drum spre înainte.Zara a făcut o strâmbătură oribilă când a auzit cuvintele „am păstrat relaţiile”. Emma spera să fie condamnată la curăţarea toaletelor până la sfârşitul veacurilor.

— Însă, a spus Jia, nu eu sunt liderul care să ne conducă pe acest drum.

S-au auzit murmure în toată sala; Jia chiar spunea asta? Emma şi-a îndreptat brusc spatele pe scaun şi s-a uitat la Aline, dar şi ea părea la fel de şocată ca ceilalţi din sală. Patrick Penhallow, totuşi, care stătea în primul rând, nu părea surprins.

— Voi prezida procesul de judecare a celor din Cohortă, a spus Jia, netulburată. Va fi ultima mea activitate în calitate de Consul. După aceea vor avea loc alegeri deschise pentru funcţiile de Inchizitor şi de Consul.

Helen i-a şoptit ceva lui Aline, care a luat-o de mână. Emma a simţit un fior în tot corpul. Era o surpriză, şi ultimul lucru pe care şi bar fi dorit era o surpriză. Ştia că e egoistă — îşi amintea că Jem spusese că Jia era bolnavă —, şi totuşi Jia era o cunoscută în ecuaţie. Urma să apară acum o necunoscută.

— Şi când spun alegeri libere, a continuat Jia, vreau să spun *alegeri libere.* Toată lumea din sala aceasta va avea un vot. Toată lumea va avea o voce. Indiferent de vârstă; indiferent dacă sunt prezenţi prin Proiecţii de la Institutul lor. Nu contează, a adăugat ea, dacă sunt membri ai Cohortei.

în sală s-a făcut gălăgie.

— Dar ei sunt criminali! a strigat Joaquin Acosta Romero, directorul Institutului din Buenos Aires. Criminalii nu pot vota!

Jia a aşteptat cu răbdare să se stingă rumoarea. Până şi cei din Cohortă se uitau la ea uimiţi.

— Ia uitaţi-vă cât de plină este sala aceasta, a spus Jia.

Oamenii s-au răsucit pe scaune să se uite la rândurile înghesuite şi la sutele de Proiecţii din spatele încăperii.

Sunteţi cu toţii aici pentru că în ultima săptămână, şi mai ales de la bătălie încoace, v-aţi dat seama cât de gravă a fost dintotdeauna această situaţie. Conclavul a fost gata să fie preluat de nişte extremişti care ne-ar fi condus spre izolare şi autodistrugere. Şi toată lumea a statdeoparte şi a permis să se întâmple asta... cu intenţie, din apatie sau din prea multă încredere...

Vocea i-a tremurat.

—Ei bine, cu toţii suntem vinovaţi. Şi de aceea cu toţii vom vota, ca să

—ne amintim că fiecare voce contează, şi că atunci când alegi să nu te foloseşti de vocea ta, accepţi să fii redus la tăcere.

— Dar tot nu văd de ce ar trebui să voteze şi criminalii! a ţipat Jaime, care, aparent, se simţea de îmboldit de cuvintele „indiferent de vârstă”.

— Pentru că dacă nu votează, a spus Diana, ridicându-se în picioare şi adresându-se sălii, indiferent cine va fi ales Consul, ei vor putea spune întotdeauna că acesta a fost ales deoarece majoritatea nu are o voce. Cei din Cohortă au avut succes deoarece întotdeauna au minţit că vorbesc în numele tuturor vânătorilor de umbre... că spun lucrurile pe care le-ar spune oricine, dacă ar putea. Acum vom verifica minciuna aceea. Toţi vânătorii de umbre *vor vorbi.* Inclusiv ei.

Jia a aprobat cu gravitate.

— Domnişoara Wrayburn are dreptate.

— Şi atunci, ce se va face cu prizonierii? a strigat Kadir. Vor umbla liberi printre noi?

— Cohorta trebuie pedepsită! *Trebuie săfie pedepsiţii*

Era un adevărat urlet. Emma s-a întors şi a tresărit; a simţit cum se strânge mâna lui Julian pe mâna ei. Era Elena Larkspear. Era singură, soţul ei nu venise la şedinţă. Arăta aşa de rău, de parcă în ultima săptămână îmbătrânise cu cincizeci de ani.

— *S-onfolosit* de copiii noştri... de parcă ar fi fost nişte gunoaie...
să facă lucrurile care erau prea murdare şi prea periculoase pentru

reuşea să-şi şteargă de pe faţă roşeaţa.

Nu vor rămâne nepedepsiţi, a spus Jia cu blândeţe. Au [illegible] testaţi cu Sabia Mortală şi şi-au mărturisit faptele. L-au trimis pe Dane Larkspear să ucidă alţi vânători de umbre, aşadar sunt responsabili de moartea lui. Jia a înclinat capul spre Elena. L-au ucis pe Oskar

S-a trântit pe scaun cu un hohot de plâns şi şi-a acoperit faţa cu mâinile. Emma se
uita la cei din Cohortă, simţind că o doare în gât: până şi Zara abia
Lindquist, pentru ca un demon să poată intra în locul lui la o şedinţă care s-

ei! Mi-au ucis fiica şi fiul! Cer o despăgubire!

—

mundană pe care ei o dispreţuiesc atât de mult. Dar trebuie să avem şi *milă.* Foarte mulţi din Cohortă sunt tineri, şi au fost influenţaţi prin informaţii greşite şi prin minciuni făţişe. Noi putem să le oferim o şansă, să revină la Conclav şi să se redefinească. Să se întoarcă de pe drumul minciunii şi urii şi să păşească din nou sub lumina lui Raziei.

Alte murmure. Membrii Cohortei se uitau unii la alţii, confuzi. Unii păreau uşuraţi, alţii păreau mai furioşi ca niciodată.

— După această şedinţă, a continuat Jia, membrii Cohortei vor fi separaţi şi trimişi la Institute diferite. Mai multe Institute dintre cele care au participat la consiliul de război iniţiat de Julian Blackthorn s-au oferit să ia un fost membru al Cohortei, pentru a-i îndruma pe calea cea bună. Aceştia vor avea ocazia să arate că s-au îndreptat, înainte de a reveni pe pământul natal.

De data asta a fost o explozie de ţipete. Unii strigau că pedeapsa e prea blândă. Alţii strigau că este o cruzime să-i „exilezi din Alicante”. Jia a oprit vacarmul cu un gest.

— Cine nu este în favoarea acestei pedepse, să ridice mâna sau să ia cuvântul. Manuel Villalobos, în chestiunea aceasta nu ai drept de vot.

Cu o strâmbătură, Zara Fa făcut să înţepenească pe Manuel, care ridicase pe jumătate mâna.

S-au mai ridicat câteva mâini. Emma mai că ar fi vrut şi ea să ridice mâna şi să spună că meritau o pedeapsă mai grea. Pe de altă parte, ea cruţase viaţa Zarei pe câmpul de luptă, şi gestul ei condusese la toate astea: la sfârşitul luptei, la libertatea ei şi a lui Julian.

Poate că Arthur avusese dreptate. Poate că mila e mai bună decât răzbunarea.

Şi-a ţinut mâna jos, aşa cum au făcut şi fraţii Blackthorn. Niciunul dintre cei pe care îi cunoştea mai bine nu a ridicat mâna, nici măcar Diego sau Jaime, care aveau motive întemeiate să-i urască pe Zara şi pe prietenii ei.

Jia a părut uşurată.

— Şi acum, a spus ea, să trecem la alegerea noului Consul.

Jace a fost în picioare înainte să termine ea de vorbit.

— II propun pe Alee Lightwood.

Fraţii Blackthorn au început să aplaude frenetic. Alee părea uluit, dar şi impresionat. Clary a ovaţionat, şi apoi ovaţiile s-au înmulţit — mulţi din sală au fluturat mâinile în semn de sprijin, şi inima Emmei s-a umplut de bucurie. Jace ar fi putut obţine funcţia de Consul dacă ar fi vrut; el şi Clary erau foarte iubiţi; oricare dintre ei ar fi câştigat lejer. Dar el îl băgase pe Alee în faţă, pentru că Alee îşi dorea asta —

şi pentru că Jace ştia că Alee era potrivit pentru funcţia asta.

Delaney Scarsbury s-a ridicat în picioare, cu faţa roşie.

— Obiectez! Alee Lightwood e mult prea tânăr. Nu are experienţă şi se ştie că şi convieţuieşte cu repudiaţi.

— Te referi la faptul că este şeful Alianţei Repudiaţilor şi a Vânătorilor de Umbre şi *trebuie* să convieţuiască cu ei? a strigat Julian.

— Face asta şi în timpul liber, Blackthorn, a spus Scarsbury cu un zâmbet urât.

Emma parcă şi-ar fi dorit ca Magnus să fie acolo, să-l transforme întro broască râioasă, dar repudiaţii nu veniseră la şedinţă. Refuzaserăsă stea în aceeaşi cameră cu membrii Cohortei, iar Emma nu putea să-i condamne.

— Ştii bine la ce se referă! a strigat Zara. E un pervers nenorocit. Ar trebui să candideze Jace în locul lui.

— Şi *eu* sunt un pervers nenorocit, a spus Jace, sau cel puţin aspir la asta. Nu ai idee ce fac în timpul meu liber. Chiar săptămâna trecută am rugat-o pe Clary să-mi cumpere un...

Clary Ea tras jos lângă ea şi Ea dat câţiva pumni. El a zâmbit.

— Dar Patrick Penhallow? a strigat cineva. El ştie ce face!

Patrick, care stătea în primul rând, s-a ridicat în picioare cu o expresie indiferentă.

— Eu nu voi candida la funcţia de Consul. Soţia mea a dat deja destul. Fiica mea a dat destul. Este timpul ca familiei mele să i se permită puţină linişte şi odihnă.

S-a aşezat întro tăcere mormântală.

Delaney Scarsbury a spus:

— îl propun pe Lazlo Balogh.

Pentru prima oară în ziua aceea, Emma a simţit o împunsătură de frică adevărată. Ea şi Julian s-au uitat unul la altul, amintindu-şi amândoi acelaşi moment — cum s-a ridicat Lazlo în Sala Acordurilor, pentru a rosti cuvintele care au trimis-o pe Elelen în exil şi pe Mark la Vânătoarea Sălbatică. *Şi Mark, şi Helen Blackthorn au sânge de elf în ei. Ştim că băiatul a ajuns deja la Vânătoarea Sălbatică, deci nu ne mai ocupăm de el, darfata n~ar trebui să stea printre vânătorii de umbre. E lipsit de decentă.*

Cei care nu salutaseră nominalizarea lui Alee Lightwood păreau mulţumiţi, ca şi cei din Cohortă.

— Ar fi un Consul oribil, Ea spus Emma lui Julian. Ar face totul aşa cum a fost.

— De fapt, nu avem un sistem mai bun, a răspuns Julian. Tot ce putem face e să-i întrebăm pe oameni ce vor.

— Şi să sperăm că aleg ce e bine, a adăugat Cristina.

— Alee ar arăta mai bine pe bancnote, a remarcat Mark.

— Nu se pune Consulul pe bancnote, a spus Julian. Şi nici nu avem bancnote.

— Am putea să facem şi una, şi alta, a sugerat Mark.Alec Lightwood nici măcar n-a locuit vreodată în Idris, a spus Lazlo, ridicându-se în picioare. Ce ştie el despre guvernarea pământului natal?

Alee s-a ridicat în picioare.

— Părinţii meu au fost exilaţi, a spus el. Şi majoritatea vânătorilor de umbre nu locuiesc în Idris. Cum îi vei guverna pe ei, dacă tu ai impresia că toţi vânătorii de umbre care contează trăiesc în Alicante?

—

— Părinţii tăi au fost exilaţi pentru că făceau parte din Cerc! s-a răstit Balogh.

— Şi a învăţat din greşelile părinţilor lui! s-a răstit şi Maryse. Fiul meu ştie mai bine ca oricine la ce orori pot duce fanatismul şi prejudecăţile.

Alee a dat din cap spre ea, apoi a vorbit calm:

— L-ai votat pe tatăl meu ca Inchizitor, Balogh, deci atunci nu te-a deranjat. Tatăl meu şi-a dat viaţa în această sală pentru Conclav Tu ce ai făcut, altceva decât să exilezi copii de vânători de umbre fiindcă ţi-era frică de sângele lor de elf?

— Frate, a spus cineva din spate. E bun!

— Lightwood ar pune punct înregistrării repudiaţilor, a spus Lazlo. Şi ar renunţa la Pacea Rece.

— Ai dreptate, aşa aş face, a spus Alee. Nu putem trăi cu frica de repudiaţi. Ei ne-au dat Portaluri. Ne-au dat victoria asupra lui Valentine. Ne-au dat acum, recent, victoria de pe Câmpiile Nepieritoare. Nu putem continua să pretindem că nu avem nevoie de ei, la fel cum nici ei nu pot pretinde că nu au nevoie de noi. Viitorul

— Cred că e timpul să votăm, a spus Jia.
A luat un vas de sticlă mată de pe un stand aflat pe podium şi i Fa dat lui
Patrick, din primul rând. Acesta a aplecat capul şi a şoptit în vas.
Emma urmărea cu interes – auzise care e procedura de votare a Consulului, dar nu văzuse niciodată cum se face. Vasul a trecut din

nostru depinde de mandatul nostru: noi suntem vânătorii demonilor, nu vânătorii propriilor noştri aliaţi. Dacă prejudecăţile ne deviază de la drumul nostru, am putea pieri cu toţii.

Lazlo s-a întunecat la faţă. S-au auzit aplauze în sală, dar nu toţi aplaudau. Mulţi stăteau cu mâinile bine înfipte pe genunchi.

mână în mână la fiecare vânător de umbre, care şoptea acolo de parcă ar fi mărturisit vreun secret. Cei care erau prezenţi prin Proiecţii primeau vasul în faţă de la o persoană săritoare, pentru că din Proiecţie aveau voie să vorbească, dar nu să atingă vreun obiect.

Când vasul a ajuns la ea, Emma Fa ridicat la gură şi a spus „Alee Ligbtwood”, tare şi hotărât. L-a auzit pe Julian chicotind când ea Fa întins vasul Cristinei.

Până la urmă, vasul a trecut pe la toţi vânătorii de umbre, în afară de cei din Cohortă. Vasul a revenit la Jia, care i Fa înmânat Zarei.

— Votaţi cu înţelepciune, le-a spus ea. Libertatea de a vă alege propriul Consul presupune o mare responsabilitate.

O clipă, Zara a părut că voia să scuipe în vas. L-a smuls din mâna Jiei, a rostit numele în el, după care Fa dat mai departe, în dreapta, lui Manuel. El a rânjit, a şoptit în vas, şi umerii Emmei s-au încordat, ştiind că fiecare vot de la Cohortă era un vot împotriva lui Alee.

în sfârşit, votarea s-a încheiat şi vasul s-a întors la Jia, care şi-a scos stela şi a desenat o rună pe pereţii lui. Vasul s-a cutremurat în mâinile ei şi pe gura deschisă s-a ridicat un abur — aerul expirat de

sute de nefilimi. În aer, aburul s-a alcătuit în cuvinte.

ALEXANDER GIDEON LIGHTWOOD.

Clary şi Jace s-au aruncat peste Alee, râzând, şi sala a izbucnit în ovaţii.

Aline şi Helen au ridicat amândouă spre el degetul mare. Proiecţiile lui Isabelle şi Simon au făcut cu mâna din spatele sălii. Fraţii Blackthorn chiuiau şi aplaudau; Emma fluiera. Maryse Lightwood şi-a şters lacrimile de bucurie, în timp ce Kadir o bătea uşor pe umăr.

— Alee Lightwood, a strigat Jia. Te rog să te ridici. Tu eşti noul Consul al Conclavului.

Emma se aştepta la o răbufnire din partea lui Lazlo, sau cel puţin la o faţă neagră de furie. în schimb, el s-a mulţumit să zâmbească cu răceală când Alee s-a ridicat în mijlocul ovaţiilor şi al ropotelor de aplauze.

— Votul ăsta nu contează! Nu contează! a strigat Zara. Dacă cei care au murit pe câmpul de luptă ar fi votat, Alee Lightwood n-ar fi câştigat niciodată!

— Mă voi ocupa de reabilitarea ta, Zara, a spus Alee, calm.

O sclipire argintie. Zara a smuls un pumnal de la un gardian care stătea chiar lângă ea; el nu a făcut nicio mişcare s-o oprească. În sală s-au auzit strigăte de uimire când ceilalţi gardieni le-au aruncat arme tuturor membrilor Cohortei, şi oţelul lamelor a strălucit în lumina care intra pe ferestrele mari.

— Refuzăm să-l recunoaştem drept Consul pe Alee Lightwood! a strigat Manuel. Noi susţinem vechile tradiţii, vrem ca lucrurile să fie cum au fost şi cum trebuie să fie întotdeauna!

— Gardieni! a strigat Jia, dar cei douăzeci de gardieni de acolo nu faceau niciun efort să-i oprească pe membrii Cohortei — de fapt, li se alăturaseră în agitaţia aceea de pumnale ridicate.

Emma s-a uitat la Lazlo Balogh, care privea scena cu braţele încrucişate la piept şi care în mod clar nu era surprins. Cumva, şi-a dat seama Emma, aliaţii Cohortei reuşiseră să planteze numai gardieni care le susţineau cauza. Dar ce Dumnezeu aveau de gând? Erau tot puţini, comparativ cu numărul copleşitor de vânători de umbre care votaseră cu Alee.

Jia a sărit de pe podium şi şi-a scos sabia *dao.* În toată sala, vânătorii de umbre se ridicau şi îşi scoteau armele. Alee şi-a luat arcul, Jace şi-a luat sabia. Dru Ea prins de mână pe Tawy, palidă la faţă, în timp ce ceilalţi şi-au pregătit armele.

Atunci Zara a ridicat pumnalul şi Ea dus la gât.

Mişcările din sală au încetat. Emma încă mai ţinea strâns Cortana, privind uluită cum Manuel o urmează pe Zara şi duce şi el pumnalul la gât. Amelia Overbeck a făcut la fel... apoi Vanessa Ashdown şi Milo Coldridge... până când toţi membrii Cohortei erau cu pumnalul la gât.

— Puteţi lăsa armele jos, a spus Zara, apăsând aşa de tare cuţitul, încât sângele îi picura pe mână. Nu suntem aici să le facem rău semenilor noştri vânători de umbre. Singuri v-aţi făcut rău, cu votul vostru prostesc şi obtuz. Acţiunile noastre urmăresc să salveze

oraşul Alicante de corupţie şi turnurile de sticlă de la ruină.

Ochii îi sclipeau nebuneşte.

Aţi vorbit mai devreme despre valoarea ţinuturilor din afara oraşului Alicante, de
parcă Alicante n-ar fi inima poporului nostru.

Foarte bine, atunci, plecaţi de aici şi mutaţi-vă în lumea mundană, departe de lumina îngerului.

— Ne ceri să plecăm din Alicante? a întrebat Diana, uluită. Nouă, care suntem nefilimi ca tine?

— Consoarta unui elf nu e nefilim ca mine, s-a stropşit ea. Da. Vă cerem... vă ordonăm să plecaţi. Clary Fairchild poate crea Portaluri; lăsaţi-o să facă unul acum. Treceţi prin el şi faceţi ce vreţi. Oriunde, în afară de Alicante.

— Sunteţi o mână de oameni, a spus Emma. N-aveţi cum să ne scoateţi pe noi toţi din Alicante. Nu-i căsuţa voastră din copac.

— îmi pare rău că s-a ajuns la asta, a rostit Lazlo, dar nu suntem o mână de oameni. Suntem mult mai mulţi. Poate aţi reuşit să-i intimidaţi pe oameni ca să-l voteze pe Alee Lightwood, dar inima lor e cu noi.

— Propui să facem un război civil? Aici, în Sala de Consiliu? a întrebat Diana.

— Nu un război civil, a spus Zara. Ştim că nu putem câştiga o luptă împotriva voastră. Aveţi prea multe trucuri murdare. Aveţi magicieni de partea voastră. S-a uitat urât la Alee. Dar noi suntem dispuşi să murim pentru convingerile noastre şi pentru Alicante. Nu vom pleca. Vom vărsa sânge de vânător de umbre, da. Sângele nostru. Ne vom tăia gâturile şi vom muri aici, la picioarele voastre. Fie plecaţi, fie vom curăţa sala asta cu sângele nostru.

Jaime s-a ridicat în picioare.

— Joacă la cacealma, a spus el. Nu au cum să ne ţină ostatici...

Zara i-a făcut semn din cap Ameliei, care şi-a înfipt pumnalul în burtă şi l-a răsucit violent. A căzut în genunchi, împroşcând sânge, şi sala a izbucnit în ţipete de groază.

— Poţi să-ţi construieşti noul Conclav peste sânge de copii morţi? a urlat Zara la Alee. Aţi spus că veţi arăta milă. Dacă ne lăsaţi să murim, de fiecare dată când veţi intra în sala asta de acum înainte, veţi călca pe cadavrele noastre.

Toată lumea s-a uitat lajia, dar Jia se uita la Alee. La Alee, noul Consul.

El studia nu faţa Zarei, ci feţele celorlalţi din sală — cei care se uitau la ea de parcă le-ar fi promis libertatea. Nu era niciun pic de milă pe feţele celor din Cohortă. Niciunul dintre ei nu s-a dus la Amelia când sângele ei a început să se scurgă pe podea.

— Foarte bine, a spus Alee, cu un calm ucigător. Vom pleca.

Zara a făcut ochii mari. Emma bănuia că nu se aşteptase ca planul ei să meargă, dar sperase să moară ca un martir, distrugându-i în

acelaşi timp pe Alee şi pe ceilalţi.

— Tu înţelegi, a spus Lazlo Balogh, că odată plecat, Lightwood, nu te mai poţi întoarce? Vom pecetlui Idrisul ca să nu mai intri, vom sfâşia Portalul de pe pereţii de la Citadelă şi vom zidi intrările din Oraşul Tăcut.

Nu te vei mai putea întoarce.

— Să zidiţi intrările spre Oraşul Tăcut? a întrebat Diego. Vreţi să vă tăiaţi accesul la Fraţii Tăcuţi? La Pocal şi la Sabie?

— Cine are Idrisul are Oglinda Mortală, a răspuns Lazlo. În ce-i priveşte pe Fraţii Tăcuţi, aceştia au fost corupţi, la fel ca Surorile de Fier. Le vom tăia toate punţile de acces spre Alicante, până când vor vedea ce greşeală au făcut. Până când vor înţelege cine sunt adevăraţii vânători de umbre.

— Lumea e mai mare decât Idrisul, a spus Jace, stând înalt şi mândru lângă Alee. Tu crezi că ne iei nouă pământul natal, dar, de fapt, faci din el o închisoare pentru voi. Aşa cum noi nu ne vom putea întoarce, nici voi nu veţi putea pleca.

— în afara lacătelor magice puse pe Idris, noi vom lupta în continuare să apărăm lumea, a spus Alee. Aici, veţi putrezi jucându-vă de-a soldaţii, neavând cu cine să vă luptaţi, poate doar între voi. Alee s-a întors cu spatele la Balogh şi s-a dus în faţa Conclavului. Să deschidem acum Portalul, a spus el. Cei care nu locuiesc în Alicante, treceţi prin el spre casele voastre. Cei care locuiesc aici au de ales. Vă luaţi familiile şi veniţi cu noi, sau rămâneţi închişi aici, pentru totdeauna, conduşi de Cohortă. Este alegerea fiecărui vânător de umbre, dacă îşi doreşte să fie întemniţat sau liber.

Clary s-a ridicat în picioare şi s-a dus la uşa din spatele sălii, scoţându-şi stela din buzunar. Cei din Conclav au privit în tăcere stela care sclipea în mâna ei şi vârtejul gri-argintiu care a început să crească peuşă, deschizându-se în afară şi pâlpâind pe pereţi până când a devenit un Portal imens.

S-a întors şi s-a uitat la cei din sală.

— O să-l ţin deschis atâta timp cât e nevoie ca oricine vrea să poată pleca din Idris, a spus ea, cu vocea fermă şi clară. Eu voi fi ultima care trece. Cine vrea să fie primul?

Emma s-a ridicat în picioare, Julian după ea, acţionând împreună ca întotdeauna.

— Noi ne vom urma Consulul, a spus Emma.

— Primii trec fraţii Blackthorn, a spus Julian. Păstrează-ţi închisoarea, Zara. Vom fi liberi fără tine.

Ceilalţi fraţi s-au ridicat şi ei. Aline s-a dus la Jia şi a luat-o de braţ. Emma s-ar fi gândit că în sală o să fie ţipete şi haos, certuri şi bătăi. Dar se părea că vânătorii de umbre fuseseră acoperiţi cu o mantie de consimţire împietrită, şi cei care plecau, şi cei care rămâneau. Cei din Cohortă şi aliaţii lor se uitau în tăcere cum majoritatea vânătorilor de umbre se îndreptau fie spre Portal, fie spre casele lor din Alicante, să-şi ia lucrurile.

Alicante avea să fie un oraş-fantomă, o aşezare-fantomă întrun ţinut- fantomă, s-a gândit Emma. S-a uitat după Diana şi a găsit-o în apropiere, în mulţime.

— Magazinul tatălui tău, a spus Emma, apartamentul tău…

Diana doar a zâmbit.

— Nu mă deranjează, a răspuns ea. Oricum veneam cu voi la Los Angeles, scumpo. Sunt profesoară. Nu proprietar de magazin în Idris. Şi de ce aş vrea să trăiesc într-un loc în care Gwyn nu poate veni?

Cristina i-a îmbrăţişat pe Diego şi pe Jaime, care erau gata să plece la Ciudad de Mexico. Divya şi Rayan se pregăteau şi ei. La fel şi Cameron şi Paige Ashdown, deşi Vanessa era încă pe podium şi se uita la ei urât, cu ochii mijiţi. Cadavrul Ameliei zăcea la picioarele ei. Emma s-a simţit cuprinsă de milă. Să sacrifici atât de mult pentru o cauză în faţa căreia nu eşti nimic, şi apoi să mori fără să fii plânsă de cineva. I se părea prea crud.

Cameron i-a întors spatele Vanessei şi s-a îndreptat spre scări, ducându-se lângă fraţii Blackthorn şi prietenii lor, în timp ce Clary direcţiona Portalul spre Los Angeles. Nu s-a uitat înapoi, la verişoara lui. Emma spera că a văzut că i-a zâmbit încurajator.

Familia Ashdown nu era singura familie destrămată după povestea asta. Dar cu fiecare pas spre Portal, Emma era mai sigură că făceau ce trebuia. Nicio lume nouă şi frumoasă nu poate fi construită pe sânge şi pe oase.

Portalul se ridica în faţa Emmei, aprins şi pâlpâitor. Prin el vedea oceanul şi ţărmul şi silueta impunătoare a Institutului. În sfârşit, familia Blackthorn se ducea acasă. Trecuseră prin sânge, prin dezastre, şi acum prin exil, dar se duceau acasă, în sfârşit.

L-a luat de mână pe Julian şi au păşit împreună prin Portal.

34

CETATEA DIN MARE

KIERAN AŞTEPTA PE PAJIŞTE DE CEVA TIMP. NIMENI NU I-A SPUS, S-A gândit el, că, atunci când deveneai Rege la o Curte a Elfilor, trebuia să porţi aproape tot timpul catifeluri şi mătăsuri care îţi provoacă mâncărimi. Cizmele erau frumoase — Regele avea propriul lui cizmar, care

modela pielea după piciorul lui —, dar întro zi însorită de vară s-ar fi descurcat şi fără centura cu pietre preţioase, fără inelele grele şi fără tunica aceea care avea două kilograme de broderie pe ea.

Un foşnet în iarbă a anunţat sosirea generalului Winter, care a făcut o plecăciune adâncă în faţa lui. Kieran îi spusese de multe ori să nu mai facă asta, dar Winter persista.

— Adaon, Fiu de Rege, fratele tău, a anunţat el şi s-a dat la o parte, lăsându-i pe Adaon să se apropie de Kieran.

Cei doi fraţi s-au uitat unul la altul. Adaon era îmbrăcat cu livreaua verde a pajilor de la Curtea Luminii. Îi stătea bine. Părea odihnit şi calm, şi ochii lui negri păreau gânditori când s-a uitat la Kieran.

— Ai dorit să stai de vorbă cu mine, suzeranule? a întrebat el.

— Winter, întoarce-te cu spatele, a spus Kieran.

De fapt, nu îi păsa dacă Winter aude: nu se deranjase să păstreze secrete faţă de şeful gardei. După părerea lui, era mai bine pentru unRege să nu aibă secrete, dacă se poate. Secretele le dau inamicilor material pentru şantaj.

Winter a făcut câţiva paşi şi s-a întors cu spatele. S-au auzit iar foşnete, când soldaţii de la Căştile Roşii, care veniseră cu el, au făcut la fel. Adaon a ridicat o sprânceană, dar cu siguranţă nu putea fi surprins: soldaţii din gardă se pricepeau să devină invizibili, dar Regii nu stau aşa, pe pajişti, singuri şi neprotejaţi.

— Ai venit atâta drum până la porţile unei Curţi inamice să mă vezi, a spus Adaon. Presupun că trebuie să fiu flatat.

— Eşti singurul frate în care am avut vreodată încredere, a răspuns Kieran. Şi am venit să te întreb dacă ai dori... dacă ai vrea să Ei Rege în locul meu.

Sprâncenele lui Adaon s-au mişcat precum aripile unei păsări.

— Nu îţi place să fii Rege?

— Nu e vorba dacă îmi place sau nu-mi place. Nu are importanţă. Eam părăsit pe Mark şi pe Cristina, pe care îi iubesc, ca să fiu Rege, dar nu pot suporta. Nu pot trăi aşa. Kieran s-a jucat puţin cu inelele lui grele. Nu pot trăi fără ei.

— Iar ei nu pot trăi la Curte. Adaon şi-a frecat bărbia, gânditor. Kieran, eu nu voi deveni Rege, din două motive. Unul este că aşa, cu tine pe tron şi cu mine alături de Regină, am putea construi o pace între Curtea Elfilor Luminii şi Curtea Elfilor întunericului. Regina îl ura pe Arawn, dar pe tine nu te urăşte.

— Adaon...

Vocea lui Kieran era răguşită.

— Nu, a spus Adaon, ferm. Deja am facut-o pe Regină să vadă cât de înţeleaptă ar fi o pace între Curţi, dar dacă voi pleca de lângă ea să devin Rege al Elfilor întunericului, atunci mă va urî şi vom fi iar inamici.

Kieran a inspirat adânc. Pajiştea mirosea a flori de câmp, dar el se simţea îngreţoşat, bolnav şi disperat. Cum putea să trăiască fără să

mai audă vreodată vocea Cristinei? Fără să vadă chipul lui Mark?

— Şi care e al doilea motiv?

Ai fost un Rege bun, a răspuns Adaon. Deşi nu stai pe tron decât de câteva săptămâni, Kieran, ai făcut deja multe lucruri frumoase:ai eliberat prizonieri, ai împărţit pământurile mai drept, ai schimbat legile în bine. Oamenii noştri îţi sunt loiali.

— Deci, dacă aş fi fost un Rege nepriceput, ca Oban, aş fi putut avea viaţa pe care o doresc? a spus Kieran cu amărăciune. Ciudată răsplată pentru o treabă bine făcută!

— îmi pare rău, Kieran, a spus Adaon, şi Kieran a ştiut că era sincer.

Dar altcineva nu poate fi.

La început, Kieran nu a putut să vorbească. A văzut în faţa ochilor cum aveau să se întindă zilele lungi, fără iubire sau încredere. S-a gândit la Mark, cum râdea şi îl răsucea pe Suliţă de Vânt, la trupul lui puternic şi la părul lui auriu. S-a gândit la Cristina dansând, flacără şi fum în noapte, la moliciunea ei şi la nesfârşita generozitate a spiritului ei. Nu va mai găsi aceste lucruri niciodată; nu va mai găsi niciodată aşa inimi.

— înţeleg, a spus Kieran, de departe.

Acesta era sfârşitul, deci. Va avea o viaţă de serviciu conştiincios — o viaţă care se va întinde pe mulţi ani — şi doar plăcerea de a face bine, care nu era chiar nimic, săd susţină. Dacă cei de la Vânătoarea Sălbatică ar fi ştiut că asta va fi soarta celui mai sălbatic vânător al lor, ar fi râs.

— Trebuie să-mi fac datoria. Regret că te-am întrebat.

Chipul lui Adaon s-a îmblânzit.

— Eu nu pun datoria deasupra iubirii, Kieran. Trebuie să-ţi spun... am primit veşti de la Cristina.

Kieran a ridicat repede capul.

— Cum?

— Mi-a sugerat să-ţi dăruiesc căsuţa mea. Ea se află undeva pe Tărâmurile de Graniţă, unde nu e nici Tărâmul Elfilor, nici lumea muritorilor. Locul acela nu te-ar face slab, precum lumea muritorilor, iar Cristina şi Mark nu ar fi ameninţaţi, aşa cum s-ar întâmpla la Curte. Adaon a pus mâna pe umărul de catifea şi mătase al lui Kieran şi a adăugat: Ai putea fi cu ei acolo.

Din cauza emoţiei puternice, Kieran era gata să se prăbuşească din picioare.

Si vrei să faci asta, Adaon? Vrei să-mi dai căsuţa ta?Adaon a zâmbit.

— Desigur. La ce e bun un frate?

Emma stătea pe valiză, sperând că aşa o putea închide. S-a gândit cu regret la toate lucrurile pe care deja le strecurase în geanta lui Julián. Era un împachetator minimálist şi organizat, şi geanta lui avea fermoarul tras şi era gata de plecare pe hol de o săptămână. începea să arate cam umflată după obiectele suplimentare pe care le

strecurase acolo fără s-o vadă el — o perie de păr, o pungă cu elastice de păr, şlapi şi câteva perechi de ochelari de soare. Şi o pernă pentru gât. Nu ştii niciodată când o să ai nevoie de o pernă pentru gât, mai ales când pleci pentru un an întreg să hălăduieşti pe tot globul.

— Eşti gata de petrecere?

Era Cristina, întro rochie albastră, diafană, cu o margaretă în părul ei negru. Cristina şi-a încreţit nasul.

— Ce faci acolo?

— Sar în sus şi-n jos pe geanta asta.

Emma s-a ridicat şi şi-a scos pantofii din picioare.

— Supune-te! i-a spus ea valizei, după care s-a urcat pe ea. OK. O să sar.

Cristina părea oripilată.

— N-ai auzit niciodată de cuburi de împachetat?

— Ce e ăla cub de împachetat? Un soi de spaţiu extra-dimensional?

A început să sară pe valiză, ca şi cum ar fi fost pe o trambulină.

Cristina s-a rezemat de uşă.

— Mă bucur să te văd aşa de fericită.

Valiza a scos un sunet oribil. Emma s-a oprit din sărit.

— Repede! închide-o!

Pocnind din limbă, Cristina s-a lăsat în genunchi şi a tras fermoarul. Emma a sărit pe podea şi amândouă s-au uitat la valiza burtoasă, Cristina cu nelinişte, iar Emma cu mândrie.

— Data viitoare când va trebui s-o închizi, ce-o să faci?

— Nu mă gândesc atât de departe.

Emma se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să se îmbrace şi ea mai frumos — petrecerea trebuia să fie una fără pretenţii, doar un micgrup care sărbătorea numirea oficială a lui Elelen şi Aline la conducerea Institutului.

Sau cel puţin aşa se spunea.

Găsise o rochie de mătase midi, din anii ’60, legată cu şireturi la spate, şi s-a gândit că era jucăuşă şi retro, dar Cristina arăta atât de elegantă şi de calmă, încât Emma s-a întrebat dacă n-ar fi trebuit să se îmbrace cu ceva mai stilat. S-a decis să caute pe undeva clama ei mare aurie şi să-şi ridice părul. Spera numai să nu fie în valiză, fiindcă acolo era clar o zonă interzisă.

— Chiar par fericită?

Cristina i-a dat o şuviţă de păr după ureche.

— Mai fericită decât te-am văzut vreodată, a spus ea şi, fiindcă era Cristina, fiecare cuvânt rostit de ea suna plin de sinceritate. Mă bucur tare, tare mult pentru tine.

Emma s-a trântit pe pat. Ceva a înţepat-o în spate. Era clama ei de păr. A luat-o, uşurată.

— Dar tu, Tina? Mă tem că tu nu eşti fericită.

Cristina a ridicat din umeri.

— Sunt OK. Supravieţuiesc.

— Cristina, te iubesc, eşti cea mai bună prietenă a mea, a spus Emma.

Şi era mai simplu acum să-i spună asta, fiindcă Julian era şi el prietenul ei cel mai bun, dar era şi altceva decât asta şi, în fine, toată lumea ştia.

— Nu e de-ajuns să supravieţuieşti. Ce-ar fi să fii fericită?

Cristina a oftat şi s-a aşezat lângă Emma.

— O să ajungem şi acolo, Mark şi cu mine. Suntem fericiţi, dar ştim că există o fericire şi mai mare pe care am putea s-o avem. Şi ne facem griji pentru Kieran în fiecare zi.

— L-ai contactat pe Adaon?

— Da, dar încă nu am primit răspuns. Poate nu vrea Kieran asta.

Emma s-a încruntat. Toată afacerea asta i se părea încurcată, dar de un lucru era sigură — Kieran nu-şi dorea altceva decât să fie cu Mark şi cu Cristina.

Cristina!S-a auzit slab o voce din faţa Institutului; Emma a sărit peste pat până la fereastră şi a deschis-o. în clipa următoare, Cristina era lângă ea. Au scos amândouă capetele afară ca să-i vadă pe Diego şi pe Jaime stând pe peluza din faţă şi dând energic din mâini.

— Cristina! Vino jos!

Cristina a început să râdă şi, pentru o clipă, pe sub tristeţea ei tăcută, Emma a văzut-o pe fata care trebuie să fi fost ea în Ciudad de Mexico, când era copil şi facea prostii cu fraţii Rosales.

Nu şi-a putut stăpâni zâmbetul. Mi~arfi plăcut să te cunosc atunci, Tina. Sper să fim prietene toată viaţa.

Dar Cristina zâmbea şi Emma nu voia să-i strice fragila bună dispoziţie cu aerul ei melancolic.

— Hai! a spus ea, luând o pereche de sandale. Să mergem pe plajă!

Cu ajutor primit de la Ragnor şi Catarina, fâşia de nisip de lângă Institut fusese îngrădită pentru uzul lor privat — zona era încercuită de panouri vrăjite, pe care scria că plaja e închisă din cauza unei infestări teribile cu crabi de nisip.

Magnus făcuse şi nişte vrăji de înăbuşire, care făceau să nu se mai audă zgomotul maşinilor de pe autostradă. Emma ştia că nu se implicase şi în vreme, dar era ca şi cum ar fî facut-o: o zi perfectă, un cer albastru şi adânc, nişte valuri de satin albastru cu fire de aur.

Vânătorii de umbre şi repudiaţii umpleau plaja, de la un capăt la altul, de-a lungul arcului de nisip înconjurat de stânci. Alee, înalt şi frumos, întro bluză alburie şi pantaloni negri, îi ajuta pe Catarina şi pe Ragnor să pună masa. Emma a observat că i-au tremurat uşor mâinile când a pus farfuriile şi beţişoarele. Magnus adunase colţunaşi din toată lumea — colţunaşi chinezeşti *jiaogi,* colţunaşi japonezi *gyoga, pierogi* polonezi cu brânză, *pelmeni* ruseşti cu unt, *mandu* coreeni. Ragnor adusese sticle de vin ridicol de scumpe de la producătorul lui

preferat din Argentina, dar şi apă minerală franţuzească şi suc de mere pentru copii. Catarina făcuse o fântână de ciocolată elveţiană, care deja le *atrăsese atenţia luiMax şi Kafe.*

— Afară cu degetele murdare de nisip din ciocolată, le spunea Magnus, sau vă transform în bureţi-de-mare.Cristina a pornit pe plajă cu fraţii Rosales după Mark, care stătea singur pe o movilă de nisip, privind în depărtare. Emma s-a aplecat să-şi desfacă sandalele. Când s-a ridicat, a apărut Julian, cu blugii suflecaţi până la genunchi şi cu picioarele pline de nisip, pentru că se jucase la marginea apei cu Tawy şi cu Helen. Arăta aşa de dezinvolt, cum nu prea îl mai văzuse: ochii lui albaştri-verzi străluceau ca sticla de mare de la brăţara lui, iar zâmbetul lui a fost calm şi senin când a venit la ea s-o ia de mijloc.

— Arăţi superb.

— Şi tu, a spus ea, sincer, iar el a râs şi a sărutat-o.

S-a mirat puţin — Julian, care întotdeauna fusese atât de atent, era acum cel căruia nu îi păsa cine afla de relaţia lor. Ştia că familia lui a înţeles totul, pentru că Jem le explicase când erau la Alicante. Dar era îngrijorată — oare ceilalţi nu se vor întreba de cât timp se iubesc şi cât timp s-a suprapus iubirea lor cu relaţia de *parabatap*

Dar nimănui nu părea să~i pese, şi lui Julian mai puţin decât oricui, îi zâmbea de câte ori o vedea, o lua în braţe şi o săruta, o ţinea mândru de mână. Ba chiar părea că îi facea plăcere când se întâmpla ca fraţii mai mici să-i vadă pe holuri sărutându-se şi se văicăreau în glumă.

Era uimitor să nu ai secrete, să nu te ascunzi. Emma nu se obişnuise încă, dar răspundea şi ea la sărutul lui Julian, fără să-i pese cine îi vedea.

El avea gust de sare şi de ocean. De acasă. Julian şi-a frecat uşor bărbia de fruntea ei.

— Mă bucur că a venit toată lumea.

Era chiar aglomerat. în capătul plajei, Maia, Simon şi Bat jucau volei cu Anush. Vampirii încă nu se arătaseră, fiindcă soarele era tot pe cer, dar Lily îi tot trimitea mesaje lui Alee, ca să se asigure că vor avea zero negativ cu gheaţă pentru mai târziu. Isabelle decora tortul făcut de Aline cu glazură fondantă, iar Marisol şi Beatriz făceau un castel de nisip. Amândouă purtau haine albe de doliu şi păreau că împărtăşesc o tristeţe meditativă, fără cuvinte. Emma spera să se potrivească: amândouă pierduseră o persoană iubită.

Jace şi Clary se avântaseră în apă şi se stropeau, în timp ce Ragnor plutea pe o saltea imensă şi bea limonadă. Jocelyn Fairchild şi LukeGarroway stăteau cu Jia, Patrick şi Maryse ceva mai departe, iar Diana şi Gwyn se cuibăriseră pe o pătură, aproape de ţărm.

— Avem o mulţime de aliaţi, a spus Julian.

Privirea Emmei a alunecat pe plajă spre Magnus şi Alee.

— Asta o să fie o noapte importantă, a spus ea. Pe care o s-o petrecem împreună. Asta nu înseamnă că avem aliaţi. înseamnă că avem prieteni. O mulţime de *prieteni.*

Se gândea că Julian îi va da o replică glumeaţă, dar chipul lui s-a îmblânzit.

— Ai dreptate, a spus el. Cred că avem.

îi intrase în obişnuinţă să supravegheze copiii. Chiar şi când se juca la marginea apei, când săpa după crabi şi îi lăsa să se plimbe pe mâinile ei, Dru trăgea cu ochiul la Tawy, Max şi Rafe. Ştia că sunt bine supravegheaţi de o armată de magicieni şi vânători de umbre, dar nu se putea abţine.

— Drusilla?

Jaime venea pe plajă spre ea, exact ca atunci când venise la chemarea Cristinei. Părea mai sănătos decât atunci — mai puţin slăbănog şi cu mai multă culoare în obraji. Acelaşi păr negru şi sălbatic bătut de vânt, aceiaşi ochi căprui strălucitori. I-a zâmbit, şi ea s-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să-şi pună ceva mai colorat şi mai drăguţ, ca celelalte fete. Purta peste tot rochii negre de atâta timp, că nici nu se mai gândea să se îmbrace cu altceva, dar poate că lui i se părea ciudat.

— Deci, ce ţi se pregăteşte după toate astea? a întrebat-o Jaime. Te duci la noua Academie?

Alianţa Repudiaţilor şi a Vânătorilor de Umbre se decisese să construiască o nouă şcoală pentru vânătorii de umbre, întro locaţie care deja era sigură, păzită prin magie — ferma lui Luke Garroway, aflată undeva în nordul statului New York. Potrivit rapoartelor, şcoala era aproape terminată — iar
potrivit lui Simon, era cam de o mie de ori mai frumoasă decât vechea Academie, unde găsise odată şobolani în sertarul lui cu şosete, încă nu, a spus Dru, şi a văzut în ochii lui că şi-a amintit: era prea mică să se ducă la noua Academie, unde intrai la cincisprezece ani.Poate peste câţiva ani, a adăugat ea şi a lovit cu piciorul o cochilie. O să ne mai vedem?

El avea o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată. Un fel de seriozitate îndurerată.

— Nu prea cred. Cristina pleacă, aşa că nu mai am niciun motiv să vin aici.

Dm a simţit un gol în inimă.

— Trebuie să mă întorc acasă şi să-mi rezolv problemele cu tata şi cu restul familiei. Ştii cum e. Familia e cel mai important lucru.

Ea şi-a înghiţit cuvintele pe care ar fi vrut să le spună.

— Dar poate o să ne vedem la Academie întro zi, a continuat el. Mai ai pumnalul pe care ţi ham dat?

— Da, a răspuns Dru, puţin neliniştită.

Spusese că e un cadou — cu siguranţă n-o să i-i ceară înapoi, nu?

— Bravo! a spus Jaime.

I-a ciufulit părul şi a plecat. Ar fi vrut să fugă după el şi să-l tragă de mânecă. Să-l roage să fie din nou prietenul ei. Dar nu dacă avea de gând s-o trateze ca pe un copil, şi-a amintit ea. Îi plăcuse de el pentru

că se comporta ca şi cum ea ar fi avut un creier complet funcţional. Dacă nu mai credea asta...

— Dru!

Era Ty, desculţ şi plin de nisip, cu un crab-eremit pe care voia să i-i arate. Avea o carapace delicată, pestriţă. Ea şi-a aplecat capul deasupra mâinilor lui făcute căuş, bucuroasă că îi distrăgea atenţia.

A lăsat vocea lui să treacă pe lângă ea, în timp ce el întorcea crabul în mâinile lui grijulii şi delicate. Lucrurile erau altfel acum cu ea şi cu Ty în afară de Kit şi de Magnus, era singura care ştia ce se întâmplase după tentativa lui de a o învia pe Liwy

Era limpede că Ty avea un alt fel de încredere în ea. îşi păstrau secretele. Ea era singura care ştia că uneori, când Ty se uita întro parte şi zâmbea, de fapt îi zâmbea fantomei lui Liwy, iar el era singurul care ştia că ea putea deschide o încuietoare în mai puţin de treizeci de secunde.

în capătul celălalt al plajei este o bioluminiscenţă, a spus Ty, punând crabul înapoi pe nisip.Crabul s-a grăbit să ajungă la gaura lui.

— Vrei s-o vezi?

II vedea încă pe Jaime, care se dusese lângă Diego şi Maia şi vorbea cu însufleţire. Presupunea că ar putea să se ducă la ei şi să intre în conversaţia lor, să încerce să pară mai matură, cineva cu care ei puteau să vorbească. *Dar chiar* am *treisprezece ani,* s-a gândit ea. *Am trelprecşece ani şi cineva poate să vorbească cu mine şi fără să mă prefac că sunt altcineva. Şi n-o să-mi bat capul cu cineva care nu observă asta.*

Şi-a ridicat poalele lungi ale rochiei negre şi a luat-o la fugă după Ty pe plajă, iar în urmele paşilor ei se reflecta lumina.

— OK, aici, a spus Helen, aşezânchrse chiar la marginea ţărmului. A întins mâna s-a tragă pe Aline lângă ea. Putem vedea refluxul.

Aline s-a aşezat, dar apoi s-a strâmbat.

— Acum mi s-a udat fundul. Nimeni nu m-a avertizat.

Helen s-a gândit la multe lucruri neruşinate pe care ar fi putut să i le spună, dar s-a reţinut. Aline arăta superbă în clipa aceea, şi-a spus ea, cu fusta ei şi cu maioul înflorat, şi cu umerii goi şi maronii în lumina soarelui. Avea nişte cercei mici de aur de forma runelor care simbolizau dragostea şi devotamentul.

— N-ai stat niciodată pe plajă pe Insula Wrangel?

— Nici vorbă. Era ger. Aline şi-a mişcat degetele goale în nisip. Aici e mult mai bine.

— E mult mai bine, nu? Helen i-a zâmbit soţiei ei, şi Aline s-a îmbujorat, pentru că, după ce fuseseră atâta timp împreună, privirea ei atentă încă o mai facea să roşească şi să se joace cu părul. Vom conduce Institutul.

— Nu-mi aminti! Atâta hârţogărie, a bombănit Aline.

— Credeam că *vrei* să conduci Institutul! a râs Helen.

— Cred că e bine să avem un serviciu stabil. Şi mai trebuie să fim cu ochii pe copii, să nu devină huligani.

— Cred că e prea târziu.

Helen s-a uitat spre fraţii ei pe plajă, cu afecţiune.

— Şi cred că ar trebui să avem un copil.Pe *bunel* Helen a deschis gura. A închis-o la loc. A deschis-o. Dar... iubito... cum? Fără medicina mundană...

— Nu ştiu, dar ar trebui să-i întrebăm pe Magnus şi pe Alee, fiindcă am impresia că un copil nu cade, pur şi simplu, din cer. Ca o ploaie de copii.

— Aline! a zis Helen cu vocea ei care spunea „Fii serioasă!".

Aline a tras-o uşor de fustă.

— Tu... vrei un copil?

Helen a venit mai aproape de Aline şi a luat mâinile reci ale soţiei sale în poala ei.

— Iubirea mea, a spus ea. Vreau! Evident! Doar că... încă mă mai gândesc la noi ca şi cum am fi în exil, puţin. Ca şi cum aşteptăm ca viaţa noastră adevărată să înceapă din nou. Ştiu că nu are logică...

Aline a ridicat mâinile lor împreunate şi i-a sărutat degetele.

— Fiecare minut pe care l-am petrecut cu tine a fost viaţa mea reală, a spus ea. Şi chiar şi pe Insula Wrangel am avut o viaţă mai bună decât a fost când nu erai tu.

Helen a simţit că i se umezesc ochii.

— Un copil ar fi ca un frăţior sau o surioară pentru Ty şi Dru şi Tawy Ar fi aşa de frumos!

— Dacă e fată, am putea să-i spunem Eunice, a spus Aline. Aşa o chema pe mătuşa mea.

— În *niriun* caz.

Aline a zâmbit năstruşnic.

— Mai vedem...

Când Alee a venit să vorbească cu Mark, acesta făcea animale din baloane pentru Tawy, Rafe şi Max. Max părea mulţumit, dar Rafe şi Tawy se plictisiseră de repertoriul lui Mark.

— E o manticoră, a spus Mark, ridicând un balon galben.

— E un şarpe, a replicat Tawy Toţi sunt şerpi.

— Prostii! a spus Mark, arătândude un balon verde. Asta e un dragon fără aripi şi fără cap. Şi ăsta e un crocodil care stă în două labe.

Rafe s-a întristat.

— Dar de ce nu are dragonul cap?Scuză-mă, a spus Alee, bătându-i pe umăr pe Mark. Pot să vorbesc cu tine o secundă?

— Ah, slavă îngerului! a exclamat Mark, aruncând baloanele şi ridicându-se în picioare.

L-a urmat pe Alee spre stânci, iar Magnus i-a luat locul să amuze copiii. Mark ba auzit cum îi spunea lui Rafe că dragonul şi-a pierdut capul la un joc de poker.

Mark şi Alee s-au oprit la umbra unei stânci, nu departe de linia ţărmului. Alee avea un pulover subţire cu o gaură în mânecă şi părea calm şi liniştit — surprinzător pentru un Consul care încearcă să reconstruiască un guvern sfărâmat.

— Sper că nu e vorba despre baloane, a spus Mark. N-am prea mult antrenament.

— Nu e vorba despre baloane, a spus Alee. A ridicat mâna şi a început să se frece pe ceafa. Ştiu că nu prea am avut ocazia să stăm de vorbă, dar am auzit multe despre tine de la Elelen şi Aline. Şi mi-am amintit mult timp de tine după ce ne-am întâlnit pe Tărâmul Elfilor. Când te-ai dus la Vânătoarea Sălbatică.

— Mi-ai spus că dacă vin cu tine în Edom, o să mor, şi-a amintit Mark.

Alee părea puţin stânjenit.

— încercam să te protejez. Dar m-am gândit la tine mult timp după asta. Cât de tare eşti. Şi cât de nedrept a fost felul în care te-a tratat Conclavul, doar pentru că erai diferit. Mereu mi-am dorit să fi fost aici şi să intri şi tu în Alianţa Repudiaţilor şi a Vânătorilor de Umbre. O să-mi lipsească activitatea de acolo.

Mark era uimit.

— N-o să mai lucrezi cu Alianţa?

— Nu pot, a spus Alee. Nu pot să fac asta, şi să fiu şi Consul... e prea mult pentru oricine. Nu ştiu cât de multe ai auzit, dar guvernul urmează să se stabilească la New York. Parţial din cauza mea... nu pot să fiu prea departe de Magnus şi de copii. Şi trebuie să se stabilească undeva.

— Nu e nevoie să te scuzi, a spus Mark, întrebându-se unde voia să ajungă cu toate astea.Avem atât de multe lucruri de făcut. Avem legături în toată lumea, cu toate organizaţiile religioase, cu societăţile secrete care ştiu de existenţa demonilor. Toţi trebuie să decidă acum cui vor să plătească impozite: nouă, sau guvernului din Alicante. Trebuie să ne împăcăm cu ideea că vom pierde cel puţin o parte dintre aliaţii noştri. Că va fi o luptă, pentru fonduri, pentru credibilitate. Pentru multe.

Mark ştia că vânătorii de umbre supravieţuiau din banii primiţi de la organizaţii — religioase, spirituale, mistice — care ştiau de existenţa demonilor şi puneau preţ pe apărarea lumii. Niciodată nu se gândise ce s-ar întâmpla fără acele fonduri. Nu îl invidia pe Alee.

— Mă întrebam dacă nu ai vrea să te înscrii în Alianţă, a spus Alee. Nu doar să te înscrii, să ne ajuţi să o conducem. Ai putea fi ambasador pe Tărâmul Elfilor acum, că Pacea Rece a fost dizolvată. N-o să fie un proces de scurtă durată. Avem multe relaţii de refăcut cu elfii, şi trebuie să-i facem să înţeleagă că guvernul din Idris nu mai e reprezentativ pentru vânătorii de umbre. Alee a ezitat puţin. Ştiu că a fost o nebunie pentru familia ta, dar ai fi o achiziţie foarte valoroasă pentru noi.

— Şi unde ar trebui să locuiesc? a întrebat Mark. Nu vreau să fiu prea departe de familia mea sau de Cristina.

— O s-o rugăm pe Cristina să se înscrie şi ea. Cunoştinţele sale despre ei ne pot ajuta, ca şi conexiunile pe care le are familia ei. Aţi putea să staţi amândoi în Institutul din New York, şi poţi să treci prin

Portal când vrei să-ţi vezi familia.

Mark a încercat să cântărească propunerea. New Yorkul i se părea departe, dar pe de altă parte, el nu a stat deloc să se gândească ce o să facă atunci când criza se va încheia. Nu era deloc interesat de ceva gen Şcoala de Solomonie. Ar fi putut rămâne în Los Angeles, desigur, dar, dacă ar fi rămas, ar fi fost departe de Cristina. Deja îi era dor de Kieran, ca şi ei; n-ar fi suportat să-i fie dor şi de ea. Dar ce ar face el în Mexic, dacă s-ar duce după ea? Ce voia Mark Blackthorn să facă cu viaţa lui?

— Trebuie să mă gândesc la asta, a răspuns el, spre propria lui uimire.

Bine, a spus Alee. gândeşte-te în voie. S-a uitat la ceas. Am ceva important de făcut.Cristina stătea cu picioarele strânse sub ea şi privea oceanul. Ştia că ar trebui să se ducă la ceilalţi invitaţi — mama ei mereu o certa că se retrage în camera ei la reuniunile sociale —, dar oceanul avea ceva liniştitor. O să-i lipsească după ce se va întoarce acasă: ritmul constant al valurilor, suprafaţa apei, tot timpul schimbătoare. Mereu acelaşi, şi totuşi mereu altul.

Dacă întorcea puţin capul, putea să-i vadă pe Emma şi pe Julian şi pe Mark, stând de vorbă cu Alee. Deocamdată era de ajuns.

O umbră i-a obturat priveliştea.

— Salut, prietena mea!

Era Diego. S-a aşezat lângă ea pe stânca mare şi plată pe care o descoperise. Părea mai dezinvolt decât îl văzuse de multă vreme, întrun tricou şi cu pantaloni cargo, suflecaţi. Rana urâtă şi dură de pe faţa lui se vindeca repede, aşa cum se vindecă rănile vânătorilor de umbre, dar cicatricea nu se va estompa complet. Nu va mai fi chiar acel Diego perfect, pe dinafară. Dar se schimbase foarte mult în bine şi pe dinăuntru, s-a gândit ea. Şi asta conta cu adevărat.

— *En que piensas?*

Era aceeaşi întrebare pe care i-o punea întotdeauna, atât de frecventă, încât devenise o glumă a lor. *Ea ce te gândeşti?*

— Lumea mi se pare aşa ciudată acum, a răspuns ea, privindu-şi degetele de la picioare, care se vedeau prin sandale. Aproape că nu-mi vine să cred că Alicante e pierdut pentru noi. Pământul natal al vânătorilor de umbre nu mai e casa lor. Cristina a şovăit puţin. Mark şi cu mine suntem fericiţi împreună, dar şi trişti; cu Kieran plecat, avem senzaţia că cineva a tăiat o bucată din relaţia noastră. E la fel ca tăierea Idrisului din lumea vânătorilor de umbre. O parte care lipseşte. Putem fi fericiţi, dar nu ne simţim întregi.

Era prima oară când îi vorbea lui Diego despre natura ciudată a relaţiei ei. Se întrebase cum ar reacţiona. El a dat numai din cap.

Nu există lume perfectă. Noi avem acum o rană, dar tot e mai bine decât a fost cu Pacea Rece, şi mai bine decât a fost cu Cohorta. Foarte puţini oameni au ocazia să schimbe nedreptăţile văzute în lume, dar tu ai facut-o, Cristina. întotdeauna ţi-ai dorit să sfârşeşti cu Pacea Rece, şi acum s-a sfârşit.înduioşată întrun mod ciudat, Cristina i-a zâmbit.

— Crezi că vom mai auzi vreodată ceva de Idris?

— Vreodată e o perioadă lungă de timp.

Şi-a strâns genunchii în braţe. Până acum, nu existase nicio comunicare. Alee — Consulul — trimisese în Idris un mesaj de foc în ziua în care Pacea Rece fusese oficial dizolvată, dar nu primise niciun răspuns. Nici măcar nu erau siguri că mesajul fusese primit; runele care protejau acum Idrisul alcătuiau un zid mai gros şi mai puternic decât se văzuse până atunci. Pământul natal al vânătorilor de umbre devenise în acelaşi timp închisoare şi fortăreaţă.

— Zara e foarte încăpăţânată. Ar putea dura foarte mult. Diego a făcut o pauză, apoi a zis: Alee mi-a oferit funcţia de Inchizitor. Sigur că mai întâi trebuie să se voteze...

Cristina i-a îmbrăţişat umerii largi.

— Felicitări! E minunat!

Dar Diego nu părea pe deplin fericit.

— Am senzaţia că nu merit să fiu Inchizitor. Ştiam că gardienii Consiliului, cei care lucrau la Citadelă, erau sub influenţa Cohortei. Eam spus lui Jaime când au intrat escortându-i pe Zara şi pe ceilalţi prizonieri. Dar nu am ridicat nicio obiecţie. Am crezut că nu era posibil ca doar eu să văd o potenţială problemă.

— Nimeni n-ar fi putut să prevadă ceea ce s-a întâmplat, a spus Cristina. Nimeni nu s-ar fi gândit la stratagema aceea cu sinuciderea, şi altă variantă nu ar fi mers, chiar dacă i-ar fi avut pe gardieni de partea lor. Pe urmă, a fi Inchizitor nu e o favoare sau o răsplată. Este un serviciu pe care îl faci. E o modalitate de a da ceva înapoi lumii.

El a început să zâmbească.

— Cred că da.

Cristina i-a făcut cu ochiul.

— În plus, sunt bucuroasă să ştiu că, dacă o să am nevoie de cineva care să întoarcă Legea în favoarea mea, am un prieten puternic.

— Văd că ai învăţat cam prea multe de la familia Blackthorn, a spus el încruntat.

O umbră a trecut pe deasupra lor — mai întunecată ca norii, şi prea mare ca să fie un pescăruş. îndepărtându-se de Diego, Cristina adat capul pe spate. O siluetă înaripată plutea pe cer, sclipind albă pe cerul albastru-închis. A făcut un ocol, apoi a început să coboare, pre- gătindu-se să aterizeze pe nisip.

Cristina a sărit în picioare şi a coborât în fugă pe stâncile care duceau spre plajă.

Soarele coborâse şi atingea linia orizontului. Acum era un glob imens, portocaliu şi roşu, care lumina oceanul cu benzi aurii.

Julian stătea pe plajă, acolo unde ajungea apa în timpul fluxului, pe fâşia mai întunecată a nisipului. Emma era lângă el, şi părul ei pa- lid-auriu îi scăpase din clama în care îl avusese prins; în secret, el era încântat. Îi plăcea la nebunie părul ei. Îi plăcea să poată sta lângă ea aşa, să o ia de mână şi nimeni să nu clipească. De fapt, aproape toată

lumea părea că e aşa de OK cu asta, încât se întreba dacă nu cumva mulţi dintre ei deja bănuiseră ceva.

Poate bănuiseră. Nu-i deranja.

începuse din nou să picteze — pe Emma, atunci când reuşea s-o convingă să stea nemişcată, să-i fie model. O pictase atâta timp în secret, picturile fiind singurul debuşeu pentru sentimentele lui, încât picturile în care încerca s-o surprindă mişcându-se, râzând şi zâmbind, în nuanţe estompate de auriu, de albastru şi ambră, erau aproape mai mult decât putea suporta inima lui.

II pictase pe Ty, la malul oceanului, şi pe Dru, părând meditativă sau strâmbându-se, pe Helen şi Aline împreună, şi pe Mark cu ochii la cer, ca şi cum ar căuta întruna stelele.

Şi o pictase pe Liwy. O pictase pe Liwy aşa cum o ştiuse şi cum o iubise el întotdeauna, şi uneori o picta pe Liwy din Thule, cea care îl ajutase să-şi vindece inima după pierderea surorii lui.

Nu va fi niciodată vindecată complet. II va durea întotdeauna, aşa cum îl duruse moartea mamei, aşa cum îl duruse moartea tatălui. Aşa cum îl duruse moartea lui Arthur. Avea să fie ca toată lumea, şi în special ca vânătorii de umbre: o ţesătură alcătuită din petice, din iubire, din suferinţă, din câştiguri şi din pierderi. Iubirea te ajută să accepţi suferinţa. Trebuie să le simţi pe toate.

— Ştia asta acum.Pot să vorbesc cu tine, Jules?

Julian s-a întors, încă ţinând-o de mână pe Emma; era Mark. Lumina aurie a soarelui facea ca ochiul lui auriu să strălucească şi mai tare; Julian ştia că încă mai suferea pentru pierderea lui Kieran, dar cel puţin acum, pe plajă, cu familia lui, zâmbea.

— Nicio problemă, a spus Emma zâmbind.

L-a sărutat pe Julian pe obraz şi s-a îndreptat spre plajă să vorbească cu Clary, care era cu Jace.

Mark şi-a îndesat mâinile în buzunarele blugilor.

— Jules, a spus el iar. Alee mi-a oferit o slujbă, să-l ajut să conducă Alianţa, şi nu ştiu sigur dacă ar trebui să accept. Eu cred că ar trebui să stau aici, să le ajut pe Helen şi pe Aline cât timp eşti tu plecat în anul de călătorie, ca să nu fii îngrijorat. Tu ai avut grijă de toate atâta timp. Acum ar trebui să am eu grijă.

Julian a simţit un val de iubire pentru fratele lui — dacă fusese vreodată vreun pic de gelozie, acum nu mai era. Era doar bucuros că Mark se întorsese acasă.

Şi-a pus mâinile pe umerii lui.

— Acceptă slujba! i-a spus el.

Mark părea surprins.

— S-o accept?

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Lucrurile nu mai sunt ca înainte, a spus Julian şi, pentru prima oară, când i-a spus acele cuvinte cu glas tare fratelui său, chiar le-a crezut. în trecut, a trebuit să am grijă de toate lucrurile fiindcă nu avea cine s-o facă. Dar acum Helen şi Aline

sunt acasă. Ele chiar vor să aibă grijă de Institut şi de copii... asta şi-au dorit toată viaţa. Julian şi-a coborât vocea. Tu ai făcut întotdeauna parte din două lumi. Ai fost elf şi nefilim. Slujba asta mi se pare că îţi oferă şansa ca această caracteristică a ta să fie un punct forte. Aşa că fa-o! Vreau să fii fericit.

Mark l-a tras spre el şi l-a îmbrăţişat cu putere. Julian l-a strâns şi el, în valurile care se spărgeau peste picioarele lor, l-a ţinut atât de strâns cât îşi imaginase că îl va îmbrăţişa atâţia ani.

Mark! *MarklCci* doi fraţi s-au desprins din îmbrăţişare; Julian s-a întors şi a văzut-o surprins pe Cristina alergând spre ei pe plajă în zigzag, printre petrecăreţii speriaţi. Obrajii ei erau aprinşi de bucurie.

A ajuns la ei şi ba prins pe Mark de mână.

— Mark, *mirai* a spus ea, cu vocea ridicată de bucurie. Uite!

Julian a dat capul pe spate — toată lumea dăduse capul pe spate,
toţi oaspeţii erau fascinaţi la vederea calului de elf care zbura în cerc deasupra lor. Un cal alb cu ochi roşii, cu două copite de aur şi două de argint. Era Suliţă de Vânt, şi călare pe el era Kieran.

Soarele apunea cu o ultimă strălucire când Suliţă de Vânt a aterizat pe plajă, stârnind nisipul cu copitele. Max a ţipat de încântare la vederea calului, şi Magnus ba tras repede înapoi când Kieran a sărit de pe cal. Era îmbrăcat tot în bleumarin, genul acela de costum sofisticat pe care Julian abia dacă îl înţelegea — sigur era ceva cu catifea şi mătase, şi un soi de piele bleumarin, şi inele pe toate degetele, şi chiar şi părul îi era bleumarin. Părea eteric şi şocant şi din altă lume.

Arăta ca un Rege al elfilor.

Ochii lui s-au plimbat nerăbdători peste grupul petrecăreţilor şi s-au oprit asupra Cristinei şi a lui Mark. încet, a început să zâmbească.

— *Nu uita,* a spus Mark, ţinând-o de mână pe Cristina, şoptind atât de încet, încât Julian s-a întrebat dacă ar fi trebuit să audă şi el. *Nu uita că toate acestea sunt reale.*

A început să fugă împreună cu Cristina. Suliţă de Vânt şi-a luat zborul şi a început să zboare fericit în cerc. Julian a văzut-o pe Emma, lângă fântâna de ciocolată, lipindu-şi palmele încântată când Mark, Kieran şi Cristina s-au aruncat unul în braţele celuilalt.

— Deci, a spus Alee.

El şi Magnus îşi găsiseră adăpost sub o stâncă mare, cu suprafaţa erodată în ani de zile de sare şi de vânt. Magnus, rezemat de ea, părea tânăr, întrun fel care îi frângea inima lui Alee, cu un amestec de iubire şi nostalgie.

— Din moment ce eu sunt Consul acum, eu fac regulile.

Magnus a ridicat o sprânceană. În depărtare, Alee auzea sunetele petrecerii: oameni care râdeau, muzică, Isabelle, care îi striga pe Maxşi pe Rafe. Primise sarcina să aibă grijă de ei cât timp Magnus şi Alee stăteau puţin singuri. Alee ştia că atunci când se vor întoarce, ambii copii vor fi plini de dermatograf sidefat, dar anumite sacrificii meritau un demachiant.

— A fost cumva un flirt? a întrebat Magnus. Fiindcă trebuie să-ţi spun că sunt mai dispus decât credeam.

— Da, a spus Alee şi a făcut o pauză. Nu. Doar un pic. A pus palma pe inima lui Magnus, care s-a uitat la el atent, cu ochii lui verzi-aurii, ca şi cum ar fi simţit că Alee era serios. Adică eu fac toate regulile acum. Eu sunt şeful.

— Ţi-am spus deja că sunt dispus.

Alee şi-a strecurat mâna sub bărbia iubitului lui şi i-a prins obrazul în palmă. Îi crescuse puţin barba, şi lui Alee îi plăcea întotdeauna momentul ăsta. îl facea să se gândească la cum arăta Magnus dimineaţa, înainte ca restul lumii să-l vadă, înainte să-şi pună hainele acelea ca o armură — atunci când era numai al lui.

— Am putea să ne căsătorim, a spus el. În albastrul magicienilor şi în auriul vânătorilor de umbre. Aşa cum ne-am dorit mereu.

Un zâmbet uluit s-a aşternut pe faţa lui Magnus.

— Chiar mă ceri...

Alee a inspirat adânc şi a îngenuncheat în nisip. S-a uitat în sus, la Magnus, uitându-se cum expresia lui se transforma din amuzată în altceva. Ceva cald şi serios şi vulnerabil până la tremurat.

— Am fost gata să te pierd. Mă obişnuisem aşa de mult cu gândul că eşti nemuritor. Dar niciunul dintre noi nu e. Alee încerca să-şi stăpânească tremurul mâinilor; era mai emoţionat decât ar fi crezut că o să fie. Niciunul dintre noi nu va trăi veşnic. Dar cel puţin pot face tot ce-mi stă în putinţă să te fac să înţelegi că te iubesc mai mult cu fiecare zi pe care o avem. A inspirat adânc. Aş vrea să-ţi promit o viaţă liniştită şi complet lipsită de evenimente alături de mine. Dar am senzaţia că întotdeauna vom fi înconjuraţi de aventură şi de haos.

— Nici nu mi-ar plăcea altfel, a spus Magnus.

Când te-am întâlnit, nu mi-am dat seama ce am găsit. Mie nu-mi vin prea uşor cuvintele despre lucrurile care sunt frumoase şi preţioase pentru mine. Tu ştii asta. Mă ştii mai bine ca oricine.Alee şi-a umezit buzele uscate. Şi întno bună zi, când lumea se va uita înapoi la mine şi la viaţa mea, nu vreau să spună: „Alee Lightwood a luptat în Războiul întunecat”, nici măcar că „Alee Lightwood a fost Consul odată”. Vreau să spună: „Alee Lightwood a iubit atât de mult un om, încât a schimbat lumea pentru el.”

Ochii lui Magnus sclipeau ca nişte stele strălucitoare. S-a uitat la el cu ochii aceia plini de bucurie, plini de un sentiment atât de profund, încât Alee se simţea umil că facea parte din el.

— Ştii că deja ai schimbat lumea pentru mine.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? a şoptit Alee.

Inima îi flutura ca nişte bătăi disperate de aripi.

— Acum? În seara asta? l-a întrebat el.

Magnus a dat din cap fără un cuvânt şi l-a tras în picioare. S-au îmbrăţişat, şi Alee s-a rezemat uşor de el, fiindcă Magnus era doar puţin mai înalt ca el, lucru care lui îi plăcuse întotdeauna.

Şi apoi s-au sărutat mult timp.

Pe plajă era activitate ca întrun stup de albine. Soarele apusese, dar cerul încă mai lucea întrun albastru opalin. Simon şi Jace aranjau pe nisip o platformă de lemn, în locul din care coasta se vedea cel mai frumos. Julián şi Emma aprindeau lumânări în jurul platformei, Clary, care se schimbase întro rochie albastră, împrăştia flori, Ragnor şi Catarina se ciondăneau, în timp ce platourile cu mâncare apetisantă aduse de ei se aşezau pe mesele care scârţâiau sub greutatea lor. Isabelle îi gătea pe Max şi pe Rafe cu nişte hăinuţe adorabile, tivite cu auriu şi albastru, şi, dacă Max se văicărea, Rafe părea resemnat.

— Helen şi Aline îi ajutau pe fraţii mai mici să îşi facă rune de devotament şi iubire, credinţă şi graţie. Cristina, care avea rune la încheieturile mâinilor şi pe gât, se oferise să pună torţe de-a lungul plajei. Fredona în timp ce lucra, înconjurată de vânători de umbre şi de repudiaţi care râdeau împreună. Ştia că vor veni vremuri grele, că acest Conclav din exil nu va avea o viaţă uşoară. Alee va avea de luat decizii complicate; toţi vor avea. Dar în acest unic moment, pregătirile acestea i se păreau o clipă de fericire închisă întrun glob de sticlă, la adăpost de toate asprimile realităţii. Ia asta.

Zâmbind, Kieran i-a pus în mână o torţă; se apucase de treabă cu toţi ceilalţi, ca şi cum nu ar fi fost Regele Elfilor întunericului. În lumina amurgului, părul lui părea negru, ca şi hainele.

— Şi eu mai am.

Mark, desculţ, cu părul ca lumina stelelor, a înfipt alte torţe în nisip, paralel cu cele puse de Cristina. Odată fixate, torţele începeau să ardă cu o lumină palidă, care în scurt timp devenea mai puternică: erau ca un drum de foc ce traversa plaja, spre mare.

— Kieran, a spus Cristina, iar el s-a uitat la ea printre torţe, curios. Nu era sigură dacă ar fi trebuit să-l întrebe, dar nu se putea abţine. Eam trimis un mesaj din partea noastră lui Adaon cu mult timp în urmă, dar nu am primit niciun răspuns de la tine. A durat mult până să te decizi ce să faci?

— Nu, a spus el, ferm. Adaon nu mi-a spus imediat că i-aţi trimis un mesaj. Nu am ştiut că l-aţi contactat. Am încercat să uit de voi… am încercat să fiu un Rege bun şi să învăţ să duc o viaţă încărcată de sens fără voi.

O şuviţă de păr s-a făcut albastră-argintie.

— A fost îngrozitor. Detestam fiecare clipă din viaţa mea. Până la urmă, nu am mai putut suporta, m-am dus la Adaon şi l-am întrebat dacă nu ar vrea să vină în locul meu. A refuzat, dar atunci mi-a oferit căsuţa.

Cristina era indignată.

— Nu-mi vine să cred că a făcut asta! Trebuia să te contacteze imediat!

Kieran i-a zâmbit. Ea se întreba dacă văzuse vreodată la el ceva aspru sau distant. S-au apropiat unul de altul, un grup liniştit printre focuri şi râsete, cu capetele aplecate.

— Oare chiar o să meargă? Mark părea tulburat. A întins mâna să

scuture câteva fire de nisip de pe mâneca de catifea a Regelui. Chiar e un loc în care putem să fim împreună?

Kieran le-a arătat o cheie care atârna de un lanţ la gâtul lui — părea foarte veche, din argint înnegrit de vreme.

— Casa e acum a noastră. Vă voi oferi un loc unde nu există Regi, nici Regine, nici muritori şi nici elfi. Doar noi trei. Nu vom fi acolo tot timpul, dar va fi destul.Pentru moment, mă mulţumesc cu oricât de puţin timp cu voi doi, a spus Cristina, şi Kieran s-a aplecat s-o sărute uşor.

Când s-a retras, Mark le zâmbea amândurora.

— Cristina şi cu mine vom fi foarte ocupaţi, cred, a spus el. Vom fi prinşi între familiile noastre din diferite Institute şi munca noastră în cadrul Alianţei. Şi tu vei fi ocupat cu noul tău regat. Timpul pe care îl vom petrece împreună va fi întradevăr preţios.

Cristina a bătut cu palma peste buzunarul ei.

— Diego şi Jaime au spus că mi-ar fi recunoscători să am grijă de Eternidad. Aşa că tot ce trebuie să faci, Kieran, este să ne trimiţi un mesaj, şi noi vom veni.

Kieran părea că se gândeşte.

— îmi veţi aduce un calendar dintracelea cu pisici, pe care am ajuns să le iubesc? Mi-ar plăcea să decorez căsuţa.

— Sunt şi alte feluri de calendare. Sunt unele cu vidre, cu iepuri şi cu căţei, a spus Mark, zâmbind.

Cu un aer extaziat, Kieran a lăsat capul pe spate, să se uite la stele.

— Acesta este întradevăr un tărâm al minunilor.

Cristina s-a uitat la amândoi, cu inima atât de plină de iubire, încât o durea.

— întradevăr!

Când Alee şi Magnus s-au întors, plaja era complet transformată.

— Tu ai *plănuit* asta? ba întrebat Magnus, uitându-se uimit în jur.

Nu bănuise nimic — absolut nimic, dar era clar. Magnus şi Alee petrecuseră atâtea nopţi întinşi în pat, în apartamentul lor din Brooklyn, în timp ce ventilatorul din tavan se învârtea încet deasupra capului, povestindu-şi în şoaptă gândurile şi planurile pe care le aveau pentru acea zi îndepărtată, când îşi vor rosti jurămintele, îmbrăcaţi în auriu şi albastru. Amândoi ştiau ce vor.

Prietenii lor lucraseră repede. Vânătorii de umbre îşi desenaseră runele de nuntă, proclamându-şi astfel statutul de martori la o ceremonie de dragoste şi devotament. Repudiaţii îşi legaseră la încheietura stângă panglici de mătase albastru-cobalt, aşa cum aveau în mod tradiţional invitaţii la nunta unui magician. Trecuse atâta timp, s-a gânditMagnus, de când nu mai fusese la o nuntă de magician. Niciodată nu s-ar fi gândit că va fi nunta lui.

Torţele strălucitoare, cu flăcările neatinse de vânt, indicau drumuri pe plajă care duceau spre o platformă de lemn, aşezată în faţa mării. Magnus crescuse întro casă de unde se vedea oceanul, şi o dată — doar o dată — îi spusese lui Alee că i-ar plăcea să se căsătorească pe fundalul

zgomotului de valuri. Acum simţea că inima i se sfărâmase întro mie de bucăţele zglobii, fiindcă Alee îşi amintise asta.

— Mă bucur că ai spus da, a spus Alee. Nu mi-ar fi plăcut deloc să le explic tuturor că trebuie să pună la loc toate decoraţiunile. Şi deja le-am spus copiilor că am o surpriză pentru tine.

Magnus nu s-a putut abţine; ba sărutat pe obraz.

— Mă uimeşti în fiecare zi, Alexander, i-a spus el. Tu şi faţa ta afurisită, lipsită de expresie.

Alee a râs. în timp ce prietenii lor le făceau semn cu mâna să vină, nerăbdători, Magnus a auzit urările şi ovaţiile lor, purtate de vânt. Runele sclipeau ca aerul la lumina torţelor, şi mătasea albastră foşnea în vânt.

Jace a făcut primul un pas în faţă, îmbrăcat cu o jachetă de uniformă imprimată cu rune aurii, şi i-a întins mâna lui Alee.

— Eu voi fi *suggenes* pentru Alexander Lightwood, a spus el cu mândrie.

Magnus avea pentru Jace aceleaşi sentimente pe care le mai avusese pentru alţi vânători de umbre de-a lungul anilor, precum cei din familiile Fairchild, Elerondale, Carstairs sau altele: afecţiune şi o uşoară exasperare. Dar în momente ca acestea, când iubirea lui Jace pentru Alee strălucea, sinceră şi deschisă, nu simţea decât gratitudine şi afecţiune.

Alee a luat mâna lui Jace şi au pornit împreună pe cărarea de lumină. Magnus a vrut să-i urmeze, la magicieni neexistând tradiţia cu *suggenes* — cel care te duce la altar —, dar Catarina a ieşit în faţă, zâmbind, şi l-a luat de braţ.

— M-am luptat cu pri-namicul nostru comun şi verde pentru privilegiul de a te conduce, a spus ea, arătând cu capul spre furiosul Ragnor. Ei, hai, doar nu credeai c-o să te las să te duci singur la altar? Dacă te trec răcorile în ultima clipă şi fugi?

Magnus a râs, şi au trecut pe lângă chipuri familiare: Maia şi Bat, Lily, care purta o coroniţă de flori cam smotocită, Elelen şi Aline, carefluierau şi aplaudau. Elelen avea o panglică albastră la mână şi rune aurii pe haine, la fel ca Mark.

— Mă simt mai încins ca niciodată, a spus Magnus.

Ea i-a zâmbit.

— Nicio îndoială?

Au ajuns la capătul aleii luminate. Alee aştepta în picioare, pe platformă, cu Jace alături. În spatele lor era oceanul, care se întindea albastru-argintiu, ca magia lui Magnus, până la orizont. Prietenii cei mai apropiaţi înconjurau platforma — Clary, cu braţele pline de flori albastre şi galbene, Isabelle, încercând să-şi reţină lacrimile, cu Max în braţe, Simon, luminos şi zâmbitor, Maryse cu Rafe alături: Rafe avea un aer solemn, de parcă ar fi fost conştient de semnificaţia momentului. Jia Penhallow stătea acolo unde stă preotul la o ceremonie mundană, cu Codexul în mână. Toţi aveau şaluri sau jachete subţiri de mătase, cu rune de aur; steagurile fluturau pe cer, imprimate cu rune de iubire şi credinţă, devotament şi familie.

Magnus s-a uitat la Catarina.

— Nicio îndoială, a spus el.

Ea i-a strâns mâna şi s-a dus să stea lângă Jia. Mai era un rând de oameni în jurul platformei: fraţii Blackthorn şi prietenii lor erau acolo, strânşi unul în altul. Julian i-a zâmbit lui Magnus cu zâmbetul lui încet şi liniştit; Emma radia de fericire când Magnus a traversat platforma de lemn şi şi-a luat locul în faţa lui Alee.

Alee a întins mâinile, şi Magnus i le-a luat. S-a uitat în ochii lui albaştri, exact culoarea magiei lui, şi a simţit cum o mare linişte se revarsă peste el, o pace mai profundă decât simţise vreodată.

Nitio îndoială. Magnus nu avea nevoie să-şi cerceteze sufletul, II cercetase de o mie de ori, de zece mii de ori, în anii în care îl cunoscuse pe Alee. Nu pentru că s-ar fi îndoit, ci pentru că îl şoca atât de mult că nu se îndoia. În toată viaţa lui nu mai simţise o astfel de siguranţă. Trăise fericit şi nu avea regrete, făcuse poezie din mirările şi peregrinările lui, trăise descătuşat şi se bucurase de libertatea lui.
Apoi Magnus îl întâlnise pe Alee. Se simţise atras de el întrun fel pe care nu l-ar fi putut explica sau anticipa: voia să-l vadă pe Alee zâmbind, voia să-l facă fericit. II privise cum se transformă dintruntânăr timid, cu secrete, întrun bărbat care înfruntă lumea deschis şi neînfricat. Alee îi dăruise darul credinţei, o credinţă care îl făcea pe Magnus suficient de puternic nu doar să-l facă fericit pe Alee, ci şi pe o familie întreagă. Iar în fericirea lor, Magnus se simţise nu numai liber, dar şi înconjurat de o glorie inimaginabilă.

Unii ar fi numit-o prezenţa lui Dumnezeu.

Magnus considera că e doar Alexander Gideon Lightwood.

— Să începem, a spus Jia.

Emma se ridicase pe vârfuri din cauza surescitării, Ştiuseră cu toţii că va fi o nuntă-surpriză pe plajă — supriză pentru Magnus, în orice caz. Dacă Alee avusese emoţii, reuşise să le ascundă bine. Nimeni nu îşi imaginase că Magnus ar putea spune „nu”, dar Emma îşi amintea că lui Alee îi tremurau uşor mâinile mai devreme, şi acum inima ei dansa de bucurie că totul ieşise bine.

Jace a păşit în faţă ca să-l ajute pe Alee să-şi pună o jachetă bleumarin cu rune aurii, iar Catarina a aşezat pe umerii lui Magnus o haină de mătase albastru-cobalt cu auriu.

Amândoi s-au dat înapoi, şi prin mulţime s-au auzit sâsâituri când Jia a început să vorbească.

— De-a lungul secolelor, a spus ea, au fost puţine uniuni între vânători de umbre şi repudiaţi care au fost recunoscute ca atare. Dar au venit zorii unei alte ere, şi odată cu noua eră vin şi noile tradiţii. În seara aceasta, când Magnus Bane şi Alee Lightwood îşi împletesc vieţile şi inimile, noi suntem aici, pregătiţi să recunoaştem această uniune. Să fim martori la adevărata legătură dintre două suflete care s-au lipit unul de celălalt.

Şi-a dres vocea. Părea cam trasă la faţă, aşa cum fusese şi în Sala de

Consiliu, dar mai puţin obosită. Pe faţa ei se citeau mulţumire şi mândrie când se uita la grupul adunat.

— Alexander Gideon Lightwood. Găsit-ai tu pe cel pe care sufletul tău îl iubeşte?

Era o întrebare care se punea la orice nuntă: făcea parte din ceremonialul vânătorilor de umbre de o mie de ani. Mulţimea a făcut linişte, linişte pentru sfinţenie, pentru ritualul sacru respectat şi împărtăşit.Emma nu s-a putut stăpâni şi l-a luat de mână pe Julian; el a tras-o mai aproape. Era ceva în felul în care Magnus şi Alee se uitau unul la celălalt. Emma crezuse că vor zâmbi, dar amândoi erau serioşi: amândoi se priveau de parcă celălalt ar fi fost strălucitor ca o lună plină care face să pălească toate stelele.

— L-am găsit, a spus Alee. Şi nu îl voi mai lăsa să plece.

— Magnus Bane, a spus Jia, şi Emma se întreba dacă era abia a doua oară în istorie când i se punea această întrebare unui magician. Te-ai dus tu printre pândari şi prin oraşele lumii? Găsit-ai tu pe cel pe care sufletul tău îl iubeşte?

— L-am găsit, a spus Magnus, uitându-se la Alee. Şi nu îl voi mai lăsa să plece.

Jia a înclinat capul.

— Acum e timpul să faceţi schimb de tune.

Era un moment când, în ceremonia tradiţională a vânătorilor de umbre, mirii se marcau unul pe celălalt cu runa căsătoriei şi îşi rosteau jurămintele. Dar Magnus nu putea purta rune. Ear fi ars pielea. Nedumerită, Emma a privit-o pe Jia cum îi înmânează lui Alee un obiect auriu.

Alee s-a apropiat de Magnus şi Emma a văzut că era o broşa de aur în forma runei Uniunea prin Căsătorie. În timp ce se apropia de Magnus, Alee a rostit cuvintele jurământului de nefilim:

— *Iubirea străluceşte ca focul, e cea mai luminoasă dintre flăcări. Mai multe ape nu pot stinge iubirea, şi nici puhoaiele nu o pot îneca. A prms broşa deasupra inimii lui Magnus, fără să-şi dezlipească ochii albaştri de la faţa lui. Acum aşasşă~mă pe mine ca o pecete peste inima ta, ca o pecete pe braţul tău: căci iubirea e puternică precum moartea. Şi aşa suntem noi uniţi: mai puternici ca flacăra, mai puternici ca apa, mai puternici decât însăşi moartea.*

Magnus, cu ochii în ochii lui Alee, şi-a pus palma peste broşă. Acum era rândul lui: Alee şi-a scos jacheta şi şi-a sumetecat mâneca, dezvelindu-şi braţul. A pus o stelă în palma lui Magnus. A strâns în mâna lui mâna cu stela. Cu mâinile îngemănate, Alee a trasat runa Uniunii prin Căsătorie pe propriul braţ. Emma a presupus că cea de-a doua rună, deasupra inimii, avea să fie desenată mai târziu, în intimitate, aşa cum se facea de obicei.

Când au terminat, rana a strălucit neagră pe pielea lui Alee. Niciodată nu avea să se şteargă. Niciodată nu avea să dispară de pe pielea lui, semn al iubirii pentru Magnus pentru totdeauna. Emma a simţit un junghi în adâncul sufletului, acolo unde trăiesc speranţele nerostite şi visurile. Să aibă ceea ce aveau Alee şi Magnus — pentru oricine ar fi un noroc.

Magnus a lăsat încet mâna jos, strânsă şi acum în mâna lui Alee. S-a uitat la rana de pe braţul lui Alee cu un fel de uimire, iar Alee s-a uitat la el, ca şi cum niciunul dintre ei nu se putea uita în altă parte.

— Acum, inelele, a spus Jia, şi Alee a părut că se trezeşte dintrun vis.

Jace s-a apropiat şi a pus un inel în palma lui Alee, şi unul în palma

lui Magnus, după care le-a spus ceva în şoaptă şi amândoi au râs. Simon îi masa spatele lui Isabelle, care plângea şi mai zgomotos, iar Clary zâmbea în florile ei.

Emma era bucuroasă că avea rana Vederii Nocturne. Cu ajutorai ei, a văzut că inelele erau inelele familiei Lightwood, gravate cu tradiţionalele flăcări pe dinafară şi cu deviza familiei pe interior.

— *„Aku ánta Kamu”,* a citit Magnus cu glas tare, uitându-se în interiorul inelului, şi i-a zâmbit lui Alee cu un zâmbet luminos, mare cât lumea. Iubirea mea pentru a ta, inima mea pentru a ta, sufletul meu pentru al tău, Alexander. Acum şi pentru totdeauna.

Catarina a zâmbit auzind cuvintele probabil cunoscute. Magnus şi Alee şi-au pus unul altuia inelele şi Jia a închis cartea.

— Alexander Lightwood-Bane. Magnus Lightwood-Bane. Acum sunteţi căsătoriţi, a spus ea. Să ne bucurăm!

Cei doi s-au luat în braţe, şi au izbucnit ovaţiile: toată lumea ţipa, se îmbrăţişa şi dansa, iar pe cer a apărat o lumină aurie când Ragnor, care reuşise să treacă peste criza de furie, a început să umple aerul cu artificii care explodau în forma runelor de căsătorie. În mijlocul tuturor, Magnus şi Alee se îmbrăţişau strâns, iar inelele străluceau pe degetele lor ca nişte fâşii dintrun nou soare apărat la orizont.

Ceremonia de căsătorie a continuat cu o petrecere, şi oaspeţii exuberanţi s-au împrăştiat pe plajă. Ragnor făcuse rost de undeva, prin magie, de un pian şi acum Jace cânta, cu jacheta atârnată pe umăr, ca un cântăreţ de blues de demult. Clary stătea pe aripa pianului şi arunca în aer flori. Dansatorii se învârteau cu picioarele goale în nisip, repudiaţi şi vânători de umbre deopotrivă, pierduţi în muzică. Magnus şi Alee dansau cu copiii între ei, întro încurcătură fericită de familie.

Diana şi Gwyn stăteau ceva mai departe. Gwyn îşi pusese pe jos pelerina, şi Diana se aşezase pe ea. Era mişcată de gestul lui: pelerina căpeteniei de la Vânătoarea Sălbatică era un instrument puternic, dar el n-a părut să stea pe gânduri înainte să o folosească pe post de cearşaf de plajă.

Diana era plină de exuberanţă şi se simţea uşoară de fericire. Ea atins braţul lui Gwyn şi el i-a zâmbit.

— E plăcut să vezi atâta lume fericită. Merită. Nu numai Magnus şi Alee, ci şi Mark, şi Kieran şi Cristina.

— Şi Emma, şi Julián. întotdeauna m-am întrebat...

Diana s-a întrerupt. Privind în urmă, iubirea lor părea destul de limpede, desigur.

— Bănuiam, a spus Gwyn. Se uitau unul la celălalt aşa cum mă uit eu la tine. Şi-a lăsat capul întro parte. Mă bucur că acum sunt fericiţi. Toate inimile sincere merită

asta.

— Dar căpetenia Vânătorii Sălbatice? Cum e cu fericirea lui? a întrebat Diana.

El a venit mai aproape. Vântul dinspre ocean era rece, şi el i-a strâns mai tare şalul la gât, să o încălzească.

— Fericirea ta e şi a mea, a spus el. Pari gânditoare. Vrei să-mi spui ce gândeşti?

Ea şi-a înfundat degetele în nisipul rece.

— Atâta vreme am fost plină de griji. Am ţinut totul secret... că sunt transsexuală, că am folosit medicina mundană... pentru că mi-a fost frică. Dar acum le-am spus tuturor. Toată lumea ştie, şi nu s-a întâmplat nimic groaznic. Diana a zâmbit cu un zâmbet dulce-amar.

Toată lumea noastră s-a întors cu susul în jos, şi secretul meu pare acum un lucru atât de mic.

La două zile după ce se întorseseră din Idris, Diana îi adunase pe toţi locatarii Institutului din Los Angeles şi le spusese povestea sa oamenilor care erau importanţi pentru ea. Le-a spus clar că nici pentru

Consul nu era un secret. Deja vorbise cu Alee, care recunoscuse imediat că ştia mai puţin decât îşi imagina despre vânătorii de umbre transsexuali (sau mundani, de fapt), dar că era dornic să afle.

Procedase bine, i-a spus Alee; păstrase secretul lor faţă de medicii mundani şi nu îi pusese

I

în pericol pe vânătorii de umbre. Îi părea rău doar pentru faptul că trăise în frică, aşa cum şi el trăise odinioară. „Dar nu şi acum", i-a spus el, cu o convingere care se citea în tonul lui. „Conclavul s-a preocupat întotdeauna de forţa vânătorilor de umbre, nu şi de fericirea lor. Dacă putem schimba asta..."

Ea îi promisese că va colabora cu el. Fraţii Blackthorn răspunseseră la povestea ei cu iubire şi simpatie, iar în ceea ce-i privea pe ceilalţi... puteau să afle sau nu. Nu datora nimic nimănui.

— Zâmbeşti, a observat Gwyn.

— Am avut două secrete. Acum nu mai am niciunul. Sunt liberă ca vântul, a spus Diana.

El i-a luat faţa în mâinile lui mari.

— Domniţa mea, dragostea mea, a spus el. Vom zbura împreună pe aripile vântului.

La muzica pianului se adăugase acum muzica de flaut, cântată, destul de surprinzător, de Kieran. Nu cânta deloc rău, s-a gândit Julian, când celor doi li s-a alăturat şi Simon cu chitara. Poate toţi trei ar putea pune bazele celei mai ciudate formaţii din lume.

Emma şi Cristina dansau împreună, şi râdeau aşa de tare, că se în- doiau de mijloc. Julian nu voia să le întrerupă: ştia că timpul petrecut de ele împreună era preţios, înainte de plecarea lor. A mai stat s-o privească pe Emma doar o clipă — era frumoasă în lumina argintie a torţelor, părul şi pielea ei aveau o strălucire aurie, ca a runei de căsătorie —, apoi a ocolit dansatorii şi s-a dus la ţărmul oceanului.

Ty şi Dru stăteau acolo unul lângă altul, şi băiatul se apleca spre Dru, încercând să-i explice surorii lui de ce sclipesc aşa valurile.

— Bioluminiscenţă, spunea el. Animale vii minuscule din ocean. Strălucesc ca

nişte licurici subacvatici.

Dru a scrutat apa cu îndoială.

— Eu nu văd niciun animal.Sunt microscopice, a spus Ty.

Aluat în căuşul palmei apă din ocean; lucea în mâna lui, ca şi cum ar fi fost diamante.

— Nu poţi să le vezi. Poţi să vezi doar lumina pe care o fac.

— Voiam să vorbesc cu tine, Ty, a spus Julian.

Ty a ridicat capul, fixându-şi privirea întnun punct aflat la stânga feţei lui Julian. Medalionul lui Liwy strălucea la gâtul lui. începea să pară mai matur, şi-a spus Julian, simţind o înţepătură în inimă. Ultimele rotunjimi copilăreşti de pe faţa şi de pe mâinile lui dispăruseră. Dru i-a salutat pe amândoi.

— Voi staţi de vorbă. Eu mă duc să văd dacă Lily vrea să mă înveţe charleston.

Aluat-o la fugă pe plajă, împrăştiind scântei luminoase.

— E în regulă cu plecarea mea? Ea întrebat Julian. Eu şi Emma nu trebuie neapărat să plecăm.

Ty ştia, desigur, că Julian urma să plece în anul de călătorie. Nu era un secret. Dar Ty detesta schimbările mai mult decât oricare alt membru al familiei, şi Julian nu avea cum să nu fie îngrijorat.

Ty s-a uitat spre Magnus şi spre Alee, care îl legănau între ei pe Max şi el râdea de se prăpădea.

— Vreau să mă duc la Şcoala de Solomonie, a spus Ty pe neaşteptate.

Julian a tresărit. Era adevărat că se redeschidea acum Şcoala de Solomonie, cu alţi instructori şi alte clase. Nu avea să mai fie ca înainte. Şi totuşi.

— Şcoala de Solomonie? N-ar fi mai bine la Academie? N-ai decât cincisprezece ani.

— întotdeauna mi-am dorit să pot dezlega mistere, a spus Ty Dar oamenii care rezolvă mistere ştiu o mulţime de lucruri. Academia nu mă va învăţa lucrurile pe care vreau să le ştiu, dar Şcoala de Solomonie mă lasă să aleg eu ce vreau să învăţ. E cel mai bun loc pentru mine. Dacă nu pot fi*parabatarvX* lui Liwy, atunci asta trebuie să fac.

Julian a încercat să se gândească ce să spună. Ty nu mai era copilul pe care el îşi dorise cu atâta disperare să-l protejeze. Trecuse peste moartea surorii lui, şi trecuse peste o bătălie enormă. Se luptase cu Călăreţii lui Mannan. Toată viaţa lui Ty, Julian încercase să-l ajute să dobândească aacele abilităţi care îi vor fi necesare pentru a avea o viaţă fericită. Ştia că până la urmă va fi nevoit să-i dea drumul şi să-l lase să trăiască.

Dar pur şi simplu nu-şi dăduse seama că momentul acela va veni aşa de repede.

Julian i-a pus palma pe piept.

— În adâncul inimii tale, asta îţi doreşti?

— Da. Asta vreau. Ragnor Fell o să predea acolo, şi Catarina Loss. O să vin acasă tot timpul. M-ai făcut suficient de puternic, Julian, şi pot face asta. Ty şi-a aşezat palma pe mâna fratelui lui. După tot ce s-a întâmplat, asta merit.

— Doar să nu uiţi că te vom aştepta întotdeauna acasă, a spus Julian.

Ochii lui Ty erau cenuşii ca oceanul.

— Ştiu.

Cerul era plin de scântei — aurii, albastre şi roşii, care străluceau ca nişte licurici în flăcări înainte ca focul de artificii să se stingă. Au pornit plutind de pe plajă şi au ajuns

la nivelul falezei unde era Kit, cuTessa şi cujem de-o parte şi de alta.

Era o imagine familiară şi, în acelaşi timp, nefamiliară. Îi implorase să facă asta: o mică oprire prin Portal, ca să vadă pentru ultima oară Institutul din Los Angeles. Se întrebase cum o să fie; a fost surprins să îşi dea seama că era gata să meargă în mijlocul petrecerii de nuntă şi să-şi ia locul lângă Julian, Emma, Cristina şi ceilalţi. Dru bar fi primit cu braţele deschise. Toţi l-ar fi primit aşa.

Dar locul lui nu era acolo. Nu, după ce se întâmplase. Gândul că ar putea numai să dea ochii cu Ty îl durea prea tare.

i. Nu că nu îl *vedea* acum. Îi vedea pe toţi: Dru, cu rochia ei neagră, dansa cu Simon, Mark şi Cristina stăteau de vorbă cu Jaime, Kieran îl învăţa pe Diego un soi de dans ciudat de elfi, Emma, cu părul ei ca o cascadă de lumină chihlimbarie, şi Julian, care se apropia de ea pe nisip. Ăştia doi întotdeauna se vor îndrepta unul spre altul, ca nişte magneţi. Auzise de la Jem că acum erau iubiţi, şi cum tot nu pricepuse regula aia nebuloasă cu *„parabatai-i* nu se pot iubi”, le dorea numai bine. Le vedea şi pe Helen şi Aline; Aline avea în mână o sticlă de şampanie şi râdea, iar Helen îl strângea în braţe pe Tawy şi se învârtea cu el.vedea pe Diana cu Gwyn, iar căpetenia de la Vânătoarea Sălbatică o ţinea protector pe după umeri pe domniţa lui. îl vedea pe Alee, întins pe nisip lângă Jace, adânciţi întro conversaţie, pe Clary, care vorbea cu Isabelle, şi pe Magnus, care dansa cu cei doi fii ai lui în lumina lunii.

Îi vedea pe toţi şi, evident, îl vedea pe Ty

Stătea pe ţărmul apei. Nu voia să se apropie de zgomotele, de luminile şi de ţipetele acelea, şi Kit era enervat că până şi acum simţea nevoia să se ducă la Ty şi să-l ia de acolo, să-l protejeze de tot şi toate care bar putea tulbura. Dar nu părea tulburat. Privea la valurile strălucitoare. Cine s-ar fi uitat la el, ar fi zis că împroaşcă singur apa bioluminiscentă, dar Kit vedea că nu era singur.

O fată cu o rochie lungă, albă, cu părul şaten al familiei Blackthorn, plutea desculţă deasupra apei. Dansa, invizibilă pentru toţi, în afară de Ty — şi de Kit, care o vedea, chiar dacă nu voia.

Ty a aruncat ceva în ocean — telefonul, şi-a spus Kit. Să scape pentru totdeauna de Cartea Neagră şi de imaginile din ea. Măcar era ceva. Kit s-a uitat laTy cum se mişcă încet, cum îşi dă capul pe spate şi îi zâmbeşte acelei Liwy pe care numai el o putea vedea.

Amintefierţi de el aşa, şi-a spus *~K.it, fericit şi fzmbind.* Mâna lui s-a dus pe braţul stâng să atingă cicatricea albă, care începea să dispară, locul unde Ty îi desenase runa Talentului acum aşa de mult timp, după cum 2. se părea lui.

Jem i-a pus mâna pe umăr. Tessa se uita la el cu profundă compasiune, ca şi cum ar fi înţeles mai mult decât credea el.

------Trebuie să plecăm, a spus Jem, cu vocea blândă ca întotdeauna. Nimănui mri face

bine să privească prea multă vreme înapoi şi să uite de viitorul care îi stă înainte.

Kit s-a întors şi a pornit după ei în noua lui viaţă.

Se lumina de ziuă.

Petrecerea de nuntă durase toată noaptea. Deşi mulţi dintre invitaţi plecaseră să se culce în Institut (sau fuseseră duşi în braţe, protestând, de părinţi sau de fraţii mai

mari), câţiva mai rămăseseră pe plajă, îngrămădiţi sub pături, ca să vadă soarele răsărind din spatele munţilor.Emma nu-şi amintea de vreo petrecere mai frumoasă. Se ghemu-ise cu Julian sub o pătură vărgată, la adăpostul unor stânci prăbuşite. Nisipul de sub ei era rece şi argintiu în lumina dimineţii, iar apa abia începea să danseze în scântei aurii. S-a rezemat de pieptul lui Julian, cu braţele lui în jurul ei.

Mâna lui Julian s-a mişcat delicat pe braţul ei, dansând cu degetele pe piele.

L~A~C~E~T~E~G~Â~N~D~E~Ş~T~I?

— Pur şi simplu sunt fericită pentru Magnus şi Alee, a spus ea. Sunt aşa de fericiţi, şi simt că întro zi... am putea fi şi noi la fel de fericiţi.

El a sărutat-o pe creştetul capului.

— Sigur că vom fi.

Siguranţa lui absolută i-a încălzit tot corpul, ca o pătură confortabilă. A ridicat capul spre el.

— Ţi-aduci aminte când erai sub influenţa vrăjii? Şi eu te-am întrebat de ce am dat jos toate chestiile alea despre părinţii mei pe care le aveam în şifonier. Şi tu ai spus că le-am
dat jos fiindcă acum ştiu cine i-a ucis, şi omul acela e mort. Fiindcă mi-am obţinut răzbunarea.

— Şi m-am înşelat, a spus el.

Ea i-a luat mâna în mâinile ei. Mâna aceea îi era la fel de cunoscută ca propria ei mână — ştia fiecare cicatrice, fiecare bătătură; se bucura de fiecare strop de vopsea de pe ea.

— Acum ştii?

— Ai făcut-o ca să-ţi cinsteşti părinţii. Să le arăţi că renunţi, că nu ai de gând să laşi răzbunarea să-ţi controleze viaţa. Pentru că ei nu ar fi vrut asta.

Emma i-a sărutat degetele. El s-a înfiorat şi a tras-o mai aproape.

— Exact.

S-a uitat în sus la el. Lumina zorilor îi transforma părul bătut de vânt întrun halou.

— Dar tot îmi fac griji, a spus ea. Poate n-ar fi trebuit s-o las pe Zara să scape. Poate că Jia şi cei din Consiliu ar fi trebuit să-i aresteze pe toţi simpatizanţii Cohortei, cum e Balogh, nu numai pe cei care au luptat.

Julian se uita cum oceanul începea să se lumineze încet.

Putem să-i arestăm pe oameni doar pentru ceea ce fac, nu pentru ce gândesc. Oricare altă variantă ne-ar apropia de Dearborn. Şi nee mai bine acum, cu ce avem, decât dacă am fi devenit ca ei. în plus, a adăugat el, fiecare decizie are un şir întreg de consecinţe. Nimeni nu poate să ştie care sunt consecinţele finale. Tot ce putem face e să luăm decizia cea mai bună la momentul respectiv

Emma şi-a culcat din nou capul pe umărul lui.

— Îţi aminteşti cum veneam aici când eram copii? Şi făceam castele de nisip?

El a dat din cap.

— La începutul verii, când ai fost plecat, veneam aici tot timpul. Mă gândeam la tine, la cât de mult îmi lipseai.

— Aveai gânduri sexy? Julian a zâmbit şi ea Ea plesnit uşor pe braţ. Nu contează, ştiu că aveai.

— De ce îţi spun eu tot? s-a plâns ea, dar amândoi îşi zâmbeau atât de prosteşte, încât Emma era sigură că cine i-ar fi văzut ar fi considerat asta intolerabil.

— Pentru că mă iubeşti, a spus el.

— Adevărat. Acum chiar mai mult decât înainte.

El a strâns-o mai tare. Emma s-a uitat la el; faţa lui era crispată ca de durere.

— Ce e? a întrebat ea, nedumerită; nu intenţionase să spună ceva care să-l rănească.

— Doar ideea, a spus el, răguşit şi încet, că pot să vorbesc despre asta cu tine. E o libertate pe care nu mi-am imaginat că o vom avea vreodată, că *eu o* voi avea vreodată. Mereu am crezut că ceea ce îmi doresc e imposibil. Că singurul lucru la care pot să sper e o viaţă de disperare tăcută ca prieten al tău, pentru că aşa cel puţin pot fî aproape de tine, în timp ce tu îţi trăieşti viaţa, iar eu fac parte tot mai puţin din ea…

— Julian.

Era durere în ochii lui, şi chiar dacă era o durere din amintire, detesta s-o vadă acolo.

S-a înălţat spre el să-l sărute, şi el şi-a strecurat mâinile prin părul ei. Ea ştia că lui îi place să-i atingă părul, la fel cum îi plăcuse întotdeauna să-l picteze. A tras-o pe picioarele lui şi a mângâiat-o pe spate. Brăţara lui

Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Te-am iubit întotdeadin sticlă de mare era rece pe pielea ei goală când buzele lor s-au întâlnit încet; buzele lui erau moi şi miroseau a sare şi a răsărit de soare. S-a lăsat să plutească în sărutul acela, în plăcerea aceea eternă, în gândul că nu era ultimul sărut, ci unul dintre primele, un sărut care pe- cetluia promisiunea unei iubiri ce va dăinui până la sfârşitul vieţii lor.

S-au desprins din îmbrăţişare şovăitori, ca nişte scufundători care nu ar vrea să părăsească frumuseţea lumii subacvatice. Cercul acela descris de braţul lor, cetatea lor personală din mare.

— De ce ai spus asta? a şoptit el cu respiraţia tăiată, frecându-şi obrazul de părul ei de pe tâmplă. Că mă iubeşti mai mult acum?

— Tu ai avut întotdeauna sentimente foarte intense, a spus ea după un moment de pauză. Şi ăsta a fost unul dintre lucrurile pe care le-am iubit la tine. Cât de mult îţi iubeşti familia, cum ai face orice pentru ei. Dar ţ i – ai păstrat inima închisă. Nu ai avut încredere în nimeni, şi nu te condamn. Ai luat totul asupra ta, şi ai păstrat atâtea secrete, pentru că erai convins că trebuie să le păstrezi. Dar când ai deschis uşile Institutului pentru

consiliul de război, a trebuit să ai încredere în alţii, ca să te ajute să execuţi un plan. Nu te-ai ascuns; te-ai deschis în faţa lor, când puteai să fii rănit, sau trădat, doar ca să-i poţi conduce. Şi când ai venit la mine în Oraşul Tăcut şi m-ai împiedicat să sparg runa....

I-a tremurat vocea.

— Mi-ai spus să am încredere, nu doar în tine, ci şi în bunătatea intrinsecă a lumii. A fost cel mai greu moment din viaţa mea, cel mai negru, şi tu ai fost acolo cu inima deschisă, în ciuda situaţiei. Ai fost acolo ca să mă aduci acasă.

El şi-a pus degetele pe pielea goală a braţului ei, unde fusese odată runa de *ţarabatai.*

Şi tu m-ai adus înapoi, a spus el, cu un fel de mirare. Te-am iubit toată viaţa mea, Emma. Şi când nu simţeam nimic, mi-am dat seama că fără iubire *eu nu sunt nimic. Tu eşti motivulpentru care am* vrut să evadez din cuşcă. M-ai făcut să înţeleg că iubirea aduce mult mai multă bucurie decât orice durere ar putea să provoace. Julian şi-adat capul pe spate să se uite la ea, cu ochii lui albaştri-verzi strălucind. Mi-am iubit familia din ziua în care m-am născut şi o voi iubi întotdeauna. Dar tu eşti iubirea pe care am ales-o eu, Emma.

Dintre toţi oamenii din lume, dintre toţi cei pe care i-am cunoscut vreodată, te-am ales pe tine. Am avut

întotdeauna încredere în această alegere. În toate situaţiile critice, iubirea şi credinţa m-au adus înapoi, şi înapoi la tine.

În toate situaţiile critice, iubirea şi credinţa m~au adus înapoi. Emma nu trebuia să-l întrebe; ştia la ce se gândeşte: la prietenii şi la fraţii lui aliniaţi acolo, pe Câmpiile Nepieritoare, la iubirea care îi adusese înapoi din- tr-un blestem atât de puternic, încât toată lumea vânătorilor de umbre se temuse de el.

Şi-a lipit palma peste inima lui, şi o clipă au stat în tăcere, mâinile lor amintindu-şi unde fuseseră odată runele lor de *parabatai.* îşi luau rămas-bun, s-a gândit Emma, de la tot ce fuseseră ei: totul va fi nou din acest moment.

Nu aveau să uite niciodată ce fusese. Steagul Gardei lui Liwy flutura şi acum pe acoperişul Institutului. Aveau să-şi amintească de părinţii lor, de Arthur şi de Liwy şi de tot ce pierduseră, dar urmau să păşească în lumea pe care noul Conclav o construia, cu speranţă şi aducere-aminte deopotrivă, pentru că, deşi Regina Luminii era o mincinoasă, toţi mincinoşii spun câteodată adevărul. Avusese dreptate în legătură cu un lucru: *pară suferinţă| nu poate fi bucurie.*

Au lăsat mâinile jos şi s-au uitat unul în ochii celuilalt.

EPILOG

REGINA STĂTEA PE TRONUL EI, ÎN TIMP CE LUCRĂTORII ELFI INTRAU ŞI ieşeau din cameră.

Totul se schimbase. Culoarea triumfului era auriu, iar Regele Elfilor întunericului era mort.

Fiul lui favorit devenise cel mai apropiat sfătuitor al Reginei şi cel mai devotat prieten. După ce stătuse atâta timp încleştată în gheaţa suferinţei provocate de pierderea lui Ash, Regina începuse să se simtă iar vie.

Lucrătorii lustruiau podelele de marmură, îndepărtând urmele de arsură. Pe pereţi, acolo unde erau găuri, fuseseră plasate nestemate: sclipeau acum de parcă făceau cu ochiul, roşii, albastre şi verzi. Fluturi cu aripi strălucitoare zburau în cercuri sub tavan, desenând modele schimbătoare, prismatice, pe tronul drapat cu mătase şi pe canapelele joase care fuseseră aduse aici pentru curtenii ei.

în curând, noul Rege al Elfilor întunericului, Kieran, va veni în vizită, şi nu va găsi sala tronului altfel decât ameţitoare. Era curioasă să-l vadă pe băiatul- Rege. II mai întâlnise, era unul din haita de copii sălbatici pe care îi

avea Regele Elfilor întunericului, era rănit şi se sprijinea de vânători de umbre. O uimise că se ridicase aşa de sus. Poate avea calităţi ascunse.Noua apropiere dintre vânătorii de umbre şi Curtea Elfilor întunericului era neplăcută, desigur. Pierduse mulţi curteni buni din cauza vicleşugurilor folosite de vânătorii de umbre, printre ei, şi pe Nene. Poate că ar fi trebuit să facă mai multe eforturi pentru a-i convinge pe băiatul Blackthorn şi pe fata Carstairs să distrugă runa de *parabatai,* ca să le slăbească armata. Dar nu poţi decât să sădeşti sămânţa discordiei; nu ai cum să fii sigur ce va creşte. Jocul era lung, şi nerăbdarea nu era de niciun folos.

Fusese tulburată şi de pierderea fiului ei. II căutase de atunci, dar fără mare speranţă.

Celelalte lumi aveau o magie pe care elfii nu o înţelegeau prea bine.

Draperia de catifea aurie agăţată la intrarea în sala tronului a foşnit, şi a intrat Fergus. Avea permanent un aer supărat de când locul lui, de favorit al Reginei, fusese luat de Adaon. Totuşi, acum era mai mult decât supărare. Era mai mult decât o mică îngrijorare.

— Maiestate, a spus el. Ai oaspeţi.

Regina şi-a îndreptat umerii pe scaun, ca rochia ei albă de mătase, mulată şi diafană, s-o avantajeze mai mult.

— E cumva Regele Elfilor întunericului?

— Nu, a spus el. Un vânător de umbre. Jace Herondale.

Ea s-a uitat cu ochii îngustaţi la Fergus.

— Jace Herondale are interdicţie să intre în sala tronului meu.

Ultima oară când fusese aici, era cât pe ce s-o înjunghie. Fergus era iresponsabil dacă uita acest lucru.

— Nu eşti zdravăn, Fergus? De ce nu Fai gonit?

— Fiindcă eu cred că aţi vrea să-l vedeţi, Maiestate. Mi-a predat armele de bunăvoie şi… nu e singur.

— Ar fi bine să merite timpul meu pierdut, Fergus, altfel vei plăti cu cel de-al doilea dormitor. A fluturat mâna spre el. Fasă-i să intre, dar întoarce- te şi tu şi stai de pază.

Fergus a ieşit. Regina a contemplat posibilitatea de a pune spiri- duşii să-l ciupească pe Jace, dar era prea multă bătaie de cap şi asta ar irita în mod inutil noul guvern al vânătorilor de umbre. Se auzise că îl puseseră în frunte pe Alee Fightwood — din nefericire, pentru că îl antipatiza de când îl ucisese pe Meliorn, ultimul ei campion — şi elprobabil că nu ar fi dispus să ierte necazurile avute de prietenul lui cel mai bun în această vizită.

Poate de aceea venise Jace aici? Să facă o alianţă? Tocmai îi venise gândul acesta, când draperia a foşnit din nou şi a intrat Fergus, escortând două persoane, una

dintre ele având o pelerină cu glugă.

Cealaltă era Jace Flerondale, dar nu era acel Jace Flerondale pe care îl ştia. Cel pe care îl ştia ea era frumos, aşa cum sunt frumoşi îngerii: acest Jace era mai bătrân şi mai tras la faţă.
Tot frumos, dar frumos aşa cum e o stâncă de granit crăpată de fulger. Nu era niciun pic de blândeţe în ochii lui, şi era musculos ca un adult, nu avea nimic copilăros în el. Avea un fel de lumină întunecată — ca şi cum ar fi purtat cu el peste tot miasma unei magii rele.

— Am săbiile lui, a spus Fergus. Poate doreşti să le vezi.

Le-a aşezat la picioarele Reginei. O spadă mai mare, cu stele gravate pe lama de argint înnegrit, şi cu mânerul de aur. O sabie mai mică, de aur negru şi *adamas,* cu stele gravate pe mijloc.

— Heosphorus şi Phaesphorus, a spus Regina. Dar au fost distruse.

— Nu şi în lumea mea, a replicat Jace. în Thule, multe dintre cele moarte aici trăiesc, şi multe din cele ce trăiesc în lumea ta sunt moarte, Regină.

— Vorbeşti în cimilituri, a spus Regina, deşi inima ei străveche începuse să bată cu o repeziciune rară.

Ţinutul Thule este moartea, şi de acolo va ploua aici moarte.

— Eşti din lumea pe care Regele întunericului o numea Thule?

El a făcut o plecăciune, în batjocură. Elainele îi erau pline de praf şi nu semănau cu nicio uniformă de vânător de umbre văzută de ea.

— Eu nu sunt acel Jace Elerondale pe care îl ştii sau pe care Lai întâlnit. Eu sunt oglinda lui întunecată.

întnadevăr, am venit din acea lume. Dar prietenul meu s-a născut aici, la Curţile voastre.

— Prietenul tău? a şoptit Regina.

Jace a dat din cap.

— Ash, dă-ţi gluga jos.

Companionul lui a ridicat mâinile şi şi-a dat pe spate gluga pelerinei, deşi Regina ştia deja ce o să vadă.Bucle alb-argintii îi cădeau pe sprânceană. Era cu câţiva ani mai mare decât fusese când trecuse prin Portal, în sala tronului de la Curtea Elfilor întunericului. Arăta ca un muritor adolescent, dar pe chipul lui începeau deja să se vadă semnele propriei ei frumuseţi. Ochii îi erau verzi ca iarba, aşa cum fuseseră ochii adevăraţi ai tatălui său. S-a uitat direct în ochii ei cu o privire calmă.

— Ash, a şoptit ea, ridicându-se în picioare.

Ar fi vrut să-şi arunce braţele în jurul lui, dar s-a stăpânit. La Curţile elfilor, nimeni nu oferă ceva pe nimic.

— Mi l-ai adus pe fiul meu, a spus ea. Şi pentru asta îţi mulţumesc. Dar ce doreşti în schimb?

— Un loc sigur în care Ash să trăiască. Şi să rămân cu el până se face mare.

— Ambele dorinţe îţi vor fi îndeplinite cu uşurinţă, a răspuns Regina. Mai e ceva?

Mai e un lucru, a spus Jace care nu era Jace, cu ochii lui de aur duri. Vreau să mi-o aduci pe Clary Fairchild.

Pentru cei care îndrăgesc lumea vânătorilor de umbre

O iubire ce nu sfârşeşte niciodată

POVESTIRE BONUS CU CLARY ŞI JACE

Bucle alb-argintii îi cădeau pe sprânceană. Era cu câţiva ani mai mare decât fusese când trecuse prin Portal, în sala tronului de la Curtea Elfilor întunericului. Arăta ca un muritor adolescent, dar pe chipul lui începeau deja să se vadă semnele propriei ei frumuseţi. Ochii îi erau verzi ca iarba, aşa cum fuseseră ochii adevăraţi ai tatălui său. S-a uitat direct în ochii ei cu o privire calmă.

— Ash, a şoptit ea, ridicându-se în picioare.

Ar fi vrut să-şi arunce braţele în jurul lui, dar s-a stăpânit. La Curţile elfilor, nimeni nu oferă ceva pe nimic.

— Mi l-ai adus pe fiul meu, a spus ea. Şi pentru asta îţi mulţumesc. Dar ce doreşti în schimb?

— Un loc sigur în care Ash să trăiască. Şi să rămân cu el până se face mare.

— Ambele dorinţe îţi vor fi îndeplinite cu uşurinţă, a răspuns Regina. Mai e ceva?

Alai e un lucru, a spus Jace care nu era Jace, cu ochii lui de aur duri. Vreau să mi-o aduci pe Clary Fairchild.Pentru cei care îndrăgesc lumea vânătorilor de umbre

Inimă, eşti tu iestul ie mare
Ventru o iubire ce nu sfârşeşte
niciodată?

POVESTIRE BONUS CU CLARY ŞI JACE

O, inimă, eşti tu iestul ie mare pentru iubire ?
Am aucşjt ie spini şi mărăcini.

Alfred Tennyson, *Dimineaţa cununiei*

— ÎNTR-O ALTĂ VIAŢĂ AŞ FI PUTUT FI SURFER, A SPUS JACE.

Stătea întins pe nisipul încălzit de soare, lângă Alee.

Amândoi îşi puseseră mâinile sub cap, ca să vadă mai bine artificiile lui Ragnor, care explodau pe cer. Cele mai multe dintre ele aveau forma runelor de iubire şi de căsătorie, dar câteva păreau nişte imagini fruste, pe care Jace spera ca Max şi Rafe să nu le observe.

— Ţi-ai fi petrecut toată ziua sărind de pe placă şi pocnind rechinii în nas, a spus Alee.

Noul inel sclipea pe degetul lui în lumina lunii.

— Asta nu e chiar *surfing.*

Avea un aer de fericire calmă şi pace. Jace nu ar fi putut fi gelos. Era bucuros pentru el, dar în acelaşi timp ştia foarte bine tot ce avea de înfruntat Alee acum. În cele trei săptămâni care trecuseră de la destrămarea Conclavului şi exilarea lor din Alicante, se formase o echipă de criză la New York. Sanctuarul Institutului — unde toţi repudiaţii puteau intra şi ieşi în deplină siguranţă — devenise cartierul lor general.

Jace şi Clary apucau să doarmă câteva ore în dormitorul lor, şi, când coborau, îl găseau pe Alee deja la treabă, înconjurat de ceilalţi membri

-853<Eai Conclavului: Isabelle şi Simón, Maryse şi Kadir. Luke şi Jocelyn treceau şi ei pe acolo, iar Bat, Maia şi Lily le stăteau

întotdeauna la dispoziţie — ca şi Magnus, atunci când avea altcineva grijă de copii.

Erau multe lucruri de făcut. Trebuia să se găsească un nou spaţiu de şedinţe, în locul Sălii de Consiliu. Se alcătuiseră liste cu vânătorii de umbre care rămăseseră în Alicante şi cu cei care făceau parte din Conclavul acum exilat. Multe Institute rămăseseră fără directori, şi trebuiau să se organizeze o mulţime de alegeri, inclusiv una pentru funcţia de Inchizitor (deşi lui Alee i se părea că Diego era cea mai bună alegere). Simón îi ajuta pe Luke, Marisol şi pe Beatriz să pregătească noua Academie pentru primirea studenţilor.

Basilias trebuia să fie reconstruit íntico altă locaţie, dar cum? Alicante fusese locul lor: un loc secret, unde puteau face planuri, puteau locui şi puteau construi. Vânătorii de umbre din afara Idrisului trăiau în locuri abandonate sau uitate de mundani. Nu îşi făceau propriile lor săli de şedinţă sau spitale. Nu îşi ridicau propriile lor turnuri ameţitoare, sau cel puţin nu făcuseră asta de multe generaţii încoace.

Dar generaţia aceasta, bănuia Jace, avea să fie unică din multe puncte de vedere.

— Ai adormit?

Alee, sprijinit întrun cot, a privit în jos la Jace, curios.

Jace s-a uitat atent la *parabatai-ul* lui. Uneori îi era greu
să îşi aducă aminte că Alee era adult, sau că el însuşi era adult, de fapt. Sigur că Alee era şi

acum băiatul acela pe care îl întâlnise în clipa în care debarcase la New York. Acel Alee de unsprezece ani, slăbuţ şi neliniştit, cu părul negru mereu ciufulit. Jace îşi dorise instantaneu să-l protejeze şi să înveţe de la el. Pe Isabelle o plăcuse de la început, dar abia mai târziu o iubise. Cu Alee fusese aşa, ca o cheie care se potriveşte întro încuietoare, ca un declic de recunoaştere. Ceva care îi şoptise: *Uite o persoană pe care ieja o cunoşti.*

Jace nu se gândise niciodată prea mult la reîncarnare, deşi Jem îi vorbea despre asta tot timpul. Dar uneori chiar se întreba dacă nu cumva îl cunoştea pe Alee dinti^o altă viaţă.

— N-am adormit, i-a răspuns el. Mă gândesc.

— A, a făcut Alee. Greu, nuPCăsătoria te face enervant ţ rânjit, a spus Jace.

— Posibil, a răspuns Alee netulburat şi s-a trântit iar pe nisip. Izzy şi Simon s-au logodit, eu şi Magnus ne-am căsătorit, cine s-ar fi gândit că tu o să fii ultimul?

Jace a strâns din ochi, doar un pic. Cererea în căsătorie pe care i-o făcuse lui Clary, şi pe care ea o refuzase, era secretul lui. Nu pentru că ar fi fost umilitor sau pentru că bar fi îndurerat, deşi chiar îl îndurerase. Ci pentru că ea părea înnebunită de durere fiindcă îl refuza. Se aşezase în genunchi, îşi sprijinise capul pe genunchii lui şi plânsese în hohote, în timp ce el îi mângâia părul, uluit, fără să-şi dea seama ce se întâmplase, cu ce greşise.

Cu nimic, îi repeta ea mereu. Nu greşise cu nimic. Greşeala era

a ei, era ceva de care se temea, ceva care o înspăimânta. Îi jurase că îl iubeşte. Îi ceruse să-i dea mai mult timp.

O iubea mult prea mult ca să nu-i acorde acel timp. Avea prea multă încredere în ea ca să n-o creadă că cere timpul acesta fiindcă are nevoie de el. încercase să nu se gândească la cum ar fi fost să fie logodiţi, cum ar fi fost să facă planuri de nuntă, ca Izzy şi Simon. Dar când stătuse atunci cu Alee pe marginea patului lui Magnus, şi Alee era speriat că Magnus ar putea să moară fără să ştie cât de mult îl iubeşte, simţise şi el aceeaşi teamă. Viaţa lor fusese pusă în pericol de Conclav Dacă unul dintre ei ar fi murit, şi chestiunea asta ar fi rămas tot nelămurită?

Şi apoi Clary îi spusese. În cortul lor din Brocelind, când se ţineau de mână, îi povestise despre coşmarurile ei şi despre convingerea ei că va muri. Că nu voia să-l lase văduv. Că îşi dăduse seama, până la urmă, că avusese viziunea tărâmului Thule, şi îi ceruse iertare iar şi iar că îl facea să sufere, iar el îi spusese că singurul lucru de care îi pare rău este că ea purtase singură această povară. Se consolaseră unul pe altul.

Iar dimineaţa, când se pregătiseră de luptă, îşi dăduseră amândoi seama: niciun moment nu discutaseră despre ce vor face de atunci înainte. Cererea în căsătorie avea statut permanent? Expira după o perioadă de timp, ca o ofertă pentru o slujbă? De un lucru era sigur: nici acum nu erau logodiţi.

Era totul foarte aiurea.

Unchiule Jace, a spus Max, pe un ton dezaprobator.Jace a clipit din ochi şi şi-a dat seama că cineva — Magnus, din câte se părea — i-i aşezase pe Max pe piept. Acum Max se uita în jos la el, încruntat.

— Unchiul Jace nu se mişcă.

— Unchiul Jace pare să fie preocupat, a spus Alee, luându-i în braţe pe Max.

Acum stătea în fund, cu Max pe genunchi. Magnus era în apropiere, cu Rafe în braţe, şi vorbea încet cu Catarina.

— Unchiul Jace nu e mort! a anunţat Max zâmbind, după care a adormit instantaneu cu capul pe umărul lui Alee.

— E totul în regulă? Ea întrebat Alee.

Privirea lui era albastră şi directă.

Jace s-a ridicat şi el, scuturându-şi nisipul de pe eleganta haină de *sugenes.* S-a întrebat dacă avea s-o mai poarte vreodată. Isabelle probabil îl va vrea pe Alee, iar Simon o va vrea pe Clary Păcat; îi stătea bine în auriu şi albastru.

— Trebuie să iau nişte decizii, a spus el.

Alee a dat din cap.

— Voi fi întotdeauna lângă tine. întotdeauna să-ţi ţin spatele.

Jace ştia că e adevărat.

— Îţi aduci aminte când am fost în Edom? Ea întrebat Alee. Ai găsit o strategie prin care să putem intra în fortul lui

Sebastian. întotdeauna ai fost un bun strateg. Alee şi-a ridicat faţa în bătaia vântului de pe mare.

Am nevoie de strategiile tale acum. Să ne ajuţi să reconstruim.

— întotdeauna îţi sunt

alături, şi întotdeauna te ajut cu ce pot, a răspuns Jace. Unde mergi tu, merg şi eu.

Alee a zâmbit. Jace s-a uitat spre plajă. Clary stătea de vorbă cu Izzy. îşi pusese flori în păr: flori albastre, violet şi galbene, care contrastau cu părul ei roşu- închis. Era îmbrăcată cu una dintre rochiile ei preferate: o rochie albastră, cu decolteu en- coeur. Era întuneric, dar nu avea importanţă: îi ştia forma feţei la fel de bine ca pe a lui, ştia felul în care zâmbea.

Şi de fiecare dată când se uita la ea, era la fel ca atunci când o văzuse la şaisprezece ani. încă mai simţea o lovitură în plex, ca şi cum n-ar fi avut destul aer.Alee i-a urmărit privirea şi a zâmbit cu un colţ al gurii.

— Clary! a strigat el. Vino să-ţi iei bărbatul! Cred că e gata să adoarmă.

Jace a scos un sunet de protest, dar era prea târziu. Clary deja se îndrepta spre ei, într-o fluturare de sifon albastru, cu privirea amuzată. A întins mâna să-l ajute pe Jace să se ridice.

— Ora de culcare? a întrebat ea.

El s-a uitat în jos la ea. Părea atât de mică, atât de delicată. Pielea ei avea strălucirea perlelor şi era plină de pistrui ca obrajii unei păpuşi. Dar el ştia cât e de puternică în realitate.
Ştia că sub delicateţea aceea este oţel.

— N-am fost niciodată mai treaz, a spus el încet.

îşi amintea de o noapte petrecută cu mult timp în urmă, de o seră şi de o plantă care înflorea numai la miezul nopţii.

Ea a roşit. Jace ştia că şi ea îşi amintea de asta. Clary a privit în jur, dar nimeni nu se uita la ei.

Zgomotele înăbuşite ale petrecerii care era pe sfârşite se răspândeau de-a lungul plajei.

Ea l-a tras de mână.

— Elai să ne plimbăm!

Am atâta nevoie ie tine! Acum amintirea care îi revenise era mai sumbră. Un conac ce se prăbuşea, Jace ţinându-se de Clary în mijlocul norilor de praf şi de cenuşă. Nu îşi dădea seama de ce se pierde aşa în amintiri în seara aceea, s-a gândit el, urmând-o pe Clary pe ţărmul oceanului, ţinând-o de mână.

Poate doar din cauza căsătoriei — căsătoriile te pot face nostalgic. Nu că i-ar fi fost dor de vremea aceea când credea că el şi Clary nu vor putea fi vreodată împreună. Dar uneori te gândeşti cât de multe au trecut pe lângă tine, fără să-ţi dai seama.

Clary Ea tras în spatele unei dune de nisip, care îi ascundea în faţa celor de pe plajă. Iarba aspră a páráit sub picioarele lui când s-a apropiat de ea. întotdeauna simţea aceeaşi anticipaţie când era vorba s-o sărute pe Clary Se uita la el cu nişte ochi aşa de mari, pe jumătate dornici şi pe jumătate maliţioşi.

Ea i-a pus palma pe piept.

— Nu încă, l-a oprit ea şi a scos stela.Şi acum vine partea cu adevărat perversă, a spus eL Trebuia să-mi dau seama că va veni şi ziua asta.

Clary s-a strâmbat la el.

— Ai răbdare, cowboy, a

spus ea, şi a început să deseneze în aer cu mişcări familiare.

A apărut un Portal albastru-verde, strălucitor.

— E foarte urât să furi de la nuntă, a remarcat Jace, uitându-se prin Portal.

Ce era asta?

— O să le cumpăr lui Alee şi lui Magnus nişte prosoape cu monogramă, a spus ea, apoi ba luat pe Jace de mână şi au păşit prin Portal.

Clary intra rareori în seră, nu pentru că nu i-ar fi plăcut, ci pentru că era un loc special pentru ea. Era locul în care îşi dăduse seama pentru prima oară că îl iubeşte pe Jace. Locul în care *simţea* cu adevărat magia — nu doar că ştia de existenţa ei, ci chiar o simţea întnun fel care părea să-i deschidă un adevărat univers de posibilităţi incredibile.

Se schimbase foarte puţin de atunci. După ce au trecut prin Portal, mirosul florilor nocturne a umplut aerul. Când văzuse pentru prima oară sera, avusese impresia că nu avea o configuraţie anume. Acum îşi dădea seama că acele cărări şerpuitoare din ea formau runa Norocului.

A inspirat adânc, cu speranţa că norocul va fi de partea ei în seara aceea.

Jace se uita în jur amuzat, în timp ce ultimele sclipiri ale Portalului începeau să dispară.

Toate plantele erau înflorite, o mulţime de flori din toată lumea: hibiscus roz-închis, datura cu flori albe, hortensii albastre, crăiţe galbene.

Jace însuşi erau auriu în lumina lunii care pătrundea pe ferestre, iar jacheta lui albastru cu auriu îi contura frumos trupul. Clary s-a cutremurat.

Era atât de frumos!

— Pot să fiu sigur că Magnus şi Alee au deja prosoape cu monogramă, a spus Jace.

— O paletă de bucătărie? Un bătător de şniţele?

Spui nişte chestii aşa de sexy.S-a lăsat condus de ea pe alee, printre imortele, trecând pe lângă băncile de granit. După câteva clipe au găsit un spaţiu mai gol, sub un copac verde-argintiu, unde lucea apa întrun bazin de piatră.

Nu era nimeni în seră, şi ea l-a auzit pe Jace cum respiră mai precipitat. Luminişul de sub copac fusese amenajat. Clary acoperise pământul cu cuverturi de mătase viu colorate: albastru-închis, verde-smarald, auriu intens. Peste tot ardeau lămpile- vrăjitoarei, care transformau ferestrele în foi opace de argint.

La rădăcina copacului era o frapieră argintie în care fusese pusă la răcit o sticlă cu vin. în mijlocul cuverturii era un obiect lung, dreptunghiular, înfăşurat în satin auriu.

— Tu... ai făcut asta? a întrebat Jace, uluit. Pentru

mine?

Clary şi-a strâns palmele, încercând să le potolească tremuratul.

— Îţi place?

El a ridicat ochii spre ea, şi ea a văzut în ei uimirea lui neascunsă. Era ceva rar la Jace să lase aşa garda jos, chiar şi în faţa ei. Cumva, şi-a dat ea seama, gestul ei îl şocase. II vedea acum pe băiatul de demult, pe băiatul acela care ţinea un scut în faţa întregii lumi şi în faţa suferinţelor provocate de ea. Pe băiatul acela care nu se aştepta la iubire, ci la o mână ridicată sau la un cuvânt aspru.

Sifonul rochiei a fâsâit când Clary s-a aşezat în genunchi.
După o clipă, s-a lăsat şi el în genunchi în faţa ei. încă mai avea în păr nisip de pe plajă.
Clary ar fi vrut să-l scuture, ar fi vrut să-şi treacă dosul palmei peste obrazul lui, să-i simtă moliciunea aspră a pielii.

A înghiţit în sec şi a arătat spre obiectul dreptunghiular dintre ei.

— Deschide-1! a spus ea.

El l-a pus pe genunchi, şi Clary a văzut cum i se schimbă expresia. Se aşteptase să ghicească ce e. Doar era Jace Herondale. Ştia greutatea şi senzaţia pe care ţi-o dă în mână o sabie.

Mătasea a alunecat, iar el a ridicat sabia, fluierând încetişor.

Lama săbiei era făcută din oţel bătut, mânerul era de aur cu *adamas.* De-a lungul lamei erau gravaţi bâtlani în zbor, iar mânerul avea forma unor aripi.

— E superbă! a spus el.

— Nu era pic de umor sau de prefăcătorie în vocea lui.Mulţumesc. Dar de ce...

— Intoarce-o! a şoptit ea.

Şi-ar fi dorit să aibă nişte apă. Nu i se părea o idee prea bună să desfacă sticla cu vin în clipa asta, indiferent cât îşi simţea gâtul de uscat.

El a întors sabia, şi cuvintele gravate acolo au sclipit.

Visne me în matrimonium ducere?

El a făcut ochii mari citind cu voce tare traducerea.

— „Vrei să te căsătoreşti cu mine?” A ridicat ochii de la sabie şi s-a uitat la ea, alb la faţă. Vrei să te... căsătoreşti cu mine?

— Luke m-a ajutat să traduc, a spus Clary. Latina mea nu e prea grozavă...

El a lăsat sabia jos, cu un zăngănit. Cuvintele continuau să strălucească pe lamă ca lumina unui neon.

— Vorbeşti serios? Chiar mă întrebi asta?

Ea era aproape convinsă că o să-şi sfâşie poalele rochiei de atâta nelinişte.

— Nu mă puteam aştepta să mă întrebi din nou, a spus ea. Ştiu că ai înţeles de ce am spus „nu” atunci. Dar m-am gândit la asta tot timpul. Aş fi vrut să-mi vină o idee mai bună, mai deşteaptă. Să găsesc o modalitate să-ţi explic...

— Că te gândeai că o să mori?

Vocea lui era răguşită.

— Asta m-ar fi ucis. Aş fi înnebunit încercând să

găsesc o modalitate de a împiedica asta.

— N-am vrut să crezi că nu te iubesc, a spus ea. Şi chiar dacă acum nu mai vrei să te căsătoreşti cu mine, meriţi să îţi pun întrebarea. Pentru că întotdeauna, dar întotdeauna, mi-am dorit să mă căsătoresc cu tine, şi ăsta e adevărul. Te iubesc, Jace Elerondale. Te iubesc şi am nevoie de tine ca de lumină şi ca de aer, ca de cărbunele şi de desenul meu, ca de toate lucrurile frumoase din lume. în temniţa aceea plină de spini de sub Turnul întunericului, m-am simţit foarte bine, pentru că erai cu mine.

Vocea îi tremura. L-a auzit cum expiră.

Clary...Un fior de spaimă adevărată a trecut prin ea. Că ar putea spune „nu”. Că ea, cu spaima şi cu dorinţa ei de a-i proteja, a distrus totul.
Gândul că ar putea trăi o viaţă fără el s-a profilat ameninţător, ca o posibilitate reală, apărută pe neaşteptate. Era ca şi cum s-ar fi uitat într-o fântână a singurătăţii atât de adâncă, încât nu avea fund.

El s-a ridicat. Se auzea un zgomot slab în jur, şi Clary şi-a dat seama că era ploaia care se prelingea pe ferestre ca nişte dâre de argint. Cădea lin peste geamurile de deasupra lor, şi avea impresia că ei doi stau în- tr-un alcov uscat aflat sub o cascadă.

El i-a întins mâna. S-a lăsat ridicată de el în picioare; inima

îi bătea cu putere.

— Ţi se potriveşte foarte bine să-mi faci cadou o sabie, a spus el.

— Ceva care să te protejeze, a răspuns ea. Un lucru pe care să-l porţi întotdeauna...

— Aşa cum port iubirea mea pentru tine, a spus el încet.

Ea a respirat întretăiat.

— Deci, mă ierţi?

El a băgat mâna în buzunarul jachetei cu rune şi a scos de acolo o cutiuţă mică de lemn. I- a întins-o fără un cuvânt. Clary nu i-a putut descifra expresia

când a deschis-o.

înăuntru erau două inele de *aiamas.* Sclipeau alb-argintiu în lumina difuză a oraşului ploios.

Pe fiecare dintre ele erau gravate nişte cuvinte:

E'am or che muove il sole e l'altre stelle.

Iubirea care mişcă soarele şi celelalte stele.

— Aveam de gând să te mai întreb o dată, în seara asta, a spus el.

M-am gândit mult timp la asta. N-am vrut să te presez.

Dar m-am hotărât să am încredere în ce mi-ai spus... că ai spus „nu” doar din cauza acelei viziuni. Şi nu e nimic de iertat.

Jace a scos inelele din cutie şi le-a ţinut în palma lui, sclipind, întotdeauna am putut să lupt cu orice demoni, în afară de ai mei.

De când te-am întâlnit, Clary, tu ai fost sabia din mâna mea, chiar şi atunci când eram neînarmat.

Tu ai fost sabia şi scutul meu în fiecare clipă în care m-am simţit nedemn, în fiecare clipă în care m-am urât, de fiecare dată când am crezut că nu sunt destul de bun.Şi-a strecurat pe deget unul dintre inele, şi i ba întins pe celălalt. Ea a dat din cap, simţind că ochii îi ard de lacrimi, şi a întins mâna: el ba pus inelul de *adamas* pe deget.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, a spus el. Tu vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da, a murmurat ea

printre lacrimi. *Eu* trebuia să te întreb. Mereu o iei tu înainte, tu...

— Nu *mereu,* a spus el, cu o umbră a vechiului său zâmbet, apoi a luat-o în braţe.

Clary ba simţit inima bătându-i cu putere.

— îmi place foarte mult sabia, i-a spus el, atingându-i uşor cu bu- cele părul şi obrazul.

Putem s-o atârnăm deasupra şemineului. Putem s-o dăruim copiilor noştri.

— *Capiilor?* Eu mă gândeam la unul...

— Şase, a spus el. Poate opt. Mă gândeam la familia Blackthorn. Mi-ar plăcea o familie mare.

— Sper că îţi plac şi dubiţele.

— Nu ştiu ce-s alea, a spus el, sărutând-o pe gât, dar dacă ţie îţi plac, îmi plac şi mie.

Ea a chicotit, simţindu-se ameţită — cu doar o clipă în urmă îşi imagina un viitor oribil şi pustiu fără el. Acum erau logodiţi. Erau împreună, legaţi.

Agăţaţi unul de celălalt, cum spusese Jia.

— Sărută-mă! i-a spus ea. Sărută-i Lă de-adevăratelea.

Ochii lui s-au întunecat — întunecarea aceea plăcută, arzătoare, a privirii, cea care o înfiora din cap până în picioare.

A tras-o mai aproape, şi senzaţia familiară a trupului ei lipit de al lui a facut-o să se cutremure. L-a prins cu mâinile de gât, în timp ce el a ridicat-o în braţe atât de uşor pe cât ridica sabia.

Atingerea mâinilor lui era delicată, dar sărutul nu era. Şi-a lipit buzele de gura ei, şi ea a scos un mic geamăt de uimire:

era atât de fierbinte sărutul acela, de parcă era disperat. A lipit-o şi mai tare de el — mâinile lui s-au lăsat pe spatele ei, cu degetele încurcate în bre- teluţele înguste ale rochiei, iar ea a lăsat capul pe spate şi i-a

răspuns **VvSVxA.A**
avut impresia că aude în depărtare bătăile unui ceas şi, preţ de o clipă, a fost din nou fata de şaisprezece ani care experimenta primul ei sărut.
Iureşul precipitat, senzaţia de vertij şi de cădere. S-a prins de umerii lui Jace, iar el a gemut încet, cu gura pe buzele ei.
Mâinile lui au mângâiat silueta ei subţire, de la linia prelungă a coapselor până la arcuirea de vioară a taliei. Ea şi-a plimbat palmele pe pieptul lui, desfatându-se cu senzaţia acelei atingeri, cu muşchii lui duri şi cu pielea lui catifelată.

Jace s-a retras.

— Ar fi bine să ne oprim, a spus el răguşit. Altfel situaţia va deveni cam sălbatică pentru o seră.

Ea i-a zâmbit, şi-a scos un pantof, apoi pe celălalt.

— Pe mine nu mă deranjează, a spus ea. Pe tine?

El a râs, numai fericire şi bucurie, şi a ridicat-o iar în braţe, sărutând-o şi iar sărutând- o, în timp ce se lăsau pe grămada de satin şi mătase aşezată de ea cu o zi înainte. El s-a întins pe spate şi i-a zâmbit, în timp ce îi scotea din păr florile.

— Tu m-ai învăţat că ai nevoie de mai mult curaj să iubeşti total, decât să pleci la luptă neînarmat, a spus el. E o onoare să te iubesc şi să fiu iubit de tine, Clary.

Ea i-a zâmbit.

— Şi ce primesc în schimb pentru onoarea asta?

— Inteligenţa mea sclipitoare, a spus el, şi a început să-i desfacă fermoarul.
Compania mea fermecătoare.

Frumuseţea mea. Şi... S-a uitatîn sus la ea,
dintrodată serios.
Inima mea, pentru tot restul
vieţii mele.
Ea s-a aplecat şi i-a atins uşor gura cu buzele.
Şi tu o ai pe a mea, a spus ea, iar el a luat-o în braţe, în timp ce ceasul de la Institut a început să
bată de douăsprezece ori, iar floa- rea-de-la-miezul-nopţii şi-a desfăcut petalele alb-aurii

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr, 54A, sector I, Bucureşti, cod poştal 010517

Tel/Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod
poştal 060012 Tel: 02I.3I0.Ij.30

Magazin virtual: WV\AAA edituracorint.ro

Format; 16/70x100
Coli tipo: 54

Tipărit la Radin Print, prin reprezentantul pentru România 4 Colours Advertising, vww.4colours.ro IT Radin
print Colours

